ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΑΠΑΝΤΑ.

NOVI TESTAMENTI LIBRI OMNES.

Editio nova accurata.



LONDINI,
Ex Officina ROGERI DANIELIS,
cIↃ IↃC LII.

ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ

ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

NOVI

TESTAMENTI

LIBRI OMNES.

Editio nova accurata.



LONDINI,
Ex Officina Rogeri Danielis,
CIↃ IↃC LII.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Κεφ. α'. 1.

ΒΙβλος γενέσεως
Ἰησοῦ Χριστοῦ,
υἱοῦ Δαβὶδ, υἱοῦ
Ἀβραάμ.
2 Ἀβραὰμ
ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ· Ἰσαὰκ
δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· Ἰα-
κὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν,
καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ.
3 Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν
Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς
Θάμαρ· Φαρὲς δὲ ἐγέννησε
τὸν Ἐσρώμ. Ἐσρὼμ δὲ ἐγέν-
νησε τὸν Ἀράμ.
4 Ἀρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀ-
μιναδάβ· Ἀμιναδὰβ δὲ
ἐγέννησε τὸν Ναασσών· Να-
ασσὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλ-
μών.
5 Σαλμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν
Βοὸζ ἐκ τῆς Ῥαχάβ· Βοὸζ
δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἐκ τῆς
Ῥούθ· Ὠβὴδ δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἰεσσαί.
6 Ἰεσσαὶ δὲ ἐγέννησε τὸν
Δαβὶδ τὸν βασιλέα· Δα-
βὶδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε
τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ
Οὐρίου.
7 Σολομὼν δὲ ἐγέννησε
τὸν Ῥοβοάμ· Ῥοβοὰμ
δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά·
Ἀβιὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά.
8 Ἀσὰ δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἰωσαφάτ· Ἰωσαφὰτ δὲ ἐ-
γέννησε τὸν Ἰωράμ· Ἰωρὰμ
δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν.
9 Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἰωάθαμ· Ἰωάθαμ δὲ ἐγέν-
νησε τὸν Ἄχαζ· Ἄχαζ δὲ ἐ-
γέννησε τὸν Ἐζεκίαν.
10 Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε
τὸν Μανασσῆ· Μανασσῆς δὲ
ἐγέννησε τὸν Ἀμών· Ἀμὼν
δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν.
11 Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν
Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς
αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βα-
βυλῶνος.
12 Μετὰ δὲ τὴν μετοι-
κεσίαν Βαβυλῶνος, Ἰεχονίας
ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ·
Σαλαθιὴλ δὲ ἐγέννησε τὸν
Ζοροβάβελ.
13 Ζοροβάβελ δὲ ἐγέν-
νησε τὸν Ἀβιούδ· Ἀβιοὺδ
δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλια-
κείμ· Ἐλιακεὶμ δὲ ἐγέννη-
σε τὸν Ἀζώρ.
14 Ἀζὼρ δὲ ἐγέννησε
τὸν Σαδώκ· Σαδὼκ δὲ
ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ· Ἀ-
χεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐ-
λιούδ.
15 Ἐλιοὺδ δὲ ἐγέννησε

Ἐλεάζαρ. Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν· Ματθὰν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ.

16 Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.

17 Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβίδ, γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, γενεαὶ δεκατέσσαρες· καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ, γενεαὶ δεκατέσσαρες.

18 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ πνεύματος ἁγίου.

19 Ἰωσὴφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὤν, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν.

20 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδού, ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, λέγων, Ἰωσὴφ υἱὸς Δαβίδ, μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ πνεύματός ἐστιν ἁγίου.

21 Τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥ͂Ν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

22 (Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος,

23 Ἰδού, ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἘΜΜΑΝΟΥΗ͂Λ· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.)

24 Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου, καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

25 Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥ͂Ν.

Κεφ. β'. 2.

Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, ἰδού, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα, λέγοντες·

2 Ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἴδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ.

3 Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ

βασι-

βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ
πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ᾽ αὐ-
τοῦ.
4 Καὶ συναγαγὼν πάντας
τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμμα-
τεῖς τοῦ λαοῦ, ἐπυνθάνετο
παρ᾽ αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεν-
νᾶται.
5 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ·
Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.
οὕτω γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ
προφήτου·
6 Καὶ σὺ Βηθλεὲμ, γῆ
Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ
ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ
σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμε-
νος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν
μου τὸν Ἰσραήλ.
7 Τότε Ἡρώδης λάθρα
καλέσας τοὺς μάγους, ἠκρί-
βωσε παρ᾽ αὐτῶν τὸν χρόνον
τοῦ φαινομένου ἀστέρος.
8 Καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς
Βηθλεὲμ, εἶπε· Πορευθέν-
τες, ἀκριβῶς ἐξετάσατε
περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὰν δὲ εὕ-
ρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅ-
πως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυ-
νήσω αὐτῷ.
9 Οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασι-
λέως, ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδοὺ, ὁ
ἀστὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ,
προῆγεν αὐτοὺς, ἕως ἐλθὼν
ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον.
10 Ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα, ἐχά-
ρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα.
11 Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰ-
κίαν, εὗρον τὸ παιδίον μετὰ
Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ· καὶ
πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ,
καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς
αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ
δῶρα, χρυσὸν, καὶ λίβανον,
καὶ σμύρναν.
12 Καὶ χρηματισθέντες κατ᾽
ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς
Ἡρώδην, δι᾽ ἄλλης ὁδοῦ ἀ-
νεχώρησαν εἰς τὴν χώραν
αὐτῶν.
13 Ἀναχωρησάντων δὲ
αὐτῶν, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου
φαίνεται κατ᾽ ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ,
λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε
τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐ-
τοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον· καὶ
ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοί·
μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν
τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι
αὐτό.
14 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλα-
βε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα
αὐτοῦ νυκτὸς, καὶ ἀνεχώρησεν
εἰς Αἴγυπτον.
15 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τε-
λευτῆς Ἡρώδου· ἵνα πληρω-
θῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου
διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος·
Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν
υἱόν μου.
16 Τότε Ἡρώδης ἰδὼν
ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μά-
γων, ἐθυμώθη λίαν· καὶ ἀ-
ποστείλας ἀνεῖλε πάντας
τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλε-
ὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐ-
τῆς, ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω,

κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε
παρὰ τῶν μάγων.
17 Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥη-
θὲν ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ προ-
φήτου, λέγοντος,
18 Φωνὴ ἐν Ῥαμᾷ ἠκού-
σθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ
ὀδυρμὸς πολὺς, Ῥαχὴλ
κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ
οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι
οὐκ εἰσί.
19 Τελευτήσαντος δὲ τοῦ
Ἡρώδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυ-
ρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ
Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ,
20 Λέγων, Ἐγερθεὶς πα-
ράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μη-
τέρα αὐτοῦ, καὶ πορεύου εἰς γῆν
Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ
ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παι-
δίου.
21 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλα-
βε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα
αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσ-
ραήλ.
22 Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέ-
λαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰου-
δαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πα-
τρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπ-
ελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ
κατ' ὄναρ, ἀνεχώρησεν εἰς
τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.
23 Καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν
εἰς πόλιν λεγομένην Ναζα-
ρέτ· ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥη-
θὲν διὰ τῶν προφητῶν, ὅτι
Ναζωραῖος κληθήσεται.

Κεφ. γ'. 3.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκεί-
ναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ
βαπτιστὴς, κηρύσσων ἐν τῇ
ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας,
2 Καὶ λέγων, Μετανοεῖτε·
ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐ-
ρανῶν.
3 Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ῥηθεὶς
ὑπὸ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου,
λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος
ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε
τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας
ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.
4 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶ-
χε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τρι-
χῶν καμήλου, καὶ ζώνην δερ-
ματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐ-
τοῦ· ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀ-
κρίδες καὶ μέλι ἄγριον.
5 Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς
αὐτὸν Ἱεροσόλυμα, καὶ πᾶ-
σα ἡ Ἰουδαία, καὶ πᾶσα ἡ
περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου·
6 Καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ
Ἰορδάνῃ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομο-
λογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐ-
τῶν.
7 Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρι-
σαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχο-
μένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ,
εἶπεν αὐτοῖς· Γεννήματα
ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑ-
μῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλού-
σης ὀργῆς;
8 Ποιήσατε οὖν καρποὺς
ἀξίους τῆς μετανοίας.
9 Καὶ μὴ δόξητε λέγειν
ἐν

ἐν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἔχομεν
τὸν Ἀβραάμ· λέγω γὰρ ὑ-
μῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν
λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα
τῷ Ἀβραάμ.
10 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη
πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων
κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ
ποιοῦν καρπὸν καλὸν, ἐκκό-
πτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.
11 Ἐγὼ μὲν βαπτίζω ὑ-
μᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν·
ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος,
ἰσχυρότερός μου ἐστὶν, οὗ οὐκ
εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα
βαστάσαι· αὐτὸς ὑμᾶς βα-
πτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ
πυρί.
12 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χει-
ρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν
ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν
σῖτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθή-
κην, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύ-
σει πυρὶ ἀσβέστῳ.
13 Τότε παραγίνεται ὁ Ἰη-
σοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ
τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάν-
νην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐ-
τοῦ.
14 Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώ-
λυεν αὐτὸν, λέγων· Ἐγὼ
χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτι-
σθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με;
15 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς
εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἄφες ἄρ-
τι· οὕτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡ-
μῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαι-
οσύνην· Τότε ἀφίησιν αὐ-
τόν.
16 Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕ-
δατος, καὶ ἰδοὺ, ἀνεῴχθησαν
αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ
πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον
ὡσεὶ περιστερὰν, καὶ ἐρχόμενον
ἐπ' αὐτόν.
17 Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν
οὐρανῶν, λέγουσα· Οὗτός ἐ-
στιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς,
ἐν ᾧ εὐδόκησα.

Κεφ. δ'. 4.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς
τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύμα-
τος, πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ
διαβόλου.
2 Καὶ νηστεύσας ἡμέρας
τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσ-
σαράκοντα, ὕστερον ἐπείνασε.
3 Καὶ προσελθὼν αὐτῷ ὁ
πειράζων εἶπεν· Εἰ υἱὸς εἶ
τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ ἵνα οἱ λίθοι οὗ-
τοι ἄρτοι γένωνται.
4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε·
γέγραπται· Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ
μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ'
ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευο-
μένῳ διὰ στόματος Θεοῦ.
5 Τότε παραλαμβάνει αὐ-
τὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁ-
γίαν πόλιν, καὶ ἵστησιν αὐτὸν
ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ.
6 Καὶ λέγει αὐτῷ· Εἰ υἱὸς
εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν
κάτω· γέγραπται γάρ· Ὅτι
τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντε-
λεῖται περὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ χειρῶν
ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς
πρὸς

πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

7 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πάλιν γέγραπται· Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.

8 Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν, καὶ δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν.

9 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ταῦτα πάντα σοι δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι.

10 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε σατανᾶ· γέγραπται γάρ· Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.

11 Τότε ἀφίησιν αὐτὸν ὁ διάβολος· καὶ ἰδού, ἄγγελοι προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ.

12 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

13 Καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν, ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ.

14 Ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

15 Γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν.

16 Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

17 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν, καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

18 Περιπατῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· (ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς)

19 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

20 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

21 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς.

22 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

23 Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν

νόσον

νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν
ἐν τῷ λαῷ.
24 Καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ
αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ
προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας
τοὺς κακῶς ἔχοντας, ποικί-
λαις νόσοις καὶ βασάνοις
συνεχομένους, καὶ δαιμονιζο-
μένους, καὶ σεληνιαζομένους,
καὶ παραλυτικούς· καὶ ἐθε-
ράπευσεν αὐτούς.
25 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ
ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γα-
λιλαίας καὶ Δεκαπόλεως καὶ
Ἱεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας,
καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

Κεφ. ε΄. 5.

Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἀνέβη
εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθίσαντος
αὐτοῦ, προσῆλθον αὐτῷ οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ·
2 Καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα
αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτούς,
λέγων·
3 Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ
πνεύματι· ὅτι αὐτῶν ἐστιν
ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
4 Μακάριοι οἱ πενθοῦντες·
ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσον-
ται.
5 Μακάριοι οἱ πραεῖς·
ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν
γῆν.
6 Μακάριοι οἱ πεινῶν-
τες καὶ διψῶντες τὴν δικαιο-
σύνην· ὅτι αὐτοὶ χορτασθή-
σονται.
7 Μακάριοι οἱ ἐλεή-
μονες· ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθή-
σονται.
8 Μακάριοι οἱ καθαροὶ
τῇ καρδίᾳ· ὅτι αὐτοὶ τὸν
Θεὸν ὄψονται.
9 Μακάριοι οἱ εἰρηνο-
ποιοί· ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ
κληθήσονται.
10 Μακάριοι οἱ δεδιωγ-
μένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης·
ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν.
11 Μακάριοί ἐστε ὅταν
ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξω-
σι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν
ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμε-
νοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.
12 Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε·
ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν
τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδί-
ωξαν τοὺς προφήτας τοὺς
πρὸ ὑμῶν.
13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς
γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωραν-
θῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς
οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆ-
ναι ἔξω, καὶ καταπατεῖσθαι
ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.
14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ
κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυ-
βῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη.
15 Οὐδὲ καίουσι λύχνον,
καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν
μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν,
καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ
οἰκίᾳ.
16 Οὕτω λαμψάτω τὸ
φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀν-
θρώπων,

θρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

17 Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον, ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.

18 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

19 Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν·

20 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

21 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐ φονεύσεις· ὃς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει.

22 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῇ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὃς δ' ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ῥακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.

23 Ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, κἀκεῖ μνησθῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ·

24 Ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.

25 Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ, ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ· μήποτέ σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ, καὶ ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ.

26 Ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην.

27 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐ μοιχεύσεις.

28 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

29 Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου, καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν.

30 Καὶ εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτὴν, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· συμφέρει γάρ σοι ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου, καὶ μὴ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῇ εἰς γέενναν.

31 Ἐρρέθη δὲ ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, δότω αὐτῇ ἀποστάσιον·

32 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι· καὶ ὃς ἐὰν ἀπολελυμένην γαμήσῃ, μοιχᾶται.

33 Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου.

34 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ὀμόσαι ὅλως· μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ·

35 Μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως·

36 Μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσῃς, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι.

37 Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν, Ναὶ ναί, Οὒ οὔ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν.

38 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη· Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος·

39 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ᾽ ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην·

40 Καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι, καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον.

41 Καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ᾽ αὐτοῦ δύο.

42 Τῷ αἰτοῦντί σε δίδου· καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι, μὴ ἀποστραφῇς.

43 Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου·

44 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς·

45 Ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

46 Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ

οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι;

47 Καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν;

48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι.

Κεφ. ς'. 6.

Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

2 Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

3 Σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου·

4 Ὅπως ᾖ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, αὐτὸς ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

5 Καὶ ὅταν προσεύχῃ, οὐκ ἔσῃ ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἑστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

6 Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

7 Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε, ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται.

8 Μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς. οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὧν χρείαν ἔχετε, πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν.

9 Οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· ΠΑΤΕΡ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου.

10 Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον.

12 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

13 Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

ρῦ. ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία,
καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα εἰς
τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.
14 Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀν-
θρώποις τὰ παραπτώματα
αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πα-
τὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος.
15 Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς
ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα
αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν
ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑ-
μῶν.
16 Ὅταν δὲ νηστεύητε,
μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκρι-
ταὶ, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι
γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅ-
πως φανῶσι τοῖς ἀνθρώ-
ποις νηστεύοντες. ἀμὴν λέ-
γω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μι-
σθὸν αὐτῶν.
17 Σὺ δὲ νηστεύων, ἄλει-
ψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ
πρόσωπόν σου νίψαι·
18 Ὅπως μὴ φανῇς τοῖς
ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ
τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυ-
πτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέ-
πων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώ-
σει σοι ἐν τῷ φανερῷ.
19 Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν
θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου
σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ
ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ
κλέπτουσι·
20 Θησαυρίζετε δὲ ὑ-
μῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅ-
που οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀ-
φανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ

διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν.
21 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θη-
σαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ
ἡ καρδία ὑμῶν.
22 Ὁ λύχνος τοῦ σώμα-
τός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν
οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς
ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτει-
νὸν ἔσται.
23 Ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός
σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶ-
μά σου σκοτεινὸν ἔσται. εἰ οὖν
τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος
ἐστὶ, τὸ σκότος πόσον;
24 Οὐδεὶς δύναται δυσὶ
κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕ-
να μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον
ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται,
καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. οὐ
δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ
μαμωνᾷ.
25 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν,
μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑ-
μῶν, τί φάγητε καὶ τί πίητε,
μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί
ἐνδύσησθε. οὐχὶ ἡ ψυχὴ
πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς,
καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύμα-
τος;
26 Ἐμβλέψατε εἰς τὰ
πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ
σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν,
οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀπο-
θήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ
οὐράνιος τρέφει αὐτά. οὐχ
ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐ-
τῶν;
27 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μερι-

μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐ-
πὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆ-
χυν ἕνα;
28 Καὶ περὶ ἐνδύματος
τί μεριμνᾶτε; καταμά-
θετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ
πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐ-
δὲ νήθει·
29 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐ-
δὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ
δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς
ἓν τούτων.
30 Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀ-
γροῦ, σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον
εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ
Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν,
οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς,
ὀλιγόπιστοι;
31 Μὴ οὖν μεριμνήσητε,
λέγοντες· Τί φάγωμεν, ἢ
τί πίωμεν, ἢ τί περιβαλώ-
μεθα;
32 Πάντα γὰρ ταῦτα τὰ
ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πα-
τὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι
χρῄζετε τούτων ἁπάντων.
33 Ζητεῖτε δὲ πρῶτον
τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν
δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα
πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.
34 Μὴ οὖν μεριμνήσητε
εἰς τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον
μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς. ἀρ-
κετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία
αὐτῆς.

Κεφ. ζ. 7.

Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κρι-
θῆτε.
2 Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρί-
νετε, κριθήσεσθε· καὶ ἐν ᾧ μέ-
τρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρη-
θήσεται ὑμῖν.
3 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρ-
φος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ
ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ
σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατα-
νοεῖς;
4 Ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελ-
φῷ σου· Ἄφες ἐκβάλω τὸ
κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ
σου· καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ σου;
5 Ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶ-
τον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις
ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ
ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.
6 Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς
κυσί, μηδὲ βάλητε τοὺς μαρ-
γαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν
χοίρων· μήποτε καταπατή-
σωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν
αὐτῶν, καὶ στραφέντες ῥήξωσιν
ὑμᾶς.
7 Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσε-
ται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ
εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοι-
γήσεται ὑμῖν.
8 Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμ-
βάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει,
καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγή-
σεται.
9 Ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν
ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτή-
σῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λί-
θον ἐπιδώσει αὐτῷ;

10 Καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ,
μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;
11 Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ
ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγα-
θὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑ-
μῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ
ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, δώ-
σει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;
12 Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέ-
λητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ
ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς
ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν
ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.
13 Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς
πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη,
καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπά-
γουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ
πολλοί εἰσιν οἱ εἰσερχό-
μενοι δι᾽ αὐτῆς.
14 Ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ
τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπά-
γουσα εἰς τὴν ζωήν, καὶ ὀ-
λίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες
αὐτήν.
15 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν
ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρ-
χονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύ-
μασι προβάτων, ἔσωθεν δέ
εἰσι λύκοι ἅρπαγες.
16 Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν
ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. μήτι
συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν
σταφυλήν, ἢ ἀπὸ τριβόλων
σῦκα;
17 Οὕτω πᾶν δένδρον ἀ-
γαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ·
τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρ-
ποὺς πονηροὺς ποιεῖ.

18 Οὐ δύναται δένδρον ἀ-
γαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποι-
εῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν
καρποὺς καλοὺς ποιεῖν.
19 Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν
καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται, καὶ
εἰς πῦρ βάλλεται.
20 Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν
αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.
21 Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι,
Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται
εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐ-
ρανῶν· ἀλλ᾽ ὁ ποιῶν τὸ
θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν
οὐρανοῖς.
22 Πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν
ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε
Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι
προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῷ
ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλο-
μεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι
δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσα-
μεν;
23 Καὶ τότε ὁμολογή-
σω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε
ἔγνων ὑμᾶς. ἀποχωρεῖτε
ἀπ᾽ ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι
τὴν ἀνομίαν.
24 Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει
μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ
ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν
ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκο-
δόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ
τὴν πέτραν·
25 Καὶ κατέβη ἡ βροχή,
καὶ ἦλθον οἱ ποταμοί, καὶ ἔ-
πνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσ-
έπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ,

καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο
γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.
26 Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου
τοὺς λόγους τούτους, καὶ μὴ
ποιῶν αὐτοὺς, ὁμοιωθή-
σεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις
ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐ-
πὶ τὴν ἄμμον.
27 Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ, καὶ
ἦλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔ-
πνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσ-
έκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ· καὶ
ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς
μεγάλη.
28 Καὶ ἐγένετο ὅτε συνε-
τέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λό-
γους τούτους, ἐξεπλήσσον-
το οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδα-
χῇ αὐτοῦ.
29 Ἦν γὰρ διδάσκων αὐ-
τοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ
οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

Κεφ. η΄. β.

Καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ
τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ
ὄχλοι πολλοί.
2 Καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθὼν
προσεκύνει αὐτῷ, λέγων·
Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί
με καθαρίσαι.
3 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα,
ἥψατο αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς, λέγων,
Θέλω, καθαρίσθητι. Καὶ
εὐθέως ἐκαθαρίσθη αὐτοῦ ἡ
λέπρα.
4 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· Ὅρα μηδενὶ εἴπῃς.
ἀλλ᾽ ὕπαγε, σεαυτὸν δεῖ-
ξον τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγ-
κε τὸ δῶρον ὃ προσέταξε
Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.
5 Εἰσελθόντι δὲ τῷ Ἰησοῦ
εἰς Καπερναοὺμ, προσῆλθεν
αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρα-
καλῶν αὐτὸν,
6 Καὶ λέγων, Κύριε, ὁ παῖς
μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ πα-
ραλυτικὸς, δεινῶς βασανι-
ζόμενος.
7 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω
αὐτόν.
8 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκα-
τόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ
εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν
στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μό-
νον εἰπὲ λόγον, καὶ ἰαθήσεται
ὁ παῖς μου.
9 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός
εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ᾽
ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω
τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται·
καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ
τῷ δούλῳ μου, ποίησον τοῦτο,
καὶ ποιεῖ.
10 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς,
ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκο-
λουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην
πίστιν εὗρον.
11 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι
πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ
δυσμῶν ἥξουσι, καὶ ἀνακλιθή-
σονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσα-
ὰκ καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασι-
λείᾳ τῶν οὐρανῶν.

12 Οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· Ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

14 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν Πέτρου, εἶδε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ βεβλημένην καὶ πυρέσσουσαν.

15 Καὶ ἥψατο τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός· καὶ ἠγέρθη, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

16 Ὀψίας δὲ γενομένης προσήνεγκαν αὐτῷ δαιμονιζομένους πολλούς· καὶ ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ, καὶ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευσεν·

17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος, Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν.

18 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς πολλοὺς ὄχλους περὶ αὐτὸν, ἐκέλευσεν ἀπελθεῖν εἰς τὸ πέραν.

19 Καὶ προσελθὼν εἷς γραμματεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ.

20 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

21 Ἕτερος δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι πρῶτον ἀπελθεῖν, καὶ θάψαι τὸν πατέρα μου.

22 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς.

23 Καὶ ἐμβάντι αὐτῷ εἰς τὸ πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

24 Καὶ ἰδοὺ, σεισμὸς μέγας ἐγένετο ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὥστε τὸ πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· αὐτὸς δὲ ἐκάθευδε.

25 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤγειραν αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα.

26 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι; Τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τοῖς ἀνέμοις καὶ τῇ θαλάσσῃ· καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

27 Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες, Ποταπός ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

28 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν χώραν τῶν

Γεργεσηνῶν, ὑπήντησαν αὐ-
τῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ
τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι,
χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ
ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ
τῆς ὁδοῦ ἐκείνης.
29 Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν, λέ-
γοντες, Τί ἡμῖν καὶ σοί,
Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες
ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡ-
μᾶς;
30 Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ'
αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν
βοσκομένη.
31 Οἱ δὲ δαίμονες παρε-
κάλουν αὐτόν, λέγοντες, Εἰ
ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον
ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέ-
λην τῶν χοίρων.
32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Ὑπά-
γετε. Οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλ-
θον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.
Καὶ ἰδού, ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀ-
γέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρη-
μνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ
ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασιν.
33 Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυ-
γον· καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν
πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα,
καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων.
34 Καὶ ἰδού, πᾶσα ἡ πόλις
ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ
Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτόν,
παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῇ
ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

Κεφ. θ'. 9.

Καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖ-
ον, διεπέρασε, καὶ ἦλ-
θεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.
2 Καὶ ἰδού, προσέφερον
αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ
κλίνης βεβλημένον. καὶ
ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πί-
στιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυ-
τικῷ· Θάρσει τέκνον, ἀφέ-
ωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.
3 Καὶ ἰδού, τινὲς τῶν γραμ-
ματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς·
Οὗτος βλασφημεῖ.
4 Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς
ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν·
Ἱνατί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πο-
νηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑ-
μῶν;
5 Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτε-
ρον, εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι
αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν, Ἔ-
γειραι καὶ περιπάτει;
6 Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξου-
σίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας,
(τότε λέγει τῷ παραλυ-
τικῷ) Ἐγερθεὶς ἆρόν σου
τὴν κλίνην, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν
οἶκόν σου.
7 Καὶ ἐγερθείς, ἀπῆλθεν
εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.
8 Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐ-
θαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν
Θεόν, τὸν δόντα ἐξουσίαν
τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.
9 Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς
ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄνθρωπον
καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνι-
ον, Ματθαῖον λεγόμενον· καὶ
λέγει αὐτῷ, Ἀκολούθει μοι.
Καὶ

Καὶ ἀναστὰς, ἠκολούθησεν
αὐτῷ.
10 Καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνα-
κειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἰδοὺ,
πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτω-
λοὶ ἐλθόντες, συνανέκειντο
τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ.
11 Καὶ ἰδόντες οἱ φαρι-
σαῖοι, εἶπον τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ· Διατί μετὰ τῶν τελω-
νῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ δι-
δάσκαλος ὑμῶν;
12 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας,
εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ χρείαν
ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ,
ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.
13 Πορευθέντες δὲ μά-
θετε τί ἐστιν· Ἔλεον θέλω,
καὶ οὐ θυσίαν· οὐ γὰρ ἦλθον
καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁ-
μαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.
14 Τότε προσέρχονται αὐ-
τῷ οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου, λέ-
γοντες, Διατί ἡμεῖς καὶ οἱ
φαρισαῖοι νηστεύομεν πολλὰ,
οἱ δὲ μαθηταί σου οὐ νη-
στεύουσι;
15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ
τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, ἐφ'
ὅσον μετ' αὐτῶν ἐστιν ὁ νυμ-
φίος; ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι
ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ
νυμφίος, καὶ τότε νηστεύ-
σουσιν.
16 Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει
ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου
ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· αἴρει γὰρ
τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ
ἱματίου, καὶ χεῖρον σχίσμα
γίνεται.
17 Οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον
νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ
δὲ μήγε, ῥήγνυνται οἱ ἀσκοὶ,
καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται, καὶ οἱ
ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ βάλ-
λουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς
καινοὺς, καὶ ἀμφότερα συν-
τηροῦνται.
18 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος
αὐτοῖς, ἰδοὺ, ἄρχων ἐλθὼν
προσεκύνει αὐτῷ, λέγων,
Ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτε-
λεύτησεν· ἀλλὰ ἐλθὼν, ἐπί-
θες τὴν χεῖρά σου ἐπ' αὐ-
τὴν, καὶ ζήσεται.
19 Καὶ ἐγερθεὶς ὁ Ἰησοῦς
ἠκολούθησεν αὐτῷ, καὶ οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ.
20 (Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ αἱ-
μοῤῥοοῦσα δώδεκα ἔτη, προσ-
ελθοῦσα ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ
κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ·
21 Ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ·
Ἐὰν μόνον ἅψωμαι τοῦ ἱμα-
τίου αὐτοῦ, σωθήσομαι.
22 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπιστρα-
φεὶς καὶ ἰδὼν αὐτὴν, εἶπε·
Θάρσει θύγατερ· ἡ πίστις σου
σέσωκέ σε. Καὶ ἐσώθη ἡ
γυνὴ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.)
23 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἄρχοντος, καὶ
ἰδὼν τοὺς αὐλητὰς, καὶ τὸν
ὄχλον θορυβούμενον,

24 Λέγει αὐτοῖς· Ἀνα-
χωρεῖτε· οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ
κοράσιον, ἀλλὰ καθεύδει.
Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ.
25 Ὅτε δὲ ἐξεβλήθη ὁ
ὄχλος, εἰσελθὼν ἐκράτησε
τῆς χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἠγέρθη
τὸ κοράσιον.
26 Καὶ ἐξῆλθεν ἡ φήμη
αὕτη εἰς ὅλην τὴν γῆν
ἐκείνην.
27 Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν
τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ
δύο τυφλοὶ, κράζοντες, καὶ
λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς υἱὲ
Δαβίδ.
28 Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰ-
κίαν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ
τυφλοὶ, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Πιστεύετε ὅτι δύνα-
μαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν
αὐτῷ, Ναὶ Κύριε.
29 Τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλ-
μῶν αὐτῶν, λέγων, Κατὰ τὴν
πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν.
30 Καὶ ἀνεῴχθησαν αὐτῶν
οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμή-
σατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέ-
γων, Ὁρᾶτε μηδεὶς γι-
νωσκέτω.
31 Οἱ δὲ ἐξελθόντες
διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ
γῇ ἐκείνῃ.
32 Αὐτῶν δὲ ἐξερχομέ-
νων, ἰδοὺ, προσήνεγκαν αὐ-
τῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμο-
νιζόμενον·
33 Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ
δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κω-
φός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι,
λέγοντες, Ὅτι οὐδέποτε
ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ.
34 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλε-
γον, Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν
δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαι-
μόνια.
35 Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς
τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς
κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς
συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κη-
ρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς
βασιλείας, καὶ θεραπεύων
πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μα-
λακίαν ἐν τῷ λαῷ.
36 Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους,
ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι
ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐῤῥιμ-
μένοι ὡσεὶ πρόβατα μὴ
ἔχοντα ποιμένα.
37 Τότε λέγει τοῖς μα-
θηταῖς αὐτοῦ· Ὁ μὲν θε-
ρισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργά-
ται ὀλίγοι·
38 Δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου
τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλῃ
ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν
αὐτοῦ.

Κεφ. ι'. 10.

Καὶ προσκαλεσάμενος
τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ,
ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν
πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε
ἐκβάλλειν αὐτὰ, καὶ θερα-
πεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶ-
σαν μαλακίαν.
2 Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστό-
λων

λων τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα·
πρῶτος, Σίμων ὁ λεγό-
μενος Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας
ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· Ἰάκωβος
ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννης
ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
3 Φίλιππος, καὶ Βαρ-
θολομαῖος· Θωμᾶς, καὶ
Ματθαῖος ὁ τελώνης· Ἰά-
κωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου, καὶ
Λεββαῖος ὁ ἐπικληθεὶς
Θαδδαῖος·
4 Σίμων ὁ Κανανίτης, καὶ
Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ καὶ
παραδοὺς αὐτόν.
5 Τούτους τοὺς δώδεκα
ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς, παραγ-
γείλας αὐτοῖς, λέγων, Εἰς
ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε,
καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν
μὴ εἰσέλθητε·
6 Πορεύεσθε δὲ μᾶλλον
πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπο-
λωλότα οἴκου Ἰσραήλ.
7 Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε,
λέγοντες, Ὅτι ἤγγικεν ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
8 Ἀσθενοῦντας θεραπεύε-
τε, λεπροὺς καθαρίζετε,
νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια
ἐκβάλλετε, δωρεὰν ἐλά-
βετε, δωρεὰν δότε.
9 Μὴ κτήσησθε χρυσὸν,
μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ χαλ-
κὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν.
10 Μὴ πήραν εἰς ὁδὸν,
μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ
ὑποδήματα, μηδὲ ῥάβδον·
ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τρο-
φῆς αὐτοῦ ἐστιν.
11 Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν ἢ
κώμην εἰσέλθητε, ἐξετά-
σατε τίς ἐν αὐτῇ ἄξιός ἐστι·
κἀκεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλ-
θητε.
12 Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν
οἰκίαν, ἀσπάσασθε αὐτήν.
13 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία
ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑ-
μῶν ἐπ' αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ
ᾖ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν
πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω.
14 Καὶ ὃς ἐὰν μὴ δέξηται
ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς λό-
γους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι τῆς
οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης,
ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν
ποδῶν ὑμῶν.
15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ἀνεκτότερον ἔσται γῇ Σοδό-
μων καὶ Γομόῤῥων ἐν ἡμέρᾳ
κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.
16 Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω
ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ
λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι
ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς
αἱ περιστεραί.
17 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ
ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν
ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μα-
στιγώσουσιν ὑμᾶς·
18 Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ
καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνε-
κεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐ-
τοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν.

19 Ὅταν

19 Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε.

20 Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.

21 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.

22 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

23 Ὅταν δὲ διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον, οὐδὲ δοῦλος ὑπὲρ τὸν κύριον αὐτοῦ.

25 Ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, καὶ ὁ δοῦλος ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ. εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοὺλ ἐκάλεσαν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;

26 Μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς· οὐδὲν γάρ ἐστι κεκαλυμμένον, ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

27 Ὃ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἴπατε ἐν τῷ φωτί· καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων.

28 Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ.

29 Οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν, ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν;

30 Ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί.

31 Μὴ οὖν φοβηθῆτε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε ὑμεῖς.

32 Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς·

33 Ὅστις δ᾽ ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

34 Μὴ νομίσητε ὅτι

ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ
τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον βα-
λεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαι-
ραν.
35 Ἦλθον γὰρ διχάσαι
ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ, καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μη-
τρὸς αὐτῆς, καὶ νύμφην κατὰ
τῆς πενθερᾶς αὐτῆς.
36 Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώ-
που, οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ.
37 Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ
μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου
ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ
θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι
μου ἄξιος.
38 Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει
τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολου-
θεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου
ἄξιος.
39 Ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν αὐ-
τοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ
ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.
40 Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς,
ἐμὲ δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δε-
χόμενος, δέχεται τὸν ἀπο-
στείλαντά με.
41 Ὁ δεχόμενος προφή-
την εἰς ὄνομα προφήτου,
μισθὸν προφήτου λήψεται· καὶ
ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνο-
μα δικαίου, μισθὸν δικαίου λή-
ψεται.
42 Καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ
ἕνα τῶν μικρῶν τούτων πο-
τήριον ψυχροῦ μόνον, εἰς
ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω
ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μι-
σθὸν αὐτοῦ.

Κεφ. ια'. 11.

Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν
ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώ-
δεκα μαθηταῖς αὐτοῦ, μετ-
έβη ἐκεῖθεν, τοῦ διδάσκειν
καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν
αὐτῶν.
2 Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας
ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰ ἔργα
τοῦ Χριστοῦ, πέμψας δύο τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ,
3 Εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ
ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσ-
δοκῶμεν;
4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς,
εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες
ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ, ἃ
ἀκούετε καὶ βλέπετε.
5 Τυφλοὶ ἀναβλέπουσι,
καὶ χωλοὶ περιπατοῦσι, λε-
προὶ καθαρίζονται, καὶ κω-
φοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγεί-
ρονται, καὶ πτωχοὶ εὐαγγε-
λίζονται.
6 Καὶ μακάριός ἐστιν ὃς ἐὰν
μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.
7 Τούτων δὲ πορευομένων,
ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς λέγειν
τοῖς ὄχλοις περὶ Ἰωάννου·
Τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρη-
μον θεάσασθαι; κάλαμον
ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;
8 Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν;
ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱμα-
τίοις ἠμφιεσμένον; ἰδοὺ,
οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες,

ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων
εἰσίν.
9 Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν;
προφήτην; ναί, λέγω ὑμῖν,
καὶ περισσότερον προφήτου.
10 Οὗτος γάρ ἐστι περὶ οὗ
γέγραπται· Ἰδού, ἐγὼ ἀπο-
στέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ
προσώπου σου, ὃς κατασκευά-
σει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.
11 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ
ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυ-
ναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ
Βαπτιστοῦ· ὁ δὲ μικρότερος
ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν,
μείζων αὐτοῦ ἐστιν.
12 Ἀπὸ δὲ τῶν ἡμερῶν
Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἕως ἄρ-
τι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν
βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζου-
σιν αὐτήν.
13 Πάντες γὰρ οἱ προφῆ-
ται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωάννου
προεφήτευσαν.
14 Καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι,
αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων
ἔρχεσθαι.
15 Ὁ ἔχων ὦτα ἀ-
κούειν, ἀκουέτω.
16 Τίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν
γενεὰν ταύτην; ὁμοία ἐστὶ
παιδαρίοις ἐν ἀγοραῖς καθ-
ημένοις, καὶ προσφωνοῦσι
τοῖς ἑταίροις αὐτῶν
17 Καὶ λέγουσιν· Ηὐλή-
σαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχή-
σασθε· ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν,
καὶ οὐκ ἐκόψασθε.
18 Ἦλθε γὰρ Ἰωάννης
μήτε ἐσθίων, μήτε πίνων· καὶ
λέγουσι· Δαιμόνιον ἔχει.
19 Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου ἐσθίων καὶ πίνων· καὶ
λέγουσιν· Ἰδοὺ ἄνθρωπος
φάγος καὶ οἰνοπότης, τελω-
νῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν·
καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν
τέκνων αὐτῆς.
20 Τότε ἤρξατο ὀνειδίζειν
τὰς πόλεις ἐν αἷς ἐγένοντο
αἱ πλεῖσται δυνάμεις αὐτοῦ,
ὅτι οὐ μετενόησαν.
21 Οὐαί σοι Χοραζίν,
οὐαί σοι Βηθσαϊδάν, ὅτι εἰ
ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο
αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν
ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ
σποδῷ μετενόησαν.
22 Πλὴν λέγω ὑμῖν·
Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότε-
ρον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως,
ἢ ὑμῖν.
23 Καὶ σὺ Καπερναούμ, ἡ
ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα,
ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ·
ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγένοντο
αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν
σοί, ἔμειναν ἂν μέχρι τῆς σή-
μερον.
24 Πλὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
γῇ Σοδόμων ἀνεκτότερον
ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ
σοί.
25 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ
ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν·
Ἐξομολογοῦμαί σοι, πά-

περ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς
γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα
ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ
ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις.
26 Ναὶ ὁ πατὴρ, ὅτι οὕ-
τως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπρο-
σθέν σου.
27 Πάντα μοι παρεδόθη
ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς
ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν, εἰ μὴ ὁ
πατὴρ· οὐδὲ τὸν πατέρα τις
ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ
ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκα-
λύψαι.
28 Δεῦτε πρός με πάν-
τες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτι-
σμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑ-
μᾶς.
29 Ἄρατε τὸν ζυγόν μου
ἐφ᾽ ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ᾽ ἐ-
μοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι, καὶ τα-
πεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὑρή-
σετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυ-
χαῖς ὑμῶν.
30 Ὁ γὰρ ζυγός μου χρη-
στὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλα-
φρόν ἐστιν.

Κεφ. ιβ΄. 12.

Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἐπο-
ρεύθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς σάββα-
σι διὰ τῶν σπορίμων· οἱ δὲ
μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπείνασαν, καὶ
ἤρξαντο τίλλειν στάχυας, καὶ
ἐσθίειν.
2 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἰδόν-
τες, εἶπον αὐτῷ· Ἰδοὺ, οἱ
μαθηταί σου ποιοῦσιν ὃ οὐκ
ἔξεστι ποιεῖν ἐν σαββάτῳ.
3 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
Οὐκ ἀνέγνωτε τί ἐποίησε
Δαβὶδ, ὅτε ἐπείνασεν αὐ-
τὸς, καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ;
4 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶ-
κον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς
προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ
ἐξὸν ἦν αὐτῷ φαγεῖν, οὐδὲ
τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς
ἱερεῦσι μόνοις;
5 Ἢ οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῷ
νόμῳ, ὅτι τοῖς σάββασιν οἱ
ἱερεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τὸ σάβ-
βατον βεβηλοῦσι, καὶ ἀναίτιοί
εἰσι;
6 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι τοῦ
ἱεροῦ μείζων ἐστὶν ὧδε.
7 Εἰ δὲ ἐγνώκειτε τί ἐστιν·
Ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν, οὐκ
ἂν κατεδικάσατε τοὺς ἀναι-
τίους.
8 Κύριος γάρ ἐστι καὶ τοῦ
σαββάτου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που.
9 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν,
ἦλθεν εἰς τὴν συναγωγὴν
αὐτῶν.
10 Καὶ ἰδοὺ, ἄνθρωπος
ἦν τὴν χεῖρα ἔχων ξηράν· καὶ
ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες,
Εἰ ἔξεστι τοῖς σάββασι θε-
ραπεύειν; ἵνα κατηγορήσω-
σιν αὐτοῦ.
11 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
Τίς ἔσται ἐξ ὑμῶν ἄνθρω-
πος, ὃς ἕξει πρόβατον ἕν,
καὶ ἐὰν ἐμπέσῃ τοῦτο τοῖς
σάββασιν εἰς βόθυνον, οὐχὶ

κρατήσει αὐτὸ καὶ ἐγερεῖ;

12 Πόσῳ οὖν διαφέρει ἄνθρωπος προβάτου; ὥστε ἔξεστι τοῖς σάββασι καλῶς ποιεῖν.

13 Τότε λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη ὑγιὴς, ὡς ἡ ἄλλη.

14 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ ἐξελθόντες, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσιν.

15 Ὁ δὲ Ἰησοῦς γνοὺς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν· καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς πάντας.

16 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μὴ φανερὸν αὐτὸν ποιήσωσιν.

17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

18 Ἰδοὺ, ὁ παῖς μου, ὃν ᾑρέτισα· ὁ ἀγαπητός μου, εἰς ὃν εὐδόκησεν ἡ ψυχή μου· θήσω τὸ πνεῦμά μου ἐπ' αὐτὸν, καὶ κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγελεῖ.

19 Οὐκ ἐρίσει, οὐδὲ κραυγάσει, οὐδὲ ἀκούσει τις ἐν ταῖς πλατείαις τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

20 Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει· ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νῖκος τὴν κρίσιν.

21 Καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσι.

22 Τότε προσηνέχθη αὐτῷ δαιμονιζόμενος, τυφλὸς καὶ κωφός· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτὸν, ὥστε τὸν τυφλὸν καὶ κωφὸν καὶ λαλεῖν καὶ βλέπειν.

23 Καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι, καὶ ἔλεγον, Μήτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Δαβίδ;

24 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες, εἶπον· Οὗτος οὐκ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, εἰ μὴ ἐν τῷ Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων.

25 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς· Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς ἐρημοῦται· καὶ πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτῆς, οὐ σταθήσεται.

26 Καὶ εἰ ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν ἐκβάλλει, ἐφ' ἑαυτὸν ἐμερίσθη· πῶς οὖν σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ;

27 Καὶ εἰ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ ὑμῶν ἔσονται κριταί.

28 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

29 Ἢ πῶς δύναταί τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ

ἰσχυροῦ,

ἰσχυροῦ, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ
διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶ-
τον δήσῃ τὸν ἰσχυρόν, καὶ
τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρ-
πάσει;
30 Ὁ μὴ ὢν μετ᾽ ἐμοῦ,
κατ᾽ ἐμοῦ ἐστι· καὶ ὁ μὴ συνά-
γων μετ᾽ ἐμοῦ, σκορπίζει.
31 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν·
Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφη-
μία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώ-
ποις· ἡ δὲ τοῦ πνεύματος
βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται
τοῖς ἀνθρώποις.
32 Καὶ ὃς ἂν εἴπῃ λόγον
κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφε-
θήσεται αὐτῷ· ὃς δ᾽ ἂν εἴπῃ
κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου,
οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ, οὔτε ἐν
τούτῳ τῷ αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ
μέλλοντι.
33 Ἢ ποιήσατε τὸ δέν-
δρον καλόν, καὶ τὸν καρπὸν
αὐτοῦ καλόν· ἢ ποιήσατε τὸ
δένδρον σαπρόν, καὶ τὸν καρ-
πὸν αὐτοῦ σαπρόν· ἐκ γὰρ
τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώ-
σκεται.
34 Γεννήματα ἐχιδνῶν,
πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λα-
λεῖν, πονηροὶ ὄντες; ἐκ γὰρ
τοῦ περισσεύματος τῆς καρ-
δίας τὸ στόμα λαλεῖ.
35 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος
ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς
καρδίας ἐκβάλλει τὰ ἀγα-
θά· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρω-
πος ἐκ τοῦ πονηροῦ θη-
σαυροῦ ἐκβάλλει πονηρά.
36 Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πᾶν
ῥῆμα ἀργόν, ὃ ἐὰν λαλή-
σωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώ-
σουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡ-
μέρᾳ κρίσεως.
37 Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου
δικαιωθήσῃ, καὶ ἐκ τῶν λόγων
σου καταδικασθήσῃ.
38 Τότε ἀπεκρίθησάν
τινες τῶν γραμματέων καὶ Φα-
ρισαίων, λέγοντες, Διδά-
σκαλε, θέλομεν ἀπὸ σοῦ ση-
μεῖον ἰδεῖν.
39 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶ-
πεν αὐτοῖς, Γενεὰ πονηρὰ
καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζη-
τεῖ· καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται
αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰω-
νᾶ τοῦ προφήτου.
40 Ὥσπερ γὰρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν
τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς
ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας· οὕ-
τως ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς
ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.
41 Ἄνδρες Νινευῖται ἀνα-
στήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς
γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρι-
νοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόη-
σαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ·
καὶ ἰδού, πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.
42 Βασίλισσα νότου ἐγερ-
θήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς
γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ
αὐτήν· ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν πε-
ράτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν
σοφίαν Σολομῶντος· καὶ ἰδού,
πλεῖον

πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.
43 Ὅταν δὲ τὸ ἀκάθαρτον
πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀν-
θρώπου, διέρχεται δι' ἀνύ-
δρων τόπων, ζητοῦν ἀνάπαυ-
σιν, καὶ οὐχ εὑρίσκει.
44 Τότε λέγει, Ἐπιστρέψω
εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅθεν ἐξ-
ῆλθον. Καὶ ἐλθὸν, εὑρίσκει
σχολάζοντα, σεσαρωμένον, καὶ
κεκοσμημένον.
45 Τότε πορεύεται, καὶ πα-
ραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑ-
πτὰ ἕτερα πνεύματα πονη-
ρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόν-
τα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται
τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεί-
νου χείρονα τῶν πρώτων.
Οὕτως ἔσται καὶ τῇ γενεᾷ
ταύτῃ τῇ πονηρᾷ.
46 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος
τοῖς ὄχλοις, ἰδοὺ, ἡ μήτηρ
καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἱστήκει-
σαν ἔξω, ζητοῦντες αὐτῷ λα-
λῆσαι.
47 Εἶπε δέ τις αὐτῷ· Ἰ-
δοὺ, ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελ-
φοί σου ἔξω ἑστήκασι, ζητοῦν-
τές σοι λαλῆσαι.
48 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πε τῷ εἰπόντι αὐτῷ· Τίς
ἐστιν ἡ μήτηρ μου; καὶ τίνες εἰ-
σὶν οἱ ἀδελφοί μου;
49 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα
αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς αὐ-
τοῦ, εἶπεν· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου,
καὶ οἱ ἀδελφοί μου·
50 Ὅστις γὰρ ἂν ποιήσῃ
τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου,
τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀ-
δελφὸς, καὶ ἀδελφὴ, καὶ μή-
τηρ ἐστί.

Κεφ. ιγ'. 13.

Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ
ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς οἰ-
κίας, ἐκάθητο παρὰ τὴν θά-
λασσαν·
2 Καὶ συνήχθησαν πρὸς
αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ, ὥστε
αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον ἐμβάντα
καθῆσθαι· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος
ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εἱστήκει.
3 Καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς
πολλὰ ἐν παραβολαῖς, λέ-
γων· Ἰδοὺ, ἐξῆλθεν ὁ σπεί-
ρων τοῦ σπείρειν.
4 Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐ-
τὸν, ἃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν
ὁδόν· καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ, καὶ
κατέφαγεν αὐτά.
5 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ
πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν
πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέ-
τειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βά-
θος γῆς.
6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος
ἐκαυματίσθη· καὶ διὰ τὸ μὴ
ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.
7 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ
τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβη-
σαν αἱ ἄκανθαι, καὶ ἀπέπνι-
ξαν αὐτά.
8 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν
γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐδίδου
καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξ-
ήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα.

9 Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

10 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἶπον αὐτῷ· Διατί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς;

11 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται.

12 Ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

13 Διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ συνιοῦσι.

14 Καὶ ἀναπληροῦται ἐπ' αὐτοῖς ἡ προφητεία Ἡσαΐου, ἡ λέγουσα· Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

15 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

16 Ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ ὦτα ὑμῶν, ὅτι ἀκούει.

17 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

18 Ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείροντος.

19 Παντὸς ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρός, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν σπαρείς.

20 Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνων αὐτόν·

21 Οὐκ ἔχει δὲ ῥίζαν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστι· γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζεται.

22 Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων· καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

23 Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ συνιών· ὃς δὴ καρποφορεῖ, καὶ ποιεῖ, ὁ μὲν ἑκατόν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα.

24 Ἄλλην

24 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείροντι καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·

25 Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς, καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου· καὶ ἀπῆλθεν.

26 Ὅτε δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος, καὶ καρπὸν ἐποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια.

27 Προσελθόντες δὲ οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότου, εἶπον αὐτῷ· Κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρας ἐν τῷ σῷ ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια;

28 Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· Ἐχθρὸς ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησεν. Οἱ δὲ δοῦλοι εἶπον αὐτῷ· Θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά;

29 Ὁ δὲ ἔφη· Οὔ· μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια, ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον.

30 Ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας, πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά· τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων, Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ.

32 Ὃ μικρότερον μέν ἐστι πάντων τῶν σπερμάτων· ὅταν δὲ αὐξηθῇ, μεῖζον τῶν λαχάνων ἐστί· καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

34 Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς·

35 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου· ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

36 Τότε ἀφεὶς τοὺς ὄχλους, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Ἰησοῦς· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες, Φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ.

37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὁ σπείρων τὸ

καλὸν σπέρμα, ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου.
38 Ὁ δὲ ἀγρὸς, ἐστὶν ὁ κό-
σμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα,
οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασι-
λείας· τὰ δὲ ζιζάνια, εἰσὶν
οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ.
39 Ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπεί-
ρας αὐτὰ, ἐστὶν ὁ διάβολος·
ὁ δὲ θερισμὸς, συντέλεια τοῦ
αἰῶνός ἐστιν· οἱ δὲ θερισταὶ,
ἄγγελοί εἰσιν.
40 Ὥσπερ οὖν συλλέγεται
τὰ ζιζάνια, καὶ πυρὶ κατα-
καίεται· οὕτως ἔσται ἐν τῇ
συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τού-
του.
41 Ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐ-
τοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βα-
σιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάν-
δαλα, καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν
ἀνομίαν.
42 Καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς
εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός·
ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ
βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
43 Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμ-
ψουσιν ὡς ὁ ἥλιος, ἐν τῇ
βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐ-
τῶν. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν,
ἀκουέτω.
44 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν θη-
σαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ
ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος
ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐ-
τοῦ ὑπάγει, καὶ πάντα ὅσα
ἔχει πωλεῖ, καὶ ἀγοράζει τὸν
ἀγρὸν ἐκεῖνον.
45 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώ-
πῳ ἐμπόρῳ, ζητοῦντι καλοὺς
μαργαρίτας·
46 Ὃς εὑρὼν ἕνα πολύτι-
μον μαργαρίτην, ἀπελθὼν,
πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε, καὶ
ἠγόρασεν αὐτόν.
47 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ
βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν,
καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγα-
γούσῃ·
48 Ἣν, ὅτε ἐπληρώθη,
ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰ-
γιαλὸν, καὶ καθίσαντες, συν-
έλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγ-
γεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω
ἔβαλον.
49 Οὕτως ἔσται ἐν τῇ συν-
τελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύ-
σονται οἱ ἄγγελοι, καὶ ἀφοριοῦ-
σι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν
δικαίων.
50 Καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς
εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός·
ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ
βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
51 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
Συνήκατε ταῦτα πάντα; Λέ-
γουσιν αὐτῷ· Ναὶ Κύριε.
52 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
Διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς
μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασι-
λείαν τῶν οὐρανῶν, ὅμοιός
ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ,
ὅστις

ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυ-
ροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά.
53 Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέ-
λεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβο-
λὰς ταύτας, μετῆρεν ἐκεῖ-
θεν.
54 Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν
πατρίδα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν
αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐ-
τῶν· ὥστε ἐκπλήττεσθαι αὐ-
τοὺς, καὶ λέγειν· Πόθεν τού-
τῳ ἡ σοφία αὕτη, καὶ αἱ δυ-
νάμεις;
55 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ
τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ
αὐτοῦ λέγεται Μαριὰμ, καὶ οἱ
ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος,
καὶ Ἰωσῆς, καὶ Σίμων, καὶ Ἰού-
δας;
56 Καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐ-
τοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς
εἰσι; πόθεν οὖν τούτῳ ταῦ-
τα πάντα;
57 Καὶ ἐσκανδαλίζοντο
ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶ-
πεν αὐτοῖς. Οὐκ ἔστι προ-
φήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ
πατρίδι αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ αὐτοῦ.
58 Καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ
δυνάμεις πολλὰς, διὰ τὴν
ἀπιστίαν αὐτῶν.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤκου-
σεν Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὴν
ἀκοὴν Ἰησοῦ.
2 Καὶ εἶπε τοῖς παισὶν
αὐτοῦ· Οὗτός ἐστιν Ἰωάν-
νης ὁ Βαπτιστής· αὐτὸς ἠγέρ-
θη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ
τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦ-
σιν ἐν αὐτῷ.
3 Ὁ γὰρ Ἡρώδης κρατήσας
τὸν Ἰωάννην, ἔδησεν αὐτὸν,
καὶ ἔθετο ἐν φυλακῇ, διὰ Ἡ-
ρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίπ-
που τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.
4 Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἰω-
άννης· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν
αὐτήν.
5 Καὶ θέλων αὐτὸν ἀπο-
κτεῖναι, ἐφοβήθη τὸν ὄχλον,
ὅτι ὡς προφήτην αὐτὸν εἶ-
χον.
6 Γενεσίων δὲ ἀγομένων
τοῦ Ἡρώδου, ὠρχήσατο ἡ
θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν
τῷ μέσῳ· καὶ ἤρεσε τῷ Ἡ-
ρώδῃ.
7 Ὅθεν μεθ' ὅρκου ὡμο-
λόγησεν αὐτῇ δοῦναι ὃ ἐὰν
αἰτήσηται.
8 Ἡ δὲ, προβιβασθεῖσα
ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, Δός
μοι, φησὶν, ὧδε ἐπὶ πίνακι
τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ
Βαπτιστοῦ.
9 Καὶ ἐλυπήθη ὁ βασι-
λεὺς· διὰ δὲ τοὺς ὅρκους καὶ
τοὺς συνανακειμένους, ἐκέ-
λευσε δοθῆναι.
10 Καὶ πέμψας ἀπεκε-
φάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ
φυλακῇ.
11 Καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ
αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι, καὶ ἐδόθη
τῷ

τῷ κορασίῳ· καὶ ἤνεγκε τῇ
μητρὶ αὐτῆς.
12 Καὶ προσελθόντες οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ ἦραν τὸ σῶ-
μα, καὶ ἔθαψαν αὐτό· καὶ
ἐλθόντες ἀπήγγειλαν τῷ
Ἰησοῦ.
13 Καὶ ἀκούσας ὁ Ἰη-
σοῦς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν
πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον
κατ᾽ ἰδίαν. Καὶ ἀκούσαντες
οἱ ὄχλοι, ἠκολούθησαν αὐτῷ
πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων.
14 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς,
εἶδε πολὺν ὄχλον· καὶ
ἐσπλαγχνίσθη ἐπ᾽ αὐτοὺς, καὶ
ἐθεράπευσε τοὺς ἀῤῥώστους
αὐτῶν.
15 Ὀψίας δὲ γενομένης,
προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθη-
ταὶ αὐτοῦ, λέγοντες, Ἔρη-
μός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ ἡ ὥρα
ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον
τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόν-
τες εἰς τὰς κώμας, ἀγο-
ράσωσιν ἑαυτοῖς βρώμα-
τα.
16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν
αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν
ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς
ὑμεῖς φαγεῖν.
17 Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ·
Οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ
πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας.
18 Ὁ δὲ εἶπε· Φέρετέ
μοι αὐτοὺς ὧδε.
19 Καὶ κελεύσας τοὺς
ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ
τοὺς χόρτους, καὶ λαβὼν τοὺς
πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο
ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν
οὐρανὸν, εὐλόγησε· καὶ
κλάσας, ἔδωκε τοῖς μαθη-
ταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μα-
θηταὶ τοῖς ὄχλοις.
20 Καὶ ἔφαγον πάντες,
καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν
τὸ περισσεῦον τῶν κλασμά-
των δώδεκα κοφίνους πλή-
ρεις.
21 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν
ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι,
χωρὶς γυναικῶν καὶ παι-
δίων.
22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκα-
σεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς
αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον,
καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ
πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς
ὄχλους.
23 Καὶ ἀπολύσας τοὺς
ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος
κατ᾽ ἰδίαν προσεύξασθαι.
Ὀψίας δὲ γενομένης, μόνος
ἦν ἐκεῖ.
24 Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέ-
σον τῆς θαλάσσης ἦν, βασα-
νιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμά-
των· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄ-
νεμος.
25 Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς
νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς
ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς
θαλάσσης.
26 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ
μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν
περιπα-

περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες, Ὅτι φάντασμά ἐστι· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν.

27 Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων, Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε.

28 Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα.

29 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

30 Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν, ἐφοβήθη. καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων, Κύριε, σῶσόν με.

31 Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;

32 Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

33 Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ, ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες, Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ.

34 Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

35 Καὶ ἐπιγνόντες αὐτὸν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀπέστειλαν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας.

36 Καὶ παρεκάλουν αὐτὸν, ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ ὅσοι ἥψαντο, διεσώθησαν.

Κεφ. ιε΄. 15.

Τότε προσέρχονται τῷ Ἰησοῦ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, λέγοντες·

2 Διατί οἱ μαθηταί σου παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; οὐ γὰρ νίπτονται τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὅταν ἄρτον ἐσθίωσιν.

3 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Διατί καὶ ὑμεῖς παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν;

4 Ὁ γὰρ Θεὸς ἐνετείλατο, λέγων, Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα. καί· Ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

5 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ὃς ἂν εἴπῃ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρὶ, Δῶρον ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς, καὶ οὐ μὴ τιμήσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἢ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

6 Καὶ ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν.

7 Ὑποκρι-

7 Ὑποκριταί, καλῶς προ-
εφήτευσε περὶ ὑμῶν Ἡσαΐ-
ας, λέγων·
8 Ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗ-
τος τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ
τοῖς χείλεσί με τιμᾷ· ἡ
δὲ καρδία αὐτῶν πόῤῥω ἀπ-
έχει ἀπ' ἐμοῦ.
9 Μάτην δὲ σέβονταί με,
διδάσκοντες διδασκαλίας
ἐντάλματα ἀνθρώπων.
10 Καὶ προσκαλεσάμενος
τὸν ὄχλον, εἶπεν αὐτοῖς·
Ἀκούετε καὶ συνίετε.
11 Οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς
τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρω-
πον· ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμε-
νον ἐκ τοῦ στόματος, τοῦτο
κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
12 Τότε προσελθόντες
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπον αὐ-
τῷ· Οἶδας, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι
ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἐσκαν-
δαλίσθησαν;
13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πε· Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐ-
φύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐρά-
νιος, ἐκριζωθήσεται.
14 Ἄφετε αὐτούς· ὁδη-
γοί εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν. τυ-
φλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ,
ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πε-
σοῦνται.
15 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέ-
τρος, εἶπεν αὐτῷ· Φράσον
ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην.
16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν·
Ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί
ἐστε;
17 Οὔπω νοεῖτε, ὅτι
πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς
τὸ στόμα, εἰς τὴν κοιλίαν
χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκ-
βάλλεται;
18 Τὰ δὲ ἐκπορευόμενα
ἐκ τοῦ στόματος, ἐκ τῆς καρδί-
ας ἐξέρχεται, κἀκεῖνα κοινοῖ
τὸν ἄνθρωπον.
19 Ἐκ γὰρ τῆς καρδίας ἐξ-
έρχονται διαλογισμοὶ πονη-
ροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορ-
νεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυ-
ρίαι, βλασφημίαι.
20 Ταῦτά ἐστι τὰ κοινοῦν-
τα τὸν ἄνθρωπον. τὸ δὲ ἀνί-
πτοις χερσὶ φαγεῖν, οὐ κοι-
νοῖ τὸν ἄνθρωπον.
21 Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν
ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ
μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.
22 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ Χα-
ναναία ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκεί-
νων ἐξελθοῦσα, ἐκραύγασεν,
αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησόν με
Κύριε, υἱὲ Δαβὶδ, ἡ θυγά-
τηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.
23 Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη
αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελ-
θόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ,
ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Ἀ-
πόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει
ὄπισθεν ἡμῶν.
24 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ
εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολω-
λότα οἴκου Ἰσραήλ.
25 Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει

αὐτῷ, λέγουσα· Κύριε, βο-
ήθει μοι.
26 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν·
Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν
ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν
τοῖς κυναρίοις.
27 Ἡ δὲ εἶπε. Ναὶ Κύριε·
καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ
τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων
ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων
αὐτῶν.
28 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτῇ· Ὦ γύναι,
μεγάλη σου ἡ πίστις· γενηθή-
τω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰά-
θη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς
ὥρας ἐκείνης.
29 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν
ὁ Ἰησοῦς, ἦλθε παρὰ τὴν
θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. καὶ
ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος, ἐκά-
θητο ἐκεῖ.
30 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ
ὄχλοι πολλοὶ, ἔχοντες
μεθ' ἑαυτῶν χωλοὺς, τυφλοὺς,
κωφοὺς, κυλλοὺς, καὶ ἑτέρους
πολλούς· καὶ ἔρριψαν αὐτοὺς
παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰη-
σοῦ· καὶ ἐθεράπευσεν αὐ-
τούς.
31 Ὥστε τοὺς ὄχλους θαυ-
μάσαι, βλέποντας κωφοὺς
λαλοῦντας, κυλλοὺς ὑγιεῖς,
χωλοὺς περιπατοῦντας, καὶ
τυφλοὺς βλέποντας· καὶ ἐδό-
ξασαν τὸν Θεὸν Ἰσραήλ.
32 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκα-
λεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐ-
τοῦ, εἶπε· Σπλαγχνίζομαι
ἐπὶ τὸν ὄχλον, ὅτι ἤδη ἡμέ-
ρας τρεῖς προσμένουσί μοι,
καὶ οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι· καὶ
ἀπολῦσαι αὐτοὺς νήστεις οὐ
θέλω, μήποτε ἐκλυθῶσιν
ἐν τῇ ὁδῷ.
33 Καὶ λέγουσιν αὐτῷ οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ· Πόθεν ἡμῖν
ἐν ἐρημίᾳ ἄρτοι τοσοῦτοι,
ὥστε χορτάσαι ὄχλον τοσ-
οῦτον;
34 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Πόσους ἄρτους ἔχετε;
Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτὰ, καὶ ὀλί-
γα ἰχθύδια.
35 Καὶ ἐκέλευσε τοῖς ὄ-
χλοις ἀναπεσεῖν ἐπὶ τὴν
γῆν·
36 Καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ
ἄρτους καὶ τοὺς ἰχθύας, εὐχα-
ριστήσας, ἔκλασε, καὶ ἔδωκε
τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· οἱ δὲ
μαθηταὶ τῷ ὄχλῳ.
37 Καὶ ἔφαγον πάντες,
καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν
τὸ περισσεῦον τῶν κλασμά-
των, ἑπτὰ σπυρίδας πλή-
ρεις.
38 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν τε-
τρακισχίλιοι ἄνδρες, χωρὶς
γυναικῶν καὶ παιδίων.
39 Καὶ ἀπολύσας τοὺς
ὄχλους, ἐνέβη εἰς τὸ πλοῖον,
καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια Μα-
γδαλά.

Κεφ. ιϛ'. 16.

Καὶ προσελθόντες οἱ Φα-

ρισαῖοι

φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, πει-
ράζοντες ἐπηρώτησαν αὐτὸν
σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπι-
δεῖξαι αὐτοῖς.
2 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν
αὐτοῖς· Ὀψίας γενομένης
λέγετε, Εὐδία· πυῤῥάζει
γὰρ ὁ οὐρανός.
3 Καὶ πρωῒ, Σήμερον
χειμών· πυῤῥάζει γὰρ στυγνά-
ζων ὁ οὐρανός. Ὑποκριταὶ,
τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ
γινώσκετε διακρίνειν, τὰ
δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ
δύνασθε;
4 Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοι-
χαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ· καὶ
σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ,
εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ
προφήτου. Καὶ καταλιπὼν
αὐτοὺς, ἀπῆλθε.
5 Καὶ ἐλθόντες οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸ πέ-
ραν, ἐπελάθοντο ἄρτους
λαβεῖν.
6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τοῖς· Ὁρᾶτε καὶ προσέχετε
ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων
καὶ Σαδδουκαίων.
7 Οἱ δὲ διελογίζοντο ἐν
ἑαυτοῖς, λέγοντες· Ὅτι ἄρ-
τους οὐκ ἐλάβομεν.
8 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν
αὐτοῖς· Τί διαλογίζεσθε
ἐν ἑαυτοῖς, ὀλιγόπιστοι, ὅτι
ἄρτους οὐκ ἐλάβετε;
9 Οὔπω νοεῖτε, οὐδὲ
μνημονεύετε τοὺς πέντε
ἄρτους τῶν πεντακισχιλίων,
καὶ πόσους κοφίνους ἐλά-
βετε;
10 Οὐδὲ τοὺς ἑπτὰ ἄρτους
τῶν τετρακισχιλίων, καὶ πόσας
σπυρίδας ἐλάβετε;
11 Πῶς οὐ νοεῖτε, ὅτι οὐ πε-
ρὶ ἄρτου εἶπον ὑμῖν, προσ-
έχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν
Φαρισαίων καὶ Σαδδου-
καίων;
12 Τότε συνῆκαν, ὅτι οὐκ
εἶπε προσέχειν ἀπὸ τῆς
ζύμης τοῦ ἄρτου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
διδαχῆς τῶν Φαρισαίων καὶ
Σαδδουκαίων.
13 Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς
εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς
Φιλίππου, ἠρώτα τοὺς μαθη-
τὰς αὐτοῦ, λέγων, Τίνα με
λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι, τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;
14 Οἱ δὲ εἶπον· Οἱ μὲν,
Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν· ἄλ-
λοι δὲ, Ἡλίαν· ἕτεροι δὲ,
Ἱερεμίαν, ἢ ἕνα τῶν προφη-
τῶν.
15 Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς
δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;
16 Ἀποκριθεὶς δὲ Σί-
μων Πέτρος, εἶπε· Σὺ
εἶ ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ
τοῦ ζῶντος.
17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Μακά-
ριος εἶ Σίμων βαρ Ἰω-
νᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ
ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ

πατήρ μου, ὁ ἐν τοῖς οὐ-
ρανοῖς.
18 Κἀγὼ δὲ σοὶ λέγω,
ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ
ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδο-
μήσω μου τὴν ἐκκλησίαν·
καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύ-
σουσιν αὐτῆς·
19 Καὶ δώσω σοι τὰς
κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν
οὐρανῶν· καὶ ὃ ἐὰν δήσῃς
ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδε-
μένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς·
καὶ ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς
γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς
οὐρανοῖς.
20 Τότε διεστείλατο τοῖς
μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα μη-
δενὶ εἴπωσιν, ὅτι αὐτός
ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός.
21 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ
Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μα-
θηταῖς αὐτοῦ, ὅτι δεῖ αὐ-
τὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυ-
μα, καὶ πολλὰ παθεῖν ἀ-
πὸ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ
ἀρχιερέων, καὶ γραμματέ-
ων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ
τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆ-
ναι.
22 Καὶ προσλαβόμενος
αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο
ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, λέγων· Ἵ-
λεώς σοι Κύριε· οὐ μὴ ἔσται
σοι τοῦτο.
23 Ὁ δὲ στραφεὶς, εἶπε
τῷ Πέτρῳ· Ὕπαγε ὀπίσω
μου Σατανᾶ, σκάνδαλόν μου
εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ
Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀν-
θρώπων.
24 Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε
τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Εἴ
τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν,
ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ
ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀ-
κολουθείτω μοι·
25 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπο-
λέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν
ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐ-
τοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει
αὐτήν.
26 Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄν-
θρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον
ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυ-
χὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώ-
σει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα
τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;
27 Μέλλει γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ
δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ,
μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ·
καὶ τότε ἀποδώσει ἑκά-
στῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐ-
τοῦ.
28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰσί
τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵ
τινες οὐ μὴ γεύσωνται θανά-
του, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ
βασιλείᾳ αὐτοῦ.

Κεφ. ιζʹ. 17.

Καὶ μεθ' ἡμέρας ἓξ πα-
ραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέ-
τρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ
Ἰωάννην

Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ·
καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος
ὑψηλὸν κατ᾽ ἰδίαν.
2 Καὶ μετεμορφώθη ἔμ-
προσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε
τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥ-
λιος· τὰ δὲ ἱμάτια αὐ-
τοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ
φῶς.
3 Καὶ ἰδοὺ, ὤφθησαν αὐτοῖς
Μωσῆς καὶ Ἠλίας, μετ᾽ αὐ-
τοῦ συλλαλοῦντες.
4 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος,
εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλόν
ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις,
ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκη-
νὰς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσῇ μί-
αν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ.
5 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος,
ἰδοὺ, νεφέλη φωτεινὴ ἐπε-
σκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοὺ, φω-
νὴ ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα·
Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγα-
πητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐ-
τοῦ ἀκούετε.
6 Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθη-
ταὶ, ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον
αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφό-
δρα.
7 Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰη-
σοῦς, ἥψατο αὐτῶν, καὶ εἶπεν·
Ἐγέρθητε, καὶ μὴ φοβεῖσθε.
8 Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς αὐτῶν, οὐδένα εἶδον,
εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον.
9 Καὶ καταβαινόντων
αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐνετείλα-
το αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων·
Μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα,
ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ
νεκρῶν ἀναστῇ.
10 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες,
Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέ-
γουσιν, ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλ-
θεῖν πρῶτον;
11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκρι-
θεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλί-
ας μὲν ἔρχεται πρῶτον, καὶ ἀπο-
καταστήσει πάντα.
12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Ἠ-
λίας ἤδη ἦλθε· καὶ οὐκ ἐπέ-
γνωσαν αὐτόν· ἀλλ᾽ ἐποίησαν
ἐν αὐτῷ, ὅσα ἠθέλησαν· οὕτω καὶ
ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει
πάσχειν ὑπ᾽ αὐτῶν.
13 Τότε συνῆκαν οἱ μα-
θηταὶ, ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ
Βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς.
14 Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν
πρὸς τὸν ὄχλον, προσῆλθεν
αὐτῷ ἄνθρωπος, γονυπε-
τῶν αὐτῷ,
15 Καὶ λέγων· Κύριε,
ἐλέησόν μου τὸν υἱὸν, ὅτι σε-
ληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει·
πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ
πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕ-
δωρ.
16 Καὶ προσήνεγκα αὐ-
τὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ
οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θερα-
πεῦσαι.
17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπι-
στος καὶ διεστραμμένη, ἕως πό-

τε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πό-
τε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ
μοι αὐτὸν ὧδε.
18 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ
ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ'
αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον· καὶ ἐθε-
ραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας
ἐκείνης.
19 Τότε προσελθόντες οἱ
μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδί-
αν, εἶπον· Διατί ἡμεῖς
οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν
αὐτό;
20 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν.
ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔ-
χητε πίστιν ὡς κόκκον σινά-
πεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ·
Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ,
καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀ-
δυνατήσει ὑμῖν.
21 Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ
ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσ-
ευχῇ καὶ νηστείᾳ.
22 Ἀναστρεφομένων δὲ αὐ-
τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν
αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ υἱ-
ὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι
εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.
23 Καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐ-
τὸν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐ-
γερθήσεται. Καὶ ἐλυπήθησαν
σφόδρα.
24 Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν
εἰς Καπερναοὺμ, προσῆλθον
οἱ τὰ δίδραχμα λαμβά-
νοντες τῷ Πέτρῳ, καὶ εἶ-
πον· Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν
οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα;
25 Λέγει· Ναί. Καὶ ὅτε
εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, προ-
έφθασεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέ-
γων, Τί σοι δοκεῖ, Σίμων;
οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων
λαμβάνουσι τέλη, ἢ κῆνσον;
ἀπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν
ἀλλοτρίων;
26 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Ἔφη
αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἄραγε ἐ-
λεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί.
27 Ἵνα δὲ μὴ σκανδαλί-
σωμεν αὐτοὺς, πορευθεὶς εἰς
τὴν θάλασσαν, βάλε ἄγκιστρον,
καὶ τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἰχ-
θὺν ἆρον· καὶ ἀνοίξας τὸ στό-
μα αὐτοῦ, εὑρήσεις στατῆρα·
ἐκεῖνον λαβὼν, δὸς αὐτοῖς
ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ.

Κεφ. ιη'. 18.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσ-
ῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ,
λέγοντες· Τίς ἄρα μείζων
ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐ-
ρανῶν;
2 Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ
Ἰησοῦς παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ
ἐν μέσῳ αὐτῶν,
3 Καὶ εἶπεν· Ἀμὴν λέγω
ὑμῖν ἐὰν μὴ στραφῆτε, καὶ γέ-
νησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ
εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν
τῶν οὐρανῶν.
4 Ὅστις οὖν ταπεινώσῃ
ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦ-
το, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων
ἐν

ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.
5 Καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδί-
ον τοιοῦτον ἓν ἐπὶ τῷ ὀνόμα-
τί μου, ἐμὲ δέχεται.
6 Ὃς δ' ἂν σκανδαλίσῃ
ἕνα τῶν μικρῶν τούτων, τῶν πι-
στευόντων εἰς ἐμὲ, συμφέρει
αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος
ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τράχη-
λον αὐτοῦ, καὶ καταποντι-
σθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς
θαλάσσης.
7 Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν
σκανδάλων· ἀνάγκη γάρ
ἐστιν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα·
πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκεί-
νῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρ-
χεται.
8 Εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου
σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐ-
τὰ, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ· καλόν
σοι ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζω-
ὴν χωλὸν ἢ κυλλὸν, ἢ δύο
χεῖρας ἢ δύο πόδας ἔχοντα,
βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰ-
ώνιον.
9 Καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σου
σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν,
καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ, καλόν σοι
ἐστὶ μονόφθαλμον εἰς τὴν ζω-
ὴν εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλ-
μοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν
γέενναν τοῦ πυρός.
10 Ὁρᾶτε, μὴ κατα-
φρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν
τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι
οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρα-
νοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ
πρόσωπον τοῦ πατρός μου, τοῦ
ἐν οὐρανοῖς.
11 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός.
12 Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γέ-
νηταί τινι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν
πρόβατα, καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ
αὐτῶν· οὐχὶ ἀφεὶς τὰ ἐννενή-
κοντα ἐννέα, ἐπὶ τὰ ὄρη πο-
ρευθεὶς, ζητεῖ τὸ πλανώ-
μενον;
13 Καὶ ἐὰν γένηται εὑρεῖν
αὐτὸ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον,
ἢ ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἐν-
νέα, τοῖς μὴ πεπλανη-
μένοις.
14 Οὕτως οὐκ ἔστι θέλη-
μα ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς ὑ-
μῶν, τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ἵνα ἀπό-
ληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων.
15 Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς
σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε,
καὶ ἔλεγξον αὐτὸν μεταξὺ
σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐάν σου ἀ-
κούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελ-
φόν σου.
16 Ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ,
παράλαβε μετὰ σοῦ ἔτι ἕνα ἢ
δύο· ἵνα ἐπὶ στόματος δύο
μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν
ῥῆμα.
17 Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐ-
τῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν
δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακού-
σῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς
καὶ ὁ τελώνης.
18 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα

ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔ-
σται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ·
καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς
γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ
οὐρανῷ.
19 Πάλιν λέγω ὑμῖν,
ὅτι ἐὰν δύο ὑμῶν συμφωνή-
σωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παν-
τὸς πράγματος οὗ ἐὰν αἰ-
τήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς
παρὰ τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν
οὐρανοῖς.
20 Οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ
τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐ-
μὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέ-
σῳ αὐτῶν.
21 Τότε προσελθὼν αὐ-
τῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε,
ποσάκις ἁμαρτήσει εἰς ἐμὲ
ὁ ἀδελφός μου, καὶ ἀφήσω αὐ-
τῷ; ἕως ἑπτάκις;
22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Οὐ λέγω σοι, ἕως ἑπτά-
κις, ἀλλ᾽ ἕως ἑβδομηκον-
τάκις ἑπτά.
23 Διὰ τοῦτο ὡμοιώθη ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀν-
θρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε
συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δού-
λων αὐτοῦ.
24 Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ
συναίρειν, προσηνέχθη αὐ-
τῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων
ταλάντων·
25 Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ
ἀποδοῦναι, ἐκέλευσεν αὐ-
τὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πραθῆ-
ναι, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ
τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶ-
χε· καὶ ἀποδοθῆναι.
26 Πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος
προσεκύνει αὐτῷ, λέγων·
Κύριε, μακροθύμησον ἐπ᾽
ἐμοὶ, καὶ πάντα σοι ἀπο-
δώσω.
27 Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ
κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου, ἀπ-
έλυσεν αὐτὸν, καὶ τὸ δά-
νειον ἀφῆκεν αὐτῷ.
28 Ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος
ἐκεῖνος, εὗρεν ἕνα τῶν συν-
δούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐ-
τῷ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ κρα-
τήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων·
Ἀπόδος μοι ὅ,τι ὀφείλεις.
29 Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος
αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ,
παρεκάλει αὐτὸν, λέγων·
Μακροθύμησον ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ
πάντα ἀποδώσω σοι.
30 Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν· ἀλλ᾽
ἀπελθὼν, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς
φυλακὴν, ἕως οὗ ἀποδῷ τὸ
ὀφειλόμενον.
31 Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδου-
λοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα, ἐλυ-
πήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόν-
τες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐ-
τῶν πάντα τὰ γενόμενα.
32 Τότε προσκαλεσάμε-
νος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ,
λέγει αὐτῷ· Δοῦλε πονηρὲ,
πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην
ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλε-
σάς με·
33 Οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆ-
σαι

σαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγώ σε ἠλέησα;

34 Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς, ἕως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ.

35 Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

Κεφ. ιθ΄. 19.

Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, μετῆρεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας, πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

2 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς ἐκεῖ.

3 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι, πειράζοντες αὐτὸν, καὶ λέγοντες αὐτῷ· Εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν;

4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἀνέγνωτε, ὅτι ὁ ποιήσας ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς;

5 Καὶ εἶπεν· Ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν·

6 Ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία. ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

7 Λέγουσιν αὐτῷ· Τί οὖν Μωσῆς ἐνετείλατο δοῦναι βιβλίον ἀποστασίου, καὶ ἀπολῦσαι αὐτήν;

8. Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι Μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν ἀπολῦσαι τὰς γυναῖκας ὑμῶν· ἀπ᾽ ἀρχῆς δὲ οὐ γέγονεν οὕτω.

9 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ πορνείᾳ, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται· καὶ ὁ ἀπολελυμένην γαμήσας, μοιχᾶται.

10 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικὸς, οὐ συμφέρει γαμῆσαι.

11 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ᾽ οἷς δέδοται.

12 Εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι, οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καί εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρείτω.

13 Τότε προσηνέχθη αὐ-

τῷ παιδία, ἵνα τὰς χεῖρας ἐπιθῇ αὐτοῖς, καὶ προσεύξηται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς.

14 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδία, καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

15 Καὶ ἐπιθεὶς αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἐπορεύθη ἐκεῖθεν.

16 Καὶ ἰδοὺ, εἷς προσελθὼν, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;

17 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός. εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς.

18 Λέγει αὐτῷ· Ποίας; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Τό· Οὐ φονεύσεις· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις·

19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα. καί· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

20 Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ;

21 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

22 Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον, ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

25 Ἀκούσαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐξεπλήσσοντο σφόδρα, λέγοντες· Τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;

26 Ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά ἐστι.

27 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;

28 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-

θρώπου

θρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐ-
τοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ
δώδεκα θρόνους, κρίνοντες
τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσ-
ραήλ.
29 Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰ-
κίας, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς,
ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ
γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς,
ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου,
ἑκατονταπλασίονα λήψε-
ται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρο-
νομήσει.
30 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶ-
τοι, ἔσχατοι· καὶ ἔσχατοι,
πρῶτοι.

Κεφ. κʹ. 20.

Ὁμοία γάρ ἐστιν ἡ βασι-
λεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ
οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλ-
θεν ἅμα πρωῒ μισθώσασθαι
ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα
αὐτοῦ.
2 Συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν
ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέ-
ραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν
ἀμπελῶνα αὐτοῦ.
3 Καὶ ἐξελθὼν περὶ τὴν
τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλους
ἑστῶτας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀργούς.
4 Κἀκείνοις εἶπεν· Ὑπά-
γετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπε-
λῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον,
δώσω ὑμῖν.
5 Οἱ δὲ ἀπῆλθον. Πάλιν
ἐξελθὼν περὶ ἕκτην καὶ ἐν-
νάτην ὥραν, ἐποίησεν ὡσ-
αύτως.
6 Περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτην
ὥραν ἐξελθὼν, εὗρεν ἄλλους
ἑστῶτας ἀργοὺς, καὶ λέγει αὐ-
τοῖς· Τί ὧδε ἑστήκατε ὅλην
τὴν ἡμέραν ἀργοί;
7 Λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι
οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο. Λέ-
γει αὐτοῖς· Ὑπάγετε καὶ
ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ
ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, λήψεσθε.
8 Ὀψίας δὲ γενομένης
λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶ-
νος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ·
Κάλεσον τοὺς ἐργάτας, καὶ
ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν,
ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχά-
των, ἕως τῶν πρώτων.
9 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ
τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ἔλαβον
ἀνὰ δηνάριον.
10 Ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶ-
τοι, ἐνόμισαν ὅτι πλείονα
λήψονται· καὶ ἔλαβον καὶ αὐ-
τοὶ ἀνὰ δηνάριον.
11 Λαβόντες δὲ ἐγόγγυ-
ζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου,
12 Λέγοντες· Ὅτι οὗτοι
οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίη-
σαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐ-
ποίησας, τοῖς βαστάσασι
βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν καύ-
σωνα.
13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν ἑνὶ αὐτῶν· Ἑταῖρε, οὐκ
ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου
συνεφώνησάς μοι;
14 Ἆρον τὸ σὸν, καὶ ὕπαγε·
θέλω δὲ τούτῳ τῷ ἐσχά-

τὰ παιδία, ἵνα τὰς χεῖρας
ἐπιθῇ αὐτοῖς, καὶ προσεύξη-
ται· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπε-
τίμησαν αὐτοῖς.
14 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν·
Ἄφετε τὰ παιδία, καὶ μὴ
κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός
με· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν.
15 Καὶ ἐπιθεὶς αὐτοῖς
τὰς χεῖρας, ἐπορεύθη ἐκεῖ-
θεν.
16 Καὶ ἰδοὺ, εἷς προσελ-
θὼν, εἶπεν αὐτῷ· Διδά-
σκαλε ἀγαθὲ, τί ἀγαθὸν
ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰ-
ώνιον;
17 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τί
με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς
ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.
εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν
ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντο-
λάς.
18 Λέγει αὐτῷ· Ποίας;
Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Τό· Οὐ
φονεύσεις· Οὐ μοιχεύσεις·
Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδο-
μαρτυρήσεις·
19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ
τὴν μητέρα· καί· Ἀγαπήσεις
τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.
20 Λέγει αὐτῷ ὁ νεανί-
σκος· Πάντα ταῦτα ἐφυ-
λαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί
ἔτι ὑστερῶ;
21 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι,
ὕπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρ-
χοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς· καὶ
ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ·
καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.
22 Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος
τὸν λόγον, ἀπῆλθε λυπού-
μενος· ἦν γὰρ ἔχων κτή-
ματα πολλά.
23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε
τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν
λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως
πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς
τὴν βασιλείαν τῶν οὐρα-
νῶν.
24 Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν,
εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον
διὰ τρυπήματος ῥαφίδος
διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελ-
θεῖν.
25 Ἀκούσαντες δὲ οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ, ἐξεπλήσσοντο
σφόδρα, λέγοντες· Τίς ἄρα
δύναται σωθῆναι;
26 Ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Παρὰ
ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν
ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα
δυνατά ἐστι.
27 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέ-
τρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ,
ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ
ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα
ἔσται ἡμῖν;
28 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν
αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές
μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ,
ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου

θρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

29 Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει.

30 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ ἔσχατοι, πρῶτοι.

Κεφ. κ'. 20.

Ὁμοία γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρωῒ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.

2 Συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.

3 Καὶ ἐξελθὼν περὶ τὴν τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλους ἑστῶτας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀργούς·

4 Κἀκείνοις εἶπεν· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, δώσω ὑμῖν.

5 Οἱ δὲ ἀπῆλθον. Πάλιν ἐξελθὼν περὶ ἕκτην καὶ ἐννάτην ὥραν, ἐποίησεν ὡσαύτως.

6 Περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἐξελθὼν, εὗρεν ἄλλους ἑστῶτας ἀργοὺς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί ὧδε ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί;

7 Λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο. Λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, λήψεσθε.

8 Ὀψίας δὲ γενομένης λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ· Κάλεσον τοὺς ἐργάτας, καὶ ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων, ἕως τῶν πρώτων.

9 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον.

10 Ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶτοι, ἐνόμισαν ὅτι πλείονα λήψονται· καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον.

11 Λαβόντες δὲ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου,

12 Λέγοντες· Ὅτι οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας, τοῖς βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν καύσωνα.

13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν ἑνὶ αὐτῶν· Ἑταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;

14 Ἆρον τὸ σὸν, καὶ ὕπαγε· θέλω δὲ τούτῳ τῷ ἐσχάτῳ

τῷ

τῷ δοῦναι ὡς καὶ σοί.
15 Ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆ-
σαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ
ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν,
ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι;
16 Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχα-
τοι, πρῶτοι· καὶ οἱ πρῶτοι,
ἔσχατοι· πολλοὶ γάρ εἰσι
κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.
17 Καὶ ἀναβαίνων ὁ Ἰη-
σοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, παρ-
έλαβε τοὺς δώδεκα μα-
θητὰς κατ᾽ ἰδίαν ἐν τῇ
ὁδῷ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
18 Ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς
Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου παραδοθήσεται
τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμ-
ματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν
αὐτὸν θανάτῳ·
19 Καὶ παραδώσουσιν αὐ-
τὸν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ
ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγῶσαι καὶ
σταυρῶσαι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέ-
ρᾳ ἀναστήσεται.
20 Τότε προσῆλθεν αὐτῷ
ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου,
μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς, προσ-
κυνοῦσα, καὶ αἰτοῦσά τι παρ᾽
αὐτοῦ.
21 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Τί
θέλεις; Λέγει αὐτῷ, Εἰπὲ
ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο
υἱοί μου, εἷς ἐκ δεξιῶν σου,
καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.
22 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν· Οὐκ οἴδατε τί
αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν τὸ
ποτήριον, ὃ ἐγὼ μέλλω
πίνειν, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ
ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆ-
ναι; Λέγουσιν αὐτῷ· Δυνά-
μεθα.
23 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τὸ
μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ
βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζο-
μαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ
καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ
εὐωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν
δοῦναι, ἀλλ᾽ οἷς ἡτοίμασται
ὑπὸ τοῦ πατρός μου.
24 Καὶ ἀκούσαντες οἱ
δέκα, ἠγανάκτησαν περὶ τῶν
δύο ἀδελφῶν.
25 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκα-
λεσάμενος αὐτοὺς, εἶπεν·
Οἴδατε, ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν
ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐ-
τῶν, καὶ οἱ μεγάλοι κατεξου-
σιάζουσιν αὐτῶν.
26 Οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν
ὑμῖν· ἀλλ᾽ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν
ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω
ὑμῶν διάκονος·
27 Καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν
ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω
ὑμῶν δοῦλος:
28 Ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου οὐκ ἦλθε διακονη-
θῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ
δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύ-
τρον ἀντὶ πολλῶν.
29 Καὶ ἐκπορευομένων
αὐτῶν ἀπὸ Ἱεριχὼ, ἠκολού-
θησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

30 Καὶ ἰδοὺ, δύο τυφλοὶ
καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδὸν,
ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει,
ἔκραξαν, λέγοντες·
Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, υἱὸς
Δαβίδ.
31 Ὁ δὲ ὄχλος ἐπετίμησεν
αὐτοῖς ἵνα σιωπήσωσιν.
οἱ δὲ μεῖζον ἔκραζον,
λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς
Κύριε, υἱὸς Δαβίδ.
32 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν
αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τί
θέλετε ποιήσω ὑμῖν;
33 Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε,
ἵνα ἀνοιχθῶσιν ἡμῶν οἱ
ὀφθαλμοί.
34 Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ
Ἰησοῦς ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν
αὐτῶν· καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν
αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ,
καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Κεφ. κα'. 21.

Καὶ ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα,
καὶ ἦλθον εἰς
Βηθφαγῆ πρὸς τὸ ὄρος τῶν
ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε
δύο μαθητὰς,
2 Λέγων αὐτοῖς· Πορεύθητε
εἰς τὴν κώμην, τὴν ἀπέναντι
ὑμῶν· καὶ εὐθέως
εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ
πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες
ἀγάγετέ μοι.
3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ
τι, ἐρεῖτε ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν
χρείαν ἔχει· εὐθέως δὲ
ἀποστελεῖ αὐτούς.
4 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν,
ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ
τοῦ προφήτου, λέγοντος·
5 Εἴπατε τῇ θυγατρὶ
Σιών· Ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου
ἔρχεταί σοι πραῢς, καὶ ἐπιβεβηκὼς
ἐπὶ ὄνον, καὶ πῶλον
υἱὸν ὑποζυγίου.
6 Πορευθέντες δὲ οἱ
μαθηταὶ, καὶ ποιήσαντες
καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς,
7 Ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν
πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω
αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν,
καὶ ἐπεκάθισαν ἐπάνω αὐτῶν.
8 Ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος
ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια
ἐν τῇ ὁδῷ· ἄλλοι δὲ ἔκοπτον
κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων,
καὶ ἐστρώννυον ἐν τῇ
ὁδῷ.
9 Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες
καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες,
ἔκραζον, λέγοντες· Ὡσαννὰ
τῷ υἱῷ Δαβίδ· εὐλογημένος
ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι
Κυρίου· Ὡσαννὰ ἐν
τοῖς ὑψίστοις.
10 Καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ
εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐσείσθη
πᾶσα ἡ πόλις, λέγουσα·
Τίς ἐστιν οὗτος;
11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον·
Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης,
ὁ ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς
Γαλιλαίας.

12 Καὶ

12 Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε, καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστεράς.

13 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Γέγραπται· Ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.

14 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ τυφλοὶ καὶ χωλοὶ ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.

15 Ἰδόντες δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε, καὶ τοὺς παῖδας κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ λέγοντας, Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ, ἠγανάκτησαν.

16 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Ναί. οὐδέποτε ἀνέγνωτε, Ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον;

17 Καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς, ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως εἰς Βηθανίαν καὶ ηὐλίσθη ἐκεῖ.

18 Πρωΐας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε.

19 Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτὴν, καὶ οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα μόνον· καὶ λέγει αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ.

20 Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ, ἐθαύμασαν, λέγοντες· Πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ;

21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν, καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ κἂν τῷ ὄρει τούτῳ εἴπητε· Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται.

22 Καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ, πιστεύοντες, λήψεσθε.

23 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ ἱερὸν, προσῆλθον αὐτῷ διδάσκοντι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, λέγοντες· Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα· ὃν ἐὰν εἴπητέ μοι, κἀγὼ ὑμῖν ἐρῶ ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

25 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἦν; ἐξ οὐρανοῦ, ἢ ἐξ ἀνθρώπων; Οἱ δὲ διελογί-

ζοντο

ζοντο παρ' ἑαυτοῖς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν, Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ ἡμῖν· Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

26 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν, Ἐξ ἀνθρώπων· φοβούμεθα τὸν ὄχλον· πάντες γὰρ ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην.

27 Καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ, εἶπον· Οὐκ οἴδαμεν· Ἔφη αὐτοῖς καὶ αὐτός· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

28 Τί δὲ ὑμῖν δοκεῖ; Ἄνθρωπος εἶχε τέκνα δύο, καὶ προσελθὼν τῷ πρώτῳ, εἶπε· Τέκνον, ὕπαγε, σήμερον ἐργάζου ἐν τῷ ἀμπελῶνί μου.

29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐ θέλω· ὕστερον δὲ μεταμεληθεὶς, ἀπῆλθε.

30 Καὶ προσελθὼν τῷ δευτέρῳ, εἶπεν ὡσαύτως. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ κύριε· καὶ οὐκ ἀπῆλθε.

31 Τίς ἐκ τῶν δύο ἐποίησε τὸ θέλημα τοῦ πατρός; Λέγουσιν αὐτῷ· Ὁ πρῶτος. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

32 Ἦλθε γὰρ πρὸς ὑμᾶς Ἰωάννης ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι ἐπίστευσαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ μετεμελήθητε ὕστερον, τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἀκούσατε. Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε, καὶ ὤρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν, καὶ ᾠκοδόμησε πύργον· καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς, καὶ ἀπεδήμησεν.

34 Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς, λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ.

35 Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν.

36 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων· καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως.

37 Ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

38 Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν, καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

39 Καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν.

40 Ὅταν

40 Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος
τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει
τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις;
41 Λέγουσιν αὐτῷ· Κα-
κοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς·
καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδόσεται
ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀπο-
δώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς
ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν.
42 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς
γραφαῖς, Λίθον ὃν ἀπεδο-
κίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗ-
τος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν
γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο
αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν
ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;
43 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν,
ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ δοθή-
σεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρ-
ποὺς αὐτῆς.
44 Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν
λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται·
ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει
αὐτόν.
45 Καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀρχ-
ιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς
παραβολὰς αὐτοῦ, ἔγνωσαν ὅτι
περὶ αὐτῶν λέγει.
46 Καὶ ζητοῦντες αὐτὸν
κρατῆσαι, ἐφοβήθησαν τοὺς
ὄχλους, ἐπειδὴ ὡς προφή-
την αὐτὸν εἶχον.

Κεφ. κβ΄. 22.

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς,
πάλιν εἶπεν αὐτοῖς ἐν πα-
ραβολαῖς, λέγων·
2 Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασι-
λεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ
υἱῷ αὐτοῦ·
3 Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δού-
λους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλη-
μένους εἰς τοὺς γάμους· καὶ οὐκ
ἤθελον ἐλθεῖν.
4 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους
δούλους, λέγων· Εἴπατε
τοῖς κεκλημένοις, Ἰδοὺ, τὸ
ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦ-
ροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυ-
μένα, καὶ πάντα ἕτοιμα·
δεῦτε εἰς τοὺς γάμους.
5 Οἱ δὲ ἀμελήσαντες,
ἀπῆλθον· ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον
ἀγρὸν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορείαν
αὐτοῦ.
6 Οἱ δὲ λοιποὶ, κρατή-
σαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ,
ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν.
7 Ἀκούσας δὲ ὁ βασι-
λεὺς ὠργίσθη· καὶ πέμψας
τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπ-
ώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκεί-
νους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν
ἐνέπρησε.
8 Τότε λέγει τοῖς δούλοις
αὐτοῦ· Ὁ μὲν γάμος ἕτοι-
μός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι
οὐκ ἦσαν ἄξιοι.
9 Πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς
διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους
ἂν εὕρητε, καλέσατε εἰς
τοὺς γάμους.
10 Καὶ ἐξελθόντες οἱ
δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς,
συνή-

συνήγαγον πάντας ὅσους εὗ-
ρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθούς·
καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακει-
μένων.
11 Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασι-
λεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακει-
μένους, εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον
οὐκ ἐνδεδυμένον ἔνδυμα γά-
μου.
12 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἑ-
ταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε
μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; Ὁ
δὲ ἐφιμώθη.
13 Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς
τοῖς διακόνοις· Δήσαντες
αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας, ἄρα-
τε αὐτὸν, καὶ ἐκβάλετε εἰς
τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον·
ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ
βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
14 Πολλοὶ γάρ εἰσι κλη-
τοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.
15 Τότε πορευθέντες οἱ
Φαρισαῖοι, συμβούλιον ἔλα-
βον ὅπως αὐτὸν παγιδεύ-
σωσιν ἐν λόγῳ.
16 Καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ
τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν
Ἡρωδιανῶν, λέγοντες· Δι-
δάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀλη-
θὴς εἶ, καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ
ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ
οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ
γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον
ἀνθρώπων.
17 Εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι
δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον
Καίσαρι, ἢ οὔ;
18 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πο-
νηρίαν αὐτῶν, εἶπε· Τί με
πειράζετε ὑποκριταί;
19 Ἐπιδείξατέ μοι τὸ νό-
μισμα τοῦ κήνσου. Οἱ δὲ προσ-
ήνεγκαν αὐτῷ δηνάριον.
20 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί-
νος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπι-
γραφή;
21 Λέγουσιν αὐτῷ, Καί-
σαρος. Τότε λέγει αὐτοῖς·
Ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος,
Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ, τῷ
Θεῷ.
22 Καὶ ἀκούσαντες ἐθαύ-
μασαν· καὶ ἀφέντες αὐτὸν
ἀπῆλθον.
23 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ
προσῆλθον αὐτῷ Σαδδου-
καῖοι, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀ-
νάστασιν· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν,
24 Λέγοντες· Διδάσκα-
λε, Μωσῆς εἶπεν· Ἐάν τις
ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐ-
πιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐ-
τοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ
ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελ-
φῷ αὐτοῦ.
25 Ἦσαν δὲ παρ' ἡμῖν
ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος,
γαμήσας ἐτελεύτησε· καὶ μὴ
ἔχων σπέρμα, ἀφῆκε τὴν
γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ
αὐτοῦ.
26 Ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος,
καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἑπτά.
27 Ὕστερον δὲ πάντων ἀπ-
έθανε καὶ ἡ γυνή.

28 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει,
τίνος τῶν ἑπτὰ ἔσται γυνή;
πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν.
29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πλανᾶ-
σθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφάς,
μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.
30 Ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔ-
τε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίζον-
ται, ἀλλ᾽ ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ
ἐν οὐρανῷ εἰσι.
31 Περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως
τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ
ῥηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, λέ-
γοντος·
32 Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀ-
βραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ,
καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; οὐκ ἔστιν
ὁ Θεὸς, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ
ζώντων.
33 Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄ-
χλοι, ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ
διδαχῇ αὐτοῦ.
34 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι, ἀ-
κούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς
Σαδδουκαίους, συνήχθησαν
ἐπὶ τὸ αὐτό.
35 Καὶ ἐπηρώτησεν εἷς ἐξ
αὐτῶν νομικὸς, πειράζων
αὐτὸν, καὶ λέγων·
36 Διδάσκαλε, ποία ἐν-
τολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;
37 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τῷ· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν
Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ
σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου,
καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου.
38 Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ με-
γάλη ἐντολή.
39 Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐ-
τῇ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησί-
ον σου ὡς σεαυτόν.
40 Ἐν ταύταις ταῖς δυ-
σὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος
καὶ οἱ προφῆται κρέμανται.
41 Συνηγμένων δὲ τῶν Φα-
ρισαίων, ἐπηρώτησεν αὐτοὺς
ὁ Ἰησοῦς,
42 Λέγων· Τί ὑμῖν δοκεῖ
περὶ τοῦ Χριστοῦ, τίνος υἱός ἐστι;
λέγουσιν αὐτῷ, Τοῦ Δαβίδ.
43 Λέγει αὐτοῖς· Πῶς
οὖν Δαβὶδ ἐν πνεύματι
Κύριον αὐτὸν καλεῖ; λέγων·
44 Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ
Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν
μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς
σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.
45 Εἰ οὖν Δαβὶδ καλεῖ
αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐ-
τοῦ ἐστι;
46 Καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐ-
τῷ ἀποκριθῆναι λόγον· οὐδὲ
ἐτόλμησέ τις ἀπ᾽ ἐκείνης τῆς
ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν
οὐκέτι.

Κεφ. κγ΄. 23.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε
τοῖς ὄχλοις καὶ τοῖς μαθη-
ταῖς αὐτοῦ,
2 Λέγων· Ἐπὶ τῆς Μωσέως
καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμ-
ματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι·
3 Πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴ-
πωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε
καὶ ποιεῖτε· κατὰ δὲ τὰ ἔρ-
γα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέ-

γουσι γὰρ, καὶ οὐ ποιοῦσι.

4 Δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα, καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων· τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά.

5 Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις· πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν.

6 Φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς,

7 Καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ῥαββί, ῥαββί.

8 Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββί· εἷς γάρ ἐστιν ὑμῶν ὁ καθηγητὴς, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε.

9 Καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

10 Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστιν ὁ καθηγητὴς, ὁ Χριστός.

11 Ὁ δὲ μείζων ὑμῶν, ἔσται ὑμῶν διάκονος.

12 Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

13 Οὐαὶ δὲ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.

14 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότερον κρίμα.

15 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν, ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον· καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

16 Οὐαὶ ὑμῖν ὁδηγοὶ τυφλοὶ, οἱ λέγοντες· Ὃς ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ ναῷ, οὐδέν ἐστιν· ὃς δ' ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ, ὀφείλει.

17 Μωροὶ καὶ τυφλοί· τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ ὁ ναὸς ὁ ἁγιάζων τὸν χρυσόν;

18 Καί· Ὃς ἐὰν ὀμόσῃ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, οὐδέν ἐστιν· ὃς δ' ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ δώρῳ τῷ ἐπάνω αὐτοῦ, ὀφείλει.

19 Μωροὶ καὶ τυφλοί· τί γὰρ μεῖζον, τὸ δῶρον, ἢ τὸ θυσιαστήριον τὸ ἁγιάζον τὸ δῶρον;

20 Ὁ οὖν ὀμόσας ἐν τῷ
θυσιαστηρίῳ, ὀμνύει ἐν αὐ-
τῷ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπάνω
αὐτοῦ.
21 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ
ναῷ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν
τῷ κατοικοῦντι αὐτόν.
22 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ, ὀμνύει ἐν τῷ θρόνῳ
τοῦ θεοῦ καὶ ἐν τῷ καθημένῳ
ἐπάνω αὐτοῦ.
23 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς
καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι
ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον
καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον,
καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ
νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔ-
λεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα ἔ-
δει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ
ἀφιέναι.
24 Ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ διϋ-
λίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ
κάμηλον καταπίνοντες.
25 Οὐαὶ ὑμῖν γραμμα-
τεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκρι-
ταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ
ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς
παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέ-
μουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀ-
κρασίας.
26 Φαρισαῖε τυφλέ, κα-
θάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ
ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος,
ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐ-
τῶν καθαρόν.
27 Οὐαὶ ὑμῖν γραμμα-
τεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκρι-
ταί, ὅτι παρομοιάζετε τά-
φοις κεκονιαμένοις, οἵτινες
ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι,
ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νε-
κρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.
28 Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν
μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις
δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε
ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.
29 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς
καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι
οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν
προφητῶν, καὶ κοσμεῖτε τὰ
μνημεῖα τῶν δικαίων·
30 Καὶ λέγετε· Εἰ ἦμεν ἐν
ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν,
οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν
ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν.
31 Ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυ-
τοῖς, ὅτι υἱοί ἐστε τῶν φονευ-
σάντων τοὺς προφήτας.
32 Καὶ ὑμεῖς πληρώσατε
τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν.
33 Ὄφεις, γεννήματα ἐ-
χιδνῶν, πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς
κρίσεως τῆς γεέννης;
34 Διὰ τοῦτο, ἰδού, ἐγὼ ἀ-
ποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προ-
φήτας, καὶ σοφούς, καὶ γραμμα-
τεῖς· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖ-
τε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐ-
τῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συνα-
γωγαῖς ὑμῶν, καὶ διώξετε
ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν.
35 Ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς
πᾶν αἷμα δίκαιον, ἐκχυνό-
μενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ αἵ-
ματος Ἄβελ τοῦ δικαίου, ἕως τοῦ
αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βα-
ραχίου,

ραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ
τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου.
36 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἥξει
ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενε-
ὰν ταύτην.
37 Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσα-
λὴμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς
προφήτας, καὶ λιθοβολοῦσα
τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐ-
τὴν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπι-
συναγαγεῖν τὰ τέκνα σου,
ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρ-
νις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ
τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελή-
σατε;
38 Ἰδοὺ, ἀφίεται ὑμῖν ὁ
οἶκος ὑμῶν ἔρημος.
39 Λέγω γὰρ ὑμῖν· Οὐ μή
με ἴδητε ἀπ᾽ ἄρτι, ἕως ἂν
εἴπητε, Εὐλογημένος ὁ ἐρ-
χόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Κεφ. κδʹ. 24.

Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐ-
πορεύετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ· καὶ
προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδο-
μὰς τοῦ ἱεροῦ.
2 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τοῖς· Οὐ βλέπετε πάντα
ταῦτα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ
μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λί-
θον, ὃς οὐ μὴ καταλυθήσεται.
3 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ
τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν, προσ-
ῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ
κατ᾽ ἰδίαν, λέγοντες· Εἰπὲ
ἡμῖν, πότε ταῦτα ἔσται, καὶ
τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρ-
ουσίας, καὶ τῆς συντελείας
τοῦ αἰῶνος;
4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Βλέπετε
μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.
5 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται
ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγον-
τες· Ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καὶ
πολλοὺς πλανήσουσιν.
6 Μελλήσετε δὲ ἀκούειν
πολέμους, καὶ ἀκοὰς πολέ-
μων. ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε·
δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι· ἀλλ᾽
οὔπω ἐστὶ τὸ τέλος.
7 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος
ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ
βασιλείαν· καὶ ἔσονται λι-
μοὶ καὶ λοιμοὶ, καὶ σεισμοὶ κατὰ
τόπους.
8 Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ
ὠδίνων.
9 Τότε παραδώσουσιν ὑ-
μᾶς εἰς θλίψιν, καὶ ἀποκτε-
νοῦσιν ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθε μι-
σούμενοι ὑπὸ πάντων ἐθνῶν
διὰ τὸ ὄνομά μου.
10 Καὶ τότε σκανδαλισθή-
σονται πολλοί· καὶ ἀλλήλους
παραδώσουσι, καὶ μισήσουσιν
ἀλλήλους.
11 Καὶ πολλοὶ ψευδο-
προφῆται ἐγερθήσονται, καὶ
πλανήσουσι πολλούς.
12 Καὶ διὰ τὸ πληθυν-
θῆναι τὴν ἀνομίαν, ψυγήσε-
ται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.
13 Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέ-
λος, οὗτος σωθήσεται.

14 Καὶ

14 Καὶ κηρυχθήσεται τοῦ-
το τὸ εὐαγγέλιον τῆς βα-
σιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ,
εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔ-
θνεσι· καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος.
15 Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ
βδέλυγμα τῆς ἐρημώσε-
ως, τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ
προφήτου, ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁ-
γίῳ (ὁ ἀναγινώσκων νοείτω.)
16 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ
φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη·
17 Ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος,
μὴ καταβαινέτω ἆραί τι ἐκ
τῆς οἰκίας αὐτοῦ·
18 Καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, μὴ
ἐπιστρεψάτω ὀπίσω ἆραι τὰ
ἱμάτια αὐτοῦ.
19 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γα-
στρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλα-
ζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡ-
μέραις.
20 Προσεύχεσθε δὲ ἵνα
μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χει-
μῶνος, μηδὲ ἐν σαββάτῳ.
21 Ἔσται γὰρ τότε θλίψις
μεγάλη, οἵα οὐ γέγονεν ἀπ'
ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ'
οὐ μὴ γένηται.
22 Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθη-
σαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν
ἐσώθη πᾶσα σάρξ· διὰ δὲ
τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσον-
ται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.
23 Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴ-
πῃ· Ἰδού, ὧδε ὁ Χριστός, ἢ
ὧδε· μὴ πιστεύσητε.
24 Ἐγερθήσονται γὰρ ψευ-
δόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται,
καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ
τέρατα· ὥστε πλανῆσαι, εἰ
δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.
25 Ἰδού, προείρηκα ὑμῖν.
26 Ἐὰν οὖν εἴπωσιν ὑ-
μῖν· Ἰδού, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστί·
μὴ ἐξέλθητε. ἰδού, ἐν τοῖς
ταμείοις· μὴ πιστεύσητε.
27 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ
ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ
φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως
ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ
ἀνθρώπου.
28 Ὅπου γὰρ ἐὰν ᾖ τὸ πτῶ-
μα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ
ἀετοί.
29 Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλί-
ψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ
ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σε-
λήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐ-
τῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται
ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνά-
μεις τῶν οὐρανῶν σαλευθή-
σονται.
30 Καὶ τότε φανήσεται τὸ
σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου
ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ τότε κό-
ψονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς
γῆς, καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν
νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ δυ-
νάμεως καὶ δόξης πολλῆς.
31 Καὶ ἀποστελεῖ τοὺς ἀγ-
γέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος
φωνῆς μεγάλης, καὶ ἐπισυνά-
ξουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ
τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ'
ἄκρων

ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν.

32 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν ἤδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἁπαλὸς, καὶ τὰ φύλλα ἐκφύῃ, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος.

33 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε πάντα ταῦτα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.

34 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται.

35 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

36 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ ὁ πατήρ μου μόνος.

37 Ὥσπερ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

38 Ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐκγαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν·

39 Καὶ οὐκ ἔγνωσαν, ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἦρεν ἅπαντας· οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

40 Τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ· ὁ εἷς παραλαμβάνεται, καὶ ὁ εἷς ἀφίεται.

41 Δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλωνι· μία παραλαμβάνεται, καὶ μία ἀφίεται.

42 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κύριος ὑμῶν ἔρχεται.

43 Ἐκεῖνο δὲ γινώσκετε, ὅτι εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης ποίᾳ φυλακῇ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἄν, καὶ οὐκ ἂν εἴασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

44 Διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

45 Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι αὐτοῖς τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ;

46 Μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως.

47 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.

48 Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Χρονίζει κύριός μου ἐλθεῖν·

49 Καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς συνδούλους, ἐσθίειν δὲ καὶ πίνειν μετὰ τῶν μεθυόντων·

50 Ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσ-

προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει·

51 Καὶ διχοτομήσει αὐτὸν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

Κεφ. κε΄. 25.

Τότε ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου.

2 Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ πέντε μωραί.

3 Αἵτινες μωραὶ, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ᾽ ἑαυτῶν ἔλαιον.

4 Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν.

5 Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον.

6 Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἰδοὺ, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ.

7 Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν.

8 Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν· ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται.

9 Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι· Μήποτε οὐκ ἀρκέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς.

10 Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ αἱ ἕτοιμοι εἰσῆλθον μετ᾽ αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.

11 Ὕστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν.

12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς.

13 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

14 Ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους, καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

15 Καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἕν· ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν· καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως.

16 Πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

17 Ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο, ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

18 Ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν, ἀπελθὼν ὤρυξεν ἐν τῇ γῇ, καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀρ-

γύριον

γύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

19 Μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον.

20 Καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα, λέγων· Κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

21 Ἔφη δὲ αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

22 Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβὼν, εἶπε· Κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

23 Ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

24 Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφὼς, εἶπε· Κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας, καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας·

25 Καὶ φοβηθεὶς, ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε, ἔχεις τὸ σόν.

26 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ᾔδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα, καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα·

27 Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις· καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ.

28 Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον, καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα.

29 (Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται, καὶ περισσευθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.)

30 Καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

31 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ.

32 Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων.

33 Καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ

δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.
34 Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς
τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦτε
οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός
μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοι-
μασμένην ὑμῖν βασιλείαν
ἀπὸ καταβολῆς κόσμου·
35 Ἐπείνασα γὰρ, καὶ ἐδώ-
κατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψη-
σα, καὶ ἐποτίσατέ με· ξέ-
νος ἤμην, καὶ συνηγά-
γετέ με·
36 Γυμνὸς, καὶ περιεβάλε-
τέ με· ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέ-
ψασθέ με· ἐν φυλακῇ ἤμην,
καὶ ἤλθετε πρός με.
37 Τότε ἀποκριθήσονται
αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες·
Κύριε, πότε σε εἴδομεν πει-
νῶντα, καὶ ἐθρέψαμεν; ἢ
διψῶντα, καὶ ἐποτίσα-
μεν;
38 Πότε δέ σε εἴδομεν
ξένον, καὶ συνηγάγομεν; ἢ
γυμνὸν, καὶ περιεβάλομεν;
39 Πότε δέ σε εἴδομεν
ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλ-
θομεν πρός σε;
40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βα-
σιλεὺς, ἐρεῖ αὐτοῖς· Ἀμὴν
λέγω ὑμῖν, ἐφ᾽ ὅσον ἐποιή-
σατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελ-
φῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ
ἐποιήσατε.
41 Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ
εὐωνύμων· Πορεύεσθε ἀπ᾽
ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ
πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοι-
μασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ
τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.
42 Ἐπείνασα γὰρ, καὶ οὐκ
ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδί-
ψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με·
43 Ξένος ἤμην, καὶ οὐ
συνηγάγετέ με· γυμνὸς, καὶ
οὐ περιεβάλετέ με· ἀσθενὴς καὶ
ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέ-
ψασθέ με.
44 Τότε ἀποκριθήσονται
αὐτῷ καὶ αὐτοὶ, λέγοντες·
Κύριε, πότε σε εἴδομεν πει-
νῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον,
ἢ γυμνὸν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυ-
λακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι;
45 Τότε ἀποκριθήσεται
αὐτοῖς, λέγων· Ἀμὴν λέ-
γω ὑμῖν, ἐφ᾽ ὅσον οὐκ ἐ-
ποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐ-
λαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποι-
ήσατε.
46 Καὶ ἀπελεύσονται οὗ-
τοι εἰς κόλασιν αἰώνιον·
οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰ-
ώνιον.

Κεφ. κϛ΄. 26.

Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλε-
σεν ὁ Ἰησοῦς πάντας τοὺς
λόγους τούτους, εἶπε τοῖς
μαθηταῖς αὐτοῦ·
2 Οἴδατε ὅτι μετὰ δύο ἡ-
μέρας τὸ πάσχα γίνεται,
καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
παραδίδοται εἰς τὸ σταυ-
ρωθῆναι.
3 Τότε συνήχθησαν οἱ ἀρχ-
ιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, καὶ
οἱ

οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ εἰς
τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως τοῦ
λεγομένου Καϊάφα.
4 Καὶ συνεβουλεύσαντο ἵ-
να τὸν Ἰησοῦν κρατήσωσι δό-
λῳ, καὶ ἀποκτείνωσιν.
5 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ
ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένη-
ται ἐν τῷ λαῷ.
6 Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γενομένου
ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμω-
νος τοῦ λεπροῦ,
7 Προσῆλθεν αὐτῷ γυ-
νὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα
βαρυτίμου, καὶ κατέχεεν ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀνακει-
μένου.
8 Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ
αὐτοῦ ἠγανάκτησαν, λέγοντες·
Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη;
9 Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ
μύρον πραθῆναι πολλοῦ, καὶ
δοθῆναι πτωχοῖς.
10 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν
αὐτοῖς· Τί κόπους παρέχετε
τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν
εἰργάσατο εἰς ἐμέ.
11 Πάντοτε γὰρ τοὺς πτω-
χοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· ἐμὲ
δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.
12 Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύ-
ρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου,
πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐ-
ποίησεν.
13 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου
ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον
τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λα-
ληθήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη,
εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.
14 Τότε πορευθεὶς εἷς τῶν
δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰού-
δας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς
ἀρχιερεῖς,
15 Εἶπε· Τί θέλετέ μοι
δοῦναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδώ-
σω αὐτόν; Οἱ δὲ ἔστησαν αὐ-
τῷ τριάκοντα ἀργύρια.
16 Καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει
εὐκαιρίαν ἵνα αὐτὸν πα-
ραδῷ.
17 Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν ἀζύ-
μων προσῆλθον οἱ μαθηταὶ
τῷ Ἰησοῦ, λέγοντες αὐτῷ·
Ποῦ θέλεις ἑτοιμάσωμέν σοι
φαγεῖν τὸ πάσχα;
18 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑπάγετε
εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα,
καὶ εἴπατε αὐτῷ· Ὁ διδά-
σκαλος λέγει· Ὁ καιρός μου
ἐγγύς ἐστι, πρὸς σὲ ποιῶ
τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν
μου.
19 Καὶ ἐποίησαν οἱ μαθη-
ταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ
πάσχα.
20 Ὀψίας δὲ γενομένης ἀν-
έκειτο μετὰ τῶν δώδεκα.
21 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν,
εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.
22 Καὶ λυπούμενοι σφό-
δρα, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ
ἕκαστος αὐτῶν· Μήτι ἐγώ
εἰμι, Κύριε;
23 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν·

Ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν
τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, οὗ-
τός με παραδώσει.
24 Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που ὑπάγει, καθὼς γέγραπται
περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώ-
πῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου παραδίδοται· κα-
λὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐ-
γεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐ-
κεῖνος.
25 Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰούδας,
ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, εἶπε·
Μήτι ἐγώ εἰμι, ῥαββί; Λέ-
γει αὐτῷ· Σὺ εἶπας.
26 Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν,
λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον, καὶ
εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ ἐδί-
δου τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἶπε·
Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι
τὸ σῶμά μου.
27 Καὶ λαβὼν τὸ ποτή-
ριον, καὶ εὐχαριστήσας, ἔδω-
κεν αὐτοῖς, λέγων· Πίετε
ἐξ αὐτοῦ πάντες·
28 Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά
μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης,
τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυ-
νόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρ-
τιῶν.
29 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐ
μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ
γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως
τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν
αὐτὸ πίνω μεθ' ὑμῶν και-
νὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πα-
τρός μου.
30 Καὶ ὑμνήσαντες, ἐξῆλ-
θον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.
31 Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Πάντες ὑμεῖς σκαν-
δαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ
νυκτὶ ταύτῃ· γέγραπται
γάρ· Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ
διασκορπισθήσεται τὰ πρό-
βατα τῆς ποίμνης.
32 Μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆ-
ναί με, προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν
Γαλιλαίαν.
33 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέ-
τρος, εἶπεν αὐτῷ· Εἰ καὶ
πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν
σοὶ, ἐγὼ οὐδέποτε σκανδα-
λισθήσομαι.
34 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι ταύτῃ
τῇ νυκτὶ, πρὶν ἀλέκτορα
φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνή-
σῃ με.
35 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Κἂν δέῃ με σὺν σοὶ ἀποθα-
νεῖν, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι.
Ὁμοίως καὶ πάντες οἱ μα-
θηταὶ εἶπον.
36 Τότε ἔρχεται μετ' αὐ-
τῶν ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρίον λε-
γόμενον Γεθσημανῆ· καὶ λέγει
τοῖς μαθηταῖς· Καθίσατε
αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀπελθὼν προσ-
εύξωμαι ἐκεῖ.
37 Καὶ παραλαβὼν τὸν Πέ-
τρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβε-
δαίου, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ
ἀδημονεῖν.
38 Τότε λέγει αὐτοῖς·
Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου
ἕως

ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε, καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ.

39 Καὶ προελθὼν μικρὸν, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, προσευχόμενος, καὶ λέγων· Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο. πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.

40 Καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ;

41 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν. τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

42 Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο, λέγων· Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου.

43 Καὶ ἐλθὼν εὑρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι.

44 Καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς, ἀπελθὼν πάλιν, προσηύξατο ἐκ τρίτου, τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

45 Τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν, καὶ ἀναπαύεσθε· ἰδοὺ ἤγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἁμαρτωλῶν.

46 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με.

47 Καὶ ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ Ἰούδας εἷς τῶν δώδεκα ἦλθε, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ.

48 Ὁ δὲ παραδιδοὺς αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον, λέγων· Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτόν.

49 Καὶ εὐθέως προσελθὼν τῷ Ἰησοῦ, εἶπε· Χαῖρε ῥαββί. Καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; Τότε προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.

51 Καὶ ἰδοὺ, εἷς τῶν μετὰ Ἰησοῦ, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἀπέσπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ· καὶ πατάξας τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον.

52 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀπόστρεψόν σου τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν, ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται.

53 Ἢ δοκεῖς ὅτι οὐ δύνα-
μαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν
πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι
πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας
ἀγγέλων;
54 Πῶς οὖν πληρωθῶσιν
αἱ γραφαί, ὅτι οὕτω δεῖ γενέ-
σθαι;
55 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶ-
πεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις·
Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθετε
μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων
συλλαβεῖν με· καθ' ἡμέραν
πρὸς ὑμᾶς ἐκαθεζόμην δι-
δάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐκ
ἐκρατήσατέ με.
56 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν,
ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ
τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μα-
θηταὶ πάντες, ἀφέντες αὐ-
τόν, ἔφυγον.
57 Οἱ δέ, κρατήσαντες τὸν
Ἰησοῦν, ἀπήγαγον πρὸς
Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ὅπου
οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύ-
τεροι συνήχθησαν.
58 Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει
αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν, ἕως
τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως· καὶ
εἰσελθὼν ἔσω, ἐκάθητο μετὰ
τῶν ὑπηρετῶν, ἰδεῖν τὸ τέ-
λος.
59 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέ-
δριον ὅλον ἐζήτουν ψευδο-
μαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅ-
πως αὐτὸν θανατώσωσι·
60 Καὶ οὐχ εὗρον. καὶ πολ-
λῶν ψευδομαρτύρων προσ-
ελθόντων, οὐχ εὗρον. ὕστερον
δὲ προσελθόντες δύο ψευ-
δομάρτυρες,
61 Εἶπον· Οὗτος ἔφη·
Δύναμαι καταλῦσαι τὸν να-
ὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τριῶν ἡ-
μερῶν οἰκοδομῆσαι αὐτόν.
62 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιε-
ρεύς, εἶπεν αὐτῷ· Οὐδὲν
ἀποκρίνῃ; τί οὗτοί σου κατα-
μαρτυροῦσιν;
63 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώ-
πα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχ-
ιερεύς, εἶπεν αὐτῷ· Ἐξ-
ορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ
ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς,
εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ
Θεοῦ.
64 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Σὺ εἶπας· πλὴν λέγω ὑμῖν,
ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀν-
θρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν
τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον ἐ-
πὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.
65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς δι-
έρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, λέ-
γων· Ὅτι ἐβλασφήμησε· τί
ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;
ἴδε, νῦν ἠκούσατε τὴν βλασ-
φημίαν αὐτοῦ.
66 Τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ
ἀποκριθέντες, εἶπον· Ἔνο-
χος θανάτου ἐστί.
67 Τότε ἐνέπτυσαν εἰς τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐ-
κολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐρ-
ράπισαν,

68 Λέ-

68 λέγοντες· Προφήτευσον ἡμῖν Χριστὲ, τίς ἐστιν ὁ παίσας σε;

69 Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη, λέγουσα· Καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου.

70 Ὁ δὲ ἠρνήσατο ἔμπροσθεν πάντων, λέγων· Οὐκ οἶδα τί λέγεις.

71 Ἐξελθόντα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πυλῶνα, εἶδεν αὐτὸν ἄλλη· καὶ λέγει τοῖς ἐκεῖ· Καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

72 Καὶ πάλιν ἠρνήσατο μεθ' ὅρκου· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον.

73 Μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἑστῶτες, εἶπον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ.

74 Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

75 Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος τοῦ Ἰησοῦ, εἰρηκότος αὐτῷ, Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.

Κεφ. κζ' 27.

Πρωΐας δὲ γενομένης, συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε θανατῶσαι αὐτόν.

2 Καὶ δήσαντες αὐτὸν, ἀπήγαγον, καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι.

3 Τότε ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, ὅτι κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς, ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις,

4 Λέγων· Ἥμαρτον, παραδοὺς αἷμα ἀθῷον. Οἱ δὲ εἶπον· Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει.

5 Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ, ἀνεχώρησε· καὶ ἀπελθὼν, ἀπήγξατο.

6 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια, εἶπον· Οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν· ἐπεὶ τιμὴ αἵματός ἐστι.

7 Συμβούλιον δὲ λαβόντες, ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις.

8 Διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος, ἀγρὸς αἵματος, ἕως τῆς σήμερον.

9 (Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.

10 Καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς
τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, καθὰ
συνέταξέ μοι Κύριος.
11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμ-
προσθεν τοῦ ἡγεμόνος· καὶ ἐπ-
ηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν,
λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς
τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ Ἰησοῦς
ἔφη αὐτῷ· Σὺ λέγεις.
12 Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖ-
σθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιε-
ρέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, οὐ-
δὲν ἀπεκρίνατο.
13 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ
Πιλάτος· Οὐκ ἀκούεις πό-
σα σοῦ καταμαρτυροῦσι;
14 Καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐ-
τῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα· ὥστε
θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν.
15 Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰ-
ώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕ-
να τῷ ὄχλῳ δέσμιον, ὃν ἤ-
θελον.
16 Εἶχον δὲ τότε δέ-
σμιον ἐπίσημον, λεγόμενον
Βαραββᾶν.
17 Συνηγμένων οὖν αὐτῶν, εἶ-
πεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τί-
να θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν;
Βαραββᾶν, ἢ Ἰησοῦν τὸν λε-
γόμενον Χριστόν;
18 Ἤδει γὰρ ὅτι διὰ φθόνον
παρέδωκαν αὐτόν.
19 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐ-
πὶ τοῦ βήματος, ἀπέστειλε
πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, λέ-
γουσα· Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δι-
καίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπα-
θον σήμερον κατ' ὄναρ δι'
αὐτόν.
20 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ
οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς
ὄχλους, ἵνα αἰτήσωνται τὸν
Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν
ἀπολέσωσιν.
21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγε-
μὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα
θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύ-
σω ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον· Βα-
ραββᾶν.
22 Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλά-
τος· Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν,
τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγου-
σιν αὐτῷ πάντες· Σταυρω-
θήτω.
23 Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη· Τί
γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ
περισσῶς ἔκραζον, λέγοντες·
Σταυρωθήτω.
24 Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ὅτι
οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον
θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ,
ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέν-
αντι τοῦ ὄχλου, λέγων· Ἀθῶός
εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δι-
καίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.
25 Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ
λαὸς, εἶπε· Τὸ αἷμα αὐτοῦ
ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ τέ-
κνα ἡμῶν.
26 Τότε ἀπέλυσεν αὐ-
τοῖς τὸν Βαραββᾶν· τὸν δὲ Ἰ-
ησοῦν φραγελλώσας παρέδω-
κεν ἵνα σταυρωθῇ.
27 Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ
ἡγεμόνος, παραλαβόντες

τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὅλην τὴν σπεῖραν.

28 Καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην.

29 Καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ· καὶ γονυπετήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἐνέπαιζον αὐτῷ, λέγοντες· Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

30 Καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν, ἔλαβον τὸν κάλαμον, καὶ ἔτυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

31 Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι.

32 Ἐξερχόμενοι δὲ, εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον, ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

33 Καὶ ἐλθόντες εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὅς ἐστι λεγόμενος κρανίου τόπος,

34 Ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος, οὐκ ἤθελε πιεῖν.

35 Σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν, διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ προφήτου· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

36 Καὶ καθήμενοι, ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ.

37 Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην· ΟΥ̓͂ΤΟΣ ἘΣΤΙΝ ἸΗΣΟΥ͂Σ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

38 Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί· εἷς ἐκ δεξιῶν, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων.

39 Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν, κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

40 Καὶ λέγοντες· Ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

41 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων, ἔλεγον·

42 Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραήλ ἐστι, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν αὐτῷ.

43 Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν· ῥυσάσθω νῦν αὐτὸν, εἰ θέλει αὐτόν. εἶπε γάρ· Ὅτι

Ὅτι Θεοῦ εἰμι υἱός.

44 Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λῃσταὶ, οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ, ὠνείδιζον αὐτῷ.

45 Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐννάτης.

46 Περὶ δὲ τὴν ἐννάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἠλὶ, Ἠλὶ, λαμὰ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου, Θεέ μου, ἱνατί με ἐγκατέλιπες;

47 Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἑστώτων ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίαν φωνεῖ οὗτος.

48 Καὶ εὐθέως δραμὼν εἷς ἐξ αὐτῶν, καὶ λαβὼν σπόγγον, πλήσας τε ὄξους, καὶ περιθεὶς καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτόν.

49 Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· Ἄφες, ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἠλίας σώσων αὐτόν.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα.

51 Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη· καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν.

52 Καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεῴχθησαν· καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη.

53 Καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.

54 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμὸν καὶ τὰ γενόμενα, ἐφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.

55 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ γυναῖκες πολλαὶ, ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι· αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, διακονοῦσαι αὐτῷ.

56 Ἐν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

57 Ὀψίας δὲ γενομένης, ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοὔνομα Ἰωσὴφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ.

58 Οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ, ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τὸ σῶμα.

59 Καὶ λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ.

60 Καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ· καὶ προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν.

61 Ἦν

61 Ἦν δὲ ἐκεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.
62 Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον,
63 Λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν· Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι.
64 Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας· μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς, κλέψωσιν αὐτὸν, καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ· Ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης.
65 Ἔφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε.
66 Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μετὰ τῆς κουστωδίας.

Κεφ. κη΄. 28.

Ὀψὲ δὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, θεωρῆσαι τὸν τάφον·
2 Καὶ ἰδοὺ, σεισμὸς ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ.
3 Ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών.
4 Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί.
5 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἄγγελος, εἶπε ταῖς γυναιξί· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γὰρ ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε.
6 Οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γὰρ, καθὼς εἶπε. Δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος.
7 Καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἰδοὺ, προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε. ἰδοὺ, εἶπον ὑμῖν.
8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔδραμον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.
9 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ, ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς, λέγων· Χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ.

10 Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβεῖσθε· ὑπάγετε, ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κἀκεῖ με ὄψονται.

11 Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδού, τινὲς τῆς κουστωδίας ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα.

12 Καὶ συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, συμβούλιόν τε λαβόντες, ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις,

13 Λέγοντες· Εἴπατε, Ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτόν, ἡμῶν κοιμωμένων.

14 Καὶ ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτόν, καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν.

15 Οἱ δέ, λαβόντες τὰ ἀργύρια, ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν. καὶ διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Ἰουδαίοις μέχρι τῆς σήμερον.

16 Οἱ δὲ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς.

17 Καὶ ἰδόντες αὐτόν, προσεκύνησαν αὐτῷ· οἱ δὲ ἐδίστασαν.

18 Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

19 Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος.

20 Διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδού, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

Τὸ κατὰ ΜΑΡΚΟΝ Εὐαγγέλιον.

Κεφ. α'. 1.

Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

2 Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις· Ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

3 Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

4 Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

5 Καὶ

5 Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα, καὶ οἱ Ἱεροσολυμῖται· καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

6 Ἦν δὲ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ· καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον.

7 Καὶ ἐκήρυσσε, λέγων· Ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ.

8 Ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι· αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

9 Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ἦλθεν Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρὲθ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην.

10 Καὶ εὐθέως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὸ πνεῦμα ὡσεὶ περιστερὰν, καταβαῖνον ἐπ' αὐτόν.

11 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

12 Καὶ εὐθὺς τὸ πνεῦμα αὐτὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν ἔρημον.

13 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡμέρας τεσσαράκοντα, πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ. καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων· καὶ οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ.

14 Μετὰ δὲ τὸ παραδοθῆναι τὸν Ἰωάννην, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

15 Καὶ λέγων· Ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρὸς, καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε, καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

16 Περιπατῶν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βάλλοντας ἀμφίβληστρον ἐν τῇ θαλάσσῃ· (ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς.)

17 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

18 Καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

19 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν, ὀλίγον, εἶδεν Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα.

20 Καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐτούς· καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα

τέρα αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν, ἀπῆλθον ὀπίσω αὐτοῦ.

21 Καὶ εἰσπορεύονται εἰς Καπερναούμ· καὶ εὐθέως τοῖς σάββασιν εἰσελθὼν εἰς συναγωγὴν, ἐδίδασκε.

22 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

23 Καὶ ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ, καὶ ἀνέκραξε,

24 Λέγων· Ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι, καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ.

26 Καὶ σπαράξαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, καὶ κράξαν φωνῇ μεγάλῃ, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ.

27 Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; τίς ἡ διδαχὴ ἡ καινὴ αὕτη, ὅτι κατ' ἐξουσίαν καὶ τοῖς πνεύμασι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐπιτάσσει, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

28 Ἐξῆλθε δὲ ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εὐθὺς εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Γαλιλαίας.

29 Καὶ εὐθέως ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου, μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

30 Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα· καὶ εὐθέως λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.

31 Καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν, κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς εὐθέως· καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

32 Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας, καὶ τοὺς δαιμονιζομένους.

33 Καὶ ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν.

34 Καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις· καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλε, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν.

35 Καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς, ἐξῆλθε· καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, κἀκεῖ προσηύχετο.

36 Καὶ κατεδίωξαν αὐτὸν ὁ Σίμων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ.

37 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν, λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι πάντες ζητοῦσί σε.

38 Καὶ

38 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἄγωμεν εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα κἀκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξελήλυθα.

39 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.

40 Καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν λεπρὸς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ· Ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

41 Ὁ δὲ Ἰησοῦς σπλαγχνισθεὶς, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Θέλω, καθαρίσθητι.

42 Καὶ εἰπόντος αὐτοῦ, εὐθέως ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

43 Καὶ ἐμβριμησάμενος αὐτῷ, εὐθέως ἐξέβαλεν αὐτόν.

44 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ὅρα μηδενὶ μηδὲν εἴπῃς· ἀλλ' ὕπαγε, σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου ἃ προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

45 Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἤρξατο κηρύσσειν πολλὰ, καὶ διαφημίζειν τὸν λόγον, ὥστε μηκέτι αὐτὸν δύνασθαι φανερῶς εἰς πόλιν εἰσελθεῖν· ἀλλ' ἔξω ἐν ἐρήμοις τόποις ἦν, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν.

Κεφ. β'. 2.

Καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν· καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.

2 Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοὶ· ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

3 Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν, παραλυτικὸν φέροντες αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων.

4 Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

5 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

6 Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·

7 Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός;

8 Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί

ταῦτα

ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς
καρδίαις ὑμῶν;
9 Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰ-
πεῖν τῷ παραλυτικῷ, Ἀφ-
έωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι·
ἢ εἰπεῖν, Ἔγειραι, καὶ ἆρόν
σου τὸν κράββατον, καὶ περι-
πάτει;
10 Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι
ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς
ἁμαρτίας· (λέγει τῷ παρα-
λυτικῷ)
11 Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ
ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ
ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.
12 Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ
ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν
ἐναντίον πάντων· ὥστε ἐξί-
στασθαι πάντας, καὶ δοξάζειν τὸν
Θεὸν, λέγοντας· Ὅτι οὐδέ-
ποτε οὕτως εἴδομεν.
13 Καὶ ἐξῆλθε πάλιν πα-
ρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ πᾶς ὁ
ὄχλος ἤρχετο πρὸς αὐτὸν,
καὶ ἐδίδασκεν αὐτούς.
14 Καὶ παράγων εἶδε
Λευῒν τὸν τοῦ Ἀλφαίου καθ-
ήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον·
καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει
μοι. Καὶ ἀναστὰς ἠκολούθη-
σεν αὐτῷ.
15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κα-
τακεῖσθαι αὐτὸν ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τε-
λῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ συνανέ-
κειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς
μαθηταῖς αὐτοῦ· ἦσαν γὰρ
πολλοὶ, καὶ ἠκολούθησαν αὐ-
τῷ.
16 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ
οἱ Φαρισαῖοι ἰδόντες αὐτὸν
ἐσθίοντα μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ
ἁμαρτωλῶν, ἔλεγον τοῖς
μαθηταῖς αὐτοῦ· Τί ὅτι
μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτω-
λῶν ἐσθίει καὶ πίνει;
17 Καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς,
λέγει αὐτοῖς· Οὐ χρείαν
ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ,
ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ
ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ
ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.
18 Καὶ ἦσαν οἱ μαθηταὶ
Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαί-
ων νηστεύοντες· καὶ ἔρχον-
ται καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Δια-
τί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ
οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσιν,
οἱ δὲ σοὶ μαθηταὶ οὐ νη-
στεύουσι;
19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ
τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμ-
φίος μετ' αὐτῶν ἐστι, νηστεύ-
ειν; ὅσον χρόνον μεθ' ἑαυ-
τῶν ἔχουσι τὸν νυμφίον, οὐ
δύνανται νηστεύειν·
20 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι
ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν
ὁ νυμφίος, καὶ τότε νη-
στεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς
ἡμέραις.
21 Καὶ οὐδεὶς ἐπίβλημα
ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει
ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ
μὴ,

μὴ, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.

22 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μὴ, ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον.

23 Καὶ ἐγένετο παραπορεύεσθαι αὐτὸν ἐν τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων, καὶ ἤρξαντο οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὁδὸν ποιεῖν τίλλοντες τοὺς στάχυας.

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον αὐτῷ· Ἴδε, τί ποιοῦσιν ἐν τοῖς σάββασιν ὃ οὐκ ἔξεστι;

25 Καὶ αὐτὸς ἔλεγεν αὐτοῖς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε τί ἐποίησε Δαβὶδ, ὅτε χρείαν ἔσχε, καὶ ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ;

26 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ Ἀβιάθαρ τοῦ ἀρχιερέως, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ οὖσι;

27 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.

28 Ὥστε κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

Κεφ. γ'. 3.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος ἐξηραμμένην ἔχων τὴν χεῖρα.

2 Καὶ παρετήρουν αὐτὸν εἰ τοῖς σάββασι θεραπεύσει αὐτὸν, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

3 Καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἐξηραμμένην ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι εἰς τὸ μέσον.

4 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀποκτεῖναι; Οἱ δὲ ἐσιώπων.

5 Καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. Καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

6 Καὶ ἐξελθόντες οἱ Φαρισαῖοι, εὐθέως μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἠκολούθησαν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας,

8 Καὶ ἀπὸ Ἱεροσολύμων,

καὶ ἀπὸ τῆς Ἰδουμαίας, καὶ πέραν
τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ περὶ Τύ-
ρον καὶ Σιδῶνα, πλῆθος
πολὺ, ἀκούσαντες ὅσα ἐποίει,
ἦλθον πρὸς αὐτόν.
9 Καὶ εἶπε τοῖς μαθη-
ταῖς αὐτοῦ ἵνα πλοιάριον
προσκαρτερῇ αὐτῷ, διὰ τὸν
ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν
αὐτόν.
10 Πολλοὺς γὰρ ἐθεράπευ-
σεν· ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ,
ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον
μάστιγας.
11 Καὶ τὰ πνεύματα τὰ
ἀκάθαρτα, ὅταν αὐτὸν
ἐθεώρει, προσέπιπτεν αὐτῷ,
καὶ ἔκραζε, λέγοντα· Ὅτι
σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
12 Καὶ πολλὰ ἐπετίμα
αὐτοῖς, ἵνα μὴ αὐτὸν φανε-
ρὸν ποιήσωσι.
13 Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ
ὄρος, καὶ προσκαλεῖται οὓς
ἤθελεν αὐτός· καὶ ἀπῆλθον
πρὸς αὐτόν.
14 Καὶ ἐποίησε δώδεκα,
ἵνα ὦσι μετ' αὐτοῦ, καὶ ἵνα
ἀποστέλλῃ αὐτοὺς κηρύσσειν,
15 Καὶ ἔχειν ἐξουσίαν θε-
ραπεύειν τὰς νόσους, καὶ ἐκ-
βάλλειν τὰ δαιμόνια.
16 Καὶ ἐπέθηκε τῷ Σί-
μωνι ὄνομα Πέτρον.
17 Καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ
Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν
ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου· (καὶ
ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα
Βοανεργὲς, ὅ ἐστιν, υἱοὶ βρον-
τῆς)
18 Καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Φίλ-
ιππον, καὶ Βαρθολομαῖον,
καὶ Ματθαῖον, καὶ Θωμᾶν, καὶ
Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ
Θαδδαῖον, καὶ Σίμωνα τὸν
Κανανίτην.
19 Καὶ Ἰούδαν Ἰσκαρι-
ώτην, ὃς καὶ παρέδωκεν
αὐτόν· καὶ ἔρχονται εἰς
οἶκον.
20 Καὶ συνέρχεται πά-
λιν ὄχλος, ὥστε μὴ δύ-
νασθαι αὐτοὺς μήτε ἄρτον
φαγεῖν.
21 Καὶ ἀκούσαντες οἱ
παρ' αὐτοῦ, ἐξῆλθον κρα-
τῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γὰρ,
ὅτι ἐξέστη.
22 Καὶ οἱ γραμματεῖς οἱ
ἀπὸ Ἱεροσολύμων κατα-
βάντες, ἔλεγον· Ὅτι Βεελ-
ζεβοὺλ ἔχει, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἄρ-
χοντι τῶν δαιμονίων ἐκ-
βάλλει τὰ δαιμόνια.
23 Καὶ προσκαλεσάμενος
αὐτοὺς, ἐν παραβολαῖς ἔλε-
γεν αὐτοῖς· Πῶς δύναται Σα-
τανᾶς Σατανᾶν ἐκβάλλειν;
24 Καὶ ἐὰν βασιλεία ἐφ'
ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύνα-
ται σταθῆναι ἡ βασιλεία
ἐκείνη·
25 Καὶ ἐὰν οἰκία ἐφ' ἑαυ-
τὴν μερισθῇ, οὐ δύναται
σταθῆναι ἡ οἰκία ἐκείνη.
26 Καὶ εἰ ὁ Σατανᾶς ἀνέστη
ἐφ'

ἐφ' ἑαυτὸν καὶ μεμέρισται, οὐ
δύναται σταθῆναι, ἀλλὰ τέ-
λος ἔχει.
27 Οὐ δύναται οὐδεὶς τὰ
σκεύη τοῦ ἰσχυροῦ, εἰσελθὼν
εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διαρπά-
σαι, ἐὰν μὴ πρῶτον τὸν ἰσχυ-
ρὸν δήσῃ· καὶ τότε τὴν οἰκίαν
αὐτοῦ διαρπάσει.
28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
πάντα ἀφεθήσεται τὰ ἁμαρ-
τήματα τοῖς υἱοῖς τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ βλασφημί-
αι ὅσας ἂν βλασφημήσω-
σιν·
29 Ὃς δ' ἂν βλασφημήσῃ
εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ
ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα,
ἀλλ' ἔνοχός ἐστιν αἰωνίου κρί-
σεως.
30 Ὅτι ἔλεγον· πνεῦμα
ἀκάθαρτον ἔχει.
31 Ἔρχονται οὖν οἱ ἀδελφοὶ
καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ· καὶ ἔξω
ἑστῶτες ἀπέστειλαν πρὸς
αὐτόν, φωνοῦντες αὐτόν.
32 Καὶ ἐκάθητο ὄχλος
περὶ αὐτόν· εἶπον δὲ αὐτῷ·
Ἰδοὺ, ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ
ἀδελφοί σου ἔξω ζητοῦσί σε.
33 Καὶ ἀπεκρίθη αὐτοῖς,
λέγων· Τίς ἐστιν ἡ μήτηρ
μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;
34 Καὶ περιβλεψάμενος
κύκλῳ τοὺς περὶ αὐτὸν καθ-
ημένους, λέγει· Ἴδε ἡ μή-
τηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου.
35 Ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελ-
φός μου καὶ ἀδελφή μου καὶ
μήτηρ ἐστί.

Κεφ. δ'. 4.

Καὶ πάλιν ἤρξατο δι-
δάσκειν παρὰ τὴν θάλασσαν·
καὶ συνήχθη πρὸς αὐτὸν
ὄχλος πολύς, ὥστε αὐτὸν
ἐμβάντα εἰς τὸ πλοῖον, καθ-
ῆσθαι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ
πᾶς ὁ ὄχλος πρὸς τὴν θά-
λασσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἦν.
2 Καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς
ἐν παραβολαῖς πολλά, καὶ
ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ
αὐτοῦ·
3 Ἀκούετε· Ἰδοὺ, ἐξῆλ-
θεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι.
4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ σπεί-
ρειν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν
ὁδόν, καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ
τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν
αὐτό.
5 Ἄλλο δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ
πετρῶδες, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν
πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξαν-
έτειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν
βάθος γῆς·
6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος
ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ
ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.
7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς
τὰς ἀκάνθας· καὶ ἀνέβησαν
αἱ ἄκανθαι, καὶ συνέπνιξαν
αὐτό, καὶ καρπὸν οὐκ ἔδωκε.
8 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν
γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου
καρπὸν ἀναβαίνοντα καὶ
αὐξά-

αὐξάνοντα· καὶ ἔφερεν, ἓν
τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα,
καὶ ἓν ἑκατόν.
9 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὁ
ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.
10 Ὅτε δὲ ἐγένετο κατα-
μόνας, ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ
περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς δώδε-
κα τὴν παραβολήν.
11 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς·
Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὸ μυ-
στήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ·
ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω, ἐν
παραβολαῖς τὰ πάντα γί-
νεται·
12 Ἵνα βλέποντες βλέ-
πωσι, καὶ μὴ ἴδωσι· καὶ
ἀκούοντες ἀκούωσι, καὶ μὴ
συνιῶσι· μήποτε ἐπιστρέψω-
σι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ
ἁμαρτήματα.
13 Καὶ λέγει αὐτοῖς·
Οὐκ οἴδατε τὴν παραβολὴν
ταύτην; καὶ πῶς πάσας τὰς
παραβολὰς γνώσεσθε;
14 Ὁ σπείρων, τὸν λόγον
σπείρει.
15 Οὗτοι δέ εἰσιν οἱ παρὰ
τὴν ὁδὸν, ὅπου σπείρεται ὁ
λόγος· καὶ ὅταν ἀκούσωσιν,
εὐθέως ἔρχεται ὁ Σατανᾶς,
καὶ αἴρει τὸν λόγον τὸν ἐσπαρ-
μένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐ-
τῶν.
16 Καὶ οὗτοί εἰσιν ὁμοίως
οἱ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπειρό-
μενοι, οἳ, ὅταν ἀκούσωσι τὸν
λόγον, εὐθέως μετὰ χαρᾶς
λαμβάνουσιν αὐτόν·
17 Καὶ οὐκ ἔχουσι ῥίζαν
ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλὰ πρόσκαι-
ροί εἰσιν· εἶτα γενομένης
θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν
λόγον, εὐθέως σκανδαλί-
ζονται.
18 Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ εἰς
τὰς ἀκάνθας σπειρόμενοι,
οἱ τὸν λόγον ἀκούοντες·
19 Καὶ αἱ μέριμναι τοῦ
αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη
τοῦ πλούτου, καὶ αἱ περὶ τὰ λοι-
πὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμε-
ναι συμπνίγουσι τὸν λόγον,
καὶ ἄκαρπος γίνεται.
20 Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ
τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρέντες,
οἵτινες ἀκούουσι τὸν λόγον,
καὶ παραδέχονται· καὶ καρ-
ποφοροῦσιν, ἓν τριάκοντα, καὶ
ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν.
21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς·
Μήτι ὁ λύχνος ἔρχεται ἵνα
ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῇ, ἢ ὑπὸ
τὴν κλίνην; οὐχ ἵνα ἐπὶ
τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῇ;
22 Οὐ γάρ ἐστί τι κρυπτὸν
ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ· οὐδὲ
ἐγένετο ἀπόκρυφον, ἀλλ' ἵνα
εἰς φανερὸν ἔλθῃ.
23 Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκού-
ειν, ἀκουέτω.
24 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς·
Βλέπετε τί ἀκούετε. Ἐν ᾧ
μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθή-
σεται ὑμῖν, καὶ προστεθήσεται
ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν·
25 Ὃς

25 Ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ.

26 Καὶ ἔλεγεν· Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐὰν ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς·

27 Καὶ καθεύδῃ, καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ, καὶ μηκύνηται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός.

28 Αὐτομάτη γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον, εἶτα στάχυν, εἶτα πλήρη σῖτον ἐν τῷ στάχυϊ.

29 Ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, εὐθέως ἀποστέλλει τὸ δρέπανον, ὅτι παρέστηκεν ὁ θερισμός.

30 Καὶ ἔλεγε· Τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; ἢ ἐν ποίᾳ παραβολῇ παραβάλωμεν αὐτήν;

31 Ὡς κόκκῳ σινάπεως, ὃς, ὅταν σπαρῇ ἐπὶ τῆς γῆς, μικρότερος πάντων τῶν σπερμάτων ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς,

32 Καὶ ὅταν σπαρῇ, ἀναβαίνει, καὶ γίνεται πάντων τῶν λαχάνων μείζων, καὶ ποιεῖ κλάδους μεγάλους, ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν.

33 Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον, καθὼς ἠδύναντο ἀκούειν.

34 Χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς. κατ᾽ ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα.

35 Καὶ λέγει αὐτοῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὀψίας γενομένης· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν.

36 Καὶ ἀφέντες τὸν ὄχλον παραλαμβάνουσιν αὐτὸν ὡς ἦν ἐν τῷ πλοίῳ· καὶ ἄλλα δὲ πλοιάρια ἦν μετ᾽ αὐτοῦ.

37 Καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε αὐτὸ ἤδη γεμίζεσθαι.

38 Καὶ ἦν αὐτὸς ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον καθεύδων· καὶ διεγείρουσιν αὐτὸν, καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἀπολλύμεθα;

39 Καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ, καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

40 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν;

41 Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, καὶ ἔλεγον πρὸς

ἀλλήλους·

ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός
ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ
ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν
αὐτῷ;

Κεφ. ε'. 5.

Καὶ ἦλθον εἰς τὸ πέραν
τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν χώραν
τῶν Γαδαρηνῶν.
2 Καὶ ἐξελθόντι αὐτῷ
ἐκ τοῦ πλοίου, εὐθέως ἀπήν-
τησεν αὐτῷ ἐκ τῶν μνημείων
ἄνθρωπος ἐν πνεύματι
ἀκαθάρτῳ·
3 Ὃς τὴν κατοίκησιν εἶ-
χεν ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ
οὔτε ἁλύσεσιν οὐδεὶς ἠδύνατο
αὐτὸν δῆσαι·
4 Διὰ τὸ αὐτὸν πολλάκις
πέδαις καὶ ἁλύσεσι δεδέσθαι,
καὶ διεσπάσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὰς
ἁλύσεις, καὶ τὰς πέδας συν-
τετρῖφθαι· καὶ οὐδεὶς αὐτὸν
ἴσχυε δαμάσαι.
5 Καὶ διαπαντὸς νυκτὸς
καὶ ἡμέρας ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ἐν
τοῖς μνήμασιν ἦν κράζων,
καὶ κατακόπτων ἑαυτὸν
λίθοις.
6 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν
ἀπὸ μακρόθεν, ἔδραμε, καὶ
προσεκύνησεν αὐτῷ·
7 Καὶ κράξας φωνῇ με-
γάλῃ, εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ
Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου;
ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, μή με
βασανίσῃς.
8 (Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ· Ἔξελ-
θε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρ-
τον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου)
9 Καὶ ἐπηρώτα αὐτόν·
Τί σοι ὄνομα; Καὶ ἀπεκρί-
θη, λέγων· Λεγεὼν ὄνομά
μοι· ὅτι πολλοί ἐσμεν.
10 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν
πολλὰ ἵνα μὴ αὐτοὺς ἀπο-
στείλῃ ἔξω τῆς χώρας.
11 Ἦν δὲ ἐκεῖ πρὸς τὰ
ὄρη ἀγέλη χοίρων μεγάλη
βοσκομένη.
12 Καὶ παρεκάλεσαν αὐ-
τὸν πάντες οἱ δαίμονες,
λέγοντες· Πέμψον ἡμᾶς
εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα εἰς αὐ-
τοὺς εἰσέλθωμεν.
13 Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς
εὐθέως ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἐξελ-
θόντα τὰ πνεύματα τὰ
ἀκάθαρτα, εἰσῆλθον εἰς
τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ
ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν
θάλασσαν, (ἦσαν δὲ ὡς
δισχίλιοι) καὶ ἐπνίγοντο ἐν
τῇ θαλάσσῃ.
14 Οἱ δὲ βόσκοντες τοὺς
χοίρους ἔφυγον, καὶ ἀνήγγει-
λαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς
τοὺς ἀγρούς. Καὶ ἐξῆλθον
ἰδεῖν τί ἐστι τὸ γεγονός.
15 Καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν
Ἰησοῦν, καὶ θεωροῦσι τὸν δαι-
μονιζόμενον καθήμενον καὶ
ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα,
τὸν ἐσχηκότα τὸν λεγεῶνα· καὶ
ἐφοβήθησαν.
16 Καὶ διηγήσαντο αὐ-
τοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐγένετο

τῷ δαιμονιζομένῳ, καὶ περὶ
τῶν χοίρων.
17 Καὶ ἤρξαντο παρακα-
λεῖν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπὸ
τῶν ὁρίων αὐτῶν.
18 Καὶ ἐμβάντος αὐτοῦ
εἰς τὸ πλοῖον, παρεκάλει
αὐτὸν ὁ δαιμονισθεὶς ἵνα ᾖ
μετ' αὐτοῦ.
19 Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκ ἀφῆ-
κεν αὐτὸν, ἀλλὰ λέγει αὐτῷ·
Ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου πρὸς
τοὺς σοὺς, καὶ ἀνάγγειλον
αὐτοῖς ὅσα σοι ὁ Κύριος
ἐποίησε, καὶ ἠλέησέ σε.
20 Καὶ ἀπῆλθε, καὶ ἤρξατο
κηρύσσειν ἐν τῇ Δεκαπόλει
ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· καὶ πάντες ἐθαύ-
μαζον.
21 Καὶ διαπεράσαντος
τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ πλοίῳ πά-
λιν εἰς τὸ πέραν, συνήχθη
ὄχλος πολὺς ἐπ' αὐτόν·
καὶ ἦν παρὰ τὴν θάλασσαν.
22 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχεται εἷς
τῶν ἀρχισυναγώγων, ὀνό-
ματι Ἰάειρος· καὶ ἰδὼν
αὐτὸν, πίπτει πρὸς τοὺς πό-
δας αὐτοῦ·
23 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν
πολλὰ, λέγων· Ὅτι τὸ
θυγάτριόν μου ἐσχάτως ἔχει·
ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς αὐτῇ τὰς
χεῖρας, ὅπως σωθῇ· καὶ ζή-
σεται.
24 Καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐ-
τοῦ· καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος
πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐ-
τόν.
25 Καὶ γυνή τις οὖσα ἐν
ῥύσει αἵματος ἔτη δώ-
δεκα,
26 Καὶ πολλὰ παθοῦσα
ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δα-
πανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς
πάντα, καὶ μηδὲν ὠφελη-
θεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ
χεῖρον ἐλθοῦσα·
27 Ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰη-
σοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ
ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ ἱματίου
αὐτοῦ·
28 Ἔλεγε γάρ· Ὅτι κἂν
τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἅψωμαι,
σωθήσομαι.
29 Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη
ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς·
καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι
ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος.
30 Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς
ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ
δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστρα-
φεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ, ἔλεγε·
Τίς μου ἥψατο τῶν ἱματίων;
31 Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν
ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ
λέγεις· Τίς μου ἥψατο;
32 Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν
τὴν τοῦτο ποιήσασαν.
33 Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα
καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέ-
γονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ
προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν
αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

34 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.

35 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγοντες· Ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανε· τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;

36 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εὐθέως ἀκούσας τὸν λόγον λαλούμενον, λέγει τῷ ἀρχισυναγώγῳ· Μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε.

37 Καὶ οὐκ ἀφῆκεν οὐδένα αὐτῷ συνακολουθῆσαι, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου.

38 Καὶ ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ θεωρεῖ θόρυβον, κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλά.

39 Καὶ εἰσελθὼν λέγει αὐτοῖς· Τί θορυβεῖσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

40 Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ. Ὁ δὲ, ἐκβαλὼν ἅπαντας, παραλαμβάνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, καὶ εἰσπορεύεται ὅπου ἦν τὸ παιδίον ἀνακείμενον.

41 Καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου, λέγει αὐτῇ· Ταλιθὰ κοῦμι· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, Τὸ κοράσιον (σοὶ λέγω) ἔγειραι.

42 Καὶ εὐθέως ἀνέστη τὸ κοράσιον, καὶ περιεπάτει· ἦν γὰρ ἐτῶν δώδεκα. Καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ.

43 Καὶ διεστείλατο αὐτοῖς πολλὰ ἵνα μηδεὶς γνῷ τοῦτο· καὶ εἶπε δοθῆναι αὐτῇ φαγεῖν.

Κεφ. ς'. 6.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ· καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Καὶ γενομένου σαββάτου ἤρξατο ἐν τῇ συναγωγῇ διδάσκειν· καὶ πολλοὶ ἀκούοντες ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες· Πόθεν τούτῳ ταῦτα; καὶ τίς ἡ σοφία ἡ δοθεῖσα αὐτῷ, ὅτι καὶ δυνάμεις τοιαῦται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γίνονται;

3 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς Μαρίας, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧδε πρὸς ἡμᾶς; Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ.

4 Ἔλεγε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

5 Καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἀρρώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας ἐθεράπευσε.

6 Καὶ

6 Καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν. Καὶ περιῆγε τὰς κώμας κύκλῳ, διδάσκων.

7 Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα, καὶ ἤρξατο αὐτοὺς ἀποστέλλειν δύο δύο· καὶ ἐδίδου αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων.

8 Καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν αἴρωσιν εἰς ὁδὸν, εἰ μὴ ῥάβδον μόνον, μὴ πήραν, μὴ ἄρτον, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκόν·

9 Ἀλλ' ὑποδεδεμένους σανδάλια· καὶ μὴ ἐνδύσασθαι δύο χιτῶνας.

10 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅπου ἐὰν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθητε ἐκεῖθεν.

11 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν, ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις ἢ Γομόῤῥοις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

12 Καὶ ἐξελθόντες ἐκήρυσσον ἵνα μετανοήσωσι·

13 Καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλλον· καὶ ἤλειφον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀῤῥώστους, καὶ ἐθεράπευον.

14 Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, (φανερὸν γὰρ ἐγένετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ) καὶ ἔλεγεν· Ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ.

15 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίας ἐστίν· ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Ὅτι προφήτης ἐστὶν, ἢ ὡς εἷς τῶν προφητῶν.

16 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρώδης, εἶπεν. Ὅτι ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, αὐτὸς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν·

17 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡρώδης, ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην, καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν ἐγάμησεν.

18 Ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ· Ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

19 Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ, καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι· καὶ οὐκ ἠδύνατο·

20 Ὁ γὰρ Ἡρώδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην, εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον· καὶ συνετήρει αὐτόν· καὶ ἀκούσας αὐτοῦ, πολλὰ ἐποίει, καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἤκουε.

21 Καὶ γενομένης ἡμέρας εὐκαίρου, ὅτε Ἡρώδης τοῖς γενεσίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας·

22 Καὶ εἰσελθούσης τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς Ἡρωδιάδος, καὶ ὀρχησαμένης, καὶ ἀρεσάσης τῷ Ἡρώδῃ καὶ τοῖς συνανακειμένοις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ κορασίῳ· Αἴτησόν με ὃ ἐὰν θέλῃς, καὶ δώσω σοί.

23 Καὶ ὤμοσεν αὐτῇ· Ὅτι ὃ ἐάν με αἰτήσῃς, δώσω σοί, ἕως ἡμίσους τῆς βασιλείας μου.

24 Ἡ δὲ ἐξελθοῦσα, εἶπε τῇ μητρὶ αὐτῆς· Τί αἰτήσομαι; Ἡ δὲ εἶπε· Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

25 Καὶ εἰσελθοῦσα εὐθέως μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασιλέα, ᾐτήσατο, λέγουσα· Θέλω ἵνα μοι δῷς ἐξ αὐτῆς ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

26 Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς, διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι.

27 Καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα, ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

28 Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ· καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς.

29 Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἦλθον καὶ ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, καὶ ἔθηκαν αὐτὸ ἐν μνημείῳ.

30 Καὶ συνάγονται οἱ ἀπόστολοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ πάντα καὶ ὅσα ἐποίησαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν.

31 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Δεῦτε ὑμεῖς αὐτοὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἔρημον τόπον, καὶ ἀναπαύεσθε ὀλίγον· Ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί· καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν.

32 Καὶ ἀπῆλθον εἰς ἔρημον τόπον τῷ πλοίῳ κατ' ἰδίαν.

33 Καὶ εἶδον αὐτοὺς ὑπάγοντας οἱ ὄχλοι· καὶ ἐπέγνωσαν αὐτὸν πολλοί· καὶ πεζῇ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων συνέδραμον ἐκεῖ, καὶ προῆλθον αὐτοὺς, καὶ συνῆλθον πρὸς αὐτόν.

34 Καὶ ἐξελθὼν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, ὅτι ἦσαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα· καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς πολλά.

35 Καὶ ἤδη ὥρας πολλῆς

γενο-

γινομένης, προσελθόντες
αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέ-
γουσιν· Ὅτι ἔρημός ἐστιν ὁ
τόπος, καὶ ἤδη ὥρα πολλή.
36 Ἀπόλυσον αὐτοὺς, ἵνα
ἀπελθόντες εἰς τοὺς κύκλῳ
ἀγροὺς καὶ κώμας, ἀγοράσωσιν
ἑαυτοῖς ἄρτους· τί γὰρ φάγω-
σιν οὐκ ἔχουσιν.
37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν αὐτοῖς· Δότε αὐτοῖς ὑ-
μεῖς φαγεῖν. Καὶ λέγουσιν
αὐτῷ· Ἀπελθόντες ἀγορά-
σωμεν διακοσίων δηναρίων
ἄρτους, καὶ δῶμεν αὐτοῖς φα-
γεῖν;
38 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· Πό-
σους ἄρτους ἔχετε; ὑπάγετε καὶ
ἴδετε. Καὶ γνόντες, λέγουσι·
Πέντε, καὶ δύο ἰχθύας.
39 Καὶ ἐπέταξεν αὐτοῖς
ἀνακλῖναι πάντας συμπό-
σια συμπόσια ἐπὶ τῷ χλω-
ρῷ χόρτῳ.
40 Καὶ ἀνέπεσον πρασι-
αὶ πρασιαὶ, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ
ἀνὰ πεντήκοντα.
41 Καὶ λαβὼν τοὺς πέντε
ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας,
ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν,
εὐλόγησε, καὶ κατέκλασε τοὺς
ἄρτους, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθη-
ταῖς αὐτοῦ ἵνα παραθῶσιν
αὐτοῖς· καὶ τοὺς δύο ἰχθύας
ἐμέρισε πᾶσι.
42 Καὶ ἔφαγον πάντες,
καὶ ἐχορτάσθησαν.
43 Καὶ ἦραν κλασμάτων
δώδεκα κοφίνους πλήρεις, καὶ
ἀπὸ τῶν ἰχθύων.
44 Καὶ ἦσαν οἱ φαγόντες
τοὺς ἄρτους, ὡσεὶ πεντακισ-
χίλιοι ἄνδρες.
45 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασε
τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι
εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν
εἰς τὸ πέραν πρὸς Βηθσαϊ-
δὰν, ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν
ὄχλον.
46 Καὶ ἀποταξάμενος
αὐτοῖς, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄ-
ρος προσεύξασθαι.
47 Καὶ ὀψίας γενομένης
ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τῆς θα-
λάσσης, καὶ αὐτὸς μόνος ἐ-
πὶ τῆς γῆς.
48 Καὶ εἶδεν αὐτοὺς βα-
σανιζομένους ἐν τῷ ἐλαύ-
νειν· (ἦν γὰρ ὁ ἄνεμος ἐναντί-
ος αὐτοῖς) καὶ περὶ τετάρτην
φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔρχεται
πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ
τῆς θαλάσσης· καὶ ἤθελε παρ-
ελθεῖν αὐτούς.
49 Οἱ δὲ, ἰδόντες αὐτὸν
περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσ-
σης, ἔδοξαν φάντασμα εἶναι, καὶ
ἀνέκραξαν.
50 (Πάντες γὰρ αὐτὸν εἶ-
δον, καὶ ἐταράχθησαν.) Καὶ
εὐθέως ἐλάλησε μετ' αὐτῶν,
καὶ λέγει αὐτοῖς· Θαρσεῖτε,
ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.
51 Καὶ ἀνέβη πρὸς αὐ-
τοὺς εἰς τὸ πλοῖον· καὶ ἐκόπα-
σεν ὁ ἄνεμος· καὶ λίαν ἐκ πε-

ρισσοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐξίσταντο,
καὶ ἐθαύμαζον·
52 Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ
τοῖς ἄρτοις· ἦν γὰρ ἡ καρδία
αὐτῶν πεπωρωμένη.
53 Καὶ διαπεράσαντες
ἦλθον ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησα-
ρὲτ· καὶ προσωρμίσθησαν.
54 Καὶ ἐξελθόντων αὐτῶν
ἐκ τοῦ πλοίου, εὐθέως ἐπι-
γνόντες αὐτὸν,
55 Περιδραμόντες ὅλην
τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρ-
ξαντο ἐπὶ τοῖς κραββάτοις
τοὺς κακῶς ἔχοντας περιφέ-
ρειν, ὅπου ἤκουον ὅτι ἐκεῖ ἐστι.
56 Καὶ ὅπου ἂν εἰσεπο-
ρεύετο εἰς κώμας, ἢ πόλεις,
ἢ ἀγροὺς, ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐ-
τίθουν τοὺς ἀσθενοῦντας, καὶ παρ-
εκάλουν αὐτὸν ἵνα κἂν τοῦ
κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ
ἅψωνται· καὶ ὅσοι ἂν ἥπτοντο
αὐτοῦ, ἐσώζοντο.

Κεφ. ζ΄. 7.

Καὶ συνάγονται πρὸς
αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, καί
τινες τῶν γραμματέων,
ἐλθόντες ἀπὸ Ἱεροσολύ-
μων·
2 Καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ κοιναῖς χερσὶ
(τοῦτ᾽ ἔστιν, ἀνίπτοις) ἐσθίον-
τας ἄρτους, ἐμέμψαντο.
3 (Οἱ γὰρ Φαρισαῖοι καὶ
πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν
μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς
χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, κρα-
τοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν
πρεσβυτέρων.
4 Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ
βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι· καὶ
ἄλλα πολλά ἐστιν ἃ παρέλα-
βον κρατεῖν, βαπτισμοὺς πο-
τηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων
καὶ κλινῶν.)
5 Ἔπειτα ἐπερωτῶσιν αὐ-
τὸν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμ-
ματεῖς· Διατί οἱ μαθηταί
σου οὐ περιπατοῦσι κατὰ τὴν πα-
ράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων,
ἀλλὰ ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίου-
σι τὸν ἄρτον;
6 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν αὐτοῖς· Ὅτι καλῶς
προεφήτευσεν Ἡσαΐας περὶ
ὑμῶν τῶν ὑποκριτῶν· ὡς γέ-
γραπται· Οὗτος ὁ λαὸς τοῖς
χείλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρ-
δία αὐτῶν πόῤῥω ἀπέχει
ἀπ᾽ ἐμοῦ.
7 Μάτην δὲ σέβονταί με,
διδάσκοντες διδασκαλίας,
ἐντάλματα ἀνθρώπων.
8 Ἀφέντες γὰρ τὴν ἐντολὴν
τοῦ Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν πα-
ράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, βα-
πτισμοὺς ξεστῶν καὶ ποτηρίων·
καὶ ἄλλα παρόμοια τοιαῦ-
τα πολλὰ ποιεῖτε.
9 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Κα-
λῶς ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ
Θεοῦ, ἵνα τὴν παράδοσιν ὑ-
μῶν τηρήσητε.
10 Μωσῆς γὰρ εἶπε· Τίμα
τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα
σου·

σου· καὶ, Ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.
11 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ἐὰν εἴπῃ ἄνθρωπος τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί· Κορβᾶν (ὅ ἐστι, δῶρον) ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ, ὠφεληθῇς·
12 Καὶ οὐκέτι ἀφίετε αὐτὸν οὐδὲν ποιῆσαι τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἢ τῇ μητρὶ αὐτοῦ·
13 Ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν, ᾗ παρεδώκατε· καὶ παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.
14 Καὶ προσκαλεσάμενος πάντα τὸν ὄχλον, ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀκούετέ μου πάντες, καὶ συνίετε.
15 Οὐδέν ἐστιν ἔξωθεν τοῦ ἀνθρώπου εἰσπορευόμενον εἰς αὐτὸν, ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι· ἀλλὰ τὰ ἐκπορευόμενα ἀπ' αὐτοῦ, ἐκεῖνά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον.
16 Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.
17 Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς οἶκον ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τῆς παραβολῆς.
18 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε; οὐ νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ ἔξωθεν εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι;
19 Ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα.
20 Ἔλεγε δὲ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
21 Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι,
22 Κλοπαὶ, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρὸς, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη.
23 Πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται, καὶ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.
24 Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τὰ μεθόρια Τύρου καὶ Σιδῶνος· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδένα ἤθελε γνῶναι· καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν.
25 Ἀκούσασα γὰρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὸ θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ,
26 (Ἦν δὲ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοίνισσα τῷ γένει) καὶ ἠρώτα αὐτὸν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλλῃ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα· οὐ γάρ καλόν ἐστι λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

28 Ἡ δὲ ἀπεκρίθη, καὶ λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων.

29 Καὶ εἶπεν αὐτῇ· Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ὕπαγε· ἐξελήλυθε τὸ δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρός σου.

30 Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, εὗρε τὸ δαιμόνιον ἐξεληλυθὸς, καὶ τὴν θυγατέρα βεβλημένην ἐπὶ τῆς κλίνης.

31 Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὁρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος, ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως.

32 Καὶ φέρουσιν αὐτῷ κωφὸν μογιλάλον· καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα ἐπιθῇ αὐτῷ τὴν χεῖρα.

33 Καὶ ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν, ἔβαλε τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ· καὶ πτύσας ἥψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ.

34 Καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐστέναξε, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἐφφαθὰ, ὅ ἐστι, διανοίχθητι.

35 Καὶ εὐθέως διηνοίχθησαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαί· καὶ ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει ὀρθῶς.

36 Καὶ διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν· ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον.

37 Καὶ ὑπερπερισσῶς ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες· Καλῶς πάντα πεποίηκε· καὶ τοὺς κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν, καὶ τοὺς ἀλάλους λαλεῖν.

Κεφ. η'. 8.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, παμπόλλου ὄχλου ὄντος, καὶ μὴ ἐχόντων τί φάγωσι, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει αὐτοῖς·

2 Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον· ὅτι ἤδη ἡμέρας τρεῖς προσμένουσί μοι, καὶ οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι.

3 Καὶ ἐὰν ἀπολύσω αὐτοὺς νήστεις εἰς οἶκον αὐτῶν, ἐκλυθήσονται ἐν τῇ ὁδῷ· τινὲς γὰρ αὐτῶν μακρόθεν ἥκουσι.

4 Καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ' ἐρημίας;

5 Καὶ ἐπηρώτα αὐτούς.

Πόσους

Πόσους ἔχετε ἄρτους; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

6 Καὶ παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ ἀναπεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρτους, εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα παραθῶσι· καὶ παρέθηκαν τῷ ὄχλῳ.

7 Καὶ εἶχον ἰχθύδια ὀλίγα· καὶ εὐλογήσας, εἶπε παραθεῖναι καὶ αὐτά.

8 Ἔφαγον δὲ, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν περισσεύματα κλασμάτων, ἑπτὰ σπυρίδας.

9 Ἦσαν δὲ οἱ φαγόντες, ὡς τετρακισχίλιοι· καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

10 Καὶ εὐθέως ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανουθά.

11 Καὶ ἐξῆλθον οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πειράζοντες αὐτόν.

12 Καὶ ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ, λέγει· Τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.

13 Καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς, ἐμβὰς πάλιν εἰς τὸ πλοῖον, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πέραν.

14 Καὶ ἐπελάθοντο λαβεῖν ἄρτους, καὶ εἰ μὴ ἕνα ἄρτον οὐκ εἶχον μεθ' ἑαυτῶν ἐν τῷ πλοίῳ.

15 Καὶ διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων· Ὁρᾶτε, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ τῆς ζύμης Ἡρώδου.

16 Καὶ διελογίζοντο πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχομεν.

17 Καὶ γνοὺς ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτοῖς· Τί διαλογίζεσθε ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχετε; οὔπω νοεῖτε, οὐδὲ συνίετε; ἔτι πεπωρωμένην ἔχετε τὴν καρδίαν ὑμῶν;

18 Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες οὐ βλέπετε; καὶ ὦτα ἔχοντες οὐκ ἀκούετε; καὶ οὐ μνημονεύετε;

19 Ὅτε τοὺς πέντε ἄρτους ἔκλασα εἰς τοὺς πεντακισχιλίους, πόσους κοφίνους πλήρεις κλασμάτων ἤρατε; Λέγουσιν αὐτῷ· Δώδεκα.

20 Ὅτε δὲ τοὺς ἑπτὰ εἰς τοὺς τετρακισχιλίους, πόσων σπυρίδων πληρώματα κλασμάτων ἤρατε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Πῶς οὐ συνίετε;

22 Καὶ ἔρχεται εἰς Βηθσαϊδάν· καὶ φέρουσιν αὐτῷ τυφλὸν, καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα αὐτοῦ ἅψηται.

23 Καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ τυφλοῦ, ἐξήγα-

γεν αὐτὸν ἔξω τῆς κώμης· καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτὸν εἴ τι βλέπει.

24 Καὶ ἀναβλέψας, ἔλεγε· Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὡς δένδρα ὁρῶ περιπατοῦντας.

25 Εἶτα πάλιν ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀναβλέψαι· καὶ ἀποκατεστάθη, καὶ ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντας.

26 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, λέγων· Μηδὲ εἰς τὴν κώμην εἰσέλθῃς, μηδὲ εἴπῃς τινὶ ἐν τῇ κώμῃ.

27 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὰς κώμας Καισαρείας τῆς Φιλίππου· καὶ ἐν τῇ ὁδῷ ἐπηρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγων αὐτοῖς· Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;

28 Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν· καὶ ἄλλοι, Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ, ἕνα τῶν προφητῶν.

29 Καὶ αὐτὸς λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστός.

30 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ λέγωσι περὶ αὐτοῦ.

31 Καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτοὺς, ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστῆναι.

32 Καὶ παρρησίᾳ τὸν λόγον ἐλάλει. Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο ἐπιτιμᾷν αὐτῷ.

33 Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἰδὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἐπετίμησε τῷ Πέτρῳ, λέγων· Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

34 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

35 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.

36 Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;

37 Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

38 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ

με

με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ
γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι
καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται
αὐτὸν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγ-
γέλων τῶν ἁγίων.

Κεφ. θ'. 9.

Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀ-
μὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσί τι-
νες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες
οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως
ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.
2 Καὶ μεθ' ἡμέρας ἓξ πα-
ραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέ-
τρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν
Ἰωάννην, καὶ ἀναφέρει αὐ-
τοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ'
ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώ-
θη ἔμπροσθεν αὐτῶν.
3 Καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ
ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λί-
αν ὡς χιὼν· οἷα γναφεὺς
ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται λευ-
κᾶναι.
4 Καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἠ-
λίας σὺν Μωσεῖ· καὶ ἦσαν
συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ.
5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέ-
τρος, λέγει τῷ Ἰησοῦ·
Ῥαββὶ, καλόν ἐστιν ἡμᾶς
ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν
σκηνὰς τρεῖς, σοὶ μίαν, καὶ
Μωσεῖ μίαν, καὶ Ἠλίᾳ μίαν.
6 Οὐ γὰρ ᾔδει τί λαλήσῃ·
ἦσαν γὰρ ἔκφοβοι.
7 Καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπι-
σκιάζουσα αὐτοῖς· καὶ ἦλθε
φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης, λέ-
γουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός
μου ὁ ἀγαπητὸς, αὐτοῦ ἀ-
κούετε.
8 Καὶ ἐξάπινα περιβλε-
ψάμενοι, οὐκέτι οὐδένα εἶδον,
ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον μεθ'
ἑαυτῶν.
9 Καταβαινόντων δὲ αὐ-
τῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, διεστείλατο
αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγή-
σωνται ἃ εἶδον, εἰ μὴ ὅταν
ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν
ἀναστῇ.
10 Καὶ τὸν λόγον ἐκρά-
τησαν πρὸς ἑαυτοὺς, συζη-
τοῦντες τί ἐστι τὸ ἐκ νεκρῶν
ἀναστῆναι.
11 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν,
λέγοντες· Ὅτι λέγουσιν οἱ
γραμματεῖς, ὅτι Ἠλίαν δεῖ
ἐλθεῖν πρῶτον;
12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν
αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἐλθὼν
πρῶτον, ἀποκαθιστᾷ πάν-
τα· καὶ πῶς γέγραπται ἐπὶ τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πολ-
λὰ πάθῃ, καὶ ἐξουδενωθῇ.
13 Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι
καὶ Ἠλίας ἐλήλυθε, καὶ ἐ-
ποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλη-
σαν, καθὼς γέγραπται ἐπ'
αὐτόν.
14 Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς
μαθητὰς, εἶδεν ὄχλον πο-
λὺν περὶ αὐτοὺς, καὶ γραμμα-
τεῖς συζητοῦντας αὐτοῖς.

15 Καὶ εὐθέως πᾶς ὁ ὄ-
χλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμ-
βήθη, καὶ προστρέχοντες ἠ-
σπάζοντο αὐτόν.
16 Καὶ ἐπηρώτησε τοὺς
γραμματεῖς· Τί συζητεῖτε
πρὸς αὐτούς;
17 Καὶ ἀποκριθεὶς εἷς ἐκ
τοῦ ὄχλου, εἶπε· Διδά-
σκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου
πρός σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄ-
λαλον.
18 Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν
καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν· καὶ
ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόν-
τας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ
εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου
ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ
ἴσχυσαν.
19 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐ-
τῷ, λέγει· Ὦ γενεὰ ἄπι-
στος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς
ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι
ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρός με.
20 Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν
πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδὼν αὐτὸν,
εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάρα-
ξεν αὐτόν· καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς
γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων.
21 Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πα-
τέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος
ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ;
Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν.
22 Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ
εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα,
ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ
τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν,
σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.
23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τῷ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦ-
σαι, πάντα δυνατὰ τῷ πι-
στεύοντι.
24 Καὶ εὐθέως κράξας ὁ
πατὴρ τοῦ παιδίου, μετὰ δακρύ-
ων ἔλεγε· Πιστεύω Κύριε·
βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.
25 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι
ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπε-
τίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀ-
καθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ
πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κω-
φὸν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω· Ἔξ-
ελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσ-
έλθῃς εἰς αὐτόν.
26 Καὶ κράξαν, καὶ πολ-
λὰ σπαράξαν αὐτὸν, ἐξῆλ-
θε· καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρὸς,
ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέ-
θανεν.
27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατή-
σας αὐτὸν τῆς χειρὸς, ἤγει-
ρεν αὐτόν· καὶ ἀνέστη.
28 Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν
εἰς οἶκον, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδί-
αν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθη-
μεν ἐκβαλεῖν αὐτό;
29 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦ-
το τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται
ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευ-
χῇ καὶ νηστείᾳ.
30 Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόν-
τες παρεπορεύοντο διὰ τῆς
Γαλιλαίας· καὶ οὐκ ἤθελεν
ἵνα τις γνῷ.
31 Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μα-
θητὰς

θητὰς αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς·
Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πα-
ραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώ-
πων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν·
καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ
ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.
32 Οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ
ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.
33 Καὶ ἦλθεν εἰς Καπερ-
ναούμ· καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενό-
μενος, ἐπηρώτα αὐτούς· Τί
ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτοὺς δι-
ελογίζεσθε;
34 Οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς
ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ
ὁδῷ, τίς μείζων.
35 Καὶ καθίσας ἐφώνησε
τοὺς δώδεκα, καὶ λέγει αὐ-
τοῖς· Εἴ τις θέλει πρῶτος
εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος,
καὶ πάντων διάκονος.
36 Καὶ λαβὼν παιδίον,
ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν·
καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ,
εἶπεν αὐτοῖς·
37 Ὃς ἐὰν ἓν τῶν τοιού-
των παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ
ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ
ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ
δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποστεί-
λαντά με.
38 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῷ ὁ
Ἰωάννης, λέγων· Διδάσκα-
λε, εἴδομέν τινα ἐν τῷ ὀνό-
ματί σου ἐκβάλλοντα δαι-
μόνια, ὃς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡ-
μῖν· καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτὸν,
ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν.
39 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ
κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ
ἐστιν ὃς ποιήσει δύναμιν ἐπὶ
τῷ ὀνόματί μου, καὶ δυνήσεται
ταχὺ κακολογῆσαί με·
40 Ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ᾽ ἡ-
μῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν·
41 Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς
ποτήριον ὕδατος ἐν τῷ ὀ-
νόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε,
ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπο-
λέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.
42 Καὶ ὃς ἂν σκανδαλίσῃ
ἕνα τῶν μικρῶν τῶν πιστευόν-
των εἰς ἐμὲ, καλόν ἐστιν αὐ-
τῷ μᾶλλον εἰ περίκειται λί-
θος μυλικὸς περὶ τὸν τρά-
χηλον αὐτοῦ, καὶ βέβληται εἰς
τὴν θάλασσαν.
43 Καὶ ἐὰν σκανδαλίζῃ
σε ἡ χείρ σου, ἀπόκοψον
αὐτήν· καλόν σοί ἐστι κυλ-
λὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν,
ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα,
ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς
τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·
44 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν
οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ
σβέννυται.
45 Καὶ ἐὰν ὁ πούς σου
σκανδαλίζῃ σε, ἀπόκοψον
αὐτόν· καλόν ἐστί σοι εἰσ-
ελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χω-
λὸν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχον-
τα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν,
εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον·
46 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ
τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέν-
νυται.
47 Καὶ

47 Καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμός
σου σκανδαλίζῃ σε, ἔκβαλε
αὐτόν· καλόν σοί ἐστι μονό-
φθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ δύο ὀ-
φθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι
εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός·
48 Ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν
οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ
σβέννυται.
49 Πᾶς γὰρ πυρὶ ἁλισθή-
σεται· καὶ πᾶσα θυσία ἁλὶ ἁ-
λισθήσεται.
50 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ
τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν
τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; Ἔχετε
ἐν ἑαυτοῖς ἅλας, καὶ εἰρη-
νεύετε ἐν ἀλλήλοις.

Κεφ. ι΄. 10.

Κἀκεῖθεν ἀναστὰς ἔρχεται
εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας, διὰ
τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ
συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι
πρὸς αὐτόν· καὶ, ὡς εἰώθει,
πάλιν ἐδίδασκεν αὐτούς.
2 Καὶ προσελθόντες οἱ
Φαρισαῖοι, ἐπηρώτησαν αὐ-
τὸν, εἰ ἔξεστιν ἀνδρὶ γυ-
ναῖκα ἀπολῦσαι· πειράζον-
τες αὐτόν.
3 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν αὐτοῖς· Τί ὑμῖν ἐνε-
τείλατο Μωσῆς;
4 Οἱ δὲ εἶπον· Μωσῆς
ἐπέτρεψε βιβλίον ἀποστασίου
γράψαι, καὶ ἀπολῦσαι.
5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πρὸς τὴν
σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγρα-
ψεν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύ-
την.
6 Ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως,
ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐ-
τοὺς ὁ Θεός.
7 Ἕνεκεν τούτου καταλεί-
ψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα
αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσ-
κολληθήσεται πρὸς τὴν γυ-
ναῖκα αὐτοῦ.
8 Καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς
σάρκα μίαν· ὥστε οὐκέτι εἰσὶ
δύο, ἀλλὰ μία σάρξ.
9 Ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευ-
ξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.
10 Καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ πά-
λιν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τοῦ
αὐτοῦ ἐπηρώτησαν αὐτόν.
11 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὃς
ἐὰν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ, καὶ γαμήσῃ ἄλλην,
μοιχᾶται ἐπ' αὐτήν.
12 Καὶ ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ
τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γαμη-
θῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται.
13 Καὶ προσέφερον αὐτῷ
παιδία, ἵνα ἅψηται αὐτῶν·
οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων
τοῖς προσφέρουσιν.
14 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγαν-
άκτησε, καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι
πρὸς με, καὶ μὴ κωλύετε αὐ-
τά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς
ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασι-
λείαν

λείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ
μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.
16 Καὶ ἐναγκαλισάμενος
αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας
ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά.
17 Καὶ ἐκπορευομένου αὐ-
τοῦ εἰς ὁδὸν, προσδραμὼν εἷς
καὶ γονυπετήσας αὐτὸν, ἐπη-
ρώτα αὐτόν· Διδάσκαλε
ἀγαθὲ, τί ποιήσω ἵνα ζω-
ὴν αἰώνιον κληρονομήσω;
18 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν;
οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ
Θεός.
19 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ
μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς·
Μὴ κλέψῃς· Μὴ ψευδομαρ-
τυρήσῃς· Μὴ ἀποστερήσῃς·
Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν
μητέρα.
20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν
αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα
πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νε-
ότητός μου.
21 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας
αὐτῷ, ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν
αὐτῷ· Ἕν σοι ὑστερεῖ· ὕπα-
γε, ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δὸς
τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυ-
ρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκο-
λούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν.
22 Ὁ δὲ, στυγνάσας ἐπὶ τῷ
λόγῳ, ἀπῆλθε λυπούμενος·
ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.
23 Καὶ περιβλεψάμενος
ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθη-
ταῖς αὐτοῦ· Πῶς δυσκόλως
οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς
τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσ-
ελεύσονται;
24 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμ-
βοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ.
Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκρι-
θεὶς, λέγει αὐτοῖς· Τέκνα,
πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πε-
ποιθότας ἐπὶ τοῖς χρήμα-
σιν, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ εἰσελθεῖν.
25 Εὐκοπώτερόν ἐστι κά-
μηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς
τῆς ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ
πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.
26. Οἱ δὲ περισσῶς ἐξε-
πλήσσοντο, λέγοντες πρὸς
ἑαυτούς· Καὶ τίς δύναται
σωθῆναι;
27 Ἐμβλέψας δὲ αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς, λέγει· Παρὰ ἀν-
θρώποις ἀδύνατον, ἀλλ' οὐ
παρὰ τῷ Θεῷ· πάντα γὰρ δυ-
νατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.
28 Καὶ ἤρξατο ὁ Πέτρος
λέγειν αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡμεῖς
ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολου-
θήσαμέν σοι.
29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑ-
μῖν, οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν
οἰκίαν, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελ-
φὰς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ
γυναῖκα ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς,
ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγε-
λίου,
30 Ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατοντα-

πλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ
τούτῳ, οἰκίας, καὶ ἀδελφοὺς,
καὶ ἀδελφὰς, καὶ μητέρας, καὶ
τέκνα, καὶ ἀγροὺς, μετὰ διω-
γμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ
ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.
31 Πολλοὶ δὲ ἔσονται
πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ οἱ ἔσχα-
τοι, πρῶτοι.
32 Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ
ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυ-
μα· καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ
Ἰησοῦς, καὶ ἐθαμβοῦντο, καὶ
ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. Καὶ
παραλαβὼν πάλιν τοὺς δώ-
δεκα, ἤρξατο αὐτοῖς λέ-
γειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ
συμβαίνειν·
33 Ὅτι ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν
εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς
ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμμα-
τεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐ-
τὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσου-
σιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι.
34 Καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ,
καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν, καὶ
ἐμπτύσουσιν αὐτῷ, καὶ ἀπο-
κτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ τρί-
τῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.
35 Καὶ προσπορεύονται
αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάν-
νης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέ-
γοντες· Διδάσκαλε, θέλο-
μεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν
ποιήσῃς ἡμῖν.
36 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί
θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν;
37 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς
ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου
καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθ-
ίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.
38 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν
αὐτοῖς· Οὐκ οἴδατε τί αἰ-
τεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τὸ πο-
τήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βά-
πτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι,
βαπτισθῆναι;
39 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ·
Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶ-
πεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήρι-
ον ὃ ἐγὼ πίνω, πίεσθε· καὶ τὸ
βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζο-
μαι, βαπτισθήσεσθε·
40 Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δε-
ξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων
μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ'
οἷς ἡτοίμασται.
41 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέ-
κα, ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ
Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.
42 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκα-
λεσάμενος αὐτοὺς, λέγει
αὐτοῖς· Οἴδατε ὅτι οἱ δο-
κοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν,
κατακυριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ
μεγάλοι αὐτῶν, κατεξουσιά-
ζουσιν αὐτῶν.
43 Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν
ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ γε-
νέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται
διάκονος ὑμῶν.
44 Καὶ ὃς ἂν θέλῃ ὑμῶν
γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάν-
των δοῦλος.
45 Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-

που οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι,
ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀν-
τὶ πολλῶν.
46 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱερι-
χώ· καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ
ἀπὸ Ἱεριχὼ, καὶ τῶν μαθη-
τῶν αὐτοῦ, καὶ ὄχλου ἱκανοῦ, υἱὸς
Τιμαίου Βαρτίμαιος ὁ τυ-
φλὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁ-
δὸν προσαιτῶν.
47 Καὶ ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς
ὁ Ναζωραῖός ἐστιν, ἤρξατο
κράζειν, καὶ λέγειν· Ὁ
υἱὸς Δαβὶδ Ἰησοῦ, ἐλέησόν
με.
48 Καὶ ἐπετίμων αὐτῷ
πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ· ὁ δὲ
πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ
Δαβὶδ, ἐλέησόν με.
49 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶ-
πεν αὐτὸν φωνηθῆναι· καὶ
φωνοῦσι τὸν τυφλὸν, λέγον-
τες αὐτῷ· Θάρσει, ἔγειραι·
φωνεῖ σε.
50 Ὁ δὲ ἀποβαλὼν τὸ ἱ-
μάτιον αὐτοῦ, ἀναστὰς ἦλθε
πρὸς τὸν Ἰησοῦν.
51 Καὶ ἀποκριθεὶς, λέγει
αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί θέλεις
ποιήσω σοι; Ὁ δὲ τυφλὸς
εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββουνὶ, ἵνα
ἀναβλέψω.
52 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν
αὐτῷ· Ὕπαγε· ἡ πίστις σου
σέσωκέ σε. Καὶ εὐθέως ἀνέ-
βλεψε, καὶ ἠκολούθει τῷ Ἰη-
σοῦ ἐν τῇ ὁδῷ.

Κεφ. ια'. 11.

Καὶ ὅτε ἐγγίζουσιν εἰς Ἱε-
ρουσαλὴμ, εἰς Βηθφαγὴ καὶ
Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν
ἐλαιῶν, ἀποστέλλει δύο τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ,
2 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπ-
άγετε εἰς τὴν κώμην τὴν
κατέναντι ὑμῶν· καὶ εὐθέως
εἰσπορευόμενοι εἰς αὐτὴν,
εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον,
ἐφ᾽ ὃν οὐδεὶς ἀνθρώπων κε-
κάθικε· λύσαντες αὐτὸν ἀ-
γάγετε.
3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴ-
πῃ· Τί ποιεῖτε τοῦτο; εἴ-
πατε· Ὅτι ὁ Κύριος αὐτοῦ
χρείαν ἔχει· καὶ εὐθέως αὐ-
τὸν ἀποστελεῖ ὧδε.
4 Ἀπῆλθον δὲ καὶ εὗ-
ρον τὸν πῶλον δεδεμένον
πρὸς τὴν θύραν ἔξω ἐπὶ
τοῦ ἀμφόδου· καὶ λύουσιν αὐ-
τόν.
5 Καί τινες τῶν ἐκεῖ ἑ-
στηκότων ἔλεγον αὐτοῖς· Τί
ποιεῖτε λύοντες τὸν πῶ-
λον;
6 Οἱ δὲ εἶπον αὐτοῖς καθ-
ὼς ἐνετείλατο ὁ Ἰησοῦς· καὶ
ἀφῆκαν αὐτούς.
7 Καὶ ἤγαγον τὸν πῶλον
πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐπέ-
βαλον αὐτῷ τὰ ἱμάτια
αὐτῶν· καὶ ἐκάθισεν ἐπ᾽
αὐτῷ.
8 Πολλοὶ δὲ τὰ ἱμάτια
αὐτῶν ἔστρωσαν εἰς τὴν ὁδόν·
ἄλλοι

ἄλλοι δὲ ςοιβάδας ἔκοπτον
ἐκ τῶν δένδρων, καὶ ἐςρώννυ-
ον εἰς τὴν ὁδόν.
9 Καὶ οἱ προάγοντες καὶ
οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον, λέ-
γοντες· Ὡσαννὰ, εὐλογη-
μένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνό-
ματι Κυρίου.
10 Εὐλογημένη ἡ ἐρχο-
μένη βασιλεία ἐν ὀνόματι
Κυρίου, τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δα-
βίδ· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψί-
στοις.
11 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς Ἱε-
ροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἰς τὸ
ἱερὸν· καὶ περιβλεψάμενος
πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς
ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανί-
αν μετὰ τῶν δώδεκα.
12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξ-
ελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθα-
νίας, ἐπείνασε.
13 Καὶ ἰδὼν συκῆν μα-
κρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλ-
θεν εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐ-
τῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν,
οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ
γὰρ ἦν καιρὸς σύκων.
14 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ
σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρ-
πὸν φάγοι· καὶ ἤκουον οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ.
15 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱε-
ροσόλυμα. Καὶ εἰσελθὼν ὁ
Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, ἤρξατο
ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ
ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ·
καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυ-
βιςῶν, καὶ τὰς καθέδρας τῶν
πωλούντων τὰς περιςερὰς
κατέςρεψε.
16 Καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις
διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ
ἱεροῦ.
17 Καὶ ἐδίδασκε λέγων
αὐτοῖς· Οὐ γέγραπται· Ὅτι
ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευ-
χῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς
ἔθνεσιν; ὑμεῖς δὲ ἐποιή-
σατε αὐτὸν σπήλαιον λῃςῶν.
18 Καὶ ἤκουσαν οἱ γραμμα-
τεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ ἐζή-
τουν πῶς αὐτὸν ἀπολέσουσιν·
ἐφοβοῦντο γὰρ αὐτὸν, ὅτι πᾶς
ὁ ὄχλος ἐξεπλήσσετο ἐπὶ
τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.
19 Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο,
ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως.
20 Καὶ πρωῒ παραπορευ-
όμενοι, εἶδον τὴν συκῆν ἐξ-
ηραμμένην ἐκ ῥιζῶν.
21 Καὶ ἀναμνησθεὶς ὁ Πέ-
τρος, λέγει αὐτῷ· Ῥαβ-
βὶ, ἴδε, ἡ συκῆ ἣν κατηρά-
σω, ἐξήρανται.
22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, λέγει αὐτοῖς· Ἔχετε
πίστιν Θεοῦ·
23 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν,
ὅτι ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ·
Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν
θάλασσαν· καὶ μὴ διακριθῇ
ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ
πιςεύσῃ, ὅτι ἃ λέγει γίνε-
ται· ἔςαι αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ.

24 Διὰ

24 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν·
Πάντα ὅσα ἂν προσευχόμε-
νοι αἰτεῖσθε, πιστεύετε ὅτι
λαμβάνετε· καὶ ἔσται ὑμῖν.
25 Καὶ ὅταν στήκητε προσ-
ευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι
ἔχετε κατά τινος· ἵνα καὶ
ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώ-
ματα ὑμῶν.
26 Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίε-
τε, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν
τοῖς οὐρανοῖς ἀφήσει τὰ παρ-
απτώματα ὑμῶν.
27 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς
Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐν τῷ ἱερῷ
περιπατοῦντος αὐτοῦ, ἔρχονται
πρὸς αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρε-
σβύτεροι.
28 Καὶ λέγουσιν αὐτῷ·
Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα
ποιεῖς; καὶ τίς σοι τὴν ἐξουσίαν
ταύτην ἔδωκεν ἵνα ταῦτα
ποιῇς;
29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκρι-
θεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἐπε-
ρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λό-
γον· καὶ ἀποκρίθητέ μοι, καὶ
ἐρῶ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ
ταῦτα ποιῶ·
30 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου
ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώ-
πων; ἀποκρίθητέ μοι.
31 Καὶ ἐλογίζοντο πρὸς
ἑαυτοὺς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπω-
μεν, Ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ· Διατί
οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;
32 Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν,
Ἐξ ἀνθρώπων, ἐφοβοῦντο
τὸν λαόν· ἅπαντες γὰρ εἶχον
τὸν Ἰωάννην, ὅτι ὄντως προ-
φήτης ἦν.
33 Καὶ ἀποκριθέντες, λέ-
γουσι τῷ Ἰησοῦ· Οὐκ οἴδα-
μεν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρι-
θεὶς, λέγει αὐτοῖς· Οὐδὲ
ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ
ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

Κεφ. ιβ. 12.

Καὶ ἤρξατο αὐτοῖς ἐν πα-
ραβολαῖς λέγειν· Ἀμπελῶνα
ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, καὶ
περιέθηκε φραγμὸν, καὶ
ὤρυξεν ὑπολήνιον, καὶ ᾠκο-
δόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο
αὐτὸν γεωργοῖς· καὶ ἀπε-
δήμησε.
2 Καὶ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς
γεωργοὺς τῷ καιρῷ δοῦλον,
ἵνα παρὰ τῶν γεωργῶν λά-
βῃ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπε-
λῶνος.
3 Οἱ δὲ, λαβόντες αὐτὸν,
ἔδειραν, καὶ ἀπέστειλαν κενόν.
4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλε
πρὸς αὐτοὺς ἄλλον δοῦλον·
κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες
ἐκεφαλαίωσαν, καὶ ἀπέστειλαν
ἠτιμωμένον.
5 Καὶ πάλιν ἄλλον ἀπέ-
στειλε· κἀκεῖνον ἀπέκτειναν·
καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς μὲν
δέροντες, τοὺς δὲ ἀποκτεί-
νοντες.
6 Ἔτι οὖν ἕνα υἱὸν ἔχων
ἀγα-

ἀγαπητὸν αὐτοῦ, ἀπέστειλε καὶ αὐτὸν πρὸς αὐτοὺς ἔσχατον, λέγων· Ὅτι ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

7 Ἐκεῖνοι δὲ οἱ γεωργοὶ εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία.

8 Καὶ λαβόντες αὐτόν, ἀπέκτειναν, καὶ ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος.

9 Τί οὖν ποιήσει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος; Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργούς, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.

10 Οὐδὲ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνέγνωτε; Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·

11 Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη· καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;

12 Καὶ ἐζήτουν αὐτὸν κρατῆσαι· καὶ ἐφοβήθησαν τὸν ὄχλον· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν εἶπε· καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.

13 Καὶ ἀποστέλλουσι πρὸς αὐτόν τινας τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Ἡρωδιανῶν, ἵνα αὐτὸν ἀγρεύσωσι λόγῳ.

14 Οἱ δὲ ἐλθόντες λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· Ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

15 Ὁ δέ, εἰδὼς αὐτῶν τὴν ὑπόκρισιν, εἶπεν αὐτοῖς· Τί με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον, ἵνα ἴδω·

16 Οἱ δὲ ἤνεγκαν. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Καίσαρος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος, Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ, τῷ Θεῷ. Καὶ ἐθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.

18 Καὶ ἔρχονται Σαδδουκαῖοι πρὸς αὐτόν, οἵτινες λέγουσιν ἀνάστασιν μὴ εἶναι· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτόν, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε· Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ὅτι ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ, καὶ καταλίπῃ γυναῖκα, καὶ τέκνα μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

20 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἀποθνήσκων

οὐκ

οὐκ ἀφῆκε σπέρμα.
21 Καὶ ὁ δεύτερος ἔλα-
βεν αὐτὴν, καὶ ἀπέθανε, καὶ
οὐδὲ αὐτὸς ἀφῆκε σπέρμα·
καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως.
22 Καὶ ἔλαβον αὐτὴν οἱ
ἑπτὰ, καὶ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα.
ἐσχάτη πάντων ἀπέθανε καὶ
ἡ γυνή.
23 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει,
ὅταν ἀναστῶσι, τίνος αὐτῶν
ἔσται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον
αὐτὴν γυναῖκα.
24 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ
διὰ τοῦτο πλανᾶσθε, μὴ εἰδό-
τες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν
δύναμιν τοῦ Θεοῦ;
25 Ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν
ἀναστῶσιν, οὔτε γαμοῦσιν,
οὔτε γαμίσκονται· ἀλλ' εἰσὶν
ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς.
26 Περὶ δὲ τῶν νεκρῶν,
ὅτι ἐγείρονται, οὐκ ἀνέγνωτε
ἐν τῇ βίβλῳ Μωσέως, ἐπὶ
τῆς βάτου ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ
Θεὸς, λέγων· Ἐγὼ ὁ Θεὸς
Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ,
καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;
27 Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νε-
κρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζώντων·
ὑμεῖς οὖν πολὺ πλανᾶσθε.
28 Καὶ προσελθὼν εἷς τῶν
γραμματέων, ἀκούσας αὐτῶν
συζητούντων, εἰδὼς ὅτι
καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη,
ἐπηρώτησεν αὐτόν· Ποία
ἐστὶ πρώτη πασῶν ἐντολή;
29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη
αὐτῷ· Ὅτι πρώτη πασῶν
τῶν ἐντολῶν· Ἄκουε Ἰσραὴλ,
Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, Κύ-
ριος εἷς ἐστι.
30 Καὶ ἀγαπήσεις Κύριον
τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρ-
δίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς
σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας
σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου.
Αὕτη πρώτη ἐντολή.
31 Καὶ δευτέρα ὁμοία,
αὕτη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον
σου ὡς σεαυτόν. μείζων τού-
των ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔστι.
32 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ
γραμματεύς· Καλῶς, δι-
δάσκαλε, ἐπ' ἀληθείας εἴ-
πας, ὅτι εἷς ἐστι Θεὸς, καὶ οὐκ
ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·
33 Καὶ τὸ ἀγαπᾷν αὐτὸν
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ
ὅλης τῆς συνέσεως, καὶ ἐξ
ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης
τῆς ἰσχύος, καὶ τὸ ἀγαπᾷν τὸν
πλησίον ὡς ἑαυτὸν, πλεῖόν
ἐστι πάντων τῶν ὁλοκαυτω-
μάτων καὶ τῶν θυσιῶν.
34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν
αὐτὸν ὅτι νουνεχῶς ἀπε-
κρίθη, εἶπεν αὐτῷ· Οὐ
μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας
τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὐδεὶς οὐκέτι
ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆ-
σαι.
35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς ἔλεγε, διδάσκων ἐν τῷ
ἱερῷ·

ἱερῷ· Πῶς λέγουσιν οἱ
γραμματεῖς, ὅτι ὁ Χριστὸς
υἱός ἐστι Δαβίδ;
36 Αὐτὸς γὰρ Δαβὶδ εἶ-
πεν ἐν τῷ πνεύματι τῷ
ἁγίῳ· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ
Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν
μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς
σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.
37 Αὐτὸς οὖν Δαβὶδ λέ-
γει αὐτὸν Κύριον· καὶ πόθεν
υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; Καὶ ὁ πολὺς
ὄχλος ἤκουεν αὐτοῦ ἡδέως.
38 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν
τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· Βλέπετε
ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν
θελόντων ἐν στολαῖς περι-
πατεῖν, καὶ ἀσπασμοὺς ἐν
ταῖς ἀγοραῖς,
39 Καὶ πρωτοκαθεδρίας
ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ
πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δεί-
πνοις.
40 Οἱ κατεσθίοντες τὰς
οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προ-
φάσει μακρὰ προσευχόμε-
νοι· οὗτοι λήψονται περισσό-
τερον κρίμα.
41 Καὶ καθίσας ὁ Ἰησοῦς
κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου,
ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει
χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκι-
ον. καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλ-
λον πολλά.
42 Καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα
πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ
ἐστι κοδράντης.
43 Καὶ προσκαλεσάμενος
τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει
αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὅτι ἡ χήρα αὕτη ἡ πτωχὴ
πλεῖον πάντων βέβληκε τῶν
βαλόντων εἰς τὸ γαζοφυ-
λάκιον.
44 Πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισ-
σεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον·
αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐ-
τῆς πάντα ὅσα εἶχεν ἔβα-
λεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς.

Κεφ. ιγ΄. 13.

Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ
ἐκ τοῦ ἱεροῦ, λέγει αὐτῷ εἷς
τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· Διδά-
σκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι
καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί.
2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς,
εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας
τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; οὐ
μὴ ἀφεθῇ λίθος ἐπὶ λίθῳ,
ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ.
3 Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς
τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν κατέ-
ναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτων αὐ-
τὸν κατ᾽ ἰδίαν Πέτρος καὶ
Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ
Ἀνδρέας·
4 Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα
ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν
μέλλῃ πάντα ταῦτα συντε-
λεῖσθαι.
5 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς
αὐτοῖς, ἤρξατο λέγειν· Βλέ-
πετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·
6 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται
ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέ-
γοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι·
καὶ

καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν.
7 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πο-
λέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων,
μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ γενέσθαι·
ἀλλ᾽ οὔπω τὸ τέλος.
8 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος
ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ
βασιλείαν· καὶ ἔσονται
σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἔσονται
λιμοὶ καὶ ταραχαί.
9 Ἀρχαὶ ὠδίνων ταῦτα.
βλέπετε δὲ ὑμεῖς ἑαυτούς·
παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς
συνέδρια καὶ εἰς συναγωγάς·
δαρήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων
καὶ βασιλέων σταθήσεσθε ἕνε-
κεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐ-
τοῖς.
10 Καὶ εἰς πάντα τὰ
ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆ-
ναι τὸ εὐαγγέλιον.
11 Ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑ-
μᾶς παραδιδόντες, μὴ προ-
μεριμνᾶτε τί λαλήσητε,
μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ᾽ ὃ
ἐὰν δοθῇ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ
ὥρᾳ, τοῦτο λαλεῖτε· οὐ γάρ
ἐστε ὑμεῖς οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ
τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.
12 Παραδώσει δὲ ἀδελ-
φὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον,
καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπανα-
στήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς,
καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.
13 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι
ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά
μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέ-
λος, οὗτος σωθήσεται.

14 Ὅταν δὲ ἴδητε τὸ
βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ
ῥηθὲν ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ προ-
φήτου, ἑστὼς ὅπου οὐ δεῖ, (ὁ
ἀναγινώσκων νοείτω) τότε
οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν
εἰς τὰ ὄρη·
15 Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ δώματος,
μὴ καταβάτω εἰς τὴν οἰκίαν,
μηδὲ εἰσελθέτω ἆραί τι ἐκ
τῆς οἰκίας αὐτοῦ·
16 Καὶ ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν
ὤν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς
τὰ ὀπίσω, ἆραι τὸ ἱμά-
τιον αὐτοῦ.
17 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γα-
στρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θη-
λαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς
ἡμέραις.
18 Προσεύχεσθε δὲ ἵνα
μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν
χειμῶνος.
19 Ἔσονται γὰρ αἱ ἡμέραι
ἐκεῖναι θλίψις, οἵα οὐ γέ-
γονε τοιαύτη ἀπ᾽ ἀρχῆς
κτίσεως ἧς ἔκτισεν ὁ Θεός,
ἕως τοῦ νῦν, καὶ οὐ μὴ γένηται.
20 Καὶ εἰ μὴ Κύριος
ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας, οὐκ
ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ
διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς οὓς ἐξε-
λέξατο, ἐκολόβωσε τὰς
ἡμέρας.
21 Καὶ τότε ἐάν τις ὑμῖν
εἴπῃ· Ἰδού, ὧδε ὁ Χριστός·
ἤ, Ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ πιστεύσητε.
22 Ἐγερθήσονται γὰρ ψευ-
δόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆ-
ται·

ται· καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ
τέρατα, πρὸς τὸ ἀποπλα-
νᾷν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς
ἐκλεκτούς.
23 Ὑμεῖς δὲ βλέπετε·
Ἰδοὺ, προείρηκα ὑμῖν πάντα.
24 Ἀλλ' ἐν ἐκείναις ταῖς
ἡμέραις, μετὰ τὴν θλίψιν
ἐκείνην, ὁ ἥλιος σκοτισθή-
σεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ
φέγγος αὐτῆς·
25 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρα-
νοῦ ἔσονται ἐκπίπτοντες, καὶ αἱ
δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς
σαλευθήσονται.
26 Καὶ τότε ὄψονται τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον
ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως
πολλῆς καὶ δόξης.
27 Καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς
ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐπισυνάξει
τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν
τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ'
ἄκρου γῆς ἕως ἄκρου οὐρανοῦ.
28 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθε-
τε τὴν παραβολήν· ὅταν αὐ-
τῆς ἤδη ὁ κλάδος ἁπαλὸς
γένηται, καὶ ἐκφύῃ τὰ φύλλα,
γινώσκετε, ὅτι ἐγγὺς τὸ
θέρος ἐστίν.
29 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν
ταῦτα ἴδητε γινόμενα, γι-
νώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ
θύραις.
30 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕ-
τη, μέχρις οὗ πάντα ταῦτα
γένηται.
31 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ
παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι
μου οὐ μὴ παρέλθωσι.
32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας
ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶ-
δεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν
οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ υἱὸς, εἰ μὴ ὁ
πατήρ.
33 Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε
καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε
γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν.
34 Ὡς ἄνθρωπος ἀπόδη-
μος, ἀφεὶς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ,
καὶ δοὺς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν
ἐξουσίαν, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἔργον
αὐτοῦ, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετεί-
λατο ἵνα γρηγορῇ.
35 Γρηγορεῖτε οὖν, (οὐκ
οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς
οἰκίας ἔρχεται, ὀψὲ, ἢ μεσο-
νυκτίου, ἢ ἀλεκτοροφωνίας,
ἢ πρωΐ)
36 Μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης,
εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας.
37 Ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι
λέγω· Γρηγορεῖτε.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ην δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ
ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας.
καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν
δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτεί-
νωσιν.
2 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ
ἑορτῇ, μήποτε θόρυβος
ἔσται τοῦ λαοῦ.
3 Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν
Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμω-
νος

νος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου
αὐτοῦ, ἦλθε γυνὴ ἔχουσα
ἀλάβαστρον μύρου, νάρδου
πιστικῆς πολυτελοῦς· καὶ
συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον,
κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κε-
φαλῆς.
4 Ἦσαν δέ τινες ἀγαν-
ακτοῦντες πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ
λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια
αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;
5 Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πρα-
θῆναι ἐπάνω τριακοσίων
δηναρίων, καὶ δοθῆναι τοῖς
πτωχοῖς. Καὶ ἐνεβριμῶντο
αὐτῇ.
6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν·
Ἄφετε αὐτήν. τί αὐτῇ κό-
πους παρέχετε; καλὸν ἔργον
εἰργάσατο εἰς ἐμέ.
7 Πάντοτε γὰρ τοὺς πτω-
χοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ
ὅταν θέλητε, δύνασθε αὐ-
τοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ
πάντοτε ἔχετε.
8 Ὃ εἶχεν αὕτη, ἐποίησε·
προέλαβε μυρίσαι μου τὸ
σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.
9 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου
ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον
τοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ
ὃ ἐποίησεν αὕτη λαληθήσε-
ται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.
10 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκα-
ριώτης, εἷς τῶν δώδεκα,
ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἀρχιε-
ρεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν
αὐτοῖς.
11 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐχά-
ρησαν· καὶ ἐπηγγείλαντο αὐ-
τῷ ἀργύριον δοῦναι. καὶ
ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν
παραδῷ.
12 Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ
τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα
ἔθυον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ· Ποῦ θέλεις
ἀπελθόντες ἑτοιμάσωμεν
ἵνα φάγῃς τὸ πάσχα;
13 Καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐ-
τοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν πό-
λιν· καὶ ἀπαντήσει ὑμῖν ἄν-
θρωπος κεράμιον ὕδατος
βαστάζων· ἀκολουθήσατε
αὐτῷ.
14 Καὶ ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ,
εἴπατε τῷ οἰκοδεσπότῃ· Ὅτι
ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ
ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ
πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου
φάγω;
15 Καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει
ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον,
ἕτοιμον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε
ἡμῖν.
16 Καὶ ἐξῆλθον οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἦλθον εἰς
τὴν πόλιν, καὶ εὗρον καθὼς
εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν
τὸ πάσχα.
17 Καὶ ὀψίας γενομένης
ἔρχεται μετὰ τῶν δώδεκα.
18 Καὶ ἀνακειμένων αὐ-
τῶν, καὶ ἐσθιόντων, εἶπεν ὁ
Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὅτι

ται· καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα, πρὸς τὸ ἀποπλανᾷν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

23 Ὑμεῖς δὲ βλέπετε· Ἰδοὺ, προείρηκα ὑμῖν πάντα.

24 Ἀλλ' ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, μετὰ τὴν θλῖψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς·

25 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔσονται ἐκπίπτοντες, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σαλευθήσονται.

26 Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης.

27 Καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐπισυνάξει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρου γῆς ἕως ἄκρου οὐρανοῦ.

28 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν αὐτῆς ἤδη ὁ κλάδος ἁπαλὸς γένηται, καὶ ἐκφύῃ τὰ φύλλα, γινώσκετε, ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν.

29 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ταῦτα ἴδητε γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.

30 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, μέχρις οὗ πάντα ταῦτα γένηται.

31 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ υἱὸς, εἰ μὴ ὁ πατήρ.

33 Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν.

34 Ὡς ἄνθρωπος ἀπόδημος, ἀφεὶς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ δοὺς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο ἵνα γρηγορῇ.

35 Γρηγορεῖτε οὖν, (οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὀψὲ, ἢ μεσονυκτίου, ἢ ἀλεκτοροφωνίας, ἢ πρωΐ)

36 Μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης, εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας.

37 Ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· Γρηγορεῖτε.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ἦν δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας. καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν.

2 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ.

3 Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμω-

νος

νος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου
αὐτοῦ, ἦλθε γυνὴ ἔχουσα
ἀλάβαστρον μύρου, νάρδου
πιστικῆς πολυτελοῦς· καὶ
συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον,
κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κε-
φαλῆς.
4 Ἦσαν δέ τινες ἀγαν-
ακτοῦντες πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ
λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια
αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;
5 Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πρα-
θῆναι ἐπάνω τριακοσίων
δηναρίων, καὶ δοθῆναι τοῖς
πτωχοῖς. Καὶ ἐνεβριμῶντο
αὐτῇ.
6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν·
Ἄφετε αὐτήν. τί αὐτῇ κό-
πους παρέχετε; καλὸν ἔργον
εἰργάσατο εἰς ἐμέ.
7 Πάντοτε γὰρ τοὺς πτω-
χοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ
ὅταν θέλητε, δύνασθε αὐ-
τοὺς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ
πάντοτε ἔχετε.
8 Ὃ εἶχεν αὕτη, ἐποίησε·
προέλαβε μυρίσαι μου τὸ
σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.
9 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου
ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον
τοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ
ὃ ἐποίησεν αὕτη λαληθήσε-
ται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.
10 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκα-
ριώτης, εἷς τῶν δώδεκα,
ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἀρχιε-
ρεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν
αὐτοῖς.
11 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐχά-
ρησαν· καὶ ἐπηγγείλαντο αὐ-
τῷ ἀργύριον δοῦναι. καὶ
ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν
παραδῷ.
12 Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ
τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα
ἔθυον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ· Ποῦ θέλεις
ἀπελθόντες ἑτοιμάσωμεν
ἵνα φάγῃς τὸ πάσχα;
13 Καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐ-
τοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν πό-
λιν· καὶ ἀπαντήσει ὑμῖν ἄν-
θρωπος κεράμιον ὕδατος
βαστάζων· ἀκολουθήσατε
αὐτῷ.
14 Καὶ ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ,
εἴπατε τῷ οἰκοδεσπότῃ· Ὅτι
ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ
ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ
πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου
φάγω;
15 Καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει
ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον,
ἕτοιμον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε
ἡμῖν.
16 Καὶ ἐξῆλθον οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἦλθον εἰς
τὴν πόλιν, καὶ εὗρον καθὼς
εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν
τὸ πάσχα.
17 Καὶ ὀψίας γενομένης
ἔρχεται μετὰ τῶν δώδεκα.
18 Καὶ ἀνακειμένων αὐ-
τῶν, καὶ ἐσθιόντων, εἶπεν ὁ
Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὅτι

ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει
με, ὁ ἐσθίων μετ' ἐμοῦ.
19 Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖ-
σθαι, καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς
καθ' εἷς· Μήτι ἐγώ; καὶ
ἄλλος· Μήτι ἐγώ;
20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πεν αὐτοῖς· Εἷς ἐκ τῶν δώ-
δεκα, ὁ ἐμβαπτόμενος μετ'
ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.
21 Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ὑπάγει, καθὼς γέγραπται
περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀν-
θρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν
ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ
ἄνθρωπος ἐκεῖνος.
22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν,
λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον, εὐλο-
γήσας ἔκλασε· καὶ ἔδωκεν
αὐτοῖς, καὶ εἶπε· Λάβετε,
φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά
μου.
23 Καὶ λαβὼν τὸ ποτή-
ριον, εὐχαριστήσας ἔδωκεν
αὐτοῖς· καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ
πάντες.
24 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς
καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ
πολλῶν ἐκχυνόμενον.
25 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι
οὐκέτι οὐ μὴ πίω ἐκ τοῦ γεννή-
ματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς
ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ
πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ
τοῦ Θεοῦ.
26 Καὶ ὑμνήσαντες, ἐξῆλ-
θον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν.
27 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Ὅτι πάντες σκαν-
δαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ
νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γέγραπται·
Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ
διασκορπισθήσεται τὰ πρό-
βατα.
28 Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγερθῆ-
ναί με, προάξω ὑμᾶς εἰς
τὴν Γαλιλαίαν.
29 Ὁ δὲ Πέτρος ἔφη
αὐτῷ· Καὶ εἰ πάντες σκαν-
δαλισθήσονται, ἀλλ' οὐκ
ἐγώ.
30 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ
Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι,
ὅτι σήμερον ἐν τῇ νυκτὶ
ταύτῃ, πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα
φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με.
31 Ὁ δὲ ἐκ περισσοῦ ἔλεγε
μᾶλλον· Ἐάν με δέῃ συν-
αποθανεῖν σοι, οὐ μή σε ἀπ-
αρνήσομαι: Ὡσαύτως δὲ
καὶ πάντες ἔλεγον.
32 Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον
οὗ τὸ ὄνομα Γεθσημανῆ· καὶ
λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·
Καθίσατε ὧδε ἕως προσ-
εύξωμαι.
33 Καὶ παραλαμβάνει τὸν
Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ
Ἰωάννην μεθ' ἑαυτοῦ· καὶ
ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ
ἀδημονεῖν.
34 Καὶ λέγει αὐτοῖς·
Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή
μου ἕως θανάτου· μεί-
νατε

μείνατε ὧδε, καὶ γρηγορεῖτε.

35 Καὶ προελθὼν μικρὸν, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ προσηύχετο ἵνα, εἰ δυνατόν ἐστι, παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὥρα.

36 Καὶ ἔλεγεν· Ἀββᾶ ὁ πατὴρ, πάντα δυνατά σοι· παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο. ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σύ.

37 Καὶ ἔρχεται καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας· καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἴσχυσας μίαν ὥραν γρηγορῆσαι;

38 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν. τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο, τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

40 Καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας, (ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι) καὶ οὐκ ᾔδεισαν τί αὐτῷ ἀποκριθῶσι.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· ἀπέχει, ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ, παραδίδοται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ὁ παραδιδούς με ἤγγικε.

43 Καὶ εὐθέως, ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας, εἷς ὢν τῶν δώδεκα· καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.

44 Δεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς, λέγων· Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτὸν, καὶ ἀπαγάγετε ἀσφαλῶς.

45 Καὶ ἐλθὼν, εὐθέως προσελθὼν αὐτῷ, λέγει· Ῥαββὶ, ῥαββί· καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

46 Οἱ δὲ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.

47 Εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων σπασάμενος τὴν μάχαιραν, ἔπαισε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον.

48 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με;

49 Καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με. ἀλλ' ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαί.

50 Καὶ ἀφέντες αὐτὸν πάντες ἔφυγον.

51 Καὶ εἷς τις νεανίσκος

ἠκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ· καὶ κρατοῦσιν αὐτὸν οἱ νεανίσκοι.

52 Ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν σινδόνα, γυμνὸς ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν.

53 Καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν ἀρχιερέα· καὶ συνέρχονται αὐτῷ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

54 Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς.

55 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ἐζήτουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν, εἰς τὸ θανατῶσαι αὐτόν, καὶ οὐχ εὕρισκον.

56 Πολλοὶ γὰρ ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ· καὶ ἴσαι αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν.

57 Καί τινες ἀναστάντες, ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ, λέγοντες·

58 Ὅτι ἡμεῖς ἠκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος· Ὅτι ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.

59 Καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν.

60 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, ἐπηρώτησε τὸν Ἰησοῦν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;

61 Ὁ δὲ ἐσιώπα, καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτόν, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;

62 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγώ εἰμι. καὶ ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

63 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς, διαρρήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει· Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;

64 Ἠκούσατε τῆς βλασφημίας· τί ὑμῖν φαίνεται; Οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου.

65 Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ κολαφίζειν αὐτόν, καὶ λέγειν αὐτῷ· Προφήτευσον. καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον.

66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου ἐν τῇ αὐλῇ κάτω, ἔρχεται μία τῶν παιδισκῶν τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον, ἐμβλέψασα αὐτῷ, λέγει· Καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ναζαρηνοῦ Ἰησοῦ ἦσθα.

68 Ὁ δὲ ἠρνήσατο, λέγων·

Οὐ

Ὀυκ οἶδα, οὐδὲ ἐπίσαμαι
τί σὺ λέγεις. Καὶ ἐξῆλθεν
ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ἀ-
λέκτωρ ἐφώνησε.
69 Καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα
αὐτὸν πάλιν, ἤρξατο λέγειν
τοῖς παρεστηκόσιν· Ὅτι οὗτος
ἐξ αὐτῶν ἐστιν.
70 Ὁ δὲ πάλιν ἠρνεῖτο.
Καὶ μετὰ μικρὸν πάλιν οἱ
παρεστῶτες ἔλεγον τῷ Πέ-
τρῳ· Ἀληθῶς ἐξ αὐτῶν εἶ·
καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λα-
λιά σου ὁμοιάζει.
71 Ὁ δὲ ἤρξατο ἀναθε-
ματίζειν καὶ ὀμνύειν· Ὅτι οὐκ
οἶδα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον
ὃν λέγετε.
72 Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέ-
κτωρ ἐφώνησε· καὶ ἀνεμνήσθη
ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος οὗ εἶπεν
αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι πρὶν ἀ-
λέκτορα φωνῆσαι δὶς, ἀπ-
αρνήσῃ με τρίς. Καὶ ἐπι-
βαλὼν, ἔκλαιε.

Κεφ. ιε΄. 15.

Καὶ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρωῒ
συμβούλιον ποιήσαντες οἱ
ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων
καὶ γραμματέων, καὶ ὅλον τὸ
συνέδριον, δήσαντες τὸν Ἰη-
σοῦν ἀπήνεγκαν, καὶ παρέδω-
καν τῷ Πιλάτῳ.
2 Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν
ὁ Πιλάτος· Σὺ εἶ ὁ βασι-
λεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ
ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ
λέγεις.
3 Καὶ κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ
ἀρχιερεῖς πολλά.
4 Ὁ δὲ Πιλάτος πάλιν
ἐπηρώτησεν αὐτὸν, λέγων·
Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; ἴδε πό-
σα σου καταμαρτυροῦσιν.
5 Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκέτι οὐ-
δὲν ἀπεκρίθη, ὥστε θαυ-
μάζειν τὸν Πιλάτον.
6 Κατὰ δὲ ἑορτὴν ἀπέλυεν
αὐτοῖς ἕνα δέσμιον, ὅνπερ
ᾐτοῦντο.
7 Ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βα-
ραββᾶς μετὰ τῶν συστασιαστῶν
δεδεμένος, οἵτινες ἐν τῇ
στάσει φόνον πεποιήκεισαν.
8 Καὶ ἀναβοήσας ὁ ὄ-
χλος, ἤρξατο αἰτεῖσθαι,
καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς.
9 Ὁ δὲ Πιλάτος ἀπε-
κρίθη αὐτοῖς, λέγων· Θέλε-
τε, ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βα-
σιλέα τῶν Ἰουδαίων;
10 (Ἐγίνωσκε γὰρ ὅτι διὰ
φθόνον παραδεδώκεισαν αὐ-
τὸν οἱ ἀρχιερεῖς.)
11 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἀνέ-
σεισαν τὸν ὄχλον ἵνα μᾶλ-
λον τὸν Βαραββᾶν ἀπολύσῃ
αὐτοῖς.
12 Ὁ δὲ Πιλάτος ἀποκρι-
θεὶς, πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· Τί
οὖν θέλετε ποιήσω ὃν λέγε-
τε βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;
13 Οἱ δὲ πάλιν ἔκρα-
ξαν· Σταύρωσον αὐτόν.
14 Ὁ δὲ Πιλάτος ἔλεγεν
αὐτοῖς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίη-

σεν; Οἱ δὲ περισσοτέρως ἔκραξαν· Σταύρωσον αὐτόν.

15 Ὁ δὲ Πιλάτος βουλόμενος τῷ ὄχλῳ τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι, ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν φραγελλώσας, ἵνα σταυρωθῇ.

16 Οἱ δὲ στρατιῶται ἀπήγαγον αὐτὸν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὅ ἐστι πραιτώριον· καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν·

17 Καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν, καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον.

18 Καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν· Χαῖρε βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων.

19 Καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ, καὶ ἐνέπτυον αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ.

20 Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια· καὶ ἐξάγουσιν αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν.

21 Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, (ἐρχόμενον ἀπ᾽ ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥούφου) ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

22 Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, κρανίου τόπος.

23 Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον οἶνον· ὁ δὲ οὐκ ἔλαβε.

24 Καὶ σταυρώσαντες αὐτὸν, διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ᾽ αὐτὰ, τίς τί ἄρῃ.

25 Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.

26 Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.

27 Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο λῃστάς· ἕνα ἐκ δεξιῶν, καὶ ἕνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ.

28 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη.

29 Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν, κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ λέγοντες· Οὐὰ, ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν.

30 Σῶσον σεαυτὸν, καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

31 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων, ἔλεγον· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι·

32 Ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδω-

μεν

μεν καὶ πιστεύσωμεν. Καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.

33 Γενομένης δὲ ὥρας ἕκτης, σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐννάτης.

34 Καὶ τῇ ὥρᾳ τῇ ἐννάτῃ ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἐλωῒ Ἐλωῒ, λαμμᾶ σαβαχθανί; ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον· Ὁ Θεός μου, ὁ Θεός μου, εἰς τί με ἐγκατέλιπες;

35 Καί τινες τῶν παρεστηκότων ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ἰδοὺ, Ἠλίαν φωνεῖ.

36 Δραμὼν δὲ εἷς, καὶ γεμίσας σπόγγον ὄξους, περιθείς τε καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτὸν, λέγων· Ἄφετε· ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἠλίας καθελεῖν αὐτόν.

37 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφεὶς φωνὴν μεγάλην, ἐξέπνευσε.

38 Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω.

39 Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυρίων ὁ παρεστηκὼς ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ, ὅτι οὕτως κράξας ἐξέπνευσεν, εἶπεν· Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ.

40 Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι· ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ, καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ Σαλώμη.

41 Αἳ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἠκολούθουν αὐτῷ, καὶ διηκόνουν αὐτῷ· καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

42 Καὶ ἤδη ὀψίας γενομένης, (ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον)

43 Ἦλθεν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτὴς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

44 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε.

45 Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.

46 Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι· καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας· καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.

47 Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Κεφ. ιϛʹ. 16.
Καὶ διαγενομένου τοῦ σαβ-
βάτου, Μαρία ἡ Μαγδαλη-
νὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου
καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώμα-
τα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν
αὐτόν.
2 Καὶ λίαν πρωῒ τῆς μιᾶς
σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ
μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ
ἡλίου.
3 Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυ-
τάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν
τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνη-
μείου;
4 Καὶ ἀναβλέψασαι θε-
ωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται
ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας
σφόδρα.
5 Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ
μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον
καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς,
περιβεβλημένον στολὴν λευ-
κήν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν.
6 Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς·
Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν
ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐ-
σταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔ-
στιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου
ἔθηκαν αὐτόν.
7 Ἀλλ' ὑπάγετε, εἴπατε
τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ
Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς
εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐ-
τὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν
ὑμῖν.
8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ,
ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου. εἶ-
χε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκ-
στασις· καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον·
ἐφοβοῦντο γάρ.
9 Ἀναστὰς δὲ πρωῒ πρώ-
τῃ σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον
Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ,
ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαι-
μόνια.
10 Ἐκείνη πορευθεῖσα
ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐ-
τοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ
κλαίουσι.
11 Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες
ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς,
ἠπίστησαν.
12 Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν
ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανε-
ρώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πο-
ρευομένοις εἰς ἀγρόν.
13 Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες
ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐ-
δὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν.
14 Ὕστερον, ἀνακειμένοις
αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανε-
ρώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπι-
στίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδί-
αν· ὅτι τοῖς θεασαμένοις
αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπί-
στευσαν.
15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον
ἅπαντα, κηρύξατε τὸ εὐαγ-
γέλιον πάσῃ τῇ κτίσει.
16 Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτι-
σθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπι-
στήσας κατακριθήσεται.
17 Σημεῖα δὲ τοῖς πι-
στεύσασι ταῦτα παρακολου-
θήσει.

θήσει. Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς·
18 Ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἀῤῥώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἕξουσιν.
19 Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.
20 Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων.

Τὸ κατὰ ΛΟΥΚΑΝ Εὐαγγέλιον.

Κεφ. α΄. 1.
Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,
2 Καθὼς παρέδοσαν ἡμῖν οἱ ἀπ᾽ ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου·
3 Ἔδοξε κἀμοὶ, παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε·
4 Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν.
5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἱερεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας, ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐλισάβετ.
6 Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφότεροι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτοι.
7 Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφότεροι προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν.
8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ,
9 Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τοῦ θυμιᾶσαι, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.
10 Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἦν προσευχόμενον ἔξω τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιάματος.
11 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου, ἑστὼς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.

2 Καὶ λίαν πρωῒ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου.

3 Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;

4 Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα.

5 Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκήν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν.

6 Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.

7 Ἀλλ' ὑπάγετε, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.

8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου. εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις· καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

9 Ἀναστὰς δὲ πρωῒ πρώτῃ σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια.

10 Ἐκείνη πορευθεῖσα ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσι.

11 Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν.

12 Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν.

13 Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν.

14 Ὕστερον, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν.

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει.

16 Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται· ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται.

17 Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει.

θήσει. Ἐν τῷ ὀνόματί μου
δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσ-
σαις λαλήσουσι καιναῖς·
18 Ὄφεις ἀροῦσι· κἂν
θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ
αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἀῤῥώστους
χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς
ἕξουσιν.
19 Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ
τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελή-
φθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθι-
σεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.
20 Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόν-
τες ἐκήρυξαν πανταχοῦ,
τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ
τὸν λόγον βεβαιοῦντος
διὰ τῶν ἐπακολουθούντων ση-
μείων.

Τὸ κατὰ ΛΟΥΚΑΝ Εὐαγγέλιον.

Κεφ. α΄. 1.
Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπε-
χείρησαν ἀνατάξασθαι διή-
γησιν περὶ τῶν πεπληρο-
φορημένων ἐν ἡμῖν πρα-
γμάτων,
2 Καθὼς παρέδοσαν ἡμῖν
οἱ ἀπ᾽ ἀρχῆς αὐτόπται καὶ
ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου·
3 Ἔδοξε κἀμοὶ, παρηκο-
λουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀ-
κριβῶς, καθεξῆς σοι γρά-
ψαι, κράτιστε Θεόφιλε·
4 Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν
κατηχήθης λόγων τὴν ἀ-
σφάλειαν.
5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις Ἡρώδου τοῦ
βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἱε-
ρεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας,
ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ
γυνὴ αὐτοῦ ἐκ τῶν θυγατέ-
ρων Ἀαρὼν, καὶ τὸ ὄνομα αὐ-
τῆς Ἐλισάβετ.
6 Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφό-
τεροι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πορευ-
όμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐν-
τολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυ-
ρίου ἄμεμπτοι.
7 Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέ-
κνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ
ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφότεροι προ-
βεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις
αὐτῶν ἦσαν.
8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱε-
ρατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τά-
ξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἔν-
αντι τοῦ Θεοῦ,
9 Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερα-
τείας, ἔλαχε τοῦ θυμιά-
σαι, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν
τοῦ Κυρίου.
10 Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος
τοῦ λαοῦ ἦν προσευχόμενον
ἔξω τῇ ὥρᾳ τοῦ θυμιά-
ματος.
11 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγε-
λος Κυρίου, ἑστὼς ἐκ δεξι-
ῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμι-
άματος.

12 Καὶ ἐταράχθη Ζαχα-
ρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπε-
σεν ἐπ᾽ αὐτόν.
13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ
ἄγγελος· Μὴ φοβοῦ, Ζαχα-
ρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δέη-
σίς σου· καὶ ἡ γυνή σου Ἐλι-
σάβετ γεννήσει υἱόν σοι, καὶ
καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ
Ἰωάννην.
14 Καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ
ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐ-
πὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρή-
σονται.
15 Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώ-
πιον τοῦ Κυρίου· καὶ οἶνον καὶ
σίκερα οὐ μὴ πίῃ· καὶ πνεύ-
ματος ἁγίου πλησθήσεται
ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς
αὐτοῦ·
16 Καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν
Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύ-
ριον τὸν Θεὸν αὐτῶν.
17 Καὶ αὐτὸς προελεύσε-
ται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύ-
ματι καὶ δυνάμει Ἠλίου, ἐπι-
στρέψαι καρδίας πατέρων ἐ-
πὶ τέκνα, καὶ ἀπειθεῖς ἐν
φρονήσει δικαίων· ἑτοιμά-
σαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευ-
ασμένον.
18 Καὶ εἶπε Ζαχαρίας
πρὸς τὸν ἄγγελον· Κατὰ
τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ
εἰμι πρεσβύτης, καὶ γυνή
μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις αὐτῆς.
19 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγ-
γελος, εἶπεν αὐτῷ· Ἐγώ
εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρεστηκὼς
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπεστά-
λην λαλῆσαι πρὸς σὲ,
καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι
ταῦτα.
20 Καὶ ἰδοὺ, ἔσῃ σιωπῶν,
καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι,
ἄχρι ἧς ἡμέρας γένηται ταῦ-
τα· ἀνθ᾽ ὧν οὐκ ἐπίστευσας
τοῖς λόγοις μου, οἵτινες
πληρωθήσονται εἰς τὸν και-
ρὸν αὐτῶν.
21 Καὶ ἦν ὁ λαὸς προσ-
δοκῶν τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐ-
θαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν
αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ.
22 Ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύ-
νατο λαλῆσαι αὐτοῖς· καὶ ἐπ-
έγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν ἑώρα-
κεν ἐν τῷ ναῷ. καὶ αὐτὸς
ἦν διανεύων αὐτοῖς· καὶ διέ-
μενε κωφός.
23 Καὶ ἐγένετο ὡς ἐπλή-
σθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργί-
ας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶ-
κον αὐτοῦ.
24 Μετὰ δὲ ταύτας τὰς
ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισά-
βετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· καὶ περι-
έκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέν-
τε, λέγουσα·
25 Ὅτι οὕτω μοι πεποί-
ηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις
αἷς ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄ-
νειδός μου ἐν ἀνθρώποις.
26 Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ
ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γα-
βριὴλ

βριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν
τῆς Γαλιλαίας ᾗ ὄνομα Να-
ζαρὲθ,
27 Πρὸς παρθένον με-
μνηστευμένην ἀνδρὶ ᾧ ὄνο-
μα Ἰωσὴφ, ἐξ οἴκου Δαβίδ·
καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου,
Μαριάμ.
28 Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγε-
λος πρὸς αὐτὴν, εἶπε·
Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύ-
ριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη
σὺ ἐν γυναιξίν.
29 Ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταρά-
χθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ· καὶ
διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ
ἀσπασμὸς οὗτος.
30 Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος
αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ·
εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ
Θεῷ.
31 Καὶ ἰδοὺ, συλλήψῃ ἐν
γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱόν· καὶ καλέ-
σεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.
32 Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ
υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται· καὶ
δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς
τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πα-
τρὸς αὐτοῦ.
33 Καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν
οἶκον Ἰακὼβ εἰς τοὺς αἰῶ-
νας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ
οὐκ ἔσται τέλος.
34 Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς
τὸν ἄγγελον· Πῶς ἔσται τοῦ-
το, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;
35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγ-
γελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦ-
μα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ
σὲ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπι-
σκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεν-
νώμενον ἅγιον, κληθήσεται
υἱὸς Θεοῦ.
36 Καὶ ἰδοὺ, Ἐλισάβετ ἡ
συγγενής σου, καὶ αὐτὴ συνει-
ληφυῖα υἱὸν ἐν γήρᾳ αὐτῆς·
καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐ-
τῇ τῇ καλουμένῃ στείρᾳ.
37 Ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει
παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα.
38 Εἶπε δὲ Μαριάμ· Ἰ-
δοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό
μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ
ἀπῆλθεν ἀπ᾽ αὐτῆς ὁ ἄγ-
γελος.
39 Ἀναστᾶσα δὲ Μαρι-
ὰμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύ-
ταις, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀ-
ρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν
Ἰούδα.
40 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν
οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο
τὴν Ἐλισάβετ.
41 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν
ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν
τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ
βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς·
καὶ ἐπλήσθη πνεύματος ἁγίου
ἡ Ἐλισάβετ·
42 Καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ
μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογη-
μένη σὺ ἐν γυναιξὶ, καὶ εὐ-
λογημένος ὁ καρπὸς τῆς
κοιλίας σου.
43 Καὶ πόθεν μοι τοῦτο,
ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ

Κυρίου μου πρὸς με;
44 Ἰδοὺ γὰρ, ὡς ἐγένετο ἡ
φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ
ὦτά μου, ἐσκίρτησεν ἐν ἀ-
γαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ
κοιλίᾳ μου.
45 Καὶ μακαρία ἡ πιστεύ-
σασα· ὅτι ἔσται τελείωσις
τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ
παρὰ Κυρίου.
46 Καὶ εἶπε Μαριάμ·
Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν
Κύριον·
47 Καὶ ἠγαλλίασε τὸ
πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ
σωτῆρί μου·
48 Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ
τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης
αὐτοῦ· Ἰδοὺ γὰρ, ἀπὸ τοῦ νῦν
μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γε-
νεαί·
49 Ὅτι ἐποίησέ μοι με-
γαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον
τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
50 Καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ
εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φο-
βουμένοις αὐτόν.
51 Ἐποίησε κράτος ἐν
βραχίονι αὐτοῦ· διεσκόρπι-
σεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ
καρδίας αὐτῶν·
52 Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ
θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς·
53 Πεινῶντας ἐνέπλησεν
ἀγαθῶν, καὶ πλουτοῦντας ἐξ-
απέστειλε κενούς.
54 Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ
παιδὸς αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλέ-
ους,
55 (Καθὼς ἐλάλησε πρὸς
τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀ-
βραὰμ, καὶ τῷ σπέρματι αὐ-
τοῦ) εἰς τὸν αἰῶνα.
56 Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ
σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς·
καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον
αὐτῆς.
57 Τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλή-
σθη ὁ χρόνος τοῦ τεκεῖν αὐ-
τήν· καὶ ἐγέννησεν υἱόν.
58 Καὶ ἤκουσαν οἱ περίοικοι
καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, ὅτι
ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεος
αὐτοῦ μετ᾽ αὐτῆς· καὶ συν-
έχαιρον αὐτῇ.
59 Καὶ ἐγένετο, ἐν τῇ ὀ-
γδόῃ ἡμέρᾳ ἦλθον περιτε-
μεῖν τὸ παιδίον· καὶ ἐκά-
λουν αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ, Ζαχαρίαν.
60 Καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ μή-
τηρ αὐτοῦ, εἶπεν· Οὐχί·
ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης.
61 Καὶ εἶπον πρὸς αὐ-
τήν· Ὅτι οὐδείς ἐστιν ἐν τῇ
συγγενείᾳ σου ὃς καλεῖται
τῷ ὀνόματι τούτῳ.
62 Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ
αὐτοῦ, τὸ τί ἂν θέλοι κα-
λεῖσθαι αὐτόν.
63 Καὶ αἰτήσας πινακί-
διον ἔγραψε, λέγων· Ἰω-
άννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
Καὶ ἐθαύμασαν πάντες.
64 Ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα
αὐτοῦ παραχρῆμα, καὶ ἡ
γλῶσσα αὐτοῦ· καὶ ἐλάλει
εὐλογῶν

εὐλογῶν τὸν Θεόν.

65 Καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτούς· καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ τῆς Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα.

66 Καὶ ἔθεντο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, λέγοντες· Τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; Καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ' αὐτοῦ.

67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη πνεύματος ἁγίου· καὶ προεφήτευσε, λέγων·

68 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ·

69 Καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν τῷ οἴκῳ Δαβὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ·

70 Καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ,

71 Σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς.

72 Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ·

73 Ὅρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν,

74 Ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας, λατρεύειν αὐτῷ,

75 Ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

76 Καὶ σύ, παιδίον, προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ἑτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ·

77 Τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν·

78 Διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους·

79 Ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῦναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

80 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε, καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι· καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέρας ἀναδείξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραήλ.

Κεφ. β'. 2.

Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

2 (Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη, ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου.)

3 Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

4 Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ πόλεως

Ναζαρέθ,

Ναζαρὲθ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν,
εἰς πόλιν Δαβὶδ ἥτις κα-
λεῖται Βηθλεέμ, (διὰ τὸ
εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πα-
τριᾶς Δαβίδ)
5 Ἀπογράψασθαι σὺν Μα-
ριὰμ τῇ μεμνηστευμένῃ αὐ-
τῷ γυναικὶ, οὔσῃ ἐγκύῳ.
6 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶ-
ναι αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθη-
σαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐ-
τήν.
7 Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐ-
τῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐ-
σπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέ-
κλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ·
διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν
τῷ καταλύματι.
8 Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν
τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυ-
λοῦντες, καὶ φυλάσσοντες φυ-
λακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν
ποίμνην αὐτῶν.
9 Καὶ ἰδοὺ, ἄγγελος Κυ-
ρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα
Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς·
καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέ-
γαν.
10 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ
ἄγγελος· Μὴ φοβεῖσθε· ἰ-
δοὺ γὰρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν
χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται
παντὶ τῷ λαῷ.
11 Ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σή-
μερον σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς
Κύριος, ἐν πόλει Δαβίδ.
12 Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ ση-
μεῖον· Εὑρήσετε βρέφος
ἐσπαργανωμένον, κείμενον
ἐν τῇ φάτνῃ.
13 Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο
σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος
στρατιᾶς οὐρανίου, αἰνούντων τὸν
Θεὸν, καὶ λεγόντων·
14 Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ,
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀν-
θρώποις εὐδοκία.
15 Καὶ ἐγένετο, ὡς ἀπῆλ-
θον ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸν οὐρα-
νὸν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄν-
θρωποι οἱ ποιμένες εἶπον
πρὸς ἀλλήλους· Διέλθωμεν
δὴ ἕως Βηθλεὲμ, καὶ ἴδω-
μεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγο-
νὸς, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν
ἡμῖν.
16 Καὶ ἦλθον σπεύσαν-
τες, καὶ ἀνεῦρον τήν τε Μα-
ριὰμ καὶ τὸν Ἰωσὴφ, καὶ τὸ
βρέφος κείμενον ἐν τῇ
φάτνῃ.
17 Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν
περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαλη-
θέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παι-
δίου τούτου.
18 Καὶ πάντες οἱ ἀκού-
σαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λα-
ληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων
πρὸς αὐτούς.
19 Ἡ δὲ Μαριὰμ πάντα
συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα,
συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτῆς.
20 Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ ποι-
μένες, δοξάζοντες καὶ αἰ-
νοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν
οἷς

οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον, καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

21 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ.

22 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῆς κατὰ τὸν νόμον Μωσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ,

23 (Καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου· Ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται)

24 Καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν, κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν νόμῳ Κυρίου, ζεῦγος τρυγόνων, ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν.

25 Καὶ ἰδοὺ, ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλὴμ ᾧ ὄνομα Συμεών· καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβὴς, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐπ' αὐτόν.

26 Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

27 Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν. Καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν, τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ·

28 Καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν, καὶ εἶπε·

29 Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ·

30 Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου,

31 Ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν·

32 Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

33 Καὶ ἦν Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ.

34 Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν, καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἰδοὺ, οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον·

35 (Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία) ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.

36 Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς

ἑπτὰ

ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας
αὐτῆς.
37 Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν
ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ
ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, νηστεί-
αις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύ-
κτα καὶ ἡμέραν·
38 Καὶ αὐτὴ αὐτῇ τῇ ὥ-
ρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖ-
το τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει
περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσ-
δεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱε-
ρουσαλήμ.
39 Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαν-
τα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου,
ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλι-
λαίαν, εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν
Ναζαρέθ.
40 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε,
καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι,
πληρούμενον σοφίας· καὶ χάρις
Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.
41 Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γο-
νεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱε-
ρουσαλὴμ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάσχα.
42 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν
δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν
εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ ἔθος
τῆς ἑορτῆς·
43 Καὶ τελειωσάντων τὰς
ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν
αὐτούς, ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ
παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ οὐκ
ἔγνω Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐ-
τοῦ.
44 Νομίσαντες δὲ αὐτὸν
ἐν τῇ συνοδίᾳ εἶναι, ἦλθον
ἡμέρας ὁδόν· καὶ ἀνεζήτουν
αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ
ἐν τοῖς γνωστοῖς.
45 Καὶ μὴ εὑρόντες αὐ-
τόν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσα-
λήμ, ζητοῦντες αὐτόν.
46 Καὶ ἐγένετο, μεθ' ἡ-
μέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν
ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν
μέσῳ τῶν διδασκάλων, καὶ
ἀκούοντα αὐτῶν, καὶ ἐπερω-
τῶντα αὐτούς.
47 Ἐξίσταντο δὲ πάντες
οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ
συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν
αὐτοῦ·
48 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐξ-
επλάγησαν. Καὶ πρὸς αὐτὸν
ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· Τέκνον,
τί ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ
ὁ πατήρ σου κἀγὼ ὀδυνώμε-
νοι ἐζητοῦμέν σε.
49 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ
ᾔδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πα-
τρός μου δεῖ εἶναί με;
50 Καὶ αὐτοὶ οὐ συνῆκαν
τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐ-
τοῖς.
51 Καὶ κατέβη μετ' αὐ-
τῶν, καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέθ· καὶ
ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς.
Καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει
πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν
τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.
52 Καὶ Ἰησοῦς προέκο-
πτε σοφίᾳ, καὶ ἡλικίᾳ, καὶ
χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώ-
ποις.

Κεφ. γ'. 3.
Ἐν ἔτει δὲ πεντεκαιδεκά-
τῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου
Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος
Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαί-
ας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς Γα-
λιλαίας Ἡρώδου, Φιλίππου
δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρ-
χοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ
Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ
Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τε-
τραρχοῦντος,
2 Ἐπ' ἀρχιερέων Ἄννα
καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα
Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν τοῦ Ζα-
χαρίου υἱὸν, ἐν τῇ ἐρήμῳ.
3 Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν
περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, κη-
ρύσσων βάπτισμα μετανοίας
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·
4 Ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ
λόγων Ἡσαΐου τοῦ προφήτου,
λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν
τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν
ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε
τὰς τρίβους αὐτοῦ.
5 Πᾶσα φάραγξ πληρω-
θήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς
ταπεινωθήσεται· καὶ ἔσται τὰ
σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, καὶ αἱ
τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας·
6 Καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ
τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.
7 Ἔλεγεν οὖν τοῖς ἐκ-
πορευομένοις ὄχλοις βα-
πτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· Γεν-
νήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπ-
έδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ
τῆς μελλούσης ὀργῆς;
8 Ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀ-
ξίους τῆς μετανοίας. καὶ μὴ
ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς·
Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀ-
βραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι
δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λί-
θων τούτων ἐγεῖραι τέκνα
τῷ Ἀβραάμ.
9 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη
πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δέν-
δρων κεῖται. Πᾶν οὖν δέν-
δρον μὴ ποιοῦν καρπὸν κα-
λὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ
βάλλεται.
10 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν
οἱ ὄχλοι, λέγοντες· Τί οὖν
ποιήσομεν;
11 Ἀποκριθεὶς δὲ, λέγει
αὐτοῖς· Ὁ ἔχων δύο χι-
τῶνας, μεταδότω τῷ μὴ ἔ-
χοντι· καὶ ὁ ἔχων βρώματα,
ὁμοίως ποιείτω.
12 Ἦλθον δὲ καὶ τελῶ-
ναι βαπτισθῆναι· καὶ εἶπον
πρὸς αὐτόν· Διδάσκαλε,
τί ποιήσομεν;
13 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Μηδὲν πλέον παρὰ τὸ δια-
τεταγμένον ὑμῖν, πράσσετε.
14 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν
καὶ στρατευόμενοι, λέγοντες·
Καὶ ἡμεῖς τί ποιήσομεν;
Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδέ-
να διασείσητε, μηδὲ συκο-
φαντήσητε· καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς
ὀψωνίοις ὑμῶν.
15 Προσδοκῶντος δὲ τοῦ
λαοῦ,

λαοῦ, καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστὸς,

16 Ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης, ἅπασι λέγων· Ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ πυρί.

17 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ· καὶ συνάξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

18 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν.

19 Ὁ δὲ Ἡρώδης ὁ τετράρχης, ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ περὶ Ἡρωδιάδος τῆς γυναικὸς Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε πονηρῶν ὁ Ἡρώδης,

20 Προσέθηκε καὶ τοῦτο ἐπὶ πᾶσι, καὶ κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.

21 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαὸν, καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος καὶ προσευχομένου, ἀνεῳχθῆναι τὸν οὐρανόν·

22 Καὶ καταβῆναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῷ εἴδει, ὡσεὶ περιστερὰν, ἐπ' αὐτόν· καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι, λέγουσαν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν σοὶ ηὐδόκησα.

23 Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὢν (ὡς ἐνομίζετο) υἱὸς Ἰωσὴφ, τοῦ Ἡλὶ,

24 Τοῦ Ματθὰτ, τοῦ Λευῒ, τοῦ Μελχὶ, τοῦ Ἰαννὰ, τοῦ Ἰωσὴφ,

25 Τοῦ Ματταθίου, τοῦ Ἀμὼς, τοῦ Ναοὺμ, τοῦ Ἐσλὶ, τοῦ Ναγγαὶ,

26 Τοῦ Μαὰθ, τοῦ Ματταθίου, τοῦ Σεμεῒ, τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ Ἰούδα,

27 Τοῦ Ἰωαννᾶ, τοῦ Ῥησὰ, τοῦ Ζοροβάβελ, τοῦ Σαλαθιὴλ, τοῦ Νηρὶ,

28 Τοῦ Μελχὶ, τοῦ Ἀδδὶ, τοῦ Κωσὰμ, τοῦ Ἐλμωδὰμ, τοῦ Ἢρ,

29 Τοῦ Ἰωσῆ, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρεὶμ, τοῦ Ματθὰτ, τοῦ Λευῒ,

30 Τοῦ Συμεὼν, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ Ἰωνὰν, τοῦ Ἐλιακεὶμ,

31 Τοῦ Μελεᾶ, τοῦ Μαϊνὰν, τοῦ Ματταθὰ, τοῦ Ναθὰν, τοῦ Δαβὶδ,

32 Τοῦ Ἰεσσαὶ, τοῦ Ὠβὴδ, τοῦ Βοὸζ, τοῦ Σαλμὼν, τοῦ Ναασσὼν,

33 Τοῦ Ἀμιναδὰβ, τοῦ Ἀράμ,

ῥὰμ, τοῦ Ἐσρὼν, τοῦ Φαρὲς, τοῦ Ἰούδα,
34 Τοῦ Ἰακὼβ, τοῦ Ἰσαὰκ, τοῦ Ἀβραὰμ, τοῦ Θάρα, τοῦ Ναχὼρ,
35 Τοῦ Σαρούχ, τοῦ Ῥαγαῦ, τοῦ Φαλὲκ, τοῦ Ἐβὲρ, τοῦ Σαλὰ,
36 Τοῦ Καϊνὰν, τοῦ Ἀρφαξὰδ, τοῦ Σὴμ, τοῦ Νῶε, τοῦ Λάμεχ,
37 Τοῦ Μαθουσάλα, τοῦ Ἐνὼχ, τοῦ Ἰαρὲδ, τοῦ Μαλελεὴλ, τοῦ Καϊνὰν,
38 Τοῦ Ἐνὼς, τοῦ Σὴθ, τοῦ Ἀδὰμ, τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. δ΄. 4.

Ἰησοῦς δὲ πνεύματος ἁγίου πλήρης ὑπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου· καὶ ἤγετο ἐν τῷ πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον,
2 Ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου. καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ συντελεσθεισῶν αὐτῶν, ὕστερον ἐπείνασε.
3 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἰπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος.
4 Καὶ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς πρὸς αὐτὸν, λέγων· Γέγραπται, ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι Θεοῦ.
5 Καὶ ἀναγαγὼν αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν, ἔδειξεν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνου.
6 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος. Σοὶ δώσω τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν, καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν· ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται, καὶ ᾧ ἐὰν θέλω, δίδωμι αὐτήν.
7 Σὺ οὖν ἐὰν προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πάντα.
8 Καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· γέγραπται γάρ· Προσκυνήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.
9 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἰ ὁ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βάλε σεαυτὸν ἐντεῦθεν κάτω·
10 Γέγραπται γάρ· Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε.
11 Καὶ, ὅτι ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.
12 Καὶ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι εἴρηται· Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.
13 Καὶ συντελέσας πάντα πειρασμὸν ὁ διάβολος, ἀπέστη

ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ.
14 Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ
Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ
πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαί-
αν· καὶ φήμη ἐξῆλθε καθ'
ὅλης τῆς περιχώρου περὶ
αὐτοῦ.
15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν
ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν,
δοξαζόμενος ὑπὸ πάντων.
16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Να-
ζαρὲθ, οὗ ἦν τεθραμμένος·
καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς
αὐτῷ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαβ-
βάτων, εἰς τὴν συναγωγήν·
καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι.
17 Καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ
βιβλίον Ἡσαΐου τοῦ προ-
φήτου· καὶ ἀναπτύξας τὸ
βιβλίον, εὗρε τὸν τόπον οὗ
ἦν γεγραμμένον·
18 Πνεῦμα Κυρίου ἐπ'
ἐμὲ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με·
εὐαγγελίζεσθαι πτωχοῖς ἀπ-
έσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συν-
τετριμμένους τὴν καρδίαν, κη-
ρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφε-
σιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν,
ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν
ἀφέσει·
19 Κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυ-
ρίου δεκτόν.
20 Καὶ πτύξας τὸ βιβλί-
ον, ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ,
ἐκάθισε· καὶ πάντων ἐν τῇ
συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν
ἀτενίζοντες αὐτῷ.
21 Ἤρξατο δὲ λέγειν πρὸς
αὐτοὺς· Ὅτι σήμερον πεπλή-
ρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς
ὠσὶν ὑμῶν.
22 Καὶ πάντες ἐμαρτύρουν
αὐτῷ, καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ
τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς
ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόμα-
τος αὐτοῦ, καὶ ἔλεγον· Οὐχ
οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ;
23 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παρα-
βολὴν ταύτην· Ἰατρὲ, θε-
ράπευσον σεαυτόν· ὅσα
ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ
Καπερναοὺμ, ποίησον καὶ ὧδε
ἐν τῇ πατρίδι σου.
24 Εἶπε δέ· Ἀμὴν λέγω
ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς προφήτης
δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι
αὐτοῦ.
25 Ἐπ' ἀληθείας δὲ λέγω
ὑμῖν, πολλαὶ χῆραι ἦσαν
ἐν ταῖς ἡμέραις Ἠλίου ἐν
τῷ Ἰσραὴλ, ὅτε ἐκλείσθη
ὁ οὐρανὸς ἐπὶ ἔτη τρία καὶ
μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμὸς
μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν·
26 Καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐ-
τῶν ἐπέμφθη Ἠλίας, εἰ μὴ
εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος,
πρὸς γυναῖκα χήραν.
27 Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν
ἐπὶ Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου
ἐν τῷ Ἰσραήλ· καὶ οὐδεὶς
αὐτῶν ἐκαθαρίσθη, εἰ μὴ
Νεεμὰν ὁ Σύρος.
28 Καὶ ἐπλήσθησαν πάν-
τες θυμοῦ ἐν τῇ συναγω-
γῇ

γῇ, ἀκούοντες ταῦτα.
29 Καὶ ἀναστάντες ἐξέ-
βαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πό-
λεως· καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως
τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ
πόλις αὐτῶν ᾠκοδόμητο, εἰς
τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν.
30 Αὐτὸς δὲ διελθὼν
διὰ μέσου αὐτῶν, ἐπορεύετο.
31 Καὶ κατῆλθεν εἰς
Καπερναοὺμ πόλιν τῆς Γαλι-
λαίας· καὶ ἦν διδάσκων αὐ-
τοὺς ἐν τοῖς σάββασι.
32 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ
τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ὅτι ἐν ἐξου-
σίᾳ ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ.
33 Καὶ ἐν τῇ συναγωγῇ
ἦν ἄνθρωπος ἔχων πνεῦμα
δαιμονίου ἀκαθάρτου· καὶ
ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ,
34 Λέγων· Ἔα, τί ἡμῖν
καὶ σοι Ἰησοῦ Ναζαρηνέ;
ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶ-
δά σε τίς εἶ· ὁ ἅγιος τοῦ
Θεοῦ.
35 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ
ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι,
καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ. Καὶ
ῥῖψαν αὐτὸν τὸ δαιμόνι-
ον εἰς τὸ μέσον, ἐξῆλθεν
ἀπ' αὐτοῦ, μηδὲν βλάψαν
αὐτόν.
36 Καὶ ἐγένετο θάμβος
ἐπὶ πάντας· καὶ συνελάλουν
πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες·
Τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν
ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει ἐπιτάσσει
τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμα-
σι, καὶ ἐξέρχονται;
37 Καὶ ἐξεπορεύετο ἦχος
περὶ αὐτοῦ εἰς πάντα τόπον
τῆς περιχώρου.
38 Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς
συναγωγῆς, εἰσῆλθεν εἰς
τὴν οἰκίαν Σίμωνος· ἡ πεν-
θερὰ δὲ τοῦ Σίμωνος ἦν
συνεχομένη πυρετῷ μεγά-
λῳ· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν περὶ
αὐτῆς.
39 Καὶ ἐπιστὰς ἐπάνω αὐ-
τῆς, ἐπετίμησε τῷ πυρετῷ·
καὶ ἀφῆκεν αὐτήν. παρα-
χρῆμα δὲ ἀναστᾶσα διηκόνει
αὐτοῖς.
40 Δύνοντος δὲ τοῦ ἡλίου,
πάντες ὅσοι εἶχον ἀσθενοῦν-
τας νόσοις ποικίλαις, ἤγα-
γον αὐτοὺς πρὸς αὐτόν· ὁ
δὲ ἑνὶ ἑκάστῳ αὐτῶν τὰς
χεῖρας ἐπιθεὶς, ἐθεράπευ-
σεν αὐτούς.
41 Ἐξήρχετο δὲ καὶ δαι-
μόνια ἀπὸ πολλῶν, κράζον-
τα καὶ λέγοντα· Ὅτι σὺ εἶ ὁ
Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ
ἐπιτιμῶν οὐκ εἴα αὐτὰ λα-
λεῖν, ὅτι ᾔδεισαν τὸν Χριστὸν
αὐτὸν εἶναι.
42 Γενομένης δὲ ἡμέρας
ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἔρη-
μον τόπον, καὶ οἱ ὄχλοι ἐζή-
τουν αὐτὸν, καὶ ἦλθον ἕως
αὐτοῦ· καὶ κατεῖχον αὐτὸν
τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ' αὐτῶν.
43 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐ-
τούς· Ὅτι καὶ ταῖς ἑτέραις
πόλεσιν

πόλεσιν εὐαγγελίσασθαί
με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέ-
σταλμαι.
44 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν
ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλι-
λαίας.

Κεφ. ε΄. 5.

Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν
ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τοῦ
ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ
αὐτὸς ἦν ἑστὼς παρὰ τὴν
λίμνην Γεννησαρέτ·
2 Καὶ εἶδε δύο πλοῖα
ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην·
οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες
ἀπ' αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ
δίκτυα.
3 Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν
πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος,
ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς
ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ
καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ
πλοίου τοὺς ὄχλους.
4 Ὡς δὲ ἐπαύσατο λα-
λῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα·
Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος,
καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑ-
μῶν εἰς ἄγραν.
5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σί-
μων, εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιστά-
τα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κο-
πιάσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν·
ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω
τὸ δίκτυον.
6 Καὶ τοῦτο ποιήσαν-
τες, συνέκλεισαν ἰχθύων
πλῆθος πολύ· διερρήγνυτο
δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν.
7 Καὶ κατένευσαν τοῖς
μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ
πλοίῳ, τοῦ ἐλθόντας συλ-
λαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον,
καὶ ἔπλησαν ἀμφότερα τὰ
πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι
αὐτά.
8 Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος
προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ
Ἰησοῦ, λέγων· Ἔξελθε ἀπ'
ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός
εἰμι, Κύριε·
9 Θάμβος γὰρ περιέσχεν
αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν
αὐτῷ, ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων
ᾗ συνέλαβον.
10 Ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκω-
βον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζε-
βεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ
τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς
τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· Μὴ
φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους
ἔσῃ ζωγρῶν.
11 Καὶ καταγαγόντες τὰ
πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέν-
τες ἅπαντα, ἠκολούθησαν
αὐτῷ.
12 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ
εἶναι αὐτὸν ἐν μιᾷ τῶν πό-
λεων, καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ πλήρης
λέπρας· καὶ ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν,
πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, ἐδεήθη
αὐτοῦ, λέγων· Κύριε, ἐὰν
θέλῃς, δύνασαί με καθα-
ρίσαι.
13 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα,
ἥψατο αὐτοῦ, εἰπών· Θέλω,

καθαρίσθητι. Καὶ εὐθέως ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ.

14 Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου, καθὼς προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

15 Διήρχετο δὲ μᾶλλον ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ· καὶ συνήρχοντο ὄχλοι πολλοὶ ἀκούειν, καὶ θεραπεύεσθαι ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν.

16 Αὐτὸς δὲ ἦν ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ προσευχόμενος.

17 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἦν διδάσκων· καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες ἐκ πάσης κώμης τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ· καὶ δύναμις Κυρίου ἦν εἰς τὸ ἰᾶσθαι αὐτούς·

18 Καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες φέροντες ἐπὶ κλίνης ἄνθρωπον ὃς ἦν παραλελυμένος· καὶ ἐζήτουν αὐτὸν εἰσενεγκεῖν, καὶ θεῖναι ἐνώπιον αὐτοῦ.

19 Καὶ μὴ εὑρόντες διὰ ποίας εἰσενέγκωσιν αὐτὸν, διὰ τὸν ὄχλον, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ δῶμα, διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰησοῦ.

20 Καὶ ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπε, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

21 Καὶ ἤρξαντο διαλογίζεσθαι οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, λέγοντες· Τίς ἐστιν οὗτος ὃς λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός;

22 Ἐπιγνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

23 Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι καὶ περιπάτει;

24 Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, (εἶπε τῷ παραλελυμένῳ) Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρας τὸ κλινίδιόν σου, πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου.

25 Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζων τὸν Θεόν.

26 Καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· καὶ ἐπλήσθησαν φόβου, λέγοντες· Ὅτι εἴδομεν παράδοξα σήμερον.

27 Καὶ

27 Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε, καὶ ἐθεάσατο τελώνην ὀνόματι Λευΐν, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

28 Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

29 Καὶ ἐποίησε δοχὴν μεγάλην ὁ Λευῒς αὐτῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ· καὶ ἦν ὄχλος τελωνῶν πολὺς, καὶ ἄλλων οἳ ἦσαν μετ' αὐτῶν κατακείμενοι.

30 Καὶ ἐγόγγυζον οἱ γραμματεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγοντες· Διατί μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίετε καὶ πίνετε;

31 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς αὐτούς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

32 Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

33 Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· Διατί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου νηστεύουσι πυκνὰ, καὶ δεήσεις ποιοῦνται, ὁμοίως καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων· οἱ δὲ σοὶ ἐσθίουσι καὶ πίνουσιν;

34 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μὴ δύνασθε τοὺς υἱοὺς τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ' αὐτῶν ἐστι, ποιῆσαι νηστεύειν;

35 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

36 Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν πρὸς αὐτούς· Ὅτι οὐδεὶς ἐπίβλημα ἱματίου καινοῦ ἐπιβάλλει ἐπὶ ἱμάτιον παλαιόν· εἰ δὲ μήγε, καὶ τὸ καινὸν σχίζει, καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ.

37 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήξει ὁ νέος οἶνος τοὺς ἀσκοὺς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται·

38 Ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον· καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται.

39 Καὶ οὐδεὶς πιὼν παλαιὸν, εὐθέως θέλει νέον· λέγει γάρ· Ὁ παλαιὸς χρηστότερός ἐστιν.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Ἐγένετο δὲ ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων· καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί.

2 Τινὲς δὲ τῶν Φαρισαίων εἶπον αὐτοῖς· Τί ποιεῖτε ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν τοῖς σάββασι;

3 Καὶ ἀποκριθεὶς πρ

αὐτ

αὐτοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ τοῦτο ἀνέγνωτε ὃ ἐποίησε Δαβὶδ, ὁπότε ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες;

4 Ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔλαβε, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ· οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς;

5 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

6 Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ σαββάτῳ εἰσελθεῖν αὐτὸν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ διδάσκειν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ ἦν ξηρά.

7 Παρετήρουν δὲ αὐτὸν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰ ἐν τῷ σαββάτῳ θεραπεύσει· ἵνα εὕρωσι κατηγορίαν αὐτοῦ.

8 Αὐτὸς δὲ ᾔδει τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν· καὶ εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι, καὶ στῆθι εἰς τὸ μέσον· Ὁ δὲ ἀναστὰς ἔστη.

9 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτούς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς τι· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀπολέσαι;

10 Καὶ περιβλεψάμενος πάντας αὐτοὺς, εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου· Ὁ δὲ ἐποίησεν οὕτω· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

11 Αὐτοὶ δὲ ἐπλήσθησαν ἀνοίας· καὶ διελάλουν πρὸς ἀλλήλους, τί ἂν ποιήσειαν τῷ Ἰησοῦ.

12 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι· καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ.

13 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε·

14 (Σίμωνα, ὃν ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον·

15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Σίμωνα τὸν καλούμενον Ζηλωτὴν·

16 Ἰούδαν Ἰακώβου, καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης)

17 Καὶ καταβὰς μετ' αὐτῶν, ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ

ἰαθῆναι

ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν·
18 Καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ
πνευμάτων ἀκαθάρτων· καὶ
ἐθεραπεύοντο.
19 Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος
ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι
δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχε-
το, καὶ ἰᾶτο πάντας.
20 Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μα-
θητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μα-
κάριοι οἱ πτωχοί· ὅτι ὑμε-
τέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ
Θεοῦ.
21 Μακάριοι οἱ πεινῶντες
νῦν· ὅτι χορτασθήσεσθε.
Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν·
ὅτι γελάσετε.
22 Μακάριοί ἐστε ὅταν μι-
σήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι;
καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς,
καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι
τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν,
ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
23 Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ
γὰρ, ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν
τῷ οὐρανῷ· κατὰ ταῦτα γὰρ
ἐποίουν τοῖς προφήταις οἱ
πατέρες αὐτῶν.
24 Πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς
πλουσίοις· ὅτι ἀπέχετε τὴν
παράκλησιν ὑμῶν.
25 Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐμπε-
πλησμένοι· ὅτι πεινάσετε.
Οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν·
ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε.
26 Οὐαὶ ὑμῖν ὅταν κα-
λῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες
οἱ ἄνθρωποι· κατὰ ταῦτα γὰρ
ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφή-
ταις οἱ πατέρες αὐτῶν.
27 Ἀλλ' ὑμῖν λέγω τοῖς
ἀκούουσιν· Ἀγαπᾶτε τοὺς
ἐχθροὺς ὑμῶν· καλῶς ποιεῖ-
τε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς·
28 Εὐλογεῖτε τοὺς κατ-
αρωμένους ὑμῖν· καὶ προσ-
εύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεα-
ζόντων ὑμᾶς.
29 Τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ
τὴν σιαγόνα, πάρεχε καὶ τὴν
ἄλλην· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός
σου τὸ ἱμάτιον, καὶ τὸν χιτῶνα
μὴ κωλύσῃς.
30 Παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί
σε, δίδου· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴρον-
τος τὰ σὰ, μὴ ἀπαίτει.
31 Καὶ καθὼς θέλετε ἵνα
ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι,
καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁ-
μοίως.
32 Καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς
ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία
ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁ-
μαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας
αὐτοὺς ἀγαπῶσι.
33 Καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε
τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς,
ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ
γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ
ποιοῦσι.
34 Καὶ ἐὰν δανείζητε παρ'
ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν,
ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ
οἱ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς

δανεί-

δανείζουσιν, ἵνα ἀπολάβωσι
τὰ ἴσα.
35 Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς
ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ ἀγαθοποιεῖ-
τε, καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπ-
ελπίζοντες· καὶ ἔσται ὁ μισθὸς
ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ
ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐ-
στιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ
πονηρούς.
36 Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμο-
νες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν
οἰκτίρμων ἐστί.
37 Καὶ μὴ κρίνετε, καὶ οὐ
μὴ κριθῆτε· μὴ καταδικά-
ζετε, καὶ οὐ μὴ καταδικα-
σθῆτε· ἀπολύετε, καὶ ἀπολυ-
θήσεσθε·
38 Δίδοτε, καὶ δοθήσεται
ὑμῖν· μέτρον καλὸν, πεπι-
εσμένον καὶ σεσαλευμένον καὶ
ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν
εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ
αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε, ἀν-
τιμετρηθήσεται ὑμῖν.
39 Εἶπε δὲ παραβολὴν
αὐτοῖς· Μήτι δύναται τυ-
φλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν; οὐ-
χὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον
πεσοῦνται;
40 Οὐκ ἔστι μαθητὴς
ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐ-
τοῦ· κατηρτισμένος δὲ
πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος
αὐτοῦ.
41 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρ-
φος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ
ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ δοκὸν
τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ
κατανοεῖς;
42 Ἢ πῶς δύνασαι λέ-
γειν τῷ ἀδελφῷ σου· Ἀ-
δελφὲ, ἄφες ἐκβάλω τὸ
κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλ-
μῷ σου, αὐτὸς τὴν ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ σου δοκὸν οὐ βλέ-
πων; Ὑποκριτὰ, ἔκβα-
λε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ
ὀφθαλμοῦ σου· καὶ τότε δια-
βλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρ-
φος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ
ἀδελφοῦ σου.
43 Οὐ γάρ ἐστι δένδρον
καλὸν, ποιοῦν καρπὸν σα-
πρόν· οὐδὲ δένδρον σαπρὸν,
ποιοῦν καρπὸν καλόν.
44 Ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ
τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται· οὐ
γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι
σῦκα, οὐδὲ ἐκ βάτου τρυγῶσι
σταφυλήν.
45 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος
ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς
καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ
ἀγαθόν· καὶ ὁ πονηρὸς ἄν-
θρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θη-
σαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προ-
φέρει τὸ πονηρόν· ἐκ γὰρ τοῦ
περισσεύματος τῆς καρδίας
λαλεῖ τὸ στόμα αὐτοῦ.
46 Τί δέ με καλεῖτε,
Κύριε, Κύριε, καὶ οὐ ποιεῖτε ἃ
λέγω;
47 Πᾶς ὁ ἐρχόμενος
πρός με, καὶ ἀκούων μου τῶν
λόγων, καὶ ποιῶν αὐτοὺς,

ὑποδείξω ὑμῖν τίνι ἐστὶν ὅμοιος.

48 Ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομοῦντι οἰκίαν, ὃς ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε καὶ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν· πλημμύρας δὲ γενομένης, προσέρρηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἴσχυσε σαλεῦσαι αὐτήν· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

49 Ὁ δὲ ἀκούσας καὶ μὴ ποιήσας, ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομήσαντι οἰκίαν ἐπὶ τὴν γῆν χωρὶς θεμελίου· ᾗ προσέρρηξεν ὁ ποταμὸς, καὶ εὐθέως ἔπεσε, καὶ ἐγένετο τὸ ῥῆγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.

Κεφ. ζ'. 7.

Ἐπεὶ δὲ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καπερναούμ.

2 Ἑκατοντάρχου δέ τινος δοῦλος κακῶς ἔχων, ἤμελλε τελευτᾷν, ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος.

3 Ἀκούσας δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, ἐρωτῶν αὐτὸν, ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

4 Οἱ δὲ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, παρεκάλουν αὐτὸν σπουδαίως, λέγοντες, ὅτι ἄξιός ἐστιν ᾧ παρέξει τοῦτο·

5 Ἀγαπᾷ γὰρ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτὸς ᾠκοδόμησεν ἡμῖν.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς. ἤδη δὲ αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν ὁ ἑκατόνταρχος φίλους, λέγων αὐτῷ· Κύριε, μὴ σκύλλου· οὐ γάρ εἰμι ἱκανὸς ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην μου εἰσέλθῃς·

7 Διὸ οὐδὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρὸς σὲ ἐλθεῖν· ἀλλὰ εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.

8 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ· Πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ· Ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου· Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.

9 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασεν αὐτόν· καὶ στραφεὶς, τῷ ἀκολουθοῦντι αὐτῷ ὄχλῳ εἶπε· Λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.

10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ πεμφθέντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν ἀσθενοῦντα δοῦλον ὑγιαίνοντα.

11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ἑξῆς, ἐπορεύετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐ-

τοῦ ἱκανοὶ, καὶ ὄχλος πολύς.
12 Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ
τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκο-
μίζετο τεθνηκὼς, υἱὸς μο-
νογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ
αὕτη ἦν χήρα· καὶ ὄχλος τῆς
πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.
13 Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύ-
ριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ'
αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ
κλαῖε.
14 Καὶ προσελθὼν ἥψατο
τῆς σοροῦ, (οἱ δὲ βαστάζοντες
ἔστησαν) καὶ εἶπε· Νεανίσκε,
σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.
15 Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νε-
κρὸς, καὶ ἤρξατο λαλεῖν. καὶ
ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ
αὐτοῦ.
16 Ἔλαβε δὲ φόβος ἅ-
παντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θε-
ὸν, λέγοντες· Ὅτι προφή-
της μέγας ἐγήγερται ἐν ἡ-
μῖν, καὶ, ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ
Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.
17 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ λό-
γος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰου-
δαίᾳ περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐν πάσῃ
τῇ περιχώρῳ.
18 Καὶ ἀπήγγειλαν Ἰω-
άννῃ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ
πάντων τούτων. Καὶ προσ-
καλεσάμενος δύο τινὰς
τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὁ Ἰω-
άννης,
19 Ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἰη-
σοῦν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἐρχό-
μενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν;
20 Παραγενόμενοι δὲ
πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνδρες, εἶ-
πον· Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς
ἀπέσταλκεν ἡμᾶς πρὸς σε,
λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ
ἄλλον προσδοκῶμεν;
21 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ
ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ
νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνεύ-
μάτων πονηρῶν· καὶ τυφλοῖς
πολλοῖς ἐχαρίσατο τὸ βλέ-
πειν.
22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευ-
θέντες ἀπαγγείλατε Ἰω-
άννῃ ἃ εἴδετε καὶ ἠκούσατε·
ὅτι τυφλοὶ ἀναβλέπουσι,
χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ
καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκούουσι,
νεκροὶ ἐγείρονται, πτωχοὶ
εὐαγγελίζονται.
23 Καὶ μακάριός ἐστιν
ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν
ἐμοί.
24 Ἀπελθόντων δὲ τῶν
ἀγγέλων Ἰωάννου, ἤρξατο
λέγειν πρὸς τοὺς ὄχλους
περὶ Ἰωάννου· Τί ἐξεληλύ-
θατε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι;
κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευ-
όμενον;
25 Ἀλλὰ τί ἐξεληλύθα-
τε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μα-
λακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμέ-
νον; ἰδοὺ, οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐν-
δόξῳ καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες,
ἐν τοῖς βασιλείοις εἰσίν.
26 Ἀλλὰ τί ἐξεληλύθατε

ἰδεῖν; προφήτην; ναὶ λέ-
γω ὑμῖν, καὶ περισσότερον
προφήτου.

27 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ γέ-
γραπται· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλ-
λω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ
προσώπου σου, ὃς κατα-
σκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμ-
προσθέν σου.

28 Λέγω γὰρ ὑμῖν, μεί-
ζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν
προφήτης Ἰωάννου τοῦ βαπτι-
στοῦ οὐδείς ἐστιν· ὁ δὲ μικρότε-
ρος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θε-
οῦ, μείζων αὐτοῦ ἐστι.

29 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκού-
σας καὶ οἱ τελῶναι, ἐδικαί-
ωσαν τὸν Θεὸν, βαπτισθέντες
τὸ βάπτισμα Ἰωάννου.

30 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι καὶ οἱ
νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἠ-
θέτησαν εἰς ἑαυτοὺς, μὴ βα-
πτισθέντες ὑπ' αὐτοῦ.

31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος, Τί-
νι οὖν ὁμοιώσω τοὺς ἀνθρώ-
πους τῆς γενεᾶς ταύτης; καὶ τί-
νι εἰσὶν ὅμοιοι;

32 Ὅμοιοί εἰσι παιδίοις
τοῖς ἐν ἀγορᾷ καθημένοις,
καὶ προσφωνοῦσιν ἀλλήλοις,
καὶ λέγουσιν· Ηὐλήσαμεν ὑ-
μῖν, καὶ οὐκ ὠρχήσασθε· ἐθρη-
νήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκλαύ-
σατε.

33 Ἐλήλυθε γὰρ Ἰωάννης
ὁ βαπτιστὴς μήτε ἄρτον ἐσθί-
ων, μήτε οἶνον πίνων· καὶ
λέγετε· Δαιμόνιον ἔχει.

34 Ἐλήλυθεν ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων· καὶ
λέγετε· Ἰδοὺ, ἄνθρωπος φά-
γος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν
φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν.

35 Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σο-
φία ἀπὸ τέκνων αὐτῆς πάν-
των.

36 Ἠρώτα δέ τις αὐτὸν
τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ
μετ' αὐτοῦ· καὶ εἰσελθὼν εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου,
ἀνεκλίθη.

37 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ ἐν τῇ
πόλει, ἥτις ἦν ἁμαρτωλὸς,
ἐπιγνοῦσα ὅτι ἀνάκειται ἐν
τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, κο-
μίσασα ἀλάβαστρον μύρου,

38 Καὶ στᾶσα παρὰ τοὺς
πόδας αὐτοῦ ὀπίσω, κλαίουσα,
ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας
αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι· καὶ ταῖς
θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξ-
έμασσε, καὶ κατεφίλει τοὺς πό-
δας αὐτοῦ, καὶ ἤλειφε τῷ
μύρῳ.

39 Ἰδὼν δὲ ὁ Φαρισαῖος
ὁ καλέσας αὐτὸν, εἶπεν ἐν
ἑαυτῷ, λέγων· Οὗτος, εἰ
ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν
τίς καὶ ποταπὴ ἡ γυνὴ ἥτις
ἅπτεται αὐτοῦ· ὅτι ἁμαρτω-
λός ἐστι.

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σί-
μων, ἔχω σοί τι εἰπεῖν.
Ὁ δέ φησι· Διδάσκαλε,
εἰπέ.

41 Δύο χρεωφειλέται ἦσαν
δανειστῇ τινι· ὁ εἷς ὤφειλε δη-
νάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕ-
τερος πεντήκοντα.
42 Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν
ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχα-
ρίσατο. Τίς οὖν αὐτῶν,
εἰπὲ, πλεῖον αὐτὸν ἀγα-
πήσει;
43 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σί-
μων, εἶπεν· Ὑπολαμβά-
νω ὅτι ᾧ τὸ πλεῖον ἐχαρί-
σατο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ·
Ὀρθῶς ἔκρινας.
44 Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν
γυναῖκα, τῷ Σίμωνι ἔφη·
Βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖ-
κα; εἰσῆλθόν σου εἰς τὴν οἰ-
κίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας
μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς
δάκρυσιν ἔβρεξέ μου τοὺς
πόδας, καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κε-
φαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε.
45 Φίλημά μοι οὐκ ἔδω-
κας· αὕτη δὲ, ἀφ' ἧς εἰσῆλ-
θον, οὐ διέλιπε καταφιλοῦ-
σά μου τοὺς πόδας.
46 Ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου
οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρῳ
ἤλειψέ μου τοὺς πόδας.
47 Οὗ χάριν, λέγω σοι,
ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς
αἱ πολλαὶ, ὅτι ἠγάπησε πο-
λύ· ᾧ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀ-
λίγον ἀγαπᾷ.
48 Εἶπε δὲ αὐτῇ· Ἀφέ-
ωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι.
49 Καὶ ἤρξαντο οἱ συνανα-
κείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς·
Τίς οὗτός ἐστιν ὃς καὶ ἁμαρ-
τίας ἀφίησιν;
50 Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυ-
ναῖκα· Ἡ πίστις σου σέσωκέ
σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.

Κεφ. η'. 8.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ καθ-
εξῆς, καὶ αὐτὸς διώδευε κατὰ
πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων,
καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν βα-
σιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δώδε-
κα σὺν αὐτῷ·
2 Καὶ γυναῖκές τινες αἳ
ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ
πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθε-
νειῶν, Μαρία ἡ καλουμένη
Μαγδαληνὴ, ἀφ' ἧς δαι-
μόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει·
3 Καὶ Ἰωάννα γυνὴ Χου-
ζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σου-
σάννα, καὶ ἕτεραι πολλαὶ, αἵ-
τινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ
τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.
4 Συνιόντος δὲ ὄχλου
πολλοῦ, καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐπι-
πορευομένων πρὸς αὐτὸν,
εἶπε διὰ παραβολῆς·
5 Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ
σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ· καὶ ἐν
τῷ σπείρειν αὐτὸν, ὃ μὲν
ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ κατε-
πατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐ-
ρανοῦ κατέφαγεν αὐτό·
6 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐ-
πὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν
ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν
ἰκμάδα·

7 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν
μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμ-
φυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνι-
ξαν αὐτό·
8 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ
τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν
ἐποίησε καρπὸν ἑκατοντα-
πλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐ-
φώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν,
ἀκουέτω.
9 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγον-
τες, Τίς εἴη ἡ παραβολὴ
αὕτη.
10 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν
δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς
βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ
λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα
βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ
ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν.
11 Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παρα-
βολή· Ὁ σπόρος, ἐστὶν ὁ λό-
γος τοῦ Θεοῦ.
12 Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν,
εἰσὶν οἱ ἀκούοντες· εἶτα
ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ αἴρει
τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας
αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες
σωθῶσιν.
13 Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἳ ὅ-
ταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέ-
χονται τὸν λόγον· καὶ οὗτοι ῥίζαν
οὐκ ἔχουσιν, οἳ πρὸς καιρὸν
πιστεύουσι, καὶ ἐν καιρῷ πει-
ρασμοῦ ἀφίστανται.
14 Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάν-
θας πεσὸν, οὗτοί εἰσιν οἱ
ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν
καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου
πορευόμενοι συμπνίγονται,
καὶ οὐ τελεσφοροῦσι.
15 Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ
γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν
καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ,
ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατ-
έχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν
ὑπομονῇ.
16 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅ-
ψας, καλύπτει αὐτὸν σκεύει,
ἢ ὑποκάτω κλίνης τίθησιν·
ἀλλ' ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθη-
σιν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι
βλέπωσι τὸ φῶς·
17 Οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν
ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται· οὐδὲ
ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται,
καὶ εἰς φανερὸν ἔλθῃ.
18 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκού-
ετε· ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται
αὐτῷ· καὶ ὃς ἂν μὴ ἔχῃ, καὶ ὃ
δοκεῖ ἔχειν, ἀρθήσεται ἀπ'
αὐτοῦ.
19 Παρεγένοντο δὲ πρὸς
αὐτὸν ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελ-
φοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠδύναντο
συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν
ὄχλον.
20 Καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ,
λεγόντων· Ἡ μήτηρ σου καὶ
οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν
ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες.
21 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶ-
πε πρὸς αὐτούς· Μήτηρ μου
καὶ ἀδελφοί μου, οὗτοί εἰσιν οἱ
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες, καὶ
ποιοῦντες αὐτόν.

22 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἐνέβη εἰς πλοῖον, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης. Καὶ ἀνήχθησαν.

23 Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε· καὶ κατέβη λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην· καὶ συνεπληροῦντο, καὶ ἐκινδύνευον.

24 Προσελθόντες δὲ διήγειραν αὐτὸν, λέγοντες· Ἐπιστάτα, ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα. Ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπαύσαντο καὶ ἐγένετο γαλήνη.

25 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ποῦ ἐστιν ἡ πίστις ὑμῶν; Φοβηθέντες δὲ ἐθαύμασαν, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

26 Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας.

27 Ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνήρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.

28 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου μή με βασανίσῃς.

29 Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν· καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι καὶ πέδαις φυλασσόμενος· καὶ διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ, ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους.

30 Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Τί σοί ἐστιν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν·

31 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν.

32 Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.

33 Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην· καὶ ἀπεπνίγη.

34 Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον, ἔφυγον· καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγει-

λαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς
ἀγρούς.
35 Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ
γεγονός· καὶ ἦλθον πρὸς τὸν
Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον
τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ
δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱμα-
τισμένον καὶ σωφρονοῦντα πα-
ρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ· καὶ
ἐφοβήθησαν.
36 Ἀπήγγειλαν δὲ αὐ-
τοῖς καὶ οἱ ἰδόντες, πῶς ἐ-
σώθη ὁ δαιμονισθείς.
37 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν
ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου
τῶν Γαδαρηνῶν, ἀπελθεῖν
ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγά-
λῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ
ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, ὑπέ-
στρεψεν.
38 Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ
ἀνὴρ ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ
δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ·
ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς,
λέγων·
39 Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶ-
κόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποί-
ησέ σοι ὁ Θεός· Καὶ ἀπ-
ῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν
κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐ-
τῷ ὁ Ἰησοῦς.
40 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ
ὑποστρέψαι τὸν Ἰησοῦν, ἀπε-
δέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλος·
ἦσαν γὰρ πάντες προσδοκῶν-
τες αὐτόν.
41 Καὶ ἰδοὺ, ἦλθεν ἀνὴρ
ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐ-
τὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς
ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς
πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει
αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον
αὐτοῦ·
42 Ὅτι θυγάτηρ μονο-
γενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώ-
δεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν.
(Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν,
οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν.
43 Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει
αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα,
ἥτις εἰς ἰατροὺς προσανα-
λώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ
ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θερα-
πευθῆναι,
44 Προσελθοῦσα ὄπισθεν,
ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱμα-
τίου αὐτοῦ· καὶ παραχρῆμα
ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος
αὐτῆς.
45 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς·
Τίς ὁ ἁψάμενός μου; Ἀρ-
νουμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ
Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ·
Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συν-
έχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ
λέγεις, Τίς ὁ ἁψάμενός μου;
46 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἥ-
ψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων
δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ.
47 Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι
οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καὶ
προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν
αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ ἀπ-
ήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παν-
τὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη πα-
ραχρῆμα.

48 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.)

49 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.

51 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

52 Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

53 Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν.

54 Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου.

55 Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.

56 Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Κεφ. θʹ. 9.

Συγκαλεσάμενος δὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια, καὶ νόσους θεραπεύειν.

2 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας.

3 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδόν, μήτε ῥάβδους, μήτε πήραν, μήτε ἄρτον, μήτε ἀργύριον· μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν.

4 Καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μένετε, καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεσθε.

5 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς.

6 Ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας, εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.

7 Ἤκουσε δὲ Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα· καὶ διηπόρει, διὰ τὸ λέγεσθαι ὑπό τινων, ὅτι Ἰωάννης ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν·

8 Ὑπό τινων δὲ, ὅτι Ἠλίας ἐφάνη· ἄλλων δὲ, ὅτι

προφήτης εἷς τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

9 Καὶ εἶπεν ὁ Ἡρώδης· Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα· τίς δέ ἐστιν οὗτος περὶ οὗ ἐγὼ ἀκούω τοιαῦτα; Καὶ ἐζήτει ἰδεῖν αὐτόν.

10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ ἀπόστολοι διηγήσαντο αὐτῷ ὅσα ἐποίησαν· καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς, ὑπεχώρησε κατ' ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον πόλεως καλουμένης Βηθσαϊδά.

11 Οἱ δὲ ὄχλοι γνόντες, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ δεξάμενος αὐτοὺς, ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρείαν ἔχοντας θεραπείας ἰᾶτο.

12 Ἡ δὲ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν· προσελθόντες δὲ οἱ δώδεκα, εἶπον αὐτῷ· Ἀπόλυσον τὸν ὄχλον, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς, καταλύσωσι, καὶ εὕρωσιν ἐπισιτισμόν· ὅτι ὧδε ἐν ἐρήμῳ τόπῳ ἐσμέν.

13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες, εἰ μήτι πορευθέντες ἡμεῖς ἀγοράσωμεν εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦτον βρώματα.

14 Ἦσαν γὰρ ὡσεὶ ἄνδρες πεντακισχίλιοι. Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα.

15 Καὶ ἐποίησαν οὕτω· καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας.

16 Λαβὼν δὲ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐλόγησεν αὐτούς· καὶ κατέκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, παρατιθέναι τῷ ὄχλῳ.

17 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐχορτάσθησαν πάντες· καὶ ἤρθη τὸ περισσεῦσαν αὐτοῖς κλασμάτων, κόφινοι δώδεκα.

18 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον καταμόνας, συνῆσαν αὐτῷ οἱ μαθηταί· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οἱ ὄχλοι εἶναι;

19 Οἱ δὲ ἀποκριθέντες, εἶπον· Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν. ἄλλοι δὲ Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

20 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπε· Τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ.

21 Ὁ δὲ ἐπιτιμήσας αὐτοῖς, παρήγγειλε μηδενὶ εἰπεῖν τοῦτο,

22 Εἰπών· Ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων

καὶ

καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμμα-
τέων, καὶ ἀποκτανθῆναι,
καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερ-
θῆναι.
23 Ἔλεγε δὲ πρὸς πάντας·
Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλ-
θεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν,
καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ
καθ᾽ ἡμέραν, καὶ ἀκολουθείτω
μοι.
24 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει
αὐτήν· ὃς δ᾽ ἂν ἀπολέσῃ
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ,
οὗτος σώσει αὐτήν.
25 Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄν-
θρωπος κερδήσας τὸν κόσμον
ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας,
ἢ ζημιωθείς;
26 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ
με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, τοῦτον
ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυν-
θήσεται, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ
δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς, καὶ τῶν
ἁγίων ἀγγέλων.
27 Λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς,
εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων,
οἳ οὐ μὴ γεύσονται θανάτου,
ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ.
28 Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς
λόγους τούτους ὡσεὶ ἡμέραι
ὀκτὼ· καὶ παραλαβὼν τὸν
Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰά-
κωβον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος
προσεύξασθαι.
29 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ
προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶ-
δος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτε-
ρον, καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ
λευκὸς ἐξαστράπτων.
30 Καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες δύο
συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες
ἦσαν Μωσῆς καὶ Ἠλίας·
31 Οἳ ὀφθέντες ἐν δόξῃ,
ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ,
ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερου-
σαλήμ.
32 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ
σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι
ὕπνῳ· διαγρηγορήσαντες δὲ
εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ τοὺς
δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας
αὐτῷ.
33 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ δι-
αχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ᾽ αὐ-
τοῦ, εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς
τὸν Ἰησοῦν· Ἐπιστάτα, καλόν
ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποι-
ήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν
σοὶ, καὶ Μωσεῖ μίαν, καὶ μίαν
Ἠλίᾳ· μὴ εἰδὼς ὃ λέγει·
34 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέ-
γοντος, ἐγένετο νεφέλη, καὶ
ἐπεσκίασεν αὐτούς· ἐφοβή-
θησαν δὲ ἐν τῷ ἐκείνους εἰσ-
ελθεῖν εἰς τὴν νεφέλην.
35 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ
τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτός
ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς,
αὐτοῦ ἀκούετε.
36 Καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν
φωνὴν, εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς
μόνος· καὶ αὐτοὶ ἐσίγη-
σαν, καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν
ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
οὐδὲν,

οὐδὲν ὧν ἑωράκασιν.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, κατελθόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, συνήντησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

38 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ ὄχλου ἀνεβόησε, λέγων· Διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενής ἐστί μοι.

39 Καὶ ἰδοὺ, πνεῦμα λαμβάνει αὐτὸν, καὶ ἐξαίφνης κράζει, καὶ σπαράσσει αὐτὸν μετὰ ἀφροῦ, καὶ μόγις ἀποχωρεῖ ἀπ' αὐτοῦ, συντρίβον αὐτόν.

40 Καὶ ἐδεήθην τῶν μαθητῶν σου ἵνα ἐκβάλλωσιν αὐτὸ, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν.

41 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀνέξομαι ὑμῶν; Προσάγαγε ὧδε τὸν υἱόν σου.

42 Ἔτι δὲ προσερχομένου αὐτοῦ, ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, καὶ συνεσπάραξεν· ἐπετίμησε δὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἰάσατο τὸν παῖδα· καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

43 Ἐξεπλήσσοντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ. πάντων δὲ θαυμαζόντων ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ·

44 Θέσθε ὑμεῖς εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τοὺς λόγους τούτους· ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.

45 Οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ αἴσθωνται αὐτό· καὶ ἐφοβοῦντο ἐρωτῆσαι αὐτὸν περὶ τοῦ ῥήματος τούτου.

46 Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, τὸ, τίς ἂν εἴη μείζων αὐτῶν.

47 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενος παιδίου, ἔστησεν αὐτὸ παρ' ἑαυτῷ·

48 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὃς ἐὰν δέξηται τοῦτο τὸ παιδίον ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με· ὁ γὰρ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτος ἔσται μέγας.

49 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰωάννης, εἶπεν· Ἐπιστάτα, εἴδομέν τινα ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα τὰ δαιμόνια· καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν.

50 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Μὴ κωλύετε· ὃς γὰρ οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν.

51 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς

τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐστήριξε τοῦ πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ.

52 Καὶ ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸ προσώπου αὐτοῦ· καὶ πορευθέντες εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἑτοιμάσαι αὐτῷ.

53 Καὶ οὐκ ἐδέξαντο αὐτόν, ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν πορευόμενον εἰς Ἱερουσαλήμ.

54 Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, εἶπον· Κύριε, θέλεις εἴπωμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὡς καὶ Ἠλίας ἐποίησε;

55 Στραφεὶς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ οἴδατε οἵου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς·

56 Ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι. Καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην.

57 Ἐγένετο δὲ πορευομένων αὐτῶν, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέ τις πρὸς αὐτόν· Ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἂν ἀπέρχῃ, Κύριε.

58 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, κατασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

59 Εἶπε δὲ πρὸς ἕτερον· Ἀκολούθει μοι. Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρῶτον θάψαι τὸν πατέρα μου.

60 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς· σὺ δὲ ἀπελθὼν διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

61 Εἶπε δὲ καὶ ἕτερος· Ἀκολουθήσω σοι, Κύριε· πρῶτον δὲ ἐπίτρεψόν μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου.

62 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ᾽ ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, εὔθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. ι΄. 10.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρους ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπου αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον οὗ ἔμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι.

2 Ἔλεγεν οὖν πρὸς αὐτούς· Ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.

3 Ὑπάγετε· ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων.

4 Μὴ βαστάζετε βαλάν-
τιον, μὴ πήραν, μηδὲ ὑπο-
δήματα· καὶ μηδένα κατὰ τὴν
ὁδὸν ἀσπάσησθε.
5 Εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσ-
έρχησθε, πρῶτον λέγετε·
Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ.
6 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς
εἰρήνης, ἐπαναπαύσεται
ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν·
εἰ δὲ μήγε, ἐφ' ὑμᾶς ἀνα-
κάμψει.
7 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ οἰκίᾳ
μένετε, ἐσθίοντες καὶ πίνοντες
τὰ παρ' αὐτῶν· ἄξιος γὰρ ὁ
ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστι.
Μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας
εἰς οἰκίαν.
8 Καὶ εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν
εἰσέρχησθε, καὶ δέχωνται ὑμᾶς,
ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα
ὑμῖν.
9 Καὶ θεραπεύετε τοὺς ἐν
αὐτῇ ἀσθενεῖς, καὶ λέγετε
αὐτοῖς· Ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς
ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.
10 Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν
εἰσέρχησθε, καὶ μὴ δέχωνται
ὑμᾶς, ἐξελθόντες εἰς τὰς
πλατείας αὐτῆς, εἴπατε·
11 Καὶ τὸν κονιορτὸν τὸν
κολληθέντα ἡμῖν ἐκ τῆς πό-
λεως ὑμῶν, ἀπομασσόμεθα
ὑμῖν· πλὴν τοῦτο γινώσκετε,
ὅτι ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βα-
σιλεία τοῦ Θεοῦ.
12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι
Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ
ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσται, ἢ
τῇ πόλει ἐκείνῃ.
13 Οὐαί σοι Χοραζίν,
οὐαί σοι Βηθσαϊδά· ὅτι εἰ
ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο
αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν
ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ
καὶ σποδῷ καθήμεναι μετε-
νόησαν.
14 Πλὴν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι
ἀνεκτότερον ἔσται ἐν τῇ κρί-
σει ἢ ὑμῖν.
15 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ ἡ
ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα,
ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ.
16 Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ
ἀκούει· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς,
ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθε-
τῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαν-
τά με.
17 Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβ-
δομήκοντα μετὰ χαρᾶς, λέ-
γοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαι-
μόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν
τῷ ὀνόματί σου.
18 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐ-
θεώρουν τὸν Σατανᾶν, ὡς ἀ-
στραπὴν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πε-
σόντα.
19 Ἰδοὺ, δίδωμι ὑμῖν τὴν
ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω
ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ
πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ·
καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσει.
20 Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ
χαίρετε ὅτι τὰ πνεύματα
ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε
δὲ μᾶλλον ὅτι τὰ ὀνόματα
ὑμῶν

ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς.
21 Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλ-
λιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰη-
σοῦς· καὶ εἶπεν· Ἐξομολο-
γοῦμαί σοι, πάτερ, Κύριε
τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι
ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σο-
φῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυ-
ψας αὐτὰ νηπίοις· ναὶ ὁ
πατὴρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐ-
δοκία ἔμπροσθέν σου.
22 Πάντα παρεδόθη μοι
ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς
γινώσκει τίς ἐστιν ὁ υἱὸς, εἰ μὴ
ὁ πατήρ· καὶ τίς ἐστιν ὁ πα-
τὴρ, εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν
βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.
23 Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς
μαθητὰς, κατ' ἰδίαν εἶπε·
Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ
βλέποντες ἃ βλέπετε·
24 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι
πολλοὶ προφῆται καὶ βασι-
λεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς
βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ
ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ
ἤκουσαν.
25 Καὶ ἰδοὺ, νομικός τις
ἀνέστη, ἐκπειράζων αὐτὸν,
καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί
ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κλη-
ρονομήσω;
26 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν·
Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται;
πῶς ἀναγινώσκεις;
27 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς,
εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον
τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς
καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς
ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς
ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς δια-
νοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου
ὡς σεαυτόν.
28 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὀρθῶς
ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ
ζήσῃ.
29 Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν
ἑαυτὸν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν·
Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;
30 Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν· Ἄνθρωπός τις
κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ
εἰς Ἱεριχὼ, καὶ λῃσταῖς περι-
έπεσεν· οἳ καὶ ἐκδύσαντες
αὐτὸν, καὶ πληγὰς ἐπιθέν-
τες, ἀπῆλθον, ἀφέντες
ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.
31 Κατὰ συγκυρίαν δὲ
ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ
ὁδῷ ἐκείνῃ· καὶ ἰδὼν αὐτὸν,
ἀντιπαρῆλθεν.
32 Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης,
γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλ-
θὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρῆλθεν.
33 Σαμαρείτης δέ τις
ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτὸν, καὶ
ἰδὼν αὐτὸν, ἐσπλαγχνίσθη.
34 Καὶ προσελθὼν κατ-
έδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ,
ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον·
ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ
ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν
εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμε-
λήθη αὐτοῦ.
35 Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξ-
ελθὼν,

ἐλθὼν, ἐκβαλὼν δύο δη-
νάρια, ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ
εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι
αὐτοῦ· καὶ ὅ,τι ἂν προσδα-
πανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρ-
χεσθαί με ἀποδώσω σοι.
36 Τίς οὖν τούτων τῶν
τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον
γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος
εἰς τοὺς λῃστάς;
37 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποι-
ήσας τὸ ἔλεος μετ᾽ αὐτοῦ.
Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.
38 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ
πορεύεσθαι αὐτοὺς, καὶ αὐτὸς
εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά·
γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα
ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν
οἶκον αὐτῆς.
39 Καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ
καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρα-
καθίσασα παρὰ τοὺς πόδας
τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τὸν λόγον
αὐτοῦ.
40 Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶ-
το περὶ πολλὴν διακονίαν·
ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε,
οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου
μόνην με κατέλιπε διακο-
νεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι
συναντιλάβηται.
41 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν
αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα,
Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρ-
βάζῃ περὶ πολλά·
42 Ἑνὸς δέ ἐστι χρεία.
Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν με-
ρίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ
ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾽ αὐτῆς.

Κεφ. ια΄. 11.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι
αὐτὸν ἐν τόπῳ τινὶ προσ-
ευχόμενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶ-
πέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ
πρὸς αὐτόν· Κύριε, δίδαξον
ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς
καὶ Ἰωάννης ἐδίδαξε τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ.
2 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὅταν
προσεύχησθε, λέγετε· ΠΑ-
ΤΕΡ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά
σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία
σου· γενηθήτω τὸ θέλημά
σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς.
3 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιού-
σιον δίδου ἡμῖν τὸ καθ᾽ ἡ-
μέραν.
4 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰς ἁ-
μαρτίας ἡμῶν· καὶ γὰρ αὐτοὶ
ἀφίεμεν παντὶ ὀφείλοντι ἡ-
μῖν. καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι
ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.
5 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Τίς ἐξ ὑμῶν ἕξει φίλον, καὶ
πορεύσεται πρὸς αὐτὸν με-
σονυκτίου, καὶ εἴπῃ αὐτῷ·
Φίλε, χρῆσόν μοι τρεῖς
ἄρτους·
6 Ἐπειδὴ φίλος μου
παρεγένετο ἐξ ὁδοῦ πρός
με, καὶ οὐκ ἔχω ὃ παραθήσω
αὐτῷ.

7 Κἀκεῖνος

7 Κἀκεῖνος ἔσωθεν ἀποκριθεὶς εἴπῃ· Μή μοι κόπους πάρεχε· ἤδη ἡ θύρα κέκλεισται, καὶ τὰ παιδία μου μετ᾽ ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν· οὐ δύναμαι ἀναστὰς δοῦναί σοι.

8 Λέγω ὑμῖν, εἰ καὶ οὐ δώσει αὐτῷ ἀναστὰς διὰ τὸ εἶναι αὐτοῦ φίλον, διά γε τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ ἐγερθεὶς δώσει αὐτῷ ὅσων χρῄζει.

9 Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.

10 Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει· καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει· καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

11 Τίνα δὲ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; εἰ καὶ ἰχθὺν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

12 Ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσῃ ᾠὸν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον;

13 Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὑπάρχοντες, οἴδατε ἀγαθὰ δόματα διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ, δώσει πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;

14 Καὶ ἦν ἐκβάλλων δαιμόνιον, καὶ αὐτὸ ἦν κωφόν· ἐγένετο δὲ τοῦ δαιμονίου ἐξελθόντος, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι.

15 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Ἐν Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

16 Ἕτεροι δὲ πειράζοντες, σημεῖον παρ᾽ αὐτοῦ ἐζήτουν ἐξ οὐρανοῦ.

17 Αὐτὸς δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὰ διανοήματα, εἶπεν αὐτοῖς· Πᾶσα βασιλεία ἐφ᾽ ἑαυτὴν διαμερισθεῖσα ἐρημοῦται· καὶ οἶκος ἐπὶ οἶκον, πίπτει.

18 Εἰ δὲ καὶ ὁ Σατανᾶς ἐφ᾽ ἑαυτὸν διεμερίσθη, πῶς σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ; ὅτι λέγετε, ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλειν με τὰ δαιμόνια.

19 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; Διὰ τοῦτο κριταὶ ὑμῶν αὐτοὶ ἔσονται.

20 Εἰ δὲ ἐν δακτύλῳ Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ᾽ ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καθωπλισμένος φυλάσσῃ τὴν ἑαυτοῦ αὐλὴν, ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

22 Ἐπὰν δὲ ὁ ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἐπελθὼν νικήσῃ αὐτὸν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἴρει ἐφ᾽ ᾗ ἐπεποίθει, καὶ τὰ σκῦλα αὐτοῦ διαδίδωσιν.

23 Ὁ

23 Ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ,
κατ' ἐμοῦ ἐστι· καὶ ὁ μὴ συν-
άγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει.
24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον
πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀν-
θρώπου, διέρχεται δι' ἀνύ-
δρων τόπων, ζητοῦν ἀνά-
παυσιν· καὶ μὴ εὑρίσκον, λέ-
γει· Ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν
μου ὅθεν ἐξῆλθον.
25 Καὶ ἐλθὸν εὑρίσκει σε-
σαρωμένον, καὶ κεκοσμημέ-
νον.
26 Τότε πορεύεται καὶ παρα-
λαμβάνει ἑπτὰ ἕτερα πνεύ-
ματα πονηρότερα ἑαυτοῦ· καὶ
εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ·
καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀν-
θρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν
πρώτων.
27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέ-
γειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρα-
σά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄ-
χλου, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία
ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ
μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.
28 Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μεν-
οῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυ-
λάσσοντες αὐτόν.
29 Τῶν δὲ ὄχλων ἐπα-
θροιζομένων ἤρξατο λέγειν·
Ἡ γενεὰ αὕτη πονηρά ἐστι·
σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖ-
ον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ
τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προ-
φήτου.
30 Καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰω-
νᾶς σημεῖον τοῖς Νινευΐ-
ταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ.
31 Βασίλισσα νότου ἐγερ-
θήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῶν
ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ
κατακρινεῖ αὐτούς· ὅτι ἦλ-
θεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς
ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολο-
μῶντος· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Σο-
λομῶντος ὧδε.
32 Ἄνδρες Νινευῒ ἀνα-
στήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς
γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρι-
νοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν
εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ
ἰδοὺ, πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.
33 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅ-
ψας, εἰς κρυπτὸν τίθησιν, οὐ-
δὲ ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ'
ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσ-
πορευόμενοι τὸ φέγγος βλέ-
πωσιν.
34 Ὁ λύχνος τοῦ σώμα-
τός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ὅταν
οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς
ᾖ, καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου φω-
τεινόν ἐστιν· ἐπὰν δὲ πονη-
ρὸς ᾖ, καὶ τὸ σῶμά σου σκο-
τεινόν.
35 Σκόπει οὖν μὴ τὸ φῶς
τὸ ἐν σοὶ, σκότος ἐστίν.
36 Εἰ οὖν τὸ σῶμά σου
ὅλον φωτεινὸν, μὴ ἔχον τι
μέρος σκοτεινὸν, ἔσται φω-
τεινὸν ὅλον, ὡς ὅταν ὁ λύ-
χνος τῇ ἀστραπῇ φωτίζῃ σε.
37 Ἐν δὲ τῷ λαλῆσαι

ἠρώτα

ἠρώτα αὐτὸν Φαρισαῖός τις
ὅπως ἀριστήσῃ παρ' αὐτῷ.
εἰσελθὼν δὲ ἀνέπεσεν.
38 Ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν
ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον
ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.
39 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς
αὐτόν· Νῦν ὑμεῖς οἱ Φα-
ρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτη-
ρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρί-
ζετε· τὸ δὲ ἔσωθεν ὑμῶν
γέμει ἁρπαγῆς καὶ πονηρίας.
40 Ἄφρονες, οὐχ ὁ ποιή-
σας τὸ ἔξωθεν, καὶ τὸ ἔσωθεν
ἐποίησε;
41 Πλὴν τὰ ἐνόντα δότε
ἐλεημοσύνην· καὶ ἰδοὺ, πάν-
τα καθαρὰ ὑμῖν ἐστιν.
42 Ἀλλ' οὐαὶ ὑμῖν τοῖς
Φαρισαίοις, ὅτι ἀποδεκατοῦτε
τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον
καὶ πᾶν λάχανον, καὶ παρέρ-
χεσθε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγά-
πην τοῦ Θεοῦ. ταῦτα ἔδει
ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέ-
ναι.
43 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρι-
σαίοις, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν
πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συν-
αγωγαῖς, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς
ἐν ταῖς ἀγοραῖς.
44 Οὐαὶ ὑμῖν γραμμα-
τεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκρι-
ταὶ, ὅτι ἐστὲ ὡς τὰ μνημεῖα
τὰ ἄδηλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι
οἱ περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ
οἴδασιν.
45 Ἀποκριθεὶς δέ τις τῶν
νομικῶν λέγει αὐτῷ· Δι-
δάσκαλε, ταῦτα λέγων καὶ
ἡμᾶς ὑβρίζεις.
46 Ὁ δὲ εἶπε· Καὶ ὑμῖν
τοῖς νομικοῖς οὐαί· ὅτι φορ-
τίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορ-
τία δυσβάστακτα, καὶ αὐτοὶ
ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ
προσψαύετε τοῖς φορτίοις.
47 Οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι οἰκο-
δομεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν προ-
φητῶν, οἱ δὲ πατέρες ὑμῶν
ἀπέκτειναν αὐτούς.
48 Ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ
συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν
πατέρων ὑμῶν· ὅτι αὐτοὶ
μὲν ἀπέκτειναν αὐτοὺς, ὑ-
μεῖς δὲ οἰκοδομεῖτε αὐτῶν
τὰ μνημεῖα.
49 Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφία
τοῦ Θεοῦ εἶπεν· Ἀποστελῶ εἰς
αὐτοὺς προφήτας, καὶ ἀπο-
στόλους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτε-
νοῦσι καὶ ἐκδιώξουσιν·
50 Ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷ-
μα πάντων τῶν προφητῶν,
τὸ ἐκχυνόμενον ἀπὸ κατα-
βολῆς κόσμου, ἀπὸ τῆς γενεᾶς
ταύτης,
51 Ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἄ-
βελ ἕως τοῦ αἵματος Ζαχα-
ρίου, τοῦ ἀπολομένου μεταξὺ
τοῦ θυσιαστηρίου καὶ οἴκου· ναὶ
λέγω ὑμῖν, ἐκζητηθήσεται
ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.
52 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομι-
κοῖς, ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα
τῆς γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσ-
ήλθετε,

ἤλθετε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.

53 Λέγοντος δὲ αὐτοῦ ταῦτα πρὸς αὐτοὺς, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων·

54 Ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

Κεφ. ιβ΄. 12.

Ἐν οἷς ἐπισυναχθεισῶν τῶν μυριάδων τοῦ ὄχλου, ὥστε καταπατεῖν ἀλλήλους, ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Πρῶτον προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις.

2 Οὐδὲν δὲ συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται· καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

3 Ἀνθ᾽ ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἴπατε, ἐν τῷ φωτὶ ἀκουσθήσεται· καὶ ὃ πρὸς τὸ οὖς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις, κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων.

4 Λέγω δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις μου· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἐχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι.

5 Ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φοβηθῆτε· φοβήθητε τὸν μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι, ἐξουσίαν ἔχοντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν· ναὶ λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβήθητε.

6 Οὐχὶ πέντε στρουθία πωλεῖται ἀσσαρίων δύο, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

7 Ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθμηνται. μὴ οὖν φοβεῖσθε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε.

8 Λέγω δὲ ὑμῖν· Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσει ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

9 Ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται.

11 Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε, ἢ τί εἴπητε·

12 Τὸ γὰρ ἅγιον πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ἃ δεῖ εἰπεῖν.

13 Εἶπε δέ τις αὐτῷ ἐκ

τοῦ

τοῦ ὄχλου· Διδάσκαλε, εἰπὲ
τῷ ἀδελφῷ μου μερίσασθαι
μετ' ἐμοῦ τὴν κληρονομίαν.
14 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ·
Ἄνθρωπε, τίς με κατέστησε
δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑ-
μᾶς;
15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐ-
τούς· Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε
ἀπὸ τῆς πλεονεξίας· ὅτι οὐκ
ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ
αὐτοῦ ἐστιν ἐκ τῶν ὑπαρχόν-
των αὐτοῦ.
16 Εἶπε δὲ παραβολὴν
πρὸς αὐτούς, λέγων· Ἀν-
θρώπου τινὸς πλουσίου εὐφό-
ρησεν ἡ χώρα·
17 Καὶ διελογίζετο ἐν ἑ-
αυτῷ, λέγων· Τί ποιήσω;
ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς
καρπούς μου.
18 Καὶ εἶπε· Τοῦτο ποιή-
σω· καθελῶ μου τὰς ἀποθή-
κας, καὶ μείζονας οἰκοδομή-
σω· καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα
τὰ γεννήματά μου, καὶ τὰ ἀ-
γαθά μου·
19 Καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ
μου· Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀ-
γαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολ-
λά· ἀναπαύου, φάγε, πίε,
εὐφραίνου.
20 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός·
Ἄφρων, ταύτῃ τῇ νυκτὶ
τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν
ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας,
τίνι ἔσται;
21 Οὕτως ὁ θησαυρίζων
ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλου-
τῶν.
22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ· Διὰ τοῦτο
ὑμῖν λέγω, μὴ μεριμνᾶτε
τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε·
μηδὲ τῷ σώματι, τί ἐνδύ-
σησθε.
23 Ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι
τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα, τοῦ
ἐνδύματος.
24 Κατανοήσατε τοὺς κό-
ρακας, ὅτι οὐ σπείρουσιν, οὐδὲ
θερίζουσιν· οἷς οὐκ ἔστιν οὐδὲ
ταμεῖον, οὐδὲ ἀποθήκη· καὶ
ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσῳ
μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν
πετεινῶν;
25 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μερι-
μνῶν δύναται προσθεῖναι ἐ-
πὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν
ἕνα;
26 Εἰ οὖν οὔτε ἐλάχιστον
δύνασθε, τί περὶ τῶν λοιπῶν
μεριμνᾶτε;
27 Κατανοήσατε τὰ κρί-
να, πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ,
οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν,
οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ
δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς
ἓν τούτων.
28 Εἰ δὲ τὸν χόρτον ἐν
τῷ ἀγρῷ σήμερον ὄντα, καὶ
αὔριον εἰς κλίβανον βαλλό-
μενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέν-
νυσι· πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς,
ὀλιγόπιστοι;
29 Καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε
τί

τί φάγητε, ἢ τί πίητε· καὶ
μὴ μετεωρίζεσθε.
30 Ταῦτα γὰρ πάντα τὰ
ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑ-
μῶν δὲ ὁ πατὴρ οἶδεν ὅτι
χρήζετε τούτων.
31 Πλὴν ζητεῖτε τὴν βα-
σιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα
πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.
32 Μὴ φοβοῦ, τὸ μικρὸν
ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ
πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν
βασιλείαν.
33 Πωλήσατε τὰ ὑπάρ-
χοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεη-
μοσύνην. Ποιήσατε ἑαυ-
τοῖς βαλάντια μὴ παλαιού-
μενα, θησαυρὸν ἀνέκλει-
πτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ὅπου
κλέπτης οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς
διαφθείρει.
34 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θη-
σαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρ-
δία ὑμῶν ἔσται.
35 Ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀ-
σφύες περιεζωσμέναι, καὶ οἱ
λύχνοι καιόμενοι·
36 Καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀν-
θρώποις προσδεχομένοις
τὸν κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀνα-
λύσει ἐκ τῶν γάμων, ἵνα ἐλ-
θόντος καὶ κρούσαντος, εὐθέ-
ως ἀνοίξωσιν αὐτῷ.
37 Μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐ-
κεῖνοι οὓς ἐλθὼν ὁ κύριος
εὑρήσει γρηγοροῦντας· ἀμὴν
λέγω ὑμῖν, ὅτι περιζώσεται,
καὶ ἀνακλινεῖ αὐτοὺς, καὶ παρ-
ελθὼν διακονήσει αὐτοῖς.
38 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῇ
δευτέρᾳ φυλακῇ, καὶ ἐν τῇ
τρίτῃ φυλακῇ ἔλθῃ, καὶ εὕρῃ
οὕτω, μακάριοί εἰσιν οἱ δοῦ-
λοι ἐκεῖνοι.
39 Τοῦτο δὲ γινώσκετε, ὅ-
τι εἰ ᾔδει ὁ οἰκοδεσπότης
ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κλέπτης ἔρχεται,
ἐγρηγόρησεν ἄν, καὶ οὐκ ἂν ἀφ-
ῆκε διορυγῆναι τὸν οἶκον
αὐτοῦ.
40 Καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε
ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δο-
κεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἔρχεται.
41 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Πέ-
τρος, Κύριε, πρὸς ἡμᾶς τὴν
παραβολὴν ταύτην λέγεις,
ἢ καὶ πρὸς πάντας;
42 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος·
Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονό-
μος καὶ φρόνιμος, ὃν κατα-
στήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θε-
ραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι ἐν
καιρῷ τὸ σιτομέτριον;
43 Μακάριος ὁ δοῦλος
ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος
αὐτοῦ εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως.
44 Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν,
ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρ-
χουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐ-
τόν.
45 Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ δοῦ-
λος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ κύριός μου
ἔρχεσθαι· καὶ ἄρξηται τύπτειν
τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδί-
σκας,

σκας, ἐσθίειν τε ϗ πίνειν ϗ
μεθύσκεσθαι·
46 Ἥξει ὁ κύριος τοῦ δού-
λου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ
προσδοκᾷ, ϗ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ
γινώσκει· ϗ διχοτομήσει αὐ-
τὸν, ϗ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ
τῶν ἀπίστων θήσει.
47 Ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος
ὁ γνοὺς τὸ θέλημα τοῦ κυρίου
ἑαυτοῦ, ϗ μὴ ἑτοιμάσας, μη-
δὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλη-
μα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς·
48 Ὁ δὲ μὴ γνοὺς, ποιήσας
δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται
ὀλίγας. Παντὶ δὲ ᾧ ἐδόθη
πολὺ, πολὺ ζητηθήσεται παρ'
αὐτοῦ· ϗ ᾧ παρέθεντο πολὺ,
περισσότερον αἰτήσουσιν αὐ-
τόν.
49 Πῦρ ἦλθον βαλεῖν εἰς
τὴν γῆν, ϗ τί θέλω εἰ ἤδη
ἀνήφθη;
50 Βάπτισμα δὲ ἔχω βα-
πτισθῆναι, ϗ πῶς συνέχο-
μαι ἕως οὗ τελεσθῇ;
51 Δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην
παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ
γῇ; οὐχὶ, λέγω ὑμῖν, ἀλλ'
ἢ διαμερισμόν.
52 Ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν
πέντε ἐν οἴκῳ ἑνὶ διαμε-
μερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ,
ϗ δύο ἐπὶ τρισί.
53 Διαμερισθήσεται πατὴρ
ἐφ' υἱῷ, ϗ υἱὸς ἐπὶ πατρί·
μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ, ϗ θυ-
γάτηρ ἐπὶ μητρί· πενθερὰ
ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, ϗ
νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν
αὐτῆς.
54 Ἔλεγε δὲ ϗ τοῖς ὄ-
χλοις· Ὅταν ἴδητε τὴν
νεφέλην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ
δυσμῶν, εὐθέως λέγετε·
Ὄμβρος ἔρχεται· ϗ γίνεται
οὕτω.
55 Καὶ ὅταν νότον πνέ-
οντα, λέγετε· Ὅτι καύσων
ἔσται· ϗ γίνεται.
56 Ὑποκριταὶ, τὸ πρόσω-
πον τῆς γῆς ϗ τοῦ οὐρανοῦ οἴ-
δατε δοκιμάζειν· τὸν δὲ
καιρὸν τοῦτον πῶς οὐ δοκιμά-
ζετε;
57 Τί δὲ ϗ ἀφ' ἑαυτῶν οὐ
κρίνετε τὸ δίκαιον;
58 Ὡς γὰρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ
ἀντιδίκου σου ἐπ' ἄρχοντα,
ἐν τῇ ὁδῷ δὸς ἐργασίαν ἀπ-
ηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ· μήπο-
τε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν
κριτὴν, ϗ ὁ κριτής σε πα-
ραδῷ τῷ πράκτορι, ϗ ὁ
πράκτωρ σε βάλλῃ εἰς φυ-
λακήν.
59 Λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλ-
θῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ ϗ τὸ ἔ-
σχατον λεπτὸν ἀποδῷς.

Κεφ. ιγ'. 13.

Παρῆσαν δέ τινες ἐν αὐ-
τῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλον-
τες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαί-
ων, ὧν τὸ αἷμα Πιλάτος
ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν.
2 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰη-
σοῦς

σοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Δοκεῖτε
ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἁ-
μαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς
Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι
τοιαῦτα πεπόνθασιν;
3 Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν· ἀλλ'
ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες
ὡσαύτως ἀπολεῖσθε.
4 Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ
ὀκτὼ, ἐφ' οὓς ἔπεσεν ὁ πύρ-
γος ἐν τῷ Σιλωὰμ, καὶ
ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, δοκεῖτε
ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο
παρὰ πάντας ἀνθρώπους τοὺς
κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσα-
λήμ;
5 Οὐχὶ, λέγω ὑμῖν· ἀλλ'
ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες
ὁμοίως ἀπολεῖσθε.
6 Ἔλεγε δὲ ταύτην τὴν
παραβολήν· Συκῆν εἶχέ τις
ἐν τῷ ἀμπελῶνι αὐτοῦ πε-
φυτευμένην· καὶ ἦλθε καρ-
πὸν ζητῶν ἐν αὐτῇ, καὶ οὐχ
εὗρεν.
7 Εἶπε δὲ πρὸς τὸν ἀμ-
πελουργόν· Ἰδοὺ, τρία ἔτη
ἔρχομαι ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ
συκῇ ταύτῃ, καὶ οὐχ εὑρίσκω·
ἔκκοψον αὐτήν· ἱνατί καὶ
τὴν γῆν καταργεῖ;
8 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς λέγει
αὐτῷ· Κύριε, ἄφες αὐτὴν
καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου
σκάψω περὶ αὐτὴν, καὶ βάλω
κοπρίαν·
9 Κἂν μὲν ποιήσῃ καρ-
πόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ
μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν.
10 Ἦν δὲ διδάσκων ἐν
μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς
σάββασι.
11 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ ἦν
πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη
δέκα καὶ ὀκτώ· καὶ ἦν συγκύ-
πτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀ-
νακύψαι εἰς τὸ παντελές.
12 Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰη-
σοῦς, προσεφώνησε, καὶ εἶπεν
αὐτῇ· Γύναι, ἀπολέλυσαι
τῆς ἀσθενείας σου.
13 Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς
χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀν-
ωρθώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν
Θεόν.
14 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρ-
χισυνάγωγος, ἀγανακτῶν
ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευ-
σεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄ-
χλῳ· Ἓξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν
αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύ-
ταις οὖν ἐρχόμενοι θερα-
πεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ
σαββάτου.
15 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ
ὁ Κύριος, καὶ εἶπεν· Ὑπο-
κριτὰ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ
σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐ-
τοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης,
καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;
16 Ταύτην δὲ, θυγατέ-
ρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδη-
σεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ
ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι
ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡ-
μέρᾳ τοῦ σαββάτου;

17 Καὶ ταῦτα λέγοντος
αὐτοῦ, κατῃσχύνοντο πάντες
οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ. καὶ πᾶς
ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶ-
σι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινο-
μένοις ὑπ' αὐτοῦ.
18 Ἔλεγε δέ· Τίνι ὁμοία
ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; καὶ
τίνι ὁμοιώσω αὐτήν;
19 Ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σι-
νάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρω-
πος ἔβαλεν εἰς κῆπον ἑαυ-
τοῦ· καὶ ηὔξησε, καὶ ἐγένετο εἰς
δένδρον μέγα, καὶ τὰ πετει-
νὰ τοῦ οὐρανοῦ κατεσκήνωσεν
ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.
20 Καὶ πάλιν εἶπε· Τίνι
ὁμοιώσω τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ;
21 Ὁμοία ἐστὶ ζύμῃ, ἣν
λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς
ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ
ἐζυμώθη ὅλον.
22 Καὶ διεπορεύετο κατὰ
πόλεις καὶ κώμας διδάσκων,
καὶ πορείαν ποιούμενος εἰς
Ἱερουσαλήμ.
23 Εἶπε δέ τις αὐτῷ,
Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμε-
νοι; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·
24 Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν
διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολ-
λοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσου-
σιν εἰσελθεῖν, καὶ οὐκ ἰσχύ-
σουσιν.
25 Ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ οἰ-
κοδεσπότης, καὶ ἀποκλείσῃ
τὴν θύραν, καὶ ἄρξησθε ἔξω ἑ-
στάναι, καὶ κρούειν τὴν θύραν,
λέγοντες· Κύριε, Κύριε, ἄν-
οιξον ἡμῖν· καὶ ἀποκριθεὶς
ἐρεῖ ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς
πόθεν ἐστέ.
26 Τότε ἄρξεσθε λέγειν·
Ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου, καὶ
ἐπίομεν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις
ἡμῶν ἐδίδαξας.
27 Καὶ ἐρεῖ· Λέγω ὑμῖν,
οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ·
ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες
οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας.
28 Ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς
καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων,
ὅταν ὄψησθε Ἀβραὰμ καὶ Ἰ-
σαὰκ καὶ Ἰακὼβ, καὶ πάντας
τοὺς προφήτας ἐν τῇ βασι-
λείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὑμᾶς δὲ ἐκ-
βαλλομένους ἔξω.
29 Καὶ ἥξουσιν ἀπὸ ἀνατο-
λῶν καὶ δυσμῶν, καὶ ἀπὸ βοῤ-
ῥᾶ καὶ νότου, καὶ ἀνακλιθή-
σονται ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ
Θεοῦ.
30 Καὶ ἰδοὺ, εἰσὶν ἔσχατοι
οἳ ἔσονται πρῶτοι, καὶ εἰσὶ
πρῶτοι οἳ ἔσονται ἔσχατοι.
31 Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ
προσῆλθόν τινες Φαρισαῖοι,
λέγοντες αὐτῷ· Ἔξελθε, καὶ
πορεύου ἐντεῦθεν· ὅτι Ἡρώ-
δης θέλει σε ἀποκτεῖναι.
32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀ-
λώπεκι ταύτῃ· Ἰδοὺ, ἐκ-
βάλλω δαιμόνια, καὶ ἰάσεις
ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον,

καὶ τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι.

33 Πλὴν δεῖ με σήμερον καὶ αὔριον καὶ τῇ ἐχομένῃ πορεύεσθαι· ὅτι οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ.

34 Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας, καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε;

35 Ἰδού, ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. Ἀμὴν δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μή με ἴδητε ἕως ἂν ἥξῃ ὅτε εἴπητε, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Κεφ. ιδʹ. 14.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισαίων σαββάτῳ φαγεῖν ἄρτον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτόν.

2 Καὶ ἰδού, ἄνθρωπός τις ἦν ὑδρωπικὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

3 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς νομικοὺς καὶ Φαρισαίους, λέγων· Εἰ ἔξεστι τῷ σαββάτῳ θεραπεύειν;

4 Οἱ δὲ ἡσύχασαν. Καὶ ἐπιλαβόμενος ἰάσατο αὐτόν, καὶ ἀπέλυσε.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς, εἶπε· Τίνος ὑμῶν ὄνος ἢ βοῦς εἰς φρέαρ ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

6 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα.

7 Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολήν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο, λέγων πρὸς αὐτούς·

8 Ὅταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν· μήποτε ἐντιμότερός σου ᾖ κεκλημένος ὑπ' αὐτοῦ·

9 Καὶ ἐλθὼν ὁ σὲ καὶ αὐτὸν καλέσας, ἐρεῖ σοι· Δὸς τούτῳ τόπον· καὶ τότε ἄρξῃ μετ' αἰσχύνης τὸν ἔσχατον τόπον κατέχειν.

10 Ἀλλ' ὅταν κληθῇς, πορευθεὶς ἀνάπεσον εἰς τὸν ἔσχατον τόπον· ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ κεκληκώς σε, εἴπῃ σοι· Φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον· τότε ἔσται σοι δόξα ἐνώπιον τῶν συνανακειμένων σοι.

11 Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

12 Ἔλεγε δὲ καὶ τῷ κεκληκότι αὐτόν· Ὅταν ποιῇς ἄριστον ἢ δεῖπνον, μὴ φώνει

τοὺς φίλους σου, μηδὲ τοὺς ἀδελφούς σου, μηδὲ τοὺς συγγενεῖς σου, μηδὲ γείτονας πλουσίους· μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα.

13 Ἀλλ' ὅταν ποιῇς δοχὴν, κάλει πτωχοὺς, ἀναπήρους, χωλοὺς, τυφλούς.

14 Καὶ μακάριος ἔσῃ· ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων.

15 Ἀκούσας δέ τις τῶν συνανακειμένων ταῦτα, εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος ὃς φάγεται ἄρτον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

16 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς·

17 Καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα.

18 Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

19 Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

20 Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν.

21 Καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε.

22 Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί.

23 Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου.

24 Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου.

25 Συνεπορεύοντο δὲ αὐτῷ ὄχλοι πολλοί· καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς·

26 Εἴ τις ἔρχεται πρός με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφὰς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναταί μου μαθητὴς εἶναι.

27 Καὶ ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ

ἔρχεται ὀπίσω μου, οὐ δύναταί
μου εἶναι μαθητής.
28 Τίς γὰρ ἐξ ὑμῶν, θέ-
λων πύργον οἰκοδομῆσαι, οὐ-
χὶ πρῶτον καθίσας ψηφίζει
τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ
πρὸς ἀπαρτισμόν;
29 Ἵνα μήποτε θέντος
αὐτοῦ θεμέλιον, καὶ μὴ ἰσχύον-
τος ἐκτελέσαι, πάντες οἱ
θεωροῦντες ἄρξωνται ἐμπαί-
ζειν αὐτῷ,
30 Λέγοντες· Ὅτι οὗτος ὁ
ἄνθρωπος ἤρξατο οἰκοδο-
μεῖν, καὶ οὐκ ἴσχυσεν ἐκτελέσαι.
31 Ἢ τίς βασιλεὺς πο-
ρευόμενος συμβαλεῖν ἑτέρῳ
βασιλεῖ εἰς πόλεμον, οὐχὶ
καθίσας πρῶτον βουλεύεται εἰ
δυνατός ἐστιν ἐν δέκα χιλιά-
σιν ἀπαντῆσαι τῷ μετὰ εἴ-
κοσι χιλιάδων ἐρχομένῳ
ἐπ' αὐτόν;
32 Εἰ δὲ μήγε, ἔτι αὐτοῦ
πόῤῥω ὄντος, πρεσβείαν
ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς
εἰρήνην.
33 Οὕτως οὖν, πᾶς ἐξ
ὑμῶν ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι
τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσιν, οὐ
δύναταί μου εἶναι μαθητής.
34 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ
τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι
ἀρτυθήσεται; Οὔτε εἰς γῆν,
οὔτε εἰς κοπρίαν εὔθετόν
ἐστιν· ἔξω βάλλουσιν αὐτό.
Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀ-
κουέτω.

Κεφ. ιε'. 15.

Ἦσαν δὲ ἐγγίζοντες αὐτῷ
πάντες οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁ-
μαρτωλοί, ἀκούειν αὐτοῦ.
2 Καὶ διεγόγγυζον οἱ Φα-
ρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς, λέ-
γοντες· Ὅτι οὗτος ἁμαρτωλοὺς
προσδέχεται, καὶ συνεσθίει αὐ-
τοῖς.
3 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς
τὴν παραβολὴν ταύτην,
λέγων·
4 Τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑ-
μῶν ἔχων ἑκατὸν πρόβατα,
καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐ
καταλείπει τὰ ἐννενηκοντα-
εννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ πο-
ρεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλός,
ἕως εὕρῃ αὐτό;
5 Καὶ εὑρὼν ἐπιτίθησιν
ἐπὶ τοὺς ὤμους ἑαυτοῦ χαίρων·
6 Καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον,
συγκαλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς
γείτονας, λέγων αὐτοῖς·
Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗ-
ρον τὸ πρόβατόν μου τὸ ἀπο-
λωλός.
7 Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω
χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ
ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι,
ἢ ἐπὶ ἐννενηκονταεννέα δι-
καίοις, οἵτινες οὐ χρείαν
ἔχουσι μετανοίας.
8 Ἢ τίς γυνὴ, δραχμὰς
ἔχουσα δέκα, ἐὰν ἀπολέ-
σῃ δραχμὴν μίαν, οὐχὶ
ἅπτει λύχνον, καὶ σαροῖ
τὴν οἰκίαν, καὶ ζητεῖ ἐπι-
μελῶς,

μελῶς, ἕως ὅτου εὕρῃ;
9 Καὶ εὑροῦσα συγκαλεῖται
τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας,
λέγουσα· Συγχάρητέ μοι,
ὅτι εὗρον τὴν δραχμὴν ἣν
ἀπώλεσα.
10 Οὕτω, λέγω ὑμῖν, χα-
ρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων
τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ
μετανοοῦντι.
11 Εἶπε δέ· Ἄνθρωπός
τις εἶχε δύο υἱούς·
12 Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος
αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός
μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς
οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς
τὸν βίον.
13 Καὶ μετ᾽ οὐ πολλὰς ἡ-
μέρας συναγαγὼν ἅπαντα
ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμη-
σεν εἰς χώραν μακράν· καὶ
ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐ-
τοῦ, ζῶν ἀσώτως.
14 Δαπανήσαντος δὲ αὐ-
τοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς
ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκεί-
νην· καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑ-
στερεῖσθαι·
15 Καὶ πορευθεὶς ἐκολλή-
θη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας
ἐκείνης· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν
εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν
χοίρους.
16 Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι
τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ
τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ
χοῖροι· καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.
17 Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν,
εἶπε· Πόσοι μίσθιοι τοῦ πα-
τρός μου περισσεύουσιν ἄρτων,
ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι;
18 Ἀναστὰς πορεύσομαι
πρὸς τὸν πατέρα μου· καὶ ἐ-
ρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἥμαρ-
τον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐνώπι-
όν σου·
19 Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος
κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν
με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου.
20 Καὶ ἀναστὰς ἦλθε
πρὸς τὸν πατέρα ἑαυτοῦ. Ἔτι
δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος,
εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ,
καὶ ἐσπλαγχνίσθη· καὶ δρα-
μὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τρά-
χηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλη-
σεν αὐτόν.
21 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός·
Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν
οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκ-
έτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱ-
ός σου.
22 Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς
τοὺς δούλους αὐτοῦ· Ἐξε-
νέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώ-
την, καὶ ἐνδύσατε αὐτὸν, καὶ
δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα
αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς
πόδας·
23 Καὶ ἐνέγκαντες τὸν μό-
σχον τὸν σιτευτὸν θύσατε· καὶ
φαγόντες εὐφρανθῶμεν·
24 Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νε-
κρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπο-
λωλὼς ἦν, καὶ εὑρέθη. Καὶ
ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

25 Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ
πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς
ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰ-
κίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ
χορῶν.
26 Καὶ προσκαλεσάμε-
νος ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθά-
νετο τί εἴη ταῦτα.
27 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ·
Ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἥκει· καὶ
ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον
τὸν σιτευτὸν, ὅτι ὑγιαίνοντα
αὐτὸν ἀπέλαβεν.
28 Ὠργίσθη δὲ, καὶ οὐκ ἤ-
θελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πα-
τὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει
αὐτόν.
29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶ-
πε τῷ πατρί· Ἰδοὺ, τοσαῦ-
τα ἔτη δουλεύω σοι, καὶ οὐ-
δέποτε ἐντολήν σου παρῆλ-
θον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδω-
κας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν
φίλων μου εὐφρανθῶ·
30 Ὅτε δὲ υἱός σου οὗτος,
ὁ καταφαγών σου τὸν βίον μετὰ
πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐ-
τῷ τὸν μόσχον τὸν σι-
τευτόν.
31 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ·
Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐ-
μοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ, σά
ἐστιν.
32 Εὐφρανθῆναι δὲ καὶ
χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός
σου οὗτος νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέ-
ζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ
εὑρέθη.

Κεφ. ις΄. 16.

Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ· Ἄνθρωπός
τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν
οἰκονόμον· καὶ οὗτος διεβλή-
θη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων
τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.
2 Καὶ φωνήσας αὐτὸν, εἶ-
πεν αὐτῷ· Τί τοῦτο ἀκούω
περὶ σοῦ; ἀπόδος τὸν λόγον τῆς
οἰκονομίας σου· οὐ γὰρ δυνήσῃ
ἔτι οἰκονομεῖν.
3 Εἶπε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ οἰ-
κονόμος· Τί ποιήσω, ὅτι ὁ
κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰ-
κονομίαν ἀπ' ἐμοῦ; σκάπτειν
οὐκ ἰσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύ-
νομαι.
4 Ἔγνων τί ποιήσω, ἵνα
ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομί-
ας, δέξωνταί με εἰς τοὺς οἴ-
κους αὐτῶν.
5 Καὶ προσκαλεσάμενος
ἕνα ἕκαστον τῶν χρεωφειλετῶν
τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ, ἔλεγε τῷ
πρώτῳ· Πόσον ὀφείλεις τῷ
κυρίῳ μου;
6 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἑκατὸν
βάτους ἐλαίου. Καὶ εἶπεν αὐ-
τῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα,
καὶ καθίσας ταχέως γράψον
πεντήκοντα.
7 Ἔπειτα ἑτέρῳ εἶπε· Σὺ
δὲ πόσον ὀφείλεις; Ὁ δὲ
εἶπεν· Ἑκατὸν κόρους σίτου.
Καὶ λέγει αὐτῷ· Δέξαι σου
τὸ γράμμα, καὶ γράψον ὀγ-
δοήκοντα.

8 Καὶ

8 Καὶ ἐπῄνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν· Ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσι.

9 Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας· ἵνα ὅταν ἐκλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

10 Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ, καὶ ἐν πολλῷ πιστός ἐστι· καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος, καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστιν.

11 Εἰ οὖν ἐν τῷ ἀδίκῳ μαμωνᾷ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ἀληθινὸν τίς ὑμῖν πιστεύσει;

12 Καὶ εἰ ἐν τῷ ἀλλοτρίῳ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ὑμέτερον τίς ὑμῖν δώσει;

13 Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται, καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ.

14 Ἤκουον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι, φιλάργυροι ὑπάρχοντες· καὶ ἐξεμυκτήριζον αὐτόν.

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων· ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστιν.

16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως Ἰωάννου· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται.

17 Εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν, ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν.

18 Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμῶν ἑτέραν, μοιχεύει· καὶ πᾶς ὁ ἀπολελυμένην ἀπὸ ἀνδρὸς γαμῶν, μοιχεύει.

19 Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

20 Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος·

21 Καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ.

22 Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν, καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη.

23 Καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.

24 Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου· ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

25 Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὅδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι.

26 Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς, μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.

27 Εἶπε δέ· Ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου·

28 Ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.

29 Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἔχουσι Μωσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν.

30 Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ· ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν.

31 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ, πεισθήσονται.

Κεφ. ιζʹ. 17.

Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· Ἀνένδεκτόν ἐστι μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· οὐαὶ δὲ δι' οὗ ἔρχεται·

2 Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἔρριπται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων.

3 Προσέχετε ἑαυτοῖς. Ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ.

4 Καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σέ, καὶ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ ἐπί σε, λέγων, Μετανοῶ· ἀφήσεις αὐτῷ.

5 Καὶ εἶπον οἱ ἀπόστολοι τῷ Κυρίῳ· Πρόσθες ἡμῖν πίστιν.

6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Εἰ εἴχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ

μίνῳ ταύτῃ· Ἐκριζώθητι, καὶ
φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσσῃ·
καὶ ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν.
7 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον
ἔχων ἀροτριῶντα, ἢ ποι-
μαίνοντα, ὃς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ
ἀγροῦ ἐρεῖ εὐθέως· Παρελ-
θὼν ἀνάπεσαι;
8 Ἀλλ' οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ·
Ἑτοίμασον τί δειπνήσω, καὶ
περιζωσάμενος διακόνει μοι,
ἕως φάγω καὶ πίω· καὶ μετὰ
ταῦτα φάγεσαι καὶ πίε-
σαι σύ;
9 Μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ
ἐκείνῳ ὅτι ἐποίησε τὰ δια-
ταχθέντα αὐτῷ; οὐ δοκῶ.
10 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν
ποιήσητε πάντα τὰ διατα-
χθέντα ὑμῖν, λέγετε· Ὅτι
δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν· ὅτι
ὃ ὠφείλομεν ποιῆσαι, πεποι-
ήκαμεν.
11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ
πορεύεσθαι αὐτὸν εἰς Ἱερου-
σαλήμ, καὶ αὐτὸς διήρχετο
διὰ μέσου Σαμαρείας καὶ Γα-
λιλαίας.
12 Καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ
εἴς τινα κώμην, ἀπήντησαν
αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες,
οἳ ἔστησαν πόῤῥωθεν.
13 Καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνήν,
λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα,
ἐλέησον ἡμᾶς.
14 Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς·
Πορευθέντες ἐπιδείξατε
ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ
ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐ-
τοὺς, ἐκαθαρίσθησαν.
15 Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν
ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε, μετὰ
φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν
Θεόν·
16 Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσω-
πον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ,
εὐχαριστῶν αὐτῷ. Καὶ αὐτὸς
ἦν Σαμαρείτης.
17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα
ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα
ποῦ;
18 Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέ-
ψαντες δοῦναι δόξαν τῷ
Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς
οὗτος.
19 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀ-
ναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου
σέσωκέ σε.
20 Ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν
Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη
αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ
ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ
μετὰ παρατηρήσεως·
21 Οὐδὲ ἐροῦσιν· Ἰδοὺ ὧδε,
ἤ, ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γάρ, ἡ βασι-
λεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστιν.
22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς
μαθητάς· Ἐλεύσονται ἡμέ-
ραι, ὅτε ἐπιθυμήσετε μίαν
τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου
ἰδεῖν· καὶ οὐκ ὄψεσθε.
23 Καὶ ἐροῦσιν ὑμῖν· Ἰδοὺ
ὧδε, ἤ, ἰδοὺ ἐκεῖ. Μὴ ἀπέλ-
θητε, μηδὲ διώξητε.

24 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ
ἡ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ' οὐρα-
νὸν, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν
λάμπει· οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ
αὐτοῦ.
25 Πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν
πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδο-
κιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς
ταύτης.
26 Καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν
ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, οὕτως
ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ
υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.
27 Ἤσθιον, ἔπινον, ἐγά-
μουν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι
ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς
τὴν κιβωτόν· καὶ ἦλθεν ὁ
κατακλυσμὸς, καὶ ἀπώλεσεν
ἅπαντας.
28 Ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο
ἐν ταῖς ἡμέραις Λώτ· ἤσθι-
ον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώ-
λουν, ἐφύτευον, ᾠκοδόμουν·
29 Ἧ δὲ ἡμέρᾳ ἐξῆλθε
Λὼτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε
πῦρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ
ἀπώλεσεν ἅπαντας·
30 Κατὰ ταῦτα ἔσται ᾗ
ἡμέρᾳ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἀποκαλύπτεται.
31 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ,
ὃς ἔσται ἐπὶ τοῦ δώματος, καὶ
τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ,
μὴ καταβάτω ἆραι αὐτά·
καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὁμοίως
μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ
ὀπίσω.

32 Μνημονεύετε τῆς γυναι-
κὸς Λώτ.
33 Ὃς ἐὰν ζητήσῃ τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέ-
σει αὐτήν· καὶ ὃς ἐὰν ἀπο-
λέσῃ αὐτὴν, ζωογονήσει
αὐτήν.
34 Λέγω ὑμῖν, ταύτῃ τῇ
νυκτὶ ἔσονται δύο ἐπὶ κλί-
νης μιᾶς· ὁ εἷς παραλη-
φθήσεται, καὶ ὁ ἕτερος ἀφε-
θήσεται.
35 Δύο ἔσονται ἀλήθου-
σαι ἐπὶ τὸ αὐτό· ἡ μία
παραληφθήσεται, καὶ ἡ ἑτέρα
ἀφεθήσεται.
36 Δύο ἔσονται ἐν τῷ
ἀγρῷ· ὁ εἷς παραληφθήσεται,
καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται.
37 Καὶ ἀποκριθέντες λέ-
γουσιν αὐτῷ· Ποῦ, Κύριε;
Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅπου
τὸ σῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται
οἱ ἀετοί.

Κεφ. ιη'. 18.

Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν
αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάν-
τοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ
ἐκκακεῖν,
2 Λέγων· Κριτής τις ἦν
ἔν τινι πόλει τὸν Θεὸν μὴ φο-
βούμενος, καὶ ἄνθρωπον μὴ
ἐντρεπόμενος.
3 Χήρα δέ τις ἦν ἐν τῇ
πόλει ἐκείνῃ· καὶ ἤρχετο πρὸς
αὐτὸν, λέγουσα· Ἐκδί-
κησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδί-
κου μου.

4 Καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· Εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι·

5 Διά γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην, ἐκδικήσω αὐτήν· ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με.

6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Ἀκούσατε τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας λέγει·

7 Ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, καὶ μακροθυμῶν ἐπ' αὐτοῖς;

8 Λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει. Πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;

9 Εἶπε δὲ καὶ πρός τινας τοὺς πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιποὺς, τὴν παραβολὴν ταύτην·

10 Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἷς Φαρισαῖος, καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

11 Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· Ὁ Θεὸς, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης.

12 Νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

13 Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἑστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι· ἀλλ' ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ, λέγων· Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.

14 Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

15 Προσέφερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ βρέφη, ἵνα αὐτῶν ἅπτηται· ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτὰ, εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

17 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

18 Καὶ ἐπηρώτησέ τις αὐτὸν ἄρχων, λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

19 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

20 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς· Μὴ κλέψῃς· Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

21 Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἕν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

23 Ὁ δὲ, ἀκούσας ταῦτα, περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

24 Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον, εἶπε· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

26 Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

27 Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

28 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

29 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ γονεῖς, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

30 Ὃς οὐ μὴ ἀπολάβῃ πολλαπλασίονα ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

31 Παραλαβὼν δὲ τοὺς δώδεκα, εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ τελεσθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν, τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου.

32 Παραδοθήσεται γὰρ τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαιχθήσεται, καὶ ὑβρισθήσεται, καὶ ἐμπτυσθήσεται·

33 Καὶ μαστιγώσαντες ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται.

34 Καὶ αὐτοὶ οὐδὲν τούτων συνῆκαν· καὶ ἦν τὸ ῥῆμα τοῦτο κεκρυμμένον ἀπ' αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὰ λεγόμενα.

35 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν εἰς Ἱεριχὼ, τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

36 Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο.

37 Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ,

ὅτι

ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος
παρέρχεται.
38 Καὶ ἐβόησε, λέγων·
Ἰησοῦ υἱὲ Δαβίδ, ἐλέη-
σόν με.
39 Καὶ οἱ προάγοντες
ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπή-
σῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλ-
λον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβίδ,
ἐλέησόν με.
40 Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς
ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι
πρὸς αὐτόν. ἐγγίσαντος δὲ
αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν,
41 Λέγων· Τί σοι θέλεις
ποιήσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύ-
ριε, ἵνα ἀναβλέψω.
42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τῷ· Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις
σου σέσωκέ σε.
43 Καὶ παραχρῆμα ἀνέ-
βλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ
δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς
ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον
τῷ Θεῷ.

Κεφ. ιθ΄. 19.

Καὶ εἰσελθὼν διήρχετο τὴν
Ἱεριχώ.
2 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνόματι
καλούμενος Ζακχαῖος· καὶ
αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ
οὗτος ἦν πλούσιος.
3 Καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰη-
σοῦν τίς ἐστι· καὶ οὐκ ἠδύνατο
ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλι-
κίᾳ μικρὸς ἦν.
4 Καὶ προδραμὼν ἔμπρο-
σθεν, ἀνέβη ἐπὶ συκομο-
ρέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν· ὅτι
δι' ἐκείνης ἤμελλε διέρ-
χεσθαι.
5 Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν
τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς
εἶδεν αὐτὸν, καὶ εἶπε πρὸς
αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας
κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ
οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.
6 Καὶ σπεύσας κατέ-
βη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν
χαίρων.
7 Καὶ ἰδόντες ἅπαντες
διεγόγγυζον, λέγοντες· Ὅτι
παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσ-
ῆλθε καταλῦσαι.
8 Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος
εἶπε πρὸς τὸν Κύριον.
Ἰδοὺ, τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρ-
χόντων μου, Κύριε, δίδωμι
τοῖς πτωχοῖς· καὶ εἴ τινός
τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδω-
μι τετραπλοῦν.
9 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν
ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι σήμερον σω-
τηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο,
καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀ-
βραάμ ἐστιν·
10 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ
ἀπολωλός.
11 Ἀκουόντων δὲ αὐτῶν
ταῦτα, προσθεὶς εἶπε πα-
ραβολὴν, διὰ τὸ ἐγγὺς αὐ-
τὸν εἶναι Ἱερουσαλὴμ, καὶ
δοκεῖν αὐτοὺς ὅτι παραχρῆ-
μα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ
Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι.

12 Εἶπεν οὖν· Ἄνθρωπός τις εὐγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν, λαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν, καὶ ὑποστρέψαι.

13 Καλέσας δὲ δέκα δούλους ἑαυτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πραγματεύσασθε ἕως ἔρχομαι.

14 Οἱ δὲ πολῖται αὐτοῦ ἐμίσουν αὐτὸν, καὶ ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτοῦ, λέγοντες· Οὐ θέλομεν τοῦτον βασιλεῦσαι ἐφ᾽ ἡμᾶς.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν λαβόντα τὴν βασιλείαν, καὶ εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους τούτους, οἷς ἔδωκε τὸ ἀργύριον· ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο.

16 Παρεγένετο δὲ ὁ πρῶτος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς.

17 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εὖ ἀγαθὲ δοῦλε· ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἴσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων.

18 Καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ σου ἐποίησε πέντε μνᾶς.

19 Εἶπε δὲ καὶ τούτῳ· Καὶ σὺ γίνου ἐπάνω πέντε πόλεων.

20 Καὶ ἕτερος ἦλθε, λέγων· Κύριε, ἰδοὺ, ἡ μνᾶ σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ.

21 Ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· αἴρεις ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ οὐκ ἔσπειρας.

22 Λέγει δὲ αὐτῷ· Ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ δοῦλε· ᾔδεις ὅτι ἐγὼ ἄνθρωπος αὐστηρός εἰμι, αἴρων ὃ οὐκ ἔθηκα, καὶ θερίζων ὃ οὐκ ἔσπειρα.

23 Καὶ διατί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν ἔπραξα αὐτό;

24 Καὶ τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν· Ἄρατε ἀπ᾽ αὐτοῦ τὴν μνᾶν, καὶ δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς ἔχοντι.

25 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς.

26 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ.

27 Πλὴν τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ᾽ αὐτοὺς, ἀγάγετε ὧδε, καὶ κατασφάξατε ἔμπροσθέν μου.

28 Καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἐπορεύετο ἔμπροσθεν, ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα.

29 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤγγισεν εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν, πρὸς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον

νον

νον Ἐλαιῶν, ἀπέστειλε δύο
τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,
30 Εἰπών· Ὑπάγετε εἰς
τὴν κατέναντι κώμην· ἐν ᾗ
εἰσπορευόμενοι εὑρήσετε πῶ-
λον δεδεμένον, ἐφ' ὃν οὐδεὶς
πώποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε·
λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.
31 Καὶ ἐάν τις ὑμᾶς ἐρω-
τᾷ· Διατί λύετε; Οὕτως
ἐρεῖτε αὐτῷ· Ὅτι ὁ Κύριος
αὐτοῦ χρείαν ἔχει.
32 Ἀπελθόντες δὲ οἱ
ἀπεσταλμένοι, εὗρον καθὼς
εἶπεν αὐτοῖς.
33 Λυόντων δὲ αὐτῶν τὸν
πῶλον, εἶπον οἱ κύριοι αὐ-
τοῦ πρὸς αὐτούς· Τί λύετε
τὸν πῶλον;
34 Οἱ δὲ εἶπον· Ὁ Κύριος
αὐτοῦ χρείαν ἔχει.
35 Καὶ ἤγαγον αὐτὸν
πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐπιρρί-
ψαντες ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια
ἐπὶ τὸν πῶλον, ἐπεβίβασαν τὸν
Ἰησοῦν.
36 Πορευομένου δὲ αὐτοῦ,
ὑπεστρώννυον τὰ ἱμάτια αὐ-
τῶν ἐν τῇ ὁδῷ.
37 Ἐγγίζοντος δὲ αὐτοῦ
ἤδη πρὸς τῇ καταβάσει τοῦ
ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἤρξαντο
ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν μαθη-
τῶν χαίροντες αἰνεῖν τὸν
Θεὸν φωνῇ μεγάλῃ περὶ πα-
σῶν ὧν εἶδον δυνάμεων,
38 Λέγοντες· Εὐλογη-
μένος ὁ ἐρχόμενος βασι-
λεὺς ἐν ὀνόματι Κυρίου· εἰ-
ρήνη ἐν οὐρανῷ, καὶ δόξα ἐν
ὑψίστοις.
39 Καί τινες τῶν Φαρισαίων
ἀπὸ τοῦ ὄχλου εἶπον πρὸς
αὐτόν· Διδάσκαλε, ἐπι-
τίμησον τοῖς μαθηταῖς σου.
40 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν
αὐτοῖς· Λέγω ὑμῖν ὅτι
ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λί-
θοι κεκράξονται.
41 Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν
τὴν πόλιν, ἔκλαυσεν ἐπ'
αὐτῇ,
42 Λέγων· Ὅτι εἰ ἔγνως
καὶ σύ, καί γε ἐν τῇ ἡμέρᾳ σου
ταύτῃ, τὰ πρὸς εἰρήνην σου·
νῦν δὲ ἐκρύβη ἀπὸ ὀφθαλ-
μῶν σου·
43 Ὅτι ἥξουσιν ἡμέραι
ἐπί σε, καὶ περιβαλοῦσιν οἱ
ἐχθροί σου χάρακά σοι, καὶ
περικυκλώσουσί σε, καὶ συν-
έξουσί σε πάντοθεν·
44 Καὶ ἐδαφιοῦσί σε, καὶ τὰ
τέκνα σου ἐν σοί· καὶ οὐκ
ἀφήσουσιν ἐν σοὶ λίθον ἐπὶ
λίθῳ· ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνως τὸν
καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.
45 Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ
ἱερὸν, ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς
πωλοῦντας ἐν αὐτῷ καὶ ἀγο-
ράζοντας,
46 Λέγων αὐτοῖς· Γέ-
γραπται· Ὁ οἶκός μου, οἶκος
προσευχῆς ἐστιν· ὑμεῖς δὲ
αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον
λῃστῶν.

47 Καὶ ἦν διδάσκων τὸ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζήτουν αὐτὸν ἀπολέσαι, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ·

48 Καὶ οὐχ εὕρισκον τὸ τί ποιήσωσιν· ὁ λαὸς γὰρ ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων.

Κεφ. κ'. 20.

Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, διδάσκοντος αὐτοῦ τὸν λαὸν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εὐαγγελιζομένου, ἐπέστησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς σὺν τοῖς πρεσβυτέροις,

2 Καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν, λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, ἢ τίς ἐστιν ὁ δούς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

3 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον, καὶ εἴπατέ μοι·

4 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων;

5 Οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτοὺς, λέγοντες· Ὅτι ἐὰν εἴπωμεν, Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ· Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

6 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν, Ἐξ ἀνθρώπων· πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς· πεπεισμένος γάρ ἐστιν Ἰωάννην προφήτην εἶναι.

7 Καὶ ἀπεκρίθησαν μὴ εἰδέναι πόθεν.

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

9 Ἤρξατο δὲ πρὸς τὸν λαὸν λέγειν τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς· καὶ ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανούς.

10 Καὶ ἐν καιρῷ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς δοῦλον, ἵνα ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπελῶνος δῶσιν αὐτῷ· οἱ δὲ γεωργοὶ δείραντες αὐτὸν, ἐξαπέστειλαν κενόν.

11 Καὶ προσέθετο πέμψαι ἕτερον δοῦλον· οἱ δὲ κἀκεῖνον δείραντες καὶ ἀτιμάσαντες ἐξαπέστειλαν κενόν.

12 Καὶ προσέθετο πέμψαι τρίτον· οἱ δὲ καὶ τοῦτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον.

13 Εἶπε δὲ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος· Τί ποιήσω; πέμψω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπητόν· ἴσως τοῦτον ἰδόντες ἐντραπήσονται.

14 Ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ γεωργοὶ, διελογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν, ἵνα ἡμῶν γένηται ἡ κληρονομία.

15 Καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, ἀπέκτειναν. Τί οὖν ποιήσει

αὐτοῖς ὁ κύριος τοῦ ἀμπε-
λῶνος;
16 Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει
τοὺς γεωργοὺς τούτους, καὶ
δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.
Ἀκούσαντες δὲ εἶπον· Μὴ
γένοιτο.
17 Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐ-
τοῖς, εἶπε· Τί οὖν ἐστι τὸ
γεγραμμένον τοῦτο· Λίθον
ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδο-
μοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς
κεφαλὴν γωνίας;
18 Πᾶς ὁ πεσὼν ἐπ' ἐκεῖ-
νον τὸν λίθον, συνθλασθήσε-
ται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λι-
κμήσει αὐτόν.
19 Καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀρχ-
ιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐπι-
βαλεῖν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖ-
ρας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ· καὶ
ἐφοβήθησαν τὸν λαόν· ἔγνωσαν
γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παρα-
βολὴν ταύτην εἶπε.
20 Καὶ παρατηρήσαντες
ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑπο-
κρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους
εἶναι· ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ
λόγου, εἰς τὸ παραδοῦναι
αὐτὸν τῇ ἀρχῇ καὶ τῇ ἐξου-
σίᾳ τοῦ ἡγεμόνος.
21 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐ-
τὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε,
οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις
καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμ-
βάνεις πρόσωπον, ἀλλ' ἐπ'
ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ
διδάσκεις.
22 Ἔξεστιν ἡμῖν Καίσαρι
φόρον δοῦναι, ἢ οὔ;
23 Κατανοήσας δὲ αὐτῶν
τὴν πανουργίαν, εἶπε πρὸς
αὐτούς· Τί με πειράζετε;
24 Ἐπιδείξατέ μοι δη-
νάριον· τίνος ἔχει εἰκόνα καὶ
ἐπιγραφήν; Ἀποκριθέντες
δὲ εἶπον· Καίσαρος.
25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
Ἀπόδοτε τοίνυν τὰ Καίσα-
ρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ
τῷ Θεῷ.
26 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλα-
βέσθαι αὐτοῦ ῥήματος ἐναν-
τίον τοῦ λαοῦ· καὶ θαυμάσαν-
τες ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει αὐτοῦ,
ἐσίγησαν.
27 Προσελθόντες δέ τινες
τῶν Σαδδουκαίων (οἱ ἀντιλέ-
γοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι)
ἐπηρώτησαν αὐτὸν,
28 Λέγοντες· Διδάσκαλε,
Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, Ἐάν
τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ
ἔχων γυναῖκα, καὶ οὗτος ἄτε-
κνος ἀποθάνῃ, ἵνα λάβῃ ὁ
ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα,
καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ
ἀδελφῷ αὐτοῦ.
29 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ
ἦσαν, καὶ ὁ πρῶτος, λα-
βὼν γυναῖκα, ἀπέθανεν
ἄτεκνος.
30 Καὶ ἔλαβεν ὁ δεύτερος
τὴν γυναῖκα, καὶ οὗτος ἀπέ-
θανεν ἄτεκνος.
31 Καὶ ὁ τρίτος ἔλαβεν
αὐτήν.

αὐτήν· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἑπτά· καὶ οὐ κατέλιπον τέκνα, καὶ ἀπέθανον.

32 Ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

33 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, τίνος αὐτῶν γίνεται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

34 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίσκονται.

35 Οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίσκονται.

36 Οὔτε γὰρ ἀποθανεῖν ἔτι δύνανται· ἰσάγγελοι γάρ εἰσι· καὶ υἱοί εἰσι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως υἱοὶ ὄντες.

37 Ὅτι δὲ ἐγείρονται οἱ νεκροί, καὶ Μωσῆς ἐμήνυσεν ἐπὶ τῆς βάτου, ὡς λέγει Κύριον τὸν Θεὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν Θεὸν Ἰσαάκ, καὶ τὸν Θεὸν Ἰακώβ.

38 Θεὸς δὲ οὐκ ἔστι νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων· πάντες γὰρ αὐτῷ ζῶσιν.

39 Ἀποκριθέντες δέ τινες τῶν γραμματέων εἶπον· Διδάσκαλε, καλῶς εἶπας.

40 Οὐκ ἔτι δὲ ἐτόλμων ἐπερωτᾷν αὐτὸν οὐδέν.

41 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Πῶς λέγουσι τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαβὶδ εἶναι;

42 Καὶ αὐτὸς Δαβὶδ λέγει ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

43 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

44 Δαβὶδ οὖν Κύριον αὐτὸν καλεῖ, καὶ πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστιν;

45 Ἀκούοντος δὲ παντὸς τοῦ λαοῦ, εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·

46 Προσέχετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς, καὶ φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις·

47 Οἳ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται· Οὗτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

Κεφ. κα'. 21.

Ἀναβλέψας δὲ εἶδε τοὺς βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον πλουσίους.

2 Εἶδε δὲ καί τινα χήραν πενιχρὰν βάλλουσαν ἐκεῖ δύο λεπτά.

3 Καὶ εἶπεν· Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλεν·

4 Ἅπαντες γὰρ οὗτοι ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ· αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.

5 Καί τινων λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ, ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε·

6 Ταῦτα ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυθήσεται."

7 Ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, πότ' οὖν ταῦτα ἔσται; καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι;

8 Ὁ δὲ εἶπε· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.

9 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον· ἀλλ' οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.

10 Τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν·

11 Σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπους καὶ λιμοὶ καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται.

12 Πρὸ δὲ τούτων ἁπάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου.

13 Ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον.

14 Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾷν ἀπολογηθῆναι·

15 Ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.

16 Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν.

17 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου.

18 Καὶ θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται.

19 Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

20 Ὅταν δὲ ἴδητε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλὴμ, τότε γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.

21 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη· καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς, ἐκχωρείτωσαν· καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις, μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὗταί εἰσι, τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.

23 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γὰρ ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὀργὴ ἐν τῷ λαῷ τούτῳ.

24 Καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ Ἱερουσαλὴμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

25 Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἄστροις· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, ἠχούσης θαλάσσης καὶ σάλου·

26 Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

27 Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

28 Ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν· διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

29 Καὶ εἶπε παραβολὴν αὐτοῖς· Ἴδετε τὴν συκῆν καὶ πάντα τὰ δένδρα·

30 Ὅταν προβάλωσιν ἤδη, βλέποντες ἀφ᾽ ἑαυτῶν γινώσκετε ὅτι ἤδη ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν·

31 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

32 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα γένηται.

33 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

34 Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ᾽ ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

35 Ὡς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

36 Ἀγρυπνεῖτε οὖν, ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι, ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

37 Ἦν δὲ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων· τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ηὐλίζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἐλαιῶν.

38 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ.

Κεφ. κβ΄. 22.

Ἤγγιζε δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύ-
μων, ἡ λεγομένη Πάσχα·
2 Καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιε-
ρεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τό,
πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν· ἐφο-
βοῦντο γὰρ τὸν λαόν.
3 Εἰσῆλθε δὲ ὁ Σατανᾶς
εἰς Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμε-
νον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ
ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα.
4 Καὶ ἀπελθὼν συνελά-
λησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ
τοῖς στρατηγοῖς, τό, πῶς αὐ-
τὸν παραδῷ αὐτοῖς.
5 Καὶ ἐχάρησαν· καὶ συνέ-
θεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι.
6 Καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ
ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παρα-
δοῦναι αὐτὸν αὐτοῖς ἄτερ
ὄχλου.
7 Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν
ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύεσθαι τὸ
πάσχα.
8 Καὶ ἀπέστειλε Πέτρον
καὶ Ἰωάννην, εἰπών· Πορευ-
θέντες ἑτοιμάσατε ἡμῖν τὸ
πάσχα, ἵνα φάγωμεν.
9 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ποῦ
θέλεις ἑτοιμάσωμεν;
10 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
Ἰδού, εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς
τὴν πόλιν, συναντήσει ὑμῖν
ἄνθρωπος κεράμιον ὕδα-
τος βαστάζων· ἀκολουθή-
σατε αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν οὗ
εἰσπορεύεται.
11 Καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκοδε-
σπότῃ τῆς οἰκίας· Λέγει σοι ὁ
διδάσκαλος· Ποῦ ἐστι τὸ κα-
τάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ
τῶν μαθητῶν μου φάγω;
12 Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει
ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον·
ἐκεῖ ἑτοιμάσατε.
13 Ἀπελθόντες δὲ εὗρον
καθὼς εἴρηκεν αὐτοῖς· καὶ ἡ-
τοίμασαν τὸ πάσχα.
14 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὥ-
ρα, ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα
ἀπόστολοι σὺν αὐτῷ.
15 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·
Ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τοῦτο
τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ᾽ ὑμῶν
πρὸ τοῦ με παθεῖν·
16 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐκ-
έτι οὐ μὴ φάγω ἐξ αὐτοῦ, ἕως
ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασι-
λείᾳ τοῦ Θεοῦ.
17 Καὶ δεξάμενος πο-
τήριον, εὐχαριστήσας εἶπε·
Λάβετε τοῦτο, καὶ διαμερίσατε
ἑαυτοῖς·
18 Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐ
μὴ πίω ἀπὸ τοῦ γεννήματος
τῆς ἀμπέλου ἕως ὅτου ἡ βασι-
λεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ.
19 Καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐ-
χαριστήσας ἔκλασε· καὶ ἔδω-
κεν αὐτοῖς, λέγων· Τοῦτό ἐστι
τὸ σῶμά μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν
διδόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς
τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.
20 Ὡσαύτως καὶ τὸ πο-
τήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι,
λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἡ

καινὴ

καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵμα-
τί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυ-
νόμενον.
21 Πλὴν ἰδοὺ, ἡ χεὶρ τοῦ
παραδιδόντος με μετ᾽ ἐμοῦ
ἐπὶ τῆς τραπέζης.
22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀν-
θρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὡρι-
σμένον· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀν-
θρώπῳ ἐκείνῳ δι᾽ οὗ παρα-
δίδοται.
23 Καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συ-
ζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς, τὸ, τίς
ἄρα εἴη ἐξ αὐτῶν ὁ τοῦτο
μέλλων πράσσειν.
24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονει-
κία ἐν αὐτοῖς, τὸ, τίς αὐ-
τῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.
25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυ-
ριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ ἐξου-
σιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται
καλοῦνται.
26 Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως·
ἀλλ᾽ ὁ μείζων ἐν ὑμῖν, γε-
νέσθω ὡς ὁ νεώτερος· καὶ ὁ
ἡγούμενος, ὡς ὁ διακονῶν.
27 Τίς γὰρ μείζων, ὁ ἀνα-
κείμενος, ἢ ὁ διακονῶν; οὐ-
χὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δέ
εἰμι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ δι-
ακονῶν.
28 Ὑμεῖς δέ ἐστε οἱ δια-
μεμενηκότες μετ᾽ ἐμοῦ ἐν
τοῖς πειρασμοῖς μου.
29 Κἀγὼ διατίθεμαι ὑ-
μῖν, καθὼς διέθετό μοι ὁ
πατήρ μου, βασιλείαν·
30 Ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε
ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ
βασιλείᾳ μου, καὶ καθίσησθε
ἐπὶ θρόνων, κρίνοντες
τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσ-
ραήλ.
31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος·
Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ, ὁ Σα-
τανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, τοῦ
σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον.
32 Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ
σοῦ, ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πίστις
σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας,
στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου.
33 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ·
Κύριε, μετὰ σοῦ ἕτοιμός εἰμι
καὶ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς θάνα-
τον πορεύεσθαι.
34 Ὁ δὲ εἶπε· Λέγω
σοι, Πέτρε, οὐ μὴ φωνήσει σή-
μερον ἀλέκτωρ πρὶν ἢ τρεῖς
ἀπαρνήσῃ μὴ εἰδέναι με.
35 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ
βαλαντίου καὶ πήρας καὶ ὑπο-
δημάτων, μή τινος ὑστερή-
σατε; Οἱ δὲ εἶπον· Οὐ-
δενός.
36 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς·
Ἀλλὰ νῦν, ὁ ἔχων βαλάν-
τιον, ἀράτω, ὁμοίως καὶ πή-
ραν· καὶ ὁ μὴ ἔχων, πωλη-
σάτω τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ
ἀγορασάτω μάχαιραν·
37 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ἔτι
τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τε-
λεσθῆναι ἐν ἐμοὶ, τό· Καὶ
μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη. Καὶ γὰρ

τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.
38 Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε,
ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. Ὁ
δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἱκανόν
ἐστι.
39 Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύ-
θη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος
τῶν Ἐλαιῶν· ἠκολούθησαν
δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.
40 Γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ
τόπου, εἶπεν αὐτοῖς· Προσ-
εύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς
πειρασμόν.
41 Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη
ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν,
καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύ-
χετο,
42 Λέγων· Πάτερ, εἰ
βούλει παρενεγκεῖν τὸ ποτή-
ριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν
μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ
σὸν γενέσθω.
43 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγε-
λος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων
αὐτόν.
44 Καὶ γενόμενος ἐν ἀ-
γωνίᾳ, ἐκτενέστερον προσ-
ηύχετο· ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς
αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵμα-
τος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν
γῆν.
45 Καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς
προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τοὺς
μαθητὰς αὐτοῦ, εὗρεν αὐτοὺς
κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης.
46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Τί καθεύδετε; ἀναστάντες
προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλ-
θητε εἰς πειρασμόν.
47 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦν-
τος, ἰδοὺ ὄχλος, καὶ ὁ λε-
γόμενος Ἰούδας, εἷς τῶν δώ-
δεκα, προήρχετο αὐτῶν, καὶ
ἤγγισε τῷ Ἰησοῦ φιλῆσαι
αὐτόν.
48 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν
αὐτῷ· Ἰούδα, φιλήματι τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;
49 Ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐ-
τὸν τὸ ἐσόμενον, εἶπον αὐ-
τῷ· Κύριε, εἰ πατάξομεν
ἐν μαχαίρᾳ;
50 Καὶ ἐπάταξεν εἷς τις
ἐξ αὐτῶν τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχ-
ιερέως, καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ
τὸ οὖς τὸ δεξιόν.
51 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, εἶπεν· Ἐᾶτε ἕως τού-
του. Καὶ ἁψάμενος τοῦ ὠ-
τίου αὐτοῦ, ἰάσατο αὐτόν.
52 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς
τοὺς παραγενομένους ἐπ' αὐ-
τὸν ἀρχιερεῖς καὶ στρατηγοὺς
τοῦ ἱεροῦ, καὶ πρεσβυτέρους·
Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξεληλύθα-
τε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων;
53 Καθ' ἡμέραν ὄντος
μου μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ ἱερῷ, οὐκ
ἐξετείνατε τὰς χεῖρας ἐπ'
ἐμέ· ἀλλ' αὕτη ὑμῶν ἐστιν ἡ
ὥρα, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.
54 Συλλαβόντες δὲ αὐτὸν
ἤγαγον, καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν
εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιερέως·
Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει μα-
κρόθεν.

55 Ἁψάν-

55 Ἁψάντων δὲ πῦρ ἐν
μέσῳ τῆς αὐλῆς, καὶ συγκαθι-
σάντων αὐτῶν, ἐκάθητο ὁ
Πέτρος ἐν μέσῳ αὐτῶν.
56 Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παι-
δίσκη τις καθήμενον πρὸς
τὸ φῶς, καὶ ἀτενίσασα αὐ-
τῷ, εἶπε· Καὶ οὗτος σὺν αὐ-
τῷ ἦν.
57 Ὁ δὲ ἠρνήσατο αὐτὸν,
λέγων· Γύναι, οὐκ οἶδα
αὐτόν.
58 Καὶ μετὰ βραχὺ ἕτερος
ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη· Καὶ σὺ
ἐξ αὐτῶν εἶ. Ὁ δὲ Πέ-
τρος εἶπεν· Ἄνθρωπε, οὐκ
εἰμί.
59 Καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥ-
ρας μιᾶς, ἄλλος τις δι-
ϊσχυρίζετο, λέγων· Ἐπ' ἀλη-
θείας καὶ οὗτος μετ' αὐτοῦ ἦν·
καὶ γὰρ Γαλιλαῖός ἐστιν.
60 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος·
Ἄνθρωπε, οὐκ οἶδα ὃ λέγεις.
Καὶ παραχρῆμα, ἔτι λα-
λοῦντος αὐτοῦ, ἐφώνησεν ὁ
ἀλέκτωρ.
61 Καὶ στραφεὶς ὁ Κύρι-
ος ἐνέβλεψε τῷ Πέτρῳ·
καὶ ὑπεμνήσθη ὁ Πέτρος
τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὡς εἶ-
πεν αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέ-
κτορα φωνῆσαι, ἀπαρνήσῃ
με τρίς.
62 Καὶ ἐξελθὼν ἔξω ὁ
Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς.
63 Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ συν-
έχοντες τὸν Ἰησοῦν, ἐν-
έπαιζον αὐτῷ, δέροντες.
64 Καὶ περικαλύψαντες
αὐτὸν, ἔτυπτον αὐτοῦ τὸ
πρόσωπον· καὶ ἐπηρώτων αὐ-
τὸν, λέγοντες· Προφήτευ-
σον τίς ἐστιν ὁ παίσας σε.
65 Καὶ ἕτερα πολλὰ
βλασφημοῦντες ἔλεγον εἰς
αὐτόν.
66 Καὶ ὡς ἐγένετο ἡμέ-
ρα, συνήχθη τὸ πρεσβυτέ-
ριον τοῦ λαοῦ, ἀρχιερεῖς τε καὶ
γραμματεῖς, καὶ ἀνήγαγον
αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον ἑ-
αυτῶν,
67 Λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ
Χριστός; εἰπὲ ἡμῖν. Εἶπε δὲ
αὐτοῖς· Ἐὰν ὑμῖν εἴπω, οὐ
μὴ πιστεύσητε·
68 Ἐὰν δὲ καὶ ἐρωτήσω, οὐ
μὴ ἀποκριθῆτέ μοι, ἢ ἀπο-
λύσητε.
69 Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου καθήμενος ἐκ
δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ
Θεοῦ.
70 Εἶπον δὲ πάντες· Σὺ
οὖν εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ
πρὸς αὐτοὺς ἔφη· Ὑμεῖς λέ-
γετε ὅτι ἐγώ εἰμι.
71 Οἱ δὲ εἶπον· Τί ἔτι
χρείαν ἔχομεν μαρτυρίας; αὐ-
τοὶ γὰρ ἠκούσαμεν ἀπὸ τοῦ στό-
ματος αὐτοῦ.

Κεφ. κγ'. 23.

Καὶ ἀναστὰν ἅπαν τὸ
πλῆθος αὐτῶν, ἤγαγον αὐ-
τὸν ἐπὶ τὸν Πιλάτον.

2 Ἤρξαντο δὲ κατηγορεῖν αὐτοῦ, λέγοντες· Τοῦτον εὕρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος, καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν βασιλέα εἶναι.

3 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπηρώτησεν αὐτὸν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· Σὺ λέγεις.

4 Ὁ δὲ Πιλάτος εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὄχλους· Οὐδὲν εὑρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ.

5 Οἱ δὲ ἐπίσχυον, λέγοντες· Ὅτι ἀνασείει τὸν λαὸν, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε.

6 Πιλάτος δὲ ἀκούσας Γαλιλαίαν, ἐπηρώτησεν εἰ ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖός ἐστι.

7 Καὶ ἐπιγνοὺς ὅτι ἐκ τῆς ἐξουσίας Ἡρώδου ἐστὶν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἡρώδην, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.

8 Ὁ δὲ Ἡρώδης, ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρη λίαν· ἦν γὰρ θέλων ἐξ ἱκανοῦ ἰδεῖν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀκούειν πολλὰ περὶ αὐτοῦ· καὶ ἤλπιζέ τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον.

9 Ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ.

10 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ.

11 Ἐξουθενήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ, καὶ ἐμπαίξας, περιβαλὼν αὐτὸν ἐσθῆτα λαμπρὰν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν τῷ Πιλάτῳ.

12 Ἐγένοντο δὲ φίλοι ὅ, τε Πιλάτος καὶ ὁ Ἡρώδης ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ μετ' ἀλλήλων· προϋπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς.

13 Πιλάτος δὲ, συγκαλεσάμενος τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λαὸν,

14 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Προσηνέγκατέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὡς ἀποστρέφοντα τὸν λαόν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας, οὐδὲν εὗρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον, ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ.

15 Ἀλλ' οὐδὲ Ἡρώδης· ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἰδοὺ, οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ.

16 Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

17 Ἀνάγκην δὲ εἶχεν ἀπολύειν αὐτοῖς κατὰ ἑορτὴν ἕνα.

18 Ἀνέκραξαν δὲ παμπλη-

θεὶ, λέγοντες· Αἶρε τοῦτον,
ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βα-
ραββᾶν·
19 Ὅστις ἦν διὰ στάσιν
τινὰ γενομένην ἐν τῇ πόλει,
καὶ φόνον, βεβλημένος εἰς
φυλακήν.
20 Πάλιν οὖν Πιλάτος
προσεφώνησε, θέλων ἀπο-
λῦσαι τὸν Ἰησοῦν.
21 Οἱ δὲ ἐπεφώνουν, λέ-
γοντες· Σταύρωσον, σταύρω-
σον αὐτόν.
22 Ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς
αὐτούς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν
οὗτος; οὐδὲν αἴτιον θανάτου εὗ-
ρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν
αὐτὸν ἀπολύσω.
23 Οἱ δὲ ἐπέκειντο φω-
ναῖς μεγάλαις, αἰτούμενοι
αὐτὸν σταυρωθῆναι· καὶ κατί-
σχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν
ἀρχιερέων.
24 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέ-
κρινε γενέσθαι τὸ αἴτημα
αὐτῶν.
25 Ἀπέλυσε δὲ αὐτοῖς τὸν
διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλη-
μένον εἰς τὴν φυλακήν, ὃν
ᾐτοῦντο· τὸν δὲ Ἰησοῦν
παρέδωκε τῷ θελήματι αὐ-
τῶν.
26 Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐ-
τόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός
τινος Κυρηναίου τοῦ ἐρχο-
μένου ἀπ᾽ ἀγροῦ, ἐπέθηκαν
αὐτῷ τὸν σταυρὸν, φέρειν ὄ-
πισθεν τοῦ Ἰησοῦ.
27 Ἠκολούθει δὲ αὐτῷ
πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, καὶ γυ-
ναικῶν· αἳ καὶ ἐκόπτοντο καὶ
ἐθρήνουν αὐτόν.
28 Στραφεὶς δὲ πρὸς
αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Θυ-
γατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ
κλαίετε ἐπ᾽ ἐμέ, πλὴν ἐφ᾽ ἑ-
αυτὰς κλαίετε, καὶ ἐπὶ τὰ
τέκνα ὑμῶν·
29 Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχονται ἡ-
μέραι ἐν αἷς ἐροῦσι· Μακά-
ριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι
αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ
οὐκ ἐθήλασαν.
30 Τότε ἄρξονται λέγειν
τοῖς ὄρεσι· Πέσετε ἐφ᾽ ἡ-
μᾶς· καὶ τοῖς βουνοῖς· Καλύ-
ψατε ἡμᾶς.
31 Ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύ-
λῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ
ξηρῷ τί γένηται;
32 Ἤγοντο δὲ καὶ ἕτεροι
δύο κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀν-
αιρεθῆναι.
33 Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ
τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρα-
νίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν
καὶ τοὺς κακούργους· ὃν μὲν ἐκ
δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀρι-
στερῶν.
34 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε·
Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ
οἴδασι τί ποιοῦσι. Διαμε-
ριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐ-
τοῦ, ἔβαλον κλῆρον.
35 Καὶ εἱστήκει ὁ λαὸς
θεωρῶν. ἐξεμυκτήριζον δὲ

καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς,
λέγοντες· Ἄλλους ἔσωσε, σω-
σάτω ἑαυτὸν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ
Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός.
36 Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ
καὶ οἱ στρατιῶται, προσερχό-
μενοι καὶ ὄξος προσφέρον-
τες αὐτῷ,
37 Καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ
εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων,
σῶσον σεαυτόν.
38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ
γεγραμμένη ἐπ᾽ αὐτῷ γράμ-
μασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥω-
μαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς·
ΟΥ̓ΤΟ'Σ ἘΣΤΙΝ Ὁ
ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ ΤΩ͂Ν
ἸΟΥΔΑΙ'ΩΝ.
39 Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέν-
των κακούργων ἐβλασφήμει
αὐτὸν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ
Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡ-
μᾶς.
40 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτε-
ρος ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων·
Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θε-
ὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίμα-
τι εἶ;
41 Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως·
ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπο-
λαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν
ἄτοπον ἔπραξε.
42 Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ·
Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅ-
ταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασι-
λείᾳ σου.
43 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰ-
ησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι,
σήμερον μετ᾽ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν
τῷ παραδείσῳ.
44 Ἦν δὲ ὡσεὶ ὥρα ἕκτη,
καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ᾽ ὅλην
τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐν-
νάτης.
45 Καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος,
καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα
τοῦ ναοῦ μέσον.
46 Καὶ φωνήσας φωνῇ
μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε·
Πάτερ, εἰς χεῖράς σου πα-
ραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου.
Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέ-
πνευσεν.
47 Ἰδὼν δὲ ὁ ἑκατόνταρ-
χος τὸ γενόμενον, ἐδόξα-
σε τὸν Θεὸν, λέγων· Ὄντως
ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαι-
ος ἦν.
48 Καὶ πάντες οἱ συμ-
παραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ
τὴν θεωρίαν ταύτην, θεω-
ροῦντες τὰ γενόμενα, τύ-
πτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη
ὑπέστρεφον.
49 Εἱστήκεισαν δὲ πάν-
τες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ μα-
κρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συν-
ακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ
τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι
ταῦτα.
50 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνό-
ματι Ἰωσὴφ, βουλευτὴς
ὑπάρχων, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ
δίκαιος,
51 (Οὗτος οὐκ ἦν συγκα-
τατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ

τῇ πράξει αὐτῶν) ἀπὸ Ἀ-
ριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰου-
δαίων· ὃς καὶ προσεδέχετο
καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ.
52 Οὗτος προσελθὼν τῷ
Πιλάτῳ, ᾐτήσατο τὸ σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ.
53 Καὶ καθελὼν αὐτὸ
ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι,
καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι
λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδέπω
οὐδεὶς κείμενος.
54 Καὶ ἡμέρα ἦν παρα-
σκευή, καὶ σάββατον ἐπέ-
φωσκε.
55 Κατακολουθήσασαι δὲ
καὶ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν
συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς
Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ
μνημεῖον, καὶ ὡς ἐτέθη τὸ
σῶμα αὐτοῦ.
56 Ὑποστρέψασαι δὲ ἡ-
τοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα·
καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν
κατὰ τὴν ἐντολήν.

Κεφ. κδʹ. 24.

Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων,
ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ
μνῆμα, φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν
ἀρώματα· καί τινες σὺν
αὐταῖς.
2 Εὗρον δὲ τὸν λίθον
ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ
μνημείου·
3 Καὶ εἰσελθοῦσαι οὐχ
εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ.
4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ δια-
πορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου,
καὶ ἰδοὺ, δύο ἄνδρες ἐπέστησαν
αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστρα-
πτούσαις.
5 Ἐμφόβων δὲ γενομέ-
νων αὐτῶν, καὶ κλινουσῶν
τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν,
εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζη-
τεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν
νεκρῶν;
6 Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ᾽
ἠγέρθη. μνήσθητε ὡς ἐλά-
λησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ
Γαλιλαίᾳ,
7 Λέγων· Ὅτι δεῖ τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆ-
ναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων
ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρω-
θῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέ-
ρᾳ ἀναστῆναι.
8 Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥη-
μάτων αὐτοῦ.
9 Καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ
τοῦ μνημείου, ἀπήγγειλαν ταῦ-
τα πάντα τοῖς ἕνδεκα καὶ
πᾶσι τοῖς λοιποῖς.
10 Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδα-
ληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάν-
να καὶ Μαρία Ἰακώβου,
καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς,
αἳ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστό-
λους ταῦτα.
11 Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον
αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥή-
ματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν
αὐταῖς.
12 Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς
ἔδρα-

ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ
παρακύψας βλέπει τὰ ὀθό-
νια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλ-
θε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμά-
ζων τὸ γεγονός.
13 Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐ-
τῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ
τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέ-
χουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ
Ἱερουσαλὴμ, ᾗ ὄνομα Ἐμ-
μαοῦς.
14 Καὶ αὐτοὶ ὡμίλουν πρὸς
ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν
συμβεβηκότων τούτων.
15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁ-
μιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ
αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας
συνεπορεύετο αὐτοῖς.
16 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐ-
τῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπι-
γνῶναι αὐτόν.
17 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς·
Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀν-
τιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους
περιπατοῦντες, καὶ ἐστὲ σκυ-
θρωποί;
18 Ἀποκριθεὶς δὲ εἷς ᾧ
ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς
αὐτόν· Σὺ μόνος παροι-
κεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ
οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν
αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύ-
ταις;
19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ·
Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου,
ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης,
δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ
ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς
τοῦ λαοῦ.
20 Ὅπως τε παρέδωκαν
αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα
θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐ-
τόν.
21 Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν
ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων
λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ· ἀλλά
γε σὺν πᾶσι τούτοις, τρίτην
ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον
ἀφ᾽ οὗ ταῦτα ἐγένετο.
22 Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τι-
νες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς,
γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ
μνημεῖον·
23 Καὶ μὴ εὑροῦσαι τὸ
σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον, λέγου-
σαι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων
ἑωρακέναι, οἳ λέγουσιν αὐ-
τὸν ζῆν.
24 Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν
σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον,
καὶ εὗρον οὕτω καθὼς καὶ αἱ
γυναῖκες εἶπον· αὐτὸν δὲ
οὐκ εἶδον.
25 Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς
αὐτούς· Ὦ ἀνόητοι καὶ βρα-
δεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν
ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ
προφῆται.
26 Οὐχὶ ταῦτα ἔδει πα-
θεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν
εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;
27 Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ
Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων
τῶν προφητῶν, διηρμήνευεν

αὐτοῖς ἐν πάσαις τῶν γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ.

28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι.

29 Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς.

30 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.

31 Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.

32 Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;

33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς,

34 Λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι.

35 Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν.

37 Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.

38 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διατί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

39 Ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου· ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε· ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.

40 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

41 Ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ θαυμαζόντων, εἶπεν αὐτοῖς· Ἔχετέ τι βρώσιμον ἐνθάδε;

42 Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος, καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου.

43 Καὶ λαβὼν, ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.

44 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Οὗτοι οἱ λόγοι οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὢν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως, καὶ προφήταις, καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ.

45 Τότε

45 Τότε διήνοιξεν αὐ-
τῶν τὸν νοῦν, τοῦ συνιέναι τὰς
γραφάς.
46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅ-
τι οὕτω γέγραπται, καὶ οὕτως ἔ-
δει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ ἀ-
ναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ
ἡμέρᾳ·
47 Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ
τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοι-
αν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς
πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον
ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.
48 Ὑμεῖς δέ ἐστε μάρ-
τυρες τούτων.
49 Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλ-
λω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πα-
τρός μου ἐφ᾽ ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ
καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερου-
σαλὴμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύ-
ναμιν ἐξ ὕψους.
50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς
ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν· καὶ
ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ,
εὐλόγησεν αὐτούς.
51 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐ-
λογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς, διέστη
ἀπ᾽ αὐτῶν, καὶ ἀνεφέρετο εἰς
τὸν οὐρανόν.
52 Καὶ αὐτοὶ προσκυνή-
σαντες αὐτὸν, ὑπέστρεψαν
εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς
μεγάλης.
53 Καὶ ἦσαν διαπαντὸς ἐν
τῷ ἱερῷ, αἰνοῦντες καὶ εὐλο-
γοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

Τὸ κατὰ ΙΩΑ´ΝΝΗΝ Εὐαγγέλιον.

Κεφ. α΄. 1.
Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος,
καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν
Θεὸν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λό-
γος.
2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ
πρὸς τὸν Θεόν.
3 Πάντα δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο·
καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ
ἓν, ὃ γέγονεν.
4 Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ
ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώ-
πων.
5 Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκο-
τίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ
οὐ κατέλαβεν.
6 Ἐγένετο ἄνθρωπος
ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ,
ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης.
7 Οὗτος ἦλθεν εἰς μαρ-
τυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ
τοῦ φωτὸς, ἵνα πάντες πι-
στεύσωσι δι᾽ αὐτοῦ.
8 Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς,
ἀλλ᾽ ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ
φωτός.
9 Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν,
ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον
ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.
10 Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ
κόσμος δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ
ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω.

11 Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον.

12 Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ·

13 Οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν.

14 Καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, (καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς) πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

15 Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ, καὶ κέκραγε, λέγων· Οὗτος ἦν ὃν εἶπον, Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἔμπροσθέν μου γέγονεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.

16 Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος.

17 Ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

18 Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

19 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεῖς καὶ Λευίτας, ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτὸν, Σὺ τίς εἶ;

20 Καὶ ὡμολόγησε, καὶ οὐκ ἠρνήσατο· καὶ ὡμολόγησεν· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ Χριστός.

21 Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν· Τί οὖν; Ἠλίας εἶ σύ; Καὶ λέγει· Οὐκ εἰμί. Ὁ προφήτης εἶ σύ; Καὶ ἀπεκρίθη· Οὔ.

22 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τίς εἶ, ἵνα ἀπόκρισιν δῶμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς; τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ;

23 Ἔφη· Ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

24 Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι, ἦσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων·

25 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί οὖν βαπτίζεις, εἰ σὺ οὐκ εἶ ὁ Χριστὸς, οὔτε Ἠλίας, οὔτε ὁ προφήτης;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰωάννης, λέγων· Ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ ὑμῶν ἕστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε·

27 Αὐτός ἐστιν ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν· οὗ ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος.

28 Ταῦ-

28 Ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ
ἐγένετο πέραν τοῦ Ἰορδάνου,
ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτί-
ζων.
29 Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ
Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμε-
νον πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει·
Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων
τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.
30 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ
εἶπον· Ὀπίσω μου ἔρχεται
ἀνὴρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγο-
νεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.
31 Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν·
ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσ-
ραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ
ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων.
32 Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰω-
άννης, λέγων· Ὅτι τεθέα-
μαι τὸ πνεῦμα καταβαῖνον
ὡσεὶ περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ
ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν.
33 Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐ-
τόν· ἀλλ' ὁ πέμψας με
βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός
μοι εἶπεν· Ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς
τὸ πνεῦμα καταβαῖνον καὶ
μένον ἐπ' αὐτὸν, οὗτός ἐστιν ὁ
βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁ-
γίῳ.
34 Κἀγὼ ἑώρακα, καὶ με-
μαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ
υἱὸς τοῦ Θεοῦ.
35 Τῇ ἐπαύριον πάλιν
εἱστήκει ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκ τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ δύο.
36 Καὶ ἐμβλέψας τῷ
Ἰησοῦ περιπατοῦντι, λέγει·
Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.
37 Καὶ ἤκουσαν αὐτοῦ οἱ δύο
μαθηταὶ λαλοῦντος, καὶ
ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ.
38 Στραφεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς,
καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ἀ-
κολουθοῦντας, λέγει αὐ-
τοῖς· Τί ζητεῖτε; Οἱ δὲ
εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ (ὃ λέ-
γεται ἑρμηνευόμενον, διδά-
σκαλε ποῦ μένεις;
39 Λέγει αὐτοῖς· Ἔρχε-
σθε καὶ ἴδετε. Ἦλθον καὶ εἶδον
ποῦ μένει· καὶ παρ' αὐτῷ
ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην·
ὥρα δὲ ἦν ὡς δεκάτη.
40 Ἦν Ἀνδρέας ὁ ἀδελ-
φὸς Σίμωνος Πέτρου, εἷς ἐκ
τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων πα-
ρὰ Ἰωάννου, καὶ ἀκολουθη-
σάντων αὐτῷ.
41 Εὑρίσκει οὗτος πρῶτος
τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα,
καὶ λέγει αὐτῷ· Εὑρήκαμεν
τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμη-
νευόμενον ὁ Χριστός·
42 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς
τὸν Ἰησοῦν. Ἐμβλέψας δὲ
αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Σὺ
εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ· σὺ
κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμη-
νεύεται Πέτρος.
43 Τῇ ἐπαύριον ἠθέλη-
σεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν
Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει Φίλ-
ιππον, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκο-
λούθει μοι.
44 Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος

ἀπὸ Βηθσαϊδὰ, ἐκ τῆς πό-
λεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.
45 Εὑρίσκει Φίλιππος
τὸν Ναθαναὴλ, καὶ λέγει αὐ-
τῷ· Ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν
τῷ νόμῳ, καὶ οἱ προφῆται, εὑ-
ρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ
Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέθ.
46 Καὶ εἶπεν αὐτῷ Να-
θαναήλ· Ἐκ Ναζαρὲθ δύ-
ναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει
αὐτῷ Φίλιππος· Ἔρχου καὶ
ἴδε.
47 Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν
Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς
αὐτὸν, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ·
Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης,
ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.
48 Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ·
Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπ-
εκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν
αὐτῷ· Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον
φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν
συκῆν, εἶδόν σε.
49 Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ,
καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ, σὺ
εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ
βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.
50 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι εἶπόν
σοι, Εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς
συκῆς, πιστεύεις; μείζω τού-
των ὄψει.
51 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν
ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ἀπ' ἄρτι
ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα,
καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ
ἀναβαίνοντας καὶ καταβαί-
νοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀν-
θρώπου.

Κεφ. β'. 2.

Καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ
γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς
Γαλιλαίας· καὶ ἦν ἡ μήτηρ
τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ.
2 Ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ Ἰησοῦς
καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν
γάμον.
3 Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου,
λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ
πρὸς αὐτόν· Οἶνον οὐκ
ἔχουσι.
4 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι; οὔπω
ἥκει ἡ ὥρα μου.
5 Λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς
διακόνοις· Ὅ,τι ἂν λέγῃ
ὑμῖν ποιήσατε.
6 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαι
λίθιναι ἓξ, κείμεναι κατὰ τὸν
καθαρισμὸν τῶν Ἰουδαίων,
χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο
ἢ τρεῖς.
7 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδα-
τος. Καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς
ἕως ἄνω.
8 Καὶ λέγει αὐτοῖς·
Ἀντλήσατε νῦν, καὶ φέρετε
τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Καὶ ἤ-
νεγκαν.
9 Ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ ἀρχι-
τρίκλινος τὸ ὕδωρ οἶνον
γεγενημένον, (καὶ οὐκ ᾔδει
πόθεν ἐστίν· οἱ δὲ διάκονοι
ᾔδεισαν οἱ ἠντληκότες τὸ
ὕδωρ)

ὕδωρ) φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ ἀρχιτρίκλινος,

10 Καὶ λέγει αὐτῷ· Πᾶς ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησι, καὶ ὅταν μεθυσθῶσι, τότε τὸν ἐλάσσω· σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι.

11 Ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ· καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

12 Μετὰ τοῦτο κατέβη εἰς Καπερναοὺμ, αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἐκεῖ ἔμειναν οὐ πολλὰς ἡμέρας.

13 Καὶ ἐγγὺς ἦν τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς.

14 Καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστερὰς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους.

15 Καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων, πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τά τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας· καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε·

16 Καὶ τοῖς τὰς περιστερὰς πωλοῦσιν εἶπεν· Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν. μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου οἶκον ἐμπορίου.

17 Ἐμνήσθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ὅτι γεγραμμένον ἐστίν· Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.

18 Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί σημεῖον δεικνύεις ἡμῖν, ὅτι ταῦτα ποιεῖς;

19 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν.

20 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν;

21 Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

22 Ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγεν αὐτοῖς· καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ, καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

23 Ὡς δὲ ἦν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

24 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς, διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας·

25 Καὶ ὅτι οὐ χρείαν εἶχεν

ἵνα

ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

3 Κεφ. γ'. 3.

Ἦν δὲ ἄνθρωπος ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

2 Οὗτος ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββὶ, οἴδαμεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος· οὐδεὶς γὰρ ταῦτα τὰ σημεῖα δύναται ποιεῖν ἃ σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ᾖ ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ.

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

4 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· Πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέρων ὤν; μὴ δύναται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δεύτερον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι;

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

6 Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς, σάρξ ἐστι· καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ πνεύματος, πνεῦμά ἐστι.

7 Μὴ θαυμάσῃς ὅτι εἶπόν σοι· Δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν.

8 Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ· καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστὶ πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ πνεύματος.

9 Ἀπεκρίθη Νικόδημος καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι;

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις;

11 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι ὃ οἴδαμεν λαλοῦμεν, καὶ ὃ ἑωράκαμεν μαρτυροῦμεν· καὶ τὴν μαρτυρίαν ἡμῶν οὐ λαμβάνετε.

12 Εἰ τὰ ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν, καὶ οὐ πιστεύετε· πῶς, ἐὰν εἴπω ὑμῖν τὰ ἐπουράνια, πιστεύσετε;

13 Καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.

14 Καὶ καθὼς Μωσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου·

15 Ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

16 Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν

υἱὸν

υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδω-
κεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς
αὐτὸν, μὴ ἀπόληται, ἀλλ'
ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.
17 Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ
Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κό-
σμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον,
ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι'
αὐτοῦ.
18 Ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν,
οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πιστεύων,
ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπί-
στευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μο-
νογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.
19 Αὕτη δέ ἐστιν ἡ κρίσις,
ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν
κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄν-
θρωποι μᾶλλον τὸ σκότος
ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐ-
τῶν τὰ ἔργα.
20 Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσ-
σων, μισεῖ τὸ φῶς· καὶ οὐκ
ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ
ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ.
21 Ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθει-
αν, ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα
φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι
ἐν Θεῷ ἐστιν εἰργασμένα.
22 Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ
Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν· καὶ ἐκεῖ
διέτριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἐβά-
πτιζεν.
23 Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βα-
πτίζων ἐν Αἰνὼν, ἐγγὺς τοῦ
Σαλεὶμ, ὅτι ὕδατα πολλὰ
ἦν ἐκεῖ· καὶ παρεγίνοντο καὶ
ἐβαπτίζοντο.
24 Οὔπω γὰρ ἦν βεβλημέ-
νος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ἰω-
άννης.
25 Ἐγένετο οὖν ζήτησις ἐκ
τῶν μαθητῶν Ἰωάννου μετὰ Ἰου-
δαίων περὶ καθαρισμοῦ.
26 Καὶ ἦλθον πρὸς τὸν
Ἰωάννην, καὶ εἶπον αὐτῷ·
Ῥαββὶ, ὃς ἦν μετὰ σοῦ πέραν
τοῦ Ἰορδάνου, ᾧ σὺ μεμαρτύ-
ρηκας, ἴδε, οὗτος βαπτίζει,
καὶ πάντες ἔρχονται πρὸς
αὐτόν.
27 Ἀπεκρίθη Ἰωάννης καὶ
εἶπεν· Οὐ δύναται ἄνθρω-
πος λαμβάνειν οὐδὲν, ἐὰν
μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ.
28 Αὐτοὶ ὑμεῖς μοι μαρ-
τυρεῖτε ὅτι εἶπον· Οὐκ εἰμὶ
ἐγὼ ὁ Χριστὸς, ἀλλ' ὅτι ἀπε-
σταλμένος εἰμὶ ἔμπροσθεν
ἐκείνου.
29 Ὁ ἔχων τὴν νύμφην,
νυμφίος ἐστίν· ὁ δὲ φίλος
τοῦ νυμφίου ὁ ἑστηκὼς καὶ ἀκούων
αὐτοῦ, χαρᾷ χαίρει διὰ τὴν
φωνὴν τοῦ νυμφίου. Αὕτη οὖν
ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ πεπλήρωται.
30 Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν,
ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι.
31 Ὁ ἄνωθεν ἐρχόμενος,
ἐπάνω πάντων ἐστίν· ὁ ὢν
ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐστι,
καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ. ὁ ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος, ἐπάνω
πάντων ἐστί.
32 Καὶ ὃ ἑώρακε καὶ ἤκουσε,

τοῦτο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρ-
τυρίαν αὐτοῦ οὐδεὶς λαμ-
βάνει.
33 Ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν
μαρτυρίαν, ἐσφράγισεν ὅτι
ὁ Θεὸς ἀληθής ἐστιν.
34 Ὃν γὰρ ἀπέστειλεν ὁ
Θεὸς, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ
λαλεῖ· οὐ γὰρ ἐκ μέτρου δίδω-
σιν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα.
35 Ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν
υἱὸν, καὶ πάντα δέδωκεν ἐν
τῇ χειρὶ αὐτοῦ.
36 Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν,
ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ
ἀπειθῶν τῷ υἱῷ, οὐκ ὄψεται
ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ
μένει ἐπ' αὐτόν.

Κεφ. δ'. 4.

Ὡς οὖν ἔγνω ὁ Κύριος
ὅτι ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι
ὅτι Ἰησοῦς πλείονας μαθη-
τὰς ποιεῖ καὶ βαπτίζει ἢ
Ἰωάννης,
2 (Καίτοιγε Ἰησοῦς αὐτὸς
οὐκ ἐβάπτιζεν, ἀλλ' οἱ μα-
θηταὶ αὐτοῦ)
3 Ἀφῆκε τὴν Ἰουδαίαν, καὶ
ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Γαλι-
λαίαν.
4 Ἔδει δὲ αὐτὸν διέρχε-
σθαι διὰ τῆς Σαμαρείας.
5 Ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν
τῆς Σαμαρείας λεγομένην
Σιχὰρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ
ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ
υἱῷ αὐτοῦ.
6 Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ
Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κε-
κοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας,
ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πη-
γῇ. ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη.
7 Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς
Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ.
λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός
μοι πιεῖν.
8 (Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πό-
λιν, ἵνα τροφὰς ἀγορά-
σωσι.)
9 Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ
ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ,
Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν
αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς
Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγ-
χρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμα-
ρείταις.
10 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ᾔδεις τὴν
δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς
ἐστιν ὁ λέγων σοι, Δός μοι
πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας αὐ-
τὸν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι
ὕδωρ ζῶν.
11 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·
Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις,
καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ·
πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ
τὸ ζῶν;
12 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ
πατρὸς ἡμῶν Ἰακὼβ, ὃς
ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ
αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ
υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ θρέμματα
αὐτοῦ;
13 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς

καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πί-
νων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου,
διψήσει πάλιν·
14 Ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ
ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ,
οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα·
ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐ-
τῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πη-
γὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς
ζωὴν αἰώνιον.
15 Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ
γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο
τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ
ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.
16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Ὕπαγε, φώνησον τὸν ἄνδρα
σου, καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε.
17 Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ
εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα.
Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Κα-
λῶς εἶπας, Ὅτι ἄνδρα οὐκ
ἔχω.
18 Πέντε γὰρ ἄνδρας
ἔσχες· καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι
σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴ-
ρηκας.
19 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·
Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης
εἶ σύ.
20 Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν
τούτῳ τῷ ὄρει προσεκύνησαν·
καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱερο-
σολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου
δεῖ προσκυνεῖν.
21 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Γύναι, πίστευσόν μοι ὅτι
ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ
ὄρει τούτῳ, οὔτε ἐν Ἱεροσο-
λύμοις προσκυνήσετε τῷ
πατρί.
22 Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ
οὐκ οἴδατε· ἡμεῖς προσκυ-
νοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σω-
τηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν.
23 Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ
νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ
προσκυνηταὶ προσκυνήσου-
σι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ
ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ
τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσ-
κυνοῦντας αὐτόν.
24 Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ
τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν,
ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ
προσκυνεῖν.
25 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·
Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται,
ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν
ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ
ἡμῖν πάντα.
26 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.
27 Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύ-
μασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλά-
λει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε·
Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς
μετ' αὐτῆς;
28 Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν
αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν
εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς
ἀνθρώποις·
29 Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρω-
πον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα
ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ
Χριστός;

30 Ἐξῆλθον

30 Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πό-
λεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.
31 Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἠρώ-
των αὐτὸν οἱ μαθηταὶ, λέ-
γοντες· Ῥαββὶ, φάγε.
32 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
Ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν ἣν
ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.
33 Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ
πρὸς ἀλλήλους· Μήτις ἤνεγ-
κεν αὐτῷ φαγεῖν;
34 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν,
ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ
πέμψαντός με, καὶ τελειώσω
αὐτοῦ τὸ ἔργον.
35 Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι
ἔτι τετράμηνόν ἐστι, καὶ ὁ
θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδοὺ,
λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσα-
σθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί
εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη.
36 Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν
λαμβάνει, καὶ συνάγει καρ-
πὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· ἵνα
καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ
θερίζων.
37 Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος
ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς, ὅτι ἄλλος
ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ
θερίζων.
38 Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς
θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπι-
άκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι,
καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐ-
τῶν εἰσεληλύθατε.
39 Ἐκ δὲ τῆς πόλεως
ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν
εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν,
διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς,
μαρτυρούσης, Ὅτι εἶπέ μοι
πάντα ὅσα ἐποίησα.
40 Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς
αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώ-
των αὐτὸν μεῖναι παρ᾽ αὐ-
τοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο
ἡμέρας.
41 Καὶ πολλῷ πλείους ἐπί-
στευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ·
42 Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον·
Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλι-
ὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀ-
κηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν ὅτι
οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ
τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.
43 Μετὰ δὲ τὰς δύο ἡμέ-
ρας ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ
ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.
44 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἰησοῦς
ἐμαρτύρησεν, ὅτι προφήτης
ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τιμὴν
οὐκ ἔχει.
45 Ὅτε οὖν ἦλθεν εἰς τὴν
Γαλιλαίαν, ἐδέξαντο αὐτὸν
οἱ Γαλιλαῖοι, πάντα ἑωρα-
κότες ἃ ἐποίησεν ἐν Ἰε-
ροσολύμοις ἐν τῇ ἑορτῇ·
καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν
ἑορτήν.
46 Ἦλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς
πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλι-
λαίας, ὅπου ἐποίησε τὸ ὕδωρ
οἶνον. Καὶ ἦν τις βασιλι-
κὸς, οὗ ὁ υἱὸς ἠσθένει ἐν Κα-
περναούμ.

47 Οὗτος ἀκούσας ὅτι
Ἰησοῦς ἥκει ἐκ τῆς Ἰουδαίας
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπῆλθε
πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠρώτα αὐ-
τὸν ἵνα καταβῇ καὶ ἰάσηται
αὐτοῦ τὸν υἱόν· ἤμελλε γὰρ ἀπο-
θνήσκειν.
48 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς
πρὸς αὐτόν· Ἐὰν μὴ ση-
μεῖα καὶ τέρατα ἴδητε, οὐ μὴ
πιστεύσητε.
49 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ
βασιλικός· Κύριε, κατάβη-
θι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παι-
δίον μου.
50 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Πορεύου· ὁ υἱός σου ζῇ. Καὶ
ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος τῷ
λόγῳ ᾧ εἶπεν αὐτῷ Ἰη-
σοῦς· καὶ ἐπορεύετο.
51 Ἤδη δὲ αὐτοῦ κατα-
βαίνοντος, οἱ δοῦλοι αὐτοῦ
ἀπήντησαν αὐτῷ, καὶ ἀπήγγει-
λαν, λέγοντες· Ὅτι ὁ παῖς
σου ζῇ.
52 Ἐπύθετο οὖν παρ'
αὐτῶν τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομ-
ψότερον ἔσχε· καὶ εἶπον αὐ-
τῷ· Ὅτι χθὲς ὥραν ἑβδό-
μην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
53 Ἔγνω οὖν ὁ πατὴρ ὅτι
ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐν ᾗ εἶπεν
αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Ὅτι ὁ υἱὸς
σου ζῇ. καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς
καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη.
54 Τοῦτο πάλιν δεύτε-
ρον σημεῖον ἐποίησεν ὁ Ἰη-
σοῦς, ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰουδαί-
ας εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Κεφ. ε'. 5.

Μετὰ ταῦτα ἦν ἑορτὴ τῶν
Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς
εἰς Ἱεροσόλυμα.
2 Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσο-
λύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ
κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομέ-
νη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδὰ, πέν-
τε στοὰς ἔχουσα.
3 Ἐν ταύταις κατέκειτο
πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούν-
των, τυφλῶν, χωλῶν, ξη-
ρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕ-
δατος κίνησιν.
4 Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν
κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμ-
βήθρᾳ, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ·
ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν
ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς
ἐγίνετο, ᾧ δήποτε κατείχετο
νοσήματι.
5 Ἦν δέ τις ἄνθρωπος
ἐκεῖ τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη ἔ-
χων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ.
6 Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κα-
τακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πο-
λὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει
αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;
7 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀ-
σθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ
ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ
ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κο-
λυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχο-
μαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ
καταβαίνει.
8 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἔγειραι, ἆρον τὸν κράββα-

τόν σου, καὶ περιπάτει.

9 Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ, καὶ περιεπάτει. ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

10 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράββατον.

11 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει.

12 Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει;

13 Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

14 Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται.

15 Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

16 Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ.

17 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς· Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι.

18 Διὰ τοῦτο οὖν μᾶλλον ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι, ὅτι οὐ μόνον ἔλυε τὸ σάββατον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἴδιον ἔλεγε τὸν Θεόν, ἴσον ἑαυτὸν ποιῶν τῷ Θεῷ.

19 Ἀπεκρίνατο οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ δύναται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οὐδέν, ἐὰν μή τι βλέπῃ τὸν πατέρα ποιοῦντα· ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ.

20 Ὁ γὰρ πατὴρ φιλεῖ τὸν υἱόν, καὶ πάντα δείκνυσιν αὐτῷ ἃ αὐτὸς ποιεῖ· καὶ μείζονα τούτων δείξει αὐτῷ ἔργα, ἵνα ὑμεῖς θαυμάζητε.

21 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκροὺς καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς οὓς θέλει ζωοποιεῖ.

22 Οὐδὲ γὰρ ὁ πατὴρ κρίνει οὐδένα, ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ υἱῷ.

23 Ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν υἱόν, καθὼς τιμῶσι τὸν πατέρα. Ὁ μὴ τιμῶν τὸν υἱόν, οὐ τιμᾷ τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.

24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων, καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον,

ον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται·
ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ
θανάτου εἰς τὴν ζωήν.
25 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑ-
μῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν
ἐστιν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται
τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ
οἱ ἀκούσαντες ζήσονται.
26 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἔ-
χει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔ-
δωκε καὶ τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν
ἐν ἑαυτῷ.
27 Καὶ ἐξουσίαν ἔδωκε
αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι
υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί.
28 Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι
ἔρχεται ὥρα ἐν ᾗ πάντες οἱ
ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται
τῆς φωνῆς αὐτοῦ·
29 Καὶ ἐκπορεύσονται οἱ
τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εἰς
ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ
φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνά-
στασιν κρίσεως.
30 Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποι-
εῖν ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐδέν. καθ-
ὼς ἀκούω, κρίνω· καὶ ἡ κρί-
σις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστίν· ὅτι
οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν,
ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμ-
ψαντός με πατρός.
31 Ἐὰν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ
ἐμαυτοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐκ
ἔστιν ἀληθής.
32 Ἄλλος ἐστὶν ὁ μαρτυ-
ρῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ οἶδα ὅτι ἀ-
ληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία ἣν
μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.
33 Ὑμεῖς ἀπεστάλκατε
πρὸς Ἰωάννην, καὶ μεμαρ-
τύρηκε τῇ ἀληθείᾳ.
34 Ἐγὼ δὲ οὐ παρὰ ἀνθρώ-
που τὴν μαρτυρίαν λαμβά-
νω· ἀλλὰ ταῦτα λέγω ἵνα
ὑμεῖς σωθῆτε.
35 Ἐκεῖνος ἦν ὁ λύχνος
ὁ καιόμενος καὶ φαίνων· ὑ-
μεῖς δὲ ἠθελήσατε ἀγαλλι-
αθῆναι πρὸς ὥραν ἐν τῷ
φωτὶ αὐτοῦ.
36 Ἐγὼ δὲ ἔχω τὴν μαρ-
τυρίαν μείζω τοῦ Ἰωάννου·
τὰ γὰρ ἔργα ἃ ἔδωκέ μοι ὁ
πατὴρ ἵνα τελειώσω αὐτὰ,
αὐτὰ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ,
μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὅτι ὁ πα-
τήρ με ἀπέσταλκε.
37 Καὶ ὁ πέμψας με πα-
τὴρ, αὐτὸς μεμαρτύρηκε
περὶ ἐμοῦ. οὔτε φωνὴν αὐτοῦ
ἀκηκόατε πώποτε, οὔτε εἶ-
δος αὐτοῦ ἑωράκατε.
38 Καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ
οὐκ ἔχετε μένοντα ἐν ὑμῖν·
ὅτι ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος,
τούτῳ ὑμεῖς οὐ πιστεύετε.
39 Ἐρευνᾶτε τὰς γρα-
φὰς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν
αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον ἔχειν·
καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦ-
σαι περὶ ἐμοῦ.
40 Καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν
πρός με, ἵνα ζωὴν ἔχητε.
41 Δόξαν παρὰ ἀνθρώ-
πων οὐ λαμβάνω.
42 Ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς, ὅ-
τι

τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχε-
τε ἐν ἑαυτοῖς.
43 Ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ
ὀνόματι τοῦ πατρός μου, καὶ οὐ
λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος
ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ,
ἐκεῖνον λήψεσθε.
44 Πῶς δύνασθε ὑμεῖς
πιστεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλ-
λήλων λαμβάνοντες, καὶ τὴν
δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ
οὐ ζητεῖτε;
45 Μὴ δοκεῖτε ὅτι ἐγὼ
κατηγορήσω ὑμῶν πρὸς τὸν
πατέρα· ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑ-
μῶν, Μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς
ἠλπίκατε.
46 Εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μω-
σῇ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ
γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν.
47 Εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμ-
μασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς
ἐμοῖς ῥήμασι πιστεύσετε;

Κεφ. ϛʹ 6.

ΜΕτὰ ταῦτα ἀπῆλθεν
ὁ Ἰησοῦς πέραν τῆς θα-
λάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς
Τιβεριάδος.
2 Καὶ ἠκολούθει αὐτῷ
ὄχλος πολύς, ὅτι ἑώρων
αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει ἐπὶ
τῶν ἀσθενούντων.
3 Ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸ ὄρος
ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο
μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
4 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα,
ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.
5 Ἐπάρας οὖν ὁ Ἰησοῦς
τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ θεασά-
μενος ὅτι πολὺς ὄχλος
ἔρχεται πρὸς αὐτὸν, λέγει
πρὸς τὸν Φίλιππον· Πόθεν
ἀγοράσομεν ἄρτους, ἵνα φάγω-
σιν οὗτοι;
6 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε πειρά-
ζων αὐτόν· αὐτὸς γὰρ ᾔδει τί
ἔμελλε ποιεῖν)
7 Ἀπεκρίθη αὐτῷ Φίλ-
ιππος· Διακοσίων δηνα-
ρίων ἄρτοι οὐκ ἀρκοῦσιν αὐ-
τοῖς, ἵνα ἕκαστος αὐτῶν
βραχύ τι λάβῃ.
8 Λέγει αὐτῷ εἷς ἐκ τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ, Ἀνδρέας ὁ
ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου·
9 Ἔστι παιδάριον ἓν ὧδε
ὃ ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους
καὶ δύο ὀψάρια· ἀλλὰ ταῦτα
τί ἐστιν εἰς τοσούτους;
10 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· Ποι-
ήσατε τοὺς ἀνθρώπους ἀνα-
πεσεῖν. Ἦν δὲ χόρτος πο-
λὺς ἐν τῷ τόπῳ. Ἀνέπεσον
οὖν οἱ ἄνδρες τὸν ἀριθμὸν
ὡσεὶ πεντακισχίλιοι.
11 Ἔλαβε δὲ τοὺς ἄρτους
ὁ Ἰησοῦς, καὶ εὐχαριστήσας δι-
έδωκε τοῖς μαθηταῖς, οἱ δὲ
μαθηταὶ τοῖς ἀνακειμένοις·
ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν ὀψαρίων
ὅσον ἤθελον.
12 Ὡς δὲ ἐνεπλήσθησαν,
λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·
Συναγάγετε τὰ περισσεύ-
σαντα κλάσματα, ἵνα μή τι
ἀπόληται.

13 Συνήγαγον οὖν, καὶ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνους κλασμάτων ἐκ τῶν πέντε ἄρτων τῶν κριθίνων, ἃ ἐπερίσσευσε τοῖς βεβρωκόσιν.

14 Οἱ οὖν ἄνθρωποι ἰδόντες ὃ ἐποίησε σημεῖον ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγον· Ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον.

15 Ἰησοῦς οὖν γνοὺς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι, καὶ ἁρπάζειν αὐτὸν, ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μόνος.

16 Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

17 Καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἤρχοντο πέραν τῆς θαλάσσης εἰς Καπερναούμ· καὶ σκοτία ἤδη ἐγεγόνει, καὶ οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς.

18 Ἥ τε θάλασσα, ἀνέμου μεγάλου πνέοντος, διηγείρετο.

19 Ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα, θεωροῦσι τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐγγὺς τοῦ πλοίου γινόμενον· καὶ ἐφοβήθησαν.

20 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· Ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

21 Ἤθελον οὖν λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον· καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον.

22 Τῇ ἐπαύριον ὁ ὄχλος ὁ ἑστηκὼς πέραν τῆς θαλάσσης, ἰδὼν ὅτι πλοιάριον ἄλλο οὐκ ἦν ἐκεῖ εἰ μὴ ἓν ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐνέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι οὐ συνεισῆλθε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοιάριον, ἀλλὰ μόνοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπῆλθον·

23 Ἄλλα δὲ ἦλθε πλοιάρια ἐκ Τιβεριάδος ἐγγὺς τοῦ τόπου ὅπου ἔφαγον τὸν ἄρτον, εὐχαριστήσαντος τοῦ Κυρίου·

24 Ὅτε οὖν εἶδεν ὁ ὄχλος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐνέβησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ πλοῖα, καὶ ἦλθον εἰς Καπερναούμ, ζητοῦντες τὸν Ἰησοῦν.

25 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης, εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ, πότε ὧδε γέγονας;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ζητεῖτέ με οὐχ ὅτι εἴδετε σημεῖα, ἀλλ᾽ ὅτι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἄρτων, καὶ ἐχορτάσθητε.

27 Ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει· τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν, ὁ Θεός.

28 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν.
Τί ποιοῦμεν ἵνα ἐργαζώμεθα
τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;
29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστι τὸ
ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε
εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος.
30 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τί
οὖν ποιεῖς σὺ σημεῖον, ἵνα
ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμέν σοι; τί
ἐργάζῃ;
31 Οἱ πατέρες ἡμῶν τὸ
μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ,
καθώς ἐστι γεγραμμένον·
Ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν
αὐτοῖς φαγεῖν.
32 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω
ὑμῖν· Οὐ Μωσῆς δέδωκεν
ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ·
ἀλλ᾽ ὁ πατήρ μου δίδωσιν
ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
ἀληθινόν.
33 Ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ
ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐ-
ρανοῦ, καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κό-
σμῳ.
34 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν·
Κύριε, πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν
ἄρτον τοῦτον.
35 Εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς
ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός
με, οὐ μὴ πεινάσῃ· καὶ ὁ πι-
στεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ διψήσῃ
πώποτε.
36 Ἀλλ᾽ εἶπον ὑμῖν, ὅτι καὶ
ἑωράκατέ με, καὶ οὐ πιστεύετε.
37 Πᾶν ὃ δίδωσί μοι ὁ
πατὴρ, πρὸς ἐμὲ ἥξει· καὶ
τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ
μὴ ἐκβάλω ἔξω.
38 Ὅτι καταβέβηκα ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ
θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ
θέλημα τοῦ πέμψαντός με.
39 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλη-
μα τοῦ πέμψαντός με πα-
τρὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι,
μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ
ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ
ἡμέρᾳ.
40 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλη-
μα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα
πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν, καὶ
πιστεύων εἰς αὐτὸν, ἔχῃ ζω-
ὴν αἰώνιον· καὶ ἀναστήσω αὐ-
τὸν ἐγὼ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.
41 Ἐγόγγυζον οὖν οἱ Ἰου-
δαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶπεν·
Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ κατα-
βὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
42 Καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗ-
τός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰω-
σὴφ, οὗ ἡμεῖς οἴδαμεν τὸν πα-
τέρα καὶ τὴν μητέρα; Πῶς
οὖν λέγει οὗτος· Ὅτι ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ καταβέβηκα;
43 Ἀπεκρίθη οὖν ὁ Ἰησοῦς
καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ γογγύ-
ζετε μετ᾽ ἀλλήλων.
44 Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν
πρός με, ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ ὁ
πέμψας με ἑλκύσῃ αὐτὸν,
καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ
ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

45 Ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις· Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ· Πᾶς οὖν ὁ ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ μαθὼν, ἔρχεται πρός με.

46 Οὐχ ὅτι τὸν πατέρα τις ἑώρακεν, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ· οὗτος ἑώρακε τὸν πατέρα.

47 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες ὑμῶν ἔφαγον τὸ μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἀπέθανον.

50 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ.

51 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σάρξ μου ἐστὶν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.

52 Ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δοῦναι τὴν σάρκα φαγεῖν;

53 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πίνητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.

54 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

55 Ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις.

56 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

57 Καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατὴρ, κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν πατέρα· καὶ ὁ τρώγων με, κἀκεῖνος ζήσεται δι' ἐμέ.

58 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· οὐ καθὼς ἔφαγον οἱ πατέρες ὑμῶν τὸ μάννα, καὶ ἀπέθανον. ὁ τρώγων τοῦτον τὸν ἄρτον, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ, διδάσκων ἐν Καπερναούμ.

60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπον· Σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;

61 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐν ἑαυτῷ ὅτι γογγύζουσι περὶ τούτου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο ὑμᾶς σκανδαλίζει;

62 Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν

υἱὸν

υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον;
63 Τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν. τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστιν.
64 Ἀλλ' εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινες οἳ οὐ πιστεύουσιν. ᾔδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς τίνες εἰσὶν οἱ μὴ πιστεύοντες, καὶ τίς ἐστιν ὁ παραδώσων αὐτόν.
65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο εἴρηκα ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ πατρός μου.
66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπῆλθον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν.
67 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;
68 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις·
69 Καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.
70 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην, καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολός ἐστιν;
71 Ἔλεγε δὲ τὸν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτην· οὗτος γὰρ ἤμελλεν αὐτὸν παραδιδόναι, εἷς ὢν ἐκ τῶν δώδεκα.

Κεφ. ζʹ. 7.

Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.
2 Ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία.
3 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σου θεωρήσωσι τὰ ἔργα σου ἃ ποιεῖς·
4 Οὐδεὶς γὰρ ἐν κρυπτῷ τι ποιεῖ, καὶ ζητεῖ αὐτὸς ἐν παῤῥησίᾳ εἶναι. εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.
5 Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.
6 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πάρεστιν· ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.
7 Οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ, ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρά ἐστιν.
8 Ὑμεῖς ἀνάβητε εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην· ἐγὼ οὔπω ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς

μὸς οὔπω πεπλήρωται.
9 Ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐ-
τοῖς, ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλι-
λαίᾳ.
10 Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελ-
φοὶ αὐτοῦ, τότε καὶ αὐτὸς
ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐ φανε-
ρῶς, ἀλλ᾽ ὡς ἐν κρυπτῷ.
11 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζή-
τουν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ, καὶ ἔ-
λεγον· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος;
12 Καὶ γογγυσμὸς πολὺς
περὶ αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις.
οἱ μὲν ἔλεγον, ὅτι ἀγαθός
ἐστιν· ἄλλοι δὲ ἔλεγον, Οὔ·
ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.
13 Οὐδεὶς μέντοι παῤ-
ῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ,
διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰου-
δαίων.
14 Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς με-
σούσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς
τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε.
15 Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰου-
δαῖοι, λέγοντες· Πῶς οὗτος
γράμματα οἶδε, μὴ με-
μαθηκώς;
16 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ δι-
δαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ
πέμψαντός με.
17 Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέ-
λημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται
περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ
τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ἢ ἐγὼ ἀπ᾽ ἐ-
μαυτοῦ λαλῶ.
18 Ὁ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ λαλῶν,
τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζη-
τεῖ· ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν
τοῦ πέμψαντος αὐτὸν, οὗτος
ἀληθής ἐστι, καὶ ἀδικία ἐν
αὐτῷ οὐκ ἔστιν.
19 Οὐ Μωσῆς δέδωκεν
ὑμῖν τὸν νόμον, καὶ οὐδεὶς ἐξ
ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον; τί
με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;
20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ
εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς
σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι;
21 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν αὐτοῖς· Ἓν ἔργον ἐ-
ποίησα, καὶ πάντες θαυ-
μάζετε.
22 Διὰ τοῦτο Μωσῆς δέ-
δωκεν ὑμῖν τὴν περιτομὴν,
(οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωσέως ἐστὶν,
ἀλλ᾽ ἐκ τῶν πατέρων) καὶ ἐν
σαββάτῳ περιτέμνετε ἄν-
θρωπον.
23 Εἰ περιτομὴν λαμβά-
νει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ,
ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μω-
σέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅ-
λον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα
ἐν σαββάτῳ;
24 Μὴ κρίνετε κατ᾽ ὄψιν,
ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν
κρίνατε.
25 Ἔλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν
Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτός ἐ-
στιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι;
26 Καὶ ἴδε, παῤῥησίᾳ
λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι.
μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ
ἄρχοντες, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀλη-
θῶς ὁ Χριστός;

27 Ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν.

28 Ἔκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγων· Κἀμὲ οἴδατε, καὶ οἴδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἔστιν ἀληθινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

29 Ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτὸν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι, κἀκεῖνός με ἀπέστειλεν.

30 Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

31 Πολλοὶ δὲ ἐκ τοῦ ὄχλου ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὅτι ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μήτι πλείονα σημεῖα τούτων ποιήσει ὧν οὗτος ἐποίησεν;

32 Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα· καὶ ἀπέστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας, ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

33 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με.

34 Ζητήσετέ με, καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

35 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς· Ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι, ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι, καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;

36 Τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος ὃν εἶπε· Ζητήσετέ με, καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

37 Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε, λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με, καὶ πινέτω.

38 Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

39 (Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν πνεῦμα ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.)

40 Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

42 Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Σχίσμα οὖν ἐν τῷ
ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν.
44 Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ
αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ'
οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν
τὰς χεῖρας.
45 Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέ-
ται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ
Φαρισαίους· καὶ εἶπον αὐτοῖς
ἐκεῖνοι· Διατί οὐκ ἠγάγετε
αὐτόν;
46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπη-
ρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλά-
λησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ
ἄνθρωπος.
47 Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐ-
τοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑ-
μεῖς πεπλάνησθε;
48 Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόν-
των ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἢ
ἐκ τῶν Φαρισαίων;
49 Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ
μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπι-
κατάρατοί εἰσι.
50 Λέγει Νικόδημος
πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυ-
κτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ
αὐτῶν·
51 Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρί-
νει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ
ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότε-
ρον, καὶ γνῷ τί ποιεῖ;
52 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶ-
πον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ
τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνη-
σον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ
τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερ-
ται.
53 Καὶ ἐπορεύθη ἕκαστος
εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Κεφ. η'. 8.

Ἰησοῦς δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ
ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.
2 Ὄρθρου δὲ πάλιν παρε-
γένετο εἰς τὸ ἱερόν, καὶ πᾶς ὁ
λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν·
καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς.
3 Ἄγουσι δὲ οἱ γραμμα-
τεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς
αὐτὸν γυναῖκα ἐν μοιχείᾳ
κατειλημμένην· καὶ στήσαντες
αὐτὴν ἐν μέσῳ,
4 Λέγουσιν αὐτῷ· Δι-
δάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατ-
ειλήφθη ἐπαυτοφώρῳ μοι-
χευομένη.
5 Ἐν δὲ τῷ νόμῳ Μω-
σῆς ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοι-
αύτας λιθοβολεῖσθαι· σὺ
οὖν τί λέγεις;
6 Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειρά-
ζοντες αὐτόν, ἵνα ἔχωσι
κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ
Ἰησοῦς κάτω κύψας, τῷ
δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.
7 Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρω-
τῶντες αὐτόν, ἀνακύψας
εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀνα-
μάρτητος ὑμῶν, πρῶτος
τὸν λίθον ἐπ' αὐτῇ βα-
λέτω.
8 Καὶ πάλιν κάτω κύψας,
ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.
9 Οἱ δὲ ἀκούσαντες, καὶ
ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχό-
μενοι, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς,

ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυ-
τέρων ἕως τῶν ἐσχάτων· καὶ κατ-
ελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς, καὶ
ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ ἑστῶσα.
10 Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰη-
σοῦς, καὶ μηδένα θεασάμενος
πλὴν τῆς γυναικὸς, εἶπεν αὐ-
τῇ· Ἡ γυνὴ, ποῦ εἰσιν ἐκεῖ-
νοι οἱ κατήγοροί σου; οὐδείς
σε κατέκρινεν;
11 Ἡ δὲ εἶπεν· Οὐδεὶς, Κύ-
ριε. Εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω.
πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε.
12 Πάλιν οὖν ὁ Ἰησοῦς αὐ-
τοῖς ἐλάλησε, λέγων· Ἐγώ
εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκο-
λουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατή-
σει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει
τὸ φῶς τῆς ζωῆς.
13 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Φαρι-
σαῖοι· Σὺ περὶ σεαυτοῦ μαρτυ-
ρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν
ἀληθής.
14 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν αὐτοῖς· Κἂν ἐγὼ μαρ-
τυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἀληθής
ἐστιν ἡ μαρτυρία μου· ὅτι οἶδα
πόθεν ἦλθον, καὶ ποῦ ὑπάγω·
ὑμεῖς δὲ οὐκ οἴδατε πόθεν
ἔρχομαι, καὶ ποῦ ὑπάγω.
15 Ὑμεῖς κατὰ τὴν σάρκα
κρίνετε· ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα.
16 Καὶ ἐὰν κρίνω δὲ ἐ-
γὼ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής
ἐστιν· ὅτι μόνος οὐκ εἰμὶ,
ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ πέμψας με
πατήρ.
17 Καὶ ἐν τῷ νόμῳ δὲ τῷ
ὑμετέρῳ γέγραπται, ὅτι δύο
ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀλη-
θής ἐστιν.
18 Ἐγώ εἰμι ὁ μαρτυρῶν
περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ μαρτυρεῖ
περὶ ἐμοῦ ὁ πέμψας με πα-
τήρ.
19 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Ποῦ
ἐστιν ὁ πατήρ σου; Ἀπεκρί-
θη ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε ἐμὲ οἴδα-
τε, οὔτε τὸν πατέρα μου· εἰ ἐ-
μὲ ἤδειτε, καὶ τὸν πατέρα
μου ἤδειτε ἄν.
20 Ταῦτα τὰ ῥήματα ἐλά-
λησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ γαζο-
φυλακίῳ, διδάσκων ἐν τῷ
ἱερῷ· καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐ-
τὸν, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥ-
ρα αὐτοῦ.
21 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐ-
τοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ὑπάγω,
καὶ ζητήσετέ με, καὶ ἐν τῇ ἁ-
μαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε. ὅ-
που ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ
δύνασθε ἐλθεῖν.
22 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖ-
οι· Μήτι ἀποκτενεῖ ἑαυτὸν,
ὅτι λέγει, Ὅπου ἐγὼ ὑπά-
γω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;
23 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς·
Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστὲ, ἐ-
γὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς
ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστὲ, ἐ-
γὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου
τούτου.
24 Εἶπον οὖν ὑμῖν, ὅτι
ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρ-
τίαις

τίαις ὑμῶν· ἐὰν γὰρ μὴ πι-
στεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀπο-
θανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις
ὑμῶν.
25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Σὺ
τίς εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ἀρχὴν ὅ,τι
καὶ λαλῶ ὑμῖν.
26 Πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν
λαλεῖν καὶ κρίνειν· ἀλλ᾽ ὁ
πέμψας με ἀληθής ἐστι·
κἀγὼ ἃ ἤκουσα παρ᾽ αὐτοῦ,
ταῦτα λέγω εἰς τὸν κό-
σμον.
27 Οὐκ ἔγνωσαν ὅτι τὸν πα-
τέρα αὐτοῖς ἔλεγεν.
28 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν
υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώ-
σεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ ἀπ᾽
ἐμαυτοῦ ποιῶ οὐδέν, ἀλλὰ
καθὼς ἐδίδαξέ με ὁ πατήρ
μου, ταῦτα λαλῶ.
29 Καὶ ὁ πέμψας με, μετ᾽
ἐμοῦ ἐστιν· οὐκ ἀφῆκέ με
μόνον ὁ πατήρ, ὅτι ἐγὼ
τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάν-
τοτε.
30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦν-
τος, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς
αὐτόν.
31 Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς
πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐ-
τῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς
μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐ-
μῷ, ἀληθῶς μαθηταί μου
ἐστέ·
32 Καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλή-
θειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευ-
θερώσει ὑμᾶς.
33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ·
Σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν, καὶ
οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πώπο-
τε· Πῶς σὺ λέγεις, Ὅτι
ἐλεύθεροι γενήσεσθε;
34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω
ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν
ἁμαρτίαν, δοῦλός ἐστι τῆς ἁ-
μαρτίας.
35 Ὁ δὲ δοῦλος οὐ μένει
ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ
υἱὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
36 Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς
ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθε-
ροι ἔσεσθε.
37 Οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀ-
βραάμ ἐστε· ἀλλὰ ζητεῖτέ
με ἀποκτεῖναι, ὅτι ὁ λόγος
ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν.
38 Ἐγὼ ὃ ἑώρακα πα-
ρὰ τῷ πατρί μου, λαλῶ· καὶ
ὑμεῖς οὖν ὃ ἑωράκατε πα-
ρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν, ποι-
εῖτε.
39 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον
αὐτῷ· Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀ-
βραάμ ἐστι. Λέγει αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβρα-
ὰμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβρα-
ὰμ ἐποιεῖτε ἄν.
40 Νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀπο-
κτεῖναι, ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀ-
λήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν
ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ· τοῦτο
Ἀβραὰμ οὐκ ἐποίησεν.

41 Ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννήμεθα· ἕνα πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν.

42 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ· ἐγὼ γὰρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἥκω· οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε.

43 Διατί τὴν λαλιὰν τὴν ἐμὴν οὐ γινώσκετε; ὅτι οὐ δύνασθε ἀκούειν τὸν λόγον τὸν ἐμόν.

44 Ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστὲ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ. ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ· ὅτι ψεύστης ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

45 Ἐγὼ δὲ ὅτι τὴν ἀλήθειαν λέγω, οὐ πιστεύετέ μοι.

46 Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας; εἰ δὲ ἀλήθειαν λέγω, διατί ὑμεῖς οὐ πιστεύετέ μοι;

47 Ὁ ὢν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει. διὰ τοῦτο ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστέ.

48 Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπον αὐτῷ· Οὐ καλῶς λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι Σαμαρείτης εἶ σὺ, καὶ δαιμόνιον ἔχεις;

49 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἐγὼ δαιμόνιον οὐκ ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τὸν πατέρα μου, καὶ ὑμεῖς ἀτιμάζετέ με.

50 Ἐγὼ δὲ οὐ ζητῶ τὴν δόξαν μου· ἔστιν ὁ ζητῶν καὶ κρίνων.

51 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν τις τὸν λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.

52 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Νῦν ἐγνώκαμεν ὅτι δαιμόνιον ἔχεις. Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφῆται, καὶ σὺ λέγεις· Ἐάν τις τὸν λόγον μου τηρήσῃ, οὐ μὴ γεύσεται θανάτου εἰς τὸν αἰῶνα.

53 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραὰμ, ὅστις ἀπέθανε; καὶ οἱ προφῆται ἀπέθανον. τίνα σεαυτὸν σὺ ποιεῖς;

54 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἐὰν ἐγὼ δοξάζω ἐμαυτὸν, ἡ δόξα μου οὐδέν ἐστιν· ἔστιν ὁ πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι Θεὸς ὑμῶν ἐστι·

55 Καὶ οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν, ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν· καὶ ἐὰν εἴπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτὸν, ἔσο-

ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν, ψεύστης· ἀλλ' οἶδα αὐτὸν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ τηρῶ.

56 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν· καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη.

57 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν· Πεντήκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις, καὶ Ἀβραὰμ ἑώρακας;

58 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι, ἐγώ εἰμι.

59 Ἦραν οὖν λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ' αὐτόν. Ἰησοῦς δὲ ἐκρύβη, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν· καὶ παρῆγεν οὕτως.

Κεφ. θ'. 9.

Καὶ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

2 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββὶ, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἥμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

4 Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νὺξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

5 Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

6 Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ, καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

7 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ· (ὃ ἑρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος.) Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων.

8 Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν;

9 Ἄλλοι ἔλεγον, Ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ, Ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν· Ἐκεῖνος ἔλεγεν, Ὅτι ἐγώ εἰμι.

10 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεῴχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί;

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε, καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἶπέ μοι· Ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα.

12 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Π ἐστιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐ οἶδα.

13 Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς

τοὺς Φαρισαίους, τόν ποτε
τυφλόν.
14 Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν
πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ
ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.
15 Πάλιν οὖν ἠρώτων
αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς
ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν
αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκεν ἐπὶ
τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἐνιψά-
μην, καὶ βλέπω.
16 Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φα-
ρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄν-
θρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ
Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ
τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς
δύναται ἄνθρωπος ἁμαρ-
τωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποι-
εῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐ-
τοῖς.
17 Λέγουσι τῷ τυφλῷ πά-
λιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐ-
τοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλ-
μούς; Ὁ δὲ εἶπεν, Ὅτι
προφήτης ἐστίν.
18 Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ
Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυ-
φλὸς ἦν, καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως
ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐ-
τοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος.
19 Καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέ-
γοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑ-
μῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυ-
φλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν
ἄρτι βλέπει;
20 Ἀπεκρίθησαν αὐτοῖς οἱ
γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδα-
μεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡ-
μῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·
21 Πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ
οἴδαμεν· ἢ τίς ἤνοιξεν
αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς
οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν
ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐ-
τὸς περὶ αὐτοῦ λαλήσει.
22 Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς
αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰ-
ουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειν-
το οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα ἐάν τις
αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν,
ἀποσυνάγωγος γένηται.
23 Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς
αὐτοῦ εἶπον, Ὅτι ἡλικίαν
ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε.
24 Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευ-
τέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυ-
φλὸς, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς
δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδα-
μεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁ-
μαρτωλός ἐστιν.
25 Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος
καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλός ἐ-
στιν, οὐκ οἶδα· ἓν οἶδα, ὅτι
τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω.
26 Εἶπον δὲ αὐτῷ πά-
λιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς
ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;
27 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς·
Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκού-
σατε· τί πάλιν θέλετε ἀκού-
ειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐ-
τοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;
28 Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτὸν,
καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητὴς
ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωσέ-
ως ἐσμὲν μαθηταί.

29 Ἡ-

29 Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι
Μωσῇ λελάληκεν ὁ Θεός·
τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν
ἐστίν.
30 Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος
καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τού-
τῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς
οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέ-
ῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.
31 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ἁ-
μαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει·
ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ, καὶ
τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τού-
του ἀκούει.
32 Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκού-
σθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλ-
μοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου.
33 Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ
Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν
οὐδέν.
34 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον
αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ
ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ δι-
δάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβα-
λον αὐτὸν ἔξω.
35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι
ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω· καὶ
εὑρὼν αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ·
Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ
Θεοῦ;
36 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ
εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα
πιστεύσω εἰς αὐτόν;
37 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Καὶ ἑώρακας αὐτὸν, καὶ ὁ
λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν.
38 Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύ-
ριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.
39 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς·
Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον ἦλθον· ἵνα οἱ μὴ
βλέποντες βλέπωσι, καὶ οἱ
βλέποντες τυφλοὶ γένωνται.
40 Καὶ ἤκουσαν ἐκ τῶν Φα-
ρισαίων ταῦτα οἱ ὄντες μετ'
αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ
ἡμεῖς τυφλοί ἐσμεν;
41 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ
ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ
λέγετε, Ὅτι βλέπομεν· ἡ
οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει.

Κεφ. ι'. 10.

Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς
θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προ-
βάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων
ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέ-
πτης ἐστὶ καὶ λῃστής.
2 Ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ
τῆς θύρας, ποιμήν ἐστι τῶν
προβάτων.
3 Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει,
καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς
αὐτοῦ ἀκούει· καὶ τὰ ἴδια πρό-
βατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ
ἐξάγει αὐτά.
4 Καὶ ὅταν τὰ ἴδια
πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπρο-
σθεν αὐτῶν πορεύεται· καὶ
τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκο-
λουθεῖ, ὅτι οἴδασι τὴν φωνὴν
αὐτοῦ.
5 Ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκο-
λουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται
ἀπ' αὐτοῦ· [ὅτι οὐκ οἴδασι

τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν.
6 Ταύτην τὴν παροιμίαν
εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα
ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς.
7 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέ-
γω ὑμῖν, ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύ-
ρα τῶν προβάτων.
8 Πάντες ὅσοι πρὸ ἐμοῦ
ἦλθον, κλέπται εἰσὶ καὶ λῃ-
σταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν
τὰ πρόβατα.
9 Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι'
ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθή-
σεται· καὶ εἰσελεύσεται καὶ
ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν
εὑρήσει.
10 Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται
εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ
ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα
ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν
ἔχωσιν.
11 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ
καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν
προβάτων.
12 Ὁ μισθωτὸς δὲ, καὶ οὐκ
ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ
πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν
λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι
τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει· καὶ
ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ, καὶ
σκορπίζει τὰ πρόβατα.
13 Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει,
ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει
αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.
14 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ
καλὸς, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ,
καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν.
15 Καθὼς γινώσκει με ὁ
πατὴρ, κἀγὼ γινώσκω τὸν
πατέρα· καὶ τὴν ψυχήν μου
τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων.
16 Καὶ ἄλλα πρόβατα
ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς
ταύτης· κἀκεῖνά με δεῖ
ἀγαγεῖν· καὶ τῆς φωνῆς μου
ἀκούσουσι· καὶ γενήσεται μία
ποίμνη, εἷς ποιμήν.
17 Διὰ τοῦτο ὁ πατήρ με
ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν
ψυχήν μου, ἵνα πάλιν λάβω
αὐτήν.
18 Οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν
ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγὼ τίθημι
αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ. ἐξου-
σίαν ἔχω θεῖναι αὐτὴν, καὶ
ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν
αὐτήν. Ταύτην τὴν ἐντολὴν
ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μου.
19 Σχίσμα οὖν πάλιν
ἐγένετο ἐν τοῖς Ἰουδαίοις
διὰ τοὺς λόγους τούτους.
20 Ἔλεγον δὲ πολλοὶ ἐξ
αὐτῶν· Δαιμόνιον ἔχει, καὶ
μαίνεται· τί αὐτοῦ ἀκούετε;
21 Ἄλλοι ἔλεγον· Ταῦτα
τὰ ῥήματα οὐκ ἔστι δαιμονι-
ζομένου· μὴ δαιμόνιον δύ-
ναται τυφλῶν ὀφθαλμοὺς
ἀνοίγειν;
22 Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαί-
νια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις,
καὶ χειμὼν ἦν.
23 Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς
ἐν

ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ
Σολομῶντος.
24 Ἐκύκλωσαν οὖν αὐ-
τὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἔλεγον
αὐτῷ· Ἕως πότε τὴν ψυχὴν
ἡμῶν αἴρεις; εἰ σὺ εἶ ὁ
Χριστὸς, εἰπὲ ἡμῖν παῤῥησίᾳ.
25 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Εἶπον ὑμῖν, καὶ οὐ
πιστεύετε· τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ
ποιῶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πα-
τρός μου, ταῦτα μαρτυρεῖ
περὶ ἐμοῦ.
26 Ἀλλ' ὑμεῖς οὐ πιστεύετε·
οὐ γάρ ἐστε ἐκ τῶν προβάτων
τῶν ἐμῶν, καθὼς εἶπον
ὑμῖν.
27 Τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ
τῆς φωνῆς μου ἀκούει, κἀγὼ
γινώσκω αὐτὰ, καὶ ἀκολου-
θοῦσί μοι·
28 Κἀγὼ ζωὴν αἰώνιον
δίδωμι αὐτοῖς, καὶ οὐ μὴ ἀπό-
λωνται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐχ
ἁρπάσει τις αὐτὰ ἐκ τῆς
χειρός μου.
29 Ὁ πατήρ μου ὃς δέ-
δωκέ μοι, μείζων πάντων
ἐστί· καὶ οὐδεὶς δύναται ἁρ-
πάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πα-
τρός μου.
30 Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἕν
ἐσμεν.
31 Ἐβάστασαν οὖν πάλιν
λίθους οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα λιθά-
σωσιν αὐτόν.
32 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Πολλὰ καλὰ ἔργα
ἔδειξα ὑμῖν ἐκ τοῦ πατρός
μου· διὰ ποῖον αὐτῶν ἔργον
λιθάζετέ με;
33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ
Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Περὶ
καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε,
ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, καὶ
ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὢν, ποιεῖς
σεαυτὸν Θεόν.
34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Οὐκ ἔστι γεγραμμέ-
νον ἐν τῷ νόμῳ ὑμῶν, Ἐγὼ
εἶπα, θεοί ἐστε;
35 Εἰ ἐκείνους εἶπε θεοὺς,
πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ
ἐγένετο, καὶ οὐ δύναται λυθῆ-
ναι ἡ γραφή·
36 Ὃν ὁ πατὴρ ἡγίασε
καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον,
ὑμεῖς λέγετε, Ὅτι βλασ-
φημεῖς, ὅτι εἶπον, υἱὸς τοῦ
Θεοῦ εἰμι;
37 Εἰ οὐ ποιῶ τὰ ἔργα
τοῦ πατρός μου, μὴ πιστεύετέ
μοι·
38 Εἰ δὲ ποιῶ, κἂν ἐμοὶ
μὴ πιστεύητε, τοῖς ἔργοις
πιστεύσατε· ἵνα γνῶτε καὶ
πιστεύσητε ὅτι ἐν ἐμοὶ ὁ πα-
τὴρ, κἀγὼ ἐν αὐτῷ.
39 Ἐζήτουν οὖν πάλιν αὐ-
τὸν πιάσαι· καὶ ἐξῆλθεν ἐκ
τῆς χειρὸς αὐτῶν.
40 Καὶ ἀπῆλθε πάλιν
πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν
τόπον ὅπου ἦν Ἰωάννης τὸ
πρῶτον βαπτίζων· καὶ ἔμει-
νεν ἐκεῖ.

41 Καὶ πολλοὶ ἦλθον
πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὅτι
Ἰωάννης μὲν σημεῖον ἐποίη-
σεν οὐδέν· πάντα δὲ ὅσα
εἶπεν Ἰωάννης περὶ τούτου,
ἀληθῆ ἦν.
42 Καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ
ἐκεῖ εἰς αὐτόν.

Κεφ. ια'. 11.

Ην δέ τις ἀσθενῶν Λά-
ζαρος ἀπὸ Βηθανίας, ἐκ τῆς
κώμης Μαρίας καὶ Μάρθας
τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.
2 (Ἦν δὲ Μαρία ἡ ἀλεί-
ψασα τὸν Κύριον μύρῳ, καὶ
ἐκμάξασα τοὺς πόδας αὐτοῦ
ταῖς θριξὶν αὐτῆς· ἧς ὁ
ἀδελφὸς Λάζαρος ἠσθέ-
νει.)
3 Ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελ-
φαὶ πρὸς αὐτὸν, λέγουσαι·
Κύριε, ἴδε, ὃν φιλεῖς, ἀ-
σθενεῖ.
4 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶ-
πεν· Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ
ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ'
ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ,
ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ
δι' αὐτῆς.
5 Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν
Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐ-
τῆς καὶ τὸν Λάζαρον.
6 Ὡς οὖν ἤκουσεν ὅτι ἀσθε-
νεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν
τόπῳ δύο ἡμέρας.
7 Ἔπειτα μετὰ τοῦτο λέγει
τοῖς μαθηταῖς· Ἄγωμεν εἰς
τὴν Ἰουδαίαν πάλιν.

8 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθη-
ταί· Ῥαββὶ, νῦν ἐζήτουν σε
λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πά-
λιν ὑπάγεις ἐκεῖ;
9 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς·
Οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὧραι τῆς
ἡμέρας; Ἐάν τις περιπατῇ
ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει·
ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου
βλέπει·
10 Ἐὰν δέ τις περιπατῇ
ἐν τῇ νυκτὶ, προσκόπτει· ὅτι
τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ.
11 Ταῦτα εἶπε, καὶ μετὰ
τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Λάζα-
ρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμη-
ται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα
ἐξυπνίσω αὐτόν.
12 Εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ
αὐτοῦ· Κύριε, εἰ κεκοίμηται,
σωθήσεται.
13 Εἰρήκει δὲ ὁ Ἰησοῦς
περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖ-
νοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς
κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει.
14 Τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς παῤῥησίᾳ· Λάζα-
ρος ἀπέθανε·
15 Καὶ χαίρω δι' ὑμᾶς
(ἵνα πιστεύσητε) ὅτι οὐκ
ἤμην ἐκεῖ· ἀλλ' ἄγωμεν
πρὸς αὐτόν.
16 Εἶπεν οὖν Θωμᾶς, ὁ
λεγόμενος Δίδυμος, τοῖς
συμμαθηταῖς· Ἄγωμεν καὶ
ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ'
αὐτοῦ.
17 Ἐλθὼν οὖν ὁ Ἰησοῦς εὗ-

ρεν αὐτὸν τέσσαρας ἡμέρας
ἤδη ἔχοντα ἐν τῷ μνημείῳ.
18 (Ἦν δὲ ἡ Βηθανία
ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς
ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε)
19 Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰου-
δαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς
περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν,
ἵνα παραμυθήσωνται αὐ-
τὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐ-
τῶν.
20 Ἡ οὖν Μάρθα ὡς ἤκου-
σεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται,
ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ
ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο.
21 Εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα
πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κύριε, εἰ
ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν
ἐτεθνήκει·
22 Ἀλλὰ καὶ νῦν οἶδα, ὅτι
ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεὸν, δώ-
σει σοι ὁ Θεός.
23 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου.
24 Λέγει αὐτῷ Μάρθα·
Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ
ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡ-
μέρᾳ.
25 Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ
ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ,
κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται.
26 Καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πι-
στεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ ἀποθά-
νῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις
τοῦτο;
27 Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύ-
ριε· ἐγὼ πεπίστευκα ὅτι σὺ
εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ
εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος.
28 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπ-
ῆλθε καὶ ἐφώνησε Μαρίαν τὴν
ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρα, εἰ-
ποῦσα· Ὁ διδάσκαλος πάρ-
εστι καὶ φωνεῖ σε.
29 Ἐκείνη ὡς ἤκουσεν,
ἐγείρεται ταχὺ, καὶ ἔρχεται
πρὸς αὐτόν.
30 (Οὔπω δὲ ἐληλύθει ὁ
Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην· ἀλλ'
ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήν-
τησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα)
31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες
μετ' αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ
παραμυθούμενοι αὐτὴν, ἰδόν-
τες τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως
ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολού-
θησαν αὐτῇ, λέγοντες· Ὅτι
ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον, ἵνα
κλαύσῃ ἐκεῖ.
32 Ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν
ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐ-
τὸν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας
αὐτοῦ, λέγουσα αὐτῷ· Κύριε,
εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ
μου ὁ ἀδελφός.
33 Ἰησοῦς οὖν, ὡς εἶδεν
αὐτὴν κλαίουσαν, καὶ τοὺς συν-
ελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους
κλαίοντας, ἐνεβριμήσατο
τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν
ἑαυτὸν,
34 Καὶ εἶπε· Ποῦ τεθεί-
κατε αὐτόν; Λέγουσιν αὐτῷ·
Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε.
35 Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς.
36 Ἔλεγον

36 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰου-
δαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐ-
τόν.
37 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν
εἶπον· Οὐκ ἠδύνατο οὗτος,
ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ
τυφλοῦ, ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος
μὴ ἀποθάνῃ;
38 Ἰησοῦς οὖν πάλιν ἐμ-
βριμώμενος ἐν ἑαυτῷ ἔρ-
χεται εἰς τὸ μνημεῖον. Ἦν
δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέ-
κειτο ἐπ' αὐτῷ.
39 Λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἄρατε
τὸν λίθον. Λέγει αὐτῷ ἡ
ἀδελφὴ τοῦ τεθνηκότος
Μάρθα· Κύριε, ἤδη ὄζει·
τεταρταῖος γάρ ἐστι.
40 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πι-
στεύσῃς, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ
Θεοῦ;
41 Ἦραν οὖν τὸν λίθον οὗ
ἦν ὁ τεθνηκὼς κείμενος·
Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἦρε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἄνω, καὶ εἶπε· Πά-
τερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκου-
σάς μου.
42 Ἐγὼ δὲ ᾔδειν ὅτι
πάντοτέ μου ἀκούεις. ἀλλὰ
διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιεστῶτα
εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι
σύ με ἀπέστειλας.
43 Καὶ ταῦτα εἰπὼν,
φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε·
Λάζαρε, δεῦρο ἔξω.
44 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνη-
κὼς, δεδεμένος τοὺς πόδας
καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις· καὶ ἡ
ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέ-
δετο. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς· Λύσατε αὐτὸν, καὶ
ἄφετε ὑπάγειν.
45 Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰου-
δαίων οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν
Μαρίαν, καὶ θεασάμενοι ἃ
ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν
εἰς αὐτόν.
46 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν
ἀπῆλθον πρὸς τοὺς Φαρι-
σαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἃ
ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς.
47 Συνήγαγον οὖν οἱ ἀρχ-
ιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέ-
δριον, καὶ ἔλεγον· Τί ποιοῦ-
μεν; ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος
πολλὰ σημεῖα ποιεῖ.
48 Ἐὰν ἀφῶμεν αὐτὸν
οὕτω, πάντες πιστεύσουσιν εἰς
αὐτόν· καὶ ἐλεύσονται οἱ
Ῥωμαῖοι, καὶ ἀροῦσιν ἡμῶν καὶ
τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος.
49 Εἷς δέ τις ἐξ αὐτῶν
Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ
ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐ-
τοῖς· Ὑμεῖς οὐκ οἴδατε οὐδέν·
50 Οὐδὲ διαλογίζεσθε ὅτι
συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄν-
θρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ
λαοῦ, καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος
ἀπόληται.
51 Τοῦτο δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ οὐκ
εἶπεν· ἀλλὰ ἀρχιερεὺς ὢν
τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, προεφή-
τευσεν ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς
ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους·
52 Καὶ

52 Καὶ οὐχ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους
μόνον, ἀλλ᾽ ἵνα καὶ τὰ τέκνα
τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα
συναγάγῃ εἰς ἕν.
53 Ἀπ᾽ ἐκείνης οὖν τῆς
ἡμέρας συνεβουλεύσαντο ἵνα
ἀποκτείνωσιν αὐτόν.
54 Ἰησοῦς οὖν οὐκ ἔτι παρ-
ρησίᾳ περιεπάτει ἐν τοῖς Ἰου-
δαίοις, ἀλλὰ ἀπῆλθεν ἐ-
κεῖθεν εἰς τὴν χώραν ἐγγὺς
τῆς ἐρήμου, εἰς Ἐφραΐμ λε-
γομένην πόλιν· κἀκεῖ διέ-
τριβε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
55 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πά-
σχα τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνέβησαν
πολλοὶ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ
τῆς χώρας πρὸ τοῦ πάσχα, ἵνα
ἁγνίσωσιν ἑαυτούς.
56 Ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν,
καὶ ἔλεγον μετ᾽ ἀλλήλων ἐν
τῷ ἱερῷ ἑστηκότες· Τί δοκεῖ
ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν
ἑορτήν;
57 Δεδώκεισαν δὲ καὶ οἱ
ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι
ἐντολήν, ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ
ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσω-
σιν αὐτόν.

Κεφ. ιβʹ. 12.

Ὁ οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἓξ ἡμε-
ρῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν εἰς
Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζα-
ρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν
ἐκ νεκρῶν.
2 Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ
δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα
διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς
ἦν τῶν συνανακειμένων αὐ-
τῷ.
3 Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα
λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς
πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πό-
δας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε
ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πό-
δας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπλη-
ρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου.
4 Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθη-
τῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος
Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐ-
τὸν παραδιδόναι·
5 Διατί τοῦτο τὸ μύρον
οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δη-
ναρίων, καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;
6 Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι
περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν
αὐτῷ, ἀλλ᾽ ὅτι κλέπτης
ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον
εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα
ἐβάσταζεν.
7 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς·
Ἄφες αὐτήν· εἰς τὴν ἡμέραν
τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρη-
κεν αὐτό.
8 Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε
ἔχετε μεθ᾽ ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ
πάντοτε ἔχετε.
9 Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς
ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ
ἐστι· καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰη-
σοῦν μόνον, ἀλλ᾽ ἵνα καὶ τὸν
Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγει-
ρεν ἐκ νεκρῶν.
10 Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ
ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζα-
ρον ἀποκτείνωσιν·

11 Ὅτι

11 Ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν
ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ
ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.
12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος
πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορ-
τὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται
ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα,
13 Ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν
φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον
εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ
ἔκραζον· Ὡσαννὰ, εὐλο-
γημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς
τοῦ Ἰσραήλ.
14 Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνά-
ριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτὸ,
καθώς ἐστι γεγραμμένον·
15 Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σι-
ών· ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου
ἔρχεται, καθήμενος ἐπὶ πῶ-
λον ὄνου.
16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶ-
τον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ
Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι
ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γε-
γραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν
αὐτῷ.
17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄ-
χλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτι
τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ
μνημείου, καὶ ἤγειρεν αὐτὸν
ἐκ νεκρῶν.
18 Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντη-
σεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι
ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιη-
κέναι τὸ σημεῖον.
19 Οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἶ-
πον πρὸς ἑαυτούς· Θεωρεῖτε
ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν; ἴδε,
ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπ-
ῆλθεν.
20 Ἦσαν δέ τινες Ἕλ-
ληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων
ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ
ἑορτῇ·
21 Οὗτοι οὖν προσῆλθον
Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊ-
δὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώ-
των αὐτὸν, λέγοντες· Κύ-
ριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν
ἰδεῖν.
22 Ἔρχεται Φίλιππος
καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ· καὶ πά-
λιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος
λέγουσι τῷ Ἰησοῦ.
23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο
αὐτοῖς, λέγων· Ἐλήλυθεν
ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου.
24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑ-
μῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σί-
του πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀπο-
θάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει·
ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρ-
πὸν φέρει.
25 Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ
ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς
ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐ-
τήν.
26 Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις,
ἐμοὶ ἀκολουθείτω· καὶ ὅπου
εἰμὶ ἐγὼ, ἐκεῖ καὶ ὁ δι-
άκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ

ἐάν τις ἐμοὶ διακονῇ, τι-
μήσει αὐτὸν ὁ πατήρ.
27 Νῦν ἡ ψυχή μου τετά-
ρακται· καὶ τί εἴπω; Πάτερ,
σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύ-
της· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον
εἰς τὴν ὥραν ταύτην.
28 Πάτερ, δόξασόν σου
τὸ ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φω-
νὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἐδόξα-
σα, καὶ πάλιν δοξάσω.
29 Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἑστὼς
καὶ ἀκούσας, ἔλεγε βροντὴν
γεγονέναι. Ἄλλοι ἔλεγον,
Ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν.
30 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ
φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς.
31 Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κό-
σμου τούτου· νῦν ὁ ἄρχων τοῦ
κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται
ἔξω.
32 Κἀγὼ, ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ
τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω
πρὸς ἐμαυτόν.
33 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε, ση-
μαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελ-
λεν ἀποθνήσκειν)
34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄ-
χλος· Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ
τοῦ νόμου, ὅτι ὁ Χριστὸς μένει
εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πῶς σὺ
λέγεις, ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι
τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; τίς ἐστιν
οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;
35 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρό-
νον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστι·
περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς
ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς
καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν
ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ
ὑπάγει.
36 Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πι-
στεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ
φωτὸς γένησθε. Ταῦτα ἐλά-
λησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν
ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν.
37 Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ ση-
μεῖα πεποιηκότος ἔμπρο-
σθεν αὐτῶν, οὐκ ἐπίστευον εἰς
αὐτόν.
38 Ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ
προφήτου πληρωθῇ, ὃν εἶπε·
Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ
ἡμῶν, καὶ ὁ βραχίων Κυρίου
τίνι ἀπεκαλύφθη;
39 Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναν-
το πιστεύειν, ὅτι πάλιν εἶ-
πεν Ἡσαΐας·
40 Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς
ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν
αὐτῶν τὴν καρδίαν· ἵνα
μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς,
καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ
ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι
αὐτούς.
41 Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας
ὅτε εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ
ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ.
42 Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ
τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπί-
στευσαν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ
διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὡμο-
λόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγω-
γοι γένωνται.

43 Ἠγάπη-

43 Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν
τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἤπερ
τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.
44 Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ
εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ,
οὐ πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν
πέμψαντά με.
45 Καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ, θε-
ωρεῖ τὸν πέμψαντά με.
46 Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κό-
σμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ
πιστεύων εἰς ἐμὲ, ἐν τῇ σκο-
τίᾳ μὴ μείνῃ.
47 Καὶ ἐάν τις μου ἀκούσῃ
τῶν ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύ-
σῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· Οὐ
γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κό-
σμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κό-
σμον.
48 Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ
λαμβάνων τὰ ῥήματά μου,
ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν·
ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖ-
νος κρινεῖ αὐτὸν ἐν τῇ ἐ-
σχάτῃ ἡμέρᾳ.
49 Ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ
οὐκ ἐλάλησα· ἀλλ' ὁ πέμ-
ψας με πατὴρ, αὐτός μοι ἐν-
τολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί
λαλήσω.
50 Καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντο-
λὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιός ἐστιν·
ἃ οὖν λαλῶ ἐγὼ, καθὼς
εἴρηκέ μοι ὁ πατὴρ, οὕτω
λαλῶ.

Κεφ. ιγ'. 13.

Πρὸ δὲ τῆς ἑορτῆς τοῦ
πάσχα, εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι
ἐλήλυθεν αὐτοῦ ἡ ὥρα, ἵνα
μεταβῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου
πρὸς τὸν πατέρα, ἀγαπή-
σας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κό-
σμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν
αὐτούς.
2 Καὶ δείπνου γενομένου,
(τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκό-
τος εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα
Σίμωνος Ἰσκαριώτου, ἵνα
αὐτὸν παραδῷ)
3 Εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι
πάντα δέδωκεν αὐτῷ ὁ πα-
τὴρ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὅτι
ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε, καὶ πρὸς τὸν
Θεὸν ὑπάγει,
4 Ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου,
καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια· καὶ λα-
βὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυ-
τόν.
5 Εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν
νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν
τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, καὶ
ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν
διεζωσμένος.
6 Ἔρχεται οὖν πρὸς Σίμω-
να Πέτρον· καὶ λέγει αὐτῷ
ἐκεῖνος· Κύριε, σύ μου νί-
πτεις τοὺς πόδας;
7 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶ-
πεν αὐτῷ· Ὃ ἐγὼ ποιῶ σὺ
οὐκ οἶδας ἄρτι, γνώσῃ δὲ μετὰ
ταῦτα.
8 Λέγει αὐτῷ Πέτρος· Οὐ
μὴ νίψῃς τοὺς πόδας μου εἰς
τὸν αἰῶνα. Ἀπεκρίθη αὐτῷ
ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν μὴ νίψω σε,
οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ.

9 Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέ-
τρος· Κύριε, μὴ τοὺς πόδας
μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖ-
ρας καὶ τὴν κεφαλήν.
10 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει
ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, ἀλλ'
ἔστι καθαρὸς ὅλος· καὶ ὑμεῖς
καθαροί ἐστε, ἀλλ' οὐχὶ πάν-
τες.
11 Ἤδει γὰρ τὸν παραδι-
δόντα αὐτόν· διὰ τοῦτο εἶ-
πεν· Οὐχὶ πάντες καθα-
ροί ἐστε.
12 Ὅτε οὖν ἔνιψε τοὺς
πόδας αὐτῶν, καὶ ἔλαβε τὰ
ἱμάτια αὐτοῦ, ἀναπεσὼν πά-
λιν, εἶπεν αὐτοῖς· Γινώσκε-
τε τί πεποίηκα ὑμῖν;
13 Ὑμεῖς φωνεῖτέ με, Ὁ
διδάσκαλος, καὶ ὁ κύριος·
καὶ καλῶς λέγετε· εἰμὶ γάρ.
14 Εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑ-
μῶν τοὺς πόδας, ὁ κύριος καὶ
ὁ διδάσκαλος· καὶ ὑμεῖς ὀ-
φείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς
πόδας.
15 Ὑπόδειγμα γὰρ ἔδωκα
ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐ-
ποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποι-
ῆτε.
16 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑ-
μῖν, οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων
τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδὲ ἀπόστο-
λος μείζων τοῦ πέμψαντος
αὐτόν.
17 Εἰ ταῦτα οἴδατε, μα-
κάριοί ἐστε ἐὰν ποιῆτε αὐτά.
18 Οὐ περὶ πάντων ὑμῶν
λέγω, ἐγὼ οἶδα οὓς ἐξελε-
ξάμην· ἀλλ' ἵνα ἡ γραφὴ
πληρωθῇ· Ὁ τρώγων μετ'
ἐμοῦ τὸν ἄρτον, ἐπῆρεν ἐπ'
ἐμὲ τὴν πτέρναν αὐτοῦ.
19 Ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν
πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἵνα ὅταν γέ-
νηται, πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰ-
μι.
20 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑ-
μῖν· Ὁ λαμβάνων ἐάν τι-
να πέμψω, ἐμὲ λαμβάνει· ὁ
δὲ ἐμὲ λαμβάνων, λαμβάνει
τὸν πέμψαντά με.
21 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς
ἐταράχθη τῷ πνεύματι, καὶ
ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπεν· Ἀ-
μὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς
ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.
22 Ἔβλεπον οὖν εἰς ἀλ-
λήλους οἱ μαθηταί, ἀπορού-
μενοι περὶ τίνος λέγει.
23 Ἦν δὲ ἀνακείμενος
εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ
κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα
ὁ Ἰησοῦς·
24 Νεύει οὖν τούτῳ Σίμων
Πέτρος, πυθέσθαι τίς ἂν εἴη
περὶ οὗ λέγει.
25 Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος
ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, λέγει
αὐτῷ· Κύριε, τίς ἐστιν;
26 Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς·
Ἐκεῖνός ἐστιν ᾧ ἐγὼ βάψας
τὸ ψωμίον ἐπιδώσω. Καὶ ἐμ-
βάψας τὸ ψωμίον, δίδωσιν
Ἰούδᾳ Σίμωνος Ἰσκαριώτῃ.

27 Καὶ

27 Καὶ μετὰ τὸ ψωμίον τό-
τε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ
Σατανᾶς. Λέγει οὖν αὐτῷ
ὁ Ἰησοῦς· Ὃ ποιεῖς, ποίη-
σον τάχιον.
28 Τοῦτο δὲ οὐδεὶς ἔγνω
τῶν ἀνακειμένων, πρὸς τί εἶ-
πεν αὐτῷ·
29 Τινὲς γὰρ ἐδόκουν, ἐπεὶ
τὸ γλωσσόκομον εἶχεν ὁ Ἰού-
δας, ὅτι λέγει αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· Ἀγόρασον ὧν χρείαν
ἔχομεν εἰς τὴν ἑορτήν· ἢ
τοῖς πτωχοῖς ἵνα τι δῷ.
30 Λαβὼν οὖν τὸ ψωμί-
ον ἐκεῖνος, εὐθέως ἐξῆλ-
θεν· ἦν δὲ νύξ.
31 Ὅτε οὖν ἐξῆλθε, λέ-
γει ὁ Ἰησοῦς· Νῦν ἐδοξάσθη
ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς
ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ.
32 Εἰ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν
αὐτῷ, καὶ ὁ Θεὸς δοξάσει αὐ-
τὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ εὐθὺς δο-
ξάσει αὐτόν.
33 Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ'
ὑμῶν εἰμι. ζητήσετέ με, καὶ
καθὼς εἶπον τοῖς Ἰουδαίοις,
Ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγὼ, ὑ-
μεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν· καὶ
ὑμῖν λέγω ἄρτι.
34 Ἐντολὴν καινὴν δίδω-
μι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλ-
λήλους· καθὼς ἠγάπησα ὑ-
μᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε
ἀλλήλους.
35 Ἐν τούτῳ γνώσονται
πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί
ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν
ἀλλήλοις.
36 Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέ-
τρος· Κύριε, ποῦ ὑπάγεις;
Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ὅπου ὑπάγω, οὐ δύνασαί μοι
νῦν ἀκολουθῆσαι, ὕστερον δὲ
ἀκολουθήσεις μοι.
37 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Κύριε, διατί οὐ δύναμαί σοι
ἀκολουθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυ-
χήν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω.
38 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς· Τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ ἐ-
μοῦ θήσεις; Ἀμὴν ἀμὴν λέ-
γω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνή-
σει ἕως οὗ ἀπαρνήσῃ με τρίς.

Κεφ. ιδʹ. 14.

Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ
καρδία· πιστεύετε εἰς τὸν Θε-
όν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε.
2 Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός
μου μοναὶ πολλαί εἰσιν· εἰ δὲ
μή, εἶπον ἂν ὑμῖν· πορεύο-
μαι ἑτοιμάσαι τόπον ὑμῖν.
3 Καὶ ἐὰν πορευθῶ, καὶ ἑ-
τοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν
ἔρχομαι, καὶ παραλήψομαι ὑ-
μᾶς πρὸς ἐμαυτόν· ἵνα ὅ-
που εἰμὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε.
4 Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω
οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε.
5 Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς·
Κύριε, οὐκ οἴδαμεν ποῦ ὑπά-
γεις· καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν
ὁδὸν εἰδέναι;
6 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλή-
θεια

θεια, καὶ ἡ ζωή. οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι᾽ ἐμοῦ.

7 Εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν· καὶ ἀπ᾽ ἄρτι γινώσκετε αὐτὸν, καὶ ἑωράκατε αὐτόν.

8 Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα· καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν.

9 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τοσοῦτον χρόνον μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με, Φίλιππε; ὁ ἑωρακὼς ἐμὲ, ἑώρακε τὸν πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, Δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα;

10 Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ, καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστι; Τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.

11 Πιστεύετέ μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ, καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐμοί ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ πιστεύετέ μοι.

12 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, κἀκεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει· ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι.

13 Καὶ ὅ, τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω· ἵνα δοξασθῇ ὁ πατὴρ ἐν τῷ υἱῷ.

14 Ἐάν τι αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω.

15 Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε.

16 Καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ᾽ ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα·

17 Τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ, οὐδὲ γινώσκει αὐτό· ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτὸ, ὅτι παρ᾽ ὑμῖν μένει, καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται.

18 Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς.

19 Ἔτι μικρὸν, καὶ ὁ κόσμος με οὐκ ἔτι θεωρεῖ· ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε.

20 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρί μου, καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν ὑμῖν.

21 Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου, καὶ τηρῶν αὐτὰς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με, ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν.

22 Λέγει αὐτῷ Ἰούδας, (οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης) Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ;

23 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ

εἶπεν

εἶπεν αὐτῷ· Ἐάν τις ἀγα-
πᾷ με, τὸν λόγον μου τηρή-
σει· καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει
αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευ-
σόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ
ποιήσομεν.
24 Ὁ μὴ ἀγαπῶν με, τοὺς
λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λό-
γος ὃν ἀκούετε, οὐκ ἔστιν ἐ-
μός, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με
πατρός.
25 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν
παρ' ὑμῖν μένων·
26 Ὁ δὲ παράκλητος, τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὃ πέμψει
ὁ πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου,
ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάν-
τα, καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάν-
τα ἃ εἶπον ὑμῖν.
27 Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν,
εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι
ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος
δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν.
Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρ-
δία, μηδὲ δειλιάτω.
28 Ἠκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶ-
πον ὑμῖν· Ὑπάγω καὶ ἔρχο-
μαι πρὸς ὑμᾶς. Εἰ ἠγαπᾶ-
τέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶ-
πον, πορεύομαι πρὸς τὸν
πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου
μείζων μού ἐστι.
29 Καὶ νῦν εἴρηκα ὑμῖν
πρὶν γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένη-
ται, πιστεύσητε.
30 Οὐκ ἔτι πολλὰ λα-
λήσω μεθ' ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ
τοῦ κόσμου τούτου ἄρχων, καὶ
ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν.
31 Ἀλλ' ἵνα γνῷ ὁ κό-
σμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πα-
τέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό
μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ. ἐ-
γείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

Κεφ. ιε'. 15.

Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ
ἀληθινή, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ
γεωργός ἐστι.
2 Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ
φέρον καρπόν, αἴρει αὐτό· καὶ
πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, κα-
θαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα
καρπὸν φέρῃ.
3 Ἤδη ὑμεῖς καθαροί ἐ-
στε διὰ τὸν λόγον ὃν λελά-
ληκα ὑμῖν.
4 Μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ
ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλῆμα
οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ'
ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ
ἀμπέλῳ· οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς,
ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε.
5 Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος,
ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων
ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗ-
τος φέρει καρπὸν πολύν· ὅ-
τι χωρὶς ἐμοῦ, οὐ δύνασθε
ποιεῖν οὐδέν.
6 Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐ-
μοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆ-
μα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συν-
άγουσιν αὐτά, καὶ εἰς πῦρ
βάλλουσι, καὶ καίεται.
7 Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ
τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μεί-
νῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτή-
σεσθε,

σεσθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.
8 Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ
πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πο-
λὺν φέρητε· καὶ γενήσεσθε ἐ-
μοὶ μαθηταί.
9 Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ
πατὴρ, κἀγὼ ἠγάπησα ὑ-
μᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ
τῇ ἐμῇ.
10 Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου
τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀ-
γάπῃ μου· καθὼς ἐγὼ τὰς
ἐντολὰς τοῦ πατρός μου τετή-
ρηκα, καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀ-
γάπῃ.
11 Ταῦτα λελάληκα ὑ-
μῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑ-
μῖν μείνῃ, καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν
πληρωθῇ.
12 Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ
ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους,
καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς.
13 Μείζονα ταύτης ἀγά-
πην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τὶς τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φί-
λων αὐτοῦ.
14 Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστὲ,
ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλ-
λομαι ὑμῖν.
15 Οὐκέτι ὑμᾶς λέγω
δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδε
τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑ-
μᾶς δὲ εἴρηκα φίλους, ὅτι
πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πα-
τρός μου, ἐγνώρισα ὑμῖν.
16 Οὐχ ὑμεῖς με ἐξε-
λέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελε-
ξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑ-
μᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, καὶ
καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς
ὑμῶν μένῃ· ἵνα ὅ, τι ἂν αἰ-
τήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ
ὀνόματί μου, δῷ ὑμῖν.
17 Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑ-
μῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.
18 Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς
μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ
πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν.
19 Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ
κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει·
ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ,
ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς
ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ
ὑμᾶς ὁ κόσμος.
20 Μνημονεύετε τοῦ λό-
γου οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ
ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου
αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ
ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λό-
γον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέ-
τερον τηρήσουσιν.
21 Ἀλλὰ ταῦτα πάντα
ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνο-
μά μου, ὅτι οὐκ οἴδασι τὸν
πέμψαντά με.
22 Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλά-
λησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ
εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ
ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν.
23 Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν
πατέρα μου μισεῖ.
24 Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίη-
σα ἐν αὐτοῖς ἃ οὐδεὶς ἄλλος
πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶ-
χον· νῦν δὲ καὶ ἑωράκα-
σι, καὶ μεμισήκασι καὶ
ἐμὲ

ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου.
25 Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ
λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ
νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν
με δωρεάν.
26 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παρά-
κλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑ-
μῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, (τὸ
πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ
παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύε-
ται) ἐκεῖνος μαρτυρήσει
περὶ ἐμοῦ.
27 Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυ-
ρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ'
ἐμοῦ ἐστε.

Κεφ. ιϛ'. 16.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν,
ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε.
2 Ἀποσυναγώγους ποιή-
σουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥ-
ρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑ-
μᾶς, δόξῃ λατρείαν προσ-
φέρειν τῷ Θεῷ.
3 Καὶ ταῦτα ποιήσουσιν
ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν πα-
τέρα οὐδὲ ἐμέ.
4 Ἀλλὰ ταῦτα λελάλη-
κα ὑμῖν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥ-
ρα, μνημονεύητε αὐτῶν, ὅτι
ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. ταῦτα δὲ
ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ εἶπον, ὅ-
τι μεθ' ὑμῶν ἤμην.
5 Νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς
τὸν πέμψαντά με, καὶ οὐδεὶς
ἐξ ὑμῶν ἐρωτᾷ με· Ποῦ ὑπ-
άγεις;
6 Ἀλλ' ὅτι ταῦτα λελά-
ληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλή-
ρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν.
7 Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλή-
θειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει
ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· ἐ-
ὰν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παρά-
κλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς
ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ,
πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς.
8 Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος, ἐ-
λέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁ-
μαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης
καὶ περὶ κρίσεως.
9 Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅ-
τι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ.
10 Περὶ δικαιοσύνης δὲ,
ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου
ὑπάγω, καὶ οὐκ ἔτι θεωρεῖτέ
με·
11 Περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι
ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέ-
κριται.
12 Ἔτι πολλὰ ἔχω λέ-
γειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε
βαστάζειν ἄρτι.
13 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος,
τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας,
ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν
ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει
ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκού-
σῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχό-
μενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.
14 Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξά-
σει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται,
καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.
15 Πάντα ὅσα ἔχει ὁ πα-
τὴρ, ἐμά ἐστι· διὰ τοῦτο εἶ-
πον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται,
καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

16 Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα.

17 Εἶπον οὖν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους· Τί ἐστι τοῦτο ὃ λέγει ἡμῖν, Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με· καὶ, Ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα;

18 Ἔλεγον οὖν· Τοῦτο τί ἐστιν ὃ λέγει, τὸ μικρόν; οὐκ οἴδαμεν τί λαλεῖ.

19 Ἔγνω οὖν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελον αὐτὸν ἐρωτᾷν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Περὶ τούτου ζητεῖτε μετ' ἀλλήλων ὅτι εἶπον, Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με;

20 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται.

21 Ἡ γυνὴ ὅταν τίκτῃ, λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκ ἔτι μνημονεύει τῆς θλίψεως, διὰ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον.

22 Καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ' ὑμῶν.

23 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν.

24 Ἕως ἄρτι οὐκ ᾐτήσατε οὐδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη.

25 Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα ὅτε οὐκ ἔτι ἐν παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ περὶ τοῦ πατρὸς ἀναγγελῶ ὑμῖν.

26 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε· καὶ οὐ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν·

27 Αὐτὸς γὰρ ὁ πατὴρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπιστεύκατε ὅτι ἐγὼ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον.

28 Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον, καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα.

29 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ἴδε, νῦν παῤῥησίᾳ λαλεῖς, καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέγεις.

30 Νῦν οἴδαμεν ὅτι οἶδας πάντα, καὶ οὐ χρείαν ἔχεις

ἵνα τίς σε ἐρωτᾷ· ἐν τούτῳ
πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξ-
ῆλθες.
31 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς· Ἄρτι πιστεύετε;
32 Ἰδοὺ, ἔρχεται ὥρα, καὶ
νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπι-
σθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, καὶ
ἐμὲ μόνον ἀφῆτε· καὶ οὐκ εἰ-
μὶ μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ μετ'
ἐμοῦ ἐστι.
33 Ταῦτα λελάληκα ὑ-
μῖν, ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔ-
χητε. Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν
ἕξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ
νενίκηκα τὸν κόσμον.

Κεφ. ιζ'. 17.

Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰη-
σοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶπε·
Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα,
δόξασόν σου τὸν υἱὸν, ἵνα καὶ ὁ
υἱός σου δοξάσῃ σε.
2 Καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξ-
ουσίαν πάσης σαρκὸς, ἵνα
πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώ-
σῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.
3 Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος
ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν
μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ὃν
ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.
4 Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς
γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ
δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω.
5 Καὶ νῦν δόξασόν με σὺ
πάτερ παρὰ σεαυτῷ, τῇ δό-
ξῃ ᾗ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον
εἶναι, παρὰ σοί.
6 Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνο-
μα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέ-
δωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ
ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέ-
δωκας, καὶ τὸν λόγον σου τε-
τηρήκασι.
7 Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα
ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ
ἐστιν·
8 Ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέ-
δωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς·
καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν
ἀληθῶς, ὅτι παρὰ σοῦ ἐξ-
ῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ
με ἀπέστειλας.
9 Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ·
οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλ-
λὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι
σοί εἰσι.
10 Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σά
ἐστι, καὶ τὰ σὰ ἐμά· καὶ δε-
δόξασμαι ἐν αὐτοῖς.
11 Καὶ οὐκ ἔτι εἰμὶ ἐν τῷ
κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ
εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σε ἔρχο-
μαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον
αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου,
οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν
ἓν καθὼς ἡμεῖς.
12 Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν
ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν
αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς
δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ
οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ
μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας· ἵνα ἡ
γραφὴ πληρωθῇ.
13 Νῦν δὲ πρὸς σε ἔρ-
χομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ
κόσμῳ

κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν
τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν
αὐτοῖς.
14 Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς
τὸν λόγον σου· καὶ ὁ κόσμος ἐμί-
σησεν αὐτούς, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ
τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰ-
μὶ ἐκ τοῦ κόσμου.
15 Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς
αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα
τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ.
16 Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσί,
καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ
εἰμί.
17 Ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ
ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς
ἀλήθειά ἐστι.
18 Καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας
εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέ-
στειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.
19 Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ
ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ
αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν
ἀληθείᾳ.
20 Οὐ περὶ τούτων δὲ
ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ
τῶν πιστευσόντων διὰ τοῦ λό-
γου αὐτῶν εἰς ἐμέ.
21 Ἵνα πάντες ἓν ὦσι,
καθὼς σὺ πάτερ ἐν ἐμοί,
κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ
ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν· ἵνα ὁ κό-
σμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με
ἀπέστειλας.
22 Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέ-
δωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς·
ἵνα ὦσιν ἕν, καθὼς ἡμεῖς ἕν
ἐσμεν.

23 Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ
ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσι τετελειω-
μένοι εἰς ἕν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ
κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστει-
λας, καὶ ἠγάπησας αὐτούς, καθ-
ὼς ἐμὲ ἠγάπησας.
24 Πάτερ, οὓς δέδωκάς
μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐ-
γώ, κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐ-
μοῦ· ἵνα θεωρῶσι τὴν δό-
ξαν τὴν ἐμὴν ἣν ἔδωκάς
μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ
καταβολῆς κόσμου.
25 Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ
κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ
δέ σε ἔγνων, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν
ὅτι σύ με ἀπέστειλας.
26 Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς
τὸ ὄνομά σου, καὶ γνωρίσω·
ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς
με, ἐν αὐτοῖς ᾖ, κἀγὼ ἐν
αὐτοῖς.

Κεφ. ιη'. 18.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐξ-
ῆλθε σὺν τοῖς μαθηταῖς
αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν
Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς
ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ.
2 Ἤδει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ
παραδιδοὺς αὐτόν, τὸν τόπον·
ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰη-
σοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν
αὐτοῦ.
3 Ὁ οὖν Ἰούδας λαβὼν τὴν
σπεῖραν, καὶ ἐκ τῶν ἀρχιε-
ρέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέ-
τας, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φα-

νῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων.
4 Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάν-
τα τὰ ἐρχόμενα ἐπ' αὐτὸν,
ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Τί-
να ζητεῖτε;
5 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰη-
σοῦν τὸν Ναζωραῖον. Λέγει
αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰ-
μι. Εἱστήκει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ
παραδιδοὺς αὐτὸν, μετ' αὐ-
τῶν.
6 Ὡς οὖν εἶπεν αὐτοῖς,
Ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀπῆλθον εἰς
τὰ ὀπίσω, καὶ ἔπεσον χαμαί.
7 Πάλιν οὖν αὐτοὺς ἐπηρώ-
τησε· Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ
εἶπον· Ἰησοῦν τὸν Ναζω-
ραῖον.
8 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς·
Εἶπον ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι.
Εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἄφετε
τούτους ὑπάγειν.
9 Ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος
ὃν εἶπεν· Ὅτι οὓς δέδωκάς
μοι, οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν
οὐδένα.
10 Σίμων οὖν Πέτρος ἔ-
χων μάχαιραν, εἵλκυσεν
αὐτὴν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχι-
ερέως δοῦλον, καὶ ἀπέκοψεν
αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν
δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος.
11 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ
Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιράν
σου εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον
ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατὴρ, οὐ
μὴ πίω αὐτό;
12 Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χι-
λίαρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν
Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰη-
σοῦν, καὶ ἔδησαν αὐτόν.
13 Καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν
πρὸς Ἄνναν πρῶτον· ἦν γὰρ
πενθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὃς
ἦν ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ
ἐκείνου.
14 Ἦν δὲ Καϊάφας ὁ συμ-
βουλεύσας τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι
συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀ-
πολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.
15 Ἠκολούθει δὲ τῷ Ἰησοῦ
Σίμων Πέτρος, καὶ ὁ ἄλλος
μαθητής· ὁ δὲ μαθητὴς ἐκεῖ-
νος ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ,
καὶ συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς
τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως:
16 Ὁ δὲ Πέτρος εἱστήκει
πρὸς τῇ θύρᾳ ἔξω. Ἐξῆλθεν
οὖν ὁ μαθητὴς ὁ ἄλλος, ὃς
ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ
εἶπε τῇ θυρωρῷ, καὶ εἰσήγα-
γε τὸν Πέτρον.
17 Λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ
θυρωρὸς τῷ Πέτρῳ· Μὴ καὶ
σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶ τοῦ ἀν-
θρώπου τούτου; Λέγει ἐκεῖνος·
Οὐκ εἰμί.
18 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ δοῦλοι
καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακιὰν
πεποιηκότες, ὅτι ψῦχος
ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ
μετ' αὐτῶν ὁ Πέτρος ἑστὼς
καὶ θερμαινόμενος.
19 Ὁ οὖν ἀρχιερεὺς ἠρώτη-
σε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν
αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ.

20 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ παῤῥησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοτε οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν.

21 Τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκοότας, τί ἐλάλησα αὐτοῖς· ἴδε, οὗτοι οἴδασιν ἃ εἶπον ἐγώ.

22 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος, εἷς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκὼς ἔδωκε ῥάπισμα τῷ Ἰησοῦ, εἰπών· Οὕτως ἀποκρίνῃ τῷ ἀρχιερεῖ;

23 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;

24 Ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν ὁ Ἄννας δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα.

25 Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος· εἶπον οὖν αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶ; Ἠρνήσατο ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Οὐκ εἰμί.

26 Λέγει εἷς ἐκ τῶν δούλων τοῦ ἀρχιερέως, συγγενὴς ὢν οὗ ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὠτίον· Οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ᾽ αὐτοῦ;

27 Πάλιν οὖν ἠρνήσατο ὁ Πέτρος, καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησεν.

28 Ἄγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον· ἦν δὲ πρωΐα· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ᾽ ἵνα φάγωσι τὸ πάσχα.

29 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;

30 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιὸς, οὐκ ἄν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν.

31 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα.

32 Ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ, ὃν εἶπε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν.

33 Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλάτος, καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;

34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀφ᾽ ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ;

35 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Μήτι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι; τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας;

36 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμή, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν.

37 Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ. Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει μου τῆς φωνῆς.

38 Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστιν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν, πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ.

39 Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ πάσχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες, λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.

Κεφ. ιθ΄. 19.

Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐμαστίγωσε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν,

3 Καὶ ἔλεγον· Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίσματα.

4 Ἐξῆλθεν οὖν πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε, ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω.

5 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω, φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον, καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.

6 Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν, λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐκ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

7 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν.

8 Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη.

9 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν, καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ;

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ
ἔδωκεν αὐτῷ.
10 Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πι-
λάτος· Ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ
οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυ-
ρῶσαί σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω
ἀπολῦσαί σε;
11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς·
Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν
κατ᾽ ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δε-
δομένον ἄνωθεν· διὰ τοῦτο
ὁ παραδιδούς με σοὶ, μείζονα
ἁμαρτίαν ἔχει.
12 Ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ
Πιλάτος ἀπολῦσαι αὐτόν·
οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον, λέ-
γοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύ-
σῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσα-
ρος· πᾶς ὁ βασιλέα αὐ-
τὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῷ
Καίσαρι.
13 Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκού-
σας τοῦτον τὸν λόγον, ἤγαγεν
ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν
ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον
λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑ-
βραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.
14 Ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ
πάσχα, ὥρα δὲ ὡσεὶ ἕκτη· καὶ
λέγει τοῖς Ἰουδαίοις, Ἴδε ὁ
βασιλεὺς ὑμῶν.
15 Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· ἆ-
ρον, ἆρον, σταύρωσον αὐ-
τόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλά-
τος· Τὸν βασιλέα ὑμῶν
σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ
ἀρχιερεῖς· Οὐκ ἔχομεν βα-
σιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.
16 Τότε οὖν παρέδωκεν
αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρω-
θῇ· παρέλαβον δὲ τὸν Ἰη-
σοῦν καὶ ἀπήγαγον.
17 Καὶ βαστάζων τὸν σταυ-
ρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸν λε-
γόμενον Κρανίου τόπον, ὃς
λέγεται Ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶ·
18 Ὅπου αὐτὸν ἐσταύρω-
σαν, καὶ μετ᾽ αὐτοῦ ἄλλους
δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν,
μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν.
19 Ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον
ὁ Πιλάτος, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ
σταυροῦ· ἦν δὲ γεγραμμένον,
ἸΗΣΟΥ͂Σ Ὁ ΝΑΖΩ-
ΡΑΙ͂ΟΣ Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ
ΤΩ͂Ν ἸΟΥΔΑΙ͂ΩΝ.
20 Τοῦτον οὖν τὸν τίτλον
πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰου-
δαίων· ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς πό-
λεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώ-
θη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμ-
μένον Ἑβραϊστὶ, Ἑλληνιστὶ,
Ῥωμαϊστί.
21 Ἔλεγον οὖν τῷ Πι-
λάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰου-
δαίων· Μὴ γράφε, Ὁ βα-
σιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· ἀλλ᾽
ὅτι ἐκεῖνος εἶπε, Βασι-
λεύς εἰμι τῶν Ἰουδαίων.
22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλά-
τος· Ὃ γέγραφα, γέγραφα.
23 Οἱ οὖν στρατιῶται, ὅτε
ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλα-
βον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ (καὶ ἐ-
ποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ
στρατιώτῃ μέρος) καὶ τὸν

χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρ-
ραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαν-
τὸς δι' ὅλου.
24 Εἶπον οὖν πρὸς ἀλλή-
λους· Μὴ σχίσωμεν αὐτὸν,
ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ,
τίνος ἔσται. Ἵνα ἡ γραφὴ
πληρωθῇ ἡ λέγουσα· Δι-
εμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου
ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱμα-
τισμόν μου ἔβαλον κλῆ-
ρον. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦ-
τα ἐποίησαν.
25 Εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ
σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐ-
τοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μη-
τρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ
Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μα-
γδαληνή.
26 Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν
μητέρα, καὶ τὸν μαθητὴν
παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει
τῇ μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἰδοὺ ὁ
υἱός σου.
27 Εἶτα λέγει τῷ μαθη-
τῇ· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. Καὶ
ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν
αὐτὴν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος
εἰς τὰ ἴδια.
28 Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰ-
ησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέ-
λεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ,
λέγει, Διψῶ.
29 Σκεῦος οὖν ἔκειτο
ὄξους μεστόν. οἱ δὲ, πλήσαν-
τες σπόγγον ὄξους, καὶ ὑσσώ-
πῳ περιθέντες, προσήνεγ-
καν αὐτοῦ τῷ στόματι.
30 Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ
ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Τετέ-
λεσται· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν,
παρέδωκε τὸ πνεῦμα.
31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα
μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ
σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἐ-
πεὶ παρασκευὴ ἦν, (ἦν γὰρ
μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ
σαββάτου) ἠρώτησαν τὸν
Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν
αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρ-
θῶσιν.
32 Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶ-
ται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέ-
αξαν τὰ σκέλη, καὶ τοῦ ἄλλου
τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ.
33 Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν
ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν
ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν
αὐτοῦ τὰ σκέλη·
34 Ἀλλ' εἷς τῶν στρατιωτῶν
λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν
ἔνυξε, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷ-
μα καὶ ὕδωρ.
35 Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρ-
τύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐ-
στιν ἡ μαρτυρία· κἀκεῖνος οἶ-
δεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα ὑ-
μεῖς πιστεύσητε.
36 Ἐγένετο γὰρ ταῦτα ἵνα
ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὀστοῦν οὐ
συντριβήσεται αὐτοῦ.
37 Καὶ πάλιν ἑτέρα γρα-
φὴ λέγει· Ὄψονται εἰς ὃν
ἐξεκέντησαν.
38 Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτη-
σε τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσὴφ ὁ
ἀπὸ

ἀπὸ Ἀριμαθαίας, (ὢν μα-
θητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμέ-
νος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰου-
δαίων) ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ
Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πι-
λάτος. ἦλθεν οὖν καὶ ἦρε τὸ
σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.
39 Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδη-
μος (ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰη-
σοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον) φέ-
ρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀ-
λόης ὡσεὶ λίτρας ἑκατόν.
40 Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθο-
νίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθ-
ὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις
ἐνταφιάζειν.
41 Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου
ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ
κήπῳ μνημεῖον καινὸν, ἐν ᾧ
οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη.
42 Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρα-
σκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι
ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθη-
καν τὸν Ἰησοῦν.

Κεφ. κ'. 20.

Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων
Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρ-
χεται πρωῒ, σκοτίας ἔτι
οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ
βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ
τοῦ μνημείου·
2 Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται
πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ
πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν
ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει
αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον
ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδα-
μεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.
3 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος
καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς, καὶ ἤρ-
χοντο εἰς τὸ μνημεῖον.
4 Ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ,
καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προ-
έδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου,
καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ
μνημεῖον·
5 Καὶ παρακύψας βλέπει
κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέν-
τοι εἰσῆλθεν.
6 Ἔρχεται οὖν Σίμων
Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ,
καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνη-
μεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια
κείμενα,
7 Καὶ τὸ σουδάριον ὃ ἦν
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν
ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χω-
ρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἕνα
τόπον.
8 Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ
ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν
πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον,
καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν·
9 Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν
γραφὴν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ
νεκρῶν ἀναστῆναι.
10 Ἀπῆλθον οὖν πάλιν
πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί.
11 Μαρία δὲ εἱστήκει πρὸς
τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω.
Ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν
εἰς τὸ μνημεῖον·
12 Καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέ-
λους ἐν λευκοῖς, καθεζο-
μένους, ἕνα πρὸς τῇ κεφαλῇ,

καὶ ἕνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου
ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.
13 Καὶ λέγουσιν αὐτῇ
ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις;
Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν
τὸν κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ
ἔθηκαν αὐτόν.
14 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα,
ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ
θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα· καὶ
οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστι.
15 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζη-
τεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι
ὁ κηπουρός ἐστι, λέγει αὐτῷ·
Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐ-
τόν, εἰπέ μοι ποῦ αὐτὸν
ἔθηκας, κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ.
16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη
λέγει αὐτῷ· Ῥαββουνί, ὃ
λέγεται, Διδάσκαλε.
17 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς·
Μή μου ἅπτου· οὔπω γὰρ ἀνα-
βέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου·
πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς
μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς· Ἀνα-
βαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ
πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ
Θεὸν ὑμῶν.
18 Ἔρχεται Μαρία ἡ
Μαγδαληνή, ἀπαγγέλλουσα
τοῖς μαθηταῖς ὅτι ἑώρακε
τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν
αὐτῇ.
19 Οὔσης οὖν ὀψίας τῇ
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν
σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κε-
κλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ
μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ
τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν
ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέ-
σον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰ-
ρήνη ὑμῖν.
20 Καὶ τοῦτο εἰπών, ἔ-
δειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ
τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν
οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν
Κύριον.
21 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰη-
σοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν·
καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ,
κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς.
22 Καὶ τοῦτο εἰπών, ἐνε-
φύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λά-
βετε πνεῦμα ἅγιον.
23 Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς
ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς·
ἄν τινων κρατῆτε, κεκρά-
τηνται.
24 Θωμᾶς δέ, εἷς ἐκ τῶν
δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δί-
δυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν
ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.
25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ
ἄλλοι μαθηταί· Ἑωράκα-
μεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν
αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν
ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν
ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν
μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων,
καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς
τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ
πιστεύσω.
26 Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ
πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθη-
ταὶ

ταῖ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν.

27 Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου· καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

29 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἑώρακάς με, Θωμᾶ, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες.

30 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

31 Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Κεφ. κα'. 21.

Μετὰ ταῦτα ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως.

2 Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

3 Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἁλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν.

4 Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μέντοι ᾔδεισαν οἱ μαθηταὶ ὅτι Ἰησοῦς ἐστι.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδία, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὔ.

6 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. Ἔβαλον οὖν, καὶ οὐκ ἔτι αὐτὸ ἑλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνός) καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς,

ἀλλ'

ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακο-
σίων) σύροντες τὸ δίκτυον
τῶν ἰχθύων.
9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν
γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν
κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικεί-
μενον, καὶ ἄρτον.
10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων
ὧν ἐπιάσατε νῦν.
11 Ἀνέβη Σίμων Πέτρος,
καὶ εἵλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς
γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγά-
λων ἑκατὸν πεντηκοντατρι-
ῶν· καὶ τοσούτων ὄντων οὐκ
ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.
12 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·
Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς
δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν
ἐξετάσαι αὐτὸν, Σὺ τίς εἶ;
εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν.
13 Ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ
λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδω-
σιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον
ὁμοίως.
14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφα-
νερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μα-
θηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ
νεκρῶν.
15 Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει
τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰη-
σοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγα-
πᾷς με πλεῖον τούτων; Λέγει
αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας
ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ·
Βόσκε τὰ ἀρνία μου.
16 Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύ-
τερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγα-
πᾷς με; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ
Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ
σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε
τὰ πρόβατά μου.
17 Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον·
Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με;
Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι
εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, Φι-
λεῖς με; καὶ εἶπεν αὐτῷ·
Κύριε, σὺ πάντα οἶδας, σὺ
γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέ-
γει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Βόσκε
τὰ πρόβατά μου.
18 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι,
ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες
σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις
ὅπου ἤθελες· ὅταν δὲ γη-
ράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς
σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, καὶ
οἴσει ὅπου οὐ θέλεις.
19 Τοῦτο δὲ εἶπε, σημαί-
νων ποίῳ θανάτῳ δοξάσει τὸν
Θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, λέ-
γει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.
20 Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέ-
τρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν
ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦν-
τα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ
δείπνῳ ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ,
καὶ εἶπε, Κύριε, τίς ἐστιν ὁ
παραδιδούς σε;
21 Τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος
λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος
δὲ τί;
22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως
ἔρχομαι, τί πρός σε; σὺ
ἀκολούθει μοι.

23 Ἐξῆλ-

23 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος
οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ὁ
μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀπο-
θνήσκει. καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ
Ἰησοῦς, ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει·
ἀλλ', Ἐὰν αὐτὸν θέλω μέ-
νειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε;
24 Οὗτός ἐστιν ὁ μαθη-
τὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων,
καὶ γράψας ταῦτα· καὶ οἴδα-
μεν ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρ-
τυρία αὐτοῦ.
25 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ
ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα
ἐὰν γράφηται καθ' ἕν, οὐδὲ αὐ-
τὸν οἶμαι τὸν κόσμον χω-
ρῆσαι τὰ γραφόμενα βι-
βλία. Ἀμήν.

Πράξεις τῶν ἈΠΟΣΤΟΛΩΝ.

Κεφ. α'. 1.
Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐ-
ποιησάμην περὶ πάντων,
ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ
Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδά-
σκειν,
2 Ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντει-
λάμενος τοῖς ἀποστόλοις
διὰ πνεύματος ἁγίου, οὓς
ἐξελέξατο, ἀνελήφθη.
3 Οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυ-
τὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν
αὐτὸν, ἐν πολλοῖς τεκμη-
ρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαρά-
κοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς,
καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασι-
λείας τοῦ Θεοῦ.
4 Καὶ συναλιζόμενος
παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱε-
ροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι,
ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγ-
γελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ἠκούσα-
τέ μου·
5 Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβά-
πτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βα-
πτισθήσεσθε ἐν πνεύματι
ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας
ἡμέρας.
6 Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες
ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες·
Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ
ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν
τῷ Ἰσραήλ;
7 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς·
Οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι χρό-
νους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατὴρ ἔθε-
το ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ.
8 Ἀλλὰ λήψεσθε δύνα-
μιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου
πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ
ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε
Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ
Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ
ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.
9 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, βλε-
πόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ
νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
10 Καὶ ὡς ἀτενίζοντες
ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν, πορευο-
μένου

μένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες
δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν
ἐσθῆτι λευκῇ,
11 Οἳ καὶ εἶπον· Ἄνδρες
Γαλιλαῖοι, τί ἑστήκατε ἐμ-
βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν;
οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς
ἀφ᾽ ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανὸν,
οὕτως ἐλεύσεται ὃν τρόπον
ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευό-
μενον εἰς τὸν οὐρανόν.
12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς
Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ
καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὅ ἐστιν
ἐγγὺς Ἱερουσαλὴμ, σαβ-
βάτου ἔχον ὁδόν.
13 Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέ-
βησαν εἰς τὸ ὑπερῷον, οὗ ἦσαν
καταμένοντες, ὅ,τε Πέτρος
καὶ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωάννης,
καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ
Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ
Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλ-
φαίου καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς,
καὶ Ἰούδας Ἰακώβου.
14 Οὗτοι πάντες ἦσαν
προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμα-
δὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεή-
σει, σὺν γυναιξὶ, καὶ Μαρίᾳ
τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σὺν
τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.
15 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις
ταύταις ἀναστὰς Πέτρος ἐν
μέσῳ τῶν μαθητῶν, εἶπεν·
(ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων
ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴ-
κοσιν)
16 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἔδει
πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύ-
την ἣν προεῖπε τὸ πνεῦμα
τὸ ἅγιον διὰ στόματος Δα-
βὶδ, περὶ Ἰούδα τοῦ γενομέ-
νου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι
τὸν Ἰησοῦν·
17 Ὅτι κατηριθμημένος
ἦν σὺν ἡμῖν, καὶ ἔλαχε τὸν
κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης.
18 Οὗτος μὲν οὖν ἐκτή-
σατο χωρίον ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς
ἀδικίας, καὶ πρηνὴς γενόμε-
νος ἐλάκησε μέσος· καὶ
ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγ-
χνα αὐτοῦ.
19 Καὶ γνωστὸν ἐγένετο
πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱε-
ρουσαλὴμ, ὥστε κληθῆναι
τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ
διαλέκτῳ αὐτῶν, Ἀκελ-
δαμὰ, τουτέστι, χωρίον αἵ-
ματος.
20 Γέγραπται γὰρ ἐν βίβλῳ
Ψαλμῶν· Γενηθήτω ἡ ἔπ-
αυλις αὐτοῦ ἔρημος, καὶ μὴ
ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ·
Καὶ, Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ
λάβοι ἕτερος.
21 Δεῖ οὖν τῶν συνελ-
θόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν
παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε
καὶ ἐξῆλθεν ἐφ᾽ ἡμᾶς ὁ Κύ-
ριος Ἰησοῦς,
22 Ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ
βαπτίσματος Ἰωάννου, ἕως
τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήφθη ἀφ᾽
ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀνα-
στάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν
ἡμῖν

ἡμῖν ἕνα τούτων.
23 Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰω-
σὴφ τὸν καλούμενον Βαρσα-
βᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰοῦστος,
καὶ Ματθίαν.
24 Καὶ προσευξάμενοι
εἶπον· Σὺ Κύριε καρδιο-
γνῶστα πάντων, ἀνάδειξον
ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα ὃν
ἐξελέξω,
25 Λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς
διακονίας ταύτης καὶ ἀποσο-
λῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας,
πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν
ἴδιον.
26 Καὶ ἔδωκαν κλήρους
αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος
ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατε-
ψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀπο-
στόλων.

Κεφ. β'. 2.

Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι
τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς,
ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν
ἐπὶ τὸ αὐτό.
2 Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερο-
μένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλή-
ρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν
καθήμενοι.
3 Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς
διαμεριζόμεναι γλῶσσαι
ὡσεὶ πυρὸς, ἐκάθισέ τε ἐφ'
ἕνα ἕκαστον αὐτῶν.
4 Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαν-
τες πνεύματος ἁγίου, καὶ
ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις
γλώσσαις, καθὼς τὸ πνεῦ-
μα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγε-
σθαι.
5 Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ
κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄν-
δρες εὐλαβεῖς, ἀπὸ παντὸς
ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.
6 Γενομένης δὲ τῆς φω-
νῆς ταύτης, συνῆλθε τὸ
πλῆθος, καὶ συνεχύθη· ὅτι
ἤκουον εἷς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ
διαλέκτῳ λαλούντων αὐ-
τῶν.
7 Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ
ἐθαύμαζον, λέγοντες πρὸς
ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες
οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γα-
λιλαῖοι;
8 Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκού-
ομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ δια-
λέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννή-
θημεν;
9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ
Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦν-
τες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰου-
δαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν,
Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,
10 Φρυγίαν τε καὶ Παμφυ-
λίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη
τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρή-
νην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες
Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ
προσήλυτοι,
11 Κρῆτες καὶ Ἄραβες,
ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν
ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις
τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.
12 Ἐξίσταντο δὲ πάντες
καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς
ἄλλον

ἄλλον λέγοντες· Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;

13 Ἕτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον· Ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσί.

14 Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα, ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς· Ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω, καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου.

15 Οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας·

16 Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ·

17 Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, (λέγει ὁ Θεὸς) ἐκχεῶ ἀπὸ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται.

18 Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι.

19 Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ.

20 Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ.

21 Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

22 Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε,

23 Τοῦτον τῇ ὡρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἔκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε.

24 Ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ.

25 Δαβὶδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντὸς, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστὶν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

26 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου· ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι,

27 Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

28 Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου.

29 Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παῤῥησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ πατριάρχου Δαβὶδ, ὅτι καὶ ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη, καὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἐστιν ἐν ἡμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

30 Προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς ὅτι ὅρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν, καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ,

31 Προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾅδου, οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν.

32 Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες.

33 Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς, τήν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε.

34 Οὐ γὰρ Δαβὶδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανούς· λέγει δὲ αὐτός· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

35 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

36 Ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.

37 Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;

38 Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου πνεύματος·

39 Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσηται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

40 Ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει, λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης.

41 Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐβαπτίσθησαν· καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι.

42 Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων

στόλων

στόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ
κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς
προσευχαῖς.
43 Ἐγένετο δὲ πάσῃ ψυ-
χῇ φόβος· πολλά τε τέρα-
τα καὶ σημεῖα διὰ τῶν ἀπο-
στόλων ἐγίνετο.
44 Πάντες δὲ οἱ πιστεύ-
οντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ
εἶχον ἅπαντα κοινά.
45 Καὶ τὰ κτήματα καὶ
τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον,
καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι,
καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε.
46 Καθ᾽ ἡμέραν τε προσ-
καρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν
τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ᾽
οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον
τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφ-
ελότητι καρδίας.
47 Αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ
ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν
λαόν. Ὁ δὲ Κύριος προσ-
ετίθει τοὺς σωζομένους καθ᾽
ἡμέραν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Κεφ. γ΄. 3.

Ἐπὶ τὸ αὐτὸ δὲ Πέτρος
καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς
τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς
προσευχῆς τὴν ἐννάτην.
2 Καί τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ
κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρ-
χων, ἐβαστάζετο· ὃν ἐτίθουν
καθ᾽ ἡμέραν πρὸς τὴν θύ-
ραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην
Ὡραίαν, τοῦ αἰτεῖν ἐλεημο-
σύνην παρὰ τῶν εἰσπορευο-
μένων εἰς τὸ ἱερόν.
3 Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰω-
άννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς
τὸ ἱερὸν, ἠρώτα ἐλεημοσύ-
νην λαβεῖν.
4 Ἀτενίσας δὲ Πέτρος
εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ,
εἶπε· Βλέψον εἰς ἡμᾶς.
5 Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς,
προσδοκῶν τι παρ᾽ αὐτῶν
λαβεῖν.
6 Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀρ-
γύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρ-
χει μοι· ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι
δίδωμι· Ἐν τῷ ὀνόματι
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου
ἔγειραι καὶ περιπάτει.
7 Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς
δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε· πα-
ραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐ-
τοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά.
8 Καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη,
καὶ περιεπάτει· καὶ εἰσῆλθε
σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν,
περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος, καὶ
αἰνῶν τὸν Θεόν.
9 Καὶ εἶδεν αὐτὸν πᾶς ὁ
λαὸς περιπατοῦντα καὶ αἰνοῦν-
τα τὸν Θεόν.
10 Ἐπεγίνωσκόν τε αὐτὸν,
ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἐλεη-
μοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ
Ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐ-
πλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως
ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ.
11 Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰα-
θέντος χωλοῦ τὸν Πέτρον
καὶ Ἰωάννην, συνέδραμε
πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ

τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος, ἔκθαμβοι.

12 Ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν;

13 Ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς παρεδώκατε, καὶ ἠρνήσασθε αὐτὸν κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν.

14 Ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήσασθε, καὶ ἠτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν·

15 Τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρές ἐσμεν.

16 Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκληρείαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.

17 Καὶ νῦν, ἀδελφοὶ, οἶδα ὅτι κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε, ὥσπερ καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν.

18 Ὁ δὲ Θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, παθεῖν τὸν Χριστὸν, ἐπλήρωσεν οὕτω.

19 Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε, εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας· ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου,

20 Καὶ ἀποστείλῃ τὸν προκεκηρυγμένον ὑμῖν Ἰησοῦν Χριστὸν,

21 Ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων, ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπ' αἰῶνος.

22 Μωσῆς μὲν γὰρ πρὸς τοὺς πατέρας εἶπεν· Ὅτι προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς·

23 Ἔσται δὲ, πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ.

24 Καὶ πάντες δὲ οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν, καὶ προκατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας.

25 Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς Ἀβραάμ·

Ἀβραάμ· Καὶ τῷ σπέρματί (σου ἐνευλογηθήσονται) πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.

26 Ὑμῖν πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς, ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

Κεφ. δʹ. 4.

Λαλούντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν λαὸν, ἐπέστησαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι,

2 Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, καὶ καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν.

3 Καὶ ἐπέβαλον αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς τὴν αὔριον· ἦν γὰρ ἑσπέρα ἤδη.

4 Πολλοὶ δὲ τῶν ἀκουσάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὡσεὶ χιλιάδες πέντε.

5 Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τὴν αὔριον συναχθῆναι αὐτῶν τοὺς ἄρχοντας καὶ πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς εἰς Ἱερουσαλὴμ,

6 Καὶ Ἄνναν τὸν ἀρχιερέα καὶ Καϊάφαν καὶ Ἰωάννην καὶ Ἀλέξανδρον, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ.

7 Καὶ στήσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ, ἐπυνθάνοντο· Ἐν ποίᾳ δυνάμει ἢ ἐν ποίῳ ὀνόματι ἐποιήσατε τοῦτο ὑμεῖς;

8 Τότε Πέτρος πλησθεὶς πνεύματος ἁγίου εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραήλ,

9 Εἰ ἡμεῖς σήμερον ἀνακρινόμεθα ἐπὶ εὐεργεσίᾳ ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, ἐν τίνι οὗτος σέσωσται·

10 Γνωστὸν ἔστω πᾶσιν ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ, ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, ἐν τούτῳ οὗτος παρέστηκεν ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής.

11 Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας.

12 Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς.

13 Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παῤῥησίαν καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον, ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν.

14 Τὸν δὲ ἄνθρωπον βλέ-

ποντες σὺν αὐτοῖς ἑστῶτα τὸν τεθεραπευμένον, οὐδὲν εἶχον ἀντειπεῖν.

15 Κελεύσαντες δὲ αὐτοὺς ἔξω τοῦ συνεδρίου ἀπελθεῖν, συνέβαλον πρὸς ἀλλήλους,

16 Λέγοντες· Τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις; ὅτι μὲν γὰρ γνωστὸν σημεῖον γέγονε δι' αὐτῶν, πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ φανερὸν, καὶ οὐ δυνάμεθα ἀρνήσασθαι.

17 Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαὸν, ἀπειλῇ ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ μηδενὶ ἀνθρώπων.

18 Καὶ καλέσαντες αὐτοὺς, παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

19 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀποκριθέντες πρὸς αὐτοὺς εἶπον· Εἰ δίκαιόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὑμῶν ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ, κρίνατε·

20 Οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς, ἃ εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν, μὴ λαλεῖν.

21 Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτοὺς, μηδὲν εὑρίσκοντες τὸ πῶς κολάσωνται αὐτοὺς, διὰ τὸν λαόν· ὅτι πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ γεγονότι·

22 Ἐτῶν γὰρ ἦν πλειόνων τεσσαράκοντα ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὃν ἐγεγόνει τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἰάσεως.

23 Ἀπολυθέντες δὲ ἦλθον πρὸς τοὺς ἰδίους, καὶ ἀπήγγειλαν ὅσα πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶπον.

24 Οἱ δὲ ἀκούσαντες, ὁμοθυμαδὸν ἦραν φωνὴν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ εἶπον· Δέσποτα, σὺ ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

25 Ὁ διὰ στόματος Δαβὶδ τοῦ παιδός σου εἰπών· Ἱνατί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

26 Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

27 Συνήχθησαν γὰρ ἐπ' ἀληθείας ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, ὃν ἔχρισας, Ἡρώδης τε καὶ Πόντιος Πιλάτος σὺν ἔθνεσι καὶ λαοῖς Ἰσραὴλ,

28 Ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι.

29 Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν,

καὶ

καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ
παῤῥησίας πάσης λαλεῖν τὸν
λόγον σου,
30 Ἐν τῷ τὴν χεῖρά σου
ἐκτείνειν σε εἰς ἴασιν, καὶ ση-
μεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ
τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου παιδός
σου Ἰησοῦ.
31 Καὶ δεηθέντων αὐτῶν
ἐσαλεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦ-
σαν συνηγμένοι· καὶ ἐπλήσθη-
σαν ἅπαντες πνεύματος ἁ-
γίου, καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ
Θεοῦ μετὰ παῤῥησίας.
32 Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πι-
στευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ
ψυχὴ μία· καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν
ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν
ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς
ἅπαντα κοινά.
33 Καὶ μεγάλῃ δυνάμει
ἀπεδίδουν τὸ μαρτύριον οἱ
ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ
Κυρίου Ἰησοῦ, χάρις τε με-
γάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς.
34 Οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις
ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι
γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν
ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον
τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομέ-
νων,
35 Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς
πόδας τῶν ἀποστόλων· διε-
δίδοτο δὲ ἑκάστῳ καθότι ἄν
τις χρείαν εἶχεν.
36 Ἰωσῆς δὲ, ὁ ἐπικλη-
θεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν ἀποστό-
λων, (ὅ ἐστι μεθερμηνευό-
μενον, υἱὸς παρακλήσεως)
Λευΐτης, Κύπριος τῷ γένει,
37 Ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀ-
γροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ
χρῆμα, καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς
πόδας τῶν ἀποστόλων.

Κεφ. ε΄. 5.

Ἀνὴρ δέ τις Ἀνανίας ὀ-
νόματι, σὺν Σαπφείρῃ τῇ
γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆ-
μα,
2 Καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς
τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυ-
ναικὸς αὐτοῦ· καὶ ἐνέγκας
μέρος τι, παρὰ τοὺς πόδας
τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν.
3 Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνα-
νία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ
Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου,
ψεύσασθαί σε τὸ πνεῦμα τὸ
ἅγιον; καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς
τιμῆς τοῦ χωρίου;
4 Οὐχὶ μένον σοὶ ἔμενε,
καὶ πραθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ
ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ
καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο;
οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ
τῷ Θεῷ.
5 Ἀκούων δὲ Ἀνανίας τοὺς
λόγους τούτους, πεσὼν ἐξέ-
ψυξε· καὶ ἐγένετο φόβος μέ-
γας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούον-
τας ταῦτα.
6 Ἀναστάντες δὲ οἱ νεώ-
τεροι συνέστειλαν αὐτὸν, καὶ
ἐξενέγκαντες ἔθαψαν.
7 Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν
τριῶν διάστημα, καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ

αὐτῆς μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονὸς εἰσῆλθεν.

8 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῇ ὁ Πέτρος· Εἰπέ μοι, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε;

9 Ἡ δὲ εἶπε· Ναί, τοσούτου. Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν· Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου; ἰδοὺ οἱ πόδες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σου, ἐπὶ τῇ θύρᾳ, καὶ ἐξοίσουσί σε.

10 Ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐξέψυξεν. Εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκράν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

11 Καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ᾽ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.

12 Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· (καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος.

13 Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός.

14 Μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ, πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν)

15 Ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραβάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν.

16 Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων· οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.

17 Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, (ἡ οὖσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων) ἐπλήσθησαν ζήλου·

18 Καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ.

19 Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς· ἐξαγαγών τε αὐτούς, εἶπε·

20 Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

21 Ἀκούσαντες δὲ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκον. Παραγενόμενος δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, συνεκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ πᾶσαν τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ· καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἀχθῆναι αὐτούς.

22 Οἱ δὲ ὑπηρέται παραγενόμενοι οὐχ εὗρον αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ· ἀναστρέψαντες δὲ ἀπήγγειλαν,

23 Λέγοντες· Ὅτι τὸ μὲν δεσμωτήριον εὕρομεν κεκλεισμένον ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, καὶ τοὺς φύλακας ἔξω ἑστῶτας πρὸ τῶν θυρῶν· ἀνοίξαντες δὲ, ἔσω οὐδένα εὕρομεν.

24 Ὡς δὲ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους ὅ, τε ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, διηπόρουν περὶ αὐτῶν, τί ἂν γένοιτο τοῦτο.

25 Παραγενόμενος δέ τις ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, λέγων· Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οὓς ἔθεσθε ἐν τῇ φυλακῇ, εἰσὶν ἐν τῷ ἱερῷ ἑστῶτες, καὶ διδάσκοντες τὸν λαόν.

26 Τότε ἀπελθὼν ὁ στρατηγὸς σὺν τοῖς ὑπηρέταις, ἤγαγεν αὐτοὺς, οὐ μετὰ βίας· (ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαὸν, ἵνα μὴ λιθασθῶσιν)

27 Ἀγαγόντες δὲ αὐτοὺς ἔστησαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ ἀρχιερεὺς,

28 Λέγων· Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; καὶ ἰδοὺ, πεπληρώκατε τὴν Ἱερουσαλὴμ τῆς διδαχῆς ὑμῶν, καὶ βούλεσθε ἐπαγαγεῖν ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.

30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

31 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

32 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν αὐτοῦ μάρτυρες τῶν ῥημάτων τούτων, καὶ τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον, ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς πειθαρχοῦσιν αὐτῷ.

33 Οἱ δὲ ἀκούσαντες διεπρίοντο, καὶ ἐβουλεύοντο ἀνελεῖν αὐτούς.

34 Ἀναστὰς δέ τις ἐν τῷ Συνεδρίῳ Φαρισαῖος, ὀνόματι Γαμαλιὴλ, νομοδιδάσκαλος, τίμιος παντὶ τῷ λαῷ, ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι·

35 Εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε ἑαυτοῖς ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, τί μέλλετε πράσσειν.

36 Πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέστη Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν, ᾧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀν-

δρῶν

δρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων· ὃς
ἀνῃρέθη, καὶ πάντες ὅσοι
ἐπείθοντο αὐτῷ, διελύθη-
σαν, καὶ ἐγένοντο εἰς οὐδέν.
37 Μετὰ τοῦτον ἀνέστη Ἰ-
ούδας ὁ Γαλιλαῖος, ἐν ταῖς
ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς, καὶ
ἀπέστησε λαὸν ἱκανὸν ὀπίσω
αὐτοῦ· κἀκεῖνος ἀπώλε-
το, καὶ πάντες ὅσοι ἐπεί-
θοντο αὐτῷ, διεσκορπί-
σθησαν.
38 Καὶ τὰ νῦν λέγω ὑ-
μῖν, ἀπόστητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώ-
πων τούτων, καὶ ἐάσατε αὐ-
τούς· ὅτι ἐὰν ᾖ ἐξ ἀνθρώ-
πων ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον
τοῦτο, καταλυθήσεται·
39 Εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστιν, οὐ
δύνασθε καταλῦσαι αὐτό,
μήποτε καὶ θεομάχοι εὑρε-
θῆτε.
40 Ἐπείσθησαν δὲ αὐτῷ· καὶ
προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀπο-
στόλους, δείραντες παρήγγει-
λαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνό-
ματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν
αὐτούς.
41 Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο
χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ
συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνό-
ματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν
ἀτιμασθῆναι·
42 Πᾶσάν τε ἡμέραν ἐν
τῷ ἱερῷ καὶ κατ᾽ οἶκον οὐκ ἐ-
παύοντο διδάσκοντες καὶ εὐ-
αγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν
Χριστόν.

Κεφ. ϛ'. 6.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύ-
ταις πληθυνόντων τῶν μα-
θητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς
τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς
Ἑβραίους, ὅτι παρεθεω-
ροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ
καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν.
2 Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ
δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μα-
θητῶν, εἶπον· Οὐκ ἀρεστόν
ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν
τραπέζαις.
3 Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελ-
φοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυ-
ρουμένους ἑπτά, πλήρεις πνεύ-
ματος ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς
καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας
ταύτης.
4 Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευ-
χῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου
προσκαρτερήσομεν.
5 Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐν-
ώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ
ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄν-
δρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύ-
ματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον,
καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα καὶ
Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ
Νικόλαον προσήλυτον Ἀν-
τιοχέα·
6 Οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν
ἀποστόλων· καὶ προσευξάμε-
νοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς
χεῖρας.
7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ
ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο

ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἰ-
ερουσαλὴμ σφόδρα· πολύς τε
ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον
τῇ πίστει.
8 Στέφανος δὲ πλήρης
πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει
τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν
τῷ λαῷ.
9 Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ
τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης
Λιβερτίνων, καὶ Κυρηναίων,
καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ τῶν ἀπὸ
Κιλικίας καὶ Ἀσίας, συζητοῦν-
τες τῷ Στεφάνῳ.
10 Καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆ-
ναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύμα-
τι ᾧ ἐλάλει.
11 Τότε ὑπέβαλον ἄν-
δρας λέγοντας, ὅτι ἀκηκόα-
μεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήμα-
τα βλάσφημα εἰς Μωσῆν καὶ
τὸν Θεόν.
12 Συνεκίνησάν τε τὸν λα-
ὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ
τοὺς γραμματεῖς· καὶ ἐπι-
στάντες συνήρπασαν αὐτὸν,
καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέ-
δριον.
13 Ἔστησάν τε μάρτυρας
ψευδεῖς, λέγοντας· Ὁ ἄν-
θρωπος οὗτος οὐ παύεται ῥή-
ματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ
τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου τούτου καὶ τοῦ
νόμου.
14 Ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ
λέγοντος, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Να-
ζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν
τόπον τοῦτον, καὶ ἀλλάξει
τὰ ἔθη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν
Μωϋσῆς.
15 Καὶ ἀτενίσαντες εἰς
αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζό-
μενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ, εἶδον
τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ
πρόσωπον ἀγγέλου.

Κεφ. ζ΄. 7.

Εἶπε δὲ ὁ ἀρχιερεύς· Εἰ
ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει;
2 Ὁ δὲ ἔφη· Ἄνδρες ἀ-
δελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσα-
τε· Ὁ Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη
τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραὰμ ὄν-
τι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ,
πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν
Χαῤῥάν·
3 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν·
Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου
καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου,
καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι
δείξω.
4 Τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς
Χαλδαίων, κατῴκησεν ἐν
Χαῤῥάν. Κἀκεῖθεν, μετὰ τὸ
ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ,
μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν
ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν
κατοικεῖτε.
5 Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ
κληρονομίαν ἐν αὐτῇ, οὐδὲ
βῆμα ποδός· καὶ ἐπηγγείλα-
το αὐτῷ δοῦναι εἰς κατάσχε-
σιν αὐτὴν, καὶ τῷ σπέρματι
αὐτοῦ μετ' αὐτὸν, οὐκ ὄντος
αὐτῷ τέκνου.
6 Ἐλάλησε δὲ οὕτως ὁ
Θεός· Ὅτι ἔσται τὸ σπέρμα
αὐτοῦ

αὐτοῦ πάροικον ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτὸ καὶ κακώσουσιν ἔτη τετρακόσια.

7 Καὶ τὸ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Θεός· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξελεύσονται, καὶ λατρεύσουσί μοι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

8 Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην περιτομῆς· καὶ οὕτως ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακὼβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.

9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες, τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον· καὶ ἦν ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ.

10 Καὶ ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ χάριν καὶ σοφίαν ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπ' Αἴγυπτον καὶ ὅλον τὸν οἶκον αὐτοῦ.

11 Ἦλθε δὲ λιμὸς ἐφ' ὅλην τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Χαναάν, καὶ θλίψις μεγάλη· καὶ οὐχ εὕρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν.

12 Ἀκούσας δὲ Ἰακὼβ ὄντα σῖτα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξαπέστειλε τοὺς πατέρας ἡμῶν πρῶτον.

13 Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀνεγνωρίσθη Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ φανερὸν ἐγένετο τῷ Φαραὼ τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ.

14 Ἀποστείλας δὲ Ἰωσὴφ μετεκαλέσατο τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰακώβ, καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, ἐν ψυχαῖς ἑβδομηκονταπέντε.

15 Κατέβη δὲ Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐτελεύτησεν αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν.

16 Καὶ μετετέθησαν εἰς Συχέμ, καὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ μνήματι ὃ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς ἀργυρίου παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὸρ τοῦ Συχέμ.

17 Καθὼς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας ἧς ὤμοσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ηὔξησεν ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ,

18 Ἄχρις οὗ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ·

19 Οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν, ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοῦ ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη αὐτῶν, εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι.

20 Ἐν ᾧ καιρῷ ἐγεννήθη Μωσῆς, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, ὃς ἀνετράφη μῆνας τρεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

21 Ἐκτεθέντα δὲ αὐτόν, ἀνείλετο αὐτὸν ἡ θυ-

γάτηρ Φαραώ, καὶ ἀνε-
θρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς
υἱόν.
22 Καὶ ἐπαιδεύθη Μωσῆς
πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων· ἦν
δὲ δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ
ἐν ἔργοις.
23 Ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐ-
τῷ τεσσαρακονταετὴς χρό-
νος, ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν
αὐτοῦ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἀ-
δελφοὺς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσ-
ραήλ.
24 Καὶ ἰδών τινα ἀδικού-
μενον, ἠμύνατο, καὶ ἐποίησεν
ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμέ-
νῳ, πατάξας τὸν Αἰγύ-
πτιον.
25 Ἐνόμιζε δὲ συνιέναι
τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ὅτι ὁ
Θεὸς διὰ χειρὸς αὐτοῦ δί-
δωσιν αὐτοῖς σωτηρίαν· οἱ
δὲ οὐ συνῆκαν.
26 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ
ὤφθη αὐτοῖς μαχομένοις, καὶ
συνήλασεν αὐτοὺς εἰς εἰ-
ρήνην, εἰπών· Ἄνδρες,
ἀδελφοί ἐστε ὑμεῖς· ἱνατί
ἀδικεῖτε ἀλλήλους;
27 Ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλη-
σίον, ἀπώσατο αὐτὸν, εἰπών·
Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ
δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς;
28 Μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέ-
λεις, ὃν τρόπον ἀνεῖλες
χθὲς τὸν Αἰγύπτιον;
29 Ἔφυγε δὲ Μωσῆς ἐν
τῷ λόγῳ τούτῳ, καὶ ἐγένετο
πάροικος ἐν γῇ Μαδιὰμ,
οὗ ἐγέννησεν υἱοὺς δύο.
30 Καὶ πληρωθέντων ἐ-
τῶν τεσσαράκοντα, ὤφθη αὐ-
τῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ὄρους Σι-
νᾶ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ
πυρὸς βάτου.
31 Ὁ δὲ Μωσῆς ἰδὼν,
ἐθαύμασε τὸ ὅραμα· προσ-
ερχομένου δὲ αὐτοῦ κατανοῆ-
σαι, ἐγένετο φωνὴ Κυρίου
πρὸς αὐτόν·
32 Ἐγὼ ὁ Θεὸς τῶν πα-
τέρων σου, ὁ Θεὸς Ἀβρα-
ὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ
Θεὸς Ἰακώβ. Ἔντρομος δὲ
γενόμενος Μωσῆς οὐκ ἐτόλ-
μα κατανοῆσαι.
33 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύ-
ριος· Λῦσον τὸ ὑπόδημα
τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος
ἐν ᾧ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστίν.
34 Ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν
τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ
τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν ἤκουσα, καὶ
κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς·
καὶ νῦν δεῦρο, ἀποστελῶ σε εἰς
Αἴγυπτον.
35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν ὃν
ἠρνήσαντο, εἰπόντες· Τίς σε
κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δι-
καστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρ-
χοντα καὶ λυτρωτὴν ἀπέ-
στειλεν ἐν χειρὶ ἀγγέλου
τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν
τῇ βάτῳ.
36 Οὗτος ἐξήγαγεν αὐ-
τοὺς, ποιήσας τέρατα καὶ
σημεῖα

σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτου,
καὶ ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ
ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔτη τεσσα-
ράκοντα.
37 Οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς
ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ·
Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει
Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν
ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ
ἀκούσεσθε.
38 Οὗτός ἐστιν ὁ γενόμε-
νος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ
ἐρήμῳ, μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ
λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει
Σινᾶ, καὶ τῶν πατέρων ἡ-
μῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶν-
τα, δοῦναι ἡμῖν.
39 Ὧ οὐκ ἠθέλησαν ὑπήκοοι
γενέσθαι οἱ πατέρες ἡμῶν,
ἀλλ᾽ ἀπώσαντο, καὶ ἐστράφη-
σαν ταῖς καρδίαις αὐτῶν εἰς
Αἴγυπτον,
40 Εἰπόντες τῷ Ἀαρών·
Ποίησον ἡμῖν θεοὺς οἳ προ-
πορεύσονται ἡμῶν· ὁ γὰρ Μω-
σῆς οὗτος ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς
ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἴδαμεν
τί γέγονεν αὐτῷ.
41 Καὶ ἐμοσχοποίησαν ἐν
ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ
ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώ-
λῳ, καὶ εὐφραίνοντο ἐν τοῖς
ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν.
42 Ἔστρεψε δὲ ὁ Θεὸς,
καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς λα-
τρεύειν τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ·
καθὼς γέγραπται ἐν βίβλῳ
τῶν προφητῶν· Μὴ σφάγια
καὶ θυσίας προσηνέγκατέ
μοι ἔτη τεσσαράκοντα ἐν τῇ
ἐρήμῳ, οἶκος Ἰσραήλ;
43 Καὶ ἀνελάβετε τὴν
σκηνὴν τοῦ Μολόχ, καὶ τὸ
ἄστρον τοῦ θεοῦ ὑμῶν Ῥεμ-
φάν, τοὺς τύπους οὓς ἐποιή-
σατε προσκυνεῖν αὐτοῖς· καὶ
μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα
Βαβυλῶνος.
44 Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου
ἦν ἐν τοῖς πατράσιν ἡμῶν
ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθὼς διετά-
ξατο ὁ λαλῶν τῷ Μωσῇ,
ποιῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν τύπον
ὃν ἑωράκει.
45 Ἣν καὶ εἰσήγαγον διαδε-
ξάμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν μετὰ
Ἰησοῦ ἐν τῇ κατασχέσει τῶν
ἐθνῶν, ὧν ἔξωσεν ὁ Θε-
ὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πα-
τέρων ἡμῶν, ἕως τῶν ἡμε-
ρῶν Δαβίδ.
46 Ὃς εὗρε χάριν ἐνώπι-
ον τοῦ Θεοῦ, καὶ ᾐτήσατο εὑ-
ρεῖν σκήνωμα τῷ Θεῷ Ἰ-
ακώβ.
47 Σολομῶν δὲ ᾠκοδό-
μησεν αὐτῷ οἶκον.
48 Ἀλλ᾽ οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν
χειροποιήτοις ναοῖς κατοι-
κεῖ, καθὼς ὁ προφήτης λέγει·
49 Ὁ οὐρανός μοι θρό-
νος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν
ποδῶν μου. Ποῖον οἶκον οἰ-
κοδομήσετέ μοι, λέγει Κύ-
ριος; ἢ τίς τόπος τῆς κα-
ταπαύσεώς μου;

50 Οὐχὶ ἡ χείρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα;

51 Σκληροτράχηλοι, καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσὶν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν, καὶ ὑμεῖς.

52 Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε·

53 Οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.

54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα, διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν.

55 Ὑπάρχων δὲ πλήρης πνεύματος ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶδε δόξαν Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ·

56 Καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ, θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν ἑστῶτα τοῦ Θεοῦ.

57 Κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλῃ, συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ' αὐτόν.

58 Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἐλιθοβόλουν· καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου.

59 Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

60 Θεὶς δὲ τὰ γόνατα, ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐκοιμήθη.

Κεφ. η'. 8.

Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες δὲ διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν ἀποστόλων.

2 Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς, καὶ ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

3 Σαῦλος δὲ ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ τοὺς οἴκους εἰσπορευόμενος, σύρων τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας, παρεδίδου εἰς φυλακήν.

4 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες διῆλθον, εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.

5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν.

6 Προσεῖχόν τε οἱ ὄχλοι

τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Φιλ-
ίππου ὁμοθυμαδὸν, ἐν τῷ
ἀκούειν αὐτοὺς καὶ βλέπειν
τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.
7 Πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων
πνεύματα ἀκάθαρτα, βοῶντα
μεγάλῃ φωνῇ, ἐξήρχετο· πολ-
λοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χω-
λοὶ ἐθεραπεύθησαν.
8 Καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγά-
λη ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.
9 Ἀνὴρ δέ τις ὀνόματι
Σίμων, προϋπῆρχεν ἐν τῇ
πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ
ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων
εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν.
10 Ὧ προσεῖχον πάντες
ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, λέ-
γοντες· Οὗτός ἐστιν ἡ δύνα-
μις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη.
11 Προσεῖχον δὲ αὐτῷ,
διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μα-
γείαις ἐξεστακέναι αὐτούς.
12 Ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ
Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ
τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,
καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε
καὶ γυναῖκες.
13 Ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς
ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἦν
προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ·
θεωρῶν τε σημεῖα καὶ δυνά-
μεις μεγάλας γινομένας,
ἐξίστατο.
14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐν
Ἱεροσολύμοις ἀπόστολοι ὅ-
τι δέδεκται ἡ Σαμάρεια τὸν
λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν
πρὸς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ
Ἰωάννην·
15 Οἵτινες καταβάντες
προσηύξαντο περὶ αὐτῶν, ὅ-
πως λάβωσι πνεῦμα ἅγιον.
16 (Οὔπω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδε-
νὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκὸς, μό-
νον δὲ βεβαπτισμένοι ὑπῆρ-
χον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ)
17 Τότε ἐπετίθουν τὰς χεῖ-
ρας ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐλάμβα-
νον πνεῦμα ἅγιον.
18 Θεασάμενος δὲ ὁ Σί-
μων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν
χειρῶν τῶν ἀποστόλων δί-
δοται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγι-
ον, προσήνεγκεν αὐτοῖς
χρήματα,
19 Λέγων· Δότε κἀμοὶ
τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα
ᾧ ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας,
λαμβάνῃ πνεῦμα ἅγιον.
20 Πέτρος δὲ εἶπε
πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν
σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλει-
αν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θε-
οῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων
κτᾶσθαι.
21 Οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐ-
δὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τού-
τῳ· ἡ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστιν
εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
22 Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς
κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι
τοῦ Θεοῦ, εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί
σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου.

23 Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας
καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ
σε ὄντα.
24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σί-
μων εἶπε· Δεήθητε ὑμεῖς
ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ὅ-
πως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ' ἐμὲ
ὧν εἰρήκατε.
25 Οἱ μὲν οὖν, διαμαρτυ-
ράμενοι, καὶ λαλήσαντες τὸν
λόγον τοῦ Κυρίου, ὑπέστρεψαν
εἰς Ἱερουσαλήμ, πολλάς τε
κώμας τῶν Σαμαρειτῶν εὐηγ-
γελίσαντο.
26 Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐ-
λάλησε πρὸς Φίλιππον,
λέγων· Ἀνάστηθι καὶ πορεύου
κατὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ τὴν ὁ-
δὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ
Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη
ἐστὶν ἔρημος.
27 Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη·
καὶ ἰδού, ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦ-
χος, δυνάστης Κανδάκης τῆς
βασιλίσσης Αἰθιόπων, ὃς
ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐ-
τῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνή-
σων εἰς Ἱερουσαλήμ·
28 Ἦν τε ὑποστρέφων, καὶ
καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος
αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν προ-
φήτην Ἡσαΐαν.
29 Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα τῷ
Φιλίππῳ· Πρόσελθε, καὶ
κολλήθητι τῷ ἅρματι τούτῳ.
30 Προσδραμὼν δὲ ὁ
Φίλιππος ἤκουσεν αὐτοῦ ἀ-
ναγινώσκοντος τὸν προφήτην
Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· Ἆρά γε
γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;
31 Ὁ δὲ εἶπε· Πῶς γὰρ
ἂν δυναίμην, ἐὰν μή τις ὁ-
δηγήσῃ με; Παρεκάλεσέ τε
τὸν Φίλιππον ἀναβάντα καθ-
ίσαι σὺν αὐτῷ.
32 Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γρα-
φῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕ-
τη· Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφα-
γὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐν-
αντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν
ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει
τὸ στόμα αὐτοῦ.
33 Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐ-
τοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ
γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται;
ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ
αὐτοῦ.
34 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐ-
νοῦχος τῷ Φιλίππῳ, εἶπε·
Δέομαί σου, περὶ τίνος ὁ
προφήτης λέγει τοῦτο; περὶ
ἑαυτοῦ, ἢ περὶ ἑτέρου τινός;
35 Ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιπ-
πος τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ἀρ-
ξάμενος ἀπὸ τῆς γραφῆς
ταύτης, εὐηγγελίσατο αὐ-
τῷ τὸν Ἰησοῦν.
36 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ
τὴν ὁδόν, ἦλθον ἐπί τι ὕδωρ·
καί φησιν ὁ εὐνοῦχος· Ἰδοὺ
ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτι-
σθῆναι;
37 Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος·
Εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς
καρδίας, ἔξεστιν. Ἀποκρι-
θεὶς δὲ εἶπε· Πιστεύω τὸν υἱὸν

τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν
Χριστόν.
38 Καὶ ἐκέλευσε στῆναι τὸ
ἅρμα· καὶ κατέβησαν ἀμφότε-
ροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅ,τε Φίλ-
ιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος· καὶ
ἐβάπτισεν αὐτόν.
39 Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ
τοῦ ὕδατος, πνεῦμα Κυρίου
ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ
οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ
εὐνοῦχος· ἐπορεύετο γὰρ τὴν
ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.
40 Φίλιππος δὲ εὑρέθη
εἰς Ἄζωτον· καὶ διερχόμε-
νος εὐηγγελίζετο τὰς πό-
λεις πάσας, ἕως τοῦ ἐλθεῖν
αὐτὸν εἰς Καισάρειαν.

Κεφ. θ'. 9.

Ὁ δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμ-
πνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς
τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου,
προσελθὼν τῷ ἀρχιερεῖ,
2 Ἠτήσατο παρ' αὐτοῦ ἐπι-
στολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς
τὰς συναγωγάς, ὅπως ἐὰν
τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄν-
δρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμέ-
νους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ.
3 Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι,
ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίζειν τῇ
Δαμασκῷ· καὶ ἐξαίφνης
περιήστραψεν αὐτὸν φῶς
ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ·
4 Καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν,
ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ·
Σαοὺλ Σαούλ, τί με διώκεις;
5 Εἶπε δέ· Τίς εἶ, Κύ-
ριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν·
Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώ-
κεις· σκληρόν σοι πρὸς
κέντρα λακτίζειν.
6 Τρέμων τε καὶ θαμβῶν
εἶπε· Κύριε, τί με θέλεις
ποιῆσαι; Καὶ ὁ Κύριος πρὸς
αὐτόν· Ἀνάστηθι καὶ εἴσελθε
εἰς τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεταί
σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.
7 Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύ-
οντες αὐτῷ, εἱστήκεισαν ἐννεοί,
ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μη-
δένα δὲ θεωροῦντες.
8 Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος
ἀπὸ τῆς γῆς· ἀνεῳγμένων δὲ
τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, οὐδένα
ἔβλεπε· χειραγωγοῦντες δὲ
αὐτόν, εἰσήγαγον εἰς Δα-
μασκόν.
9 Καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς
μὴ βλέπων· καὶ οὐκ ἔφαγεν,
οὐδὲ ἔπιεν.
10 Ἦν δέ τις μαθητὴς
ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνα-
νίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ
Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνα-
νία. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ,
Κύριε.
11 Ὁ δὲ Κύριος πρὸς
αὐτόν· Ἀναστὰς πορεύθητι
ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην
Εὐθεῖαν, καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ
Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι,
Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύ-
χεται·
12 Καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι
ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν

εἰσελθόντα, καὶ ἐπιθέντα
αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀνα-
βλέψῃ.
13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἀνα-
νίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ
πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τού-
του, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς
ἁγίοις σου ἐν Ἱερουσαλήμ·
14 Καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν
παρὰ τῶν ἀρχιερέων, δῆσαι
πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους
τὸ ὄνομά σου.
15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν
ὁ Κύριος· Πορεύου, ὅτι
σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἐστὶν
οὗτος, τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά
μου ἐνώπιον ἐθνῶν, καὶ βασι-
λέων, υἱῶν τε Ἰσραήλ.
16 Ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐ-
τῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ
ὀνόματός μου παθεῖν.
17 Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας
καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ
ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖ-
ρας, εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφὲ,
ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με (Ἰη-
σοῦς ὁ ὀφθείς σοι ἐν τῇ ὁδῷ
ᾗ ἤρχου) ὅπως ἀναβλέψῃς,
καὶ πλησθῇς πνεύματος
ἁγίου.
18 Καὶ εὐθέως ἀπέπεσον
ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ
λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε πα-
ραχρῆμα· καὶ ἀναστὰς ἐβα-
πτίσθη.
19 Καὶ λαβὼν τροφὴν
ἐνίσχυσεν. Ἐγένετο δὲ ὁ
Σαῦλος μετὰ τῶν ἐν Δαμα-
σκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς.
20 Καὶ εὐθέως ἐν ταῖς
συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν
Χριστὸν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς
τοῦ Θεοῦ.
21 Ἐξίσταντο δὲ πάντες
οἱ ἀκούοντες, καὶ ἔλεγον· Οὐχ
οὗτός ἐστιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱε-
ρουσαλὴμ τοὺς ἐπικαλουμένους
τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ὧδε εἰς
τοῦτο ἐληλύθει ἵνα δεδεμέ-
νους αὐτοὺς ἀγάγῃ ἐπὶ τοὺς
ἀρχιερεῖς;
22 Σαῦλος δὲ μᾶλλον
ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε
τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦν-
τας ἐν Δαμασκῷ, συμβι-
βάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ
Χριστός.
23 Ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἡ-
μέραι ἱκαναὶ, συνεβουλεύ-
σαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνελεῖν
αὐτόν.
24 Ἐγνώσθη δὲ τῷ Σαύ-
λῳ ἡ ἐπιβουλὴ αὐτῶν· παρ-
ετήρουν τε τὰς πύλας ἡμέ-
ρας τε καὶ νυκτὸς, ὅπως αὐ-
τὸν ἀνέλωσι.
25 Λαβόντες δὲ αὐτὸν
οἱ μαθηταὶ νυκτὸς καθῆ-
καν διὰ τοῦ τείχους, χαλά-
σαντες ἐν σπυρίδι.
26 Παραγενόμενος δὲ ὁ
Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλὴμ,
ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς
μαθηταῖς· καὶ πάντες ἐφο-
βοῦντο αὐτὸν, μὴ πιστεύοντες
ὅτι ἐστὶ μαθητής.

27 Βαρ-

27 Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν, ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαῤῥησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

28 Καὶ ἦν μετ' αὐτῶν εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ παῤῥησιαζόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

29 Ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς· οἱ δὲ ἐπεχείρουν αὐτὸν ἀνελεῖν.

30 Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν, καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ταρσόν.

31 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχον εἰρήνην, οἰκοδομούμεναι καὶ πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπληθύνοντο.

32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

33 Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραββάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος.

34 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι, καὶ στρῶσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη.

35 Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

36 Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθὰ, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερῴῳ.

38 Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ, οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν.

39 Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον· καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς.

40 Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θεὶς τὰ γόνατα

γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

41 Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα, ἀνέστησεν αὐτήν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

42 Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

43 Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.

Κεφ. ι'. 10.

Ἀνὴρ δέ τις ἦν ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διαπαντός·

3 Εἶδεν ἐν ὁράματι φανερῶς, ὡσεὶ ὥραν ἐννάτην τῆς ἡμέρας, ἄγγελον τοῦ Θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Κορνήλιε.

4 Ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἔμφοβος γενόμενος, εἶπε· Τί ἐστι, Κύριε; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας, καὶ μετάπεμψαι Σίμωνά τινα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος.

6 Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, ᾧ ἐστιν οἰκία παρὰ θάλασσαν· οὗτος λαλήσει σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

7 Ὡς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ, καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῷ,

8 Καὶ ἐξηγησάμενος αὐτοῖς ἅπαντα, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἰόππην.

9 Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων, καὶ τῇ πόλει ἐγγιζόντων, ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι, περὶ ὥραν ἕκτην.

10 Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος, καὶ ἤθελε γεύσασθαι. παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις·

11 Καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ καταβαῖνον ἐπ' αὐτὸν σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον, καὶ καθιέμενον ἐπὶ τῆς γῆς·

12 Ἐν ᾧ ὑπῆρχε πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία,

θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

13 Καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.

14 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

16 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὅραμα ὃ εἶδε, καὶ ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου, διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος, ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα·

18 Καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνθάδε ξενίζεται.

19 Τοῦ δὲ Πέτρου ἐνθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος, εἶπεν αὐτῷ τὸ πνεῦμα· Ἰδοὺ, ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε·

20 Ἀλλὰ ἀναστὰς κατάβηθι, καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενος· διότι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.

21 Καταβὰς δὲ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀπεσταλμένους ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου πρὸς αὐτὸν, εἶπεν· Ἰδοὺ, ἐγώ εἰμι ὃν ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι' ἣν πάρεστε;

22 Οἱ δὲ εἶπον, Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σοῦ.

23 Εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισε. Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁ Πέτρος ἐξῆλθε σὺν αὐτοῖς, καί τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης συνῆλθον αὐτῷ.

24 Καὶ τῇ ἐπαύριον εἰσῆλθον εἰς τὴν Καισάρειαν· ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτοὺς, συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

25 Ὡς δὲ ἐγένετο εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον, συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος, πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας, προσεκύνησεν.

26 Ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε, λέγων, Ἀνάστηθι· κἀγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.

27 Καὶ συνομιλῶν αὐτῷ, εἰσῆλθε, καὶ εὑρίσκει συνεληλυθότας πολλούς.

28 Ἔφη τε πρὸς αὐτούς·

Ὑμεῖς

Ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμι-
τόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολ-
λᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλ-
λοφύλῳ· καὶ ἐμοὶ ὁ Θεὸς
ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ
ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρω-
πον.
29 Διὸ καὶ ἀναντιῤῥήτως
ἦλθον μεταπεμφθείς. πυν-
θάνομαι οὖν τίνι λόγῳ μετ-
επέμψασθέ με.
30 Καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη·
Ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι
ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύ-
ων, καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν
προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ
μου· καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν
μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ·
31 Καί φησι· Κορνήλιε,
εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχὴ, καὶ
αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθη-
σαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
32 Πέμψον οὖν εἰς Ἰόπ-
πην, καὶ μετακάλεσαι Σί-
μωνα, ὃς ἐπικαλεῖται Πέ-
τρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ
Σίμωνος βυρσέως παρὰ θά-
λασσαν· ὃς παραγενόμενος
λαλήσει σοι.
33 Ἐξαυτῆς οὖν ἔπεμψα
πρὸς σε· σύ τε καλῶς ἐποί-
ησας παραγενόμενος. Νῦν οὖν
πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ πάρεσμεν, ἀκοῦσαι
πάντα τὰ προστεταγμένα
σοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος
τὸ στόμα, εἶπεν· Ἐπ' ἀλη-
θείας καταλαμβάνομαι ὅτι
οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ
Θεός·
35 Ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ
φοβούμενος αὐτὸν, καὶ ἐργα-
ζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς
αὐτῷ ἐστι.
36 Τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε
τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, εὐαγγε-
λιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ· οὗτός ἐστι πάντων
Κύριος.
37 Ὑμεῖς οἴδατε τὸ γε-
νόμενον ῥῆμα καθ' ὅλης τῆς
Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς
Γαλιλαίας, μετὰ τὸ βάπτι-
σμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης·
38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζα-
ρὲθ· ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ
Θεὸς πνεύματι ἁγίῳ καὶ
δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργε-
τῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς
καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ
διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ'
αὐτοῦ.
39 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρ-
τυρες πάντων ὧν ἐποίησεν
ἔν τε τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων
καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὃν ἀνεῖ-
λον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.
40 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε
τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἔδωκεν
αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι,
41 Οὐ παντὶ τῷ λαῷ,
ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκε-
χειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ
Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνε-
φάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐ-
τῷ

τοῦ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

42 Καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρύξαι τῷ λαῷ, καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.

43 Τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν.

44 Ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα, ἐπέπεσε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.

45 Καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνῆλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκκέχυται·

46 Ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις, καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μήτι τὸ ὕδωρ κωλῦσαι δύναταί τις, τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔλαβον καθὼς καὶ ἡμεῖς;

48 Προσέταξέ τε αὐτοὺς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.

Κεφ. ια'. 11.

Ἤκουσαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς,

3 Λέγοντες· Ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας εἰσῆλθες, καὶ συνέφαγες αὐτοῖς.

4 Ἀρξάμενος δὲ ὁ Πέτρος, ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς, λέγων·

5 Ἐγὼ ἤμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος· καὶ εἶδον ἐν ἐκστάσει ὅραμα, καταβαῖνον σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν ἄχρις ἐμοῦ·

6 Εἰς ἣν ἀτενίσας κατενόουν, καὶ εἶδον τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

7 Ἤκουσα δὲ φωνῆς λεγούσης μοι· Ἀναστὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.

8 Εἶπον δέ· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.

9 Ἀπεκρίθη δέ μοι φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη

ἅπαντα

ἅπαντα εἰς τὸν οὐρανόν.
11 Καὶ ἰδοὺ, ἐξαυτῆς
τρεῖς ἄνδρες ἐπέστησαν ἐπὶ
τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἤμην, ἀπε-
σταλμένοι ἀπὸ Καισαρείας
πρός με.
12 Εἶπε δέ μοι τὸ πνεῦ-
μα συνελθεῖν αὐτοῖς, μη-
δὲν διακρινόμενον. Ἦλθον
δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἓξ ἀδελφοὶ
οὗτοι, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν
οἶκον τοῦ ἀνδρός.
13 Ἀπήγγειλέ τε ἡμῖν
πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐν τῷ
οἴκῳ αὐτοῦ σταθέντα καὶ εἰπόν-
τα αὐτῷ· Ἀπόστειλον εἰς
Ἰόππην ἄνδρας, καὶ μετά-
πεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικα-
λούμενον Πέτρον,
14 Ὃς λαλήσει ῥήματα
πρός σε, ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ καὶ
πᾶς ὁ οἶκός σου.
15 Ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με
λαλεῖν, ἐπέπεσε τὸ πνεῦμα
τὸ ἅγιον ἐπ᾽ αὐτοὺς, ὥσπερ
καὶ ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ.
16 Ἐμνήσθην δὲ τοῦ ῥήμα-
τος Κυρίου, ὡς ἔλεγεν·
Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδα-
τι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε
ἐν πνεύματι ἁγίῳ.
17 Εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν
ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ
ἡμῖν, πιστεύσασιν ἐπὶ τὸν Κύ-
ριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐγὼ δὲ
τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι
τὸν Θεόν;
18 Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα
ἡσύχασαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν
Θεὸν, λέγοντες· Ἄρα γε
καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν με-
τάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωήν.
19 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέν-
τες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενο-
μένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διῆλθον
ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ
Ἀντιοχείας, μηδενὶ λα-
λοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον
Ἰουδαίοις.
20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐ-
τῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυ-
ρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόν-
τες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν
πρὸς τοὺς Ἑλληνιστὰς, εὐ-
αγγελιζόμενοι τὸν Κύριον
Ἰησοῦν.
21 Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ᾽
αὐτῶν· πολύς τε ἀριθμὸς
πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν
Κύριον.
22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος
εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς
ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν·
καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν
διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας.
23 Ὃς παραγενόμενος, καὶ
ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ,
ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάν-
τας τῇ προθέσει τῆς καρ-
δίας προσμένειν τῷ Κυ-
ρίῳ·
24 Ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς
καὶ πλήρης πνεύματος
ἁγίου καὶ πίστεως. καὶ προσ-
ετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ
Κυρίῳ.

25 Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν
ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι
Σαῦλον· καὶ εὑρὼν αὐτὸν ἤ-
γαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.
26 Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνι-
αυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ διδάξαι
ὄχλον ἱκανὸν, χρηματίσαι τε
πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς
μαθητὰς Χριστιανούς.
27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς
ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱε-
ροσολύμων προφῆται εἰς Ἀν-
τιόχειαν.
28 Ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐ-
τῶν ὀνόματι Ἄγαβος, ἐσή-
μανε διὰ τοῦ πνεύματος,
λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι
ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις
καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καί-
σαρος.
29 Τῶν δὲ μαθητῶν, καθ-
ὼς ηὐπορεῖτό τις, ὥρισαν
ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακο-
νίαν πέμψαι τοῖς κατοι-
κοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελ-
φοῖς.
30 Ὃ καὶ ἐποίησαν, ἀποστεί-
λαντες πρὸς τοὺς πρεσβυ-
τέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα
καὶ Σαύλου.

Κεφ. ιβ'. 12.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν και-
ρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ
βασιλεὺς τὰς χεῖρας κα-
κῶσαί τινας τῶν ἀπὸ τῆς
ἐκκλησίας.
2 Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν
ἀδελφὸν Ἰωάννου, μαχαίρᾳ.
3 Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστόν
ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσ-
έθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον·
(ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν Ἀζύ-
μων)
4 Ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς
φυλακὴν, παραδοὺς τέσσαρσι
τετραδίοις στρατιωτῶν φυ-
λάσσειν αὐτόν· βουλόμενος
μετὰ τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐ-
τὸν τῷ λαῷ.
5 Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτη-
ρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσ-
ευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομέ-
νη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς
τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.
6 Ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτὸν
προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυ-
κτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος
κοιμώμενος μεταξὺ δύο
στρατιωτῶν, δεδεμένος ἁλύ-
σεσι δυσὶ, φύλακές τε πρὸ
τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυ-
λακήν.
7 Καὶ ἰδοὺ, ἄγγελος Κυ-
ρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν
ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας
δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, ἤ-
γειρεν αὐτὸν, λέγων· Ἀνά-
στα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπε-
σον αὐτοῦ αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν
χειρῶν.
8 Εἶπέ τε ὁ ἄγγελος
πρὸς αὐτόν· Περίζωσαι, καὶ
ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου.
Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέ-
γει αὐτῷ· Περιβαλοῦ τὸ ἱ-

μάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι.

9 Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθές ἐστι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὅραμα βλέπειν.

10 Διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτομάτη ἠνοίχθη αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν· καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ.

11 Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 Συνιδών τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.

13 Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη·

14 Καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἑστάναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

15 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· Μαίνῃ. Ἡ δὲ διϊσχυρίζετο οὕτως ἔχειν. Οἱ δ' ἔλεγον· Ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἐστιν.

16 Ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων· ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτόν, καὶ ἐξέστησαν.

17 Κατασείσας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾷν, διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ὁ Κύριος αὐτὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς. εἶπε δέ· Ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

18 Γενομένης δὲ ἡμέρας, ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο.

19 Ἡρώδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὑρών, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι· καὶ κατελθὼν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Καισάρειαν, διέτριβεν.

20 Ἦν δὲ ὁ Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρίοις καὶ Σιδωνίοις· ὁμοθυμαδὸν δὲ παρῆσαν πρὸς αὐτὸν, καὶ πείσαντες Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως, ᾐτοῦντο εἰρήνην· διὰ τὸ τρέφεσθαι αὐτῶν τὴν χώραν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς.

21 Τακτῇ δὲ ἡμέρᾳ ὁ Ἡρώδης ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα βασι-

βασιλικὴν, καὶ καθίσας ἐπὶ
τοῦ βήματος, ἐδημηγόρει
πρὸς αὐτούς.
22 Ὁ δὲ δῆμος ἐπεφώ-
νει· Θεοῦ φωνὴ, καὶ οὐκ ἀν-
θρώπου.
23 Παραχρῆμα δὲ ἐπά-
ταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυ-
ρίου, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔδωκε τὴν
δόξαν τῷ Θεῷ· καὶ γενόμε-
νος σκωληκόβρωτος ἐξέ-
ψυξεν.
24 Ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ
ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο.
25 Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦ-
λος ὑπέστρεψαν ἐξ Ἱερου-
σαλὴμ, πληρώσαντες τὴν
διακονίαν, συμπαραλαβόν-
τες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικλη-
θέντα Μάρκον.

Κεφ. ιγ'. 13.

Ἦσαν δέ τινες ἐν Ἀντιο-
χείᾳ κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησί-
αν προφῆται καὶ διδάσκαλοι,
ὅ, τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ
καλούμενος Νίγερ, καὶ Λού-
κιος ὁ Κυρηναῖος, Μανα-
ήν τε Ἡρώδου τοῦ τετράρχου
σύντροφος, καὶ Σαῦλος.
2 Λειτουργούντων δὲ αὐ-
τῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόν-
των, εἶπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅ-
γιον· Ἀφορίσατε δή μοι τόν
τε Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον
εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλη-
μαι αὐτούς.
3 Τότε νηστεύσαντες καὶ
προσευξάμενοι, καὶ ἐπιθέν-
τες τὰς χεῖρας αὐτοῖς, ἀπ-
έλυσαν.
4 Οὗτοι μὲν οὖν ἐκπεμ-
φθέντες ὑπὸ τοῦ πνεύματος
τοῦ ἁγίου, κατῆλθον εἰς τὴν
Σελεύκειαν, ἐκεῖθέν τε ἀπ-
έπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.
5 Καὶ γενόμενοι ἐν Σα-
λαμῖνι, κατήγγελλον τὸν
λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συνα-
γωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον
δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην.
6 Διελθόντες δὲ τὴν
νῆσον ἄχρι Πάφου, εὗρόν τι-
να μάγον ψευδοπροφήτην
Ἰουδαῖον, ᾧ ὄνομα Βαριη-
σοῦς,
7 Ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυ-
πάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀν-
δρὶ συνετῷ· οὗτος προσ-
καλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ
Σαῦλον, ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.
8 Ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς
Ἐλύμας ὁ μάγος, (οὕτω
γὰρ μεθερμηνεύεται τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ) ζητῶν διαστρέψαι
τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πί-
στεως.
9 Σαῦλος δὲ (ὁ καὶ Παῦ-
λος) πλησθεὶς πνεύματος
ἁγίου, καὶ ἀτενίσας εἰς
αὐτὸν,
10 Εἶπεν· Ὦ πλήρης
παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥα-
διουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐ-
χθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ
παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁ-
δοὺς

δοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;
11 Καὶ νῦν ἰδοὺ, χεὶρ τοῦ
Κυρίου ἐπὶ σέ· καὶ ἔσῃ τυ-
φλὸς, μὴ βλέπων τὸν ἥλιον
ἄχρι καιροῦ· Παραχρῆμα δὲ
ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἀχλὺς
καὶ σκότος· καὶ περιάγων ἐζή-
τει χειραγωγούς.
12 Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπα-
τος τὸ γεγονὸς, ἐπίστευσεν,
ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ δι-
δαχῇ τοῦ Κυρίου.
13 Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς
Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ἦλ-
θον εἰς Πέργην τῆς Παμ-
φυλίας· Ἰωάννης δὲ ἀπο-
χωρήσας ἀπ' αὐτῶν ὑπέστρε-
ψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.
14 Αὐτοὶ δὲ διελθόντες
ἀπὸ τῆς Πέργης, παρεγένοντο
εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας·
καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν συνα-
γωγὴν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββά-
των, ἐκάθισαν.
15 Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν
τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, ἀπ-
έστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι
πρὸς αὐτοὺς, λέγοντες· Ἄν-
δρες ἀδελφοὶ, εἰ ἔστι λόγος
ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς
τὸν λαὸν, λέγετε.
16 Ἀναστὰς δὲ Παῦλος,
καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ, εἶ-
πεν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται,
καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν,
ἀκούσατε·
17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου
Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς
πατέρας ἡμῶν, καὶ τὸν λαὸν
ὕψωσεν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν
γῇ Αἰγύπτῳ, καὶ μετὰ βραχίο-
νος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς
ἐξ αὐτῆς·
18 Καὶ ὡς τεσσαρακον-
ταετῆ χρόνον ἐτροποφόρη-
σεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ.
19 Καὶ καθελὼν ἔθνη ἑ-
πτὰ ἐν γῇ Χαναὰν, κατε-
κληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν
αὐτῶν.
20 Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι
τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα
ἔδωκε κριτὰς, ἕως Σαμουὴλ
τοῦ προφήτου.
21 Κἀκεῖθεν ᾐτήσαντο βα-
σιλέα· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ
Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κὶς,
ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν,
ἔτη τεσσαράκοντα.
22 Καὶ μεταστήσας αὐτὸν,
ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαβὶδ
εἰς βασιλέα· ᾧ καὶ εἶπε μαρ-
τυρήσας· Εὗρον Δαβὶδ τὸν
τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρ-
δίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα
τὰ θελήματά μου.
23 Τούτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ
σπέρματος κατ' ἐπαγγε-
λίαν ἤγειρε τῷ Ἰσραὴλ σω-
τῆρα Ἰησοῦν·
24 Προκηρύξαντος Ἰω-
άννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσ-
όδου αὐτοῦ βάπτισμα μετα-
νοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσ-
ραήλ.
25 Ὡς δὲ ἐπλήρου ὁ Ἰω-
άννης

ἄννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; οὐκ εἰμὶ ἐγώ, ἀλλ' ἰδού, ἔρχεται μετ' ἐμέ, οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι.

26 Ἄνδρες ἀδελφοί, υἱοὶ γένους Ἀβραάμ, καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἀπεστάλη.

27 Οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν, τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκομένας, κρίναντες, ἐπλήρωσαν.

28 Καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὑρόντες, ᾐτήσαντο Πιλάτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν.

29 Ὡς δὲ ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου ἔθηκαν εἰς μνημεῖον.

30 Ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

31 Ὃς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλήμ, οἵτινές εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, Ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν·

33 Ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ γέγραπται· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

34 Ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθοράν, οὕτως εἴρηκεν· Ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαβὶδ τὰ πιστά.

35 Διὸ καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

36 Δαβὶδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλῇ, ἐκοιμήθη, καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, καὶ εἶδε διαφθοράν.

37 Ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν.

38 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται·

39 Καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται.

40 Βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ' ὑμᾶς τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις·

41 Ἴδετε οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ οὐ μὴ πιστεύσητε ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.

42 Ἐξιόντων δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον λαληθῆναι αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα.

43 Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς, ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ· οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς, ἔπειθον αὐτοὺς ἐπιμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ.

44 Τῷ δὲ ἐρχομένῳ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις, ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες.

46 Παῤῥησιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, εἶπον· Ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀπωθεῖσθε αὐτὸν, καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ, στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη.

47 Οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· Τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

48 Ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἔχαιρον, καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

49 Διεφέρετο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου δι' ὅλης τῆς χώρας.

50 Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας, καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, καὶ ἐπήγειραν διωγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

51 Οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς, ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.

52 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ πνεύματος ἁγίου.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ἐγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ, κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, καὶ λαλῆσαι οὕτως ὥστε πιστεῦσαι Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος.

2 Οἱ δὲ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

3 Ἱκανὸν μὲν οὖν χρόνον διέτριψαν παῤῥησιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάρι-

τος

τῷ αὐτοῦ, καὶ διδόντι ση-
μεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ
τῶν χειρῶν αὐτῶν.
4 Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος
τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν
σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν
τοῖς ἀποστόλοις.
5 Ὡς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ
τῶν ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων
σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν,
ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐ-
τούς,
6 Συνιδόντες κατέφυγον
εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας,
Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν
περίχωρον·
7 Κἀκεῖ ἦσαν εὐαγγελι-
ζόμενοι.
8 Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύ-
στροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν
ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας
μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς
οὐδέποτε περιεπεπατήκει.
9 Οὗτος ἤκουε τοῦ Παύλου
λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας
αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει
τοῦ σωθῆναι,
10 Εἶπε μεγάλῃ τῇ φωνῇ·
Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου
ὀρθός. Καὶ ἥλλετο, καὶ περιε-
πάτει.
11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες
ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος, ἐπ-
ῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, Λυ-
καονιστὶ λέγοντες· Οἱ θεοὶ
ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατ-
έβησαν πρὸς ἡμᾶς.
12 Ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρ-
νάβαν, Δία· τὸν δὲ Παῦ-
λον, Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς
ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου.
13 Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς
τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως
αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα
ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας,
σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύ-
ειν.
14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπό-
στολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος,
διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια
αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄ-
χλον, κράζοντες,
15 Καὶ λέγοντες· Ἄν-
δρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ
ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν
ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελι-
ζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν
ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν
Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε
τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν
αὐτοῖς·
16 Ὃς ἐν ταῖς παρῳχη-
μέναις γενεαῖς εἴασε πάντα
τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁ-
δοῖς αὐτῶν·
17 Καίτοιγε οὐκ ἀμάρ-
τυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγα-
θοποιῶν, οὐρανόθεν ἡμῖν
ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρ-
ποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς
καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας
ἡμῶν.
18 Καὶ ταῦτα λέγοντες,
μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους
τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

19 Ἐπῆλ-

19 Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι, καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους, καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον, ἔσυρον ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι.

20 Κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν, ἀναστὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην.

21 Εὐαγγελισάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ μαθητεύσαντες ἱκανούς, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν·

22 Ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

23 Χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ᾽ ἐκκλησίαν, προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν, παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ εἰς ὃν πεπιστεύκεισαν.

24 Καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν, ἦλθον εἰς Παμφυλίαν.

25 Καὶ λαλήσαντες ἐν Πέργῃ τὸν λόγον, κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν.

26 Κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.

27 Παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν, ἀνήγγειλαν ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ᾽ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.

28 Διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.

Κεφ. ιε΄. 15.

Καί τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφούς· Ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως, οὐ δύνασθε σωθῆναι.

2 Γενομένης οὖν στάσεως καὶ συζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτούς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καί τινας ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλήμ, περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

3 Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν· καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγάλην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

4 Παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀπεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων,

ἀνήγγειλάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐ-
ποίησε μετ' αὐτῶν.
5 Ἐξανέστησαν δέ τινες τῶν
ἀπὸ τῆς αἱρέσεως τῶν Φαρισαί-
ων πεπιστευκότες, λέγοντες·
Ὅτι δεῖ περιτέμνειν αὐ-
τοὺς, παραγγέλλειν τε τηρεῖν
τὸν νόμον Μωϋσέως.
6 Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστο-
λοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν
περὶ τοῦ λόγου τούτου.
7 Πολλῆς δὲ συζητήσεως
γενομένης, ἀναστὰς Πέτρος
εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες
ἀδελφοὶ, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅ-
τι ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ
Θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο,
διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦσαι
τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγε-
λίου, καὶ πιστεῦσαι.
8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θε-
ὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς, δοὺς
αὐτοῖς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον,
καθὼς καὶ ἡμῖν·
9 Καὶ οὐδὲν διέκρινε με-
ταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, τῇ
πίστει καθαρίσας τὰς καρ-
δίας αὐτῶν.
10 Νῦν οὖν τί πειράζετε
τὸν Θεὸν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν
ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν,
ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν
οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βα-
στάσαι;
11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος
τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύ-
ομεν σωθῆναι, καθ' ὃν τρό-
πον κἀκεῖνοι.
12 Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ
πλῆθος, καὶ ἤκουον Βαρνάβα
καὶ Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα
ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ
τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι'
αὐτῶν.
13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι
αὐτοὺς, ἀπεκρίθη Ἰάκω-
βος, λέγων· Ἄνδρες ἀ-
δελφοὶ, ἀκούσατέ μου·
14 Συμεὼν ἐξηγήσατο
καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπε-
σκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν
λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
15 Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν
οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, καθ-
ὼς γέγραπται·
16 Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω,
καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν
Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ
κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοι-
κοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω
αὐτήν·
17 Ὅπως ἂν ἐκζητήσω-
σιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀν-
θρώπων τὸν Κύριον, καὶ πάν-
τα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέ-
κληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐ-
τοὺς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν
ταῦτα πάντα.
18 Γνωστὰ ἀπ' αἰῶνός ἐστι
τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα
αὐτοῦ.
19 Διὸ ἐγὼ κρίνω μὴ παρ-
ενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν
ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν.
20 Ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς
τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγη-

μάτων τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πορνείας καὶ τοῦ πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος.

21 Μωσῆς γὰρ ἐκ γενεῶν ἀρχαίων κατὰ πόλιν τοὺς κηρύσσοντας αὐτὸν ἔχει, ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκόμενος.

22 Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ Βαρνάβᾳ· Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Βαρσαβᾶν, καὶ Σίλαν, ἄνδρας ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς·

23 Γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτῶν τάδε· Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ, τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἐθνῶν, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις, ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, λέγοντες περιτέμνεσθαι, καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, οἷς οὐ διεστειλάμεθα·

25 Ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδὸν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς, σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ,

26 Ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστάλκαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σίλαν, καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά.

28 Ἔδοξε γὰρ τῷ ἁγίῳ πνεύματι καὶ ἡμῖν, μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων·

29 Ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς, εὖ πράξετε. Ἔρρωσθε.

30 Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες ἦλθον εἰς Ἀντιόχειαν· καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος, ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Ἀναγνόντες δὲ, ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.

32 Ἰούδας τε καὶ Σίλας, καὶ αὐτοὶ προφῆται ὄντες, διὰ λόγου πολλοῦ παρεκάλεσαν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐπεστήριξαν.

33 Ποιήσαντες δὲ χρόνον, ἀπελύθησαν μετ' εἰρήνης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους.

34 Ἔδοξε δὲ τῷ Σίλᾳ ἐπιμεῖναι αὐτοῦ.

35 Παῦλος δὲ καὶ Βαρνάβας διέτριβον ἐν Ἀντιοχείᾳ, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι μετὰ καὶ ἑτέρων

πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.
36 Μετὰ δέ τινας ἡμέρας
εἶπε Παῦλος πρὸς Βαρνά-
βαν· Ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπι-
σκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς ἡ-
μῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς
κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ
Κυρίου, πῶς ἔχουσι.
37 Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύ-
σατο συμπαραλαβεῖν τὸν
Ἰωάννην τὸν καλούμενον
Μάρκον.
38 Παῦλος δὲ ἠξίου, τὸν
ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ
Παμφυλίας, καὶ μὴ συνελ-
θόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον,
μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον.
39 Ἐγένετο οὖν παρο-
ξυσμὸς, ὥστε ἀποχωρισθῆ-
ναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων,
τόν τε Βαρνάβαν παραλα-
βόντα τὸν Μάρκον ἐκπλεῦσαι
εἰς Κύπρον·
40 Παῦλος δὲ ἐπιλεξά-
μενος Σίλαν, ἐξῆλθε, πα-
ραδοθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ
ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν.
41 Διήρχετο δὲ τὴν Συ-
ρίαν καὶ Κιλικίαν, ἐπιστηρί-
ζων τὰς ἐκκλησίας.

Κεφ. ιϛ'. 16.

Κατήντησε δὲ εἰς Δέρ-
βην καὶ Λύστραν· καὶ ἰ-
δοὺ, μαθητής τις ἦν ἐκεῖ,
ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς
γυναικός τινος Ἰουδαί-
ας πιστῆς, πατρὸς δὲ Ἕλ-
ληνος,
2 Ὃς ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ
τῶν ἐν Λύστροις καὶ Ἰκονίῳ
ἀδελφῶν·
3 Τοῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦ-
λος σὺν αὐτῷ ἐξελθεῖν· καὶ
λαβὼν περιέτεμεν αὐτὸν,
διὰ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὄντας
ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις· ἤ-
δεισαν γὰρ ἅπαντες τὸν πα-
τέρα αὐτοῦ, ὅτι Ἕλλην ὑπ-
ῆρχεν.
4 Ὡς δὲ διεπορεύοντο
τὰς πόλεις, παρεδίδουν αὐ-
τοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα
τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀπο-
στόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων
τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.
5 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι ἐ-
στερεοῦντο τῇ πίστει, καὶ ἐ-
περίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ'
ἡμέραν.
6 Διελθόντες δὲ τὴν Φρυ-
γίαν καὶ τὴν Γαλατικὴν χώραν,
κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου
πνεύματος λαλῆσαι τὸν λό-
γον ἐν τῇ Ἀσίᾳ,
7 Ἐλθόντες κατὰ τὴν Μυ-
σίαν, ἐπείραζον κατὰ τὴν Βι-
θυνίαν πορεύεσθαι· καὶ οὐκ εἴα-
σεν αὐτοὺς τὸ πνεῦμα.
8 Παρελθόντες δὲ τὴν Μυ-
σίαν, κατέβησαν εἰς Τρωάδα.
9 Καὶ ὅραμα διὰ τῆς
νυκτὸς ὤφθη τῷ Παύλῳ·
Ἀνήρ τις ἦν Μακεδὼν ἑ-
στὼς, παρακαλῶν αὐτὸν, καὶ
λέγων· Διαβὰς εἰς Μακε-
δονίαν βοήθησον ἡμῖν.

10 Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.

11 Ἀναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, τῇ τε ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν·

12 Ἐκεῖθέν τε εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις, κολωνία. Ἦμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς.

13 Τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμόν, οὗ ἐνομίζετο προσευχὴ εἶναι· καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναιξί.

14 Καί τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις, πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεόν, ἤκουεν· ἧς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν, προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου.

15 Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη, καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε, λέγουσα· Εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου, μείνατε. Καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.

16 Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχήν, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς, μαντευομένη.

17 Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε, λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας.

18 Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπιστρέψας, τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

19 Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας.

20 Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς, εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες·

21 Καὶ καταγγέλλουσιν ἔθη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι, οὐδὲ ποιεῖν, Ῥωμαίοις οὖσι.

22 Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίζειν.

23 Πολ-

23 Πολλάς τε ἐπιθέντες
αὐτοῖς πληγάς, ἔβαλον εἰς
φυλακήν, παραγγείλαντες
τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς
τηρεῖν αὐτούς.
24 Ὃς παραγγελίαν τοι-
αύτην εἰληφώς, ἔβαλεν αὐ-
τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυ-
λακήν, καὶ τοὺς πόδας αὐ-
τῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ
ξύλον.
25 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύ-
κτιον Παῦλος καὶ Σίλας
προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θε-
όν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ
δέσμιοι.
26 Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένε-
το μέγας, ὥστε σαλευθῆναι
τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου·
ἀνεῴχθησάν τε παραχρῆμα
αἱ θύραι πᾶσαι, καὶ πάντων
τὰ δεσμὰ ἀνέθη.
27 Ἔξυπνος δὲ γενόμε-
νος ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν
ἀνεῳγμένας τὰς θύρας τῆς
φυλακῆς, σπασάμενος μά-
χαιραν, ἔμελλεν ἑαυτὸν
ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευ-
γέναι τοὺς δεσμίους.
28 Ἐφώνησε δὲ φωνῇ με-
γάλῃ ὁ Παῦλος, λέγων·
Μηδὲν πράξῃς σεαυτῷ κα-
κόν· ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐν-
θάδε.
29 Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσ-
επήδησε, καὶ ἔντρομος γε-
νόμενος προσέπεσε τῷ Παύ-
λῳ καὶ τῷ Σίλᾳ,

30 Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς
ἔξω, ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ
ποιεῖν ἵνα σωθῶ;
31 Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευ-
σον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν
Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ
οἶκός σου.
32 Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν
λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσι τοῖς
ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.
33 Καὶ παραλαβὼν αὐ-
τοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς
νυκτὸς, ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πλη-
γῶν· καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς
καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες πα-
ραχρῆμα.
34 Ἀναγαγών τε αὐτοὺς
εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, παρέθηκε
τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιά-
σατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ
Θεῷ.
35 Ἡμέρας δὲ γενομένης
ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς
ῥαβδούχους, λέγοντες· Ἀ-
πόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐ-
κείνους.
36 Ἀπήγγειλε δὲ ὁ δε-
σμοφύλαξ τοὺς λόγους τούτους
πρὸς τὸν Παῦλον· Ὅτι ἀπ-
εστάλκασιν οἱ στρατηγοί, ἵνα
ἀπολυθῆτε. νῦν οὖν ἐξελ-
θόντες, πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ.
37 Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη
πρὸς αὐτούς· Δείραντες ἡ-
μᾶς δημοσίᾳ, ἀκατακρί-
τους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους
ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς
φυλακήν, καὶ νῦν λάθρᾳ ἡ-

ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; Οὐ γάρ· ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν.

38 Ἀνήγγειλαν δὲ τοῖς στρατηγοῖς οἱ ῥαβδοῦχοι τὰ ῥήματα ταῦτα· καὶ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι Ῥωμαῖοί εἰσι.

39 Καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτούς, καὶ ἐξαγαγόντες ἠρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως.

40 Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν· καὶ ἰδόντες τοὺς ἀδελφούς, παρεκάλεσαν αὐτούς, καὶ ἐξῆλθον.

Κεφ. ιζʹ. 17.

Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.

2 Κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτούς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν,

3 Διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὃν ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

4 Καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν, καὶ προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος, γυναικῶν τε τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι.

5 Ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, καὶ προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας πονηρούς, καὶ ὀχλοποιήσαντες ἐθορύβουν τὴν πόλιν· ἐπιστάντες τε τῇ οἰκίᾳ Ἰάσονος, ἐζήτουν αὐτοὺς ἀγαγεῖν εἰς τὸν δῆμον·

6 Μὴ εὑρόντες δὲ αὐτούς, ἔσυρον τὸν Ἰάσονα καί τινας ἀδελφοὺς ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας, βοῶντες· Ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες, οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν,

7 Οὓς ὑποδέδεκται Ἰάσων· καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράττουσι, βασιλέα λέγοντες ἕτερον εἶναι, Ἰησοῦν.

8 Ἐτάραξαν δὲ τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας ἀκούοντας ταῦτα.

9 Καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν, ἀπέλυσαν αὐτούς.

10 Οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐθέως διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τόν τε Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς Βέῤῥοιαν· οἵτινες παραγενόμενοι, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπῄεσαν.

11 Οὗτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, τὸ καθ' ἡμέραν ἀνακρί-

τοῦντες τὰς γραφὰς, εἰ ἔχοι
ταῦτα οὕτως.
12 Πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐ-
τῶν ἐπίστευσαν, καὶ τῶν Ἑλ-
ληνίδων γυναικῶν τῶν εὐ-
σχημόνων, καὶ ἀνδρῶν οὐκ
ὀλίγοι.
13 Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ ἀπὸ τῆς
Θεσσαλονίκης Ἰουδαῖοι, ὅτι
καὶ ἐν τῇ Βεροίᾳ κατηγγέλη
ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ
Θεοῦ, ἦλθον κἀκεῖ, σαλεύ-
οντες τοὺς ὄχλους.
14 Εὐθέως δὲ τότε τὸν
Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀ-
δελφοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ
τὴν θάλασσαν· ὑπέμενον δὲ
ὅ, τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθε-
ος ἐκεῖ.
15 Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν
Παῦλον, ἤγαγον αὐτὸν ἕως
Ἀθηνῶν· καὶ λαβόντες ἐντο-
λὴν πρὸς τὸν Σίλαν καὶ Τιμό-
θεον, ἵνα ὡς τάχιστα ἔλθωσι
πρὸς αὐτὸν, ἐξῄεσαν.
16 Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις
ἐκδεχομένου αὐτοὺς τοῦ Παύ-
λου, παρωξύνετο τὸ πνεῦ-
μα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, θεω-
ροῦντι κατείδωλον οὖσαν τὴν
πόλιν.
17 Διελέγετο μὲν οὖν ἐν
τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαί-
οις καὶ τοῖς σεβομένοις, καὶ
ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν ἡ-
μέραν πρὸς τοὺς παρατυγ-
χάνοντας.
18 Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρεί-
ων καὶ Στωϊκῶν φιλοσόφων
συνέβαλλον αὐτῷ· καί τι-
νες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι
ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν;
Οἱ δὲ· Ξένων δαιμονίων δο-
κεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν
Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐ-
τοῖς εὐηγγελίζετο.
19 Ἐπιλαβόμενοί τε αὐ-
τοῦ, ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤ-
γαγον, λέγοντες· Δυνάμε-
θα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη
ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη δι-
δαχή;
20 Ξενίζοντα γάρ τινα
εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡ-
μῶν· βουλόμεθα οὖν γνῶναι
τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι.
21 (Ἀθηναῖοι δὲ πάντες
καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς
οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέ-
γειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον)
22 Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος
ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου, ἔφη·
Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ
πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους
ὑμᾶς θεωρῶ·
23 Διερχόμενος γὰρ καὶ
ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα
ὑμῶν, εὗρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ
ἐπεγέγραπτο, Ἀγνώστῳ Θε-
ῷ. Ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐ-
σεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγ-
γέλλω ὑμῖν.
24 Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν
κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐ-
τῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύ-
ριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χει-

χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ·
25 Οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀν-
θρώπων θεραπεύεται, προσ-
δεόμενός τινος, αὐτὸς δι-
δοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ
τὰ πάντα.
26 Ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵ-
ματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώ-
πων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ
πρόσωπον τῆς γῆς, ὁρίσας
προτεταγμένους καιροὺς, καὶ
τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας
αὐτῶν·
27 Ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ
ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν
καὶ εὕροιεν· καί τοιγε οὐ μα-
κρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἑκάστου ἡμῶν
ὑπάρχοντα·
28 Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ
κινούμεθα, καί ἐσμεν· ὡς καί
τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν
εἰρήκασι· Τοῦ γὰρ καὶ γένος
ἐσμέν.
29 Γένος οὖν ὑπάρχον-
τες τοῦ Θεοῦ, οὐκ ὀφείλομεν
νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ
ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης
καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ
θεῖον εἶναι ὅμοιον.
30 Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς
ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς,
τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀν-
θρώποις πᾶσι πανταχοῦ με-
τανοεῖν.
31 Διότι ἔστησεν ἡμέραν
ἐν ᾗ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκου-
μένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν
ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρα-

σχὼν πᾶσιν, ἀναστήσας αὐ-
τὸν ἐκ νεκρῶν.
32 Ἀκούσαντες δὲ ἀνάστα-
σιν νεκρῶν, οἱ μὲν ἐχλεύα-
ζον· οἱ δὲ εἶπον, Ἀκουσό-
μεθά σου πάλιν περὶ τούτου.
33 Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος
ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.
34 Τινὲς δὲ ἄνδρες κολ-
ληθέντες αὐτῷ, ἐπίστευσαν·
ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεο-
παγίτης, καὶ γυνὴ ὀνόματι
Δάμαρις, καὶ ἕτεροι σὺν
αὐτοῖς.

Κεφ. ιη'. 18.

Μετὰ δὲ ταῦτα χωρι-
σθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀ-
θηνῶν, ἦλθεν εἰς Κόρινθον.
2 Καὶ εὑρών τινα Ἰουδαῖ-
ον ὀνόματι Ἀκύλαν, Πον-
τικὸν τῷ γένει, προσφάτως
ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλί-
ας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα
αὐτοῦ, (διὰ τὸ διατεταχέ-
ναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι
πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ
τῆς Ῥώμης) προσῆλθεν
αὐτοῖς·
3 Καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον
εἶναι, ἔμενε παρ' αὐτοῖς, καὶ
εἰργάζετο· ἦσαν γὰρ σκηνοποι-
οὶ τὴν τέχνην.
4 Διελέγετο δὲ ἐν τῇ
συναγωγῇ κατὰ πᾶν σάββα-
τον, ἔπειθέ τε Ἰουδαίους καὶ
Ἕλληνας.
5 Ὡς δὲ κατῆλθον ἀπὸ
τῆς Μακεδονίας ὅ, τε Σίλας

καὶ

καὶ ὁ Τιμόθεος, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, διαμαρτυρόμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

6 Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτούς· Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· καθαρὸς ἐγώ, ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι.

7 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Ἰούστου, σεβομένου τὸν Θεόν, οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ.

8 Κρίσπος δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον, καὶ ἐβαπτίζοντο.

9 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος δι' ὁράματος ἐν νυκτὶ τῷ Παύλῳ· Μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴ σιωπήσῃς·

10 Διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι τοῦ κακῶσαί σε· διότι λαός ἐστί μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

11 Ἐκάθισέ τε ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ἕξ, διδάσκων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

12 Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας, κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα, λέγοντες·

13 Ὅτι παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τοὺς ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεόν.

14 Μέλλοντος δὲ τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα, εἶπεν ὁ Γαλλίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· Εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα πονηρόν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν·

15 Εἰ δὲ ζήτημά ἐστι περὶ λόγου καὶ ὀνομάτων καὶ νόμου τοῦ καθ' ὑμᾶς, ὄψεσθε αὐτοί· κριτὴς γὰρ ἐγὼ τούτων οὐ βούλομαι εἶναι.

16 Καὶ ἀπήλασεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ βήματος.

17 Ἐπιλαβόμενοι δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες Σωσθένην τὸν ἀρχισυνάγωγον, ἔτυπτον ἔμπροσθεν τοῦ βήματος· καὶ οὐδὲν τούτων τῷ Γαλλίωνι ἔμελεν.

18 Ὁ δὲ Παῦλος ἔτι προσμείνας ἡμέρας ἱκανάς, τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος, ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν, καὶ σὺν αὐτῷ Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας, κειράμενος τὴν κεφαλὴν ἐν Κεγχρεαῖς· εἶχε γὰρ εὐχήν.

19 Κατήντησε δὲ εἰς Ἔφεσον, κἀκείνους κατέλιπεν αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγήν, διελέχθη τοῖς Ἰουδαίοις.

20 Ἐρωτώντων δὲ αὐτῶν
ἐπὶ πλείονα χρόνον μεῖναι
παρ' αὐτοῖς, οὐκ ἐπένευσεν·
21 Ἀλλ' ἀπετάξατο αὐ-
τοῖς, εἰπών· Δεῖ με πάν-
τως τὴν ἑορτὴν τὴν ἐρχομένην
ποιῆσαι εἰς Ἱεροσόλυμα·
πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς
ὑμᾶς, τοῦ Θεοῦ θέλοντος.
Καὶ ἀνήχθη ἀπὸ τῆς Ἐφέσου.
22 Καὶ κατελθὼν εἰς
Καισάρειαν, ἀναβὰς, καὶ
ἀσπασάμενος τὴν ἐκκλησίαν,
κατέβη εἰς Ἀντιόχειαν.
23 Καὶ ποιήσας χρόνον
τινὰ ἐξῆλθε, διερχόμενος
καθεξῆς τὴν Γαλατικὴν
χώραν καὶ Φρυγίαν, ἐπιστη-
ρίζων πάντας τοὺς μα-
θητάς.
24 Ἰουδαῖος δέ τις Ἀ-
πολλὼς ὀνόματι, Ἀλεξαν-
δρεὺς τῷ γένει, ἀνὴρ λό-
γιος, κατήντησεν εἰς Ἔ-
φεσον, δυνατὸς ὢν ἐν ταῖς
γραφαῖς.
25 Οὗτος ἦν κατηχημένος
τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου· καὶ ζέων
τῷ πνεύματι, ἐλάλει καὶ
ἐδίδασκεν ἀκριβῶς τὰ περὶ
τοῦ Κυρίου, ἐπιστάμενος μόνον
τὸ βάπτισμα Ἰωάννου.
26 Οὗτός τε ἤρξατο παῤ-
ῥησιάζεσθαι ἐν τῇ συναγωγῇ.
Ἀκούσαντες δὲ αὐτοῦ Ἀκύλας
καὶ Πρίσκιλλα, προσελάβοντο
αὐτὸν, καὶ ἀκριβέστερον αὐ-
τῷ ἐξέθεντο τὴν τοῦ Θεοῦ ὁδόν.

27 Βουλομένου δὲ αὐτοῦ
διελθεῖν εἰς τὴν Ἀχαΐαν,
προτρεψάμενοι οἱ ἀδελφοὶ
ἔγραψαν τοῖς μαθηταῖς
ἀποδέξασθαι αὐτόν· ὃς πα-
ραγενόμενος, συνεβάλετο
πολὺ τοῖς πεπιστευκόσι διὰ
τῆς χάριτος.
28 Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰου-
δαίοις διακατηλέγχετο δη-
μοσίᾳ, ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν
γραφῶν, εἶναι τὸν Χριστὸν
Ἰησοῦν.

Κεφ. ιθʹ. 19.

Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν
Ἀπολλὼ εἶναι ἐν Κορίνθῳ,
Παῦλον διελθόντα τὰ ἀ-
νωτερικὰ μέρη, ἐλθεῖν εἰς
Ἔφεσον· καὶ εὑρών τινας
μαθητάς,
2 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Εἰ
πνεῦμα ἅγιον ἐλάβετε πι-
στεύσαντες; Οἱ δὲ εἶπον πρὸς
αὐτόν· Ἀλλ' οὐδὲ εἰ πνεῦμα
ἅγιόν ἐστιν, ἠκούσαμεν.
3 Εἶπέ τε πρὸς αὐτούς·
Εἰς τί οὖν ἐβαπτίσθητε; Οἱ
δὲ εἶπον· Εἰς τὸ Ἰωάννου
βάπτισμα.
4 Εἶπε δὲ Παῦλος· Ἰω-
άννης μὲν ἐβάπτισε βάπτι-
σμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέ-
γων, εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ'
αὐτὸν ἵνα πιστεύσωσι, τουτέστιν,
εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.
5 Ἀκούσαντες δὲ ἐβαπτί-
σθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ.

6 Καὶ

6 Καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς
τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας, ἦλθε
τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ'
αὐτούς· ἐλάλουν τε γλώσσαις,
καὶ προεφήτευον.
7 Ἦσαν δὲ οἱ πάντες
ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο.
8 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συν-
αγωγὴν, ἐπαῤῥησιάζετο,
ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγό-
μενος καὶ πείθων τὰ περὶ
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
9 Ὡς δέ τινες ἐσκληρύ-
νοντο καὶ ἠπείθουν, κακολο-
γοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ
πλήθους, ἀποστὰς ἀπ' αὐτῶν,
ἀφώρισε τοὺς μαθητὰς,
καθ' ἡμέραν διαλεγόμε-
νος ἐν τῇ σχολῇ Τυράννου
τινός.
10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ
ἔτη δύο· ὥστε πάντας τοὺς
κατοικοῦντας τὴν Ἀσίαν ἀκοῦ-
σαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ,
Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας.
11 Δυνάμεις τε οὐ τὰς
τυχούσας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ
τῶν χειρῶν Παύλου·
12 Ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθε-
νοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ
χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ
σιμικίνθια, καὶ ἀπαλλάσσεσθαι
ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσους, τά
τε πνεύματα τὰ πονηρὰ
ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν.
13 Ἐπεχείρησαν δέ τινες
ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαί-
ων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν ἐπὶ
τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα
τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ
Κυρίου Ἰησοῦ, λέγοντες· Ὁρ-
κίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν ὃν ὁ
Παῦλος κηρύσσει.
14 Ἦσαν δέ τινες υἱοὶ
Σκευᾶ Ἰουδαίου ἀρχιερέως
ἑπτὰ, οἱ τοῦτο ποιοῦντες.
15 Ἀποκριθὲν δὲ τὸ
πνεῦμα τὸ πονηρὸν, εἶπε·
Τὸν Ἰησοῦν γινώσκω, καὶ τὸν
Παῦλον ἐπίσταμαι· ὑμεῖς
δὲ τίνες ἐστέ;
16 Καὶ ἐφαλλόμενος ἐπ'
αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ
ἦν τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν,
καὶ κατακυριεύσας αὐ-
τῶν, ἴσχυσε κατ' αὐτῶν,
ὥστε γυμνοὺς καὶ τετραυματι-
σμένους ἐκφυγεῖν ἐκ τοῦ
οἴκου ἐκείνου.
17 Τοῦτο δὲ ἐγένετο γνω-
στὸν πᾶσιν Ἰουδαίοις τε καὶ
Ἕλλησι τοῖς κατοικοῦσι τὴν
Ἔφεσον· καὶ ἐπέπεσε φόβος
ἐπὶ πάντας αὐτοὺς, καὶ ἐμε-
γαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ.
18 Πολλοί τε τῶν πεπι-
στευκότων ἤρχοντο, ἐξομολο-
γούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες
τὰς πράξεις αὐτῶν.
19 Ἱκανοὶ δὲ τῶν τὰ
περίεργα πραξάντων, συν-
ενέγκαντες τὰς βίβλους,
κατέκαιον ἐνώπιον πάντων·
καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς
αὐτῶν, καὶ εὗρον ἀργυ-
ρίου

εἰς μυριάδας πέντε.

20 Οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.

21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι, διελθὼν τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν, πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰπών· Ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ, δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.

22 Ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἔραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ.

24 Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην.

25 Οὓς συναθροίσας, καὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι·

26 Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε, ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι.

27 Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐθὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.

28 Ἀκούσαντες δὲ, καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ, ἔκραζον λέγοντες· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

29 Καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη συγχύσεως· ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον, συναρπάσαντες Γάϊον καὶ Ἀρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους τοῦ Παύλου.

30 Τοῦ δὲ Παύλου βουλομένου εἰσελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, οὐκ εἴων αὐτὸν οἱ μαθηταί.

31 Τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἔκραζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ οἱ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεισαν.

33 Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων·

ον· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.

34 Ἐπιγνόντων δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστι, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κραζόντων· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

35 Καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησίν· Ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ Διοπετοῦς;

36 Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράττειν.

37 Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους, οὔτε ἱεροσύλους, οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὰν ὑμῶν.

38 Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν, ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις.

39 Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.

40 Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.

Κεφ. κ'. 20.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον, προσκαλεσάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ ἀσπασάμενος, ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2 Διελθὼν δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ παρακαλέσας αὐτοὺς λόγῳ πολλῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

3 Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς, γενομένης αὐτῷ ἐπιβουλῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μέλλοντι ἀνάγεσθαι εἰς τὴν Συρίαν, ἐγένετο γνώμη τοῦ ὑποστρέφειν διὰ Μακεδονίας.

4 Συνείπετο δὲ αὐτῷ ἄχρι τῆς Ἀσίας Σώπατρος Βεροιαῖος· Θεσσαλονικέων δὲ, Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος· καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος· Ἀσιανοὶ δὲ, Τυχικὸς καὶ Τρόφιμος.

5 Οὗτοι προελθόντες ἔμενον ἡμᾶς ἐν Τρωάδι.

6 Ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων, καὶ ἤλθομεν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν Τρωάδα ἄχρις ἡμερῶν πέντε, οὗ διετρίψαμεν ἡμέρας ἑπτά.

7 Ἐν δὲ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, συνηγμένων τῶν

μαθητῶν τοῦ κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλων ἐξιέναι τῇ ἐπαύριον· παρέτεινέ τε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου.

8 Ἦσαν δὲ λαμπάδες ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι.

9 Καθήμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὔτυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω· καὶ ἤρθη νεκρός.

10 Καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ, καὶ συμπεριλαβὼν εἶπε· Μὴ θορυβεῖσθε· ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ ἐστιν.

11 Ἀναβὰς δὲ, καὶ κλάσας ἄρτον καὶ γευσάμενος, ἐφ᾽ ἱκανόν τε ὁμιλήσας ἄχρις αὐγῆς, οὕτως ἐξῆλθεν.

12 Ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

13 Ἡμεῖς δὲ προελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀνήχθημεν εἰς τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν Παῦλον· οὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένος, μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.

14 Ὡς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόντες αὐτὸν ἤλθομεν εἰς Μιτυλήνην.

15 Κἀκεῖθεν ἀποπλεύσαντες, τῇ ἐπιούσῃ κατηντήσαμεν ἄντικρυ Χίου· τῇ δὲ ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον· καὶ μείναντες ἐν Τρωγυλλίῳ, τῇ ἐχομένῃ ἤλθομεν εἰς Μίλητον.

16 Ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γὰρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ.

17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον, μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτὸν, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ᾽ ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ᾽ ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην·

19 Δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν, τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων.

20 Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν, καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ᾽ οἴκους,

21 Διαμαρ-

21 Διαμαρτυρόμενος
Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν
εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν, καὶ
πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν.
22 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ δε-
δεμένος τῷ πνεύματι, πο-
ρεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, τὰ
ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι
μὴ εἰδώς·
23 Πλὴν ὅτι τὸ πνεῦμα
τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρ-
τύρεταί, λέγον, ὅτι δεσμά με
καὶ θλίψεις μένουσιν.
24 Ἀλλ' οὐδενὸς λόγον
ποιοῦμαι, οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν
μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τε-
λειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ
χαρᾶς, καὶ τὴν διακονίαν
ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ
εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ.
25 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ οἶδα
ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσω-
πόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς
διῆλθον κηρύσσων τὴν βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ.
26 Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν
ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, ὅτι
καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵμα-
τος πάντων.
27 Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην
τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶ-
σαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ.
28 Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς,
καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ
ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον
ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν
τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν
περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου
αἵματος.
29 Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο,
ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν
ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς
ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποι-
μνίου.
30 Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν
ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦν-
τες διεστραμμένα, τοῦ ἀπο-
σπᾷν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω
αὐτῶν.
31 Διὸ γρηγορεῖτε, μνημο-
νεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα
καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην,
μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα
ἕκαστον.
32 Καὶ τανῦν παρατίθε-
μαι ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, τῷ
Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος
αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποι-
κοδομῆσαι, καὶ δοῦναι ὑμῖν
κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγια-
σμένοις πᾶσιν.
33 Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ
ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύ-
μησα.
34 Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε
ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς
οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ
χεῖρες αὗται.
35 Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν,
ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντι-
λαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων,
μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ
Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς
εἶπε·

εἰς μυριάδας πέντε.

20 Οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.

21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι, διελθὼν τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν, πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰπών· Ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ, δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.

22 Ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἔραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ.

24 Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην.

25 Οὓς συναθροίσας, καὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι·

26 Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε, ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι.

27 Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.

28 Ἀκούσαντες δὲ, καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ, ἔκραζον λέγοντες· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

29 Καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη συγχύσεως· ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον, συναρπάσαντες Γάϊον καὶ Ἀρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους τοῦ Παύλου.

30 Τοῦ δὲ Παύλου βουλομένου εἰσελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, οὐκ εἴων αὐτὸν οἱ μαθηταί.

31 Τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἔκραζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ οἱ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεισαν.

33 Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαί-

ων·

ων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.

34 Ἐπιγνόντων δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστι, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κραζόντων· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

35 Καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησίν· Ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ Διοπετοῦς;

36 Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράττειν.

37 Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους, οὔτε ἱεροσύλους, οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὰν ὑμῶν.

38 Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν, ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις.

39 Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.

40 Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.

Κεφ. κʹ. 20.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον, προσκαλεσάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ ἀσπασάμενος, ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2 Διελθὼν δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ παρακαλέσας αὐτοὺς λόγῳ πολλῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

3 Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς, γενομένης αὐτῷ ἐπιβουλῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μέλλοντι ἀνάγεσθαι εἰς τὴν Συρίαν, ἐγένετο γνώμη τοῦ ὑποστρέφειν διὰ Μακεδονίας.

4 Συνείπετο δὲ αὐτῷ ἄχρι τῆς Ἀσίας Σώπατρος Βεροιαῖος· Θεσσαλονικέων δὲ, Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος· Ἀσιανοὶ δὲ, Τυχικὸς καὶ Τρόφιμος.

5 Οὗτοι προελθόντες ἔμενον ἡμᾶς ἐν Τρωάδι.

6 Ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων, καὶ ἤλθομεν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν Τρωάδα ἄχρις ἡμερῶν πέντε, οὗ διετρίψαμεν ἡμέρας ἑπτά.

7 Ἐν δὲ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, συνηγμένων τῶν

μαθητῶν

μαθητῶν τοῦ κλάσαι ἄρτον, ὁ
Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς,
μέλλων ἐξιέναι τῇ ἐπαύ-
ριον· παρέτεινέ τε τὸν λόγον
μέχρι μεσονυκτίου.
8 Ἦσαν δὲ λαμπάδες
ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ οὗ ἦσαν
συνηγμένοι.
9 Καθήμενος δέ τις νε-
ανίας ὀνόματι Εὔτυχος
ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερό-
μενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλε-
γομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖ-
ον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου,
ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κά-
τω· καὶ ἤρθη νεκρός.
10 Καταβὰς δὲ ὁ Παῦ-
λος ἐπέπεσεν αὐτῷ, καὶ
συμπεριλαβὼν εἶπε· Μὴ
θορυβεῖσθε· ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ
ἐν αὐτῷ ἐστιν.
11 Ἀναβὰς δέ, καὶ κλά-
σας ἄρτον καὶ γευσάμενος,
ἐφ᾽ ἱκανόν τε ὁμιλήσας
ἄχρις αὐγῆς, οὕτως ἐξ-
ῆλθεν.
12 Ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα
ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν οὐ
μετρίως.
13 Ἡμεῖς δὲ προελθόν-
τες ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀνήχθη-
μεν εἰς τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν
μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν
Παῦλον· οὕτω γὰρ ἦν διατε-
ταγμένος, μέλλων αὐτὸς
πεζεύειν.
14 Ὡς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν
εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόν-
τες αὐτὸν ἤλθομεν εἰς
Μιτυλήνην.
15 Κἀκεῖθεν ἀποπλεύ-
σαντες, τῇ ἐπιούσῃ κατηντή-
σαμεν ἀντικρὺ Χίου· τῇ δὲ
ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σά-
μον· καὶ μείναντες ἐν Τρω-
γυλλίῳ, τῇ ἐχομένῃ ἤλθο-
μεν εἰς Μίλητον.
16 Ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος
παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον,
ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ
χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ·
ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν
αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς
Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱε-
ροσόλυμα.
17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου
πέμψας εἰς Ἔφεσον, μετε-
καλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους
τῆς ἐκκλησίας.
18 Ὡς δὲ παρεγένοντο
πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς·
Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης
ἡμέρας ἀφ᾽ ἧς ἐπέβην εἰς τὴν
Ἀσίαν, πῶς μεθ᾽ ὑμῶν τὸν
πάντα χρόνον ἐγενόμην·
19 Δουλεύων τῷ Κυρίῳ
μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης,
καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πει-
ρασμῶν, τῶν συμβάντων
μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν
Ἰουδαίων·
20 Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην
τῶν συμφερόντων, τοῦ μὴ
ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδά-
ξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ᾽
οἴκους,

21 Διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν, καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

22 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι, πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς·

23 Πλὴν ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται, λέγον, ὅτι δεσμά με καὶ θλίψεις μένουσιν.

24 Ἀλλ᾽ οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι, οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων.

27 Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ.

28 Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος.

29 Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου.

30 Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾷν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

31 Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην, μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον.

32 Καὶ τανῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι, καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.

33 Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα.

34 Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ᾽ ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται.

35 Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε·

εἶπε· Μακάριόν ἐστι διδόναι
μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.
36 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς
τὰ γόνατα αὐτοῦ, σὺν πᾶσιν
αὐτοῖς προσηύξατο.
37 Ἱκανὸς δὲ ἐγένετο
κλαυθμὸς πάντων· καὶ ἐπι-
πεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον
τοῦ Παύλου, κατεφίλουν αὐτόν·
38 Ὀδυνώμενοι μάλι-
στα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἰρή-
κει, ὅτι οὐκέτι μέλλουσι τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν.
προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς
τὸ πλοῖον.

Κεφ. κα'. 21.

Ὡς δὲ ἐγένετο ἀναχθῆ-
ναι ἡμᾶς ἀποσπασθέντας
ἀπ' αὐτῶν, εὐθυδρομήσαν-
τες ἤλθομεν εἰς τὴν Κῶν, τῇ
δὲ ἑξῆς εἰς τὴν Ῥόδον, κἀκεῖ-
θεν εἰς Πάταρα·
2 Καὶ εὑρόντες πλοῖον
διαπερῶν εἰς Φοινίκην,
ἐπιβάντες ἀνήχθημεν.
3 Ἀναφανέντες δὲ τὴν
Κύπρον, καὶ καταλιπόντες
αὐτὴν εὐώνυμον, ἐπλέομεν
εἰς Συρίαν, καὶ κατήχθημεν
εἰς Τύρον· ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ
πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν
γόμον.
4 Καὶ ἀνευρόντες τοὺς μα-
θητὰς, ἐπεμείναμεν αὐτοῦ
ἡμέρας ἑπτά· οἵτινες τῷ
Παύλῳ ἔλεγον διὰ τοῦ πνεύ-
ματος, μὴ ἀναβαίνειν εἰς
Ἱερουσαλήμ.
5 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς
ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, ἐξ-
ελθόντες ἐπορευόμεθα,
προπεμπόντων ἡμᾶς πάν-
των σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις,
ἕως ἔξω τῆς πόλεως· καὶ θέν-
τες τὰ γόνατα ἐπὶ τὸν αἰγια-
λὸν, προσηυξάμεθα.
6 Καὶ ἀσπασάμενοι ἀλ-
λήλους, ἐπέβημεν εἰς τὸ
πλοῖον· ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρε-
ψαν εἰς τὰ ἴδια.
7 Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν δια-
νύσαντες, ἀπὸ Τύρου κατην-
τήσαμεν εἰς Πτολεμαΐδα·
καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς ἀδελ-
φοὺς ἐμείναμεν ἡμέραν μίαν
παρ' αὐτοῖς.
8 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελ-
θόντες οἱ περὶ τὸν Παῦλον,
ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν· καὶ
εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον
Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, (τοῦ
ὄντος ἐκ τῶν ἑπτὰ) ἐμείνα-
μεν παρ' αὐτῷ.
9 Τούτῳ δὲ ἦσαν θυγα-
τέρες παρθένοι τέσσαρες
προφητεύουσαι.
10 Ἐπιμενόντων δὲ ἡμῶν
ἡμέρας πλείους, κατῆλθέ τις
ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας προφήτης
ὀνόματι Ἄγαβος·
11 Καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡ-
μᾶς, καὶ ἄρας τὴν ζώνην τοῦ
Παύλου, δήσας τε αὐτοῦ τὰς
χεῖρας καὶ τοὺς πόδας,
εἶπε· Τάδε λέγει τὸ πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον· Τὸν ἄνδρα οὗ
ἐστιν

ἐστιν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσου-
σιν ἐν Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖ-
οι, καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖ-
ρας ἐθνῶν.
12 Ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦ-
τα, παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε
καὶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ μὴ ἀνα-
βαίνειν αὐτὸν εἰς Ἱερουσα-
λήμ.
13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦ-
λος· Τί ποιεῖτε, κλαίον-
τες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν
καρδίαν; ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον
δεθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν
εἰς Ἱερουσαλὴμ ἑτοίμως ἔ-
χω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυ-
ρίου Ἰησοῦ.
14 Μὴ πειθομένου δὲ αὐ-
τοῦ, ἡσυχάσαμεν, εἰπόντες·
Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γινέ-
σθω.
15 Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας
ταύτας, ἀποσκευασάμενοι
ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσα-
λήμ.
16 Συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μα-
θητῶν ἀπὸ Καισαρείας σὺν
ἡμῖν, ἄγοντες παρ' ᾧ ξενι-
σθῶμεν, Μνάσωνί τινι Κυ-
πρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ.
17 Γενομένων δὲ ἡμῶν εἰς
Ἱεροσόλυμα, ἀσμένως ἐδέ-
ξαντο ἡμᾶς οἱ ἀδελφοί.
18 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰσῄει ὁ
Παῦλος σὺν ἡμῖν πρὸς
Ἰάκωβον· πάντες τε παρ-
εγένοντο οἱ πρεσβύτεροι.
19 Καὶ ἀσπασάμενος αὐ-
τοὺς, ἐξηγεῖτο καθ' ἓν ἕκα-
στον ὧν ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἐν
τοῖς ἔθνεσι διὰ τῆς διακο-
νίας αὐτοῦ.
20 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐδό-
ξαζον τὸν Κύριον· εἶπόν
τε αὐτῷ· Θεωρεῖς ἀδελφὲ,
πόσαι μυριάδες εἰσὶν Ἰου-
δαίων τῶν πεπιστευκότων· καὶ
πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμου
ὑπάρχουσι.
21 Κατηχήθησαν δὲ περὶ
σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδά-
σκεις ἀπὸ Μωσέως τοὺς κατὰ
τὰ ἔθνη πάντας Ἰουδαίους,
λέγων μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς
τὰ τέκνα, μηδὲ τοῖς ἔθεσι
περιπατεῖν.
22 Τί οὖν ἐστι; πάντως
δεῖ πλῆθος συνελθεῖν· ἀκού-
σονται γὰρ ὅτι ἐλήλυθας.
23 Τοῦτο οὖν ποίησον ὅ
σοι λέγομεν· Εἰσὶν ἡμῖν
ἄνδρες τέσσαρες εὐχὴν ἔ-
χοντες ἐφ' ἑαυτῶν·
24 Τούτους παραλαβὼν, ἁ-
γνίσθητι σὺν αὐτοῖς, καὶ δα-
πάνησον ἐπ' αὐτοῖς, ἵνα
ξυρήσωνται τὴν κεφαλὴν· καὶ
γνῶσι πάντες ὅτι ὧν κατή-
χηνται περὶ σοῦ οὐδέν ἐστιν,
ἀλλὰ στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν
νόμον φυλάσσων.
25 Περὶ δὲ τῶν πεπιστευ-
κότων ἐθνῶν ἡμεῖς ἐπεστεί-
λαμεν, κρίναντες μηδὲν τοι-
οῦτον τηρεῖν αὐτοὺς, εἰ μὴ
φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τό, τε εἰ-
δωλόθυτον

εἰδωλόθυτον, καὶ τὸ αἷμα, καὶ
πνικτὸν, καὶ πορνείαν.
26 Τότε ὁ Παῦλος πα-
ραλαβὼν τοὺς ἄνδρας, τῇ
ἐχομένῃ ἡμέρᾳ σὺν αὐτοῖς
ἁγνισθεὶς εἰσῄει εἰς τὸ ἱε-
ρὸν, διαγγέλλων τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁ-
γνισμοῦ, ἕως οὗ προσηνέχθη
ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν ἡ
προσφορά.
27 Ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ
ἡμέραι συντελεῖσθαι, οἱ ἀπὸ
τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι θεα-
σάμενοι αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ,
συνέχεον πάντα τὸν ὄχλον,
καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπ'
αὐτὸν,
28 Κράζοντες· Ἄνδρες
Ἰσραηλῖται, βοηθεῖτε· οὗτός
ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τοῦ
λαοῦ καὶ τοῦ νόμου καὶ τοῦ τόπου
τούτου πάντας πανταχοῦ δι-
δάσκων· ἔτι τε καὶ Ἕλληνας
εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ
κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον
τοῦτον.
29 (Ἦσαν γὰρ προεωρα-
κότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέ-
σιον ἐν τῇ πόλει σὺν αὐτῷ,
ὃν ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ ἱερὸν
εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος.)
30 Ἐκινήθη τε ἡ πόλις
ὅλη, καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ
λαοῦ. Καὶ ἐπιλαβόμενοι τοῦ
Παύλου, εἷλκον αὐτὸν ἔξω
τοῦ ἱεροῦ· καὶ εὐθέως ἐκλείσθη-
σαν αἱ θύραι.
31 Ζητούντων δὲ αὐτὸν
ἀποκτεῖναι, ἀνέβη φάσις
τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρης,
ὅτι ὅλη συγκέχυται Ἱερουσα-
λήμ.
32 Ὃς ἐξαυτῆς παραλα-
βὼν στρατιώτας καὶ ἑκατον-
τάρχους, κατέδραμεν ἐπ'
αὐτούς. Οἱ δὲ ἰδόντες τὸν
χιλίαρχον καὶ τοὺς στρατιώτας,
ἐπαύσαντο τύπτοντες τὸν
Παῦλον.
33 Τότε ἐγγίσας ὁ χιλί-
αρχος ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ
ἐκέλευσε δεθῆναι ἁλύσεσι
δυσί· καὶ ἐπυνθάνετο τίς ἂν
εἴη, καὶ τί ἐστι πεποιηκώς.
34 Ἄλλοι δὲ ἄλλο τι ἐ-
βόων ἐν τῷ ὄχλῳ. μὴ δυ-
νάμενος δὲ γνῶναι τὸ ἀ-
σφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον, ἐ-
κέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς
τὴν παρεμβολήν.
35 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἐπὶ
τοὺς ἀναβαθμοὺς, συνέβη
βαστάζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν
στρατιωτῶν διὰ τὴν βίαν τοῦ
ὄχλου·
36 Ἠκολούθει γὰρ τὸ πλῆ-
θος τοῦ λαοῦ κρᾶζον· Αἶρε
αὐτόν.
37 Μέλλων τε εἰσάγεσθαι
εἰς τὴν παρεμβολὴν ὁ Παῦ-
λος, λέγει τῷ χιλιάρχῳ·
Εἰ ἔξεστί μοι εἰπεῖν τι πρός
σε; Ὁ δὲ ἔφη· Ἑλληνιστὶ
γινώσκεις;
38 Οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰ-
γύπτιος

γύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν
ἡμερῶν ἀναστατώσας, καὶ ἐξ-
αγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς
τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν
σικαρίων;
39 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος·
Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι
Ἰουδαῖος Ταρσεὺς, τῆς Κιλι-
κίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πο-
λίτης. δέομαι δέ σου, ἐπί-
τρεψόν μοι λαλῆσαι πρὸς
τὸν λαόν.
40 Ἐπιτρέψαντος δὲ
αὐτοῦ, ὁ Παῦλος ἑστὼς ἐπὶ
τῶν ἀναβαθμῶν κατέσεισε τῇ
χειρὶ τῷ λαῷ· πολλῆς δὲ
σιγῆς γενομένης, προσεφώ-
νησε τῇ Ἑβραΐδι διαλέ-
κτῳ, λέγων·

Κεφ. κβʹ. 22.

1 Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πα-
τέρες, ἀκούσατέ μου τῆς πρὸς
ὑμᾶς νῦν ἀπολογίας·
2 (Ἀκούσαντες δὲ ὅτι
τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ
προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον
παρέσχον ἡσυχίαν· καί
φησιν)
3 Ἐγὼ μὲν εἰμι ἀνὴρ Ἰου-
δαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρ-
σῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατε-
θραμμένος δὲ ἐν τῇ πόλει
ταύτῃ παρὰ τοὺς πόδας
Γαμαλιὴλ, πεπαιδευμένος
κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρῴου
νόμου, ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ
Θεοῦ, καθὼς πάντες ὑμεῖς
ἐστε σήμερον·
4 Ὃς ταύτην τὴν ὁδὸν
ἐδίωξα ἄχρι θανάτου, δε-
σμεύων καὶ παραδιδοὺς εἰς
φυλακὰς ἄνδρας τε καὶ γυ-
ναῖκας,
5 Ὡς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μαρ-
τυρεῖ μοι, καὶ πᾶν τὸ πρε-
σβυτέριον· παρ' ὧν καὶ ἐπι-
στολὰς δεξάμενος, πρὸς τοὺς
ἀδελφοὺς, εἰς Δαμασκὸν
ἐπορευόμην, ἄξων καὶ τοὺς
ἐκεῖσε ὄντας, δεδεμένους
εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἵνα τιμω-
ρηθῶσιν.
6 Ἐγένετο δέ μοι πορευ-
ομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δα-
μασκῷ περὶ μεσημβρίαν,
ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περια-
στράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ
ἐμέ·
7 Ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδα-
φος, καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγού-
σης μοι· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί
με διώκεις;
8 Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην·
Τίς εἶ Κύριε; Εἶπέ τε πρὸς
με· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὁ
Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις.
9 Οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες
τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο, καὶ
ἔμφοβοι ἐγένοντο· τὴν δὲ
φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦν-
τός μοι.
10 Εἶπον δέ· Τί ποιήσω
Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπε
πρός με· Ἀναστὰς πορεύου
εἰς Δαμασκόν· κἀκεῖ σοι
λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν
τέτακταί

τέτακταί σοι ποιῆσαι.

11 Ὡς δὲ οὐκ ἐνέβλεπον, ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς ἐκείνου, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν συνόντων μοι, ἦλθον εἰς Δαμασκόν.

12 Ἀνανίας δέ τις, ἀνὴρ εὐσεβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν κατοικούντων Ἰουδαίων,

13 Ἐλθὼν πρός με καὶ ἐπιστὰς, εἶπέ μοι· Σαοὺλ ἀδελφὲ, ἀνάβλεψον. Κἀγὼ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

14 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἰδεῖν τὸν δίκαιον, καὶ ἀκοῦσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

15 Ὅτι ἔσῃ μάρτυς αὐτῷ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὧν ἑώρακας καὶ ἤκουσας.

16 Καὶ νῦν τί μέλλεις; ἀναστὰς βάπτισαι, καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου, ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει,

18 Καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι· Σπεῦσον, καὶ ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ· διότι οὐ παραδέξονταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ.

19 Κἀγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σέ.

20 Καὶ ὅτε ἐξεχεῖτο τὸ αἷμα Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, καὶ αὐτὸς ἤμην ἐφεστὼς, καὶ συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, καὶ φυλάσσων τὰ ἱμάτια τῶν ἀναιρούντων αὐτόν.

21 Καὶ εἶπε πρός με· Πορεύου, ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε.

22 Ἤκουον δὲ αὐτοῦ ἄχρι τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, λέγοντες· Αἶρε ἀπὸ τῆς γῆς τὸν τοιοῦτον· οὐ γὰρ καθῆκον αὐτὸν ζῆν.

23 Κραυγαζόντων δὲ αὐτῶν, καὶ ῥιπτούντων τὰ ἱμάτια, καὶ κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα,

24 Ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ χιλίαρχος ἄγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν, εἰπὼν μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν· ἵνα ἐπιγνῷ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐπεφώνουν αὐτῷ.

25 Ὡς δὲ προέτεινεν αὐτὸν τοῖς ἱμᾶσιν, εἶπε πρὸς τὸν ἑστῶτα ἑκατόνταρχον ὁ Παῦλος· Εἰ ἄνθρωπον Ῥωμαῖον καὶ ἀκατάκριτον

ἔξεστιν

ἔξεστιν ὑμῖν μαστίζειν;

26 Ἀκούσας δὲ ὁ ἑκατόνταρχος, προσελθὼν ἀπήγγειλε τῷ χιλιάρχῳ, λέγων· Ὅρα τί μέλλεις ποιεῖν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὗτος Ῥωμαῖός ἐστι.

27 Προσελθὼν δὲ ὁ χιλίαρχος εἶπεν αὐτῷ· Λέγε μοι, Εἰ σὺ Ῥωμαῖος εἶ; Ὁ δὲ ἔφη, Ναί.

28 Ἀπεκρίθη τε ὁ χιλίαρχος· Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη· Ἐγὼ δὲ καὶ γεγέννημαι.

29 Εὐθέως οὖν ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν· καὶ ὁ χιλίαρχος δὲ ἐφοβήθη, ἐπιγνοὺς ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι, καὶ ὅτι ἦν αὐτὸν δεδεκώς.

30 Τῇ δὲ ἐπαύριον βουλόμενος γνῶναι τὸ ἀσφαλὲς, τὸ, τί κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν, καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον αὐτῶν· καὶ καταγαγὼν τὸν Παῦλον, ἔστησεν εἰς αὐτούς.

Κεφ. κγ'. 23.

Ἀτενίσας δὲ ὁ Παῦλος τῷ συνεδρίῳ, εἶπεν. Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

2 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας ἐπέταξε τοῖς παρεστῶσιν αὐτῷ τύπτειν αὐτοῦ τὸ στόμα.

3 Τότε ὁ Παῦλος πρὸς αὐτὸν εἶπε· Τύπτειν σε μέλλει ὁ Θεὸς, τοῖχε κεκονιαμένε· καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι;

4 Οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· Τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς;

5 Ἔφη τε ὁ Παῦλος· Οὐκ ᾔδειν, ἀδελφοὶ, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεύς· γέγραπται γάρ· Ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς.

6 Γνοὺς δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἓν μέρος ἐστὶ Σαδδουκαίων, τὸ δὲ ἕτερον Φαρισαίων, ἔκραξεν ἐν τῷ συνεδρίῳ· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ Φαρισαῖός εἰμι, υἱὸς Φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι.

7 Τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων· καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος.

8 Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα· Φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφότερα.

9 Ἐγένετο δὲ κραυγὴ μεγάλη. καὶ ἀναστάντες οἱ

γραμμα-

γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν
Φαρισαίων διεμάχοντο, λέ-
γοντες· Οὐδὲν κακὸν εὑρί-
σκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τού-
τῳ· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν
αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεο-
μαχῶμεν.
10 Πολλῆς δὲ γενομένης
στάσεως, εὐλαβηθεὶς ὁ χιλί-
αρχος μὴ διασπασθῇ ὁ
Παῦλος ὑπ' αὐτῶν, ἐκέλευ-
σε τὸ στράτευμα καταβὰν
ἁρπάσαι αὐτὸν ἐκ μέσου αὐ-
τῶν, ἄγειν τε εἰς τὴν παρ-
εμβολήν.
11 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ
ἐπιστὰς αὐτῷ ὁ Κύριος εἶπε·
Θάρσει Παῦλε· ὡς γὰρ διε-
μαρτύρω τὰ περὶ ἐμοῦ εἰς Ἱε-
ρουσαλὴμ, οὕτω σε δεῖ καὶ εἰς
Ῥώμην μαρτυρῆσαι.
12 Γενομένης δὲ ἡμέρας,
ποιήσαντές τινες τῶν Ἰουδαί-
ων συστροφὴν, ἀνεθεμάτισαν
ἑαυτοὺς, λέγοντες μήτε φα-
γεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀπο-
κτείνωσι τὸν Παῦλον.
13 Ἦσαν δὲ πλείους τεσ-
σαράκοντα οἱ ταύτην τὴν
συνωμοσίαν πεποιηκότες·
14 Οἵτινες προσελθόντες
τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρε-
σβυτέροις, εἶπον· Ἀναθέ-
ματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυ-
τοὺς, μηδενὸς γεύσασθαι ἕως
οὗ ἀποκτείνωμεν τὸν Παῦλον.
15 Νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφα-
νίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν
τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὔριον
αὐτὸν καταγάγῃ πρὸς ὑ-
μᾶς, ὡς μέλλοντας διαγινώ-
σκειν ἀκριβέστερον τὰ περὶ
αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ, πρὸ τοῦ ἐγ-
γίσαι αὐτὸν, ἕτοιμοί ἐσμεν
τοῦ ἀνελεῖν αὐτόν.
16 Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς
ἀδελφῆς Παύλου τὴν ἐνέ-
δραν, παραγενόμενος καὶ
εἰσελθὼν εἰς τὴν παρεμβο-
λὴν, ἀπήγγειλε τῷ Παύλῳ.
17 Προσκαλεσάμενος δὲ
ὁ Παῦλος ἕνα τῶν ἑκατον-
τάρχων, ἔφη· Τὸν νεανίαν
τοῦτον ἀπάγαγε πρὸς τὸν χι-
λίαρχον· ἔχει γάρ τι ἀπαγ-
γεῖλαι αὐτῷ.
18 Ὁ μὲν οὖν παραλαβὼν
αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τὸν χι-
λίαρχον, καί φησιν· Ὁ δέ-
σμιος Παῦλος προσκαλε-
σάμενός με ἠρώτησε, τοῦτον
νεανίαν ἀγαγεῖν πρός σε
ἔχοντά τι λαλῆσαί σοι.
19 Ἐπιλαβόμενος δὲ
χειρὸς αὐτοῦ ὁ χιλίαρχος,
ἀναχωρήσας κατ' ἰδίαν
ἐπυνθάνετο· Τί ἐστιν ὃ ἔχ
ἀπαγγεῖλαί μοι;
20 Εἶπε δέ· Ὅτι οἱ Ἰ
δαῖοι συνέθεντο τοῦ ἐρωτ
σαί σε, ὅπως αὔριον εἰς
συνέδριον καταγάγῃς τ
Παῦλον, ὡς μέλλοντές
ἀκριβέστερον πυνθάνεσθ
περὶ αὐτοῦ.
21 Σὺ οὖν μὴ πεισθῇς α
τοῖς

τοῖς· ἐνεδρεύουσι γὰρ αὐτὸν ἐξ αὐτῶν ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀνέλωσιν αὐτόν· καὶ νῦν ἕτοιμοί εἰσι, προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.

22 Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας, μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.

23 Καὶ προσκαλεσάμενος δύο τινὰς τῶν ἑκατοντάρχων, εἶπεν· Ἑτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους, ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἱππεῖς ἑβδομήκοντα, καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός·

24 Κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

25 Γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·

26 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

27 Τὸν ἄνδρα τοῦτον συλληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην αὐτόν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.

28 Βουλόμενος δὲ γνῶναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλουν αὐτῷ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν.

29 Ὃν εὗρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἔγκλημα ἔχοντα.

30 Μηνυθείσης δέ μοι ἐπιβουλῆς εἰς τὸν ἄνδρα μέλλειν ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἐξαυτῆς ἔπεμψα πρός σε· παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ σοῦ. Ἔρρωσο.

31 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς, ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον, ἤγαγον διὰ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα.

32 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τοὺς ἱππεῖς πορεύεσθαι σὺν αὐτῷ, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν παρεμβολήν.

33 Οἵτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ.

34 Ἀναγνοὺς δὲ ὁ ἡγεμών, καὶ ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχίας ἐστί, καὶ πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας·

35 Διακούσομαί σου, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σου παραγένωνται. Ἐκέλευσέ τε αὐτὸν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρώδου φυλάσσεσθαι.

Κεφ.

Κεφ. κδ'. 24.

Μετὰ δὲ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ῥήτορος Τερτύλλου τινός, οἵτινες ἐνεφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλου.

2 Κληθέντος δὲ αὐτοῦ, ἤρξατο κατηγορεῖν ὁ Τέρτυλλος, λέγων·

3 Πολλῆς εἰρήνης τυγχάνοντες διὰ σοῦ, καὶ κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τούτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας, πάντη τε καὶ πανταχοῦ ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας.

4 Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκοῦσαί σε ἡμῶν συντόμως τῇ σῇ ἐπιεικείᾳ.

5 Εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμόν, καὶ κινοῦντα στάσιν πᾶσι τοῖς Ἰουδαίοις τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην, πρωτοστάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως,

6 Ὃς καὶ τὸ ἱερὸν ἐπείρασε βεβηλῶσαι, ὃν καὶ ἐκρατήσαμεν, καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον ἠθελήσαμεν κρίνειν.

7 Παρελθὼν δὲ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε·

8 Κελεύσας τοὺς κατηγόρους αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἐπί σε· παρ' οὗ δυνήσῃ αὐτὸς ἀνακρίνας περὶ πάντων τούτων ἐπιγνῶναι ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ.

9 Συνέθεντο δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν.

10 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος, νεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἡγεμόνος λέγειν· Ἐκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει τούτῳ ἐπιστάμενος, εὐθυμότερον τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι·

11 Δυναμένου σου γνῶναι, ὅτι οὐ πλείους εἰσί μοι ἡμέραι ἢ δεκαδύο, ἀφ' ἧς ἀνέβην προσκυνήσων ἐν Ἱερουσαλήμ.

12 Καὶ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ εὗρόν με πρός τινα διαλεγόμενον, ἢ ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, οὔτε ἐν ταῖς συναγωγαῖς, οὔτε κατὰ τὴν πόλιν·

13 Οὔτε παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν νῦν κατηγοροῦσί μου.

14 Ὁμολογῶ δὲ τοῦτό σοι, ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἣν λέγουσιν αἵρεσιν, οὕτω λατρεύω τῷ πατρῴῳ Θεῷ, πιστεύων πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν νόμον καὶ ἐν τοῖς προφήταις γεγραμμένοις.

15 Ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεόν, ἣν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καὶ ἀδίκων.

16 Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ,

ἀσκῶ, ἀπρόσκοπον συνεί-
δησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θε-
ὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους δια-
παντός.
17 Δι' ἐτῶν δὲ πλειόνων
παρεγενόμην ἐλεημοσύνας
ποιήσων εἰς τὸ ἔθνος μου, καὶ
προσφοράς·
18 Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνι-
σμένον ἐν τῷ ἱερῷ, οὐ μετὰ
ὄχλου, οὐδὲ μετὰ θορύβου, τινὲς
ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι·
19 Οὓς ἔδει ἐπὶ σοῦ παρ-
εῖναι, καὶ κατηγορεῖν εἴ τι ἔ-
χοιεν πρός με.
20 Ἢ αὐτοὶ οὗτοι εἰπά-
τωσαν εἴ τι εὗρον ἐν ἐμοὶ ἀ-
δίκημα, στάντος μου ἐπὶ τοῦ
συνεδρίου,
21 Ἢ περὶ μιᾶς ταύτης
φωνῆς, ἧς ἔκραξα ἑστὼς ἐν
αὐτοῖς, Ὅτι περὶ ἀναστάσε-
ως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι σή-
μερον ὑφ' ὑμῶν.
22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ
Φῆλιξ ἀνεβάλετο αὐτοὺς,
ἀκριβέστερον εἰδὼς τὰ περὶ
τῆς ὁδοῦ, εἰπών· Ὅταν Λυσί-
ας ὁ χιλίαρχος καταβῇ, δι-
αγνώσομαι τὰ καθ' ὑμᾶς.
23 Διαταξάμενός τε τῷ
ἑκατοντάρχῃ τηρεῖσθαι τὸν
Παῦλον, ἔχειν τε ἄνεσιν,
καὶ μηδένα κωλύειν τῶν ἰδί-
ων αὐτοῦ ὑπηρετεῖν, ἢ προσ-
έρχεσθαι αὐτῷ.
24 Μετὰ δὲ ἡμέρας τι-
νὰς παραγενόμενος ὁ Φῆ-
λιξ σὺν Δρουσίλλῃ τῇ γυ-
ναικὶ αὐτοῦ οὔσῃ Ἰουδαίᾳ,
μετεπέμψατο τὸν Παῦλον,
καὶ ἤκουσεν αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς
Χριστὸν πίστεως.
25 Διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ
περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρα-
τείας καὶ τοῦ κρίματος τοῦ
μέλλοντος ἔσεσθαι, ἔμφοβος
γενόμενος ὁ Φῆλιξ ἀπεκρί-
θη· Τὸ νῦν ἔχον πορεύου·
καιρὸν δὲ μεταλαβὼν με-
τακαλέσομαί σε.
26 Ἅμα δὲ καὶ ἐλπίζων ὅ-
τι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ
ὑπὸ τοῦ Παύλου, ὅπως λύσῃ
αὐτόν· διὸ καὶ πυκνότερον
αὐτὸν μεταπεμπόμενος, ὡ-
μίλει αὐτῷ.
27 Διετίας δὲ πληρωθεί-
σης ἔλαβε διάδοχον ὁ Φῆ-
λιξ Πόρκιον Φῆστον· θέλων
τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς
Ἰουδαίοις ὁ Φῆλιξ, κατέλι-
πε τὸν Παῦλον δεδεμένον.

Κεφ. κε'. 25.

Φῆστος οὖν ἐπιβὰς τῇ ἐπ-
αρχίᾳ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας
ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ
Καισαρείας.
2 Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ
ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν
Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ
παρεκάλουν αὐτὸν,
3 Αἰτούμενοι χάριν κατ' αὐ-
τοῦ, ὅπως μεταπέμψηται αὐ-
τὸν εἰς Ἱερουσαλήμ· ἐνέδραν
ποιοῦντες ἀνελεῖν αὐτὸν κατὰ
τὴν ὁδόν.

4 Ὁ μὲν οὖν Φῆστος ἀπεκρίθη τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἐν Καισαρείᾳ, ἑαυτὸν δὲ μέλλειν ἐν τάχει ἐκπορεύεσθαι.

5 Οἱ οὖν δυνατοὶ ἐν ὑμῖν, φησὶ, συγκαταβάντες, εἴ τι ἐστὶν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, κατηγορείτωσαν αὐτοῦ.

6 Διατρίψας δὲ ἐν αὐτοῖς ἡμέρας πλείους ἢ δέκα, καταβὰς εἰς Καισάρειαν, τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσε τὸν Παῦλον ἀχθῆναι.

7 Παραγενομένου δὲ αὐτοῦ, περιέστησαν οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβεβηκότες Ἰουδαῖοι, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, ἃ οὐκ ἴσχυον ἀποδεῖξαι·

8 Ἀπολογουμένου αὐτοῦ, Ὅτι οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων, οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν, οὔτε εἰς Καίσαρά τι ἥμαρτον.

9 Ὁ Φῆστος δὲ τοῖς Ἰουδαίοις θέλων χάριν καταθέσθαι, ἀποκριθεὶς τῷ Παύλῳ εἶπε· Θέλεις εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβὰς, ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ᾽ ἐμοῦ;

10 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐπὶ τοῦ βήματος Καίσαρος ἑστώς εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι· Ἰουδαίους οὐδὲν ἠδίκησα, ὡς καὶ σὺ κάλλιον ἐπιγινώσκεις.

11 Εἰ μὲν γὰρ ἀδικῶ, καὶ ἄξιον θανάτου πέπραχά τι, οὐ παραιτοῦμαι τὸ ἀποθανεῖν· εἰ δὲ οὐδέν ἐστιν ὧν οὗτοι κατηγοροῦσί μου, οὐδείς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι. Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι.

12 Τότε ὁ Φῆστος, συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου, ἀπεκρίθη· Καίσαρα ἐπικέκλησαι; ἐπὶ Καίσαρα πορεύσῃ.

13 Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν, Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ Βερνίκη κατήντησαν εἰς Καισάρειαν, ἀσπασόμενοι τὸν Φῆστον.

14 Ὡς δὲ πλείους ἡμέρας διέτριβον ἐκεῖ, ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, λέγων· Ἀνήρ τίς ἐστι καταλελειμμένος ὑπὸ Φήλικος δέσμιος,

15 Περὶ οὗ, γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι κατ᾽ αὐτοῦ δίκην.

16 Πρὸς οὓς ἀπεκρίθην, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν, πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγόρους, τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήματος.

17 Συνελθόντων οὖν αὐ-

τῶν

τῶν ἐνθάδε, ἀναβολὴν μηδεμίαν ποιησάμενος, τῇ ἑξῆς καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσα ἀχθῆναι τὸν ἄνδρα.

18 Περὶ οὗ σταθέντες οἱ κατήγοροι οὐδεμίαν αἰτίαν ἐπέφερον ὧν ὑπενόουν ἐγώ·

19 Ζητήματα δέ τινα περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτὸν, καὶ περί τινος Ἰησοῦ τεθνηκότος, ὃν ἔφασκεν ὁ Παῦλος ζῆν.

20 Ἀπορούμενος δὲ ἐγὼ εἰς τὴν περὶ τούτου ζήτησιν, ἔλεγον εἰ βούλοιτο πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, κἀκεῖ κρίνεσθαι περὶ τούτων.

21 Τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν, ἐκέλευσα τηρεῖσθαι αὐτὸν, ἕως οὗ πέμψω αὐτὸν πρὸς Καίσαρα.

22 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Φῆστον ἔφη· Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. Ὁ δὲ, Αὔριον, φησὶν, ἀκούσῃ αὐτοῦ.

23 Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, καὶ εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον σύν τε τοῖς χιλιάρχοις, καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ' ἐξοχὴν οὖσι τῆς πόλεως, καὶ κελεύσαντος τοῦ Φήστου, ἤχθη ὁ Παῦλος.

24 Καί φησιν ὁ Φῆστος· Ἀγρίππα βασιλεῦ, καὶ πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες, θεωρεῖτε τοῦτον περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν μηκέτι.

25 Ἐγὼ δὲ καταλαβόμενος μηδὲν ἄξιον θανάτου αὐτὸν πεπραχέναι, καὶ αὐτοῦ δὲ τούτου ἐπικαλεσαμένου τὸν Σεβαστὸν, ἔκρινα πέμπειν αὐτόν.

26 Περὶ οὗ ἀσφαλές τι γράψαι τῷ κυρίῳ οὐκ ἔχω. διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ' ὑμῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης σχῶ τι γράψαι.

27 Ἄλογον γάρ μοι δοκεῖ, πέμποντα δέσμιον, μὴ καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτίας σημᾶναι.

Κεφ. κϛ'. 26.

Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· Ἐπιτρέπεταί σοι ὑπὲρ σεαυτοῦ λέγειν. Τότε ὁ Παῦλος ἀπελογεῖτο, ἐκτείνας τὴν χεῖρα.

2 Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, μέλλων ἀ-

πολογεῖσθαι ἐπὶ σοῦ σήμερον·

3 Μάλιστα γνώστην ὄντα σε εἰδὼς πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων· διὸ δέομαί σου, μακροθύμως ἀκοῦσαί μου.

4 Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος, τὴν ἀπ' ἀρχῆς γενομένην ἐν τῷ ἔθνει μου ἐν Ἱεροσολύμοις, ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι·

5 Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν) ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος.

6 Καὶ νῦν ἐπ' ἐλπίδι τῆς πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίας γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἕστηκα κρινόμενος·

7 Εἰς ἣν τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐν ἐκτενείᾳ νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῦον ἐλπίζει καταντῆσαι· περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

8 Τί ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν, εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;

9 Ἐγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἐμαυτῷ πρὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου δεῖν πολλὰ ἐναντία πρᾶξαι.

10 Ὃ καὶ ἐποίησα ἐν Ἱεροσολύμοις· καὶ πολλοὺς τῶν ἁγίων ἐγὼ φυλακαῖς κατέκλεισα, τὴν παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐξουσίαν λαβών· ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα ψῆφον·

11 Καὶ κατὰ πάσας τὰς συναγωγὰς πολλάκις τιμωρῶν αὐτοὺς, ἠνάγκαζον βλασφημεῖν· περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις.

12 Ἐν οἷς καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν, μετ' ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων,

13 Ἡμέρας μέσης, κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, περιλάμψαν με φῶς καὶ τοὺς σὺν ἐμοὶ πορευομένους.

14 Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν, ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρός με, καὶ λέγουσαν τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

15 Ἐγὼ δὲ εἶπον· Τίς εἶ Κύριε; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις.

16 Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες, ὧν τε ὀφθήσομαί σοι·

17 Ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς νῦν σε ἀποστέλλω,

18 Ἀνοῖ-

18 Ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς
αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ
σκότους εἰς φῶς, καὶ τῆς ἐξ-
ουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τὸν
Θεὸν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφ-
εσιν ἁμαρτιῶν, καὶ κλῆρον
ἐν τοῖς ἡγιασμένοις, πίστει
τῇ εἰς ἐμέ.
19 Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀ-
γρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπει-
θὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ·
20 Ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμα-
σκῷ πρῶτον καὶ Ἱεροσολύ-
μοις, εἰς πᾶσάν τε τὴν χώ-
ραν τῆς Ἰουδαίας, καὶ τοῖς ἔθνε-
σιν, ἀπήγγελλον μετανοεῖν,
καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν,
ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα
πράσσοντας.
21 Ἕνεκα τούτων με οἱ
Ἰουδαῖοι συλλαβόμενοι ἐν
τῷ ἱερῷ, ἐπειρῶντο διαχει-
ρίσασθαι.
22 Ἐπικουρίας οὖν τυχὼν
τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἄχρι τῆς
ἡμέρας ταύτης ἕστηκα, μαρτυ-
ρούμενος μικρῷ τε καὶ μεγά-
λῳ, οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν
τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν
μελλόντων γίνεσθαι, καὶ
Μωσῆς·
23 Εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς,
εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νε-
κρῶν φῶς μέλλει καταγγέλ-
λειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσι.
24 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀπο-
λογουμένου, ὁ Φῆστος μεγά-
λῃ τῇ φωνῇ ἔφη· Μαί-
νῃ, Παῦλε· τὰ πολλά σε
γράμματα εἰς μανίαν περι-
τρέπει.
25 Ὁ δὲ, Οὐ μαίνομαι,
φησὶ, κράτιστε Φῆστε, ἀλλ'
ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥή-
ματα ἀποφθέγγομαι.
26 Ἐπίσταται γὰρ περὶ τού-
των ὁ βασιλεὺς, πρὸς ὃν καὶ
παῤῥησιαζόμενος λαλῶ·
λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τού-
των οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ
ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμέ-
νον τοῦτο.
27 Πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀ-
γρίππα, τοῖς προφήταις; οἶ-
δα ὅτι πιστεύεις.
28 Ὁ δὲ Ἀγρίππας
πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· Ἐν ὀ-
λίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν
γενέσθαι.
29 Ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν·
Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ, καὶ ἐν
ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον
σε, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκού-
οντάς μου σήμερον, γενέσθαι
τοιούτους ὁποῖος κἀγώ εἰμι,
παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τού-
των.
30 Καὶ ταῦτα εἰπόντος
αὐτοῦ, ἀνέστη ὁ βασιλεὺς καὶ
ὁ ἡγεμὼν, ἥ τε Βερνίκη, καὶ οἱ
συγκαθήμενοι αὐτοῖς·
31 Καὶ ἀναχωρήσαντες
ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους, λέ-
γοντες· Ὅτι οὐδὲν θανάτου
ἄξιον ἢ δεσμῶν πράσσει ὁ
ἄνθρωπος οὗτος.

32 Ἀγρίππας δὲ τῷ Φήστῳ ἔφη· Ἀπολελύσθαι ἐδύνατο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἰ μὴ ἐπεκέκλητο Καίσαρα.

Κεφ. κζ'. 27.

Ὡς δὲ ἐκρίθη τοῦ ἀποπλεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρεδίδουν τόν τε Παῦλον καί τινας ἑτέρους δεσμώτας ἑκατοντάρχῃ, ὀνόματι Ἰουλίῳ, σπείρης Σεβαστῆς.

2 Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ Ἀδραμυττηνῷ, μέλλοντες πλεῖν τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπους, ἀνήχθημεν, ὄντος σὺν ἡμῖν Ἀριστάρχου Μακεδόνος Θεσσαλονικέως.

3 Τῇ τε ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα· φιλανθρώπως τε ὁ Ἰούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος, ἐπέτρεψε πρὸς φίλους πορευθέντα ἐπιμελείας τυχεῖν.

4 Κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, διὰ τὸ τοὺς ἀνέμους εἶναι ἐναντίους.

5 Τό, τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες, κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.

6 Κἀκεῖ εὑρὼν ὁ ἑκατόνταρχος πλοῖον Ἀλεξανδρῖνον πλέον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό.

7 Ἐν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες, καὶ μόλις γενόμενοι κατὰ τὴν Κνίδον, μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην·

8 Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, ἤλθομεν εἰς τόπον τινὰ καλούμενον Καλοὺς λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία.

9 Ἱκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου, καὶ ὄντος ἤδη ἐπισφαλοῦς τοῦ πλοός, διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, παρῄνει ὁ Παῦλος,

10 Λέγων αὐτοῖς· Ἄνδρες, θεωρῶ ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φόρτου καὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν.

11 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἐπείθετο μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις.

12 Ἀνευθέτου δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν, οἱ πλείους ἔθεντο βουλὴν ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, εἴ πως δύναιντο καταντήσαντες εἰς Φοίνικα παραχειμάσαι, λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ Λίβα καὶ κατὰ Χῶρον.

13 Ὑποπνεύσαντος δὲ Νότου, δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, ἄραντες ἆσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην.

14 Μετ'

14 Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικός, ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων.

15 Συναρπασθέντος δὲ τοῦ πλοίου, καὶ μὴ δυναμένου ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, ἐπιδόντες ἐφερόμεθα.

16 Νησίον δέ τι ὑποδραμόντες καλούμενον Κλαύδην, μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς σκάφης,

17 Ἣν ἄραντες, βοηθείαις ἐχρῶντο, ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον· φοβούμενοί τε μὴ εἰς τὴν Σύρτιν ἐκπέσωσι, χαλάσαντες τὸ σκεῦος, οὕτως ἐφέροντο.

18 Σφοδρῶς δὲ χειμαζομένων ἡμῶν, τῇ ἑξῆς ἐκβολὴν ἐποιοῦντο.

19 Καὶ τῇ τρίτῃ αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν.

20 Μήτε δὲ ἡλίου, μήτε ἄστρων ἐπιφαινόντων ἐπὶ πλείονας ἡμέρας, χειμῶνός τε οὐκ ὀλίγου ἐπικειμένου, λοιπὸν περιῃρεῖτο πᾶσα ἐλπὶς τοῦ σώζεσθαι ἡμᾶς.

21 Πολλῆς δὲ ἀσιτίας ὑπαρχούσης, τότε σταθεὶς ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἶπεν· Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, κερδῆσαί τε τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν.

22 Καὶ τανῦν παραινῶ ὑμᾶς εὐθυμεῖν· ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς οὐδεμία ἔσται ἐξ ὑμῶν, πλὴν τοῦ πλοίου.

23 Παρέστη γάρ μοι τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ οὗ εἰμι, ᾧ καὶ λατρεύω,

24 Λέγων· Μὴ φοβοῦ Παῦλε· Καίσαρί σε δεῖ παραστῆναι· καὶ ἰδοὺ, κεχάρισταί σοι ὁ Θεὸς πάντας τοὺς πλέοντας μετὰ σοῦ.

25 Διὸ εὐθυμεῖτε ἄνδρες· πιστεύω γὰρ τῷ Θεῷ, ὅτι οὕτως ἔσται καθ' ὃν τρόπον λελάληταί μοι.

26 Εἰς νῆσον δέ τινα δεῖ ἡμᾶς ἐκπεσεῖν.

27 Ὡς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτη νὺξ ἐγένετο, διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν.

28 Καὶ βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· βραχὺ δὲ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

29 Φοβούμενοί τε μή πως εἰς τραχεῖς τόπους ἐκπέσωμεν, ἐκ πρύμνης ῥίψαντες ἀγκύρας τέσσαρας, ηὔχοντο ἡμέραν γενέσθαι.

30 Τῶν δὲ ναυτῶν ζητούντων φυγεῖν ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ χαλασάντων τὴν σκάφην εἰς τὴν θάλασσαν, προφάσει ὡς

ἐκ πρώρας μελλόντων ἀγκύ-
ρας ἐκτείνειν,
31 Εἶπεν ὁ Παῦλος τῷ
ἑκατοντάρχῃ καὶ τοῖς στρα-
τιώταις· Ἐὰν μὴ οὗτοι μεί-
νωσιν ἐν τῷ πλοίῳ, ὑμεῖς
σωθῆναι οὐ δύνασθε.
32 Τότε οἱ στρατιῶται ἀπ-
έκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκά-
φης, καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκ-
πεσεῖν.
33 Ἄχρι δὲ οὗ ἔμελλεν
ἡμέρα γίνεσθαι, παρεκάλει
ὁ Παῦλος ἅπαντας μετα-
λαβεῖν τροφῆς, λέγων· Τεσ-
σαρεσκαιδεκάτην σήμερον
ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσι-
τοι διατελεῖτε, μηδὲν προσ-
λαβόμενοι·
34 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς
προσλαβεῖν τροφῆς, τοῦ-
το γὰρ πρὸς τῆς ὑμετέρας σω-
τηρίας ὑπάρχει· οὐδενὸς γὰρ
ὑμῶν θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς πε-
σεῖται.
35 Εἰπὼν δὲ ταῦτα, καὶ
λαβὼν ἄρτον, εὐχαρίστησε
τῷ Θεῷ ἐνώπιον πάντων,
καὶ κλάσας ἤρξατο ἐσθίειν.
36 Εὔθυμοι δὲ γενόμε-
νοι πάντες, καὶ αὐτοὶ προσε-
λάβοντο τροφῆς.
37 Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ
αἱ πᾶσαι ψυχαί, διακόσιαι
ἑβδομηκονταέξ.
38 Κορεσθέντες δὲ τρο-
φῆς, ἐκούφιζον τὸ πλοῖον,
ἐκβαλλόμενοι τὸν σῖτον
εἰς τὴν θάλασσαν.
39 Ὅτε δὲ ἡμέρα ἐγένετο,
τὴν γῆν οὐκ ἐπεγίνωσκον·
κόλπον δέ τινα κατενόουν ἔ-
χοντα αἰγιαλόν, εἰς ὃν ἐβου-
λεύσαντο, εἰ δύναιντο, ἐξ-
ῶσαι τὸ πλοῖον.
40 Καὶ τὰς ἀγκύρας πε-
ριελόντες εἴων εἰς τὴν θά-
λασσαν, ἅμα ἀνέντες τὰς
ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων·
καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα
τῇ πνεούσῃ, κατεῖχον εἰς τὸν
αἰγιαλόν.
41 Περιπεσόντες δὲ εἰς
τόπον διθάλασσον ἐπώκει-
λαν τὴν ναῦν· καὶ ἡ μὲν πρώρα
ἐρείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος,
ἡ δὲ πρύμνα ἐλύετο ὑπὸ
τῆς βίας τῶν κυμάτων.
42 Τῶν δὲ στρατιωτῶν βου-
λὴ ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμώ-
τας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκ-
κολυμβήσας διαφύγοι.
43 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος,
βουλόμενος διασῶσαι τὸν
Παῦλον, ἐκώλυσεν αὐτοὺς
τοῦ βουλήματος, ἐκέλευσέ
τε τοὺς δυναμένους κολυμ-
βᾶν, ἀπορρίψαντας πρώτους
ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι·
44 Καὶ τοὺς λοιπούς, οὓς
μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπί τι-
νων τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου. Καὶ
οὕτως ἐγένετο πάντας δια-
σωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν.

Κεφ. κη'. 28.

Καὶ διασωθέντες, τότε ἐπ-
έγνω-

ἔγνωσαν ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος καλεῖται.

2 Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν· ἀνάψαντες γὰρ πυρὰν, προσελάβοντο πάντας ἡμᾶς, διὰ τὸν ὑετὸν τὸν ἐφεστῶτα, καὶ διὰ τὸ ψῦχος.

3 Συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ.

4 Ὡς δὲ εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Πάντως φονεύς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν διασωθέντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ δίκη ζῆν οὐκ εἴασεν.

5 Ὁ μὲν οὖν, ἀποτινάξας τὸ θηρίον εἰς τὸ πῦρ, ἔπαθεν οὐδὲν κακόν·

6 Οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι, ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. Ἐπὶ πολὺ δὲ αὐτῶν προσδοκώντων, καὶ θεωρούντων μηδὲν ἄτοπον εἰς αὐτὸν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι ἔλεγον Θεὸν αὐτὸν εἶναι.

7 Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὑπῆρχε χωρία τῷ πρώτῳ τῆς νήσου, ὀνόματι Ποπλίῳ, ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς, τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν.

8 Ἐγένετο δὲ τὸν πατέρα τοῦ Ποπλίου πυρετοῖς καὶ δυσεντερίᾳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι· πρὸς ὃν ὁ Παῦλος εἰσελθὼν, καὶ προσευξάμενος, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἰάσατο αὐτόν.

9 Τούτου οὖν γινομένου, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἔχοντες ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ, προσήρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο.

10 Οἳ καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν.

11 Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ, Ἀλεξανδρίνῳ, παρασήμῳ Διοσκούροις.

12 Καὶ καταχθέντες εἰς Συρακούσας, ἐπεμείναμεν ἡμέρας τρεῖς.

13 Ὅθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον· καὶ μετὰ μίαν ἡμέραν ἐπιγενομένου νότου, δευτεραῖοι ἤλθομεν εἰς Ποτιόλους.

14 Οὗ εὑρόντες ἀδελφοὺς, παρεκλήθημεν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιμεῖναι ἡμέρας ἑπτά· καὶ οὕτως εἰς τὴν Ῥώμην ἤλθομεν.

15 Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου καὶ Τριῶν ταβερνῶν· οὓς ἰδὼν ὁ

Παῦλος, εὐχαριστήσας τῷ
Θεῷ, ἔλαβε θάρσος.
16 Ὅτε δὲ ἤλθομεν εἰς
Ῥώμην, ὁ ἑκατόνταρχος
παρέδωκε τοὺς δεσμίους τῷ
στρατοπεδάρχῃ· τῷ δὲ Παύ-
λῳ ἐπετράπη μένειν καθ'
ἑαυτὸν, σὺν τῷ φυλάσσοντι
αὐτὸν στρατιώτῃ.
17 Ἐγένετο δὲ μετὰ ἡμέρας
τρεῖς συγκαλέσασθαι τὸν Παῦ-
λον τοὺς ὄντας τῶν Ἰουδαίων
πρώτους. συνελθόντων δὲ
αὐτῶν, ἔλεγε πρὸς αὐτούς·
Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐγὼ οὐδὲν
ἐναντίον ποιήσας τῷ λαῷ
ἢ τοῖς ἔθεσι τοῖς πατρῴοις,
δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων
παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας
τῶν Ῥωμαίων·
18 Οἵτινες ἀνακρίναντές
με ἐβούλοντο ἀπολῦσαι, διὰ
τὸ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου
ὑπάρχειν ἐν ἐμοί·
19 Ἀντιλεγόντων δὲ τῶν
Ἰουδαίων, ἠναγκάσθην ἐπι-
καλέσασθαι Καίσαρα· οὐχ
ὡς τοῦ ἔθνους μου ἔχων τι κατ-
ηγορῆσαι.
20 Διὰ ταύτην οὖν τὴν
αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς
ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι·
ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ
Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύ-
την περίκειμαι.
21 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν
εἶπον· Ἡμεῖς οὔτε γράμ-
ματα περὶ σοῦ ἐδεξάμεθα
ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, οὔτε παρα-
γενόμενός τις τῶν ἀδελφῶν
ἀπήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι
περὶ σοῦ πονηρόν.
22 Ἀξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ
ἀκοῦσαι ἃ φρονεῖς· περὶ μὲν
γὰρ τῆς αἱρέσεως ταύτης γνω-
στόν ἐστιν ἡμῖν ὅτι πανταχοῦ
ἀντιλέγεται.
23 Ταξάμενοι δὲ αὐτῷ
ἡμέραν, ἧκον πρὸς αὐτὸν
εἰς τὴν ξενίαν πλείονες·
οἷς ἐξετίθετο διαμαρτυρό-
μενος τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ, πείθων τε αὐτοὺς τὰ
περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπό τε τοῦ νόμου
Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν,
ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας.
24 Καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο
τοῖς λεγομένοις, οἱ δὲ ἠπί-
στουν.
25 Ἀσύμφωνοι δὲ ὄντες
πρὸς ἀλλήλους, ἀπελύοντο,
εἰπόντος τοῦ Παύλου ῥῆμα
ἓν, ὅτι καλῶς τὸ πνεῦμα
ἅγιον ἐλάλησε διὰ Ἡσαΐου
τοῦ προφήτου πρὸς τοὺς πα-
τέρας ἡμῶν,
26 Λέγον· Πορεύθητι
πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ εἰπέ·
Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ
συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέ-
ψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε.
27 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρ-
δία τοῦ λαοῦ τούτου· καὶ τοῖς
ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυ-
σαν· μήποτε ἴδωσι τοῖς
ὀφθαλμοῖς,

ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν
ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συν-
ῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ
ἰάσωμαι αὐτούς.
28 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν,
ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τὸ
σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ
ἀκούσονται.
29 Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰ-
πόντος, ἀπῆλθον οἱ Ἰου-
δαῖοι, πολλὴν ἔχοντες
ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.
30 Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος
διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώ-
ματι· καὶ ἀπεδέχετο πάν-
τας τοὺς εἰσπορευομένους
πρὸς αὐτόν·
31 Κηρύσσων τὴν βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκων
τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ μετὰ πάσης παῤῥησίας,
ἀκωλύτως.

ΠΑΥ͂ΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ῬΩΜΑΙ͂ΟΥΣ ἐπιστολή.

Κεφ. α΄. 1.
Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ
Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος,
ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέ-
λιον Θεοῦ,
2 (Ὃ προεπηγγείλατο διὰ
τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γρα-
φαῖς ἁγίαις)
3 Περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, (τοῦ
γενομένου ἐκ σπέρματος Δα-
βὶδ κατὰ σάρκα·
4 Τοῦ ὁρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ
ἐν δυνάμει, κατὰ πνεῦμα ἁγι-
ωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νε-
κρῶν) Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν,
5 (Δι' οὗ ἐλάβομεν χά-
ριν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὑπα-
κοὴν πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς
ἔθνεσιν, ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος
αὐτοῦ·
6 Ἐν οἷς ἐστε καὶ ὑμεῖς,
κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ)
7 Πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν
Ῥώμῃ, ἀγαπητοῖς Θεοῦ,
κλητοῖς ἁγίοις· Χάρις ὑμῖν
καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς
ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ.
8 Πρῶτον μὲν εὐχαριστῶ
τῷ Θεῷ μου διὰ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, ὅτι
ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται
ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
9 Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ
Θεὸς, ᾧ λατρεύω ἐν τῷ
πνεύματί μου, ἐν τῷ εὐαγ-
γελίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀδια-
λείπτως μνείαν ὑμῶν ποι-
οῦμαι,
10 Πάντοτε ἐπὶ τῶν προσ-
ευχῶν μου δεόμενος, (εἴ

πως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσο-
μαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ
Θεοῦ) ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.
11 Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν
ὑμᾶς, ἵνα τὶ μεταδῶ χά-
ρισμα ὑμῖν πνευματικὸν, εἰς
τὸ στηριχθῆναι ὑμᾶς·
12 Τοῦτο δέ ἐστι, συμπα-
ρακληθῆναι ἐν ὑμῖν διὰ τῆς
ἐν ἀλλήλοις πίστεως, ὑμῶν
τε καὶ ἐμοῦ.
13 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς
ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι πολ-
λάκις προεθέμην ἐλθεῖν
πρὸς ὑμᾶς, (καὶ ἐκωλύθην
ἄχρι τοῦ δεῦρο) ἵνα καρπόν
τινα σχῶ καὶ ἐν ὑμῖν, καθὼς
καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν.
14 Ἕλλησί τε καὶ βαρβά-
ροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις
ὀφειλέτης εἰμί.
15 Οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ
πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν
Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι.
16 Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύνα-
μις γὰρ Θεοῦ ἐστιν εἰς σωτη-
ρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι,
Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ
Ἕλληνι.
17 Δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ
ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ
πίστεως εἰς πίστιν· καθὼς
γέγραπται· Ὁ δὲ δίκαιος
ἐκ πίστεως ζήσεται.
18 Ἀποκαλύπτεται γὰρ
ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ
πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν
ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν
ἀδικίᾳ κατεχόντων·
19 Διότι τὸ γνωστὸν τοῦ
Θεοῦ, φανερόν ἐστιν ἐν αὐ-
τοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς
ἐφανέρωσε.
20 Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ
κτίσεως κόσμου, τοῖς ποιή-
μασι νοούμενα καθορᾶται,
ἥτε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις
καὶ θειότης, εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς
ἀναπολογήτους·
21 Διότι γνόντες τὸν Θεὸν,
οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν, ἢ εὐ-
χαρίστησαν· ἀλλ' ἐματαιώ-
θησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς
αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνε-
τος αὐτῶν καρδία.
22 Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ,
ἐμωράνθησαν.
23 Καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν
τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοι-
ώματι εἰκόνος φθαρτοῦ
ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν
καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπε-
τῶν.
24 Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐ-
τοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυ-
μίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν
εἰς ἀκαθαρσίαν, τοῦ ἀτιμά-
ζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν
ἑαυτοῖς·
25 Οἵτινες μετήλλαξαν τὴν
ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύ-
δει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλά-
τρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν
κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς
εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

26 Δια

26 Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας· αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν·

27 Ὁμοίως τε καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας, ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι, καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες.

28 Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα·

29 Πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ· μεστοὺς φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας·

30 Ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς,

31 Ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας.

32 Οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, (ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶν) οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι.

Κεφ. β'. 2.

Διὸ ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε πᾶς ὁ κρίνων. ἐν ᾧ γὰρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις· τὰ γὰρ αὐτὰ πράσσεις ὁ κρίνων.

2 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ ἐστι κατὰ ἀλήθειαν ἐπὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας.

3 Λογίζῃ δὲ τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε ὁ κρίνων τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας, καὶ ποιῶν αὐτά, ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ;

4 Ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει;

5 Κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν, θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς, καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ,

6 Ὃς ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·

7 Τοῖς μὲν καθ' ὑπομονὴν ἔργου ἀγαθοῦ, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητοῦσι, ζωὴν αἰώνιον·

8 Τοῖς δὲ ἐξ ἐριθείας, καὶ ἀπειθοῦσι μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πειθο-

πειθομένοις δὲ τῇ ἀδικίᾳ,
θυμὸς καὶ ὀργή.
9 Θλίψις καὶ στενοχωρία
ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου
τοῦ κατεργαζομένου τὸ κα-
κόν, Ἰουδαίου τε πρῶτον καὶ
Ἕλληνος.
10 Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ
εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομέ-
νῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε
πρῶτον καὶ Ἕλληνι.
11 Οὐ γάρ ἐστι προσωπο-
ληψία παρὰ τῷ Θεῷ.
12 Ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρ-
τον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται·
καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον,
διὰ νόμου κριθήσονται,
13 (Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ
τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ
Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ
νόμου δικαιωθήσονται.
14 Ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ
νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ
νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ
ἔχοντες, ἑαυτοῖς εἰσι νόμος·
15 Οἵτινες ἐνδείκνυνται
τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν
ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμ-
μαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνει-
δήσεως, καὶ μεταξὺ ἀλλήλων
τῶν λογισμῶν κατηγορούντων,
ἢ καὶ ἀπολογουμένων)
16 Ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ
ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀν-
θρώπων, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν
μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
17 Ἴδε, σὺ Ἰουδαῖος
ἐπονομάζῃ, καὶ ἐπαναπαύῃ
τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν
Θεῷ,
18 Καὶ γινώσκεις τὸ θέ-
λημα, καὶ δοκιμάζεις τὰ
διαφέροντα, κατηχούμενος
ἐκ τοῦ νόμου·
19 Πέποιθάς τε σεαυτὸν
ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν
ἐν σκότει,
20 Παιδευτὴν ἀφρόνων,
διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα
τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς
ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ.
21 Ὁ οὖν διδάσκων ἕτε-
ρον, σεαυτὸν οὐ διδάσκεις;
ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν,
κλέπτεις;
22 Ὁ λέγων μὴ μοι-
χεύειν, μοιχεύεις; ὁ βδε-
λυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱε-
ροσυλεῖς;
23 Ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶ-
σαι, διὰ τῆς παραβάσεως
τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτι-
μάζεις;
24 Τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν
τοῖς ἔθνεσι, καθὼς γέ-
γραπται.
25 Περιτομὴ μὲν γὰρ ὠφε-
λεῖ, ἐὰν νόμον πράσσῃς·
ἐὰν δὲ παραβάτης νόμου ᾖς,
ἡ περιτομή σου ἀκροβυστία
γέγονεν.
26 Ἐὰν οὖν ἡ ἀκρο-
βυστία τὰ δικαιώματα τοῦ
νόμου φυλάσσῃ, οὐχὶ ἡ ἀ-
κροβυστία αὐτοῦ εἰς περι-
τομὴν

τομὴν λογισθήσεται;
27 Καὶ κρινεῖ ἡ ἐκ φύσεως
ἀκροβυστία τὸν νόμον τελοῦ-
σα, σὲ τὸν διὰ γράμματος
καὶ περιτομῆς παραβάτην
νόμου;
28 Οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ,
Ἰουδαῖός ἐστιν, οὐδὲ ἡ ἐν τῷ
φανερῷ, ἐν σαρκὶ, περι-
τομή·
29 Ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ
Ἰουδαῖος, καὶ περιτομὴ καρ-
δίας, ἐν πνεύματι, οὐ γράμ-
ματι· οὗ ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ
ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. γ'. 3.

Τί οὖν τὸ περισσὸν τοῦ
Ἰουδαίου; ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς
περιτομῆς;
2 Πολὺ κατὰ πάντα τρόπον.
Πρῶτον μὲν γὰρ ὅτι ἐπιστεύθη-
σαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.
3 Τί γὰρ, εἰ ἠπίστησάν
τινες; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν
τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταρ-
γήσει;
4 Μὴ γένοιτο· γινέσθω δὲ
ὁ Θεὸς ἀληθὴς, πᾶς δὲ ἄν-
θρωπος ψεύστης· καθὼς
γέγραπται· Ὅπως ἂν δι-
καιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου,
καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνε-
σθαί σε.
5 Εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν
Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι,
τί ἐροῦμεν; μὴ ἄδικος ὁ
Θεὸς ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀργήν;
(κατὰ ἄνθρωπον λέγω)
6 Μὴ γένοιτο· ἐπεὶ πῶς
κρινεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;
7 Εἰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ
ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπε-
ρίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ,
τί ἔτι κἀγὼ ὡς ἁμαρτωλὸς
κρίνομαι;
8 Καὶ μὴ (καθὼς βλασ-
φημούμεθα, καὶ καθώς φασί
τινες ἡμᾶς λέγειν) ὅτι
ποιήσωμεν τὰ κακὰ, ἵνα
ἔλθῃ τὰ ἀγαθά; ὧν τὸ κρῖ-
μα ἔνδικόν ἐστι.
9 Τί οὖν; προεχόμεθα;
Οὐ πάντως· προῃτιασάμεθα
γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας
πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι·
10 Καθὼς γέγραπται·
Ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ
εἷς·
11 Οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ
ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.
12 Πάντες ἐξέκλιναν,
ἅμα ἠχρειώθησαν· οὐκ ἔστι
ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν
ἕως ἑνός.
13 Τάφος ἀνεῳγμένος
ὁ λάρυγξ αὐτῶν· ταῖς
γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν·
ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη
αὐτῶν·
14 Ὧν τὸ στόμα ἀρᾶς καὶ
πικρίας γέμει.
15 Ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν
ἐκχέαι αἷμα.
16 Σύντριμμα καὶ τα-
λαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς
αὐτῶν.

17 Καὶ

17 Καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.

18 Οὐκ ἔστι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

19 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὅσα ὁ νόμος λέγει, τοῖς ἐν τῷ νόμῳ λαλεῖ· ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ, καὶ ὑπόδικος γένηται πᾶς ὁ κόσμος τῷ Θεῷ.

20 Διότι ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιωθήσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ· διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

21 Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται, μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν.

22 Δικαιοσύνη δὲ Θεοῦ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας· οὐ γάρ ἐστι διαστολή·

23 Πάντες γὰρ ἥμαρτον, καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ·

24 Δικαιούμενοι δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

25 Ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων, ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ·

26 Πρὸς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, ἐν τῷ νῦν καιρῷ· εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν δίκαιον, καὶ δικαιοῦντα τὸν ἐκ πίστεως Ἰησοῦ.

27 Ποῦ οὖν ἡ καύχησις; Ἐξεκλείσθη. Διὰ ποίου νόμου; τῶν ἔργων; Οὐχί· ἀλλὰ διὰ νόμου πίστεως.

28 Λογιζόμεθα οὖν, πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου.

29 Ἢ Ἰουδαίων ὁ Θεὸς μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν; Ναὶ καὶ ἐθνῶν.

30 Ἐπείπερ εἷς ὁ Θεὸς, ὃς δικαιώσει περιτομὴν ἐκ πίστεως, καὶ ἀκροβυστίαν διὰ τῆς πίστεως.

31 Νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ νόμον ἱστῶμεν.

Κεφ. δ'. 4.

Τί οὖν ἐροῦμεν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν εὑρηκέναι κατὰ σάρκα;

2 Εἰ γὰρ Ἀβραὰμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἔχει καύχημα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὸν Θεόν.

3 Τί γὰρ ἡ γραφὴ λέγει; Ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

4 Τῷ δὲ ἐργαζομένῳ, ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὀφείλημα·

5 Τῷ δὲ μὴ ἐργαζομένῳ, πιστεύοντι δὲ ἐπὶ τὸν δικαιοῦντα

τὸν

τὸν ἀσεβῆ, λογίζεται ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην.

6 Καθάπερ καὶ Δαβὶδ λέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ᾧ ὁ Θεὸς λογίζεται δικαιοσύνην χωρὶς ἔργων·

7 Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι, καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι·

8 Μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσηται Κύριος ἁμαρτίαν.

9 Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Λέγομεν γὰρ ὅτι ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην.

10 Πῶς οὖν ἐλογίσθη; ἐν περιτομῇ ὄντι, ἢ ἐν ἀκροβυστίᾳ; Οὐκ ἐν περιτομῇ, ἀλλ' ἐν ἀκροβυστίᾳ.

11 Καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγῖδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι' ἀκροβυστίας, εἰς τὸ λογισθῆναι καὶ αὐτοῖς τὴν δικαιοσύνην·

12 Καὶ πατέρα περιτομῆς, τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

13 Οὐ γὰρ διὰ νόμου ἡ ἐπαγγελία τῷ Ἀβραὰμ, ἢ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, τὸ κληρονόμον αὐτὸν εἶναι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ δικαιοσύνης πίστεως.

14 Εἰ γὰρ οἱ ἐκ νόμου, κληρονόμοι, κεκένωται ἡ πίστις, καὶ κατήργηται ἡ ἐπαγγελία·

15 Ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· οὗ γὰρ οὐκ ἔστι νόμος, οὐδὲ παράβασις.

16 Διὰ τοῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα κατὰ χάριν, εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τὴν ἐπαγγελίαν παντὶ τῷ σπέρματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραὰμ, ὅς ἐστι πατὴρ πάντων ἡμῶν,

17 (Καθὼς γέγραπται· Ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε) κατέναντι οὗ ἐπίστευσε, Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦντος τοὺς νεκροὺς, καὶ καλοῦντος τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα·

18 Ὃς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸ εἰρημένον· Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου.

19 Καὶ μὴ ἀσθενήσας τῇ πίστει, οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον, ἑκατονταέτης που ὑπάρχων, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάῤῥας.

20 Εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ οὐ διεκρίθη τῇ

ἀπιστίᾳ,

ἀπιστίᾳ, ἀλλ' ἐνεδυναμώθη
τῇ πίστει, δοὺς δόξαν τῷ Θεῷ·
21 Καὶ πληροφορηθεὶς,
ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός
ἐστι καὶ ποιῆσαι.
22 Διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ
εἰς δικαιοσύνην.
23 Οὐκ ἐγράφη δὲ δι'
αὐτὸν μόνον, ὅτι ἐλογίσθη
αὐτῷ·
24 Ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς, οἷς
μέλλει λογίζεσθαι, τοῖς πι-
στεύουσιν ἐπὶ τὸν ἐγείραντα
Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ
νεκρῶν,
25 Ὃς παρεδόθη διὰ τὰ
παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἠ-
γέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡ-
μῶν.

Κεφ. ε'. 5.

Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πί-
στεως, εἰρήνην ἔχομεν πρὸς
τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·
2 Δι' οὗ καὶ τὴν προσαγω-
γὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς
τὴν χάριν ταύτην ἐν ᾗ ἑστή-
καμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ'
ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.
3 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ
καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψε-
σιν· εἰδότες ὅτι ἡ θλῖψις
ὑπομονὴν κατεργάζεται,
4 Ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκι-
μὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα,
5 Ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύ-
νει· ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκ-
κέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡ-
μῶν διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ
δοθέντος ἡμῖν.
6 Ἔτι γὰρ Χριστὸς, ὄντων
ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν
ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε.
7 Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις
ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγα-
θοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀπο-
θανεῖν.
8 Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ
ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς,
ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων
ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέ-
θανε.
9 Πολλῷ οὖν μᾶλλον, δι-
καιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵ-
ματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι'
αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς.
10 Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κα-
τηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ
τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολ-
λῷ μᾶλλον καταλλαγέντες
σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐ-
τοῦ.
11 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ
καυχώμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν καταλ-
λαγὴν ἐλάβομεν.
12 Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι'
ἑνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία
εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε,
διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνα-
τος, καὶ οὕτως εἰς πάντας
ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλ-
θεν, ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον.
13 Ἄχρι γὰρ νόμου ἁμαρτία
ἦν ἐν τῷ κόσμῳ· ἁμαρτία

δὲ οὐκ ἐλλογεῖται, μὴ ὄντος
νόμου.
14 Ἀλλ' ἐβασίλευσεν ὁ
θάνατος ἀπὸ Ἀδὰμ μέ-
χρι Μωσέως, καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ
ἁμαρτήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοι-
ώματι τῆς παραβάσεως Ἀ-
δὰμ, ὅς ἐστι τύπος τοῦ μέλ-
λοντος.
15 Ἀλλ' οὐχ ὡς τὸ παρά-
πτωμα, οὕτω καὶ τὸ χάρισμα·
εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώ-
ματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον,
πολλῷ μᾶλλον ἡ χάρις τοῦ
Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι
τῇ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ
Χριστοῦ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπε-
ρίσσευσε.
16 Καὶ οὐχ ὡς δι' ἑνὸς
ἁμαρτήσαντος, τὸ δώρημα·
τὸ μὲν γὰρ κρίμα ἐξ ἑνὸς εἰς
κατάκριμα, τὸ δὲ χάρι-
σμα ἐκ πολλῶν παραπτω-
μάτων εἰς δικαίωμα.
17 Εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς πα-
ραπτώματι ὁ θάνατος ἐ-
βασίλευσε διὰ τοῦ ἑνὸς, πολ-
λῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσείαν τῆς
χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς
δικαιοσύνης λαμβάνοντες,
ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ
ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.
18 Ἄρα οὖν ὡς δι' ἑνὸς
παραπτώματος, εἰς πάντας
ἀνθρώπους, εἰς κατάκριμα·
οὕτω καὶ δι' ἑνὸς δικαιώμα-
τος, εἰς πάντας ἀνθρώπους,
εἰς δικαίωσιν ζωῆς.
19 Ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρα-
κοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρ-
τωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολ-
λοί· οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπα-
κοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατα-
σταθήσονται οἱ πολλοί.
20 Νόμος δὲ παρεισῆλ-
θεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παρά-
πτωμα. οὗ δὲ ἐπλεόνασεν
ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευ-
σεν ἡ χάρις·
21 Ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευ-
σεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανά-
τῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασι-
λεύσῃ διὰ δικαιοσύνης εἰς
ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ
Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Κεφ. ς'. 6.

Τί οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενοῦ-
μεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα ἡ χά-
ρις πλεονάσῃ;
2 Μὴ γένοιτο· Οἵτινες ἀπ-
εθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς
ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;
3 Ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι
ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν
Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐ-
τοῦ ἐβαπτίσθημεν;
4 Συνετάφημεν οὖν αὐ-
τῷ διὰ τοῦ βαπτίσμα-
τος εἰς τὸν θάνατον· ἵνα
ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νε-
κρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ
πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν
καινότητι ζωῆς περιπατήσω-
μεν.
5 Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγό-
ναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ

θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς
ἀναστάσεως ἐσόμεθα·
6 Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ
παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος
συνεσταυρώθη, ἵνα καταρ-
γηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτί-
ας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς
τῇ ἁμαρτίᾳ.
7 Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδι-
καίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.
8 Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν
Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συ-
ζήσομεν αὐτῷ.
9 Εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερ-
θεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔτι ἀπο-
θνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκ
ἔτι κυριεύει.
10 Ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁ-
μαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ·
ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ.
11 Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογί-
ζεσθε, ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι
τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ
Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ
Κυρίῳ ἡμῶν.
12 Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ
ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν
σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν
αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις
αὐτοῦ·
13 Μηδὲ παριστάνετε τὰ
μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας
τῇ ἁμαρτίᾳ· ἀλλὰ παρα-
στήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὡς
ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καὶ τὰ
μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιο-
σύνης τῷ Θεῷ.
14 Ἁμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ
κυριεύσει· οὐ γάρ ἐστε ὑπὸ
νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν.
15 Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν,
ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον,
ἀλλ' ὑπὸ χάριν; Μὴ γένοιτο.
16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παρ-
ιστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς
ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπ-
ακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς
θάνατον, ἢ ὑπακοῆς εἰς δι-
καιοσύνην;
17 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ, ὅτι
ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας,
ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας
εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον
διδαχῆς.
18 Ἐλευθερωθέντες δὲ
ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώ-
θητε τῇ δικαιοσύνῃ.
19 Ἀνθρώπινον λέγω, διὰ
τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς
ὑμῶν. ὥσπερ γὰρ παρεστή-
σατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα
τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνο-
μίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν· οὕτω
νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑ-
μῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύ-
νῃ εἰς ἁγιασμόν.
20 Ὅτε γὰρ δοῦλοι ἦτε
τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε
τῇ δικαιοσύνῃ.
21 Τίνα οὖν καρπὸν εἴ-
χετε τότε, ἐφ' οἷς νῦν ἐπαι-
σχύνεσθε; τὸ γὰρ τέλος ἐ-
κείνων, θάνατος.
22 Νυνὶ δὲ ἐλευθερω-
θέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας,
δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ,
ἔχε

ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς
ἁγιασμόν· τὸ δὲ τέλος,
ζωὴν αἰώνιον.
23 Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρ-
τίας, θάνατος· τὸ δὲ χά-
ρισμα τοῦ Θεοῦ, ζωὴ αἰώνιος
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ
ἡμῶν.

Κεφ. ζ'. 7.

Η ἀγνοεῖτε ἀδελφοὶ (γι-
νώσκουσι γὰρ νόμον λαλῶ) ὅ-
τι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώ-
που ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ;
2 Ἡ γὰρ ὕπανδρος γυ-
νὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδε-
ται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ
ὁ ἀνήρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ
νόμου τοῦ ἀνδρός.
3 Ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ
ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματί-
σει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ·
ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, ἐλευ-
θέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου, τοῦ
μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα,
γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ.
4 Ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ
ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νό-
μῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ
Χριστοῦ, εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς
ἑτέρῳ τῷ ἐκ νεκρῶν ἐγερ-
θέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν
τῷ Θεῷ.
5 Ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ
σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁ-
μαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου
ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν
ἡμῶν, εἰς τὸ καρποφορῆσαι
τῷ θανάτῳ·
6 Νυνὶ δὲ κατηργήθημεν
ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντος
ἐν ᾧ κατειχόμεθα· ὥστε δου-
λεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι
πνεύματος, καὶ οὐ παλαιό-
τητι γράμματος.
7 Τί οὖν ἐροῦμεν; Ὁ νό-
μος ἁμαρτία; Μὴ γένοιτο.
Ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνων
εἰ μὴ διὰ νόμου· τήν τε γὰρ
ἐπιθυμίαν οὐκ ᾔδειν εἰ μὴ ὁ
νόμος ἔλεγεν, Οὐκ ἐπιθυ-
μήσεις.
8 Ἀφορμὴν δὲ λαβοῦσα ἡ
ἁμαρτία, διὰ τῆς ἐντολῆς, κατ-
ειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν
ἐπιθυμίαν· χωρὶς γὰρ νό-
μου ἁμαρτία νεκρά.
9 Ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νό-
μου ποτέ· ἐλθούσης δὲ τῆς
ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέ-
ζησεν, ἐγὼ δὲ ἀπέθανον.
10 Καὶ εὑρέθη μοι ἡ ἐν-
τολὴ ἡ εἰς ζωήν, αὕτη εἰς
θάνατον.
11 Ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀφ-
ορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐν-
τολῆς, ἐξηπάτησέ με, καὶ δι'
αὐτῆς ἀπέκτεινεν.
12 Ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅ-
γιος, καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ
δικαία καὶ ἀγαθή.
13 Τὸ οὖν ἀγαθὸν, ἐμοὶ γέ-
γονε θάνατος; Μὴ γένοιτο.
Ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, ἵνα φανῇ
ἁμαρτία, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ
μοι κατεργαζομένη θάνα-
τον, ἵνα γένηται καθ' ὑπερ-
βολὴν

βολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρ-
τία διὰ τῆς ἐντολῆς.
14 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νό-
μος πνευματικός ἐστιν·
ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι, πε-
πραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρ-
τίαν.
15 Ὃ γὰρ κατεργάζομαι,
οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὃ θέλω,
τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὃ μισῶ,
τοῦτο ποιῶ.
16 Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο
ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ,
ὅτι καλός.
17 Νυνὶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγὼ
κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ'
ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.
18 Οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ
ἐν ἐμοὶ (τουτέστιν ἐν τῇ σαρ-
κί μου) ἀγαθόν· τὸ γὰρ
θέλειν παράκειταί μοι, τὸ
δὲ κατεργάζεσθαι τὸ κα-
λὸν, οὐχ εὑρίσκω.
19 Οὐ γὰρ ὃ θέλω, ποιῶ
ἀγαθόν· ἀλλ' ὃ οὐ θέλω κα-
κὸν, τοῦτο πράσσω.
20 Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω ἐγὼ,
τοῦτο ποιῶ, οὐκ ἔτι ἐγὼ κατ-
εργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ' ἡ
οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.
21 Εὑρίσκω ἄρα τὸν νόμον
τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ
καλὸν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν
παράκειται.
22 Συνήδομαι γὰρ τῷ
νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄν-
θρωπον·
23 Βλέπω δὲ ἕτερον νό-
μον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντι-
στρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ
νοός μου, καὶ αἰχμαλωτίζον-
τά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρ-
τίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλε-
σί μου.
24 Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄν-
θρωπος· Τίς με ῥύσεται
ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου
τούτου;
25 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ
διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν. Ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγὼ
τῷ μὲν νοῒ δουλεύω νόμῳ
Θεοῦ, τῇ δὲ σαρκὶ, νόμῳ
ἁμαρτίας.

Κεφ. η'. 8.

Οὐδὲν ἄρα νῦν κατά-
κριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν,
ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.
2 Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύ-
ματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ, ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ
τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ
θανάτου.
3 Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νό-
μου ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκὸς,
ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας
ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρ-
τίας, καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατ-
έκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ
σαρκί·
4 Ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ
νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς
μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦ-
σιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.
5 Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες

τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος.

6 Τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς, θάνατος· τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ εἰρήνη·

7 Διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, ἔχθρα εἰς Θεόν· τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται.

8 Οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες, Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.

9 Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκὶ, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴπερ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. Εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.

10 Εἰ δὲ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν δι' ἁμαρτίαν, τὸ δὲ πνεῦμα, ζωὴ διὰ δικαιοσύνην.

11 Εἰ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν, διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ πνεύματος ἐν ὑμῖν.

12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοὶ, ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκὶ, τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν.

13 Εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.

14 Ὅσοι γὰρ πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ.

15 Οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ.

16 Αὐτὸ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν, ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ.

17 Εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ· εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν.

18 Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς.

19 Ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται.

20 Τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα ἐπ' ἐλπίδι·

21 Ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

22 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν.

23 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.

24 Τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν· ἐλπὶς δὲ βλεπομένη, οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὃ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει;

25 Εἰ δὲ ὃ οὐ βλέπομεν, ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα.

26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις.

27 Ὁ δὲ ἐρευνῶν τὰς καρδίας, οἶδε τί τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων.

28 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν, πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθὸν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν·

29 Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς.

30 Οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε.

31 Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;

32 Ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται;

33 Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιῶν.

34 Τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανὼν, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν.

35 Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ λιμὸς, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα;

36 (Καθὼς γέγραπται· Ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς)

37 Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.

38 Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαὶ, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστῶτα, οὔτε μέλλοντα,

39 Οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἑτέρα

δυνήσεται

δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀ-
πὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ
ἡμῶν.

Κεφ. θ'. 9.

Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χρι-
στῷ, οὐ ψεύδομαι, (συμμαρ-
τυρούσης μοι τῆς συνειδήσεώς
μου ἐν πνεύματι ἁγίῳ,)
2 Ὅτι λύπη μοί ἐστι με-
γάλη, καὶ ἀδιάλειπτος ὀ-
δύνη τῇ καρδίᾳ μου.
3 Ηὐχόμην γὰρ αὐτὸς
ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ
Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου
τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα·
4 Οἵτινές εἰσιν Ἰσραη-
λῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δό-
ξα καὶ αἱ διαθῆκαι καὶ ἡ νο-
μοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ
ἐπαγγελίαι·
5 Ὧν οἱ πατέρες, καὶ ἐξ
ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ
ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.
6 Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέ-
πτωκεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οὐ
γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραήλ,
οὗτοι Ἰσραήλ·
7 Οὐδ' ὅτι εἰσὶ σπέρμα
Ἀβραάμ, πάντες τέκνα·
ἀλλ' ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί
σοι σπέρμα·
8 Τουτέστιν, οὐ τὰ τέκνα
τῆς σαρκὸς, ταῦτα τέκνα
τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς
ἐπαγγελίας, λογίζεται εἰς
σπέρμα.
9 Ἐπαγγελίας γὰρ ὁ
λόγος οὗτος· Κατὰ τὸν καιρὸν
τοῦτον ἐλεύσομαι, καὶ ἔσται τῇ
Σάῤῥᾳ υἱός.
10 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ
Ῥεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτην
ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς
ἡμῶν·
11 Μήπω γὰρ γεννηθέν-
των, μηδὲ πραξάντων τι
ἀγαθὸν ἢ κακὸν, ἵνα ἡ κατ'
ἐκλογὴν τοῦ Θεοῦ πρόθεσις
μένῃ, οὐκ ἐξ ἔργων, ἀλλ' ἐκ
τοῦ καλοῦντος,
12 Ἐῤῥήθη αὐτῇ· Ὅτι ὁ
μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσ-
σονι·
13 Καθὼς γέγραπται· Τὸν
Ἰακὼβ ἠγάπησα, τὸν δὲ
Ἠσαῦ ἐμίσησα.
14 Τί οὖν ἐροῦμεν; μὴ ἀ-
δικία παρὰ τῷ Θεῷ; Μὴ
γένοιτο.
15 Τῷ γὰρ Μωσῇ λέγει·
Ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰ-
κτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω.
16 Ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλον-
τος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλ-
λὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ.
17 Λέγει γὰρ ἡ γραφὴ τῷ
Φαραώ· Ὅτι εἰς αὐτὸ τοῦ-
το ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδεί-
ξωμαι ἐν σοὶ τὴν δύναμίν
μου, καὶ ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄ-
νομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.
18 Ἄρα οὖν ὃν θέλει ἐλε-
εῖ, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει.
19 Ἐρεῖς οὖν μοι· Τί ἔτι

μέμφεται; τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;

20 Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; Μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι· Τί με ἐποίησας οὕτως;

21 Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι, ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;

22 Εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν, καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν,

23 Καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκεύη ἐλέους, ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν·

24 Οὓς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς, οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐθνῶν·

25 Ὡς καὶ ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει· Καλέσω τὸν οὐ λαόν μου, λαόν μου· καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην, ἠγαπημένην·

26 Καὶ ἔσται, ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἐῤῥήθη αὐτοῖς, Οὐ λαός μου ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος.

27 Ἡσαΐας δὲ κράζει ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ· Ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα σωθήσεται.

28 Λόγον γὰρ συντελῶν καὶ συντέμνων ἐν δικαιοσύνῃ, ὅτι λόγον συντετμημένον ποιήσει Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς.

29 Καὶ καθὼς προείρηκεν Ἡσαΐας· Εἰ μὴ Κύριος Σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν, καὶ ὡς Γόμοῤῥα ἂν ὡμοιώθημεν.

30 Τί οὖν ἐροῦμεν; Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δὲ τὴν ἐκ πίστεως·

31 Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον δικαιοσύνης, εἰς νόμον δικαιοσύνης οὐκ ἔφθασε.

32 Διατί; Ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἔργων νόμου· προσέκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος·

33 Καθὼς γέγραπται· Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον προσκόμματος, καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ καταισχυνθήσεται.

Κεφ. ι΄. 10.

Ἀδελφοὶ, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ ἐστιν εἰς σωτηρίαν.

2 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν·

3 Ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν

ἰδί-

ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦν-
τες στῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ
Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν.
4 Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς,
εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ
πιστεύοντι.
5 Μωσῆς γὰρ γράφει τὴν δι-
καιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νό-
μου, Ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ
ἄνθρωπος, ζήσεται ἐν αὐ-
τοῖς.
6 Ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαι-
οσύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἴπῃς
ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἀναβή-
σεται εἰς τὸν οὐρανὸν; Τοῦτ' ἔστι,
Χριστὸν καταγαγεῖν·
7 Ἤ, Τίς καταβήσεται
εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔ-
στι, Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀνα-
γαγεῖν.
8 Ἀλλὰ τί λέγει; Ἐγ-
γύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐν τῷ
στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ
σου· τοῦτ' ἔστι, τὸ ῥῆμα τῆς πί-
στεως ὃ κηρύσσομεν·
9 Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς
ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰη-
σοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρ-
δίᾳ σου, ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν
ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ.
10 Καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται
εἰς δικαιοσύνην· στόματι
δὲ ὁμολογεῖται εἰς σω-
τηρίαν.
11 Λέγει γὰρ ἡ γραφή·
Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ
καταισχυνθήσεται.
12 Οὐ γάρ ἐστι διαστολὴ
Ἰουδαίου τε καὶ Ἕλληνος·
ὁ γὰρ αὐτὸς Κύριος πάντων,
πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπι-
καλουμένους αὐτόν.
13 Πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικα-
λέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σω-
θήσεται.
14 Πῶς οὖν ἐπικαλέσονται
εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; Πῶς δὲ
πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν;
Πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κη-
ρύσσοντος;
15 Πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐ-
ὰν μὴ ἀποσταλῶσι; Καθὼς
γέγραπται· Ὡς ὡραῖοι οἱ πό-
δες τῶν εὐαγγελιζομένων
εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζο-
μένων τὰ ἀγαθά.
16 Ἀλλ' οὐ πάντες ὑπή-
κουσαν τῷ εὐαγγελίῳ· Ἠσαΐ-
ας γὰρ λέγει· Κύριε, τίς ἐπί-
στευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;
17 Ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκο-
ῆς· ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος
Θεοῦ.
18 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ
ἤκουσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν
τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγ-
γος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρα-
τα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήμα-
τα αὐτῶν.
19 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ
ἔγνω Ἰσραήλ; Πρῶτος
Μωσῆς λέγει· Ἐγὼ παρα-
ζηλώσω ὑμᾶς ἐπ' οὐκ ἔθνει,
ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παρορ-
γιῶ ὑμᾶς.
20 Ἠσαΐας δὲ ἀποτολμᾷ,

καὶ λέγει· Εὑρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν, ἐμφανὴς ἐγενόμην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι.

21 Πρὸς δὲ τὸν Ἰσραὴλ λέγει· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα.

Κεφ. ια'. 11.

Λέγω οὖν· Μὴ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ; Μὴ γένοιτο. Καὶ γὰρ ἐγὼ Ἰσραηλίτης εἰμὶ, ἐκ σπέρματος Ἀβραὰμ, φυλῆς Βενιαμίν.

2 Οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Ἢ οὐκ οἴδατε ἐν Ἠλίᾳ τί λέγει ἡ γραφὴ, ὡς ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, λέγων·

3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἀπέκτειναν, καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν· κἀγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου;

4 Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ.

5 Οὕτως οὖν καὶ ἐν τῷ νῦν καιρῷ λεῖμμα κατ' ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν.

6 Εἰ δὲ χάριτι, οὐκ ἔτι ἐξ ἔργων· ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκ ἔτι γίνεται χάρις· Εἰ δὲ ἐξ ἔργων, οὐκ ἔτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τὸ ἔργον οὐκ ἔτι ἐστὶν ἔργον.

7 Τί οὖν; Ὃ ἐπιζητεῖ Ἰσραὴλ, τούτου οὐκ ἐπέτυχεν· ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν,

8 (Καθὼς γέγραπται· Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ ὦτα τοῦ μὴ ἀκούειν) ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

9 Καὶ Δαβὶδ λέγει· Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα, καὶ εἰς θήραν, καὶ εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς.

10 Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν· καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον.

11 Λέγω οὖν, μὴ ἔπταισαν ἵνα πέσωσι; Μὴ γένοιτο. Ἀλλὰ τῷ αὐτῶν παραπτώματι ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν, εἰς τὸ παραζηλῶσαι αὐτούς.

12 Εἰ δὲ τὸ παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμου, καὶ τὸ ἥττημα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν;

13 Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν, ἐφ' ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω·

14 Εἰ

14 Εἴ πως παραζηλώσω
μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς
ἐξ αὐτῶν.
15 Εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ
αὐτῶν, καταλλαγὴ κόσμου·
τίς ἡ πρόσληψις, εἰ μὴ ζωὴ
ἐκ νεκρῶν;
16 Εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁ-
γία, καὶ τὸ φύραμα· καὶ
εἰ ἡ ῥίζα ἁγία, καὶ οἱ
κλάδοι.
17 Εἰ δέ τινες τῶν κλά-
δων ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ
ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρί-
σθης ἐν αὐτοῖς, καὶ συγ-
κοινωνὸς τῆς ῥίζης καὶ τῆς
πιότητος τῆς ἐλαίας ἐγέ-
νου,
18 Μὴ κατακαυχῶ τῶν
κλάδων· εἰ δὲ κατακαυχᾶ-
σαι, οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις,
ἀλλ' ἡ ῥίζα σέ.
19 Ἐρεῖς οὖν· Ἐξεκλά-
σθησαν οἱ κλάδοι, ἵνα ἐγὼ ἐγ-
κεντρισθῶ.
20 Καλῶς· τῇ ἀπιστίᾳ
ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ τῇ πί-
στει ἕστηκας· μὴ ὑψηλοφρόνει,
ἀλλὰ φοβοῦ·
21 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς τῶν κατὰ
φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείσατο,
μή πως οὐδὲ σοῦ φείσηται.
22 Ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ
ἀποτομίαν Θεοῦ· ἐπὶ μὲν τοὺς
πεσόντας, ἀποτομίαν· ἐπὶ δὲ
σε, χρηστότητα, ἐὰν ἐπιμεί-
νῃς τῇ χρηστότητι· ἐπεὶ καὶ σὺ
ἐκκοπήσῃ.
23 Καὶ ἐκεῖνοι δὲ, ἐὰν
μὴ ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ,
ἐγκεντρισθήσονται· δυνατὸς
γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς πάλιν ἐγ-
κεντρίσαι αὐτούς.
24 Εἰ γὰρ σὺ ἐκ τῆς κατὰ
φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου,
καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθης
εἰς καλλιέλαιον, πόσῳ
μᾶλλον οὗτοι οἱ κατὰ φύ-
σιν, ἐγκεντρισθήσονται τῇ
ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;
25 Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς
ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, τὸ μυ-
στήριον τοῦτο, (ἵνα μὴ ἦτε
παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι) ὅτι
πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσ-
ραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ
πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ.
26 Καὶ οὕτω πᾶς Ἰσρα-
ὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγρα-
πται· Ἥξει ἐκ Σιὼν ὁ ῥυό-
μενος, καὶ ἀποστρέψει ἀσεβεί-
ας ἀπὸ Ἰακώβ.
27 Καὶ αὕτη αὐτοῖς ἡ
παρ' ἐμοῦ διαθήκη, ὅταν
ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας
αὐτῶν.
28 Κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέ-
λιον, ἐχθροὶ δι' ὑμᾶς· κατὰ
δὲ τὴν ἐκλογὴν, ἀγαπητοὶ
διὰ τοὺς πατέρας.
29 Ἀμεταμέλητα γὰρ
τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις
τοῦ Θεοῦ.
30 Ὥσπερ γὰρ καὶ ὑμεῖς ποτὲ
ἠπειθήσατε τῷ Θεῷ, νῦν δὲ
ἠλεήθητε τῇ τούτων ἀπειθείᾳ·

31 Οὕτω καὶ οὗτοι νῦν ἠ-
πείθησαν τῷ ὑμετέρῳ ἐλέει,
ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐλεηθῶσι.
32 Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς
τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν,
ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ.
33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ
σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ· ὡς
ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα
αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁ-
δοὶ αὐτοῦ.
34 Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου;
ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐ-
γένετο;
35 Ἢ τίς προέδωκεν αὐ-
τῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται
αὐτῷ;
36 Ὅτι ἐξ αὐτοῦ, καὶ δι᾽
αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν τὰ πάν-
τα. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰ-
ῶνας. Ἀμήν.

Κεφ. ιβ΄. 12.

Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀ-
δελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν
τοῦ Θεοῦ, παραστῆσαι τὰ
σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶ-
σαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ
Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρεί-
αν ὑμῶν·
2 Καὶ μὴ συσχηματίζεσθε
τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μετα-
μορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ
νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμά-
ζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον
καὶ τέλειον.
3 Λέγω γὰρ διὰ τῆς χάρι-
τος τῆς δοθείσης μοι, παν-
τὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑ-
περφρονεῖν παρ᾽ ὃ δεῖ φρο-
νεῖν· ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ
σωφρονεῖν, ἑκάστῳ ὡς ὁ Θεὸς
ἐμέρισε μέτρον πίστεως.
4 Καθάπερ γὰρ ἐν ἑνὶ σώ-
ματι μέλη πολλὰ ἔχομεν,
τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐ-
τὴν ἔχει πρᾶξιν·
5 Οὕτως οἱ πολλοὶ ἓν σῶ-
μά ἐσμεν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ
καθ᾽ εἷς, ἀλλήλων μέλη.
6 Ἔχοντες δὲ χαρίσμα-
τα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡ-
μῖν διάφορα, εἴτε προφη-
τείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς
πίστεως·
7 Εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ
διακονίᾳ· εἴτε ὁ διδάσκων,
ἐν τῇ διδασκαλίᾳ·
8 Εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν
τῇ παρακλήσει· ὁ μεταδι-
δοὺς, ἐν ἁπλότητι· ὁ προϊστά-
μενος, ἐν σπουδῇ· ὁ ἐλεῶν,
ἐν ἱλαρότητι.
9 Ἡ ἀγάπη, ἀνυπόκριτος.
Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν,
κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ·
10 Τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς
ἀλλήλους φιλόστοργοι· Τῇ
τιμῇ ἀλλήλους προηγού-
μενοι·
11 Τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί·
Τῷ πνεύματι ζέοντες· Τῷ
Κυρίῳ δουλεύοντες·
12 Τῇ ἐλπίδι χαίροντες·
Τῇ θλίψει ὑπομένοντες· Τῇ
προσευχῇ προσκαρτεροῦντες·

13 Ταῖς χρείαις τῶν ἁγί-
ων κοινωνοῦντες· τὴν φιλο-
ξενίαν διώκοντες·
14 Εὐλογεῖτε τοὺς διώ-
κοντας ὑμᾶς· εὐλογεῖτε, καὶ
μὴ καταρᾶσθε.
15 Χαίρειν μετὰ χαιρόν-
των, καὶ κλαίειν μετὰ κλαι-
όντων·
16 Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους
φρονοῦντες. Μὴ τὰ ὑψηλὰ
φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς τα-
πεινοῖς συναπαγόμενοι. Μὴ
γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἑαυ-
τοῖς.
17 Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ
κακοῦ ἀποδιδόντες. Προνοού-
μενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων
ἀνθρώπων.
18 Εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑ-
μῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων
εἰρηνεύοντες.
19 Μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦν-
τες, ἀγαπητοί· ἀλλὰ δότε
τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται
γάρ· Ἐμοὶ ἐκδίκησις· ἐ-
γὼ ἀνταποδώσω, λέγει
Κύριος.
20 Ἐὰν οὖν πεινᾷ ὁ ἐ-
χθρός σου, ψώμιζε αὐτόν· ἐ-
ὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν.
τοῦτο γὰρ ποιῶν, ἄνθρακας
πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κε-
φαλὴν αὐτοῦ.
21 Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ·
ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ
κακόν.

Κεφ. ιγ'. 13.

Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις
ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω·
οὐ γάρ ἐστιν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ
Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι,
ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι
εἰσίν.
2 Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος
τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ δια-
ταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθε-
στηκότες, ἑαυτοῖς κρίμα
λήψονται.
3 Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ
φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων,
ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις δὲ
μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν;
Τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἕξεις
ἔπαινον ἐξ αὐτῆς·
4 Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστί
σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ
τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ
εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ·
Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν, ἔκ-
δικος εἰς ὀργὴν τῷ τὸ κα-
κὸν πράσσοντι.
5 Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσ-
σεσθαι, οὐ μόνον διὰ τὴν ὀρ-
γήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συν-
είδησιν.
6 Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους
τελεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ
εἰσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσ-
καρτεροῦντες.
7 Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς
ὀφειλάς· τῷ τὸν φόρον, τὸν φό-
ρον· τῷ τὸ τέλος, τὸ τέλος·
τῷ τὸν φόβον, τὸν φόβον· τῷ τὴν
τιμήν, τὴν τιμήν.

8 Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε,
εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾷν ἀλλήλους·
ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον, νό-
μον πεπλήρωκε.
9 Τὸ γὰρ, Οὐ μοιχεύσεις·
Οὐ φονεύσεις· Οὐ κλέψεις·
Οὐ ψευδομαρτυρήσεις· Οὐκ
ἐπιθυμήσεις, καὶ εἴ τις ἑτέρα
ἐντολὴ, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ
ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ, Ἀ-
γαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς
ἑαυτόν.
10 Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον
κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλή-
ρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη.
11 Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν
καιρὸν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη
ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ
ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία
ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν.
12 Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ
δὲ ἡμέρα ἤγγικεν· ἀποθώμε-
θα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ
ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ
φωτός.
13 Ὡς ἐν ἡμέρᾳ, εὐσχημό-
νως περιπατήσωμεν· μὴ κώ-
μοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις
καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ
ζήλῳ·
14 Ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύ-
ριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τῆς σαρ-
κὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς
ἐπιθυμίας.

Κεφ. ιδ'. 14.

Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πί-
στει, προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς
διακρίσεις διαλογισμῶν.
2 Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν
πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα
ἐσθίει.
3 Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίον-
τα μὴ ἐξουθενείτω· καὶ ὁ μὴ
ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέ-
τω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσ-
ελάβετο.
4 Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλ-
λότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ
κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθή-
σεται δέ· δυνατὸς γάρ ἐστιν
ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.
5 Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν
παρ' ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶ-
σαν ἡμέραν· ἕκαστος ἐν τῷ ἰ-
δίῳ νοῒ πληροφορείσθω.
6 Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν,
Κυρίῳ φρονεῖ· καὶ ὁ μὴ φρο-
νῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ οὐ
φρονεῖ. Ὁ ἐσθίων, Κυρίῳ ἐ-
σθίει· εὐχαριστεῖ γὰρ τῷ
Θεῷ· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, Κυρίῳ
οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ
Θεῷ.
7 Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑ-
αυτῷ ζῇ, καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ
ἀποθνήσκει.
8 Ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ
Κυρίῳ ζῶμεν· ἐάν τε ἀπο-
θνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀπο-
θνήσκομεν. Ἐάν τε οὖν ζῶ-
μεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν,
τοῦ Κυρίου ἐσμέν.
9 Εἰς τοῦτο γὰρ Χριστὸς καὶ
ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἀνέζη-
σεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζών-
των κυριεύσῃ.

10 Σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ.

11 Γέγραπται γάρ· Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.

12 Ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.

13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν· ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ, ἢ σκάνδαλον.

14 Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι᾽ ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν.

15 Εἰ δὲ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκέτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς. Μὴ τῷ βρώματί σου ἐκεῖνον ἀπόλλυε ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε.

16 Μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν·

17 Οὐ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ εἰρήνη, καὶ χαρὰ ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

18 Ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ, εὐάρεστος τῷ Θεῷ, καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.

19 Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους.

20 Μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Πάντα μὲν καθαρά· ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι.

21 Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα, μηδὲ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.

23 Ὁ δὲ διακρινόμενος, ἐὰν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως. πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστίν.

Κεφ. ιε΄. 15.

Ὀφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.

2 Ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν.

3 Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλά, καθὼς γέγραπται· Οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε, ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμέ.

4 Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη· ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν, τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.

5 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῴη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν·

6 Ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

8 Λέγω δὲ Ἰησοῦν Χριστὸν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων·

9 Τὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν· καθὼς γέγραπται· Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.

10 Καὶ πάλιν λέγει· Εὐφράνθητε ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

11 Καὶ πάλιν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

12 Καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· Ἔσται ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσιν.

13 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι, ἐν δυνάμει πνεύματος ἁγίου.

14 Πέπεισμαι δέ, ἀδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοί ἐστε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμένοι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νουθετεῖν.

15 Τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,

16 Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

17 Ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς Θεόν.

18 Οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν, λόγῳ καὶ ἔργῳ,

19 Ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει πνεύματος Θεοῦ· ὥστε με ἀπὸ

Ἱερουσαλὴμ

Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι
τοῦ Ἰλλυρικοῦ, πεπληρωκέναι
τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.
20 Οὕτω δὲ φιλοτιμού-
μενον εὐαγγελίζεσθαι, οὐχ
ὅπου ὠνομάσθη Χριστὸς, ἵνα
μὴ ἐπ᾽ ἀλλότριον θεμέλιον
οἰκοδομῶ·
21 Ἀλλὰ, καθὼς γέ-
γραπται· Οἷς οὐκ ἀνηγγέλη
περὶ αὐτοῦ, ὄψονται· καὶ οἳ
οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι.
22 Διὸ καὶ ἐνεκοπτόμην
τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς
ὑμᾶς.
23 Νυνὶ δὲ μηκέτι τόπον
ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τού-
τοις, ἐπιποθίαν δὲ ἔχων
τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ
πολλῶν ἐτῶν,
24 Ὡς ἐὰν πορεύωμαι
εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι
πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γὰρ
διαπορευόμενος θεάσασθαι
ὑμᾶς, καὶ ὑφ᾽ ὑμῶν προπεμ-
φθῆναι ἐκεῖ, ἐὰν ὑμῶν
πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλη-
σθῶ.
25 Νυνὶ δὲ πορεύομαι εἰς
Ἱερουσαλὴμ, διακονῶν τοῖς
ἁγίοις.
26 Εὐδόκησαν γὰρ Μακε-
δονία καὶ Ἀχαΐα κοινωνίαν
τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς
πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῶν ἐν
Ἱερουσαλήμ.
27 Εὐδόκησαν γάρ, καὶ
ὀφειλέται αὐτῶν εἰσιν. Εἰ
γὰρ τοῖς πνευματικοῖς αὐ-
τῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη,
ὀφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκι-
κοῖς λειτουργῆσαι αὐτοῖς.
28 Τοῦτο οὖν ἐπιτελέσας,
καὶ σφραγισάμενος αὐτοῖς
τὸν καρπὸν τοῦτον, ἀπελεύ-
σομαι δι᾽ ὑμῶν εἰς τὴν
Σπανίαν.
29 Οἶδα δὲ ὅτι ἐρχόμε-
νος πρὸς ὑμᾶς, ἐν πληρώ-
ματι εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου
τοῦ Χριστοῦ ἐλεύσομαι.
30 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς,
ἀδελφοὶ, διὰ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τῆς
ἀγάπης τοῦ πνεύματος, συνα-
γωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς
προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς
τὸν Θεὸν·
31 Ἵνα ῥυσθῶ ἀπὸ τῶν
ἀπειθούντων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ,
καὶ ἵνα ἡ διακονία μου ἡ εἰς
Ἱερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος
γένηται τοῖς ἁγίοις·
32 Ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω
πρὸς ὑμᾶς διὰ θελήματος
Θεοῦ, καὶ συναναπαύσωμαι
ὑμῖν.
33 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης
μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην
τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν
διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν
Κεγχρεαῖς·
2 Ἵνα αὐτὴν προσδέ-
ξησθε ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν
ἁγίων,

ἁγίων, καὶ παραστῆτε αὐτῇ
ἐν ᾧ ἂν ὑμῶν χρῄζῃ πρά-
γματι· καὶ γὰρ αὕτη προστάτις
πολλῶν ἐγενήθη, καὶ αὐτοῦ
ἐμοῦ.
3 Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν
καὶ Ἀκύλαν τοὺς συνεργούς
μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·
4 (Οἵτινες ὑπὲρ τῆς ψυ-
χῆς μου τὸν ἑαυτῶν τράχηλον
ὑπέθηκαν· οἷς οὐκ ἐγὼ μό-
νος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ
πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν
ἐθνῶν)
5 Καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐ-
τῶν ἐκκλησίαν. Ἀσπάσασθε
Ἐπαίνετον τὸν ἀγαπητόν μου,
ὅς ἐστιν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας
εἰς Χριστόν.
6 Ἀσπάσασθε Μαριάμ,
ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς
ἡμᾶς.
7 Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον
καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου,
καὶ συναιχμαλώτους μου· οἵ-
τινές εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς
ἀποστόλοις, οἳ καὶ πρὸ ἐμοῦ
γεγόνασιν ἐν Χριστῷ.
8 Ἀσπάσασθε Ἀμπλίαν
τὸν ἀγαπητόν μου ἐν Κυρίῳ.
9 Ἀσπάσασθε Οὐρβανὸν
τὸν συνεργὸν ἡμῶν ἐν Χριστῷ,
καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητόν
μου.
10 Ἀσπάσασθε Ἀπελ-
λῆν, τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ.
Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀρι-
στοβούλου.
11 Ἀσπάσασθε Ἡρῳδίωνα
τὸν συγγενῆ μου. Ἀσπάσασθε
τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου, τοὺς
ὄντας ἐν Κυρίῳ.
12 Ἀσπάσασθε Τρύφαιναν
καὶ Τρυφῶσαν τὰς κοπιώ-
σας ἐν Κυρίῳ. Ἀσπάσασθε
Περσίδα τὴν ἀγαπητήν,
ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν
Κυρίῳ.
13 Ἀσπάσασθε Ῥοῦφον τὸν
ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν
μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.
14 Ἀσπάσασθε Ἀσύγ-
κριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν,
Πατρόβαν, Ἑρμῆν, καὶ τοὺς
σὺν αὐτοῖς ἀδελφούς.
15 Ἀσπάσασθε Φιλόλογον
καὶ Ἰουλίαν, Νηρέα καὶ τὴν
ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ Ὀλυμ-
πᾶν, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς
πάντας ἁγίους.
16 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους
ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ἀσπά-
ζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι
τοῦ Χριστοῦ.
17 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς,
ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς
διχοστασίας καὶ τὰ σκάν-
δαλα, παρὰ τὴν διδαχὴν
ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε, ποι-
οῦντας· καὶ ἐκκλίνατε ἀπ'
αὐτῶν.
18 Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυ-
ρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ
δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυ-
τῶν κοιλίᾳ· καὶ διὰ τῆς
χρηστολογίας καὶ εὐλογίας
ἐξαπατῶσι

-ξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν
ἀκάκων.
19 Ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ
εἰς πάντας ἀφίκετο. Χαίρω
ἐν τὸ ἐφ' ὑμῖν· θέλω δὲ
ὑμᾶς σοφοὺς μὲν εἶναι εἰς τὸ
ἀγαθὸν, ἀκεραίους δὲ εἰς
τὸ κακόν.
20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης
συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ
τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει.
Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν.
Ἀμήν.
21 Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τι-
μόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ
Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσί-
πατρος οἱ συγγενεῖς μου.
22 Ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ
Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπι-
στολὴν ἐν Κυρίῳ.
23 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος
ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας
ὅλης. Ἀσπάζεται ὑμᾶς
Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς
πόλεως, καὶ Κούαρτος ὁ ἀ-
δελφός.
24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάν-
των ὑμῶν. Ἀμήν.
25 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑμᾶς
στηρίξαι κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν
μου καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ
Χριστοῦ, κατὰ ἀποκάλυψιν μυ-
στηρίου χρόνοις αἰωνίοις σε-
σιγημένου·
26 Φανερωθέντος δὲ νῦν
διά τε γραφῶν προφητι-
κῶν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰ-
ωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοὴν πί-
στεως, εἰς πάντα τὰ ἔθνη
γνωρισθέντος·
27 Μόνῳ σοφῷ Θεῷ, διὰ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ δόξα εἰς
τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Πρὸς Ῥωμαίους ἐγράφη ἀπὸ
Κορίνθου διὰ Φοίβης τῆς δι-
ακόνου τῆς ἐν Κεγχρεαῖς
ἐκκλησίας.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ἐπιστολὴ Α.

Κεφ. α'. 1.
Παῦλος κλητὸς ἀπόστο-
λος Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ θε-
λήματος Θεοῦ, καὶ Σωσθένης
ὁ ἀδελφὸς,
2 Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ
τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, ἡγι-
ασμένοις ἐν Χριστῷ Ἰη-
σοῦ, κλητοῖς ἁγίοις, σὺν
πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμέ-
νοις τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν παν-
τὶ τόπῳ, αὐτῶν τε καὶ
ἡμῶν·

3 Χάρις

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου
πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἐπὶ τῇ
χάριτι τοῦ Θεοῦ τῇ δοθείσῃ
ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·
5 Ὅτι ἐν παντὶ ἐπλουτί-
σθητε ἐν αὐτῷ, ἐν παντὶ
λόγῳ καὶ πάσῃ γνώσει·
6 Καθὼς τὸ μαρτύριον
τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη ἐν
ὑμῖν·
7 Ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι
ἐν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκ-
δεχομένους τὴν ἀποκάλυ-
ψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ·
8 Ὃς καὶ βεβαιώσει ὑμᾶς
ἕως τέλους ἀνεγκλήτους ἐν
τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ.
9 Πιστὸς ὁ Θεὸς, δι' οὗ
ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ
υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν.
10 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς,
ἀδελφοὶ, διὰ τοῦ ὀνόματος
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάν-
τες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσμα-
τα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι
ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ
αὐτῇ γνώμῃ.
11 Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ
ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν
Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν
εἰσι.

12 Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι
ἕκαστος ὑμῶν λέγει· Ἐγὼ
μέν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δ
Ἀπολλὼ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ,
ἐγὼ δὲ Χριστοῦ.
13 Μεμέρισται ὁ Χριστός;
μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπ
ὑμῶν, ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύ-
λου ἐβαπτίσθητε;
14 Εὐχαριστῶ τῷ Θε
ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα
εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον·
15 Ἵνα μή τις εἴπῃ ὅτι
εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα.
16 Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸ
Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν
οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβά-
πτισα.
17 Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ μ
Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐ
αγγελίζεσθαι· οὐκ ἐν σοφί
λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυ
ρὸς τοῦ Χριστοῦ.
18 Ὁ λόγος γὰρ ὁ τ
σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοι
μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζο-
μένοις ἡμῖν δύναμις Θε
ἐστι.
19 Γέγραπται γάρ· Ἀπο
λῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, κ
τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶ
ἀθετήσω.
20 Ποῦ σοφός; ποῦ γραμ-
ματεύς; ποῦ συζητητὴς τ
αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώ-
ρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τ
κόσμου τούτου;
21 Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ
σοφίᾳ

σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεὸν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας.

22 Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν·

23 Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν,

24 Αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν.

25 Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί· καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί.

26 Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοὶ, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς·

27 Ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ· καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά·

28 Καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ·

29 Ὅπως μὴ καυχήσηται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ.

30 Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις·

31 Ἵνα, καθὼς γέγραπται, Ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

Κεφ. β΄. 2.

Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, ἦλθον οὐ καθ᾿ ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ.

2 Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

3 Καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς.

4 Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ᾿ ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως·

5 Ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ᾿ ἐν δυνάμει Θεοῦ.

6 Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις· σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων·

7 Ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν·

8 Ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν.

9 Ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται· Ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν·

10 Ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

11 Τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; Οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς οἶδεν, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

12 Ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν·

13 Ἃ καὶ λαλοῦμεν, οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν διδακτοῖς πνεύματος ἁγίου· πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες.

14 Ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστι, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται.

15 Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται.

16 Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; Ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν.

Κεφ. γ'. 3.

Καὶ ἐγὼ, ἀδελφοὶ, οὐκ ἠδυνήθην λαλῆσαι ὑμῖν ὡς πνευματικοῖς, ἀλλ' ὡς σαρκικοῖς, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ.

2 Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα· οὔπω γὰρ ἠδύνασθε· ἀλλ' οὔτε ἔτι νῦν δύνασθε·

3 Ἔτι γὰρ σαρκικοί ἐστε. ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε, καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε;

4 Ὅταν γὰρ λέγῃ τις, Ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου· ἕτερος δὲ, Ἐγὼ Ἀπολλώ· οὐχὶ σαρκικοί ἐστε;

5 Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλὼς, ἀλλ' ἢ διάκονοι δι' ὧν ἐπιστεύσατε, καὶ ἑκάστῳ ὡς ὁ Κύριος ἔδωκεν;

6 Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν.

7 Ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός.

8 Ὁ φυτεύων δὲ καὶ ὁ ποτίζων

πολίζων ἕν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον.

9 Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε.

10 Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ.

11 Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

12 Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον, χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην·

13 Ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται, ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι, τὸ πῦρ δοκιμάσει.

14 Εἴ τινος τὸ ἔργον μένει ὃ ἐπῳκοδόμησε, μισθὸν λήψεται·

15 Εἴ τινος τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται· αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτω δὲ ὡς διὰ πυρός.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;

17 Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

18 Μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατάτω. Εἴ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός.

19 Ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τούτου, μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστι. γέγραπται γάρ· Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν.

20 Καὶ πάλιν· Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

21 Ὥστε μηδεὶς καυχάσθω ἐν ἀνθρώποις· πάντα γὰρ ὑμῶν ἐστιν·

22 Εἴτε Παῦλος, εἴτε Ἀπολλὼς, εἴτε Κηφᾶς, εἴτε κόσμος, εἴτε ζωὴ, εἴτε θάνατος, εἴτε ἐνεστῶτα, εἴτε μέλλοντα· πάντα ὑμῶν ἐστιν·

23 Ὑμεῖς δὲ, Χριστοῦ· Χριστὸς δὲ, Θεοῦ.

Κεφ. δ'. 4.

Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ, καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ.

2 Ὃ δὲ λοιπὸν, ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιστός τις εὑρεθῇ.

3 Ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλάχιστόν ἐστιν ἵνα ὑφ᾽ ὑμῶν ἀνακριθῶ, ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας·

μέρας· ἀλλ' οὐδὲ ἐμαυτὸν
ἀνακρίνω.
4 Οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ σύν-
οιδα· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δε-
δικαίωμαι· ὁ δὲ ἀνακρίνων
με, Κύριός ἐστιν.
5 Ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι
κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύ-
ριος· ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυ-
πτὰ τοῦ σκότους, καὶ φανερώσει
τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν· καὶ
τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἑ-
κάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.
6 Ταῦτα δὲ, ἀδελφοὶ,
μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν
καὶ Ἀπολλὼ δι' ὑμᾶς· ἵνα
ἐν ἡμῖν μάθητε τὸ μὴ ὑπὲρ ὃ
γέγραπται φρονεῖν, ἵνα μὴ
εἷς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς φυσιοῦσθε κατὰ
τοῦ ἑτέρου.
7 Τίς γάρ σε διακρίνει;
Τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες;
Εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶ-
σαι ὡς μὴ λαβών;
8 Ἤδη κεκορεσμένοι ἐστὲ,
ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡ-
μῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφε-
λόν γε ἐβασιλεύσατε, ἵνα
καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύ-
σωμεν.
9 Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς
ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους
ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους,
ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ
κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀν-
θρώποις.
10 Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χρι-
στὸν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν
Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑ-
μεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔν-
δοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.
11 Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ
πεινῶμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ
γυμνητεύομεν, καὶ κολαφιζό-
μεθα, καὶ ἀστατοῦμεν,
12 Καὶ κοπιῶμεν, ἐργα-
ζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί·
λοιδορούμενοι, εὐλογοῦμεν·
διωκόμενοι, ἀνεχόμεθα·
13 Βλασφημούμενοι, πα-
ρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρ-
ματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν,
πάντων περίψημα ἕως ἄρτι.
14 Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς
γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέ-
κνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ.
15 Ἐὰν γὰρ μυρίους παι-
δαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ,
ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν
γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ
εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέν-
νησα.
16 Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς,
μιμηταί μου γίνεσθε.
17 Διὰ τοῦτο ἔπεμψα ὑ-
μῖν Τιμόθεον, ὅς ἐστι τέκνον
μου ἀγαπητὸν καὶ πιστὸν ἐν Κυ-
ρίῳ, ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς
ὁδούς μου τὰς ἐν Χριστῷ, καθ-
ὼς πανταχοῦ ἐν πάσῃ ἐκ-
κλησίᾳ διδάσκω.
18 Ὡς μὴ ἐρχομένου δέ μου
πρὸς ὑμᾶς, ἐφυσιώθησαν
τινες.
19 Ἐλεύσομαι δὲ ταχέως
πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος
θελήσῃ

θελήσῃ, καὶ γνώσομαι οὐ τὸν
λόγον τῶν πεφυσιωμένων, ἀλ-
λὰ τὴν δύναμιν.
20 Οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ ἐν
δυνάμει.
21 Τί θέλετε; Ἐν ῥά-
βδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐν
ἀγάπῃ, πνεύματί τε πρα-
ότητος;

Κεφ. ε΄. 5.

Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν
πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία
ἥτις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀ-
νομάζεται, ὥστε γυναῖκά τι-
να τοῦ πατρὸς ἔχειν.
2 Καὶ ὑμεῖς πεφυσιωμέ-
νοι ἐστὲ, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπεν-
θήσατε, ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέ-
σου ὑμῶν ὁ τὸ ἔργον τοῦτο
ποιήσας.
3 Ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἀπὼν
τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ
πνεύματι, ἤδη κέκρικα ὡς
παρὼν τὸν οὕτω τοῦτο κατερ-
γασάμενον,
4 Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συν-
αχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ
πνεύματος, σὺν τῇ δυνά-
μει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ,
5 Παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον
τῷ Σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς
σαρκὸς, ἵνα τὸ πνεῦμα σω-
θῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ.
6 Οὐ καλὸν τὸ καύχημα
ὑμῶν. Οὐκ οἴδατε ὅτι μι-
κρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα
ζυμοῖ;
7 Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν
παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε
νέον φύραμα, καθώς ἐστε ἄ-
ζυμοι· καὶ γὰρ τὸ πάσχα ἡ-
μῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, Χρι-
στός.
8 Ὥστε ἑορτάζωμεν, μὴ
ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν
ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας,
ἀλλ᾽ ἐν ἀζύμοις εἰλικρινεί-
ας καὶ ἀληθείας.
9 Ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐ-
πιστολῇ, μὴ συναναμίγνυσθαι
πόρνοις·
10 Καὶ οὐ πάντως τοῖς
πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου, ἢ
τοῖς πλεονέκταις, ἢ ἅρπα-
ξιν, ἢ εἰδωλολάτραις· ἐπεὶ
ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου
ἐξελθεῖν.
11 Νυνὶ δὲ ἔγραψα ὑμῖν,
μὴ συναναμίγνυσθαι, ἐάν τις
ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος, ᾖ
πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰ-
δωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ
μέθυσος, ἢ ἅρπαξ, τῷ τοι-
ούτῳ μηδὲ συνεσθίειν.
12 Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔ-
ξω κρίνειν; Οὐχὶ τοὺς ἔσω
ὑμεῖς κρίνετε;
13 Τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρι-
νεῖ. Καὶ ἐξαρεῖτε τὸν πο-
νηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν.

Κεφ. ς΄. 6.

Τολμᾷ τις ὑμῶν πρᾶ-
γμα

γμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον,
κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων, καὶ
οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων;
2 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγι-
οι τὸν κόσμον κρινοῦσι; Καὶ
εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος,
ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλα-
χίστων;
3 Οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους
κρινοῦμεν; μήτιγε βιωτικά;
4 Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτή-
ρια ἐὰν ἔχητε, τοὺς ἐξουθε-
νημένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,
τούτους καθίζετε.
5 Πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν
λέγω. Οὕτως οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν
σοφὸς οὐδὲ εἷς, ὃς δυνήσεται
διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀ-
δελφοῦ αὐτοῦ;
6 Ἀλλὰ ἀδελφὸς μετὰ ἀ-
δελφοῦ κρίνεται, καὶ τοῦτο ἐπὶ
ἀπίστων.
7 Ἤδη μὲν οὖν ὅλως ἥτ-
τημα ἐν ὑμῖν ἐστιν, ὅτι κρί-
ματα ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. Δι-
ατί οὐχὶ μᾶλλον ἀδικεῖσθε;
διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀποστε-
ρεῖσθε;
8 Ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε
καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ ταῦτα ἀ-
δελφούς.
9 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι
βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονο-
μήσουσι; Μὴ πλανᾶσθε· Οὔ-
τε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολά-
τραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μα-
λακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται,
10 Οὔτε κλέπται, οὔτε
πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι,
οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες, βα-
σιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονο-
μήσουσι.
11 Καὶ ταῦτά τινες ἦτε·
ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡ-
γιάσθητε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε
ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰη-
σοῦ, καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν.
12 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ'
οὐ πάντα συμφέρει· πάντα
μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξ-
ουσιασθήσομαι ὑπό τινος.
13 Τὰ βρώματα τῇ κοι-
λίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώ-
μασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύ-
την καὶ ταῦτα καταργήσει.
Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ,
ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύ-
ριος τῷ σώματι.
14 Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύ-
ριον ἤγειρε, καὶ ὑμᾶς ἐξεγε-
ρεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐ-
τοῦ.
15 Οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ
σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ
ἐστιν; Ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ
Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέ-
λη; Μὴ γένοιτο.
16 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ
κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν
σῶμά ἐστιν; Ἔσονται γάρ
φησιν, οἱ δύο εἰς σάρκα
μίαν.
17 Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ
Κυρίῳ, ἓν πνεῦμά ἐστι.
18 Φεύγετε τὴν πορνείαν.
Πᾶ

Πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποι-
ήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώ-
ματός ἐστιν· ὁ δὲ πορνεύ-
ων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁ-
μαρτάνει.
19 Ἢ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὸ
σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑ-
μῖν ἁγίου πνεύματός ἐστιν,
οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ
ἑαυτῶν;
20 Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς·
δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ
σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ
πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι
τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. ζ'. 7.

Περὶ δὲ ὧν ἐγράψατέ
μοι, καλὸν ἀνθρώπῳ γυναι-
κὸς μὴ ἅπτεσθαι.
2 Διὰ δὲ τὰς πορνείας
ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα
ἐχέτω, καὶ ἑκάστη τὸν ἴδιον ἄν-
δρα ἐχέτω.
3 Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν
ὀφειλομένην εὔνοιαν ἀπο-
διδότω· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυ-
νὴ τῷ ἀνδρί.
4 Ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώ-
ματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ὁ
ἀνήρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ
τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσι-
άζει, ἀλλ' ἡ γυνή.
5 Μὴ ἀποστερεῖτε ἀλλήλ-
ους, εἰ μή τι ἂν ἐκ συμφώ-
νου πρὸς καιρὸν, ἵνα σχολά-
ζητε τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ προσ-
ευχῇ· καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐ-
τὸ συνέρχησθε, ἵνα μὴ πει-
ράζῃ ὑμᾶς ὁ Σατανᾶς διὰ
τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν.
6 Τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγ-
γνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν.
7 Θέλω γὰρ πάντας ἀν-
θρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυ-
τόν· ἀλλ' ἕκαστος ἴδιον χά-
ρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν
οὕτως, ὃς δὲ οὕτως.
8 Λέγω δὲ τοῖς ἀγάμοις
καὶ ταῖς χήραις, καλὸν αὐ-
τοῖς ἐστιν ἐὰν μείνωσιν ὡς
κἀγώ.
9 Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύ-
ονται, γαμησάτωσαν· κρεῖσ-
σον γάρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυ-
ροῦσθαι.
10 Τοῖς δὲ γεγαμηκόσι
παραγγέλλω, οὐκ ἐγὼ, ἀλλ' ὁ
Κύριος, γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς
μὴ χωρισθῆναι·
11 Ἐὰν δὲ καὶ χωρισθῇ, με-
νέτω ἄγαμος, ἢ τῷ ἀνδρὶ
καταλλαγήτω· καὶ ἄνδρα
γυναῖκα μὴ ἀφιέναι.
12 Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐγὼ
λέγω, οὐχ ὁ Κύριος· Εἴ τις
ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπι-
στον, καὶ αὐτὴ συνευδοκεῖ οἰ-
κεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω
αὐτήν.
13 Καὶ γυνὴ ἥτις ἔχει
ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς
συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐ-
τῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν.
14 Ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ
ἄπιστος ἐν τῇ γυναικὶ, καὶ
ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος
ἐν

ἐν τῷ ἀνδρί· ἐπεὶ ἄρα τὰ
τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι,
νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν.
15 Εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρί-
ζεται, χωριζέσθω· οὐ δεδού-
λωται ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελ-
φὴ ἐν τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ
εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ
Θεός.
16 Τί γὰρ οἶδας, γύναι,
εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; Ἢ τί
οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα
σώσεις;
17 Εἰ μὴ ἑκάστῳ ὡς ἐμέ-
ρισεν ὁ Θεός, ἕκαστον ὡς κέ-
κληκεν ὁ Κύριος, οὕτω περι-
πατείτω· καὶ οὕτως ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις πάσαις διατάσ-
σομαι.
18 Περιτετμημένος τις
ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω. Ἐν
ἀκροβυστίᾳ τις ἐκλήθη; μὴ
περιτεμνέσθω.
19 Ἡ περιτομὴ οὐδέν ἐστι,
καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδέν ἐστιν,
ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ.
20 Ἕκαστος ἐν τῇ κλή-
σει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ με-
νέτω.
21 Δοῦλος ἐκλήθης; μή
σοι μελέτω· ἀλλ' εἰ καὶ δύ-
νασαι ἐλεύθερος γενέσθαι,
μᾶλλον χρῆσαι.
22 Ὁ γὰρ ἐν Κυρίῳ κλη-
θεὶς δοῦλος, ἀπελεύθερος
Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως καὶ ὁ ἐ-
λεύθερος κληθεὶς, δοῦλός
ἐστι Χριστοῦ.
23 Τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ
γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.
24 Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλή-
θη, ἀδελφοί, ἐν τούτῳ με-
νέτω παρὰ τῷ Θεῷ.
25 Περὶ δὲ τῶν παρθένων
ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω·
γνώμην δὲ δίδωμι ὡς ἠλε-
ημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶ-
ναι.
26 Νομίζω οὖν τοῦτο κα-
λὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνε-
στῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν
ἀνθρώπῳ τὸ οὕτως εἶναι.
27 Δέδεσαι γυναικί; μὴ
ζήτει λύσιν. Λέλυσαι ἀπὸ
γυναικός; μὴ ζήτει γυναῖ-
κα.
28 Ἐὰν δὲ καὶ γήμῃς, οὐχ
ἥμαρτες· καὶ ἐὰν γήμῃ ἡ
παρθένος, οὐχ ἥμαρτε. θλί-
ψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ
τοιοῦτοι. ἐγὼ δὲ ὑμῶν φεί-
δομαι.
29 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελ-
φοί, ὅτι ὁ καιρὸς συνεσταλ-
μένος τὸ λοιπόν ἐστιν, ἵνα
καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς
μὴ ἔχοντες ὦσι·
30 Καὶ οἱ κλαίοντες, ὡς
μὴ κλαίοντες· καὶ οἱ χαίρον-
τες, ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ
ἀγοράζοντες, ὡς μὴ κατέ-
χοντες·
31 Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ
κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ κατα-
χρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ
σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου.

32 Θέλ

32 Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερί-
μνους εἶναι. Ὁ ἄγαμος με-
ριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀ-
ρέσει τῷ Κυρίῳ·
33 Ὁ δὲ γαμήσας μερι-
μνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέ-
σει τῇ γυναικί.
34 Μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ
παρθένος. Ἡ ἄγαμος μερι-
μνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ᾖ ἁ-
γία καὶ σώματι καὶ πνεύματι·
ἡ δὲ γαμήσασα μεριμνᾷ τὰ
τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ
ἀνδρί.
35 Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑ-
μῶν αὐτῶν συμφέρον λέγω·
οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβά-
λω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὔσχημον
καὶ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ
ἀπερισπάστως.
36 Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν
ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νο-
μίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ
οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι· ὃ θέ-
λει ποιείτω, οὐχ ἁμαρτάνει·
γαμείτωσαν.
37 Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖ-
ος ἐν τῇ καρδίᾳ, μὴ ἔχων
ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει
περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ
τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ, τοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ
παρθένον, καλῶς ποιεῖ.
38 Ὥστε καὶ ὁ ἐκγαμίζων
καλῶς ποιεῖ· ὁ δὲ μὴ ἐκγα-
μίζων, κρεῖσσον ποιεῖ.
39 Γυνὴ δέδεται νόμῳ ἐφ'
ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐ-
τῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀ-
νὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ
θέλει γαμηθῆναι· μόνον ἐν
Κυρίῳ.
40 Μακαριωτέρα δέ ἐστιν
ἐὰν οὕτω μείνῃ, κατὰ τὴν ἐ-
μὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ
πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν.

Κεφ. η'. 8.

Περὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύ-
των, οἴδαμεν ὅτι πάντες
γνῶσιν ἔχομεν· ἡ γνῶσις
φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδο-
μεῖ.
2 Εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι
τι, οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθ-
ὼς δεῖ γνῶναι.
3 Εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν
Θεὸν, οὗτος ἔγνωσται ὑπ'
αὐτοῦ.
4 Περὶ τῆς βρώσεως οὖν
τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν
ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ,
καὶ ὅτι οὐδεὶς Θεὸς ἕτερος
εἰ μὴ εἷς.
5 Καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λε-
γόμενοι θεοὶ, εἴτε ἐν οὐρανῷ,
εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς· (ὥσπερ
εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ, καὶ κύριοι
πολλοί)
6 Ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ
πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ
ἡμεῖς εἰς αὐτόν· καὶ εἷς Κύ-
ριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ
τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐ-
τοῦ.
7 Ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἡ
γνῶσις· τινὲς δὲ τῇ συνει-
δήσει

δήσει τοῦ εἰδώλου ἕως ἄρτι,
ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι, καὶ ἡ
συνείδησις αὐτῶν ἀσθενὴς οὖ-
σα μολύνεται.
8 Βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παρ-
ίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν
φάγωμεν, περισσεύομεν· οὔ-
τε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερού-
μεθα.
9 Βλέπετε δὲ μήπως ἡ
ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσ-
κομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦ-
σιν.
10 Ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε
τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδω-
λείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ
συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς
ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ
τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;
11 Καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν
ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει,
δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν.
12 Οὕτω δὲ ἁμαρτάνον-
τες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύ-
πτοντες αὐτῶν τὴν συνείδη-
σιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁ-
μαρτάνετε.
13 Διόπερ εἰ βρῶμα σκαν-
δαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ
μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶ-
να, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου
σκανδαλίσω.

Κεφ. θ'. 9.

Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος;
Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ
Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡ-
μῶν ἑώρακα; Οὐ τὸ ἔργον
μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;
2 Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπό-
στολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι·
ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς
ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυ-
ρίῳ.
3 Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς
ἐμὲ ἀνακρίνουσιν, αὕτη ἐστί·
4 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν
φαγεῖν καὶ πιεῖν;
5 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν
ἀδελφὴν γυναῖκα περιά-
γειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπό-
στολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυ-
ρίου, καὶ Κηφᾶς;
6 Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρ-
νάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν
τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι;
7 Τίς στρατεύεται ἰδίοις
ὀψωνίοις ποτέ; Τίς φυτεύει
ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρ-
ποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἢ τίς
ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ
τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης
οὐκ ἐσθίει;
8 Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦ-
τα λαλῶ; Ἢ οὐχὶ καὶ ὁ νό-
μος ταῦτα λέγει;
9 Ἐν γὰρ τῷ Μωσέως
νόμῳ γέγραπται· Οὐ φιμώ-
σεις βοῦν ἀλοῶντα. Μὴ τῶν
βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;
10 Ἢ δι' ἡμᾶς πάντως
λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐ-
γράφη, ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀ-
φείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν·
καὶ ὁ ἀλοῶν, τῆς ἐλπίδος αὐ-
τοῦ μετέχειν, ἐπ' ἐλπίδι.
11 Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ
πνευμα-

πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέ-
γα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκι-
κὰ θερίσομεν;
12 Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑ-
μῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον
ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμε-
θα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ· ἀλλὰ
πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγ-
κοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐ-
αγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.
13 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ
τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι, ἐκ τοῦ
ἱεροῦ ἐσθίουσιν; Οἱ τῷ θυ-
σιαστηρίῳ προσεδρεύοντες,
τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερί-
ζονται;
14 Οὕτω καὶ ὁ Κύριος
διέταξε τοῖς τὸ εὐαγγέ-
λιον καταγγέλλουσιν, ἐκ τοῦ
εὐαγγελίου ζῆν.
15 Ἐγὼ δὲ οὐδενὶ ἐχρη-
σάμην τούτων. Οὐκ ἔγραψα
δὲ ταῦτα ἵνα οὕτω γένηται ἐν
ἐμοί· καλὸν γάρ μοι μᾶλ-
λον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχη-
μά μου ἵνα τις κενώσῃ.
16 Ἐὰν γὰρ εὐαγγελί-
ζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα·
ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται·
οὐαὶ δέ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐ-
αγγελίζωμαι.
17 Εἰ γὰρ ἑκὼν τοῦτο
πράσσω, μισθὸν ἔχω· εἰ δὲ ἄ-
κων, οἰκονομίαν πεπίστευμαι.
18 Τίς οὖν μοί ἐστιν ὁ μι-
σθός; Ἵνα εὐαγγελιζόμε-
νος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐ-
αγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ μὴ
καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ
μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.
19 Ἐλεύθερος γὰρ ὢν
ἐκ πάντων, πᾶσιν ἐμαυ-
τὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλεί-
ονας κερδήσω.
20 Καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰ-
ουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰ-
ουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ
νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα
τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω·
21 Τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνο-
μος, (μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ,
ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ) ἵνα
κερδήσω ἀνόμους.
22 Ἐγενόμην τοῖς ἀσθε-
νέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς
ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶ-
σι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα
πάντως τινὰς σώσω.
23 Τοῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ
εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοι-
νωνὸς αὐτοῦ γένωμαι.
24 Οὐκ οἴδατε, ὅτι οἱ ἐν
σταδίῳ τρέχοντες, πάντες μὲν
τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει
τὸ βραβεῖον; Οὕτω τρέχε-
τε, ἵνα καταλάβητε.
25 Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζό-
μενος, πάντα ἐγκρατεύε-
ται· ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα
φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν,
ἡμεῖς δὲ, ἄφθαρτον.
26 Ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέ-
χω, ὡς οὐκ ἀδήλως· οὕτω
πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων.
27 Ἀλλ' ὑπωπιάζω μου
τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ,

μή πως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.

Κεφ. ι. 10.

Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διῆλθον·

2 Καὶ πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ·

3 Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικὸν ἔφαγον·

4 Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα πνευματικὸν ἔπιον· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός.

5 Ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ Θεός· κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν.

7 Μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν.

8 Μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.

9 Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς καί τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο.

10 Μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καί τινες αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ.

11 Ταῦτα δὲ πάντα τύποι συνέβαινον ἐκείνοις· ἐγράφη δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν.

12 Ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι, βλεπέτω μὴ πέσῃ.

13 Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ Θεὸς, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν, τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν.

14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας.

15 Ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε ὑμεῖς ὅ φημι.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι; Τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν;

17 Ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν.

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ

σάρκα

σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθίοντες τὰς
θυσίας, κοινωνοὶ τοῦ θυσια-
στηρίου εἰσί;
19 Τί οὖν φημι; ὅτι εἴ-
δωλον, τί ἐστιν; ἢ, ὅτι εἰδω-
λόθυτον, τί ἐστιν;
20 Ἀλλ' ὅτι ἃ θύει τὰ ἔ-
θνη, δαιμονίοις θύει, καὶ οὐ
Θεῷ· οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοι-
νωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι.
21 Οὐ δύνασθε ποτήριον
Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον
δαιμονίων· οὐ δύνασθε τρα-
πέζης Κυρίου μετέχειν, καὶ
τραπέζης δαιμονίων.
22 Ἢ παραζηλοῦμεν τὸν Κύ-
ριον; Μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ
ἐσμεν;
23 Πάντα μοι ἔξεστιν,
ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει·
πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ
πάντα οἰκοδομεῖ.
24 Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζη-
τείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕ-
καστος.
25 Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ
πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν
ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνεί-
δησιν.
26 Τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ
τὸ πλήρωμα αὐτῆς.
27 Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς
τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πο-
ρεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέ-
μενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν
ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συν-
είδησιν.
28 Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴ-
πῃ· Τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι,
μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν
μηνύσαντα, καὶ τὴν συνείδησιν·
τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ
πλήρωμα αὐτῆς.
29 Συνείδησιν δὲ λέγω,
οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑ-
τέρου· Ἱνατί γὰρ ἡ ἐλευθε-
ρία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης
συνειδήσεως;
30 Εἰ δὲ ἐγὼ χάριτι
μετέχω, τί βλασφημοῦμαι
ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ;
31 Εἴτε οὖν ἐσθίετε, εἴτε
πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάν-
τα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε.
32 Ἀπρόσκοποι γίνεσθε
καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι καὶ
τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ·
33 Καθὼς κἀγὼ πάντα
πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ
ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ
τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι.

Κεφ. ια'. 11.

Μιμηταί μου γίνεσθε, καθ-
ὼς κἀγὼ Χριστοῦ.
2 Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀ-
δελφοί, ὅτι πάντα μου μέ-
μνησθε, καὶ καθὼς παρέδω-
κα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις
κατέχετε.
3 Θέλω δὲ ὑμᾶς εἰδέναι
ὅτι παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ
ὁ Χριστός ἐστι· κεφαλὴ δὲ
γυναικὸς, ὁ ἀνήρ· κεφαλὴ
δὲ Χριστοῦ, ὁ Θεός.
4 Πᾶς ἀνὴρ προσευχό-
μενος ἢ προφητεύων κατὰ

κεφαλῆς ἔχων, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

5 Πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν ἑαυτῆς· ἓν γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ.

6 Εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνή, καὶ κειράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω.

7 Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλήν, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων· γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρός ἐστιν.

8 Οὐ γάρ ἐστιν ἀνὴρ ἐκ γυναικός, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρός.

9 Καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διὰ τοὺς ἀγγέλους.

11 Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρός, ἐν Κυρίῳ.

12 Ὥσπερ γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός· τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ.

13 Ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε· πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι;

14 Ἢ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς, ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστι·

15 Γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν; ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ..

16 Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ, ὅτι οὐκ εἰς τὸ κρεῖττον, ἀλλ' εἰς τὸ ἧττον συνέρχεσθε.

18 Πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν· καὶ μέρος τι πιστεύω.

19 Δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν.

20 Συνερχομένων οὖν ὑμῶν ἐπὶ τὸ αὐτό, οὐκ ἔστι Κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν·

21 Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν, καὶ ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει.

22 Μὴ γὰρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν; Ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; Τί ὑμῖν εἴπω; ἐπαινέσω ὑμᾶς ἐν τούτῳ; οὐκ ἐπαινῶ.

23 Ἐγὼ

23 Ἐγὼ γὰρ παρέλα-
βον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὃ καὶ παρέ-
δωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος
Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρε-
δίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον·
24 Καὶ εὐχαριστήσας ἔκλα-
σε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε·
τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑ-
πὲρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο
ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνά-
μνησιν.
25 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτή-
ριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέ-
γων· Τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ
καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ
ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε
ὁσάκις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐ-
μὴν ἀνάμνησιν.
26 Ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθί-
ητε τὸν ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ
ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν
θάνατον τοῦ Κυρίου καταγ-
γέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ.
27 Ὥστε ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρ-
τον τοῦτον, ἢ πίνῃ τὸ ποτή-
ριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνο-
χος ἔσται τοῦ σώματος καὶ
αἵματος τοῦ Κυρίου.
28 Δοκιμαζέτω δὲ ἄν-
θρωπος ἑαυτὸν, καὶ οὕτως
ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ
ποτηρίου πινέτω.
29 Ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πί-
νων ἀναξίως, κρίμα ἑαυ-
τῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ δια-
κρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου.
30 Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν
πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄῤῥω-
στοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί.
31 Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς διε-
κρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα.
32 Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ τοῦ
Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ
σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶ-
μεν.
33 Ὥστε, ἀδελφοί μου, συν-
ερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν,
ἀλλήλους ἐκδέχεσθε.
34 Εἰ δέ τις πεινᾷ, ἐν οἴ-
κῳ ἐσθιέτω, ἵνα μὴ εἰς κρίμα
συνέρχησθε. Τὰ δὲ λοιπὰ, ὡς
ἂν ἔλθω, διατάξομαι.

Κεφ. ιβʹ. 12.

Περὶ δὲ τῶν πνευματι-
κῶν, ἀδελφοὶ, οὐ θέλω ὑ-
μᾶς ἀγνοεῖν.
2 Οἴδατε ὅτι ἔθνη ἦτε,
πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα,
ὡς ἂν ἤγεσθε, ἀπαγόμενοι.
3 Διὸ γνωρίζω ὑμῖν, ὅτι
οὐδεὶς ἐν πνεύματι Θεοῦ λα-
λῶν, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν·
καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύ-
ριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν πνεύ-
ματι ἁγίῳ.
4 Διαιρέσεις δὲ χαρι-
σμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ
πνεῦμα·
5 Καὶ διαιρέσεις διακο-
νιῶν εἰσι, καὶ ὁ αὐτὸς Κύ-
ριος·
6 Καὶ διαιρέσεις ἐνεργη-
μάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτός
ἐστι Θεὸς, ὁ ἐνεργῶν τὰ
πάντα ἐν πᾶσιν.
7 Ἑκάστῳ δὲ δίδοται ἡ φα-

νέρωσις τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον.

8 Ὧ μὲν γὰρ διὰ τοῦ πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα·

9 Ἑτέρῳ δὲ πίστις, ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι· ἄλλῳ δὲ χαρίσματα ἰαμάτων, ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι·

10 Ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων, ἑτέρῳ δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλῳ δὲ ἑρμηνεία γλωσσῶν.

11 Πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται.

12 Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἕν ἐστι, καὶ μέλη ἔχει πολλά, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνός, πολλὰ ὄντα, ἕν ἐστι σῶμα· οὕτω καὶ ὁ Χριστός.

13 Καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν· εἴτε Ἰουδαῖοι, εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι, εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

14 Καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλὰ πολλά.

15 Ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ χείρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;

16 Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;

17 Εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις;

18 Νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο τὰ μέλη, ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ σώματι, καθὼς ἠθέλησεν.

19 Εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἓν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα;

20 Νῦν δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἓν δὲ σῶμα.

21 Οὐ δύναται δὲ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρί· Χρείαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· Χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω.

22 Ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον, τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν, ἀναγκαῖά ἐστι.

23 Καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμότερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν· καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει.

24 Τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν, οὐ χρείαν ἔχει· ἀλλ' ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δοὺς τιμήν·

25 Ἵνα

25 Ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη.

26 Καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη.

27 Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέρους.

28 Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.

29 Μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις;

30 Μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; μὴ πάντες διερμηνεύουσι;

31 Ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα· καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι.

Κεφ. ιγ'. 13.

Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

2 Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδέν εἰμι.

3 Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται,

5 Οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακὸν,

6 Οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ·

7 Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.

8 Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται.

9 Ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·

10 Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.

11 Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνήρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου.

12 Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην.

13 Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπὶς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

Κεφ. ιδ'. 14.

Διώκετε τὴν ἀγάπην, ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά· μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε.

2 Ὁ γὰρ λαλῶν γλώσσῃ, οὐκ ἀνθρώποις λαλεῖ, ἀλλὰ τῷ Θεῷ· οὐδεὶς γὰρ ἀκούει, πνεύματι δὲ λαλεῖ μυστήρια.

3 Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν.

4 Ὁ λαλῶν γλώσσῃ, ἑαυτὸν οἰκοδομεῖ· ὁ δὲ προφητεύων, ἐκκλησίαν οἰκοδομεῖ.

5 Θέλω δὲ πάντας ὑμᾶς λαλεῖν γλώσσαις, μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε· μείζων γὰρ ὁ προφητεύων ἢ ὁ λαλῶν γλώσσαις, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ, ἵνα ἡ ἐκκλησία οἰκοδομὴν λάβῃ.

6 Νυνὶ δὲ, ἀδελφοὶ, ἐὰν ἔλθω πρὸς ὑμᾶς γλώσσαις λαλῶν, τί ὑμᾶς ὠφελήσω, ἐὰν μὴ ὑμῖν λαλήσω ἢ ἐν ἀποκαλύψει, ἢ ἐν γνώσει, ἢ ἐν προφητείᾳ, ἢ ἐν διδαχῇ;

7 Ὅμως τὰ ἄψυχα φωνὴν διδόντα, εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ, πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον, ἢ τὸ κιθαριζόμενον;

8 Καὶ γὰρ ἐὰν ἄδηλον φωνὴν σάλπιγξ δῷ, τίς παρασκευάσεται εἰς πόλεμον;

9 Οὕτω καὶ ὑμεῖς διὰ τῆς γλώσσης ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες.

10 Τοσαῦτα, εἰ τύχοι, γένη φωνῶν ἐστιν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον.

11 Ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος, καὶ ὁ λαλῶν, ἐμοὶ βάρβαρος.

12 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ἐπεὶ ζηλωταί ἐστε πνευμάτων, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε.

13 Διόπερ ὁ λαλῶν γλώσσῃ, προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ.

14 Ἐὰν γὰρ προσεύχωμαι γλώσσῃ, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται, ὁ δὲ νοῦς μου ἄκαρπός ἐστι.

15 Τί οὖν ἐστι; Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δὲ καὶ τῷ νοΐ· ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοΐ.

16 Ἐπεὶ

16 Ἐπεὶ ἐὰν εὐλογήσῃς τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, πῶς ἐρεῖ τὸ Ἀμὴν, ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε.

17 Σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται.

18 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶν·

19 Ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ.

20 Ἀδελφοὶ, μὴ παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν· ἀλλὰ τῇ κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δὲ φρεσὶ τέλειοι γίνεσθε.

21 Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται· Ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις, καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις, λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ' οὕτως εἰσακούσονταί μου, λέγει Κύριος.

22 Ὥστε αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν, οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις· ἡ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις, ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;

24 Ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσιν, εἰσέλθῃ δέ τις ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων.

25 Καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται· καὶ οὕτω πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, προσκυνήσει τῷ Θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι ὁ Θεὸς ὄντως ἐν ὑμῖν ἐστι.

26 Τί οὖν ἐστιν, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἑρμηνείαν ἔχει. πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γενέσθω.

27 Εἴτε γλώσσῃ τις λαλεῖ, κατὰ δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς, καὶ ἀνὰ μέρος, καὶ εἷς διερμηνευέτω.

28 Ἐὰν δὲ μὴ ᾖ διερμηνευτὴς, σιγάτω ἐν ἐκκλησίᾳ, ἑαυτῷ δὲ λαλείτω καὶ τῷ Θεῷ.

29 Προφῆται δὲ δύο ἢ τρεῖς λαλείτωσαν, καὶ οἱ ἄλλοι διακρινέτωσαν.

30 Ἐὰν δὲ ἄλλῳ ἀποκαλυφθῇ καθημένῳ, ὁ πρῶτος σιγάτω.

31 Δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν, ἵνα πάντες μανθάνωσι, καὶ πάντες παρακαλῶνται.

32 Καὶ πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται.

33 Οὐ γάρ ἐστιν ἀκατα-
στασίας ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰρή-
νης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκ-
κλησίαις τῶν ἁγίων.
34 Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν
ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν·
οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς
λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι,
καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.
35 Εἰ δέ τι μαθεῖν θέ-
λουσιν, ἐν οἴκῳ τοὺς ἰδίους
ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν· αἰ-
σχρὸν γάρ ἐστι γυναιξὶν ἐν
ἐκκλησίᾳ λαλεῖν.
36 Ἢ ἀφ' ὑμῶν ὁ λόγος
τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθεν; ἢ εἰς
ὑμᾶς μόνους κατήντησεν;
37 Εἴ τις δοκεῖ προφή-
της εἶναι ἢ πνευματικὸς,
ἐπιγινωσκέτω ἃ γράφω ὑ-
μῖν, ὅτι τοῦ Κυρίου εἰσὶν
ἐντολαί.
38 Εἰ δέ τις ἀγνοεῖ, ἀ-
γνοείτω.
39 Ὥστε, ἀδελφοὶ, ζη-
λοῦτε τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ
λαλεῖν γλώσσαις μὴ κω-
λύετε.
40 Πάντα εὐσχημόνως καὶ
κατὰ τάξιν γινέσθω.

Κεφ. ιε'. 15.

Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελ-
φοὶ, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγ-
γελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρε-
λάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἑστήκατε·
2 Δι' οὗ καὶ σώζεσθε, τίνι
λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν
εἰ κατέχετε, ἐκτὸς εἰ μὴ
εἰκῆ ἐπιστεύσατε.
3 Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν
πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον,
ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ
τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, κατὰ
τὰς γραφάς·
4 Καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι
ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ,
κατὰ τὰς γραφάς·
5 Καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ,
εἶτα τοῖς δώδεκα.
6 Ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω
πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφά-
παξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένου-
σιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ
ἐκοιμήθησαν.
7 Ἔπειτα ὤφθη Ἰακώ-
βῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις
πᾶσιν.
8 Ἔσχατον δὲ πάντων,
ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι, ὤ-
φθη κἀμοί.
9 Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλά-
χιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς
οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπό-
στολος, διότι ἐδίωξα τὴν
ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.
10 Χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὅ
εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς
ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ
περισσότερον αὐτῶν πάν-
των ἐκοπίασα· οὐκ ἐγὼ δὲ,
ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν
ἐμοί.
11 Εἴτε οὖν ἐγὼ, εἴτε
ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν, καὶ
οὕτως ἐπιστεύσατε.
12 Εἰ δὲ Χριστὸς κηρύσσε-
ται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται,
πῶς

πῶς λέγουσί τινες ἐν ὑμῖν,
ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ
ἔστιν.
13 Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν
οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγή-
γερται.
14 Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγή-
γερται, κενὸν ἄρα τὸ κή-
ρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ
πίστις ὑμῶν.
15 Εὑρισκόμεθα δὲ καὶ
ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι
ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ
ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν· ὃν οὐκ
ἤγειρεν, εἴπερ ἄρα νεκροὶ
οὐκ ἐγείρονται.
16 Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγεί-
ρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται·
17 Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγή-
γερται, ματαία ἡ πίστις
ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρ-
τίαις ὑμῶν·
18 Ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέν-
τες ἐν Χριστῷ, ἀπώλοντο.
19 Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ
ἠλπικότες ἐσμὲν ἐν Χριστῷ
μόνον, ἐλεεινότεροι πάν-
των ἀνθρώπων ἐσμέν.
20 Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγή-
γερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ
τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.
21 Ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου
ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου
ἀνάστασις νεκρῶν.
22 Ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ
πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω
καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζω-
οποιηθήσονται.
23 Ἕκαστος δὲ ἐν τῷ
ἰδίῳ τάγματι· ἀπαρχὴ
Χριστὸς, ἔπειτα οἱ Χριστοῦ, ἐν
τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.
24 Εἶτα τὸ τέλος, ὅταν
παραδῷ τὴν βασιλείαν τῷ
Θεῷ καὶ πατρί· ὅταν καταρ-
γήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶ-
σαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.
25 Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασι-
λεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῇ πάν-
τας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πό-
δας αὐτοῦ.
26 Ἔσχατος ἐχθρὸς καταρ-
γεῖται ὁ θάνατος.
27 Πάντα γὰρ ὑπέταξεν
ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὅταν
δὲ εἴπῃ ὅτι πάντα ὑποτέ-
τακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ
ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ
πάντα.
28 Ὅταν δὲ ὑποταγῇ αὐ-
τῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐ-
τὸς ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ
ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάν-
τα, ἵνα ᾖ ὁ Θεὸς τὰ πάντα
ἐν πᾶσι.
29 Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ
βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νε-
κρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ
ἐγείρονται; τί καὶ βαπτίζον-
ται ὑπὲρ τῶν νεκρῶν;
30 Τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύ-
ομεν πᾶσαν ὥραν;
31 Καθ' ἡμέραν ἀποθνή-
σκω, νὴ τὴν ὑμετέραν καύ-
χησιν, ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

32 Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθη-
ριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί
μοι τὸ ὄφελος, εἰ νεκροὶ
οὐκ ἐγείρονται; Φάγωμεν
καὶ πίωμεν· αὔριον γὰρ ἀπο-
θνήσκομεν.
33 Μὴ πλανᾶσθε· Φθείρου-
σιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι
κακαί.
34 Ἐκνήψατε δικαίως, καὶ
μὴ ἁμαρτάνετε· ἀγνωσίαν
γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι. πρὸς
ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω.
35 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Πῶς
ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποίῳ
δὲ σώματι ἔρχονται;
36 Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις
οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀπο-
θάνῃ.
37 Καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ
σῶμα τὸ γενησόμενον σπεί-
ρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον,
εἰ τύχοι, σίτου, ἤ τινος τῶν
λοιπῶν.
38 Ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δί-
δωσι σῶμα, καθὼς ἠθέλησε,
καὶ ἑκάστῳ τῶν σπερμάτων τὸ
ἴδιον σῶμα.
39 Οὐ πᾶσα σὰρξ, ἡ αὐ-
τὴ σάρξ· ἀλλὰ ἄλλη μὲν
σὰρξ ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ
σὰρξ κτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύ-
ων, ἄλλη δὲ πτηνῶν.
40 Καὶ σώματα ἐπουράνια,
καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλ'
ἑτέρα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δό-
ξα, ἑτέρα δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων.
41 Ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ
ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη
δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστέ-
ρος διαφέρει ἐν δόξῃ.
42 Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις
τῶν νεκρῶν. Σπείρεται ἐν
φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρ-
σίᾳ.
43 Σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ,
ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται
ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν
δυνάμει·
44 Σπείρεται σῶμα ψυ-
χικὸν, ἐγείρεται σῶμα πνευ-
ματικόν. Ἔστι σῶμα ψυχι-
κὸν, καὶ ἔστι σῶμα πνευμα-
τικόν.
45 Οὕτω καὶ γέγραπται·
Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρω-
πος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶ-
σαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς
πνεῦμα ζωοποιοῦν.
46 Ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ
πνευματικὸν, ἀλλὰ τὸ ψυ-
χικὸν, ἔπειτα τὸ πνευμα-
τικόν.
47 Ὁ πρῶτος ἄνθρω-
πος ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ
δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ
Κύριος ἐξ οὐρανοῦ.
48 Οἷος ὁ χοϊκὸς, τοιοῦ-
τοι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ οἷος ὁ
ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ
ἐπουράνιοι.
49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν
τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσο-
μεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπου-
ρανίου.
50 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελ-
φοί,

ροὶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βα-
σιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι
οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ
τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.
51 Ἰδοὺ, μυστήριον ὑμῖν
λέγω· Πάντες μὲν οὐ κοιμη-
θησόμεθα, πάντες δὲ ἀλ-
λαγησόμεθα·
52 Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ
ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ
σάλπιγγι, (σαλπίσει γὰρ) καὶ
οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄ-
φθαρτοι, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγη-
σόμεθα.
53 Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦ-
το ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν,
καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι
ἀθανασίαν.
54 Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν
τοῦτο ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν,
καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται
ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ
λόγος ὁ γεγραμμένος·
Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς
νῖκος.
55 Ποῦ σου, θάνατε, τὸ
κέντρον; Ποῦ σου, ᾅδη, τὸ
νῖκος;
56 Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θα-
νάτου, ἡ ἁμαρτία· ἡ δὲ δύ-
ναμις τῆς ἁμαρτίας, ὁ νόμος.
57 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ
διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος διὰ
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
58 Ὥστε, ἀδελφοί μου
ἀγαπητοὶ, ἑδραῖοι γίνεσθε,
ἀμετακίνητοι, περισσεύον-
τες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου
πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κό-
πος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν
Κυρίῳ.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς
τοὺς ἁγίους, ὥσπερ διέταξα ταῖς
ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας,
οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε.
2 Κατὰ μίαν σαββάτων
ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ
τιθέτω, θησαυρίζων ὅ, τι
ἂν εὐοδῶται· ἵνα μὴ ὅταν
ἔλθω, τότε λογίαι γίνων-
ται.
3 Ὅταν δὲ παραγένωμαι,
οὓς ἐὰν δοκιμάσητε δι' ἐπι-
στολῶν, τούτους πέμψω ἀπ-
ενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς
Ἱερουσαλήμ.
4 Ἐὰν δὲ ᾖ ἄξιον τοῦ
κἀμὲ πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ
πορεύσονται.
5 Ἐλεύσομαι δὲ πρὸς
ὑμᾶς, ὅταν Μακεδονίαν δι-
έλθω. (Μακεδονίαν γὰρ
διέρχομαι)
6 Πρὸς ὑμᾶς δὲ τυχὸν
παραμενῶ, ἢ καὶ παραχει-
μάσω, ἵνα ὑμεῖς με προ-
πέμψητε οὗ ἐὰν πορεύωμαι.
7 Οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἄρτι
ἐν παρόδῳ ἰδεῖν· ἐλπίζω
δὲ χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι
πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος
ἐπιτρέπῃ.
8 Ἐπιμενῶ δὲ ἐν Ἐφέσῳ
ἕως τῆς Πεντηκοστῆς.
9 Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε
μεγάλη

μεγάλη καὶ ἐνεργὴς, καὶ
ἀντικείμενοι πολλοί.
10 Ἐὰν δὲ ἔλθῃ Τιμό-
θεος, βλέπετε ἵνα ἀφόβως
γένηται πρὸς ὑμᾶς· τὸ γὰρ
ἔργον Κυρίου ἐργάζεται ὡς
καὶ ἐγώ.
11 Μή τις οὖν αὐτὸν ἐξου-
θενήσῃ· προπέμψατε δὲ
αὐτὸν ἐν εἰρήνῃ, ἵνα ἔλθῃ
πρός με· ἐκδέχομαι γὰρ
αὐτὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν.
12 Περὶ δὲ Ἀπολλὼ τοῦ
ἀδελφοῦ, πολλὰ παρεκάλε-
σα αὐτὸν ἵνα ἔλθῃ πρὸς
ὑμᾶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν· καὶ
πάντως οὐκ ἦν θέλημα ἵνα
νῦν ἔλθῃ· ἐλεύσεται δὲ ὅταν
εὐκαιρήσῃ.
13 Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν
τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κρα-
ταιοῦσθε.
14 Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγά-
πῃ γινέσθω.
15 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς,
ἀδελφοὶ, (οἴδατε τὴν οἰκίαν
Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρ-
χὴ τῆς Ἀχαΐας, καὶ εἰς δια-
κονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν
ἑαυτούς·)
16 Ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσ-
σησθε τοῖς τοιούτοις, καὶ
παντὶ τῷ συνεργοῦντι καὶ
κοπιῶντι.
17 Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρ-
ουσίᾳ Στεφανᾶ καὶ Φορτουνά-
του καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ
ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλή-
ρωσαν·
18 Ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ
ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν.
ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοι-
ούτους.
19 Ἀσπάζονται ὑμᾶς
αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας.
Ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυ-
ρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καὶ Πρί-
σκιλλα, σὺν τῇ κατ' οἶκον
αὐτῶν ἐκκλησίᾳ.
20 Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ
ἀδελφοὶ πάντες. Ἀσπά-
σασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι
ἁγίῳ.
21 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ
χειρὶ Παύλου.
22 Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύ-
ριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ἤτω
ἀνάθεμα, μαρὰν ἀθά.
23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου
Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν.
24 Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάν-
των ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
Ἀμήν.

Πρὸς Κορινθίους πρώτη ἐγρά-
φη ἀπὸ Φιλίππων διὰ
Στεφανᾶ καὶ Φορτουνά-
του καὶ Ἀχαϊκοῦ καὶ
Τιμοθέου.

ΠΑΥΛΟΥ

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ἐπιστολὴ Β.

Κεφ. α'. 1.
Παῦλος ἀπόστολος Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, διὰ θελήματος
Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελ-
φὸς, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ
τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, σὺν
τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὖσιν
ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ·
2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ
πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρ-
μῶν, καὶ Θεὸς πάσης παρα-
κλήσεως·
4 Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς
ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν,
εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρα-
καλεῖν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει,
διὰ τῆς παρακλήσεως ἧς πα-
ρακαλούμεθα αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ
Θεοῦ.
5 Ὅτι καθὼς περισσεύει
τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ
εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ Χριστοῦ
περισσεύει καὶ ἡ παράκλησις
ἡμῶν.
6 Εἴτε δὲ θλιβόμεθα,
ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως
καὶ σωτηρίας, τῆς ἐνεργουμένης
ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐτῶν παθη-
μάτων ὧν καὶ ἡμεῖς πάσχο-
μεν· εἴτε παρακαλούμεθα,
ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως
καὶ σωτηρίας.
7 Καὶ ἡ ἐλπὶς ἡμῶν βεβαία
ὑπὲρ ὑμῶν· εἰδότες ὅτι ὥσ-
περ κοινωνοί ἐστε τῶν παθημά-
των, οὕτω καὶ τῆς παρακλήσεως.
8 Οὐ γὰρ θέλομεν ὑμᾶς
ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς
θλίψεως ἡμῶν τῆς γενομένης
ἡμῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι καθ'
ὑπερβολὴν ἐβαρήθημεν ὑ-
πὲρ δύναμιν, ὥστε ἐξαπο-
ρηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν.
9 Ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς
τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου
ἐσχήκαμεν, ἵνα μὴ πεποιθό-
τες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ'
ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγείροντι
τοὺς νεκρούς·
10 Ὃς ἐκ τηλικούτου θανά-
του ἐῤῥύσατο ἡμᾶς, καὶ ῥύεται·
εἰς ὃν ἠλπίκαμεν ὅτι καὶ ἔτι
ῥύσεται·
11 Συνυπουργούντων καὶ
ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει,
ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων
τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ
πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ
ἡμῶν.
12 Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν
αὕτη ἐστὶ, τὸ μαρτύριον τῆς
συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν
ἁπλότητι

ἁπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ
Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ,
ἀλλ' ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστρά-
φημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισ-
σοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς.
13 Οὐ γὰρ ἄλλα γράφομεν
ὑμῖν ἀλλ' ἢ ἃ ἀναγινώσκε-
τε, ἢ καὶ ἐπιγινώσκετε· ἐλ-
πίζω δὲ ὅτι καὶ ἕως τέλους
ἐπιγνώσεσθε.
14 Καθὼς καὶ ἐπέγνωτε
ἡμᾶς ἀπὸ μέρους, ὅτι καύ-
χημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ
καὶ ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
15 Καὶ ταύτῃ τῇ πεποι-
θήσει ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς
ἐλθεῖν πρότερον, ἵνα δευ-
τέραν χάριν ἔχητε·
16 Καὶ δι' ὑμῶν διελθεῖν
εἰς Μακεδονίαν, καὶ πάλιν
ἀπὸ Μακεδονίας ἐλθεῖν
πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὑφ' ὑμῶν
προπεμφθῆναι εἰς τὴν Ἰου-
δαίαν.
17 Τοῦτο οὖν βουλευόμενος,
μήτι ἄρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρη-
σάμην; ἢ ἃ βουλεύομαι, κατὰ
σάρκα βουλεύομαι, ἵνα ᾖ
παρ' ἐμοὶ τὸ ναί, ναί, καὶ
τὸ οὔ, οὔ;
18 Πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὅτι
ὁ λόγος ἡμῶν ὁ πρὸς ὑμᾶς
οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ.
19 Ὁ γὰρ τοῦ Θεοῦ υἱὸς Ἰη-
σοῦς Χριστὸς ὁ ἐν ὑμῖν δι'
ἡμῶν κηρυχθείς, δι' ἐμοῦ καὶ
Σιλουανοῦ καὶ Τιμοθέου, οὐκ
ἐγένετο

ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ, ἀλλὰ ναὶ
ἐν αὐτῷ γέγονεν.
20 Ὅσαι γὰρ ἐπαγγελίαι
Θεοῦ, ἐν αὐτῷ τὸ ναί, καὶ
ἐν αὐτῷ τὸ ἀμήν, τῷ Θεῷ
πρὸς δόξαν δι' ἡμῶν.
21 Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς
σὺν ὑμῖν εἰς Χριστόν, καὶ
χρίσας ἡμᾶς, Θεός·
22 Ὁ καὶ σφραγισάμενος
ἡμᾶς, καὶ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα
τοῦ πνεύματος ἐν ταῖς καρ-
δίαις ἡμῶν.
23 Ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν
Θεὸν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὴν
ἐμὴν ψυχήν, ὅτι φειδόμε-
νος ὑμῶν, οὐκέτι ἦλθον εἰς
Κόρινθον.
24 Οὐχ ὅτι κυριεύομεν
ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συν-
εργοί ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν·
τῇ γὰρ πίστει ἑστήκατε.

Κεφ. β'. 2.

Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο,
τὸ μὴ πάλιν ἐλθεῖν ἐν λύπῃ
πρὸς ὑμᾶς.
2 Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς,
καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με,
εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;
3 Καὶ ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο
αὐτό, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην
ἔχω ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν·
πεποιθὼς ἐπὶ πάντας ὑ-
μᾶς, ὅτι ἡ ἐμὴ χαρά, πάν-
των ὑμῶν ἐστιν.
4 Ἐκ γὰρ πολλῆς θλί-
ψεως καὶ συνοχῆς καρδίας
ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν
δακρύων,

δακρύων, οὐχ᾽ ἵνα λυπηθῆ-
τε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα
γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως
εἰς ὑμᾶς.
5 Εἰ δέ τις λελύπηκεν,
οὐκ ἐμὲ λελύπηκεν, ἀλλ᾽ ἀπὸ
μέρους, ἵνα μὴ ἐπιβαρῶ
πάντας ὑμᾶς.
6 Ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ
ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ τῶν
πλειόνων.
7 Ὥστε τοὐναντίον μᾶλ-
λον ὑμᾶς χαρίσασθαι, καὶ πα-
ρακαλέσαι, μήπως τῇ πε-
ρισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ
ὁ τοιοῦτος.
8 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς
κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην.
9 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἔγρα-
ψα, ἵνα γνῶ τὴν δοκιμὴν
ὑμῶν, εἰ εἰς πάντα ὑπή-
κοοί ἐστε.
10 Ὧ δέ τι χαρίζεσθε, καὶ
ἐγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχά-
ρισμαι, ᾧ κεχάρισμαι, δι᾽
ὑμᾶς, ἐν προσώπῳ Χριστοῦ,
11 Ἵνα μὴ πλεονεκτη-
θῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ· οὐ
γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνο-
οῦμεν.
12 Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν
Τρῳάδα εἰς τὸ εὐαγγέλιον
τοῦ Χριστοῦ, καὶ θύρας μοι ἀνε-
ῳγμένης ἐν Κυρίῳ,
13 Οὐκ ἔσχηκα ἄνεσιν
τῷ πνεύματί μου, τῷ μὴ
εὑρεῖν με Τίτον τὸν ἀδελφόν
μου· ἀλλὰ ἀποταξάμενος
αὐτοῖς, ἐξῆλθον εἰς Μα-
κεδονίαν.
14 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις,
τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι
ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ τὴν
ὀσμὴν τῆς γνώσεως αὐτοῦ
φανεροῦντι δι᾽ ἡμῶν ἐν παν-
τὶ τόπῳ·
15 Ὅτι Χριστοῦ εὐωδία ἐ-
σμὲν τῷ Θεῷ, ἐν τοῖς σω-
ζομένοις, καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυ-
μένοις·
16 Οἷς μὲν, ὀσμὴ θανάτου
εἰς θάνατον· οἷς δὲ, ὀσμὴ
ζωῆς εἰς ζωήν. Καὶ πρὸς
ταῦτα τίς ἱκανός;
17 Οὐ γάρ ἐσμεν, ὡς οἱ
πολλοὶ, καπηλεύοντες τὸν λό-
γον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ ὡς ἐξ εἰ-
λικρινείας, ἀλλ᾽ ὡς ἐκ Θεοῦ,
κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χρι-
στῷ λαλοῦμεν.

Κεφ. γ´. 3.

Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς
συνιστάνειν; Εἰ μὴ χρήζο-
μεν, ὥς τινες, συστατικῶν
ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐξ
ὑμῶν συστατικῶν;
2 Ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑ-
μεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν
ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γι-
νωσκομένη καὶ ἀναγινωσκο-
μένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώ-
πων·
3 Φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐ-
πιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖ-
σα ὑφ᾽ ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη
οὐ μέλανι, ἀλλὰ πνεύματι
Θεοῦ

Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ
λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλαξὶ
καρδίας σαρκίναις.
4 Πεποίθησιν δὲ τοιαύ-
την ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ
πρὸς τὸν Θεόν.
5 Οὐχ ὅτι ἱκανοί ἐσμεν
ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι,
ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανό-
της ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ·
6 Ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς
διακόνους καινῆς διαθήκης,
οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύ-
ματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀπο-
κτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωο-
ποιεῖ.
7 Εἰ δὲ ἡ διακονία τοῦ
θανάτου ἐν γράμμασιν, ἐν-
τετυπωμένη ἐν λίθοις, ἐ-
γενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μὴ δύ-
νασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσ-
ραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον Μω-
σέως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ
προσώπου αὐτοῦ, τὴν καταργου-
μένην·
8 Πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ δια-
κονία τοῦ πνεύματος ἔσται
ἐν δόξῃ;
9 Εἰ γὰρ ἡ διακονία τῆς
κατακρίσεως, δόξα, πολ-
λῷ μᾶλλον περισσεύει ἡ δια-
κονία τῆς δικαιοσύνης ἐν
δόξῃ.
10 Καὶ γὰρ οὐδὲ δεδόξα-
σται τὸ δεδοξασμένον, ἐν τού-
τῳ τῷ μέρει, εἵνεκεν τῆς ὑπερ-
βαλλούσης δόξης.
11 Εἰ γὰρ τὸ καταργούμε-
νον, διὰ δόξης, πολλῷ μᾶλ-
λον τὸ μένον, ἐν δόξῃ.
12 Ἔχοντες οὖν τοιαύ-
την ἐλπίδα, πολλῇ παῤῥη-
σίᾳ χρώμεθα·
13 Καὶ οὐ καθάπερ Μω-
σῆς ἐτίθει κάλυμμα ἐπὶ τὸ
πρόσωπον ἑαυτοῦ, πρὸς τὸ
μὴ ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσ-
ραὴλ εἰς τὸ τέλος τοῦ κατ-
αργουμένου.
14 Ἀλλ' ἐπωρώθη τὰ νο-
ήματα αὐτῶν· ἄχρι γὰρ τῆς
σήμερον τὸ αὐτὸ κάλυμμα
ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς παλαι-
ᾶς διαθήκης μένει, μὴ ἀνα-
καλυπτόμενον, ὅ, τι ἐν Χρι-
στῷ καταργεῖται.
15 Ἀλλ' ἕως σήμερον, ἡ-
νίκα ἀναγινώσκεται Μωσῆς,
κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν
αὐτῶν κεῖται.
16 Ἡνίκα δ' ἂν ἐπιστρέ-
ψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖ-
ται τὸ κάλυμμα.
17 Ὁ δὲ Κύριος τὸ πνεῦ-
μά ἐστιν· οὗ δὲ τὸ πνεῦμα
Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία.
18 Ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνα-
κεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν
δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμε-
νοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μετα-
μορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς
δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου
πνεύματος.

Κεφ. δ'. 4.

Διὰ τοῦτο ἔχοντες τὴν
διακονίαν ταύτην, καθὼς

ἠλεήθημεν, οὐκ ἐκκακοῦμεν·
2 Ἀλλ' ἀπειπάμεθα τὰ
κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, μὴ
περιπατοῦντες ἐν πανουργίᾳ,
μηδὲ δολοῦντες τὸν λόγον τοῦ
Θεοῦ, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς
ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυ-
τοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδη-
σιν ἀνθρώπων, ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ.
3 Εἰ δὲ καὶ ἔστι κεκαλυμμέ-
νον τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν, ἐν
τοῖς ἀπολλυμένοις ἐστὶ κε-
καλυμμένον·
4 Ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶ-
νος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νο-
ήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ
μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φω-
τισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δό-
ξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν
τοῦ Θεοῦ.
5 Οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσ-
σομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν
Κύριον· ἑαυτοὺς δὲ, δούλους
ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν.
6 Ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ
σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔ-
λαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις
ἡμῶν, πρὸς φωτισμὸν τῆς
γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ
ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
7 Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν
τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύε-
σιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυ-
νάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἐξ
ἡμῶν.
8 Ἐν παντὶ θλιβόμενοι,
ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι· ἀπο-
ρούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορού-
μενοι·
9 Διωκόμενοι, ἀλλ' οὐκ
ἐγκαταλειπόμενοι· κατα-
βαλλόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἀπολ-
λύμενοι·
10 Πάντοτε τὴν νέκρωσιν
τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώ-
ματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ
ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι
ἡμῶν φανερωθῇ.
11 Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶν-
τες, εἰς θάνατον παραδιδό-
μεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ
ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν
τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν.
12 Ὥστε ὁ μὲν θάνατος
ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ
ἐν ὑμῖν.
13 Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ
πνεῦμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ
γεγραμμένον, Ἐπίστευσα,
διὸ ἐλάλησα· καὶ ἡμεῖς πι-
στεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν,
14 Εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας
τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ ἡμᾶς
διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ, καὶ παρα-
στήσει σὺν ὑμῖν.
15 Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑ-
μᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονά-
σασα, διὰ τῶν πλειόνων τὴν
εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς
τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.
16 Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν,
ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄν-
θρωπος διαφθείρεται, ἀλλ'
ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέ-
ρᾳ καὶ ἡμέρᾳ.

17 Τὰ

17 Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλα-
φρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, καθ'
ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν, αἰ-
ώνιον βάρος δόξης κατερ-
γάζεται ἡμῖν·
18 Μὴ σκοπούντων ἡμῶν
τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ
βλεπόμενα. τὰ γὰρ βλεπό-
μενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ
βλεπόμενα, αἰώνια.

Κεφ. ε'. 5.

Οἴδαμεν γὰρ, ὅτι, ἐὰν
ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ
σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδο-
μὴν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν
ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν
τοῖς οὐρανοῖς.
2 Καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενά-
ζομεν, τὸ οἰκητήριον ἡμῶν
τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθαι
ἐπιποθοῦντες.
3 Εἴ γε καὶ ἐνδυσάμενοι, οὐ
γυμνοὶ εὑρεθησόμεθα.
4 Καὶ γὰρ οἱ ὄντες ἐν τῷ
σκήνει στενάζομεν, βαρούμε-
νοι· ἐφ' ᾧ οὐ θέλομεν ἐκ-
δύσασθαι, ἀλλ' ἐπενδύσασθαι,
ἵνα καταποθῇ τὸ θνητὸν
ὑπὸ τῆς ζωῆς.
5 Ὁ δὲ κατεργασάμενος
ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, Θεὸς·
ὁ καὶ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀῤῥαβῶνα
τοῦ πνεύματος.
6 Θαῤῥοῦντες οὖν πάντο-
τε, καὶ εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦν-
τες ἐν τῷ σώματι, ἐκδημοῦ-
μεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου.
7 (Διὰ πίστεως γὰρ περι-
πατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους)
8 Θαῤῥοῦμεν δὲ, καὶ εὐδο-
κοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ
τοῦ σώματος, καὶ ἐνδημῆσαι
πρὸς τὸν Κύριον.
9 Διὸ καὶ φιλοτιμούμεθα,
εἴτε ἐνδημοῦντες, εἴτε ἐκ-
δημοῦντες, εὐάρεστοι αὐτῷ
εἶναι.
10 Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς
φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν
τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα
κομίσηται ἕκαστος τὰ διὰ
τοῦ σώματος, πρὸς ἃ ἔ-
πραξεν, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε
κακόν.
11 Εἰδότες οὖν τὸν φόβον
τοῦ Κυρίου, ἀνθρώπους πείθο-
μεν, Θεῷ δὲ πεφανερώμε-
θα· ἐλπίζω δὲ καὶ ἐν ταῖς
συνειδήσεσιν ὑμῶν, πεφανε-
ρῶσθαι.
12 Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς
συνιστάνομεν ὑμῖν, ἀλλὰ
ἀφορμὴν διδόντες ὑμῖν
καυχήματος ὑπὲρ ἡμῶν·
ἵνα ἔχητε πρὸς τοὺς ἐν προσ-
ώπῳ καυχωμένους, καὶ οὐ καρ-
δίᾳ.
13 Εἴτε γὰρ ἐξέστημεν, Θεῷ·
εἴτε σωφρονοῦμεν, ὑμῖν.
14 Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χρι-
στοῦ συνέχει ἡμᾶς, κρίναντας
τοῦτο, ὅτι εἰ εἷς ὑπὲρ πάν-
των ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάν-
τες ἀπέθανον.
15 Καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπ-
έθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μη-

κέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ
τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι
καὶ ἐγερθέντι.
16 Ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν
οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα·
εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρ-
κα Χριστὸν, ἀλλὰ νῦν οὐκ ἔτι
γινώσκομεν.
17 Ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ,
καινὴ κτίσις. Τὰ ἀρχαῖα
παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ
τὰ πάντα.
18 Τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ
Θεοῦ τοῦ καταλλάξαντος ἡ-
μᾶς ἑαυτῷ διὰ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακο-
νίαν τῆς καταλλαγῆς·
19 Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν
Χριστῷ κόσμον καταλλάσ-
σων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμε-
νος αὐτοῖς τὰ παραπτώμα-
τα αὐτῶν, καὶ θέμενος ἐν
ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλ-
λαγῆς.
20 Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρε-
σβεύομεν, ὡς τοῦ Θεοῦ παρα-
καλοῦντος δι' ἡμῶν· δεό-
μεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, Καταλ-
λάγητε τῷ Θεῷ.
21 Τὸν γὰρ μὴ γνόντα
ἁμαρτίαν, ὑπὲρ ἡμῶν ἁ-
μαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς
γινώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ
ἐν αὐτῷ.

Κεφ. ϛ'. 6.

Συνεργοῦντες δὲ καὶ παρα-
καλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χά-
ριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς.
2 Λέγει γάρ· Καιρῷ δε-
κτῷ ἐπήκουσά σου, καὶ ἐν ἡ-
μέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά
σοι. Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσ-
δεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σω-
τηρίας.
3 Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ
διδόντες προσκοπὴν, ἵνα
μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία·
4 Ἀλλ' ἐν παντὶ συνι-
στῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διά-
κονοι· ἐν ὑπομονῇ πολλῇ,
ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις,
ἐν στενοχωρίαις,
5 Ἐν πληγαῖς, ἐν φυ-
λακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις,
ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν
νηστείαις,
6 Ἐν ἁγνότητι, ἐν γνώσει,
ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστό-
τητι, ἐν πνεύματι ἁγίῳ, ἐν
ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ,
7 Ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν
δυνάμει Θεοῦ· διὰ τῶν ὅ-
πλων τῆς δικαιοσύνης τῶν
δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν,
8 Διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας,
διὰ δυσφημίας καὶ εὐφη-
μίας· ὡς πλάνοι, καὶ ἀλη-
θεῖς·
9 Ὡς ἀγνοούμενοι, καὶ ἐπι-
γινωσκόμενοι· ὡς ἀποθνή-
σκοντες, καὶ ἰδοὺ ζῶμεν· ὡς
παιδευόμενοι, καὶ μὴ θανα-
τούμενοι·
10 Ὡς λυπούμενοι, ἀεὶ
δὲ χαίροντες· ὡς πτωχοὶ,
πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες· ὡς

μηδὲν ἔχοντες, καὶ πάντα κατέχοντες.

11 Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται.

12 Οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν· στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν.

13 Τὴν δὲ αὐτὴν ἀντιμισθίαν, (ὡς τέκνοις λέγω) πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς.

14 Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;

15 Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;

16 Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω· καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεὸς, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός.

17 Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν, καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε· κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς,

18 Καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Κεφ. ζ'. 7.

Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοὶ, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

2 Χωρήσατε ἡμᾶς· οὐδένα ἠδικήσαμεν, οὐδένα ἐφθείραμεν, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν.

3 Οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω· προείρηκα γὰρ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐστε εἰς τὸ συναποθανεῖν καὶ συζῆν.

4 Πολλή μοι παῤῥησία πρὸς ὑμᾶς, πολλή μοι καύχησις ὑπὲρ ὑμῶν· πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν.

5 Καὶ γὰρ ἐλθόντων ἡμῶν εἰς Μακεδονίαν, οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σὰρξ ἡμῶν, ἀλλ' ἐν παντὶ θλιβόμενοι· ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι.

6 Ἀλλ' ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινοὺς, παρεκάλεσεν ἡμᾶς, ὁ Θεὸς, ἐν τῇ παρουσίᾳ Τίτου.

7 Οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρακλήσει ᾗ παρεκλήθη ἐφ' ὑμῖν, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν, τὸν ὑμῶν ὀδυρμὸν, τὸν ὑμῶν ζῆλον ὑπὲρ ἐμοῦ· ὥστε με μᾶλλον χαρῆναι.

8 Ὅτι εἰ καὶ ἐλύπησα ὑ

ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ, οὐ μετα-
μέλομαι, εἰ καὶ μετεμελό-
μην· βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπι-
στολὴ ἐκείνη, εἰ καὶ πρὸς ὥραν,
ἐλύπησεν ὑμᾶς.
9 Νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυ-
πήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε
εἰς μετάνοιαν· ἐλυπήθητε
γὰρ κατὰ Θεόν, ἵνα ἐν μηδενὶ
ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν.
10 Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη
μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀ-
μεταμέλητον κατεργάζεται·
ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνα-
τον κατεργάζεται.
11 Ἰδοὺ γὰρ αὐτὸ τοῦτο, τὸ
κατὰ Θεὸν λυπηθῆναι ὑμᾶς,
πόσην κατειργάσατο ἐν ὑμῖν
σπουδήν, ἀλλὰ ἀπολογίαν,
ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φό-
βον, ἀλλὰ ἐπιπόθησιν, ἀλλὰ
ζῆλον, ἀλλ' ἐκδίκησιν; Ἐν
παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς
ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι.
12 Ἄρα εἰ καὶ ἔγραψα ὑ-
μῖν, οὐχ εἵνεκεν τοῦ ἀδική-
σαντος, οὐδὲ εἵνεκεν τοῦ
ἀδικηθέντος· ἀλλ' εἵνεκεν
τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν
ἡμῶν τὴν ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς
ὑμᾶς, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
13 Διὰ τοῦτο παρακε-
κλήμεθα ἐπὶ τῇ παρακλή-
σει ὑμῶν· περισσοτέρως δὲ
μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπὶ τῇ
χαρᾷ Τίτου, ὅτι ἀναπέ-
παυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ
πάντων ὑμῶν.
14 Ὅτι εἴ τι αὐτῷ ὑπὲρ
ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατῃ-
σχύνθην· ἀλλ' ὡς πάντα
ἐν ἀληθείᾳ ἐλαλήσαμεν
ὑμῖν, οὕτω καὶ ἡ καύχησις
ἡμῶν ἡ ἐπὶ Τίτου, ἀλήθεια
ἐγενήθη.
15 Καὶ τὰ σπλάγχνα
αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς
ἐστιν, ἀναμιμνησκομένου τὴν
πάντων ὑμῶν ὑπακοήν·
ὡς μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐδέξα-
σθε αὐτόν.
16 Χαίρω οὖν ὅτι ἐν παντὶ
θαῤῥῶ ἐν ὑμῖν.

Κεφ. η'. 8.

Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελ-
φοί, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν
δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλη-
σίαις τῆς Μακεδονίας·
2 Ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ
θλίψεως ἡ περισσεία τῆς
χαρᾶς αὐτῶν, καὶ ἡ κατὰ βά-
θους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσ-
σευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλό-
τητος αὐτῶν.
3 Ὅτι κατὰ δύναμιν (μαρ-
τυρῶ) καὶ ὑπὲρ δύναμιν αὐθ-
αίρετοι·
4 Μετὰ πολλῆς παρακλή-
σεως δεόμενοι ἡμῶν, τὴν
χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς δια-
κονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, δέ-
ξασθαι ἡμᾶς.
5 Καὶ οὐ καθὼς ἠλπίσα-
μεν, ἀλλ' ἑαυτοὺς ἔδωκαν
πρῶτον τῷ Κυρίῳ καὶ ἡμῖν,
διὰ θελήματος Θεοῦ.

6 Εἰς

6 Εἰς τὸ παρακαλέσαι ἡμᾶς Τίτον, ἵνα καθὼς προενήρξατο, οὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην.

7 Ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐν παντὶ περισσεύετε, πίστει, καὶ λόγῳ, καὶ γνώσει, καὶ πάσῃ σπουδῇ, καὶ τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ, ἵνα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι περισσεύητε.

8 Οὐ κατ᾽ ἐπιταγὴν λέγω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑτέρων σπουδῆς, καὶ τὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης γνήσιον δοκιμάζων.

9 Γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι᾽ ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν· ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε.

10 Καὶ γνώμην ἐν τούτῳ δίδωμι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθε ἀπὸ πέρυσι.

11 Νυνὶ δὲ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε· ὅπως καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλειν, οὕτω καὶ τὸ ἐπιτελέσαι ἐκ τοῦ ἔχειν.

12 Εἰ γὰρ ἡ προθυμία πρόκειται, καθὸ ἐὰν ἔχῃ τις, εὐπρόσδεκτος, οὐ καθὸ οὐκ ἔχει.

13 Οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλίψις·

14 Ἀλλ᾽ ἐξ ἰσότητος, ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα· ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης·

15 Καθὼς γέγραπται· Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε· καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε.

16 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ τῷ διδόντι τὴν αὐτὴν σπουδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ Τίτου·

17 Ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν ἐδέξατο· σπουδαιότερος δὲ ὑπάρχων, αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ὑμᾶς.

18 Συνεπέμψαμεν δὲ μετ᾽ αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν, οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν·

19 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν συνέκδημος ἡμῶν, σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ᾽ ἡμῶν πρὸς τὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν ὑμῶν.

20 Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ᾽ ἡμῶν·

21 Προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων.

22 Συνεπέμψαμεν δὲ αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς πολλάκις σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον, πε-

ποιθήσ

πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς.
23 Εἴτε ὑπὲρ Τίτου, κοι-
νωνὸς ἐμὸς καὶ εἰς ὑμᾶς συν-
εργός· εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν,
ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα
Χριστοῦ.
24 Τὴν οὖν ἔνδειξιν τῆς ἀ-
γάπης ὑμῶν, καὶ ἡμῶν καυ-
χήσεως ὑπὲρ ὑμῶν, εἰς αὐ-
τοὺς ἐνδείξασθε, καὶ εἰς πρόσ-
ωπον τῶν ἐκκλησιῶν.

Κεφ. θ΄. 9.

Περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονί-
ας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, περισσόν
μοί ἐστι τὸ γράφειν ὑμῖν·
2 Οἶδα γὰρ τὴν προθυμί-
αν ὑμῶν, ἣν ὑπὲρ ὑμῶν
καυχῶμαι Μακεδόσιν, ὅτι
Ἀχαΐα παρεσκεύασται ἀπὸ
πέρυσι· καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζῆλος
ἠρέθισε τοὺς πλείονας.
3 Ἔπεμψα δὲ τοὺς ἀδελ-
φούς, ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡ-
μῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ
ἐν τῷ μέρει τούτῳ· ἵνα (καθ-
ὼς ἔλεγον) παρεσκευασμέ-
νοι ἦτε·
4 Μή πως ἐὰν ἔλθωσι
σὺν ἐμοὶ Μακεδόνες, καὶ εὕ-
ρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευά-
στους, καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς
(ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμεῖς) ἐν
τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυ-
χήσεως.
5 Ἀναγκαῖον οὖν ἡγη-
σάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀ-
δελφούς, ἵνα προέλθωσιν
εἰς ὑμᾶς, καὶ προκαταρτίσω-
σι τὴν προκατηγγελμένην
εὐλογίαν ὑμῶν, ταύτην ἑ-
τοίμην εἶναι· οὕτως ὡς εὐλο-
γίαν, καὶ μὴ ὥσπερ πλεονεξίαν.
6 Τοῦτο δέ, Ὁ σπείρων φει-
δομένως, φειδομένως καὶ θε-
ρίσει· καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐ-
λογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ
θερίσει.
7 Ἕκαστος καθὼς προαι-
ρεῖται τῇ καρδίᾳ· μὴ ἐκ λύ-
πης, ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἱλαρὸν
γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός.
8 Δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶ-
σαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑ-
μᾶς· ἵνα ἐν παντὶ πάντοτε
πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες,
περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον
ἀγαθόν·
9 (Καθὼς γέγραπται· Ἐ-
σκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πέ-
νησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ
μένει εἰς τὸν αἰῶνα.
10 Ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρ-
μα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον
εἰς βρῶσιν χορηγήσαι, καὶ
πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν, καὶ
αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς
δικαιοσύνης ὑμῶν)
11 Ἐν παντὶ πλουτιζόμε-
νοι εἰς πᾶσαν ἁπλότητα, ἥτις
κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχα-
ριστίαν τῷ Θεῷ.
12 Ὅτι ἡ διακονία τῆς λει-
τουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶ
προσαναπληροῦσα τὰ ὑστε-
ρήματα τῶν ἁγίων, ἀλλὰ
καὶ περισσεύουσα διὰ πολ-
λῶν

λῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ,

13 (Διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἁπλότητι τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς, καὶ εἰς πάντας)

14 Καὶ αὐτῶν δεήσει ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπιποθούντων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐφ' ὑμῖν.

15 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ αὐτοῦ δωρεᾷ.

Κεφ. ι'. 10.

Αὐτὸς δὲ ἐγὼ Παῦλος παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τῆς πρᾳότητος καὶ ἐπιεικείας τοῦ Χριστοῦ, ὃς κατὰ πρόσωπον μὲν ταπεινὸς ἐν ὑμῖν, ἀπὼν δὲ θαῤῥῶ εἰς ὑμᾶς.

2 Δέομαι δὲ τὸ μὴ παρὼν θαῤῥῆσαι τῇ πεποιθήσει ᾗ λογίζομαι τολμῆσαι ἐπί τινας τοὺς λογιζομένους ἡμᾶς ὡς κατὰ σάρκα περιπατοῦντας.

3 Ἐν σαρκὶ γὰρ περιπατοῦντες, οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα.

4 (Τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικὰ, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων)

5 Λογισμοὺς καθαιροῦντες, καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ,

6 Καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες ἐκδικῆσαι πᾶσαν παρακοὴν, ὅταν πληρωθῇ ὑμῶν ἡ ὑπακοή.

7 Τὰ κατὰ πρόσωπον βλέπετε; Εἴ τις πέποιθεν ἑαυτῷ Χριστοῦ εἶναι, τοῦτο λογιζέσθω πάλιν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι καθὼς αὐτὸς Χριστοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς Χριστοῦ.

8 Ἐάν τε γὰρ καὶ περισσότερόν τι καυχήσωμαι περὶ τῆς ἐξουσίας ἡμῶν, ἧς ἔδωκεν ὁ Κύριος ἡμῖν εἰς οἰκοδομὴν, καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν ὑμῶν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι·

9 Ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιστολῶν.

10 Ὅτι αἱ μὲν ἐπιστολαὶ, φησὶ, βαρεῖαι καὶ ἰσχυραί· ἡ δὲ παρουσία τοῦ σώματος ἀσθενὴς, καὶ ὁ λόγος ἐξουθενημένος.

11 Τοῦτο λογιζέσθω ὁ τοιοῦτος, ὅτι οἷοί ἐσμεν τῷ λόγῳ δι' ἐπιστολῶν ἀπόντες, τοιοῦτοι καὶ παρόντες τῷ ἔργῳ.

12 Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων· ἀλλὰ αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, καὶ συγκρίνοντες ἑαυτοὺς ἑαυτοῖς οὐ συνιοῦσιν.

13 Ἡμεῖς δὲ οὐχὶ εἰς τὰ ἄ-
μετρα καυχησόμεθα· ἀλλὰ
κατὰ τὸ μέτρον τοῦ κανόνος οὗ
ἐμέρισεν ἡμῖν ὁ Θεὸς, μέ-
τρου ἐφικέσθαι ἄχρι καὶ ὑμῶν.
14 Οὐ γὰρ ὡς μὴ ἐφικνού-
μενοι εἰς ὑμᾶς, ὑπερεκτείνο-
μεν ἑαυτούς· ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν
ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγε-
λίῳ τοῦ Χριστοῦ.
15 Οὐκ εἰς τὰ ἄμετρα
καυχώμενοι, ἐν ἀλλοτρίοις
κόποις, ἐλπίδα δὲ ἔχοντες,
αὐξανομένης τῆς πίστεως ὑ-
μῶν, ἐν ὑμῖν μεγαλυνθῆ-
ναι κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν εἰς
περισσείαν·
16 Εἰς τὰ ὑπερέκεινα ὑ-
μῶν εὐαγγελίσασθαι· οὐκ ἐν
ἀλλοτρίῳ κανόνι εἰς τὰ ἕ-
τοιμα καυχήσασθαι.
17 Ὁ δὲ καυχώμενος, ἐν
Κυρίῳ καυχάσθω.
18 Οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνι-
στῶν, ἐκεῖνός ἐστι δόκιμος,
ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συνίστησιν.

Κεφ. ια'. 11.

Ὄφελον ἀνείχεσθέ μου μι-
κρόν τι τῆς ἀφροσύνης· ἀλλὰ
καὶ ἀνέχεσθέ μου.
2 Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζή-
λῳ· ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ
ἀνδρὶ παρθένον ἁγνὴν πα-
ραστῆσαι τῷ Χριστῷ.
3 Φοβοῦμαι δὲ μή πως ὡς
ὁ ὄφις Εὔαν ἐξηπάτησεν ἐν
τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω
φθαρῇ τὰ νοήματα ὑμῶν,
ἀπὸ τῆς ἁπλότητος τῆς εἰς τὸν
Χριστόν.
4 Εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος
ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ὃν οὐκ
ἐκηρύξαμεν, ἢ πνεῦμα ἕτε-
ρον λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλάβε-
τε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ
οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἠνεί-
χεσθε.
5 Λογίζομαι γὰρ μηδὲν
ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν
ἀποστόλων.
6 Εἰ δὲ καὶ ἰδιώτης τῷ λό-
γῳ, ἀλλ' οὐ τῇ γνώσει· ἀλλ'
ἐν παντὶ φανερωθέντες ἐν
πᾶσιν εἰς ὑμᾶς.
7 Ἢ ἁμαρτίαν ἐποίησα,
ἐμαυτὸν ταπεινῶν, ἵνα ὑμεῖς
ὑψωθῆτε, ὅτι δωρεὰν τὸ τοῦ
Θεοῦ εὐαγγέλιον εὐηγγελι-
σάμην ὑμῖν;
8 Ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύ-
λησα, λαβὼν ὀψώνιον, πρὸς
τὴν ὑμῶν διακονίαν·
9 Καὶ παρὼν πρὸς ὑμᾶς
καὶ ὑστερηθεὶς, οὐ κατεν-
άρκησα οὐδενός. Τὸ γὰρ
ὑστέρημά μου προσανεπλή-
ρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ἐλθόν-
τες ἀπὸ Μακεδονίας·
καὶ ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑ-
μῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα, καὶ
τηρήσω.
10 Ἔστιν ἀλήθεια Χριστοῦ
ἐν ἐμοὶ, ὅτι ἡ καύχησις αὕ-
τη οὐ φραγήσεται εἰς ἐμὲ ἐν
τοῖς κλίμασι τῆς Ἀχαΐας.
11 Διατί; ὅτι οὐκ ἀγα-

πῶ ὑμᾶς; Ὁ Θεὸς οἶδεν.

12 Ὃ δὲ ποιῶ, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐκκόψω τὴν ἀφορμὴν τῶν θελόντων ἀφορμὴν, ἵνα ἐν ᾧ καυχῶνται, εὑρεθῶσι καθὼς καὶ ἡμεῖς.

13 Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ.

14 Καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός.

15 Οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης· ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

16 Πάλιν λέγω, μή τις με δόξῃ ἄφρονα εἶναι· εἰ δὲ μή γε, κἂν ὡς ἄφρονα δέξασθέ με, ἵνα μικρόν τι κἀγὼ καυχήσωμαι.

17 Ὃ λαλῶ, οὐ λαλῶ κατὰ Κύριον, ἀλλ' ὡς ἐν ἀφροσύνῃ, ἐν ταύτῃ τῇ ὑποστάσει τῆς καυχήσεως.

18 Ἐπεὶ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, κἀγὼ καυχήσομαι.

19 Ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων, φρόνιμοι ὄντες.

20 Ἀνέχεσθε γὰρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ, εἴ τις κατεσθίει, εἴ τις λαμβάνει, εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει.

21 Κατὰ ἀτιμίαν λέγω, ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν· ἐν ᾧ δ' ἄν τις τολμᾷ, (ἐν ἀφροσύνῃ λέγω) τολμῶ κἀγώ.

22 Ἑβραῖοί εἰσι; κἀγώ. Ἰσραηλῖταί εἰσι; κἀγώ. σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; κἀγώ.

23 Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; (παραφρονῶν λαλῶ) ὑπὲρ ἐγώ· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις.

24 Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον.

25 Τρὶς ἐρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρὶς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα.

26 Ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις,

27 Ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι.

28 Χωρὶς τῶν παρεκτὸς, ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν.

29 Τί

29 Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀ-
σθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται,
καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;
30 Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ
τῆς ἀσθενείας μου καυχή-
σομαι.
31 Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶ-
δεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι.
32 Ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρ-
χης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐ-
φρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πό-
λιν, πιάσαι με θέλων·
33 Καὶ διὰ θυρίδος ἐν
σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ
τείχους, καὶ ἐξέφυγον τὰς
χεῖρας αὐτοῦ.

Κεφ. ιβ'. 12.

Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει
μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀ-
πτασίας καὶ ἀποκαλύψεις
Κυρίου.
2 Οἶδα ἄνθρωπον ἐν
Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσ-
σάρων, (εἴτε ἐν σώματι, οὐκ
οἶδα· εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώμα-
τος, οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶ-
δεν) ἁρπαγέντα τὸν τοιοῦτον
ἕως τρίτου οὐρανοῦ.
3 Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄν-
θρωπον, (εἴτε ἐν σώματι,
εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ
οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδεν)
4 Ὅτι ἡρπάγη εἰς τὸν παρά-
δεισον, καὶ ἤκουσεν ἄρρητα
ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώ-
πῳ λαλῆσαι.
5 Ὑπὲρ τοῦ τοιούτου καυχή-
σομαι· ὑπὲρ δὲ ἐμαυτοῦ οὐ
καυχήσομαι, εἰ μὴ ἐν ταῖς
ἀσθενείαις μου.
6 Ἐὰν γὰρ θελήσω καυ-
χήσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων·
ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ. φείδομαι
δὲ, μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται
ὑπὲρ ὃ βλέπει με, ἢ ἀκούει
τι ἐξ ἐμοῦ.
7 Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν
ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπερ-
αίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ
τῇ σαρκὶ, ἄγγελος Σα-
τᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα
μὴ ὑπεραίρωμαι.
8 Ὑπὲρ τούτου τρὶς τὸν Κύ-
ριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀπο-
στῇ ἀπ' ἐμοῦ.
9 Καὶ εἴρηκέ μοι· Ἀρκεῖ
σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύνα-
μίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦ-
ται. Ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυ-
χήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις
μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐ-
μὲ ἡ δύναμις τοῦ Χρι-
στοῦ.
10 Διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθε-
νείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀ-
νάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν
στενοχωρίαις ὑπὲρ Χριστοῦ· ὅ-
ταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός
εἰμι.
11 Γέγονα ἄφρων καυ-
χώμενος· ὑμεῖς με ἠναγ-
κάσατε· ἐγὼ γὰρ ὤφειλον
ὑφ' ὑμῶν συνίστασθαι· οὐ-
δὲν γὰρ ὑστέρησα τῶν ὑπὲρ

λίαν ἀποστόλων, εἰ καὶ οὐδέν εἰμι.

12 Τὰ μὲν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου κατειργάσθη ἐν ὑμῖν ἐν πάσῃ ὑπομονῇ, ἐν σημείοις καὶ τέρασι καὶ δυνάμεσι.

13 Τί γάρ ἐστιν ὃ ἡττήθητε ὑπὲρ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας, εἰ μὴ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ οὐ κατενάρκησα ὑμῶν; Χαρίσασθέ μοι τὴν ἀδικίαν ταύτην.

14 Ἰδοὺ, τρίτον ἑτοίμως ἔχω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐ καταναρκήσω ὑμῶν· οὐ γὰρ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ᾽ ὑμᾶς· οὐ γὰρ ὀφείλει τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσι θησαυρίζειν, ἀλλ᾽ οἱ γονεῖς τοῖς τέκνοις.

15 Ἐγὼ δὲ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· εἰ καὶ περισσοτέρως ὑμᾶς ἀγαπῶν, ἧττον ἀγαπῶμαι.

16 Ἔστω δὲ, ἐγὼ οὐ κατεβάρησα ὑμᾶς· ἀλλ᾽ ὑπάρχων πανοῦργος, δόλῳ ὑμᾶς ἔλαβον.

17 Μή τινα ὧν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, δι᾽ αὐτοῦ ἐπλεονέκτησα ὑμᾶς;

18 Παρεκάλεσα Τίτον, καὶ συναπέστειλα τὸν ἀδελφόν· μή τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; οὐ τῷ αὐτῷ πνεύματι περιεπατήσαμεν; οὐ τοῖς αὐτοῖς ἴχνεσι;

19 Πάλιν, δοκεῖτε ὅτι ὑμῖν ἀπολογούμεθα; κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· τὰ δὲ πάντα, ἀγαπητοὶ, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς.

20 Φοβοῦμαι γὰρ, μή πως ἐλθὼν οὐχ οἵους θέλω εὕρω ὑμᾶς, κἀγὼ εὑρεθῶ ὑμῖν οἷον οὐ θέλετε· μή πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοὶ, ἐριθεῖαι, καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι·

21 Μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς, καὶ πενθήσω πολλοὺς τῶν προημαρτηκότων, καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ πορνείᾳ καὶ ἀσελγείᾳ ᾗ ἔπραξαν.

Κεφ. ιγʹ. 13.

Τρίτον τοῦτο ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθήσεται πᾶν ῥῆμα.

2 Προείρηκα καὶ προλέγω ὡς παρὼν τὸ δεύτερον, καὶ ἀπὼν νῦν γράφω τοῖς προημαρτηκόσι καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν, ὅτι ἐὰν ἔλθω εἰς τὸ πάλιν, οὐ φείσομαι·

3 Ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ ἐν ὑμῖν.

4 Καὶ γὰρ εἰ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ· καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς

ἡμεῖς ἀσθενοῦμεν ἐν αὐτῷ,
ἀλλὰ ζησόμεθα σὺν αὐτῷ
ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς ὑμᾶς.
5 Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ
ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, ἑαυτοὺς δο-
κιμάζετε· ἢ οὐκ ἐπιγινώσκε-
τε ἑαυτοὺς, ὅτι Ἰησοῦς Χρι-
στὸς ἐν ὑμῖν ἐστιν; εἰ μή τι
ἀδόκιμοί ἐστε.
6 Ἐλπίζω δὲ ὅτι γνώσε-
σθε ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν ἀ-
δόκιμοι.
7 Εὔχομαι δὲ πρὸς τὸν
Θεὸν μὴ ποιῆσαι ὑμᾶς κα-
κὸν μηδέν· οὐχ ἵνα ἡμεῖς
δόκιμοι φανῶμεν, ἀλλ' ἵνα
ὑμεῖς τὸ καλὸν ποιῆτε, ἡ-
μεῖς δὲ ὡς ἀδόκιμοι ὦμεν.
8 Οὐ γὰρ δυνάμεθά τι
κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς
ἀληθείας.
9 Χαίρομεν γὰρ ὅταν ἡμεῖς
ἀσθενῶμεν, ὑμεῖς δὲ δυνατοὶ
ἦτε· τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα,
τὴν ὑμῶν κατάρτισιν.
10 Διὰ τοῦτο ταῦτα ἀπ-
ὼν γράφω, ἵνα παρὼν μὴ
ἀποτόμως χρήσωμαι, κατὰ τὴν
ἐξουσίαν, ἣν ἔδωκέ μοι ὁ Κύ-
ριος εἰς οἰκοδομὴν, καὶ οὐκ
εἰς καθαίρεσιν.
11 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ,
χαίρετε, καταρτίζεσθε, πα-
ρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖ-
τε, εἰρηνεύετε· καὶ ὁ Θεὸς
τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται
μεθ' ὑμῶν.
12 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους
ἐν ἁγίῳ φιλήματι.
13 Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ
ἅγιοι πάντες.
14 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰ-
ησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ
Θεοῦ, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου
πνεύματος μετὰ πάντων ὑ-
μῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Κορινθίους δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων τῆς Μακεδονίας, διὰ Τίτου καὶ Λουκᾶ.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΓΑΛΑΤΑΣ Ἐπιστολή.

Κεφ. α'. 1.
Παῦλος Ἀπόστολος (οὐκ
ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀν-
θρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ πατρὸς τοῦ
ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν)
2 Καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες
ἀδελφοὶ, ταῖς ἐκκλησίαις τῆς
Γαλατίας·
3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Κυρίου ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Τοῦ δόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ὅπως ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηροῦ, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν·

5 Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

6 Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ, εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον·

7 Ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο· εἰ μή τινές εἰσιν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς, καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

8 Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω.

9 Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω, Εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω.

10 Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν Θεόν; Ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν; εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην.

11 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον.

12 Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό, οὔτε ἐδιδάχθην· ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

13 Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπόρθουν αὐτήν·

14 Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων.

15 Ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου, καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ,

16 Ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι·

17 Οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους· ἀλλ' ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.

18 Ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον· καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε.

19 Ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον, εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20 Ἃ δὲ γράφω ὑμῖν, ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

21 Ἔπειτα ἦλθον εἰς τὰ

κλίματα

κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς
Κιλικίας.
22 Ἤμην δὲ ἀγνοούμενος
τῷ προσώπῳ ταῖς ἐκκλησί-
αις τῆς Ἰουδαίας ταῖς ἐν
Χριστῷ·
23 Μόνον δὲ ἀκούοντες
ἦσαν, Ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς
ποτε, νῦν εὐαγγελίζε-
ται τὴν πίστιν ἥν ποτε ἐ-
πόρθει.
24 Καὶ ἐδόξαζον ἐν ἐ-
μοὶ τὸν Θεόν.

Κεφ. β'. 2.

Ἔπειτα διὰ δεκατεσσά-
ρων ἐτῶν πάλιν ἀνέβην
εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ Βαρ-
νάβα, συμπαραλαβὼν καὶ
Τίτον.
2 Ἀνέβην δὲ κατὰ ἀποκά-
λυψιν· καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς
τὸ εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν
τοῖς ἔθνεσι, κατ' ἰδίαν
δὲ τοῖς δοκοῦσι, μή πως εἰς
κενὸν τρέχω, ἢ ἔδραμον.
3 Ἀλλ' οὐδὲ Τίτος ὁ σὺν
ἐμοί, Ἕλλην ὤν, ἠναγκά-
σθη περιτμηθῆναι:
4 Διὰ δὲ τοὺς παρεισάκ-
τους ψευδαδέλφους, οἵτινες
παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι
τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἣν ἔχο-
μεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἡ-
μᾶς καταδουλώσωνται:
5 Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴ-
ξαμεν τῇ ὑποταγῇ, ἵνα ἡ
ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου δια-
μείνῃ πρὸς ὑμᾶς.
6 Ἀπὸ δὲ τῶν δοκούντων
εἶναί τι, ὁποῖοί ποτε ἦσαν, οὐ-
δέν μοι διαφέρει (πρόσωπον
Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει)
ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες, οὐδὲν
προσανέθεντο·
7 Ἀλλὰ τοὐναντίον, ἰδόν-
τες ὅτι πεπίστευμαι τὸ εὐαγ-
γέλιον τῆς ἀκροβυστίας, καθ-
ὼς Πέτρος τῆς περιτο-
μῆς,
8 (Ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέ-
τρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περι-
τομῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ
εἰς τὰ ἔθνη)
9 Καὶ γνόντες τὴν χάριν τὴν
δοθεῖσάν μοι Ἰάκωβος καὶ
Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ δο-
κοῦντες στύλοι εἶναι, δεξιὰς ἔ-
δωκαν ἐμοὶ καὶ Βαρνάβᾳ κοι-
νωνίας· ἵνα ἡμεῖς εἰς τὰ
ἔθνη, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν περι-
τομήν.
10 Μόνον τῶν πτωχῶν ἵ-
να μνημονεύωμεν· ὃ καὶ
ἐσπούδασα αὐτὸ τοῦτο ποι-
ῆσαι.
11 Ὅτε δὲ ἦλθε Πέτρος
εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ πρόσω-
πον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατ-
εγνωσμένος ἦν.
12 Πρὸ τοῦ γὰρ ἐλθεῖν τι-
νας ἀπὸ Ἰακώβου, μετὰ τῶν ἐ-
θνῶν συνήσθιεν· ὅτε δὲ ἦλ-
θον, ὑπέστελλε καὶ ἀφώριζεν
ἑαυτόν, φοβούμενος τοὺς ἐκ
περιτομῆς.
13 Καὶ συνυπεκρίθησαν

αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι· ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει.

14 Ἀλλ᾽ ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων· Εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ἐθνικῶς ζῇς, καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς, τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις Ἰουδαΐζειν;

15 Ἡμεῖς φύσει Ἰουδαῖοι, καὶ οὐκ ἐξ ἐθνῶν ἁμαρτωλοί,

16 Εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου· διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ.

17 Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ, εὑρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοί, ἆρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο.

18 Εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα, ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἐμαυτὸν συνίστημι.

19 Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω.

20 Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ, οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

21 Οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. εἰ γὰρ διὰ νόμου δικαιοσύνη, ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανεν.

Κεφ. γ΄. 3.

Ω ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, οἷς κατ᾽ ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη, ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος;

2 Τοῦτο μόνον θέλω μαθεῖν ἀφ᾽ ὑμῶν, Ἐξ ἔργων νόμου τὸ πνεῦμα ἐλάβετε, ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;

3 Οὕτως ἀνόητοί ἐστε; ἐναρξάμενοι πνεύματι, νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε;

4 Τοσαῦτα ἐπάθετε εἰκῇ; εἴ γε καὶ εἰκῇ.

5 Ὁ οὖν ἐπιχορηγῶν ὑμῖν τὸ πνεῦμα, καὶ ἐνεργῶν δυνάμεις ἐν ὑμῖν, ἐξ ἔργων νόμου, ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;

6 Καθὼς Ἀβραὰμ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

7 Γινώσκετε ἄρα ὅτι οἱ ἐκ πίστεως, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Ἀβραάμ.

8 Προϊδοῦσα δὲ ἡ γραφὴ ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοῖ τὰ ἔθνη ὁ Θεός, προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραάμ, Ὅτι ἐνευλογηθήσονται

ἐν

ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη.
9 Ὥστε οἱ ἐκ πίστεως, εὐ-
λογοῦνται σὺν τῷ πιστῷ Ἀ-
βραάμ.
10 Ὅσοι γὰρ ἐξ ἔργων νό-
μου εἰσὶν, ὑπὸ κατάραν εἰ-
σί· γέγραπται γάρ· Ἐπι-
κατάρατος πᾶς ὃς οὐκ ἐμ-
μένει ἐν πᾶσι τοῖς γεγραμ-
μένοις ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νό-
μου, τοῦ ποιῆσαι αὐτά.
11 Ὅτι δὲ ἐν νόμῳ οὐδεὶς
δικαιοῦται παρὰ τῷ Θεῷ,
δῆλον· ὅτι ὁ δίκαιος ἐκ
πίστεως ζήσεται·
12 Ὁ δὲ νόμος οὐκ ἔστιν
ἐκ πίστεως· ἀλλ' ὁ ποιήσας
αὐτὰ ἄνθρωπος, ζήσεται
ἐν αὐτοῖς.
13 Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρα-
σεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου,
γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατά-
ρα· γέγραπται γάρ· Ἐπι-
κατάρατος πᾶς ὁ κρεμά-
μενος ἐπὶ ξύλου·
14 Ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐ-
λογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν
ἐπαγγελίαν τοῦ πνεύματος
λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.
15 Ἀδελφοὶ, κατὰ ἄνθρω-
πον λέγω, ὅμως ἀνθρώπου
κεκυρωμένην διαθήκην
οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδια-
τάσσεται.
16 Τῷ δὲ Ἀβραὰμ ἐρ-
ῥήθησαν αἱ ἐπαγγελίαι, καὶ
τῷ σπέρματι αὐτοῦ. οὐ λέγει,
Καὶ τοῖς σπέρμασιν, ὡς ἐπὶ
πολλῶν, ἀλλ' ὡς ἐφ' ἑνός·
Καὶ τῷ σπέρματί σου, ὅς
ἐστι Χριστός.
17 Τοῦτο δὲ λέγω, Διαθή-
κην προκεκυρωμένην ὑπὸ
τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστὸν, ὁ μετὰ ἔτη
τετρακόσια καὶ τριάκοντα
γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ,
εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγ-
γελίαν.
18 Εἰ γὰρ ἐκ νόμου ἡ κλη-
ρονομία, οὐκ ἔτι ἐξ ἐπαγγε-
λίας· τῷ δὲ Ἀβραὰμ δι'
ἐπαγγελίας κεχάρισται ὁ
Θεός.
19 Τί οὖν ὁ νόμος; Τῶν
παραβάσεων χάριν προσε-
τέθη, ἄχρις οὗ ἔλθῃ τὸ
σπέρμα ᾧ ἐπήγγελται, δι-
αταγεὶς δι' ἀγγέλων, ἐν
χειρὶ μεσίτου.
20 Ὁ δὲ μεσίτης, ἑνὸς
οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ Θεὸς, εἷς
ἐστιν.
21 Ὁ οὖν νόμος κατὰ τῶν
ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ; Μὴ
γένοιτο· εἰ γὰρ ἐδόθη νόμος
ὁ δυνάμενος ζωοποιῆσαι,
ὄντως ἂν ἐκ νόμου ἦν ἡ δι-
καιοσύνη.
22 Ἀλλὰ συνέκλεισεν ἡ
γραφὴ τὰ πάντα ὑπὸ ἁμαρ-
τίαν, ἵνα ἡ ἐπαγγελία ἐκ
πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθῇ
τοῖς πιστεύουσι.
23 Πρὸ τοῦ δὲ ἐλθεῖν τὴν
πίστιν, ὑπὸ νόμον ἐφρουρού-
μεθα,

μεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι.

24 Ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν.

25 Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν.

26 Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

27 Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.

28 Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην· οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος· οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

29 Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραὰμ σπέρμα ἐστὲ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

Κεφ. δ'. 4.

Λέγω δὲ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὤν·

2 Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός.

3 Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι·

4 Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον·

5 Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

6 Ὅτι δέ ἐστε υἱοὶ, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, κρᾶζον, Ἀββᾶ, ὁ πατήρ.

7 Ὥστε οὐκ ἔτι εἶ δοῦλος, ἀλλ' υἱός· εἰ δὲ υἱὸς, καὶ κληρονόμος Θεοῦ διὰ Χριστοῦ.

8 Ἀλλὰ τότε μὲν οὐκ εἰδότες Θεὸν, ἐδουλεύσατε τοῖς μὴ φύσει οὖσι θεοῖς·

9 Νῦν δὲ, γνόντες Θεὸν, μᾶλλον δὲ γνωσθέντες ὑπὸ Θεοῦ, πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε;

10 Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, καὶ ἐνιαυτούς.

11 Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μή πως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς.

12 Γίνεσθε ὡς ἐγὼ, ὅτι κἀγὼ ὡς ὑμεῖς· ἀδελφοί, δέομαι ὑμῶν· οὐδέν με ἠδικήσατε.

13 Οἴδατε δὲ ὅτι δι' ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς εὐηγγελι-

σάμην

σάμην ὑμῖν τὸ πρότερον·

14 Καὶ τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξουθενήσατε, οὐδὲ ἐξεπτύσατε, ἀλλ' ὡς ἄγγελον Θεοῦ ἐδέξασθέ με, ὡς Χριστὸν Ἰησοῦν.

15 Τίς οὖν ἦν ὁ μακαρισμὸς ὑμῶν; μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι.

16 Ὥστε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν;

17 Ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, ἀλλὰ ἐκκλεῖσαι ἡμᾶς θέλουσιν, ἵνα αὐτοὺς ζηλοῦτε.

18 Καλὸν δὲ τὸ ζηλοῦσθαι ἐν καλῷ πάντοτε, καὶ μὴ μόνον ἐν τῷ παρεῖναί με πρὸς ὑμᾶς.

19 Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν·

20 Ἤθελον δὲ παρεῖναι πρὸς ὑμᾶς ἄρτι, καὶ ἀλλάξαι τὴν φωνήν μου· ὅτι ἀποροῦμαι ἐν ὑμῖν.

21 Λέγετέ μοι οἱ ὑπὸ νόμον θέλοντες εἶναι, Τὸν νόμον οὐκ ἀκούετε;

22 Γέγραπται γάρ· ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἕνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας.

23 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας.

24 Ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ·

25 Τὸ γὰρ Ἄγαρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς.

26 Ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐλευθέρα ἐστὶν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν.

27 Γέγραπται γάρ· Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

28 Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, κατὰ Ἰσαὰκ, ἐπαγγελίας τέκνα ἐσμέν.

29 Ἀλλ' ὥσπερ τότε ὁ κατὰ σάρκα γεννηθεὶς, ἐδίωκε τὸν κατὰ πνεῦμα· οὕτω καὶ νῦν.

30 Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; Ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· οὐ γὰρ μὴ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐλευθέρας.

31 Ἄρα, ἀδελφοὶ, οὐκ ἐσμὲν παιδίσκης τέκνα, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

Κεφ.

Κεφ. ε΄. 5.

Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν ᾗ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε.

2 Ἴδε, ἐγὼ Παῦλος λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐὰν περιτέμνησθε, Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει.

3 Μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι.

4 Κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε, τῆς χάριτος ἐξεπέσατε.

5 Ἡμεῖς γὰρ πνεύματι ἐκ πίστεως ἐλπίδα δικαιοσύνης ἀπεκδεχόμεθα.

6 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις δι᾽ ἀγάπης ἐνεργουμένη.

7 Ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι;

8 Ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς.

9 Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ.

10 Ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε· ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρίμα, ὅστις ἂν ᾖ.

11 Ἐγὼ δὲ, ἀδελφοὶ, εἰ περιτομὴν ἔτι κηρύσσω, τί ἔτι διώκομαι; ἄρα κατήργηται τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

12 Ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς.

13 Ὑμεῖς γὰρ ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί· μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκὶ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις.

14 Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.

15 Εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε.

16 Λέγω δέ· πνεύματι περιπατεῖτε, καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε.

17 Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκὸς, ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις· ἵνα μὴ ἃ ἂν θέλητε, ταῦτα ποιῆτε.

18 Εἰ δὲ πνεύματι ἄγεσθε, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ νόμον.

19 Φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς, ἅτινά ἐστι, μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,

20 Εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοὶ, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις,

21 Φθόνοι, φόνοι, μέθαι,

κῶμοι,

κῶμοι, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις· ἃ προλέγω ὑμῖν, καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν.

22 Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις,

23 Πραότης, ἐγκράτεια· κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος.

24 Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.

25 Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν.

26 Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτόν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς.

2 Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3 Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι, μηδὲν ὤν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ.

4 Τὸ δὲ ἔργον ἑαυτοῦ δοκιμαζέτω ἕκαστος· καὶ τότε εἰς ἑαυτὸν μόνον τὸ καύχημα ἕξει, καὶ οὐκ εἰς τὸν ἕτερον.

5 Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει.

6 Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον, τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

7 Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει.

8 Ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν· ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον.

9 Τὸ δὲ καλὸν ποιοῦντες μὴ ἐκκακῶμεν· καιρῷ γὰρ ἰδίῳ θερίσομεν, μὴ ἐκλυόμενοι.

10 Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως.

11 Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί.

12 Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι· μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται.

13 Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν·

σουσιν· ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχήσωνται.

14 Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· δι᾽ οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, κἀγὼ τῷ κόσμῳ.

15 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις.

16 Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ᾽ αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦ λοιποῦ, κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.

Πρὸς Γαλάτας ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης.

ΠΑΥ´ΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ἘΦΕΣΙ´ΟΥΣ ἐπιστολή.

Κεφ. α΄. 1.

Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, τοῖς ἁγίοις τοῖς οὖσιν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ πιστοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ·

4 Καθὼς ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου, εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ·

5 Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ,

6 Εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ·

7 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ,

8 Ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς

μᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρο-
νήσει·
9 Γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυ-
στήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ
κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἣν
προέθετο ἐν αὐτῷ,
10 Εἰς οἰκονομίαν τοῦ
πληρώματος τῶν καιρῶν,
ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάν-
τα ἐν τῷ Χριστῷ, τά τε
ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ
τῆς γῆς, ἐν αὐτῷ.
11 Ἐν ᾧ καὶ ἐκληρώθη-
μεν, προορισθέντες κατὰ πρό-
θεσιν τοῦ τὰ πάντα ἐνερ-
γοῦντος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ
θελήματος αὐτοῦ·
12 Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς εἰς
ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ,
τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ
Χριστῷ.
13 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς, ἀκού-
σαντες τὸν λόγον τῆς ἀλη-
θείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σω-
τηρίας ὑμῶν, ἐν ᾧ καὶ πιστεύ-
σαντες ἐσφραγίσθητε τῷ
πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας
τῷ ἁγίῳ·
14 Ὅς ἐστιν ἀῤῥαβὼν τῆς
κληρονομίας ἡμῶν, εἰς ἀπο-
λύτρωσιν τῆς περιποιήσεως,
εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ.
15 Διὰ τοῦτο κἀγὼ, ἀκού-
σας τὴν καθ' ὑμᾶς πίστιν ἐν
τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἀ-
γάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς
ἁγίους,
16 Οὐ παύομαι εὐχαρι-
στῶν ὑπὲρ ὑμῶν, μνείαν ὑ-
μῶν ποιούμενος ἐπὶ τῶν
προσευχῶν μου·
17 Ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ
τῆς δόξης, δώῃ ὑμῖν πνεῦμα
σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως, ἐν
ἐπιγνώσει αὐτοῦ·
18 Πεφωτισμένους τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς τῆς διανοίας ὑμῶν,
εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς, τίς ἐστιν
ἡ ἐλπὶς τῆς κλήσεως αὐτοῦ,
καὶ τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης
τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς
ἁγίοις·
19 Καὶ τί τὸ ὑπερβάλλον
μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ
εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ
τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς
ἰσχύος αὐτοῦ,
20 Ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ
Χριστῷ, ἐγείρας αὐτὸν ἐκ τῶν
νεκρῶν· καὶ ἐκάθισεν ἐν δε-
ξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρα-
νίοις,
21 Ὑπεράνω πάσης ἀρ-
χῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως
καὶ κυριότητος, καὶ παντὸς ὀ-
νόματος ὀνομαζομένου οὐ μό-
νον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ
καὶ ἐν τῷ μέλλοντι·
22 Καὶ πάντα ὑπέταξεν
ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ
αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ
πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ,
23 Ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐ-
τοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα
ἐν πᾶσι πληρουμένου.

Κεφ. β'. 2.
Καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς
τοῖς παραπτώμασι καὶ ταῖς
ἁμαρτίαις,
2 Ἐν αἷς ποτε περιε-
πατήσατε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ
κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα
τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ
πνεύματος τοῦ νῦν ἐνερ-
γοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς
ἀπειθείας·
3 Ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάν-
τες ἀνεστράφημέν ποτε ἐν
ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς
ἡμῶν, ποιοῦντες τὰ θελή-
ματα τῆς σαρκὸς καὶ τῶν δια-
νοιῶν, καὶ ἦμεν τέκνα φύσει
ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί·
4 Ὁ δὲ Θεὸς, πλούσιος
ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολ-
λὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣν ἠγά-
πησεν ἡμᾶς,
5 Καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς
τοῖς παραπτώμασι, συνε-
ζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χά-
ριτί ἐστε σεσωσμένοι·
6 Καὶ συνήγειρε, καὶ συνε-
κάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·
7 Ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς
αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν
ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς
χάριτος αὐτοῦ, ἐν χρηστότη-
τι ἐφ' ἡμᾶς, ἐν Χριστῷ Ἰη-
σοῦ.
8 Τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσω-
σμένοι διὰ τῆς πίστεως (καὶ τοῦ-
το οὐκ ἐξ ὑμῶν· Θεοῦ τὸ δῶ-
ρον)
9 Οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ
τις καυχήσηται.
10 Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποί-
ημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς,
οἷς προητοίμασεν ὁ Θε
ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσω-
μεν.
11 Διὸ μνημονεύετε ὅτ
ὑμεῖς ποτε τὰ ἔθνη ἐν σαρ
κὶ, οἱ λεγόμενοι ἀκροβυσ
ὑπὸ τῆς λεγομένης περιτομ
ἐν σαρκὶ χειροποιήτου,
12 Ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρ
ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπη
λοτριωμένοι τῆς πολιτείας
Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν δια
θηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπ
δα μὴ ἔχοντες, καὶ ἄθεοι
τῷ κόσμῳ·
13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰ
σοῦ, ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντ
μακρὰν, ἐγγὺς ἐγενήθητ
ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.
14 Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ
ρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας
ἀμφότερα ἓν, καὶ τὸ μεσότ
χον τοῦ φραγμοῦ λύσας·
15 Τὴν ἔχθραν ἐν
σαρκὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν
τολῶν ἐν δόγμασι κατ
γήσας· ἵνα τοὺς δύο κτί
ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν
θρωπον, ποιῶν εἰρήνην
16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ
ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώμ
τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ,
κτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτ
17

17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελί-
σατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς
μακρὰν, καὶ τοῖς ἐγγύς·
18 Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν
τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμ-
φότεροι ἐν ἑνὶ πνεύματι
πρὸς τὸν πατέρα.
19 Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ
ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ
συμπολῖται τῶν ἁγίων, καὶ οἰ-
κεῖοι τοῦ Θεοῦ·
20 Ἐποικοδομηθέντες ἐ-
πὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστό-
λων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀ-
κρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ·
21 Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδο-
μὴ συναρμολογουμένη αὔξει
εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ·
22 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοι-
κοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον
τοῦ Θεοῦ ἐν πνεύματι.

Κεφ. γ'. 3.

Τούτου χάριν ἐγὼ Παῦλος
ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ
ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐθνῶν·
2 Εἴγε ἠκούσατε τὴν οἰ-
κονομίαν τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑ-
μᾶς·
3 Ὅτι κατὰ ἀποκάλυψιν
ἐγνώρισέ μοι τὸ μυστήριον,
(καθὼς προέγραψα ἐν ὀ-
λίγῳ·
4 Πρὸς ὃ δύνασθε ἀναγι-
νώσκοντες νοῆσαι τὴν σύνε-
σίν μου ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ
Χριστοῦ)
5 Ὃ ἐν ἑτέραις γενεαῖς
οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν
ἀνθρώπων, ὡς νῦν ἀπεκα-
λύφθη τοῖς ἁγίοις ἀποστό-
λοις αὐτοῦ καὶ προφήταις ἐν
πνεύματι·
6 Εἶναι τὰ ἔθνη συγκλη-
ρονόμα, καὶ σύσσωμα, καὶ συμ-
μέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐ-
τοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, διὰ τοῦ εὐ-
αγγελίου·
7 Οὗ ἐγενόμην διάκο-
νος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χά-
ριτος τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν
μοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυ-
νάμεως αὐτοῦ.
8 Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ
πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ
χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν
εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνί-
αστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ,
9 Καὶ φωτίσαι πάντας,
τίς ἡ κοινωνία τοῦ μυστηρίου
τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν
αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ τῷ τὰ
πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ
Χριστοῦ·
10 Ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς
ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν
τοῖς ἐπουρανίοις, διὰ τῆς ἐκ-
κλησίας, ἡ πολυποίκιλος
σοφία τοῦ Θεοῦ,
11 Κατὰ πρόθεσιν τῶν
αἰώνων, ἣν ἐποίησεν ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡ-
μῶν,
12 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παρ-
ρησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν

ἐν πεποιθήσει, διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ.

13 Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν, ἥτις ἐστὶ δόξα ὑμῶν.

14 Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

15 Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται,

16 Ἵνα δῴη ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ, δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον·

17 Κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι·

18 Ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τί τὸ πλάτος, καὶ μῆκος, καὶ βάθος, καὶ ὕψος,

19 Γνῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ· ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ.

20 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν,

21 Αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κεφ. δ'. 4.

Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε,

2 Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πρᾳότητος, μ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ·

3 Σπουδάζοντες τηρεῖν τ ἑνότητα τοῦ πνεύματος ἐ τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης

4 Ἓν σῶμα καὶ ἓν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητ ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεω ὑμῶν·

5 Εἷς Κύριος, μία πίστις ἓν βάπτισμα·

6 Εἷς Θεὸς καὶ πατὴ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσι ὑμῖν.

7 Ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μ τρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

8 Διὸ λέγει· Ἀναβὰ εἰς ὕψος, ᾐχμαλώτευσ αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔδω δόματα τοῖς ἀνθρώποις.

9 (Τὸ δὲ, ἀνέβη, τί εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρ τον εἰς τὰ κατώτερα μέ τῆς γῆς;

10 Ὁ καταβὰς, αὐτ ἐστι καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπερά

πάντ

πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα
πληρώσῃ τὰ πάντα.)
11 Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς
μὲν, ἀποστόλους, τοὺς δὲ, προ-
φήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελι-
στὰς, τοὺς δὲ, ποιμένας καὶ δι-
δασκάλους,
12 Πρὸς τὸν καταρτισμὸν
τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακο-
νίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώ-
ματος τοῦ Χριστοῦ·
13 Μέχρι καταντήσωμεν
οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα
τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπιγνώ-
σεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς
ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον
ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ
Χριστοῦ·
14 Ἵνα μηκέτι ὦμεν νή-
πιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ πε-
ριφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ
τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυ-
βείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν παν-
ουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεί-
αν τῆς πλάνης·
15 Ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀ-
γάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐ-
τὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κε-
φαλὴ, ὁ Χριστός·
16 Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα
συναρμολογούμενον καὶ συμ-
βιβαζόμενον διὰ πάσης ἁ-
φῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐν-
έργειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκά-
στου μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ
σώματος ποιεῖται, εἰς οἰκο-
δομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ.
17 Τοῦτο οὖν λέγω, καὶ
μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μη-
κέτι ὑμᾶς περιπατεῖν, καθ-
ὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη περι-
πατεῖ, ἐν ματαιότητι τοῦ
νοὸς αὐτῶν,
18 Ἐσκοτισμένοι τῇ δια-
νοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμέ-
νοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ
τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐ-
τοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς
καρδίας αὐτῶν·
19 Οἵτινες ἀπηλγηκό-
τες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ
ἀσελγείᾳ, εἰς ἐργασίαν ἀ-
καθαρσίας πάσης ἐν πλεον-
εξίᾳ.
20 Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως ἐ-
μάθετε τὸν Χριστόν·
21 Εἴγε αὐτὸν ἠκούσατε,
καὶ ἐν αὐτῷ ἐδιδάχθητε, καθ-
ὼς ἐστιν ἀλήθεια ἐν τῷ
Ἰησοῦ·
22 Ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν
προτέραν ἀναστροφὴν τὸν
παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν φθει-
ρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας
τῆς ἀπάτης·
23 Ἀνανεοῦσθαι δὲ τῷ πνεύ-
ματι τοῦ νοὸς ὑμῶν,
24 Καὶ ἐνδύσασθαι τὸν και-
νὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θε-
ὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ
καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας.
25 Διὸ ἀποθέμενοι τὸ
ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθει-
αν, ἕκαστος μετὰ τοῦ πλη-
σίον αὐτοῦ· ὅτι ἐσμὲν ἀλ-
λήλων μέλη.

26 Ὀργί-

26 Ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁ-
μαρτάνετε· ὁ ἥλιος μὴ ἐπι-
δυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ
ὑμῶν·
27 Μήτε δίδοτε τόπον τῷ
διαβόλῳ.
28 Ὁ κλέπτων μηκέτι
κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κο-
πιάτω, ἐργαζόμενος τὸ
ἀγαθὸν ταῖς χερσὶν, ἵνα
ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν
ἔχοντι.
29 Πᾶς λόγος σαπρὸς
ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκ-
πορευέσθω· ἀλλ᾽ εἴτις ἀγα-
θὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς
χρείας, ἵνα δῷ χάριν τοῖς
ἀκούουσι.
30 Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ,
ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέ-
ραν ἀπολυτρώσεως.
31 Πᾶσα πικρία, καὶ θυ-
μὸς, καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ, καὶ
βλασφημία, ἀρθήτω ἀφ᾽
ὑμῶν, σὺν πάσῃ κακίᾳ.
32 Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλή-
λους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι,
χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς
καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρί-
σατο ὑμῖν.

Κεφ. ε΄. 5.

Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ
Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά·
2 Καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀ-
γάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς
ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ παρέ-
δωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν
προσφορὰν, καὶ θυσίαν τῷ
Θεῷ, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.
3 Πορνεία δὲ καὶ πᾶσα
ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία
μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν,
καθὼς πρέπει ἁγίοις·
4 Καὶ αἰσχρότης, καὶ μω-
ρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ
οὐκ ἀνήκοντα· ἀλλὰ μᾶλλον
εὐχαριστία.
5 Τοῦτο γάρ ἐστε γινώσκον-
τες, ὅτι πᾶς πόρνος, ἢ
ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης,
ὅς ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ
ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βα-
σιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.
6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατά-
τω κενοῖς λόγοις· διὰ ταῦ-
τα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ
ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.
7 Μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτ-
οχοι αὐτῶν.
8 Ἦτε γάρ ποτε σκότος,
νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς
τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε·
9 (Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ πνεύ-
ματος ἐν πάσῃ ἀγαθω-
σύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀλη-
θείᾳ)
10 Δοκιμάζοντες τί ἐστιν
εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.
11 Καὶ μὴ συγκοινωνεῖ-
τε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρ-
ποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ
καὶ ἐλέγχετε.
12 Τὰ γὰρ κρυφῆ γινό-
μενα ὑπ᾽ αὐτῶν, αἰσχρόν
ἐστι καὶ λέγειν.

13 Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα, ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον, φῶς ἐστι.

14 Διὸ λέγει· Ἔγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός.

15 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε· μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοὶ,

16 Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι.

17 Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

18 Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν πνεύματι·

19 Λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ·

20 Εὐχαριστοῦντες πάντοτε ὑπὲρ πάντων, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῷ Θεῷ καὶ πατρί·

21 Ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Θεοῦ.

22 Αἱ γυναῖκες, τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ·

23 Ὅτι ὁ ἀνήρ ἐστι κεφαλὴ τῆς γυναικὸς, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐτός ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος.

24 Ἀλλ' ὥσπερ ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί.

25 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς·

26 Ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι·

27 Ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἔνδοξον, τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον, ἢ ῥυτίδα, ἤ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος.

28 Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾷν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα. Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτὸν ἀγαπᾷ·

29 Οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·

30 Ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ.

31 Ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς

τὴν

τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

32 Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

33 Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν· ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Τὰ τέκνα, ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον.

2 Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα, (ἥτις ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη ἐν ἐπαγγελίᾳ)

3 Ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἔσῃ μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.

4 Καὶ οἱ πατέρες, μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου.

5 Οἱ δοῦλοι, ὑπακούετε τοῖς κυρίοις κατὰ σάρκα, μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ἐν ἁπλότητι τῆς καρδίας ὑμῶν, ὡς τῷ Χριστῷ·

6 Μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς·

7 Μετ' εὐνοίας δουλεύοντες ὡς τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐκ ἀνθρώποις·

8 Εἰδότες ὅτι ὃ ἐάν τι ἕκαστος ποιήσῃ ἀγαθὸν, τοῦτο κομιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου, εἴτε δοῦλος, εἴτε ἐλεύθερος.

9 Καὶ οἱ κύριοι, τὰ αὐτὰ ποιεῖτε πρὸς αὐτοὺς, ἀνιέντες τὴν ἀπειλήν· εἰδότες ὅτι καὶ ὑμῶν αὐτῶν ὁ Κύριός ἐστιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ.

10 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί μου, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

11 Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου·

12 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

13 Διὰ τοῦτο ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ, καὶ ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι.

14 Στῆτε οὖν περιζω-

σάμενοι

ζωσάμενοι τὴν ὀσφῦν ὑμῶν ἐν
ἀληθείᾳ, καὶ ἐνδυσάμε-
νοι τὸν θώρακα τῆς δικαιο-
σύνης,
15 Καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς
πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐ-
αγγελίου τῆς εἰρήνης·
16 Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλα-
βόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως,
ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ
βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυ-
ρωμένα σβέσαι·
17 Καὶ τὴν περικεφαλαί-
αν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, καὶ
τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος,
ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ·
18 Διὰ πάσης προσευ-
χῆς καὶ δεήσεως προσευχό-
μενοι ἐν παντὶ καιρῷ ἐν
πνεύματι, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο
ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσ-
καρτερήσει καὶ δεήσει περὶ
πάντων τῶν ἁγίων,
19 Καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα
μοι δοθείη λόγος ἐν ἀνοί-
ξει τοῦ στόματός μου ἐν
παῤῥησίᾳ, γνωρίσαι τὸ
μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου,
20 Ὑπὲρ οὗ πρεσβεύω ἐν
ἁλύσει, ἵνα ἐν αὐτῷ παῤ-
ῥησιάσωμαι, ὡς δεῖ με λα-
λῆσαι.
21 Ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ
ὑμεῖς τὰ κατ᾽ ἐμὲ, τί
πράσσω, πάντα ὑμῖν γνω-
ρίσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς
ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος
ἐν Κυρίῳ·
22 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑ-
μᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶ-
τε τὰ περὶ ἡμῶν, καὶ παρα-
καλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν.
23 Εἰρήνη τοῖς ἀδελφοῖς,
καὶ ἀγάπη μετὰ πίστεως ἀπὸ
Θεοῦ πατρὸς, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ.
24 Ἡ χάρις μετὰ πάντων
τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον
ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀ-
φθαρσίᾳ. Ἀμήν.

Πρὸς Ἐφεσίους ἐγράφη
ἀπὸ Ῥώμης διὰ
Τυχικοῦ.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ἐπιστολή.

Κεφ. α'. 1.
Παῦλος καὶ Τιμόθεος,
δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πᾶσι
τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰη-
σοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις,
σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις·
2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
3 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου

ἐπὶ πάσῃ τῇ μνείᾳ ὑμῶν,

4 (Πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος)

5 Ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν·

6 Πεποιθὼς αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν, ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

7 Καθώς ἐστι δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου, καὶ τῇ ἀπολογίᾳ, καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου, συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας.

8 Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεὸς ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ·

9 Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν ἐπιγνώσει καὶ πάσῃ αἰσθήσει·

10 Εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ·

11 Πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ.

12 Γινώσκειν δὲ ὑμᾶς βούλομαι, ἀδελφοὶ, ὅτι τὰ κατ' ἐμὲ μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν·

13 Ὥστε τοὺς δεσμούς μου φανεροὺς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὅλῳ τῷ πραιτωρίῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσι·

14 Καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ, πεποιθότας τοῖς δεσμοῖς μου, περισσοτέρως τολμᾷν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν.

15 Τινὲς μὲν καὶ διὰ φθόνον καὶ ἔριν· τινὲς δὲ καὶ δι' εὐδοκίαν τὸν Χριστὸν κηρύσσουσιν.

16 Οἱ μὲν ἐξ ἐριθείας τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν οὐχ ἁγνῶς, οἰόμενοι θλῖψιν ἐπιφέρειν τοῖς δεσμοῖς μου·

17 Οἱ δὲ, ἐξ ἀγάπης, εἰδότες ὅτι εἰς ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου κεῖμαι.

18 Τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται· καὶ ἐν τούτῳ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι·

19 Οἶδα γὰρ ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ὑμῶν δεήσεως, καὶ ἐπιχορηγίας τοῦ πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ,

20 Κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου, ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ' ἐν πάσῃ παρρησίᾳ, ὡς πάντοτε, καὶ νῦν μεγαλυνθήσεται

π

ται Χριςὸς ἐν τῷ σώματί
μου, εἴτε διὰ ζωῆς, εἴτε
διὰ θανάτου.
21 Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν, Χρι-
ςὸς, καὶ τὸ ἀποθανεῖν, κέρδος.
22 Εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκὶ,
τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου, καὶ τί
αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω.
23 Συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν
δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς
τὸ ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριςῷ
εἶναι· πολλῷ γὰρ μᾶλλον κρεῖσ-
σον·
24 Τὸ δὲ ἐπιμένειν ἐν τῇ
σαρκὶ, ἀναγκαιότερον δι'
ὑμᾶς.
25 Καὶ τοῦτο πεποιθὼς
οἶδα, ὅτι μενῶ καὶ συμπαρα-
μενῶ πᾶσιν ὑμῖν, εἰς τὴν
ὑμῶν προκοπὴν καὶ χαρὰν τῆς
πίςεως·
26 Ἵνα τὸ καύχημα ὑ-
μῶν περισσεύῃ ἐν Χριςῷ Ἰη-
σοῦ ἐν ἐμοὶ, διὰ τῆς ἐμῆς παρ-
ουσίας πάλιν πρὸς ὑμᾶς.
27 Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγ-
γελίου τοῦ Χριςοῦ πολιτεύεσθε,
ἵνα εἴτε ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ὑ-
μᾶς, εἴτε ἀπὼν, ἀκούσω
τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι ςήκετε
ἐν ἑνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ
συναθλοῦντες τῇ πίςει τοῦ εὐ-
αγγελίου·
28 Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν
μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων·
ἥτις αὐτοῖς μέν ἐςιν ἔνδει-
ξις ἀπωλείας, ὑμῖν δὲ σωτη-
ρίας, καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ·
29 Ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ
ὑπὲρ Χριςοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς
αὐτὸν πιςεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ
ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν·
30 Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔ-
χοντες οἷον ἴδετε ἐν ἐμοὶ, καὶ
νῦν ἀκούετε ἐν ἐμοί.

Κεφ. β'. 2.

Εἴ τις οὖν παράκλησις ἐν
Χριςῷ, εἴ τι παραμύθιον
ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία
πνεύματος, εἴ τινα σπλάγ-
χνα καὶ οἰκτιρμοὶ,
2 Πληρώσατέ μου τὴν χα-
ρὰν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε,
τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες,
σύμψυχοι, τὸ ἓν φρονοῦντες.
3 Μηδὲν κατὰ ἐριθείαν, ἢ
κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ τα-
πεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγού-
μενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν.
4 Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαςος
σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέ-
ρων ἕκαςος.
5 Τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν
ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριςῷ Ἰησοῦ·
6 Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπ-
άρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγή-
σατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ·
7 Ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε,
μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁ-
μοιώματι ἀνθρώπων γενό-
μενος·
8 Καὶ σχήματι εὑρεθεὶς
ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν
ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπή-
κοος μέχρι θανάτου, θανά-
του δὲ ςαυροῦ.

9 Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα·

10 Ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων·

11 Καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.

12 Ὥστε, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπηκούσατε, μὴ ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ μου μόνον, ἀλλὰ νῦν πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε.

13 Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας.

14 Πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλογισμῶν·

15 Ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ,

16 Λόγον ζωῆς ἐπέχοντες, εἰς καύχημα ἐμοὶ εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, ὅτι οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα·

17 Ἀλλ' εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως ὑμῶν, χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν·

18 Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὑμεῖς χαίρετε, καὶ συγχαίρετέ μοι.

19 Ἐλπίζω δὲ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, Τιμόθεον ταχέως πέμψαι ὑμῖν, ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν.

20 Οὐδένα γὰρ ἔχω ἰσόψυχον, ὅστις γνησίως τὰ περὶ ὑμῶν μεριμνήσει.

21 Οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

22 Τὴν δὲ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκετε, ὅτι ὡς πατρὶ τέκνον, σὺν ἐμοὶ ἐδούλευσεν εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

23 Τοῦτον μὲν οὖν ἐλπίζω πέμψαι, ὡς ἂν ἀπίδω τὰ περὶ ἐμὲ ἐξαυτῆς.

24 Πέποιθα δὲ ἐν Κυρίῳ, ὅτι καὶ αὐτὸς ταχέως ἐλεύσομαι.

25 Ἀναγκαῖον δὲ ἡγησάμην Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, ὑμῶν δὲ ἀπόστολον καὶ λειτουργὸν τῆς χρείας μου, πέμψαι πρὸς ὑμᾶς·

26 Ἐπειδὴ ἐπιποθῶν ἦν πάντας ὑμᾶς, καὶ ἀδημονῶν, διότι ἠκούσατε ὅτι ἠσθένησε.

27 Καὶ γὰρ ἠσθένησε παραπλήσιον θανάτῳ· ἀλλ' ὁ Θεὸς αὐτὸν ἠλέησεν, οὐκ αὐτὸν δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐ-

μὲ, ἵνα μὴ λύπην ἐπὶ λύ-
πῃ σχῶ.
28 Σπουδαιοτέρως οὖν ἔ-
πεμψα αὐτὸν, ἵνα ἰδόντες
αὐτὸν πάλιν, χαρῆτε, κἀγὼ
ἀλυπότερος ὦ.
29 Προσδέχεσθε οὖν αὐτὸν
ἐν Κυρίῳ μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ
τοὺς τοιούτους ἐντίμους ἔχετε·
30 Ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ
Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἤγγισε,
παραβουλευσάμενος τῇ ψυ-
χῇ, ἵνα ἀναπληρώσῃ τὸ ὑ-
μῶν ὑστέρημα τῆς πρός με
λειτουργίας.

Κεφ. γ'. 3.

Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί μου,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ. Τὰ αὐτὰ
γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνη-
ρὸν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές.
2 Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέ-
πετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας,
βλέπετε τὴν κατατομήν.
3 Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ πε-
ριτομὴ, οἱ πνεύματι Θεῷ
λατρεύοντες, καὶ καυχώμε-
νοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ οὐκ
ἐν σαρκὶ πεποιθότες·
4 Καίπερ ἐγὼ ἔχων πεποί-
θησιν καὶ ἐν σαρκί. Εἴ τις
δοκεῖ ἄλλος πεποιθέναι ἐν
σαρκὶ, ἐγὼ μᾶλλον·
5 Περιτομὴ ὀκταήμερος, ἐκ
γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Βενι-
αμὶν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραί-
ων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος,
6 Κατὰ ζῆλον διώκων τὴν
ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύ-
νην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος
ἄμεμπτος.
7 Ἀλλ' ἅτινα ἦν μοι
κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ
τὸν Χριστὸν ζημίαν.
8 Ἀλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦ-
μαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ
τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χρι-
στοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι' ὃν
τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ
ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα
Χριστὸν κερδήσω,
9 Καὶ εὑρεθῶ ἐν αὐ-
τῷ, μὴ ἔχων ἐμὴν δι-
καιοσύνην τὴν ἐκ νόμου,
ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χρι-
στοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύ-
νην ἐπὶ τῇ πίστει·
10 Τοῦ γνῶναι αὐτὸν, καὶ
τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσε-
ως αὐτοῦ, καὶ τὴν κοινωνίαν
τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμ-
μορφούμενος τῷ θανάτῳ
αὐτοῦ·
11 Εἴ πως καταντήσω εἰς
τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.
12 Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον,
ἢ ἤδη τετελείωμαι· διώκω
δὲ εἰ καὶ καταλάβω, ἐφ' ᾧ
καὶ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ Χρι-
στοῦ Ἰησοῦ.
13 Ἀδελφοὶ, ἐγὼ ἐμαυ-
τὸν οὐ λογίζομαι κατειλη-
φέναι· ἓν δὲ, τὰ μὲν ὀπί-
σω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς
δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινό-
μενος,
14 Κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ

βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ
Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
15 Ὅσοι οὖν τέλειοι, τοῦτο
φρονῶμεν· καὶ εἴ τι ἑτέρως
φρονεῖτε, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς ὑ-
μῖν ἀποκαλύψει.
16 Πλὴν εἰς ὃ ἐφθάσα-
μεν, τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι,
τὸ αὐτὸ φρονεῖν.
17 Συμμιμηταί μου γίνε-
σθε, ἀδελφοὶ, καὶ σκοπεῖτε
τοὺς οὕτω περιπατοῦντας, καθ-
ὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς·
18 (Πολλοὶ γὰρ περιπα-
τοῦσιν, οὓς πολλάκις ἔλεγον
ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέ-
γω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ
Χριστοῦ·
19 Ὧν τὸ τέλος ἀπώ-
λεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία,
καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ
αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρο-
νοῦντες.)
20 Ἡμῶν γὰρ τὸ πολί-
τευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει,
ἐξ οὗ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχό-
μεθα Κύριον Ἰησοῦν Χρι-
στόν·
21 Ὃς μετασχηματίσει τὸ
σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡ-
μῶν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ
σύμμορφον τῷ σώματι τῆς
δόξης αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐν-
έργειαν τοῦ δύνασθαι αὐ-
τὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ
τὰ πάντα.

Κεφ. δ΄. 4.

1 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγα-
πητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ
καὶ στέφανός μου, οὕτω στήκετε ἐν
Κυρίῳ, ἀγαπητοί.
2 Εὐοδίαν παρακαλῶ καὶ
Συντύχην παρακαλῶ τὸ αὐ-
τὸ φρονεῖν ἐν Κυρίῳ·
3 Καὶ ἐρωτῶ καὶ σε σύζυ-
γε γνήσιε, συλλαμβάνου αὐ-
ταῖς, αἵτινες ἐν τῷ εὐαγ-
γελίῳ συνήθλησάν μοι, μετὰ
καὶ Κλήμεντος καὶ τῶν λοιπῶν
συνεργῶν μου, ὧν τὰ ὀνόμα-
τα ἐν βίβλῳ ζωῆς.
4 Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάν-
τοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε.
5 Τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνω-
σθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ
Κύριος ἐγγύς.
6 Μηδὲν μεριμνᾶτε· ἀλλ'
ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ
τῇ δεήσει μετ' εὐχαριστίας τὰ
αἰτήματα ὑμῶν γνωριζέσθω
πρὸς τὸν Θεόν·
7 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ
ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρου-
ρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ
τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χρι-
στῷ Ἰησοῦ.
8 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοὶ,
ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ,
ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνὰ, ὅσα
προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ
τις ἀρετὴ, καὶ εἴ τις ἔπ-
αινος, ταῦτα λογίζεσθε.
9 Ἃ καὶ ἐμάθετε καὶ
παρελάβετε καὶ ἠκούσατε
καὶ εἴδετε ἐν ἐμοὶ, ταῦ-
τα πράσσετε· καὶ ὁ Θε-
ὁς

ὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

10 Ἐχάρην δὲ ἐν Κυρίῳ μεγάλως, ὅτι ἤδη ποτὲ ἀνεθάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν· ἐφ' ᾧ καὶ ἐφρονεῖτε, ἠκαιρεῖσθε δέ.

11 Οὐχ ὅτι καθ' ὑστέρησιν λέγω· ἐγὼ γὰρ ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι, αὐτάρκης εἶναι.

12 Οἶδα δὲ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι καὶ πεινᾷν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι.

13 Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ.

14 Πλὴν καλῶς ἐποιήσατε, συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει.

15 Οἴδατε δὲ καὶ ὑμεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ εὐαγγελίου, ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ Μακεδονίας, οὐδεμία μοι ἐκκλησία ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ λήψεως, εἰ μὴ ὑμεῖς μόνοι·

16 Ὅτι καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς εἰς τὴν χρείαν μοι ἐπέμψατε.

17 Οὐχ ὅτι ἐπιζητῶ τὸ δόμα, ἀλλ' ἐπιζητῶ τὸν καρπὸν τὸν πλεονάζοντα εἰς λόγον ὑμῶν.

18 Ἀπέχω δὲ πάντα, καὶ περισσεύω· πεπλήρωμαι, δεξάμενος παρὰ Ἐπαφροδίτου τὰ παρ' ὑμῶν, ὀσμὴν εὐωδίας, θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ.

19 Ὁ δὲ Θεός μου πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν κατὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἐν δόξῃ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

20 Τῷ δὲ Θεῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Ἀσπάσασθε πάντα ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ σὺν ἐμοὶ ἀδελφοί.

22 Ἀσπάζονται ὑμᾶς πάντες οἱ ἅγιοι, μάλιστα δὲ οἱ ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Φιλιππησίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης δι' Ἐπαφροδίτου.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ ἐπιστολή.

Κεφ. α'. 1.
Παῦλος ἀπόστολος Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, διὰ θελήματος
Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελ-
φὸς,
2 Τοῖς ἐν Κολοσσαῖς ἁγί-
οις καὶ πιστοῖς ἀδελφοῖς ἐν
Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
3 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ
καὶ πατρὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ-
ησοῦ Χριστοῦ, πάντοτε περὶ
ὑμῶν προσευχόμενοι·
4 Ἀκούσαντες τὴν πίστιν ὑ-
μῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ τὴν
ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς
ἁγίους,
5 Διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν
ἀποκειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς
οὐρανοῖς, ἣν προηκούσατε ἐν
τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τοῦ εὐ-
αγγελίου,
6 Τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς,
καθὼς καὶ ἐν παντὶ τῷ κό-
σμῳ, καὶ ἔστι καρποφορούμε-
νον, καθὼς καὶ ἐν ὑμῖν, ἀφ'
ἧς ἡμέρας ἠκούσατε καὶ ἐπέ-
γνωτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ
ἐν ἀληθείᾳ,
7 Καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀ-
πὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ
συνδούλου ἡμῶν, ὅς ἐστι πι-
στὸς ὑπὲρ ὑμῶν διάκονος τοῦ
Χριστοῦ·
8 Ὁ καὶ δηλώσας ἡμῖν
τὴν ὑμῶν ἀγάπην ἐν πνεύ-
ματι.
9 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς,
ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠκούσαμεν,
οὐ παυόμεθα ὑπὲρ ὑμῶν
προσευχόμενοι, καὶ αἰτούμε-
νοι ἵνα πληρωθῆτε τὴν ἐ-
πίγνωσιν τοῦ θελήματος
αὐτοῦ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ
συνέσει πνευματικῇ·
10 Περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀ-
ξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶ-
σαν ἀρέσκειαν, ἐν παντὶ ἔρ-
γῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες,
καὶ αὐξανόμενοι εἰς τὴν ἐ-
πίγνωσιν τοῦ Θεοῦ·
11 Ἐν πάσῃ δυνάμει
δυναμούμενοι κατὰ τὸ κρά-
τος τῆς δόξης αὐτοῦ, εἰς
πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ μακρο-
θυμίαν μετὰ χαρᾶς·
12 Εὐχαριστοῦντες τῷ
πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς
εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁ-
γίων ἐν τῷ φωτί·
13 Ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς
ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκό-
τους, καὶ μετέστησεν εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγά-
πης αὐτοῦ,

14 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν·

15 Ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως·

16 Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται·

17 Καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε·

18 Καὶ αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὅς ἐστιν ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων·

19 Ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι·

20 Καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτὸν, εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ, εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

21 Καὶ ὑμᾶς ποτε ὄντας ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς τῇ διανοίᾳ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς, νυνὶ δὲ ἀποκατήλλαξεν,

22 Ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, διὰ τοῦ θανάτου, παραστῆσαι ὑμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ·

23 Εἴ γε ἐπιμένετε τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἑδραῖοι, καὶ μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ εὐαγγελίου οὗ ἠκούσατε, τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν· οὗ ἐγενόμην ἐγὼ Παῦλος διάκονος.

24 Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου, ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἡ ἐκκλησία·

25 Ἧς ἐγενόμην ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν δοθεῖσάν μοι εἰς ὑμᾶς, πληρῶσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,

26 Τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ·

27 Οἷς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς γνωρίσαι τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ἐστι Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης·

28 Ὃν ἡμεῖς καταγγέλλομεν, νουθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον, καὶ διδάσκοντες πάντα

ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ,
ἵνα παραστήσωμεν πάντα
ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ·
29 Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ, ἀγω-
νιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειαν
αὐτοῦ τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἐμοὶ
ἐν δυνάμει.

Κεφ. β΄. 2.

Θέλω γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι
ἡλίκον ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑ-
μῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ,
καὶ ὅσοι οὐχ ἑωράκασι τὸ
πρόσωπόν μου ἐν σαρκί·
2 Ἵνα παρακληθῶσιν αἱ
καρδίαι αὐτῶν, συμβιβα-
σθέντων ἐν ἀγάπῃ, καὶ εἰς
πάντα πλοῦτον τῆς πληρο-
φορίας τῆς συνέσεως, εἰς
ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ
Θεοῦ καὶ πατρὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ·
3 Ἐν ᾧ εἰσὶ πάντες οἱ
θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώ-
σεως ἀπόκρυφοι.
4 Τοῦτο δὲ λέγω, ἵνα μή τις
ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πι-
θανολογίᾳ.
5 Εἰ γὰρ καὶ τῇ σαρκὶ
ἄπειμι, ἀλλὰ τῷ πνεύματι
σὺν ὑμῖν εἰμι, χαίρων καὶ
βλέπων ὑμῶν τὴν τάξιν, καὶ
τὸ στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν
πίστεως ὑμῶν.
6 Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν
Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον,
ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε·
7 Ἐῤῥιζωμένοι καὶ ἐποικο-
δομούμενοι ἐν αὐτῷ, καὶ βε-
βαιούμενοι ἐν τῇ πίστει, καθ-
ὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύ-
οντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαρι-
στίᾳ.
8 Βλέπετε μή τις ὑμᾶς
ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς
φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης,
κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀν-
θρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα
τοῦ κόσμου, καὶ οὐ κατὰ Χρι-
στόν·
9 Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοι-
κεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς
θεότητος σωματικῶς.
10 Καί ἐστε ἐν αὐτῷ πε-
πληρωμένοι, ὅς ἐστιν ἡ κεφα-
λὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξου-
σίας·
11 Ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε
περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ,
ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώμα-
τος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρ-
κὸς, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ
Χριστοῦ·
12 Συνταφέντες αὐτῷ ἐν
τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ
συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως
τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγεί-
ραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νε-
κρῶν.
13 Καὶ ὑμᾶς νεκροὺς ὄντας
ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ
ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν,
συνεζωοποίησε σὺν αὐτῷ,
χαρισάμενος ὑμῖν πάντα
τὰ παραπτώματα,
14 Ἐξαλείψας τὸ καθ'
ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δό-
γμασιν,

γμασιν, ὃ ἦν ὑπεναντίον
ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἦρκεν ἐκ τοῦ
μέσου, προσηλώσας αὐτὸ τῷ
σταυρῷ·
15 Ἀπεκδυσάμενος τὰς
ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, ἐδει-
γμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ,
θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐ-
τῷ.
16 Μὴ οὖν τις ὑμᾶς κρι-
νέτω ἐν βρώσει ἢ ἐν πόσει,
ἢ ἐν μέρει ἑορτῆς ἢ νουμη-
νίας, ἢ σαββάτων·
17 Ἅ ἐστι σκιὰ τῶν μελ-
λόντων, τὸ δὲ σῶμα τοῦ
Χριστοῦ.
18 Μηδεὶς ὑμᾶς κατα-
βραβευέτω θέλων ἐν ταπει-
νοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν
ἀγγέλων, ἃ μὴ ἑώρακεν
ἐμβατεύων, εἰκῆ φυσιούμε-
νος ὑπὸ τοῦ νοὸς τῆς σαρκὸς
αὐτοῦ,
19 Καὶ οὐ κρατῶν τὴν κε-
φαλὴν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα
διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέ-
σμων ἐπιχορηγούμενον καὶ
συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν
αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.
20 Εἰ οὖν ἀπεθάνετε σὺν
τῷ Χριστῷ ἀπὸ τῶν στοιχείων
τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν
κόσμῳ δογματίζεσθε;
21 Μὴ ἅψῃ, μηδὲ γεύ-
σῃ, μηδὲ θίγῃς·
22 Ἅ ἐστι πάντα εἰς
φθορὰν τῇ ἀποχρήσει,
κατὰ τὰ ἐντάλματα καὶ
διδασκαλίας τῶν ἀνθρώ-
πων·
23 Ἅτινά ἐστι λόγον μὲν ἔχον-
τα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ
καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφει-
δίᾳ σώματος, οὐκ ἐν τιμῇ
τινι πρὸς πλησμονὴν τῆς
σαρκός.

Κεφ. γ. 3.

Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ
Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ
ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ
Θεοῦ καθήμενος.
2 Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ
τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.
3 Ἀπεθάνετε γὰρ, καὶ ἡ ζωὴ
ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χρι-
στῷ ἐν τῷ Θεῷ.
4 Ὅταν ὁ Χριστὸς φανερω-
θῇ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ
ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθή-
σεσθε ἐν δόξῃ.
5 Νεκρώσατε οὖν τὰ μέ-
λη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς,
πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πά-
θος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ
τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰ-
δωλολατρεία·
6 Δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ
Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπει-
θείας.
7 Ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περι-
επατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζῆτε ἐν
αὐτοῖς.
8 Νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ
ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν,
θυμὸν, κακίαν, βλασφη-
μίαν, αἰσχρολογίαν, ἐκ
τοῦ

τοῦ στόματος ὑμῶν.
9 Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλ-
λήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν
παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς
πράξεσιν αὐτοῦ,
10 Καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν
νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς
ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ
κτίσαντος αὐτόν·
11 Ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην
καὶ Ἰουδαῖος· περιτομὴ καὶ
ἀκροβυστία· Βάρβαρος,
Σκύθης· δοῦλος, ἐλεύθε-
ρος· ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ
ἐν πᾶσι Χριστός.
12 Ἐνδύσασθε οὖν, ὡς ἐκ-
λεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ
ἠγαπημένοι, σπλάγχνα
οἰκτιρμῶν, χρηστότητα, τα-
πεινοφροσύνην, πρᾳότητα,
μακροθυμίαν·
13 Ἀνεχόμενοι ἀλλήλων,
καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς,
ἐάν τις πρός τινα ἔχῃ
μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς
ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ
ὑμεῖς.
14 Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις
τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύν-
δεσμος τῆς τελειότητος·
15 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ
βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις
ὑμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθητε
ἐν ἑνὶ σώματι, καὶ εὐχάριστοι
γίνεσθε.
16 Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ
ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως,
ἐν πάσῃ σοφίᾳ· διδά-
σκοντες καὶ νουθετοῦντες ἑαυ-
τούς, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ
ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἐν
χάριτι ᾄδοντες ἐν τῇ
καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.
17 Καὶ πᾶν ὅ, τι ἂν ποι-
ῆτε, ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἔργῳ,
πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου
Ἰησοῦ, εὐχαριστοῦντες τῷ
Θεῷ καὶ πατρὶ δι' αὐτοῦ.
18 Αἱ γυναῖκες, ὑποτάσ-
σεσθε τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν,
ὡς ἀνῆκεν ἐν Κυρίῳ.
19 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε
τὰς γυναῖκας, καὶ μὴ πι-
κραίνεσθε πρὸς αὐτάς.
20 Τὰ τέκνα, ὑπακούετε
τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα·
τοῦτο γάρ ἐστιν εὐάρεστον τῷ
Κυρίῳ.
21 Οἱ πατέρες, μὴ ἐρε-
θίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν,
ἵνα μὴ ἀθυμῶσιν.
22 Οἱ δοῦλοι, ὑπακούετε
κατὰ πάντα τοῖς κατὰ σάρκα
κυρίοις, μὴ ἐν ὀφθαλμοδου-
λείαις ὡς ἀνθρωπάρεσκοι,
ἀλλ' ἐν ἁπλότητι καρδίας,
φοβούμενοι τὸν Θεόν·
23 Καὶ πᾶν ὅ, τι ἐὰν
ποιῆτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζε-
σθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀν-
θρώποις·
24 Εἰδότες ὅτι ἀπὸ Κυ-
ρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπό-
δοσιν τῆς κληρονομίας·
τῷ γὰρ Κυρίῳ Χριστῷ δου-
λεύετε·

25 Ὁ

25 Ὁ δὲ ἀδικῶν κομιεῖται
ὃ ἠδίκησε· καὶ οὐκ ἔστι προσ-
ωποληψία.

Κεφ. δʹ. 4.

Οἱ κύριοι, τὸ δίκαιον καὶ
τὴν ἰσότητα τοῖς δούλοις παρ-
έχεσθε, εἰδότες ὅτι καὶ ὑμεῖς
ἔχετε κύριον ἐν οὐρανοῖς.
2 Τῇ προσευχῇ προσκαρ-
τερεῖτε, γρηγοροῦντες ἐν
αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ·
3 Προσευχόμενοι ἅμα καὶ
περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ Θεὸς ἀνοί-
ξῃ ἡμῖν θύραν τοῦ λόγου,
λαλῆσαι τὸ μυστήριον τοῦ Χρι-
στοῦ, δι᾽ ὃ καὶ δέδεμαι·
4 Ἵνα φανερώσω αὐτὸ,
ὡς δεῖ με λαλῆσαι.
5 Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε
πρὸς τοὺς ἔξω, τὸν καιρὸν
ἐξαγοραζόμενοι.
6 Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε
ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος,
εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἑνὶ
ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι.
7 Τὰ κατ᾽ ἐμὲ πάντα
γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀ-
γαπητὸς ἀδελφὸς, καὶ πιστὸς
διάκονος, καὶ σύνδουλος ἐν
Κυρίῳ·
8 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑ-
μᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῷ
τὰ περὶ ὑμῶν, καὶ παρακαλέ-
σῃ τὰς καρδίας ὑμῶν·
9 Σὺν Ὀνησίμῳ τῷ πι-
στῷ καὶ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὅς
ἐστιν ἐξ ὑμῶν. Πάντα ὑμῖν
γνωριοῦσι τὰ ὧδε.
10 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρί-
σταρχος ὁ συναιχμάλωτός
μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς
Βαρνάβα, (περὶ οὗ ἐλάβετε
ἐντολάς· ἐὰν ἔλθῃ πρὸς
ὑμᾶς, δέξασθε αὐτὸν)
11 Καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγό-
μενος Ἰοῦστος, οἱ ὄντες ἐκ
περιτομῆς· οὗτοι μόνοι
συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ, οἵτινες ἐγενήθησάν
μοι παρηγορία.
12 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἐ-
παφρᾶς ὁ ἐξ ὑμῶν δοῦλος
Χριστοῦ, πάντοτε ἀγωνιζόμε-
νος ὑπὲρ ὑμῶν ἐν ταῖς προσ-
ευχαῖς, ἵνα στῆτε τέλειοι καὶ
πεπληρωμένοι ἐν παντὶ θε-
λήματι τοῦ Θεοῦ.
13 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτῷ ὅτι
ἔχει ζῆλον πολὺν ὑπὲρ
ὑμῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ,
καὶ τῶν ἐν Ἱεραπόλει.
14 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς
ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητὸς, καὶ
Δημᾶς.
15 Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν
Λαοδικείᾳ ἀδελφοὺς, καὶ
Νυμφᾶν, καὶ τὴν κατ᾽ οἶκον
αὐτοῦ ἐκκλησίαν.
16 Καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ
παρ᾽ ὑμῖν ἡ ἐπιστολὴ, ποιή-
σατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδι-
κέων ἐκκλησίᾳ ἀναγνω-
σθῇ, καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας
ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε.
17 Καὶ εἴπατε Ἀρχίππῳ·
Βλέπε τὴν διακονίαν ἣν
παρέλαβες

παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς.
18 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν. Ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Κολοσσαεῖς ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ἐπιστολὴ πρώτη.

Κεφ. α'. 1.
Παῦλος καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρὶ, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
2 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν·
3 Ἀδιαλείπτως μνημονεύοντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν·
4 Εἰδότες, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι, ὑπὸ Θεοῦ τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν·
5 Ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ· καθὼς οἴδατε οἷοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι' ὑμᾶς.
6 Καὶ ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε καὶ τοῦ Κυρίου, δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ, μετὰ χαρᾶς πνεύματος ἁγίου·
7 Ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Ἀχαΐᾳ.
8 Ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἡ πίστις ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐξελήλυθεν· ὥστε μὴ χρείαν ἡμᾶς ἔχειν λαλεῖν τι·
9 Αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν

ἀπαγγέλλουσιν

ἀπαγγέλλουσιν ὁποίαν εἴσο-
δον ἔχομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ
πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν
Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων, δου-
λεύειν Θεῷ ζῶντι καὶ ἀλη-
θινῷ,
10 Καὶ ἀναμένειν τὸν
υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν
ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, Ἰησοῦν
τὸν ῥυόμενον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς
ὀργῆς τῆς ἐρχομένης.

Κεφ. β'. 2.

Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε, ἀδελ-
φοί, τὴν εἴσοδον ἡμῶν τὴν
πρὸς ὑμᾶς, ὅτι οὐ κενὴ γέ-
γονεν·
2 Ἀλλὰ καὶ προπαθόντες
καὶ ὑβρισθέντες, καθὼς οἴδα-
τε, ἐν Φιλίπποις, ἐπαῤῥη-
σιασάμεθα ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν
λαλῆσαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐαγ-
γέλιον τοῦ Θεοῦ ἐν πολλῷ
ἀγῶνι.
3 Ἡ γὰρ παράκλησις ἡμῶν
οὐκ ἐκ πλάνης, οὐδὲ ἐξ
ἀκαθαρσίας, οὔτε ἐν δό-
λῳ·
4 Ἀλλὰ καθὼς δεδοκι-
μάσμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πι-
στευθῆναι τὸ εὐαγγέλιον,
οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀν-
θρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ
τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι
τὰς καρδίας ἡμῶν.
5 Οὔτε γάρ ποτε ἐν
λόγῳ κολακείας ἐγενή-
θημεν, καθὼς οἴδατε, οὔ-
τε ἐν προφάσει πλεον-
εξίας· Θεὸς μάρτυς·
6 Οὔτε ζητοῦντες ἐξ
ἀνθρώπων δόξαν, οὔτε ἀφ'
ὑμῶν, οὔτε ἀπ' ἄλλων·
δυνάμενοι ἐν βάρει εἶναι,
ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι·
7 Ἀλλ' ἐγενήθημεν ἤ-
πιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς
ἂν τροφὸς θάλπῃ τὰ ἑαυ-
τῆς τέκνα.
8 Οὕτως, ἱμειρόμενοι
ὑμῶν, εὐδοκοῦμεν μετα-
δοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλ-
λὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυ-
χάς, διότι ἀγαπητοὶ ἡμῖν
γεγένησθε.
9 Μνημονεύετε γάρ,
ἀδελφοί, τὸν κόπον ἡ-
μῶν καὶ τὸν μόχθον·
νυκτὸς γὰρ καὶ ἡμέρας
ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ
ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν, ἐ-
κηρύξαμεν εἰς ὑμᾶς τὸ
εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.
10 Ὑμεῖς μάρτυρες καὶ
ὁ Θεός, ὡς ὁσίως καὶ
δικαίως καὶ ἀμέμπτως ὑ-
μῖν τοῖς πιστεύουσιν ἐγε-
νήθημεν·
11 Καθάπερ οἴδατε, ὡς
ἕνα ἕκαστον ὑμῶν, ὡς πα-
τὴρ τέκνα ἑαυτοῦ, παρα-
καλοῦντες ὑμᾶς, καὶ παρα-
μυθούμενοι, καὶ μαρτυρούμε-
νοι,
12 Εἰς τὸ περιπατῆσαι ὑ-
μᾶς ἀξίως τοῦ Θεοῦ τοῦ κα-

λοῦντος ὑμᾶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν.

13 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ ἀδιαλείπτως, ὅτι παραλαβόντες λόγον ἀκοῆς παρ' ἡμῶν, τοῦ Θεοῦ, ἐδέξασθε οὐ λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ (καθώς ἐστιν ἀληθῶς) λόγον Θεοῦ, ὃς καὶ ἐνεργεῖται ἐν ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν.

14 Ὑμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι ταῦτα ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων,

15 Τῶν καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων, καὶ Θεῷ μὴ ἀρεσκόντων, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων·

16 Κωλυόντων ἡμᾶς τοῖς ἔθνεσι λαλῆσαι ἵνα σωθῶσιν, εἰς τὸ ἀναπληρῶσαι αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας πάντοτε· ἔφθασε δὲ ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.

17 Ἡμεῖς δὲ, ἀδελφοί, ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, προσώπῳ, οὐ καρδίᾳ, περισσοτέρως ἐσπουδάσαμεν τὸ πρόσωπον ὑμῶν ἰδεῖν ἐν πολλῇ ἐπιθυμίᾳ.

18 Διὸ ἠθελήσαμεν ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς (ἐγὼ μὲν Παῦλος) καὶ ἅπαξ καὶ δίς· καὶ ἐνέκοψεν ἡμᾶς ὁ Σατανᾶς.

19 Τίς γὰρ ἡμῶν ἐλπὶς, ἢ χαρὰ, ἢ στέφανος καυχήσεως; ἢ οὐχὶ καὶ ὑμεῖς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ;

20 Ὑμεῖς γάρ ἐστε ἡ δόξα ἡμῶν καὶ ἡ χαρά.

Κεφ. γ'. 3.

Διὸ μηκέτι στέγοντες, εὐδοκήσαμεν καταλειφθῆναι ἐν Ἀθήναις μόνοι,

2 Καὶ ἐπέμψαμεν Τιμόθεον τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν καὶ διάκονον τοῦ Θεοῦ καὶ συνεργὸν ἡμῶν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ στηρίξαι ὑμᾶς καὶ παρακαλέσαι ὑμᾶς περὶ τῆς πίστεως ὑμῶν·

3 Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις· αὐτοὶ γὰρ οἴδατε ὅτι εἰς τοῦτο κείμεθα.

4 Καὶ γὰρ ὅτε πρὸς ὑμᾶς ἦμεν, προελέγομεν ὑμῖν ὅτι μέλλομεν θλίβεσθαι, καθὼς καὶ ἐγένετο, καὶ οἴδατε.

5 Διὰ τοῦτο κἀγὼ μηκέτι
στέγων, ἔπεμψα εἰς τὸ γνῶ-
ναι τὴν πίστιν ὑμῶν· μή πως
ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειρά-
ζων, καὶ εἰς κενὸν γένηται ὁ κό-
πος ἡμῶν.
6 Ἄρτι δὲ ἐλθόντος Τι-
μοθέου πρὸς ἡμᾶς ἀφ' ὑ-
μῶν, καὶ εὐαγγελισαμένου ἡ-
μῖν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην ὑ-
μῶν, καὶ ὅτι ἔχετε μνείαν ἡ-
μῶν ἀγαθὴν πάντοτε, ἐπι-
ποθοῦντες ἡμᾶς ἰδεῖν, καθά-
περ καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς·
7 Διὰ τοῦτο παρεκλήθη-
μεν, ἀδελφοὶ, ἐφ' ὑμῖν, ἐ-
πὶ πάσῃ τῇ θλίψει καὶ ἀ-
νάγκῃ ἡμῶν, διὰ τῆς ὑμῶν
πίστεως·
8 Ὅτι νῦν ζῶμεν, ἐὰν ὑ-
μεῖς στήκητε ἐν Κυρίῳ.
9 Τίνα γὰρ εὐχαριστίαν δυ-
νάμεθα τῷ Θεῷ ἀνταποδοῦ-
ναι περὶ ὑμῶν, ἐπὶ πάσῃ
τῇ χαρᾷ ᾗ χαίρομεν δι' ὑ-
μᾶς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ ἡ-
μῶν,
10 Νυκτὸς καὶ ἡμέρας
ὑπερεκπερισσοῦ δεόμενοι
εἰς τὸ ἰδεῖν ὑμῶν τὸ
πρόσωπον, καὶ καταρτίσαι
τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεως
ὑμῶν;
11 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς καὶ
πατὴρ ἡμῶν, καὶ ὁ Κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατευ-
θύναι τὴν ὁδὸν ἡμῶν πρὸς
ὑμᾶς.
12 Ὑμᾶς δὲ ὁ Κύριος
πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι
τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καὶ
εἰς πάντας, καθάπερ καὶ ἡ-
μεῖς εἰς ὑμᾶς.
13 Εἰς τὸ στηρίξαι ὑμῶν
τὰς καρδίας ἀμέμπτους ἐν
ἁγιωσύνῃ, ἔμπροσθεν τοῦ
Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν, ἐν
τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν
ἁγίων αὐτοῦ.

Κεφ. δ'. 4.

Τὸ λοιπὸν οὖν, ἀδελφοὶ,
ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καὶ παρα-
καλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ,
καθὼς παρελάβετε παρ'
ἡμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς
περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν
Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλ-
λον.
2 Οἴδατε γὰρ τίνας παρ-
αγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν
διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
3 Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα
τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν,
ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορ-
νείας·
4 Εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν
τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν
ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ·
5 Μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας,
καθάπερ καὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ
εἰδότα τὸν Θεόν·
6 Τὸ μὴ ὑπερβαίνειν καὶ
πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγμα-
τι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· διότι
ἔκδικος ὁ Κύριος περὶ
πάντων

πάντων τούτων, καθὼς καὶ
προείπαμεν ὑμῖν, καὶ διεμαρ-
τυράμεθα.
7 Οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ
Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσίᾳ, ἀλλ'
ἐν ἁγιασμῷ.
8 Τοιγαροῦν ὁ ἀθετῶν, οὐκ
ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν
Θεὸν, τὸν καὶ δόντα τὸ πνεῦ-
μα αὐτοῦ τὸ ἅγιον εἰς ἡ-
μᾶς.
9 Περὶ δὲ τῆς φιλαδελ-
φίας οὐ χρείαν ἔχετε γράφειν
ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεο-
δίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾷν
ἀλλήλους·
10 Καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ
εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς
τοὺς ἐν ὅλῃ τῇ Μακεδονίᾳ·
παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀ-
δελφοὶ, περισσεύειν μᾶλ-
λον,
11 Καὶ φιλοτιμεῖσθαι ἡσυ-
χάζειν, καὶ πράσσειν τὰ ἴ-
δια, καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδί-
αις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς ὑ-
μῖν παρηγγείλαμεν·
12 Ἵνα περιπατῆτε εὐ-
σχημόνως πρὸς τοὺς ἔξω, καὶ
μηδενὸς χρείαν ἔχητε.
13 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀ-
γνοεῖν, ἀδελφοὶ, περὶ τῶν
κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆ-
σθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ
ἔχοντες ἐλπίδα.
14 Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι
Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕ-
τω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμη-
θέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἄξ
σὺν αὐτῷ.
15 Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγ
μεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡ
μεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλει
πόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν το
Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τ
κοιμηθέντας·
16 Ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριο
ἐν κελεύσματι, ἐν φω
ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγ
Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρ
νοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστ
ἀναστήσονται πρῶτον·
17 Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶ
τες οἱ περιλειπόμενοι,
μα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγ
σόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀ
άντησιν τοῦ Κυρίου εἰς
έρα· καὶ οὕτω πάντοτε σ
Κυρίῳ ἐσόμεθα.
18 Ὥστε παρακαλεῖ
ἀλλήλους ἐν τοῖς λόγοις τ
τοις.

Κεφ. ε΄. 5.

Περὶ δὲ τῶν χρόνων καὶ
καιρῶν, ἀδελφοὶ, οὐ χρε
ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι·
2 Αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς
δατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου
κλέπτης ἐν νυκτὶ, οὕτως
χεται.
3 Ὅταν γὰρ λέγωσιν,
ρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε
φνίδιος αὐτοῖς ἐφίστα
ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὠδὶν
ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ· καὶ οὐ
ἐκφύγωσιν.

4 Ὑμ

4 Ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ, οὐκ ἐστὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ.

5 Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας· οὐκ ἐσμὲν νυκτὸς, οὐδὲ σκότους.

6 Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν.

7 Οἱ γὰρ καθεύδοντες, νυκτὸς καθεύδουσι· καὶ οἱ μεθυσκόμενοι, νυκτὸς μεθύουσιν.

8 Ἡμεῖς δὲ ἡμέρας ὄντες, νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης, καὶ περικεφαλαίαν, ἐλπίδα σωτηρίας.

9 Ὅτι οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν, ἀλλ' εἰς περιποίησιν σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

10 Τοῦ ἀποθανόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα εἴτε γρηγορῶμεν, εἴτε καθεύδωμεν, ἅμα σὺν αὐτῷ ζήσωμεν.

11 Διὸ παρακαλεῖτε ἀλλήλους, καὶ οἰκοδομεῖτε εἷς τὸν ἕνα, καθὼς καὶ ποιεῖτε.

12 Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, εἰδέναι τοὺς κοπιῶντας ἐν ὑμῖν, καὶ προϊσταμένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ, καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς·

13 Καὶ ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ἐν ἀγάπῃ, διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν. Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς.

14 Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας·

15 Ὁρᾶτε μή τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινι ἀποδῷ· ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας.

16 Πάντοτε χαίρετε.

17 Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε.

18 Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.

19 Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε.

20 Προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε.

21 Πάντα δοκιμάζετε· τὸ καλὸν κατέχετε.

22 Ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε.

23 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἁγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς· καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθείη.

24 Πιστὸς ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει.

25 Ἀδελφοὶ, προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν.

26 Ἀσπά-

26 Ἀσπάσασθε τοὺς ἀδελφοὺς πάντας ἐν φιλήματι ἁγίῳ.

27 Ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν Κύριον, ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιστολὴν πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἀδελφοῖς.

28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ἐπιστολὴ δευτέρα.

Κεφ. α'. 1.

Παῦλος καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ πατρὶ ἡμῶν καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστεῖν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοὶ, καθὼς ἄξιόν ἐστιν, ὅτι ὑπεραυξάνει ἡ πίστις ὑμῶν, καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη ἑνὸς ἑκάστου πάντων ὑμῶν εἰς ἀλλήλους·

4 Ὥστε ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν ὑμῖν καυχᾶσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν καὶ πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν, καὶ ταῖς θλίψεσιν αἷς ἀνέχεσθε·

5 Ἔνδειγμα τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς καὶ πάσχετε·

6 Εἴπερ δίκαιον παρὰ Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλίψιν,

7 Καὶ ὑμῖν τοῖς θλιβομένοις ἄνεσιν μεθ' ἡμῶν, ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ μετ' ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ.

8 Ἐν πυρὶ φλογὸς, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν, καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

9 Οἵτινες δίκην τίσουσιν, ὄλεθρον αἰώνιον, ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

10 Ὅταν

10 Ὅταν ἔλθῃ ἐνδοξα-
σθῆναι ἐν τοῖς ἁγίοις αὐ-
τοῦ, καὶ θαυμασθῆναι ἐν πᾶ-
σι τοῖς πιστεύουσιν, (ὅτι ἐ-
πιστεύθη τὸ μαρτύριον ἡ-
μῶν ἐφ᾽ ὑμᾶς) ἐν τῇ ἡμέ-
ρᾳ ἐκείνῃ.
11 Εἰς ὃ καὶ προσευχόμε-
θα πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἵνα
ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως
ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πληρώσῃ
πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύ-
νης, καὶ ἔργον πίστεως ἐν δυ-
νάμει·
12 Ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ
ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς
ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν χάριν τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ.

Κεφ. β΄. 2.

Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελ-
φοί, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ᾽
αὐτόν,
2 Εἰς τὸ μὴ ταχέως σα-
λευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νο-
ός, μήτε θροεῖσθαι, μήτε διὰ
πνεύματος, μήτε διὰ λό-
γου, μήτε δι᾽ ἐπιστολῆς ὡς
δι᾽ ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ
ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.
3 Μήτις ὑμᾶς ἐξαπατή-
σῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι
ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία
πρῶτον, καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄν-
θρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς
ἀπωλείας,
4 Ὁ ἀντικείμενος καὶ
ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα
λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβα-
σμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν να-
ὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθί-
σαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅ-
τι ἐστὶ Θεός.
5 Οὐ μνημονεύετε ὅτι ἔτι
ὢν πρὸς ὑμᾶς, ταῦτα ἔλε-
γον ὑμῖν;
6 Καὶ νῦν τὸ κατέχον
οἴδατε, εἰς τὸ ἀποκαλυφθῆ-
ναι αὐτὸν ἐν τῷ ἑαυτοῦ
καιρῷ·
7 Τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐν-
εργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον
ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέ-
σου γένηται·
8 Καὶ τότε ἀποκαλυφθή-
σεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος
ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στό-
ματος αὐτοῦ, καὶ καταργήσει
τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας
αὐτοῦ·
9 Οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ᾽
ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν
πάσῃ δυνάμει, καὶ σημείοις,
καὶ τέρασι ψεύδους,
10 Καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ
τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυ-
μένοις· ἀνθ᾽ ὧν τὴν ἀγάπην
τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς
τὸ σωθῆναι αὐτούς.
11 Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει
αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν
πλάνης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐ-
τοὺς τῷ ψεύδει·
12 Ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ

μὴ

μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ.

13 Ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἵλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος, καὶ πίστει ἀληθείας·

14 Εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν, εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς, καὶ δοὺς παράκλησιν αἰωνίαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι,

17 Παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας, καὶ στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.

Κεφ. γ'. 3.

Τὸ λοιπὸν προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχῃ, καὶ δοξάζηται καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς·

2 Καὶ ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις.

3 Πιστὸς δέ ἐστιν ὁ Κύριος, ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

4 Πεποίθαμεν δὲ ἐν Κυρίῳ ἐφ' ὑμᾶς, ὅτι ἃ παραγγέλλομεν ὑμῖν, καὶ ποιεῖτε καὶ ποιήσετε.

5 Ὁ δὲ Κύριος κατευθύναι ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

6 Παραγγέλλομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος, καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβε παρ' ἡμῶν.

7 Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε πῶς δεῖ μιμεῖσθαι ἡμᾶς· ὅτι οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν,

8 Οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρά τινος, ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν·

9 Οὐχ ὅτι οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς.

10 Καὶ γὰρ ὅτε ἦμεν πρὸς ὑμᾶς, τοῦτο παρηγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι εἴ τις οὐ θέλει

ἐργ

ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω.

11 Ἀκούομεν γάρ τινας περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως, μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους.

12 Τοῖς δὲ τοιούτοις παραγγέλλομεν, καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι, τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίωσιν.

13 Ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοί, μὴ ἐκκακήσητε καλοποιοῦντες.

14 Εἰ δέ τις οὐχ ὑπακούει τῷ λόγῳ ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, τοῦτον σημειοῦσθε, καὶ μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ·

15 Καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθε, ἀλλὰ νουθετεῖτε ὡς ἀδελφόν.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δῴη ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ. Ὁ Κύριος μετὰ πάντων ὑμῶν.

17 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, ὅ ἐστι σημεῖον ἐν πάσῃ ἐπιστολῇ· οὕτω γράφω·

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΤΙΜΟΘΕΟΝ ἐπιστολὴ πρώτη.

Κεφ. α'. 1.

Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ' ἐπιταγὴν Θεοῦ σωτῆρος ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν,

2 Τιμοθέῳ γνησίῳ τέκνῳ ἐν πίστει, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

3 Καθὼς παρεκάλεσά σε, προσμεῖναι ἐν Ἐφέσῳ, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν,

4 Μηδὲ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις, αἵτινες ζητήσεις παρέχουσι μᾶλλον ἢ οἰκοδομίαν Θεοῦ τὴν ἐν πίστει.

5 Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας, καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς, καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου·

6 Ὧν τινες ἀστοχήσαντες, ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν·

7 Θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἃ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.

8 Οἴδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως χρῆται·

9 Εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατραλῴαις καὶ μητραλῴαις, ἀνδροφόνοις,

10 Πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται,

11 Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ.

12 Καὶ χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν,

13 Τὸν πρότερον ὄντα βλάσφημον καὶ διώκτην καὶ ὑβριστήν· ἀλλ' ἠλεήθην, ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ·

14 Ὑπερεπλεόνασε δὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

15 Πιστὸς ὁ λόγος, καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ·

16 Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρώτῳ ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

17 Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

18 Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατὰ τὰς προαγούσας ἐπὶ σὲ προφητείας, ἵνα στρατεύῃ ἐν αὐταῖς τὴν καλὴν στρατείαν,

19 Ἔχων πίστιν καὶ ἀγαθὴν συνείδησιν, ἥν τινες ἀπωσάμενοι, περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν·

20 Ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Ἀλέξανδρος· οὓς παρέδωκα τῷ Σατανᾷ, ἵνα παιδευθῶσι μὴ βλασφημεῖν.

Κεφ. β'. 2.

Παρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχὰς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων·

2 Ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι·

3 Τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ·

4 Ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν.

5 Εἷς γὰρ Θεὸς, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς,

6 Ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίοις·

7 Εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, (ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι) διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.

8 Βούλομαι οὖν προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ.

9 Ὡσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτὰς, μὴ πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ·

10 Ἀλλ' (ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν) δι' ἔργων ἀγαθῶν.

11 Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ.

12 Γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ.

13 Ἀδὰμ γὰρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα Εὔα.

14 Καὶ Ἀδὰμ οὐκ ἠπατήθη· ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα, ἐν παραβάσει γέγονε.

15 Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης.

Κεφ. γ'. 3.

Πιστὸς ὁ λόγος· Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ.

2 Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικὸν,

3 Μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον,

4 Τοῦ ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος·

5 (Εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου

προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκ-
κλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;)
6 Μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ
τυφωθεὶς, εἰς κρίμα ἐμπέσῃ
τοῦ διαβόλου.
7 Δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ μαρ-
τυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν
ἔξωθεν· ἵνα μὴ εἰς ὀνειδι-
σμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ
διαβόλου.
8 Διακόνους ὡσαύτως σε-
μνοὺς, μὴ διλόγους, μὴ οἴνῳ
πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰ-
σχροκερδεῖς·
9 Ἔχοντας τὸ μυστήριον
τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνει-
δήσει·
10 Καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέ-
σθωσαν πρῶτον, εἶτα διακονεί-
τωσαν, ἀνέγκλητοι ὄντες.
11 Γυναῖκας ὡσαύτως σε-
μνὰς, μὴ διαβόλους, νηφα-
λίους, πιστὰς ἐν πᾶσι.
12 Διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς
γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων
καλῶς προϊστάμενοι καὶ τῶν ἰ-
δίων οἴκων·
13 Οἱ γὰρ καλῶς διακο-
νήσαντες, βαθμὸν ἑαυτοῖς
καλὸν περιποιοῦνται, καὶ πολ-
λὴν παῤῥησίαν ἐν πίστει τῇ
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
14 Ταῦτά σοι γράφω,
ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε
τάχιον·
15 Ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵ-
να εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ
Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν
ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στύ-
λος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀλη-
θείας.
16 Καὶ ὁμολογουμένως μέ-
γα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστή-
ριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν
σαρκὶ, ἐδικαιώθη ἐν πνεύ-
ματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκη-
ρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη
ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ.

Κεφ. δ'. 4.

Τὸ δὲ πνεῦμα ῥητῶς λέ-
γει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς
ἀποστήσονταί τινες τῆς πί-
στεως, προσέχοντες πνεύμασι
πλάνοις, καὶ διδασκαλίαις
δαιμονίων,
2 Ἐν ὑποκρίσει ψευδο-
λόγων, κεκαυτηριασμένων
τὴν ἰδίαν συνείδησιν,
3 Κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέ-
χεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ Θεὸς
ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ
εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς καὶ
ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν.
4 Ὅτι πᾶν κτίσμα Θεοῦ
καλὸν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλη-
τον, μετὰ εὐχαριστίας λαμβα-
νόμενον·
5 Ἁγιάζεται γὰρ διὰ λόγου
Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως.
6 Ταῦτα ὑποτιθέμενος
τοῖς ἀδελφοῖς, καλὸς ἔσῃ
διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ἐντρεφόμενος τοῖς λόγοις
τῆς πίστεως, καὶ τῆς καλῆς
διδασκαλίας, ᾗ παρηκολού-
θηκας.

7 Τ

7 Τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ· γύμναζε δὲ σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν·

8 Ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος· ἡ δὲ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης.

9 Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος.

10 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν.

11 Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε.

12 Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ.

13 Ἕως ἔρχομαι, πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ.

14 Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι διὰ προφητείας, μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου.

15 Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι· ἵνα σοῦ ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.

16 Ἔπεχε σεαυτῷ, καὶ τῇ διδασκαλίᾳ· ἐπίμενε αὐτοῖς. τοῦτο γὰρ ποιῶν, καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου.

Κεφ. ε΄. 5.

Πρεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ παρακάλει ὡς πατέρα· νεωτέρους, ὡς ἀδελφούς·

2 Πρεσβυτέρας, ὡς μητέρας· νεωτέρας, ὡς ἀδελφάς, ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ.

3 Χήρας τίμα τὰς ὄντως χήρας.

4 Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις· τοῦτο γάρ ἐστι καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Ἡ δὲ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπικεν ἐπὶ τὸν Θεόν, καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ ἡμέρας·

6 Ἡ δὲ σπαταλῶσα, ζῶσα τέθνηκε.

7 Καὶ ταῦτα παράγγελλε, ἵνα ἀνεπίληπτοι ὦσιν.

8 Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται, καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων.

9 Χήρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἑξήκοντα, γεγονυῖα ἑνὸς ἀνδρὸς γυνή,

10 Ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενοδόχησεν, εἰ ἁ-

γίων πόδας ἔνιψεν, εἰ θλι-
βομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ
ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε.
11 Νεωτέρας δὲ χήρας παραι-
τοῦ· ὅταν γὰρ καταστρηνιάσω-
σι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσιν,
12 Ἔχουσαι κρίμα, ὅτι
τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτη-
σαν.
13 Ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ μαν-
θάνουσι περιερχόμεναι τὰς
οἰκίας· οὐ μόνον δὲ ἀργαὶ,
ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περί-
εργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέ-
οντα.
14 Βούλομαι οὖν νεωτέρας
γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδε-
σποτεῖν, μηδεμίαν ἀφορμὴν
διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ
λοιδορίας χάριν.
15 Ἤδη γάρ τινες ἐξετρά-
πησαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ.
16 Εἴ τις πιστὸς ἢ πιστὴ
ἔχει χήρας, ἐπαρκείτω αὐ-
ταῖς, καὶ μὴ βαρείσθω ἡ ἐκ-
κλησία· ἵνα ταῖς ὄντως χή-
ραις ἐπαρκέσῃ.
17 Οἱ καλῶς προεστῶτες
πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς
ἀξιούσθωσαν· μάλιστα οἱ κο-
πιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδα-
σκαλίᾳ·
18 Λέγει γὰρ ἡ γραφή·
Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις·
Καί· Ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ
μισθοῦ αὐτοῦ.
19 Κατὰ πρεσβυτέρου κατη-
γορίαν μὴ παραδέχου, ἐκ-
τὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν
μαρτύρων.
20 Τοὺς ἁμαρτάνοντας,
ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα
καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι.
21 Διαμαρτύρομαι ἐνώπι-
ον τοῦ Θεοῦ, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγ-
γέλων, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς
χωρὶς προκρίματος, μηδὲν
ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν.
22 Χεῖρας ταχέως μηδε-
νὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει
ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις. Σεαυ-
τὸν ἁγνὸν τήρει.
23 Μηκέτι ὑδροπότει,
ἀλλ' οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ διὰ
τὸν στόμαχόν σου, καὶ τὰς πυ-
κνάς σου ἀσθενείας.
24 Τινῶν ἀνθρώπων αἱ
ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι,
προάγουσαι εἰς κρίσιν· τισὶ
δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν.
25 Ὡσαύτως καὶ τὰ καλὰ
ἔργα πρόδηλά ἐστι· καὶ τὰ
ἄλλως ἔχοντα κρυβῆναι οὐ
δύναται.

Κεφ. ϛ'. 6.

Ὅσοι εἰσὶν ὑπὸ ζυγὸν
δοῦλοι, τοὺς ἰδίους δεσπότας
πάσης τιμῆς ἀξίους ἡγείσθω-
σαν· ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θε-
οῦ καὶ ἡ διδασκαλία βλασ-
φημῆται.
2 Οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες
δεσπότας, μὴ καταφρονεί-
τωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσιν·
ἀλλὰ μᾶλλον δουλευέτωσαν,
ὅτι

ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοὶ,
οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβα-
νόμενοι. Ταῦτα δίδασκε, καὶ
παρακάλει.
3 Εἴ τις ἑτεροδιδασκα-
λεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγι-
αίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ
κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ,
4 Τετύφωται, μηδὲν ἐπι-
στάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ
ζητήσεις καὶ λογομαχίας, ἐξ
ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις,
βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πο-
νηραὶ,
5 Παραδιατριβαὶ διε-
φθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν,
καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθεί-
ας, νομιζόντων πορισμὸν
εἶναι τὴν εὐσέβειαν· ἀφίστασο
ἀπὸ τῶν τοιούτων.
6 Ἔστι δὲ πορισμὸς μέ-
γας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρ-
κείας.
7 Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγ-
καμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆ-
λον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι
δυνάμεθα.
8 Ἔχοντες δὲ διατροφὰς
καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρ-
κεσθησόμεθα.
9 Οἱ δὲ βουλόμενοι πλου-
τεῖν, ἐμπίπτουσιν εἰς πει-
ρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπι-
θυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ
βλαβερὰς, αἵτινες βυθί-
ζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄ-
λεθρον καὶ ἀπώλειαν.

10 Ῥίζα γὰρ πάντων τῶν
κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία·
ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπε-
πλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως,
καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύ-
ναις πολλαῖς.
11 Σὺ δὲ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ
Θεοῦ, ταῦτα φεῦγε· δίωκε
δὲ δικαιοσύνην, εὐσέβειαν,
πίστιν, ἀγάπην, ὑπομο-
νὴν, πραότητα.
12 Ἀγωνίζου τὸν καλὸν
ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπι-
λαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς,
εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης, καὶ ὡμο-
λόγησας τὴν καλὴν ὁμο-
λογίαν ἐνώπιον πολλῶν
μαρτύρων.
13 Παραγγέλλω σοι ἐν-
ώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωοποιοῦν-
τος τὰ πάντα, καὶ Χριστοῦ Ἰ-
ησοῦ τοῦ μαρτυρήσαντος ἐπὶ
Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν
ὁμολογίαν,
14 Τηρῆσαί σε τὴν ἐν-
τολὴν ἄσπιλον, ἀνεπίλη-
πτον, μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·
15 Ἣν καιροῖς ἰδίοις δεί-
ξει ὁ μακάριος καὶ μόνος
δυνάστης, ὁ βασιλεὺς τῶν βα-
σιλευόντων, καὶ Κύριος τῶν
κυριευόντων,
16 Ὁ μόνος ἔχων ἀθανα-
σίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον,
ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐ-
δὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ
καὶ κράτος αἰώνιον. Ἀμήν.

17 Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, τῷ παρέχοντι ἡμῖν πλουσίως πάντα εἰς ἀπόλαυσιν·

18 Ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς,

19 Ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς.

20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας, καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως·

21 Ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι, περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ. Ἀμήν.

Πρὸς Τιμόθεον πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Λαοδικείας, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΤΙΜΟΘΕΟΝ ἐπιστολὴ δευτέρα.

Κεφ. α'. 1.

Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, κατ' ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

2 Τιμοθέῳ ἀγαπητῷ τέκνῳ, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

3 Χάριν ἔχω τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύω ἀπὸ προγόνων ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, ὡς ἀδιάλειπτον ἔχω τὴν περὶ σοῦ μνείαν ἐν ταῖς δεήσεσί μου νυκτὸς καὶ ἡμέρας,

4 Ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, μεμνημένος σου τῶν δακρύων, ἵνα χαρᾶς πληρωθῶ·

5 Ὑπόμνησιν λαμβάνων τῆς ἐν σοὶ ἀνυποκρίτου πίστεως, ἥτις ἐνῴκησε πρῶτον ἐν τῇ μάμμῃ σου Λωΐδι καὶ τῇ μητρί σου Εὐνίκῃ, πέπεισμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν σοί.

6 Δι' ἣν αἰτίαν ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὅ ἐστιν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου.

7 Οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ
Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ
δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σω-
φρονισμοῦ.
8 Μὴ οὖν ἐπαισχυνθῇς τὸ
μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν,
μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐ-
τοῦ· ἀλλὰ συγκακοπάθησον
τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν
Θεοῦ,
9 Τοῦ σώσαντος ἡμᾶς,
καὶ καλέσαντος κλήσει ἁ-
γίᾳ, οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν,
ἀλλὰ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν,
καὶ χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡ-
μῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ
χρόνων αἰωνίων·
10 Φανερωθεῖσαν δὲ νῦν
διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σω-
τῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
καταργήσαντος μὲν τὸν θά-
νατον, φωτίσαντος δὲ ζω-
ὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ
εὐαγγελίου·
11 Εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κή-
ρυξ καὶ ἀπόστολος καὶ διδάσκα-
λος ἐθνῶν.
12 Δι' ἣν αἰτίαν καὶ
ταῦτα πάσχω, ἀλλ' οὐκ ἐπ-
αισχύνομαι· οἶδα γὰρ ᾧ
πεπίστευκα, καὶ πέπεισμαι
ὅτι δυνατός ἐστι τὴν πα-
ρακαταθήκην μου φυ-
λάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡ-
μέραν.
13 Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑ-
γιαινόντων λόγων, ὧν
παρ' ἐμοῦ ἤκουσας ἐν πί-
στει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χρι-
στῷ Ἰησοῦ.
14 Τὴν καλὴν παρακατα-
θήκην φύλαξον διὰ πνεύ-
ματος ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦν-
τος ἐν ἡμῖν.
15 Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπε-
στράφησάν με πάντες οἱ ἐν
τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος
καὶ Ἑρμογένης.
16 Δῴη ἔλεος ὁ Κύ-
ριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴ-
κῳ· ὅτι πολλάκις με ἀν-
έψυξε, καὶ τὴν ἅλυ-
σίν μου οὐκ ἐπῃσχύνθη,
17 Ἀλλὰ γενόμενος ἐν
Ῥώμῃ, σπουδαιότερον ἐζή-
τησέ με, καὶ εὗρε.
18 Δῴη αὐτῷ ὁ Κύριος
εὑρεῖν ἔλεος παρὰ
Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡ-
μέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέ-
σῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ
γινώσκεις.

Κεφ. β'. 2.

Σὺ οὖν, τέκνον μου, ἐν-
δυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ·
2 Καὶ ἃ ἤκουσας παρ'
ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύ-
ρων, ταῦτα παράθου πι-
στοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱ-
κανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους
διδάξαι.
3 Σὺ οὖν κακοπάθησον
ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ
Χριστοῦ.
4 Οὐδεὶς στρατευόμενος

ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ.

5 Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.

6 Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν.

7 Νόει ἃ λέγω· δῴη γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι.

8 Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβίδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου·

9 Ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται.

10 Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

11 Πιστὸς ὁ λόγος· εἰ γὰρ συναπεθάνομεν, καὶ συζήσομεν·

12 Εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν· εἰ ἀρνούμεθα, κἀκεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς·

13 Εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει· ἀρνήσασθαι ἑαυτὸν οὐ δύναται.

14 Ταῦτα ὑπομίμνησκε, διαμαρτυρόμενος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, μὴ λογομαχεῖν, εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων.

15 Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

16 Τὰς δὲ βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο· ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας·

17 Καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἕξει· ὧν ἐστιν Ὑμέναιος καὶ Φιλητός·

18 Οἵτινες περὶ τὴν ἀλήθειαν ἠστόχησαν, λέγοντες τὴν ἀνάστασιν ἤδη γεγονέναι· καὶ ἀνατρέπουσι τήν τινων πίστιν.

19 Ὁ μέντοι στερεὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ ἕστηκεν, ἔχων τὴν σφραγῖδα ταύτην· Ἔγνω Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ· καί, Ἀποστήτω ἀπὸ ἀδικίας πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Χριστοῦ.

20 Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα· καὶ ἃ μὲν εἰς τιμήν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν.

21 Ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων, ἔσται σκεῦος εἰς τιμήν, ἡγιασμένον καὶ εὔχρηστον τῷ δεσπότῃ, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον.

22 Τὰς

22 Τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, πίστιν, ἀγάπην, εἰρήνην μετὰ τῶν ἐπικαλουμένων τὸν Κύριον ἐκ καθαρᾶς καρδίας.

23 Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι γεννῶσι μάχας·

24 Δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ᾽ ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικὸν, ἀνεξίκακον,

25 Ἐν πρᾳότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους· μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας,

26 Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ᾽ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα.

Κεφ. γʹ. 3.

Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί.

2 Ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι,

3 Ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι,

4 Προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι,

5 Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι. καὶ τούτους ἀποτρέπου.

6 Ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας, καὶ αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις·

7 Πάντοτε μανθάνοντα, καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα.

8 Ὃν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν.

9 Ἀλλ᾽ οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον· ἡ γὰρ ἄνοια αὐτῶν ἔκδηλος ἔσται πᾶσιν, ὡς καὶ ἡ ἐκείνων ἐγένετο.

10 Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ,

11 Τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἵους διωγμοὺς ὑπήνεγκα, καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος.

12 Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται.

13 Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

14 Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες·

15 Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

16 Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ·

17 Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.

Κεφ. δ'. 4.

Διαμαρτύρομαι οὖν ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ·

2 Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως· ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ.

3 Ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν·

4 Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται.

5 Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον.

6 Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε.

7 Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα.

8 Λοιπὸν, ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής· οὐ μόνον δὲ ἐμοὶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

9 Σπούδασον ἐλθεῖν πρός με ταχέως·

10 Δημᾶς γάρ με ἐγκατέλιπεν, ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα, καὶ ἐπορεύθη εἰς Θεσσαλονίκην· Κρήσκης εἰς Γαλατίαν, Τίτος εἰς Δαλματίαν·

11 Λουκᾶς ἐστι μόνος μετ' ἐμοῦ. Μάρκον ἀναλαβὼν, ἄγε μετὰ σεαυτοῦ· ἔστι γάρ μοι εὔχρηστος εἰς διακονίαν.

12 Τυχικὸν δὲ ἀπέ-
στειλα εἰς Ἔφεσον.
13 Τὸν φελόνην ὃν ἀπέ-
λιπον ἐν Τρωάδι παρὰ Κάρ-
πῳ, ἐρχόμενος φέρε, καὶ
τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς
μεμβράνας.
14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλ-
κεὺς πολλά μοι κακὰ ἐν-
εδείξατο· ἀποδῴη αὐτῷ ὁ
Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐ-
τοῦ·
15 Ὃν καὶ σὺ φυλάσσου·
λίαν γὰρ ἀνθέστηκε τοῖς ἡ-
μετέροις λόγοις.
16 Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπο-
λογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρε-
γένετο, ἀλλὰ πάντες με
ἐγκατέλιπον· (μὴ αὐτοῖς
λογισθείη)
17 Ὁ δὲ Κύριός μοι
παρέστη, καὶ ἐνεδυνάμωσέ
με, ἵνα δι' ἐμοῦ τὸ κήρυ-
γμα πληροφορηθῇ, καὶ ἀ-
κούσῃ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ
ἐῤῥύσθην ἐκ στόματος λέ-
οντος.
18 Καὶ ῥύσεταί με ὁ Κύ-
ριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πο-
νηροῦ, καὶ σώσει εἰς τὴν
βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπου-
ράνιον· ᾧ ἡ δόξα εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.
19 Ἄσπασαι Πρίσκαν καὶ
Ἀκύλαν, καὶ τὸν Ὀνησιφόρου
οἶκον.
20 Ἔραστος ἔμεινεν ἐν Κο-
ρίνθῳ· Τρόφιμον δὲ ἀπέλι-
πον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενοῦντα.
21 Σπούδασον πρὸ χειμῶ-
νος ἐλθεῖν. Ἀσπάζεταί σε
Εὔβουλος, καὶ Πούδης, καὶ
Λῖνος, καὶ Κλαυδία, καὶ οἱ
ἀδελφοὶ πάντες.
22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χρι-
στὸς μετὰ τοῦ πνεύματός σου. ἡ
χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Τιμόθεον δευτέρα, τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης, ὅτε ἐκ δευτέρου παρέστη Παῦλος τῷ Καίσαρι Νέρωνι.

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΤΙΤΟΝ ἐπιστολή.

Κεφ. α΄. 1.
Παῦλος δοῦλος Θεοῦ,
ἀπόστολος δὲ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, κατὰ πίστιν ἐκλεκτῶν
Θεοῦ, καὶ ἐπίγνωσιν ἀλη-
θείας τῆς κατ' εὐσέβειαν·
2 Ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰ-
ωνίου, ἣν ἐπηγγείλατο ὁ
ἀψευδὴς

ἀψευδὴς Θεὸς, πρὸ χρό-
νων αἰωνίων,
3 Ἐφανέρωσε δὲ καιροῖς
ἰδίοις τὸν λόγον αὐτοῦ,
ἐν κηρύγματι ὃ ἐπιστεύθην
ἐγὼ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ σω-
τῆρος ἡμῶν Θεοῦ·
4 Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ
κατὰ κοινὴν πίστιν, χάρις,
ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ
πατρὸς, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν.
5 Τούτου χάριν κατέλι-
πόν σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ
λείποντα ἐπιδιορθώσῃ, καὶ
καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρε-
σβυτέρους, ὡς ἐγώ σοι διε-
ταξάμην:
6 Εἴ τις ἐστὶν ἀνέγκλη-
τος, μιᾶς γυναικὸς ἀνὴρ,
τέκνα ἔχων πιστὰ, μὴ ἐν
κατηγορίᾳ ἀσωτίας, ἢ ἀνυ-
πότακτα.
7 Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον
ἀνέγκλητον εἶναι, ὡς Θεοῦ
οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ
ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ
πλήκτην, μὴ αἰσχροκερ-
δῆ·
8 Ἀλλὰ φιλόξενον, φιλ-
άγαθον, σώφρονα, δίκαι-
ον, ὅσιον, ἐγκρατῆ,
9 Ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ
τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου,
ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακα-
λεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ
ὑγιαινούσῃ, καὶ τοὺς ἀντι-
λέγοντας ἐλέγχειν.

10 Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀν-
υπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ
φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ
περιτομῆς·
11 Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν·
οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέ-
πουσι, διδάσκοντες ἃ μὴ
δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν.
12 Εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν,
ἴδιος αὐτῶν προφήτης·
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ
θηρία, γαστέρες ἀργαί.
13 Ἡ μαρτυρία αὕτη ἐ-
στὶν ἀληθής· δι' ἣν αἰτίαν
ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως,
ἵνα ὑγιαίνωσιν ἐν τῇ πί-
στει·
14 Μὴ προσέχοντες Ἰου-
δαϊκοῖς μύθοις, καὶ ἐντο-
λαῖς ἀνθρώπων ἀποστρεφο-
μένων τὴν ἀλήθειαν.
15 Πάντα μὲν καθαρὰ
τοῖς καθαροῖς· τοῖς δὲ με-
μιασμένοις καὶ ἀπίστοις οὐ-
δὲν καθαρὸν, ἀλλὰ με-
μίανται αὐτῶν καὶ ὁ νοῦς καὶ
ἡ συνείδησις.
16 Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰ-
δέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρ-
νοῦνται, βδελυκτοὶ ὄν-
τες καὶ ἀπειθεῖς, καὶ πρὸς
πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκι-
μοι.

Κεφ. β'. 2.

Σὺ δὲ λάλει ἃ πρέπει
τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ·
2 Πρεσβύτας νηφαλίους
εἶναι, σεμνοὺς, σώφρονας,
ὑγιαίνο-

ὑγιαίνοντας τῇ πίστει, τῇ
ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ.
3 Πρεσβύτιδας ὡσαύτως
ἐν καταστήματι ἱεροπρε-
πεῖς, μὴ διαβόλους, μὴ
οἴνῳ πολλῷ δεδουλωμένας,
καλοδιδασκάλους,
4 Ἵνα σωφρονίζωσι τὰς
νέας, φιλάνδρους εἶναι, φιλο-
τέκνους,
5 Σώφρονας, ἁγνὰς,
οἰκουροὺς, ἀγαθὰς, ὑπο-
τασσομένας τοῖς ἰδίοις
ἀνδράσιν, ἵνα μὴ ὁ λό-
γος τοῦ Θεοῦ βλασφη-
μῆται.
6 Τοὺς νεωτέρους ὡσαύ-
τως παρακάλει σωφρονεῖν,
7 Περὶ πάντα σεαυτὸν
παρεχόμενος τύπον κα-
λῶν ἔργων, ἐν τῇ διδα-
σκαλίᾳ ἀδιαφθορίαν, σε-
μνότητα, ἀφθαρσίαν,
8 Λόγον ὑγιῆ, ἀκατά-
γνωστον, ἵνα ὁ ἐξ ἐναν-
τίας ἐντραπῇ, μηδὲν ἔ-
χων περὶ ὑμῶν λέγειν
φαῦλον.
9 Δούλους ἰδίοις δεσπό-
ταις ὑποτάσσεσθαι, ἐν πᾶ-
σιν εὐαρέστους εἶναι, μὴ
ἀντιλέγοντας,
10 Μὴ νοσφιζομένους, ἀλ-
λὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυ-
μένους ἀγαθήν· ἵνα τὴν διδα-
σκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν
Θεοῦ κοσμῶσιν ἐν πᾶ-
σιν.
11 Ἐπεφάνη γὰρ ἡ
χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτή-
ριος πᾶσιν ἀνθρώποις,
12 Παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα
ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν
καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυ-
μίας, σωφρόνως καὶ δικαίως
καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ
νῦν αἰῶνι·
13 Προσδεχόμενοι τὴν
μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπι-
φάνειαν τῆς δόξης τοῦ
μεγάλου Θεοῦ, καὶ σωτῆρος
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
14 Ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν
ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώ-
σηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀ-
νομίας, καὶ καθαρίσῃ ἑαυ-
τῷ λαὸν περιούσιον, ζη-
λωτὴν καλῶν ἔργων.
15 Ταῦτα λάλει, καὶ
παρακάλει, καὶ ἔλεγχε μετὰ
πάσης ἐπιταγῆς. Μηδείς
σου περιφρονείτω.

Κεφ. γʹ. 3.

Ὑπομίμνησκε αὐτοὺς
ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑπο-
τάσσεσθαι, πειθαρχεῖν, πρὸς
πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἑτοί-
μους εἶναι,
2 Μηδένα βλασφημεῖν,
ἀμάχους εἶναι, ἐπιεικεῖς,
πᾶσαν ἐνδεικνυμένους πρᾳ-
ότητα πρὸς πάντας ἀν-
θρώπους.
3 Ἦμεν γάρ ποτε καὶ
ἡμεῖς ἀνόητοι, ἀπειθεῖς,
πλανώμενοι, δουλεύοντες
ἐπιθυμίαις

πιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ποι-
κίλαις, ἐν κακίᾳ καὶ φθόνῳ
διάγοντες, στυγητοί, μι-
σοῦντες ἀλλήλους.
4 Ὅτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ
ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη
τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,
5 Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν
δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσα-
μεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν
αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς,
διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας,
καὶ ἀνακαινώσεως πνεύμα-
τος ἁγίου,
6 Οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς
πλουσίως, διὰ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν·
7 Ἵνα δικαιωθέντες τῇ
ἐκείνου χάριτι, κληρονόμοι
γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζω-
ῆς αἰωνίου.
8 Πιστὸς ὁ λόγος, καὶ
περὶ τούτων βούλομαί σε
διαβεβαιοῦσθαι, ἵνα φρον-
τίζωσι καλῶν ἔργων προΐ-
στασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ
Θεῷ· ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ
καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώ-
ποις.
9 Μωρὰς δὲ ζητήσεις,
καὶ γενεαλογίας, καὶ ἔρεις, καὶ
μάχας νομικὰς περιΐστασο·
εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς, καὶ μά-
ταιοι.
10 Αἱρετικὸν ἄνθρωπον
μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθε-
σίαν παραιτοῦ·
11 Εἰδὼς ὅτι ἐξέστρα-
πται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἁμαρ-
τάνει, ὢν αὐτοκατάκρι-
τος.
12 Ὅταν πέμψω Ἀρτε-
μᾶν πρός σε ἢ Τυχικόν,
σπούδασον ἐλθεῖν πρός με
εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ
κέκρικα παραχειμάσαι.
13 Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ
Ἀπολλὼ σπουδαίως πρό-
πεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς
λείπῃ.
14 Μανθανέτωσαν δὲ καὶ
οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων
προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγ-
καίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν
ἄκαρποι.
15 Ἀσπάζονταί σε οἱ
μετ' ἐμοῦ πάντες. Ἄσπασαι
τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πί-
στει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων
ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Τίτον, τῆς Κρητῶν ἐκκλησίας πρῶτον
ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη
ἀπὸ Νικοπόλεως τῆς
Μακεδονίας.

ΠΑΥΛΟΥ

ΠΑΥΛΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς ΦΙΛΗΜΟΝΑ ἐπιστολή.

Παῦλος δέσμιος Χρι-
στοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθε-
ος ὁ ἀδελφὸς, Φιλή-
μονι τῷ ἀγαπητῷ καὶ συν-
εργῷ ἡμῶν,
2 Καὶ Ἀπφίᾳ τῇ ἀγα-
πητῇ, καὶ Ἀρχίππῳ τῷ
συστρατιώτῃ ἡμῶν, καὶ τῇ
κατ' οἶκόν σου ἐκκλη-
σίᾳ·
3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη
ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν,
καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.
4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου,
πάντοτε μνείαν σου ποι-
ούμενος ἐπὶ τῶν προσευ-
χῶν μου,
5 Ἀκούων σου τὴν ἀγά-
πην, καὶ τὴν πίστιν ἣν
ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον
Ἰησοῦν, καὶ εἰς πάντας τοὺς
ἁγίους·
6 Ὅπως ἡ κοινωνία τῆς
πίστεως σου ἐνεργὴς γένη-
ται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς
ἀγαθοῦ τοῦ ἐν ὑμῖν εἰς Χρι-
στὸν Ἰησοῦν.
7 Χαρὰν γὰρ ἔχομεν
πολλὴν καὶ παράκλησιν
ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ σου, ὅτι τὰ
σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀνα-
πέπαυται διὰ σοῦ, ἀδελ-
φέ.
8 Διὸ πολλὴν ἐν Χριστῷ
παῤῥησίαν ἔχων ἐπιτάσσειν
σοι τὸ ἀνῆκον·
9 Διὰ τὴν ἀγάπην
μᾶλλον παρακαλῶ, τοιοῦ-
τος ὢν ὡς Παῦλος
πρεσβύτης, νυνὶ δὲ καὶ
δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ.
10 Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ
ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα
ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνή-
σιμον,
11 Τόν ποτέ σοι ἄχρη-
στον, νυνὶ δέ σοι καὶ ἐμοὶ
εὔχρηστον·
12 Ὃν ἀνέπεμψα· σὺ
δὲ αὐτὸν, (τουτέστι, τὰ
ἐμὰ σπλάγχνα) προσ-
λαβοῦ.
13 Ὃν ἐγὼ ἐβουλόμην
πρὸς ἐμαυτὸν κατέχειν,
ἵνα ὑπὲρ σοῦ διακονῇ μοι
ἐν τοῖς δεσμοῖς τοῦ εὐαγ-
γελίου·
14 Χωρὶς δὲ τῆς σῆς
γνώμης οὐδὲν ἠθέλησα
ποιῆσαι· ἵνα μὴ ὡς κατὰ
ἀνάγκην

ἀνάγκην τὸ ἀγαθόν σου ᾖ, ἀλλὰ κατὰ ἑκούσιον.

15 Τάχα γὰρ διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη πρὸς ὥραν, ἵνα αἰώνιον αὐτὸν ἀπέχῃς·

16 Οὐκέτι ὡς δοῦλον, ἀλλ' ὑπὲρ δοῦλον, ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, μάλιστα ἐμοὶ, πόσῳ δὲ μᾶλλόν σοι καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ;

17 Εἰ οὖν ἐμὲ ἔχεις κοινωνὸν, προσλαβοῦ αὐτὸν ὡς ἐμέ.

18 Εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε, ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει.

19 Ἐγὼ Παῦλος ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ, ἐγὼ ἀποτίσω· ἵνα μὴ λέγω σοι, ὅτι καὶ σεαυτόν μοι προσοφείλεις.

20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ.

21 Πεποιθὼς τῇ ὑπακοῇ σου ἔγραψά σοι, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑπὲρ ὃ λέγω ποιήσεις.

22 Ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν· ἐλπίζω γὰρ ὅτι διὰ τῶν προσευχῶν ὑμῶν χαρισθήσομαι ὑμῖν.

23 Ἀσπάζονταί σε, Ἐπαφρᾶς, (ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ)

24 Μάρκος, Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.

25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Φιλήμονα ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Ὀνησίμου οἰκέτου.

Ἡ πρὸς ἙΒΡΑΙ´ΟΥΣ ἐπιστολή.

Κεφ. α΄. 1.
Πολυμερῶς καὶ πολυτρό-
πως πάλαι ὁ Θεὸς λαλή-
σας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς
προφήταις,
2 Ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμε-
ρῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν
ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον
πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶ-
νας ἐποίησεν·
3 Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς
δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑπο-
στάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ
πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυ-
νάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ κα-
θαρισμὸν ποιησάμενος τῶν
ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν
ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν
ὑψηλοῖς,
4 Τοσούτῳ κρείττων γενό-
μενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ
διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς
κεκληρονόμηκεν ὄνομα.
5 Τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν
ἀγγέλων, Υἱός μου εἶ σὺ,
ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε;
καὶ πάλιν, Ἐγὼ ἔσομαι
αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς
ἔσται μοι εἰς υἱόν;
6 Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγά-
γῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰ-
κουμένην, λέγει, Καὶ προσ-
κυνησάτωσαν αὐτῷ πάν-
τες ἄγγελοι Θεοῦ.
7 Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγ-
γέλους λέγει, Ὁ ποιῶν τοὺς
ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ
τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς
φλόγα·
8 Πρὸς δὲ τὸν υἱὸν, Ὁ
θρόνος σου, ὁ Θεὸς, εἰς τὸν
αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος
εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς
βασιλείας σου·
9 Ἠγάπησας δικαιοσύνην,
καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ
τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς, ὁ
Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιά-
σεως παρὰ τοὺς μετόχους
σου.
10 Καὶ, Σὺ κατ' ἀρχὰς,
Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίω-
σας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου
εἰσὶν οἱ οὐρανοί·
11 Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ
δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς
ἱμάτιον παλαιωθήσονται·
12 Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον
ἑλίξεις αὐτοὺς, καὶ ἀλλαγή-
σονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ
τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.
13 Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγ-
γέλων εἴρηκέ ποτε, Κάθου
ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ
τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν
ποδῶν σου;

14 Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;

Κεφ. β'. 2.

Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραῤῥυῶμεν.

2 Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν,

3 Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας, ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη·

4 Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι, καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, καὶ πνεύματος ἁγίου μερισμοῖς, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν;

5 Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν.

6 Διεμαρτύρατο δέ πού τις, λέγων· Τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνήσκῃ αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;

7 Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτὸν, καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

8 Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐι γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον· νῦν δὲ οὔπω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα·

9 Τὸν δὲ βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν, διὰ τὸ πά- θημα τοῦ θανάτου, δόξῃ καὶ τι- μῇ ἐστεφανωμένον· ὅπω- χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸ- γεύσηται θανάτου.

10 Ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δό- ξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχη- τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ πα- θημάτων τελειῶσαι.

11 Ὅ, τε γὰρ ἁγιάζων οἱ ἁγιαζόμενοι, ἐξ ἑν- πάντες· δι' ἣν αἰτίαν ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτ- καλεῖν,

12 Λέγων· Ἀπαγγ- τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφ- μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας μνήσω σε.

13 Καὶ πάλιν· Ἐγὼ σομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτ- Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ τὰ παιδία ἅ μοι ἔδωκ- Θεός.

14 Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδ- κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ μα-

ματος, καὶ αὐτὸς παραπλη-
σίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵ-
να διὰ τοῦ θανάτου καταρ-
γήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχον-
τα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν
διάβολον,
15 Καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους
ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παν-
τὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δου-
λείας.
16 Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων
ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρ-
ματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμ-
βάνεται.
17 Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάν-
τα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιω-
θῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένη-
ται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ
πρὸς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ ἱ-
λάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ
λαοῦ.
18 Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐ-
τὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς
πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Κεφ. γʹ. 3.

Ὅθεν, ἀδελφοὶ ἅγιοι,
κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι,
κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ
ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡ-
μῶν Χριστὸν Ἰησοῦν.
2 Πιστὸν ὄντα τῷ ποιή-
σαντι αὐτὸν, ὡς καὶ Μωσῆς
ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ.
3 Πλείονος γὰρ δόξης οὗ-
τος παρὰ Μωσῆν ἠξίωται,
καθ' ὅσον πλείονα τιμὴν
ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας
αὐτόν.
4 Πᾶς γὰρ οἶκος κατα-
σκευάζεται ὑπό τινος·
ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευ-
άσας, Θεός.
5 Καὶ Μωσῆς μὲν πιστὸς
ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὡς θε-
ράπων, εἰς μαρτύριον τῶν λα-
ληθησομένων·
6 Χριστὸς δὲ, ὡς υἱὸς ἐπὶ
τὸν οἶκον αὐτοῦ, οὗ οἶκός ἐσμεν
ἡμεῖς, ἐάνπερ τὴν παῤῥη-
σίαν καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐλ-
πίδος μέχρι τέλους βεβαί-
αν κατάσχωμεν.
7 Διὸ, καθὼς λέγει τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον, Σήμερον,
ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκού-
σητε,
8 Μὴ σκληρύνητε τὰς καρ-
δίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπι-
κρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ
πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ·
9 Οὗ ἐπείρασάν με οἱ πα-
τέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν
με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου
τεσσαράκοντα ἔτη.
10 Διὸ προσώχθισα τῇ
γενεᾷ ἐκείνῃ, καὶ εἶπον, Ἀεὶ
πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· αὐτοὶ
δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς
μου.
11 Ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀρ-
γῇ μου, Εἰ εἰσελεύσον-
ται εἰς τὴν κατάπαυσίν
μου.
12 Βλέπετε, ἀδελφοὶ,
μήποτε ἔσται ἔν τινι ὑμῶν
καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν

τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ
ζῶντος·
13 Ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑ-
αυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέ-
ραν, ἄχρις οὗ τὸ σήμερον κα-
λεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ
τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁ-
μαρτίας.
14 Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν
τοῦ Χριστοῦ, ἐάνπερ τὴν ἀρχὴν
τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους
βεβαίαν κατάσχωμεν,
15 Ἐν τῷ λέγεσθαι, Σή-
μερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ
ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς
καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ
παραπικρασμῷ.
16 Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες
παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάν-
τες οἱ ἐξελθόντες ἐξ Αἰ-
γύπτου διὰ Μωσέως.
17 Τίσι δὲ προσώχθισε
τεσσαράκοντα ἔτη; Οὐχὶ
τοῖς ἁμαρτήσασιν, ὧν τὰ
κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ;
18 Τίσι δὲ ὤμοσε μὴ
εἰσελεύσεσθαι εἰς τὴν κατά-
παυσιν αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς
ἀπειθήσασι;
19 Καὶ βλέπομεν ὅτι οὐκ
ἠδυνήθησαν εἰσελθεῖν δι'
ἀπιστίαν.

Κεφ. δ'. 4.

Φοβηθῶμεν οὖν μήποτε
καταλειπομένης ἐπαγγελίας
εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπαυ-
σιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν
ὑστερηκέναι.
2 Καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγ-
γελισμένοι, καθάπερ κἀκεῖ-
νοι· ἀλλ' οὐκ ὠφέλησεν ὁ
λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους, μὴ
συγκεκραμένος τῇ πίστει
τοῖς ἀκούσασιν.
3 Εἰσερχόμεθα γὰρ εἰς τὴν
κατάπαυσιν οἱ πιστεύσαντες,
καθὼς εἴρηκεν, Ὡς ὤμοσα
ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύ-
σονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου·
καίτοι τῶν ἔργων ἀπὸ κα-
ταβολῆς κόσμου γενηθέντων.
4 Εἴρηκε γάρ που περὶ τῆς
ἑβδόμης οὕτω, Καὶ κατέ-
παυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν
ἔργων αὐτοῦ·
5 Καὶ ἐν τούτῳ πάλιν,
Εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κα-
τάπαυσίν μου.
6 Ἐπεὶ οὖν ἀπολείπεται
τινὰς εἰσελθεῖν εἰς αὐτὴν,
καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελι-
σθέντες οὐκ εἰσῆλθον δι'
ἀπείθειαν·
7 Πάλιν τινὰ ὁρίζει ἡμέ-
ραν, σήμερον, ἐν Δαβὶδ λέ-
γων, μετὰ τοσοῦτον χρόνον
(καθὼς εἴρηται) Σήμερον
ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκού-
σητε, μὴ σκληρύνητε τὰς
καρδίας ὑμῶν.
8 Εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς
κατέπαυσεν, οὐκ ἂν περὶ
ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡ-
μέρας·
9 Ἄρα ἀπολείπεται σα-

βατισμὸς

ατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ·
10 Ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν
κατάπαυσιν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς
κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων
αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἰδίων
ὁ Θεός.
11 Σπουδάσωμεν οὖν εἰσ-
ελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κα-
τάπαυσιν· ἵνα μὴ ἐν τῷ
αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέ-
σῃ τῆς ἀπειθείας.
12 Ζῶν γὰρ ὁ λόγος
τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεργὴς, καὶ το-
μώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μά-
χαιραν δίστομον, καὶ διϊκνού-
μενος ἄχρι μερισμοῦ ψυ-
χῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρ-
μῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτι-
κὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν
καρδίας.
13 Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀ-
φανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ· πάν-
τα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλι-
σμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ
πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγος.
14 Ἔχοντες οὖν ἀρχιε-
ρέα μέγαν, διεληλυθότα
τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν
τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμο-
λογίας.
15 Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχι-
ερέα μὴ δυνάμενον συμ-
παθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡ-
μῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ
πάντα καθ' ὁμοιότητα, χω-
ρὶς ἁμαρτίας.
16 Προσερχώμεθα οὖν μετὰ
παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς
χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλε-
ον, καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔ-
καιρον βοήθειαν.

Κεφ. ε'. 5.

Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ
ἀνθρώπων λαμβανόμενος,
ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται
τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, ἵνα
προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυ-
σίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν·
2 Μετριοπαθεῖν δυνάμε-
νος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανω-
μένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περί-
κειται ἀσθένειαν·
3 Καὶ διὰ ταύτην ὀφεί-
λει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕ-
τω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέ-
ρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν.
4 Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμ-
βάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ ὁ κα-
λούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθά-
περ καὶ ὁ Ἀαρών·
5 Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑ-
αυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι
ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας
πρὸς αὐτὸν, Υἱός μου εἶ σὺ,
ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.
6 Καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέ-
γει, Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα
κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.
7 Ὃς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς
σαρκὸς αὐτοῦ, δεήσεις τε καὶ
ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνά-
μενον σώζειν αὐτὸν ἐκ θα-
νάτου, μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς
καὶ δακρύων προσενέγκας,
καὶ εἰσακουσθεὶς ἀπὸ τῆς εὐ-
λαβείας,

8 Καίπερ ὢν υἱὸς, ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν·

9 Καὶ τελειωθεὶς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν αἴτιος σωτηρίας αἰωνίου,

10 Προσαγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·

11 Περὶ οὗ πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν, ἐπεὶ νωθροὶ γεγόνατε ταῖς ἀκοαῖς.

12 Καὶ γὰρ ὀφείλοντες εἶναι διδάσκαλοι διὰ τὸν χρόνον, πάλιν χρείαν ἔχετε τοῦ διδάσκειν ὑμᾶς τίνα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ· καὶ γεγόνατε χρείαν ἔχοντες γάλακτος, καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς.

13 Πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος, ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης· (νήπιος γάρ ἐστι)

14 Τελείων δέ ἐστιν ἡ στερεὰ τροφὴ, τῶν διὰ τὴν ἕξιν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ.

Κεφ. ς'. 6.

Διὸ ἀφέντες τὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ λόγον, ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα· μὴ πάλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανοίας ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, καὶ πίστεως ἐπὶ Θεὸν,

2 Βαπτισμῶν διδαχῆς, ἐπιθέσεώς τε χειρῶν, ἀναστάσεώς τε νεκρῶν, καὶ κρίματος αἰωνίου.

3 Καὶ τοῦτο ποιήσομεν, ἐάνπερ ἐπιτρέπῃ ὁ Θεός.

4 Ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας, γευσαμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου, καὶ μετόχους γενηθέντας πνεύματος ἁγίου,

5 Καὶ καλὸν γευσαμένους Θεοῦ ῥῆμα, δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος,

6 Καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας.

7 Γῆ γὰρ ἡ πιοῦσα τὸν ἐπ' αὐτῆς πολλάκις ἐρχόμενον ὑετὸν, καὶ τίκτουσα βοτάνην εὔθετον ἐκείνοις δι' οὓς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·

8 Ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος καὶ κατάρας ἐγγὺς, ἧς τὸ τέλος εἰς καῦσιν.

9 Πεπείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ, τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν·

10 Οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς, ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονή-

σαντες

σαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακο-
νοῦντες.
11 Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον
ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυ-
σθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πλη-
ροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι
τέλους·
12 Ἵνα μὴ νωθροὶ γένη-
σθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πί-
στεως καὶ μακροθυμίας κλη-
ρονομούντων τὰς ἐπαγγε-
λίας.
13 Τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπ-
αγγειλάμενος ὁ Θεὸς, ἐπεὶ
κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος
ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ,
14 Λέγων· Ἦ μὴν εὐλο-
γῶν εὐλογήσω σε, καὶ πλη-
θύνων πληθυνῶ σε.
15 Καὶ οὕτω μακροθυμή-
σας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγε-
λίας.
16 Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ
τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ
πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας
πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρ-
κος.
17 Ἐν ᾧ περισσότερον βου-
λόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι
τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπ-
αγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς
βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν
ὅρκῳ·
18 Ἵνα διὰ δύο πραγμά-
των ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀ-
δύνατον ψεύσασθαι Θεὸν, ἰ-
σχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν
οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς
προκειμένης ἐλπίδος·
19 Ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχο-
μεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ
βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην
εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπε-
τάσματος,
20 Ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ
ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ
τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ,
ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν
αἰῶνα.

Κεφ. ζ'. 7.

Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισε-
δὲκ, βασιλεὺς Σαλὴμ, ἱε-
ρεὺς τοῦ Θεοῦ ὑψίστου, ὁ συν-
αντήσας Ἀβραὰμ ὑποστρέ-
φοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βα-
σιλέων, καὶ εὐλογήσας αὐ-
τόν·
2 Ὧ καὶ δεκάτην ἀπὸ
πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ·
πρῶτον μὲν ἑρμηνευόμενος
βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔ-
πειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σα-
λὴμ, ὅ ἐστι βασιλεὺς εἰρή-
νης·
3 Ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀ-
γενεαλόγητος, μήτε ἀρ-
χὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέ-
λος ἔχων, ἀφωμοιωμένος
δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱ-
ερεὺς εἰς τὸ διηνεκές.
4 Θεωρεῖτε δὲ πηλίκος οὗ-
τος, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβρα-
ὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινί-
ων ὁ πατριάρχης.
5 Καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν
Λευῒ τὴν ἱερατείαν λαμ-
βάνοντες,

βάνοντες, ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, τουτέστι, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, καίπερ ἐξεληλυθότας ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ.

6 Ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν, δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας εὐλόγηκε.

7 Χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας, τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται.

8 Καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν· ἐκεῖ δὲ, μαρτυρούμενος ὅτι ζῇ.

9 Καὶ (ὡς ἔπος εἰπεῖν) διὰ Ἀβραὰμ καὶ Λευῒ ὁ δεκάτας λαμβάνων, δεδεκάτωται.

10 Ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν, ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ.

11 Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν, (ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο) τίς ἔτι χρεία, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὲκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα, καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι;

12 Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης, ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται.

13 Ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἑτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ.

14 Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν· εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωσῆς ἐλάλησε.

15 Καὶ περισσότερον ἔτι κατάδηλόν ἐστιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδὲκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος,

16 Ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου.

17 Μαρτυρεῖ γὰρ, Ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

18 Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές·

19 Οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσεν ὁ νόμος, ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ.

20 Καὶ καθ' ὅσον οὐ χωρὶς ὁρκωμοσίας,

21 (Οἱ μὲν γὰρ, χωρὶς ὁρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες· ὁ δὲ, μετὰ ὁρκωμοσίας, διὰ τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτὸν, Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται, Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ)

22 Κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς.

23 Καὶ οἱ μὲν, πλείονές εἰσι γεγονότες ἱερεῖς, διὰ τὸ θανάτῳ κωλύεσθαι παραμένειν·

24 Ὁ δὲ, διὰ τὸ μένειν αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἱερωσύνην·

25 Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι᾽ αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν.

26 Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος·

27 Ὃς οὐκ ἔχει καθ᾽ ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ, ἑαυτὸν ἀνενέγκας.

28 Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς, ἔχοντας ἀσθένειαν· ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

Κεφ. η᾽. 8.

Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς,

2 Τῶν ἁγίων λειτουργὸς, καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος·

3 Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ προσφέρειν δῶρά τε καὶ θυσίας καθίσταται· ὅθεν ἀναγκαῖον ἔχειν τι καὶ τοῦτον ὃ προσενέγκῃ.

4 Εἰ μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ γῆς, οὐδ᾽ ἂν ἦν ἱερεὺς, ὄντων τῶν ἱερέων τῶν προσφερόντων κατὰ τὸν νόμον τὰ δῶρα·

5 Οἵτινες ὑποδείγματι καὶ σκιᾷ λατρεύουσι τῶν ἐπουρανίων, καθὼς κεχρημάτισται Μωσῆς, μέλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνήν. Ὅρα γὰρ, φησὶ, ποιήσῃς πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει.

6 Νυνὶ δὲ διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, ὅσῳ καὶ κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης, ἥτις ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται.

7 Εἰ γὰρ ἡ πρώτη ἐκείνη ἦν ἄμεμπτος, οὐκ ἂν δευτέρας ἐζητεῖτο τόπος·

8 Μεμφόμενος γὰρ αὐτοῖς λέγει· Ἰδοὺ, ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν·

9 Οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβο-

μένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν, ἐξ-
αγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς
Αἰγύπτου· ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέ-
μειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου,
κἀγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει
Κύριος.
10 Ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη
ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ
Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας
ἐκείνας, λέγει Κύριος, διδοὺς
νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν
αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν
ἐπιγράψω αὐτούς· καὶ ἔσο-
μαι αὐτοῖς εἰς Θεὸν, καὶ αὐ-
τοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν.
11 Καὶ οὐ μὴ διδάξωσιν
ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ
ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ,
λέγων· Γνῶθι τὸν Κύριον·
ὅτι πάντες εἰδήσουσί με,
ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγά-
λου αὐτῶν·
12 Ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς
ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁ-
μαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνο-
μιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ
ἔτι.
13 Ἐν τῷ λέγειν καινὴν,
πεπαλαίωκε τὴν πρώτην· τὸ
δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον,
ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.

Κεφ. θ'. 9.

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη
σκηνὴ δικαιώματα λατρείας,
τό, τε ἅγιον κοσμικόν.
2 Σκηνὴ γὰρ κατεσκευά-
σθη. ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἥτε
λυχνία καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ
πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις
λέγεται ἅγια.
3 Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον
καταπέτασμα, σκηνὴ ἡ λε-
γομένη ἅγια ἁγίων,
4 Χρυσοῦν ἔχουσα θυμια-
τήριον, καὶ τὴν κιβωτὸν
τῆς διαθήκης περικεκα-
λυμμένην πάντοθεν χρυ-
σίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσῆ
ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ
ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστή-
σασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς
διαθήκης.
5 Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χε-
ρουβὶμ δόξης, κατασκιάζον-
τα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ
ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος.
6 Τούτων δὲ οὕτω κατε-
σκευασμένων, εἰς μὲν τὴν
πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς
εἰσίασιν οἱ ἱερεῖς τὰς λα-
τρείας ἐπιτελοῦντες·
7 Εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ
τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιε-
ρεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ
προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν
τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.
8 Τοῦτο δηλοῦντος τοῦ πνεύ-
ματος τοῦ ἁγίου, μήπω πε-
φανερῶσθαι τὴν τῶν ἁγίων
ὁδὸν, ἔτι τῆς πρώτης σκη-
νῆς ἐχούσης στάσιν·
9 Ἥτις παραβολὴ εἰς τὸν
καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα, καθ' ὃν
δῶρά τε καὶ θυσίαι προσφέ-
ρονται, μὴ δυνάμεναι κατὰ συν-
είδησιν τελειῶσαι τὸν λατρεύ-
οντα,

10 Μό

10 Μόνον ἐπὶ βρώμασι καὶ
πόμασι, καὶ διαφόροις βα-
πτισμοῖς, καὶ δικαιώμασι
σαρκὸς, μέχρι καιροῦ διορ-
θώσεως ἐπικείμενα.
11 Χριστὸς δὲ παραγενό-
μενος ἀρχιερεὺς τῶν μελ-
λόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μεί-
ζονος καὶ τελειοτέρας σκη-
νῆς, οὐ χειροποιήτου, τουτέ-
στιν, οὐ ταύτης τῆς κτίσεως,
12 Οὐδὲ δι' αἵματος
τράγων καὶ μόσχων, διὰ
δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσ-
ῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ ἅ-
για, αἰωνίαν λύτρωσιν εὑρά-
μενος.
13 Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων
καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δα-
μάλεως ῥαντίζουσα τοὺς
κεκοινωμένους, ἁγιάζει πρὸς
τὴν τῆς σαρκὸς καθαρό-
τητα,
14 Πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷ-
μα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ πνεύ-
ματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσ-
ήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ,
καθαριεῖ τὴν συνείδησιν
ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, εἰς
τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;
15 Καὶ διὰ τοῦτο διαθή-
κης καινῆς μεσίτης ἐστὶν, ὅ-
πως θανάτου γενομένου, εἰς
ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώ-
τῃ διαθήκῃ παραβάσεων,
τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν
οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου
κληρονομίας.

16 Ὅπου γὰρ διαθήκη, θά-
νατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ
διαθεμένου.
17 Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νε-
κροῖς βεβαία· ἐπεὶ μήποτε
ἰσχύει ὅτε ζῇ ὁ διαθέμενος.
18 Ὅθεν οὐδ' ἡ πρώτη
χωρὶς αἵματος ἐγκεκαί-
νισται.
19 Λαληθείσης γὰρ πάσης
ἐντολῆς κατὰ νόμον ὑπὸ
Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ,
λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων
καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐ-
ρίου κοκκίνου καὶ ὑσσώπου, αὐτό
τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν
λαὸν ἐρράντισε,
20 Λέγων· Τοῦτο τὸ αἷ-
μα τῆς διαθήκης, ἧς ἐνετεί-
λατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός.
21 Καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ
πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτ-
ουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως
ἐρράντισε.
22 Καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι
πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νό-
μον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσί-
ας οὐ γίνεται ἄφεσις.
23 Ἀνάγκη οὖν τὰ μὲν ὑ-
ποδείγματα τῶν ἐν τοῖς οὐρα-
νοῖς, τούτοις καθαρίζεσθαι·
αὐτὰ δὲ τὰ ἐπουράνια κρείτ-
τοσι θυσίαις παρὰ ταύτας.
24 Οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα
ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς, ἀντί-
τυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ'
εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν, νῦν
ἐμφανισθῆναι τῷ προσώ-

πῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.
25 Οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ' ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ·
26 (Ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου) νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται.
27 Καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις·
28 Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Κεφ. ι'. 10.

Σκιὰν γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς αὐταῖς θυσίαις ἃς προσφέρουσιν εἰς τὸ διηνεκὲς, οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι·
2 Ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι, διὰ τὸ μηδεμίαν ἔχειν ἔτι συνείδησιν ἁμαρτιῶν τοὺς λατρεύοντας, ἅπαξ κεκαθαρμένους·
3 Ἀλλ' ἐν αὐταῖς ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ' ἐνιαυτόν.
4 Ἀδύνατον γὰρ αἷμα ταύρων καὶ τράγων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας.
5 Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον, λέγει· Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι.
6 Ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ εὐδόκησας.
7 Τότε εἶπον· Ἰδοὺ ἥκω (ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ) τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεὸς, τὸ θέλημά σου.
8 Ἀνώτερον λέγων· Ὅτι θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἠθέλησας, οὐδὲ εὐδόκησας· (αἵτινες κατὰ τὸν νόμον προσφέρονται)
9 Τότε εἴρηκεν· Ἰδοὺ ἥκω τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεὸς, τὸ θέλημά σου. Ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον, ἵνα τὸ δεύτερον στήσῃ.
10 Ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν, διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ.
11 Καὶ πᾶς μὲν ἱερεὺς ἕστηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν, καὶ τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας.
12 Αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ

ἁμαρ-

ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν, εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ·

13 Τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ·

14 Μιᾷ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους.

15 Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· μετὰ γὰρ τὸ προειρηκέναι,

16 Αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, διδοὺς νόμους μου ἐπὶ καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν διανοιῶν αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς,

17 Καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

18 Ὅπου δὲ ἄφεσις τούτων, οὐκ ἔτι προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

19 Ἔχοντες οὖν, ἀδελφοί, παρρησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων ἐν τῷ αἵματι Ἰησοῦ,

20 Ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος, τουτέστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ·

21 Καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ·

22 Προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐρραντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς, καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ·

23 Κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ· (πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος)

24 Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων·

25 Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς ἔθος τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες· καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν.

26 Ἑκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκ ἔτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία·

27 Φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος, ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους.

28 Ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει·

29 Πόσῳ (δοκεῖτε) χείρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος ἐν ᾧ ἡγιάσθη, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας;

30 Οἴδαμεν γὰρ τὸν εἰπόν-
τα· Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ
ἀνταποδώσω, λέγει Κύρι-
ος. Καὶ πάλιν· Κύριος κρι-
νεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ.
31 Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν
εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.
32 Ἀναμιμνήσκεσθε δὲ
τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν
αἷς φωτισθέντες, πολλὴν
ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθη-
μάτων·
33 Τοῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς
τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμε-
νοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ
τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γε-
νηθέντες·
34 Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς
μου συνεπαθήσατε, καὶ τὴν ἁρ-
παγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑ-
μῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξα-
σθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑ-
αυτοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν
οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν.
35 Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν
παῤῥησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει
μισθαποδοσίαν μεγάλην.
36 Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε
χρείαν· ἵνα τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσησθε
τὴν ἐπαγγελίαν·
37 Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον
ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ
οὐ χρονιεῖ.
38 Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πί-
στεως ζήσεται· καὶ ἐὰν ὑποστεί-
ληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή
μου ἐν αὐτῷ.
39 Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν
ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν,
ἀλλὰ πίστεως εἰς περιποίησιν
ψυχῆς.

Κεφ. ια'. 11.

Ἔστι δὲ πίστις, ἐλπιζομέ-
νων ὑπόστασις, πραγμάτων
ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.
2 Ἐν ταύτῃ γὰρ ἐμαρ-
τυρήθησαν οἱ πρεσβύτεροι.
3 Πίστει νοοῦμεν κατηρτί-
σθαι τοὺς αἰῶνας ῥήματι Θεοῦ,
εἰς τὸ μὴ ἐκ φαινομένων τὰ
βλεπόμενα γεγονέναι.
4 Πίστει πλείονα θυσίαν
Ἄβελ παρὰ Κάϊν προσή-
νεγκε τῷ Θεῷ, δι' ἧς ἐμαρ-
τυρήθη εἶναι δίκαιος, μαρτυ-
ροῦντος ἐπὶ τοῖς δώροις
αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ δι' αὐτῆς
ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖται.
5 Πίστει Ἐνὼχ μετετέ-
θη τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον·
καὶ οὐχ εὑρίσκετο, διότι μετ-
έθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός·
πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως
αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστη-
κέναι τῷ Θεῷ.
6 Χωρὶς δὲ πίστεως ἀδύνα-
τον εὐαρεστῆσαι· πιστεῦσαι γὰρ
δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ
Θεῷ, ὅτι ἐστὶ, καὶ τοῖς ἐκζη-
τοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης
γίνεται.
7 Πίστει χρηματισθεὶς
Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπο-
μένων, εὐλαβηθεὶς κατ-
εσκεύασε κιβωτὸν εἰς σωτη-

ρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ· δι' ἧς
κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς
κατὰ πίστιν δικαιοσύνης ἐγέ-
νετο κληρονόμος.
8 Πίστει καλούμενος Ἀ-
βραὰμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν
εἰς τὸν τόπον ὃν ἤμελλε
λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν,
καὶ ἐξῆλθε, μὴ ἐπιστάμενος
ποῦ ἔρχεται.
9 Πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν
γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλο-
τρίαν, ἐν σκηναῖς κατοική-
σας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν
συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελί-
ας τῆς αὐτῆς·
10 Ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς
θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς
τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ
Θεός.
11 Πίστει καὶ αὐτὴ Σάῤῥα
δύναμιν εἰς καταβολὴν
σπέρματος ἔλαβε, καὶ παρὰ
καιρὸν ἡλικίας ἔτεκεν, ἐπεὶ
πιστὸν ἡγήσατο τὸν ἐπαγ-
γειλάμενον.
12 Διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγεννή-
θησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμέ-
νου, καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐ-
ρανοῦ τῷ πλήθει, καὶ ὡσεὶ
ἄμμος ἡ παρὰ τὸ χεῖλος
τῆς θαλάσσης ἡ ἀναρίθμη-
τος.
13 Κατὰ πίστιν ἀπέθα-
νον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόν-
τες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ
πόῤῥωθεν αὐτὰς ἰδόντες,
καὶ πεισθέντες, καὶ ἀσπασάμε-
νοι, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι
ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν
ἐπὶ τῆς γῆς.
14 Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγον-
τες, ἐμφανίζουσιν ὅτι πα-
τρίδα ἐπιζητοῦσι.
15 Καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνη-
μόνευον ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, εἶ-
χον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι·
16 Νυνὶ δὲ κρείττονος
ὀρέγονται, τουτέστιν ἐπουρανίου·
διὸ οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ
Θεὸς, Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐ-
τῶν· ἡτοίμασε γὰρ αὐτοῖς
πόλιν.
17 Πίστει προσενήνοχεν Ἀ-
βραὰμ τὸν Ἰσαὰκ πειραζό-
μενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσ-
έφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας
ἀναδεξάμενος,
18 Πρὸς ὃν ἐλαλήθη,
Ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί
σοι σπέρμα·
19 Λογισάμενος ὅτι καὶ
ἐκ νεκρῶν ἐγείρειν δυνατὸς
ὁ Θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν
παραβολῇ ἐκομίσατο.
20 Πίστει περὶ μελλόντων
εὐλόγησεν Ἰσαὰκ τὸν Ἰακὼβ
καὶ τὸν Ἡσαῦ.
21 Πίστει Ἰακὼβ ἀποθνή-
σκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσὴφ
εὐλόγησε· καὶ προσεκύνησεν
ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ.
22 Πίστει Ἰωσὴφ τελευτῶν,
περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσρα-
ὴλ ἐμνημόνευσε, καὶ περὶ τῶν
ὀστέων αὐτοῦ ἐνετείλατο.

23 Πίστει Μωσῆς γεννηθεὶς ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, διότι εἶδον ἀστεῖον τὸ παιδίον· καὶ οὐκ ἐφοβήθησαν τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως.

24 Πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ·

25 Μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν·

26 Μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

27 Πίστει κατέλιπεν Αἴγυπτον, μὴ φοβηθεὶς τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε.

28 Πίστει πεποίηκε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα, θίγῃ αὐτῶν.

29 Πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ὡς διὰ ξηρᾶς· ἧς πεῖραν λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι κατεπόθησαν.

30 Πίστει τὰ τείχη Ἱεριχὼ ἔπεσε, κυκλωθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

31 Πίστει Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι, δεξαμένη τοὺς κατασκόπους μετ' εἰρήνης.

32 Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν, καὶ Ἰεφθάε, Δαβίδ τε καὶ Σαμουὴλ, καὶ τῶν προφητῶν·

33 Οἳ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων,

34 Ἔσβεσαν δύναμιν πυρὸς, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων·

35 Ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν·

36 Ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς·

37 Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν· ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι·

38 (Ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς.

39 Καὶ

39 Καὶ οὗτοι πάντες μαρ-
τυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως,
οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγ-
γελίαν·
40 Τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν
κρεῖττόν τι προβλεψαμένου,
ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελει-
ωθῶσι.

Κεφ. ιβ'. 12.

Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τοσοῦ-
τον ἔχοντες περικείμενον ἡ-
μῖν νέφος μαρτύρων, ὄγ-
κον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ
τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν,
δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν
τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀ-
γῶνα·
2 Ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς
πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειω-
τὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προ-
κειμένης αὐτῷ χαρᾶς, ὑπ-
έμεινε σταυρὸν, αἰσχύνης
καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε
τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ ἐκάθισεν.
3 Ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν
τοιαύτην ὑπομεμενηκότα
ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐ-
τὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κά-
μητε, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν
ἐκλυόμενοι.
4 Οὔπω μέχρις αἵματος
ἀντικατέστητε, πρὸς τὴν
ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμε-
νοι·
5 Καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρα-
κλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς
διαλέγεται· Υἱέ μου, μὴ
ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου,
μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐ-
λεγχόμενος·
6 Ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος,
παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάν-
τα υἱὸν ὃν παραδέχεται.
7 Εἰ παιδείαν ὑπομένε-
τε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρε-
ται ὁ Θεός· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς
ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;
8 Εἰ δὲ χωρίς ἐστε παι-
δείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι
πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ
οὐχ υἱοί.
9 Εἶτα, τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς
ἡμῶν πατέρας εἴχομεν παι-
δευτὰς, καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ
πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησό-
μεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευ-
μάτων, καὶ ζήσομεν;
10 Οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας
ἡμέρας, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐ-
τοῖς, ἐπαίδευον· ὁ δὲ ἐπὶ
τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μετα-
λαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.
11 Πᾶσα δὲ παιδεία
πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ
χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕ-
στερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν
τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμέ-
νοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.
12 Διὸ τὰς παρειμένας
χεῖρας καὶ τὰ παραλελυ-
μένα γόνατα ἀνορθώσατε·
13 Καὶ τροχιὰς ὀρθὰς
ποιήσατε τοῖς ποσὶν ὑμῶν,
ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ,
ἰαθῇ δὲ μᾶλλον.
14 Εἰρήνην διώκετε μετὰ

πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμὸν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον·

15 Ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, καὶ διὰ ταύτης μιανθῶσι πολλοί·

16 Μή τις πόρνος, ἢ βέβηλος, ὡς Ἠσαῦ, ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ.

17 Ἴστε γὰρ ὅτι καὶ μετέπειτα θέλων κληρονομῆσαι τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκιμάσθη· μετανοίας γὰρ τόπον οὐχ εὗρε, καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτήν.

18 Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ,

19 Καὶ σάλπιγγος ἤχῳ, καὶ φωνῇ ῥημάτων, ἧς οἱ ἀκούσαντες παρῃτήσαντο μὴ προστεθῆναι αὐτοῖς λόγον·

20 (Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον· Κἂν θηρίον θίγῃ τοῦ ὄρους, λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται.

21 Καὶ, οὕτω φοβερὸν ἦν τὸ φανταζόμενον, Μωσῆς εἶπεν, Ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος.)

22 Ἀλλὰ προσεληλύθατε Σιὼν ὄρει, καὶ πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν ἀγγέλων,

23 Πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων,

24 Καὶ διαθήκης νέας μεσίτῃ Ἰησοῦ, καὶ αἵματι ῥαντισμοῦ, κρείττονα λαλοῦντι παρὰ τὸν Ἄβελ.

25 Βλέπετε μὴ παραιτήσησθε τὸν λαλοῦντα· εἰ γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἔφυγον, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλῷ μᾶλλον ἡμεῖς οἱ τὸν ἀπ' οὐρανῶν ἀποστρεφόμενοι,

26 Οὗ ἡ φωνὴ τὴν γῆν ἐσάλευσε τότε· νῦν δὲ ἐπήγγελται, λέγων· Ἔτι ἅπαξ ἐγὼ σείω οὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

27 Τὸ δὲ, Ἔτι ἅπαξ, δηλοῖ τῶν σαλευομένων τὴν μετάθεσιν, ὡς πεποιημένων, ἵνα μείνῃ τὰ μὴ σαλευόμενα.

28 Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχωμεν χάριν, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας.

29 Καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον.

Κεφ. ιγ΄. 13.

Ἡ φιλαδελφία μενέτω.
2 Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπι-
λανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔ-
λαθόν τινες ξενίσαντες ἀγ-
γέλους.
3 Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμί-
ων, ὡς συνδεδεμένοι· τῶν
κακουχουμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ
ὄντες ἐν σώματι.
4 Τίμιος ὁ γάμος ἐν
πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος·
πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ
ὁ Θεός.
5 Ἀφιλάργυρος ὁ τρό-
πος· ἀρκούμενοι τοῖς παρ-
οῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν·
Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ᾽ οὐ μή
σε ἐγκαταλίπω.
6 Ὥστε θαῤῥοῦντας ἡ-
μᾶς λέγειν, Κύριος ἐ-
μοὶ βοηθὸς, καὶ οὐ φοβηθή-
σομαι τί ποιήσει μοι ἄν-
θρωπος.
7 Μνημονεύετε τῶν ἡ-
γουμένων ὑμῶν, οἵτινες
ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λό-
γον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀνα-
θεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς
ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν
πίστιν.
8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ
σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας.
9 Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ
ξέναις μὴ περιφέρεσθε· κα-
λὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν
καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν
οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περι-
πατήσαντες.
10 Ἔχομεν θυσιαστήριον,
ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξ-
ουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύ-
οντες.
11 Ὧν γὰρ εἰσφέρεται ζώων
τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς
τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως,
τούτων τὰ σώματα κατα-
καίεται ἔξω τῆς παρεμβο-
λῆς.
12 Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁ-
γιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος
τὸν λαὸν, ἔξω τῆς πύλης
ἔπαθε.
13 Τοίνυν ἐξερχώμεθα
πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρ-
εμβολῆς, τὸν ὀνειδισμὸν
αὐτοῦ φέροντες.
14 Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε
μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν
μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.
15 Δι᾽ αὐτοῦ οὖν ἀναφέρω-
μεν θυσίαν αἰνέσεως δια-
παντὸς τῷ Θεῷ, τουτέστι,
καρπὸν χειλέων ὁμολογούν-
των τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
16 Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ
κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνε-
σθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις
εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.
17 Πείθεσθε τοῖς ἡγουμέ-
νοις ὑμῶν, καὶ ὑπείκετε·
αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον
ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χα-
ρᾶς τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενά-
ζοντες·

ζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ
ὑμῖν τοῦτο.
18 Προσεύχεσθε περὶ ἡ-
μῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι
καλὴν συνείδησιν ἔχομεν,
ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες
ἀναστρέφεσθαι·
19 Περισσοτέρως δὲ πα-
ρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα
τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑ-
μῖν.
20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρή-
νης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν
τὸν ποιμένα τῶν προβάτων
τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθή-
κης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν,
21 Καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν
παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ
ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ·
ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρε-
στον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀ-
μήν.
22 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς,
ἀδελφοί, ἀνέχεσθε τοῦ λό-
γου τῆς παρακλήσεως· καὶ
γὰρ διὰ βραχέων ἐπέστειλα
ὑμῖν.
23 Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν
Τιμόθεον ἀπολελυμένον,
μεθ' οὗ (ἐὰν τάχιον ἔρχηται)
ὄψομαι ὑμᾶς.
24 Ἀσπάσασθε πάντας
τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν, καὶ πάν-
τας τοὺς ἁγίους. Ἀσπάζον-
ται ὑμᾶς οἱ ἀπὸ τῆς Ἰτα-
λίας.
25 Ἡ χάρις μετὰ πάντων
ὑμῶν. Ἀμήν.

Πρὸς Ἑβραίους ἐγράφη ἀπὸ
τῆς Ἰταλίας διὰ Τιμοθέου.

ΙΑΚΩΒΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἐπιστολὴ καθολική.

Κεφ. α'. 1.
Ἰάκωβος Θεοῦ καὶ Κυρίου
Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ταῖς
δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ
διασπορᾷ, χαίρειν.
2 Πᾶσαν χαρὰν ἡγήσα-
σθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πει-
ρασμοῖς περιπέσητε ποικί-
λοις·
3 Γινώσκοντες ὅτι τὸ δο-
κίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατ-
εργάζεται ὑπομονήν·
4 Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον
τέλειον ἐχέτω, ἵνα ἦτε τέ-
λειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μη-
δενὶ λειπόμενοι.
5 Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπε-
ται σοφίας, αἰτείτω παρὰ
τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν
ἁπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζον-
τος,

τῳ, καὶ δοθήσεται αὐτῷ.

6 Αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.

7 Μὴ γὰρ οἰέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεταί τι παρὰ τοῦ Κυρίου.

8 Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

9 Καυχάσθω δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ·

10 Ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται.

11 Ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξήρανε τὸν χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται.

12 Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

13 Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω, Ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δὲ αὐτὸς οὐδένα.

14 Ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος.

15 Εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν· ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον.

16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.

17 Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ, ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.

18 Βουληθεὶς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων.

19 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ, ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, βραδὺς εἰς ὀργήν·

20 Ὀργὴ γὰρ ἀνδρὸς, δικαιοσύνην Θεοῦ οὐ κατεργάζεται.

21 Διὸ ἀποθέμενοι πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας, ἐν πραΰτητι δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον, τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

22 Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου, καὶ μὴ μόνον ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς·

23 Ὅτι εἴ τις ἀκροατὴς

λόγου

λόγου ἐστὶ καὶ οὐ ποιητής, οὗτος
ἔοικεν ἀνδρὶ κατανοοῦντι τὸ
πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ
ἐν ἐσόπτρῳ·
24 Κατενόησε γὰρ ἑαυτὸν, καὶ
ἀπελήλυθε, καὶ εὐθέως ἐπ-
ελάθετο ὁποῖος ἦν.
25 Ὁ δὲ παρακύψας εἰς
νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευ-
θερίας, καὶ παραμείνας, οὐ-
τος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλη-
σμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ
ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακά-
ριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔ-
σται.
26 Εἴ τις δοκεῖ θρῆσκος
εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλινα-
γωγῶν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἀλλ'
ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τού-
του μάταιος ἡ θρησκεία.
27 Θρησκεία καθαρὰ καὶ
ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ
πατρὶ, αὕτη ἐστὶν, ἐπισκέ-
πτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν
τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑ-
αυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.

Κεφ. β'. 2.

Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσ-
ωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ τῆς δόξης·
2 Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν
συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ
χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι
λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτω-
χὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῆτι,
3 Καὶ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τὸν
φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμ-
πρὰν, καὶ εἴπητε αὐτῷ, Σὺ κά-
θου ὧδε καλῶς· καὶ τῷ πτωχῷ
εἴπητε, Σὺ στῆθι ἐκεῖ, ἢ κάθου
ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου·
4 Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑ-
αυτοῖς, καὶ ἐγένεσθε κριταὶ
διαλογισμῶν πονηρῶν;
5 Ἀκούσατε ἀδελφοί μου ἀ-
γαπητοί, Οὐχ ὁ Θεὸς ἐξε-
λέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κό-
σμου τούτου, πλουσίους ἐν πί-
στει, καὶ κληρονόμους τῆς βασι-
λείας ἧς ἐπηγγείλατο τοῖς
ἀγαπῶσιν αὐτόν;
6 Ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε
τὸν πτωχόν. Οὐχ οἱ πλούσιοι
καταδυναστεύουσιν ὑμῶν, καὶ
αὐτοὶ ἕλκουσιν ὑμᾶς εἰς
κριτήρια;
7 Οὐκ αὐτοὶ βλασφη-
μοῦσι τὸ καλὸν ὄνομα τὸ ἐ-
πικληθὲν ἐφ' ὑμᾶς;
8 Εἰ μέν τοι νόμον τε-
λεῖτε βασιλικὸν, κατὰ τὴν
γραφήν· Ἀγαπήσεις τὸν πλη-
σίον σου ὡς σεαυτόν· καλῶς
ποιεῖτε.
9 Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε,
ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, ἐλεγ-
χόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς
παραβάται.
10 Ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νό-
μον τηρήσει, πταίσει δὲ ἐν ἑ-
νὶ, γέγονε πάντων ἔνοχος.
11 Ὁ γὰρ εἰπὼν, Μὴ
μοιχεύσῃς, εἶπε καὶ, Μὴ
φονεύσῃς. εἰ δὲ οὐ μοιχεύ-
σεις, φονεύσεις δὲ, γέγο-
νας

νας παραβάτης νόμου.
12 Οὕτω λαλεῖτε καὶ οὕ-
τω ποιεῖτε, ὡς διὰ νόμου
ἐλευθερίας μέλλοντες κρί-
νεσθαι.
13 Ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλε-
ως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος·
καὶ κατακαυχᾶται ἔλεος
κρίσεως.
14 Τί τὸ ὄφελος, ἀδελ-
φοί μου, ἐὰν πίστιν λέγῃ τις
ἔχειν, ἔργα δὲ μὴ ἔχῃ; μὴ
δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐ-
τόν;
15 Ἐὰν δὲ ἀδελφὸς ἢ ἀ-
δελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι,
καὶ λειπόμενοι ὦσι τῆς ἐφημέ-
ρου τροφῆς,
16 Εἴπῃ δέ τις αὐτοῖς
ἐξ ὑμῶν, Ὑπάγετε ἐν εἰ-
ρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτά-
ζεσθε· μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς
τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος,
τί τὸ ὄφελος;
17 Οὕτω καὶ ἡ πίστις, ἐὰν
μὴ ἔργα ἔχῃ, νεκρά ἐστι καθ'
ἑαυτήν.
18 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Σὺ πί-
στιν ἔχεις, κἀγὼ ἔργα ἔχω·
δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ
τῶν ἔργων σου, κἀγὼ δείξω
σοι ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πί-
στιν μου.
19 Σὺ πιστεύεις ὅτι ὁ Θε-
ὸς εἷς ἐστι· καλῶς ποιεῖς·
καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι, καὶ
φρίσσουσι.
20 Θέλεις δὲ γνῶναι, ὦ
ἄνθρωπε κενέ, ὅτι ἡ πίστις
χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστιν;
21 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ἡ-
μῶν οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώ-
θη, ἀνενέγκας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν
αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον;
22 Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις
συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ,
καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτε-
λειώθη;
23 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γρα-
φὴ ἡ λέγουσα, Ἐπίστευσε δὲ
Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλο-
γίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύ-
νην, καὶ φίλος Θεοῦ ἐκλή-
θη.
24 Ὁρᾶτε τοίνυν ὅτι
ἐξ ἔργων δικαιοῦται ἄνθρω-
πος, καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μό-
νον;
25 Ὁμοίως δὲ καὶ Ῥαὰβ
ἡ πόρνη οὐκ ἐξ ἔργων ἐδι-
καιώθη, ὑποδεξαμένη τοὺς
ἀγγέλους, καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκ-
βαλοῦσα;
26 Ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα
χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐ-
στιν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν
ἔργων νεκρά ἐστι.

Κεφ. γ'. 3.

Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι
γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδό-
τες ὅτι μεῖζον κρίμα λη-
ψόμεθα.
2 Πολλὰ γὰρ πταίομεν
ἅπαντες. εἴ τις ἐν λόγῳ
οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀ-
νήρ, δυνατὸς χαλιναγω-

γῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα.

3 Ἰδοὺ, τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν.

4 Ἰδοὺ, καὶ τὰ πλοῖα τηλικαῦτα ὄντα, καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται.

5 Οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ, καὶ μεγαλαυχεῖ. Ἰδοὺ, ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει.

6 Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης.

7 Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ·

8 Τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι, ἀκατάσχετον κακόν· μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου.

9 Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ᾽ ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας.

10 Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρὴ, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι.

11 Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;

12 Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι, ἢ ἄμπελος σῦκα; Οὕτως οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ.

13 Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραΰτητι σοφίας.

14 Εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας.

15 Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ᾽ ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης·

16 Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.

17 Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθὴς, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος.

18 Καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην.

Κεφ. δ'. 4.
Πόθεν πόλεμοι καὶ μά-
χαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦ-
θεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν
στρατευομένων ἐν τοῖς μέλε-
σιν ὑμῶν;
2 Ἐπιθυμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχε-
τε· φονεύετε, καὶ ζηλοῦτε, καὶ
οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν· μά-
χεσθε καὶ πολεμεῖτε, οὐκ ἔ-
χετε δὲ, διὰ τὸ μὴ αἰτεῖ-
σθαι ὑμᾶς·
3 Αἰτεῖτε, καὶ οὐ λαμβά-
νετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε,
ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν
δαπανήσητε.
4 Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες,
οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ
κόσμου, ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστιν;
ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶ-
ναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ
Θεοῦ καθίσταται.
5 Ἢ δοκεῖτε ὅτι κενῶς ἡ
γραφὴ λέγει· Πρὸς φθόνον
ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατ-
ῴκησεν ἐν ἡμῖν;
6 Μείζονα δὲ δίδωσι χά-
ριν, διὸ λέγει· Ὁ Θεὸς
ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται,
ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.
7 Ὑποτάγητε οὖν τῷ
Θεῷ· ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ,
καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν.
8 Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ
ἐγγιεῖ ὑμῖν· καθαρίσατε
χεῖρας ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἁγνί-
σατε καρδίας δίψυχοι.
9 Ταλαιπωρήσατε καὶ πεν-
θήσατε καὶ κλαύσατε· ὁ γέ-
λως ὑμῶν εἰς πένθος με-
ταστραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς
κατήφειαν.
10 Ταπεινώθητε ἐνώπιον
τοῦ Κυρίου, καὶ ὑψώσει ὑμᾶς.
11 Μὴ καταλαλεῖτε ἀλ-
λήλων, ἀδελφοί· ὁ κατα-
λαλῶν ἀδελφοῦ, καὶ κρίνων τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ, καταλαλεῖ
νόμου, καὶ κρίνει νόμον· εἰ δὲ
νόμον κρίνεις, οὐκ εἶ ποιη-
τὴς νόμου, ἀλλὰ κριτής.
12 Εἷς ἐστιν ὁ νομοθέτης
ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπο-
λέσαι· σὺ τίς εἶ ὃς κρίνεις
τὸν ἕτερον;
13 Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες·
Σήμερον ἢ αὔριον πορευσό-
μεθα εἰς τήνδε τὴν πόλιν,
καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν
ἕνα, καὶ ἐμπορευσόμεθα, καὶ
κερδήσομεν·
14 Οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε
τὸ τῆς αὔριον. ποία γὰρ ἡ ζωὴ
ὑμῶν; ἀτμὶς γάρ ἐστιν ἡ
πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἔπ-
ειτα δὲ ἀφανιζομένη·
15 Ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς·
Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, ζή-
σομεν, καὶ ποιήσομεν τοῦτο
ἢ ἐκεῖνο.
16 Νῦν δὲ καυχᾶσθε ἐν
ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν·
πᾶσα καύχησις τοιαύτη πο-
νηρά ἐστιν.
17 Εἰδότι οὖν καλὸν ποι-
εῖν καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία
αὐτῷ ἐστιν.

Κεφ. ε'. 5.

Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις.

2 Ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε, καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν·

3 Ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, καὶ ὁ ἰὸς αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῖν ἔσται, καὶ φάγεται τὰς σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ· ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις ἡμέραις.

4 Ἰδοὺ, ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν, ὁ ἀπεστερημένος ἀφ' ὑμῶν, κράζει· καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὦτα Κυρίου σαβαὼθ εἰσεληλύθασιν.

5 Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσπαταλήσατε· ἐθρέψατε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς·

6 Κατεδικάσατε, ἐφονεύσατε τὸν δίκαιον· οὐκ ἀντιτάσσεται ὑμῖν.

7 Μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοὶ, ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. ἰδοὺ, ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶν ἐπ' αὐτῷ, ἕως ἂν λάβῃ ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον.

8 Μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικε.

9 Μὴ στενάζετε κατ' ἀλλήλων, ἀδελφοὶ, ἵνα μὴ κατακριθῆτε· ἰδοὺ, ὁ κριτὴς πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκεν.

10 Ὑπόδειγμα λάβετε τῆς κακοπαθείας, ἀδελφοί μου, καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου.

11 Ἰδοὺ, μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας. Τὴν ὑπομονὴν Ἰὼβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἴδετε, ὅτι πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

12 Πρὸ πάντων δὲ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε, μήτε τὸν οὐρανὸν, μήτε τὴν γῆν, μήτε ἄλλον τινὰ ὅρκον· ἤτω δὲ ὑμῶν τὸ ναὶ, ναὶ, καὶ τὸ οὒ, οὔ· ἵνα μὴ ὑπὸ κρίσιν πέσητε.

13 Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω.

14 Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν, ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου.

15 Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κἂν ἁμαρτίας ᾖ πεποιηκὼς, ἀφεθήσεται αὐτῷ.

16 Ἐξομ

16 Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα, καὶ εὔχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε. πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη.

17 Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ·

18 Καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς.

19 Ἀδελφοὶ, ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπιστρέψῃ τὶς αὐτὸν,

20 Γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου, καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

ΠΕΤΡΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἐπιστολὴ καθολικὴ πρώτη.

Κεφ. α'. 1.

Πέτρος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας·

2 Κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ πατρὸς ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,

4 Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς,

5 Τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς σωτηρίαν ἑτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ·

6 Ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι (εἰ δέον ἐστὶ) λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς·

7 Ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολὺ τιμιώτερον χρυσίου, τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου, εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ·

8 Ὃν οὐκ εἰδότες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὁρῶντες, πιστεύον-

πιστεύοντες δὲ, ἀγαλλιᾶσθε
χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δε-
δοξασμένῃ·
9 Κομιζόμενοι τὸ τέλος
τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν
ψυχῶν·
10 Περὶ ἧς σωτηρίας ἐξ-
εζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν
προφῆται οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς
χάριτος προφητεύσαντες·
11 Ἐρευνῶντες εἰς τίνα
ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν
αὐτοῖς πνεῦμα Χριστοῦ, προ-
μαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν
παθήματα, καὶ τὰς μετὰ ταῦ-
τα δόξας·
12 Οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι
οὐχ ἑαυτοῖς, ἡμῖν δὲ διηκό-
νουν αὐτὰ, ἃ νῦν ἀνηγγέλη
ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισα-
μένων ὑμᾶς ἐν πνεύματι
ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρα-
νοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγε-
λοι παρακύψαι.
13 Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς
ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν,
νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε
ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χά-
ριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ
Χριστοῦ,
14 Ὡς τέκνα ὑπακοῆς,
μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς
πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑ-
μῶν ἐπιθυμίαις,
15 Ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαν-
τα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ
ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ
γενήθητε·
16 Διότι γέγραπται· Ἅ-
γιοι γένεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός
εἰμι.
17 Καὶ εἰ πατέρα ἐπικα-
λεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως
κρίνοντα κατὰ τὸ ἑκάστου ἔρ-
γον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παρ-
οικίας ὑμῶν χρόνον ἀνα-
στράφητε·
18 Εἰδότες ὅτι οὐ φθαρ-
τοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐ-
λυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑ-
μῶν ἀναστροφῆς πατροπαρα-
δότου,
19 Ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι
ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου
Χριστοῦ,
20 Προεγνωσμένου μὲν πρὸ
καταβολῆς κόσμου, φανερω-
θέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
χρόνων δι' ὑμᾶς,
21 Τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύον-
τας εἰς Θεὸν τὸν ἐγείραντα
αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν
αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑ-
μῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν.
22 Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡ-
γνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς
ἀληθείας διὰ πνεύματος,
εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκρι-
τον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλ-
λήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς
23 Ἀναγεγεννημένοι οὐκ
ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀ-
φθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος
Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰ-
ῶνα.
24 Διότι πᾶσα σὰρξ ὡς
χόρτος,

χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀν-
θρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐ-
ξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ
ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε·
25 Τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μέ-
νει εἰς τὸν αἰῶνα· τοῦτο δέ ἐστι
τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς
ὑμᾶς.

Κεφ. β'. 2.

Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν
κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ
ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πά-
σας καταλαλιάς,
2 Ὡς ἀρτιγέννητα βρέ-
φη, τὸ λογικὸν ἄδολον γά-
λα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐ-
τῷ αὐξηθῆτε·
3 Εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι
χρηστὸς ὁ Κύριος·
4 Πρὸς ὃν προσερχόμε-
νοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀν-
θρώπων μὲν ἀποδεδοκιμα-
σμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλε-
κτὸν, ἔντιμον·
5 Καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι
ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος
πνευματικὸς, ἱεράτευμα
ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευμα-
τικὰς θυσίας, εὐπροσδέ-
κτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ
Χριστοῦ.
6 Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ
γραφῇ· Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν
λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλε-
κτὸν, ἔντιμον· καὶ ὁ πιστεύων
ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ.
7 Ὑμῖν οὖν ἡ τιμὴ τοῖς
πιστεύουσιν· ἀπειθοῦσι δὲ,
λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ
οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη
εἰς κεφαλὴν γωνίας,
8 Καὶ λίθος προσκόμμα-
τος, καὶ πέτρα σκανδάλου·
οἳ προσκόπτουσι τῷ λό-
γῳ, ἀπειθοῦντες, εἰς ὃ καὶ ἐ-
τέθησαν.
9 Ὑμεῖς δὲ γένος ἐκλε-
κτὸν, βασίλειον ἱεράτευμα,
ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περι-
ποίησιν· ὅπως τὰς ἀρετὰς
ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους
ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ
θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς·
10 Οἵ ποτε οὐ λαὸς, νῦν δὲ
λαὸς Θεοῦ· οἱ οὐκ ἠλεημέ-
νοι, νῦν δὲ ἐλεηθέντες.
11 Ἀγαπητοὶ, παρακαλῶ
ὡς παροίκους καὶ παρεπιδή-
μους, ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν
ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύ-
ονται κατὰ τῆς ψυχῆς·
12 Τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν
ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἔχοντες κα-
λήν· ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν
ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν
καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαν-
τες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡ-
μέρᾳ ἐπισκοπῆς.
13 Ὑποτάγητε οὖν πάσῃ
ἀνθρωπίνῃ κτίσει, διὰ τὸν
Κύριον· εἴτε βασιλεῖ, ὡς
ὑπερέχοντι·
14 Εἴτε ἡγεμόσιν, ὡς δι'
αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδί-
κησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαι-
νον δὲ ἀγαθοποιῶν·

15 Ὅτι

15 Ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν·

16 Ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ.

17 Πάντας τιμήσατε· τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε· τὸν Θεὸν φοβεῖσθε· τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

18 Οἱ οἰκέται, ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς.

19 Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως.

20 Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῷ.

21 Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε· ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ·

22 Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ·

23 Ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει· παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως·

24 Ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον· ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε.

25 Ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα· ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Κεφ. γ'. 3.

Ὁμοίως αἱ γυναῖκες, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσωνται·

2 Ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν.

3 Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος·

4 Ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές.

5 Οὕτω γάρ ποτε καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν, ἐκόσμουν ἑαυτὰς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν·

6 Ὡς Σάῤῥα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραὰμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἧς ἐγενήθητε τέκνα,

ἀγαθο-

ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν.

7 Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐκκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν.

8 Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες·

9 Μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας· τοὐναντίον δὲ, εὐλογοῦντες· εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

10 Ὁ γὰρ θέλων ζωὴν ἀγαπᾷν, καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ, καὶ χείλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον·

11 Ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιησάτω ἀγαθόν· ζητησάτω εἰρήνην, καὶ διωξάτω αὐτήν.

12 Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν· πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακά.

13 Καὶ τίς ὁ κακώσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ μιμηταὶ γένησθε;

14 Ἀλλ' εἰ καὶ πάσχοιτε διὰ δικαιοσύνην, μακάριοι· τὸν δὲ φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε, μηδὲ ταραχθῆτε.

15 Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν· ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος, μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου·

16 Συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθήν· ἵνα ἐν ᾧ καταλαλῶσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, καταισχυνθῶσιν οἱ ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφήν.

17 Κρεῖττον γὰρ ἀγαθοποιοῦντας, εἰ θέλει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν, ἢ κακοποιοῦντας·

18 Ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων· ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι·

19 Ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν,

20 Ἀπειθήσασί ποτε, ὅτε ἅπαξ ἐξεδέχετο ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία ἐν ἡμέραις Νῶε, κατασκευαζομένης κιβωτοῦ, εἰς ἣν ὀλίγαι (τουτέστιν ὀκτὼ) ψυχαὶ διεσώθησαν δι' ὕδατος.

21 Ὃ καὶ ἡμᾶς ἀντίτυπον
νῦν σώζει βάπτισμα, (οὐ σαρ-
κὸς ἀπόθεσις ῥύπου, ἀλλὰ
συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώ-
τημα εἰς Θεὸν) δι' ἀναστά-
σεως Ἰησοῦ Χριστοῦ,
22 Ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ
Θεοῦ, πορευθεὶς εἰς οὐρανὸν,
ὑποταγέντων αὐτῷ ἀγγέλων
καὶ ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων.

Κεφ. δ'. 4.

Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ
ἡμῶν σαρκὶ, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐ-
τὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, ὅτι ὁ
παθὼν ἐν σαρκὶ, πέπαυται
ἁμαρτίας,
2 Εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώ-
πων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θε-
λήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον
ἐν σαρκὶ βιῶσαι χρόνον.
3 Ἀρκετὸς γὰρ ἡμῖν ὁ παρ-
εληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ
θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργά-
σασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀ-
σελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνο-
φλυγίαις, κώμοις, πότοις, καὶ
ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις·
4 Ἐν ᾧ ξενίζονται, μὴ συν-
τρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν
τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασ-
φημοῦντες·
5 Οἳ ἀποδώσουσι λόγον
τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι
ζῶντας καὶ νεκρούς.
6 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς
εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν
κατὰ ἀνθρώπους σαρκὶ, ζῶσι
δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι.

7 Πάντων δὲ τὸ τέλος
ἤγγικε· σωφρονήσατε οὖν, καὶ
νήψατε εἰς τὰς προσευχάς.
8 Πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς
ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔ-
χοντες· ὅτι ἡ ἀγάπη κα-
λύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.
9 Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους,
ἄνευ γογγυσμῶν.
10 Ἕκαστος καθὼς ἔλα-
βε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς
αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ
οἰκονόμοι ποικίλης χάρι-
τος Θεοῦ.
11 Εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια
Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ
ἰσχύος ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός·
ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζηται ὁ
Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ
ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.
12 Ἀγαπητοὶ, μὴ ξενί-
ζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει
πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινο-
μένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμ-
βαίνοντος·
13 Ἀλλὰ καθὸ κοινω-
νεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθή-
μασι, χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν
τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ
χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι.
14 Εἰ ὀνειδίζεσθε ἐν ὀνό-
ματι Χριστοῦ, μακάριοι· ὅτι
τὸ τῆς δόξης καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ
πνεῦμα ἐφ' ὑμᾶς ἀναπαύ-
εται· κατὰ μὲν αὐτοὺς βλασφη-
μεῖται, κατὰ δὲ ὑμᾶς δοξάζεται.

15 Μὴ γάρ τις ὑμῶν πα-
σχέτω ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης,
ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτρι-
οεπίσκοπος.
16 Εἰ δὲ ὡς Χριστιανὸς,
μὴ αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω
δὲ τὸν Θεὸν ἐν τῷ μέρει
τούτῳ.
17 Ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ ἄρξα-
σθαι τὸ κρίμα ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ
Θεοῦ· εἰ δὲ πρῶτον ἀφ' ἡ-
μῶν, τί τὸ τέλος τῶν ἀ-
πειθούντων τῷ τοῦ Θεοῦ εὐαγ-
γελίῳ;
18 Καὶ εἰ ὁ δίκαιος μό-
λις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁ-
μαρτωλὸς ποῦ φανεῖται;
19 Ὥστε καὶ οἱ πάσχοντες κατὰ
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστῷ
κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τὰς
ψυχὰς ἑαυτῶν ἐν ἀγαθο-
ποιΐᾳ.

Κεφ. ε'. 5.

Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν
παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτε-
ρος καὶ μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ
παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλού-
σης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης
κοινωνὸς,
2 Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν
ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦν-
τες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑ-
κουσίως· μηδὲ αἰσχροκερδῶς,
ἀλλὰ προθύμως·
3 Μηδ' ὡς κατακυριεύον-
τες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι
γινόμενοι τοῦ ποιμνίου·
4 Καὶ φανερωθέντος τοῦ
ἀρχιποίμενος, κομιεῖσθε τὸν
ἀμαράντινον τῆς δόξης στέ-
φανον.
5 Ὁμοίως νεώτεροι ὑπο-
τάγητε πρεσβυτέροις· πάν-
τες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσό-
μενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην
ἐγκομβώσασθε, ὅτι ὁ Θεὸς
ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται,
ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χά-
ριν.
6 Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ
τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ
Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν
καιρῷ·
7 Πᾶσαν τὴν μέριμναν
ὑμῶν ἐπιῤῥίψαντες ἐπ' αὐ-
τὸν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ
ὑμῶν.
8 Νήψατε, γρηγορήσατε,
ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν δι-
άβολος, ὡς λέων ὠρυόμε-
νος, περιπατεῖ ζητῶν τίνα
καταπίῃ.
9 Ὧ ἀντίστητε στερεοὶ τῇ
πίστει, εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν
παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑ-
μῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι.
10 Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χά-
ριτος, ὁ καλέσας ὑμᾶς εἰς
τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ, ὀλίγον παθόν-
τας, αὐτὸς καταρτίσαι ὑ-
μᾶς, στηρίξαι, σθενώσαι, θε-
μελιώσαι.
11 Αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ τὸ
κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν.

12 Διὰ Σιλουανοῦ ὑμῖν τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ (ὡς λογίζομαι) δι' ὀλίγων ἔγραψα, παρακαλῶν καὶ ἐπιμαρτυρῶν ταύτην εἶναι ἀληθῆ χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς ἣν ἑστήκατε.

13 Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ, καὶ Μάρκος ὁ υἱός μου.

14 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγάπης. Εἰρήνη ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

ΠΕΤΡΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἐπιστολὴ καθολικὴ δευτέρα.

Κεφ. α'. 1.

Σίμων Πέτρος, δοῦλος καὶ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῖς ἰσότιμον ἡμῖν λαχοῦσι πίστιν ἐν δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν,

3 Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς διὰ δόξης καὶ ἀρετῆς·

4 Δι' ὧν τὰ μέγιστα ἡμῖν καὶ τίμια ἐπαγγέλματα δεδώρηται, ἵνα διὰ τούτων γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως, ἀποφυγόντες τῆς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς.

5 Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν,

6 Ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν ἐγκράτειαν, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονὴν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν,

7 Ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην.

8 Ταῦτα γὰρ ὑμῖν ὑπάρχοντα καὶ πλεονάζοντα, οὐκ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους καθίστησιν εἰς τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπίγνωσιν.

9 Ὧ γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα, τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν.

10 Διὸ μᾶλλον, ἀδελφοί, σπουδάσατε βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ποιοῦντες οὐ μὴ πταίσητέ ποτε.

11 Οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπι-

ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

12 Διὸ οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων, καίπερ εἰδότας, καὶ ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

13 Δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι, ἐφ᾽ ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει,

14 Εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδήλωσέ μοι.

15 Σπουδάσω δὲ καὶ ἑκάστοτε ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον, τὴν τούτων μνήμην ποιεῖσθαι.

16 Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ᾽ ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

17 Λαβὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν, φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιᾶσδε ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης, Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα.

18 Καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ.

19 Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες, ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν.

20 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.

21 Οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ᾽ ὑπὸ πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

Κεφ. β΄. 2.

Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν.

2 Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι᾽ οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται.

3 Καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται· οἷς τὸ κρίμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει.

4 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας, παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους·

5 Καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ
ἐφείσατο, ἀλλ' ὄγδοον Νῶε
δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλα-
ξε, κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀ-
σεβῶν ἐπάξας.
6 Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ
Γομόῤῥας τεφρώσας καταστρο-
φῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα
μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς·
7 Καὶ δίκαιον Λὼτ κατα-
πονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέ-
σμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστρο-
φῆς ἐῤῥύσατο·
8 (Βλέμματι γὰρ καὶ ἀ-
κοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν
ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας
ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔρ-
γοις ἐβασάνιζεν)
9 Οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς
ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀδί-
κους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως,
κολαζομένους τηρεῖν·
10 Μάλιστα δὲ τοὺς ὀπί-
σω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μια-
σμοῦ πορευομένους, καὶ κυριό-
τητος καταφρονοῦντας· τολ-
μηταὶ, αὐθάδεις, δόξας οὐ
τρέμουσι βλασφημοῦντες·
11 Ὅπου ἄγγελοι ἰσχύϊ καὶ
δυνάμει μείζονες ὄντες, οὐ
φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυ-
ρίῳ βλάσφημον κρίσιν.
12 Οὗτοι δὲ, ὡς ἄλογα
ζῶα φυσικὰ, γεγεννημένα
εἰς ἅλωσιν καὶ φθορὰν, ἐν
οἷς ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες,
ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν κατα-
φθαρήσονται·
13 Κομιούμενοι μισθὸν ἀ-
δικίας, ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν
ἐν ἡμέρᾳ τρυφὴν, σπίλοι καὶ
μῶμοι, ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς
ἀπάταις αὐτῶν, συνευωχού-
μενοι ὑμῖν,
14 Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες
μεστοὺς μοιχαλίδος, καὶ ἀ-
καταπαύστους ἁμαρτίας, δε-
λεάζοντες ψυχὰς ἀστηρί-
κτους, καρδίαν γεγυμνασμέ-
νην πλεονεξίαις ἔχοντες,
κατάρας τέκνα·
15 Καταλιπόντες τὴν εὐ-
θεῖαν ὁδὸν, ἐπλανήθησαν,
ἐξακολουθήσαντες τῇ ὁδῷ
τοῦ Βαλαὰμ τοῦ Βοσὸρ, ὃς μι-
σθὸν ἀδικίας ἠγάπησεν·
16 Ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδί-
ας παρανομίας· ὑποζύγιον
ἄφωνον, ἐν ἀνθρώπου φωνῇ
φθεγξάμενον, ἐκώλυσε τὴν
τοῦ προφήτου παραφρονίαν.
17 Οὗτοί εἰσι πηγαὶ ἄνυ-
δροι, νεφέλαι ὑπὸ λαίλα-
πος ἐλαυνόμεναι, οἷς ὁ
ζόφος τοῦ σκότους εἰς αἰῶνα
τετήρηται.
18 Ὑπέρογκα γὰρ μα-
ταιότητος φθεγγόμενοι δε-
λεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρ-
κὸς, ἐν ἀσελγείαις, τοὺς
ὄντως ἀποφυγόντας τοὺς ἐν
πλάνῃ ἀναστρεφομένους.
19 Ἐλευθερίαν αὐτοῖς
ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦ-
λοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς·
ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καὶ
δεδούλωται.
20 Εἰ

20 Εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντες ἡττῶνται, γέγονεν αὐτοῖς τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων.

21 Κρεῖττον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνωκέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐπιγνοῦσιν ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς.

22 Συμβέβηκε δὲ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας· Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα· καί· Ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου.

Κεφ. γ'. 3.

Ταύτην ἤδη, ἀγαπητοί, δευτέραν ὑμῖν γράφω ἐπιστολήν, ἐν αἷς διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν·

2 Μνησθῆναι τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑπὸ τῶν ἁγίων προφητῶν, καὶ τῆς τῶν ἀποστόλων ἡμῶν ἐντολῆς, τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος·

3 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι·

4 Καὶ λέγοντες· Ποῦ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως.

5 Λανθάνει γὰρ αὐτοὺς τοῦτο θέλοντας, ὅτι οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι, καὶ γῆ ἐξ ὕδατος καὶ δι' ὕδατος συνεστῶσα, τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ·

6 Δι' ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο.

7 Οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτῷ λόγῳ τεθησαυρισμένοι εἰσί, πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων.

8 Ἓν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.

9 Οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, (ὥς τινες βραδυτῆτα ἡγοῦνται) ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ βουλόμενός τινας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι.

10 Ἥξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν ᾗ οἱ οὐρανοὶ ῥοιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται.

11 Τούτων οὖν πάντων λυομένων, ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις

ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις,
12 Προσδοκῶντας καὶ σπεύ-
δοντας τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ
Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρα-
νοὶ πυρούμενοι λυθήσονται,
καὶ στοιχεῖα καυσούμενα τή-
κεται;
13 Καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ
γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγ-
γελμα αὐτοῦ προσδοκῶ-
μεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατ-
οικεῖ.
14 Διὸ, ἀγαπητοὶ, ταῦτα
προσδοκῶντες, σπουδάσατε
ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ
εὑρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ·
15 Καὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν μα-
κροθυμίαν, σωτηρίαν ἡγεῖ-
σθε· καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἡ-
μῶν ἀδελφὸς Παῦλος κατὰ
τὴν αὐτῷ δοθεῖσαν σοφίαν ἔ-
γραψεν ὑμῖν,
16 Ὡς καὶ ἐν πάσαις ταῖς
ἐπιστολαῖς, λαλῶν ἐν αὐ-
ταῖς περὶ τούτων, ἐν οἷς ἐστι
δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμα-
θεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν,
ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφὰς,
πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώ-
λειαν.
17 Ὑμεῖς οὖν, ἀγαπητοὶ,
προγινώσκοντες φυλάσσε-
σθε, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων
πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκ-
πέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ.
18 Αὐξάνετε δὲ ἐν χάρι-
τι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ
σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ· αὐτῷ
ἡ δόξα καὶ νῦν καὶ εἰς ἡμέραν
αἰῶνος. Ἀμήν.

ἸΩΆΝΝΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἐπιστολὴ καθολικὴ πρώτη.

Κεφ. α'. 1.
Ὃ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀ-
κηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν τοῖς
ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασά-
μεθα, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐ-
ψηλάφησαν περὶ τοῦ λόγου τῆς
ζωῆς·
2 (Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη,
καὶ ἑωράκαμεν, καὶ μαρτυ-
ροῦμεν, καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑ-
μῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον,
ἥτις ἦν πρὸς τὸν πατέ-
ρα, καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν)
3 Ὃ ἑωράκαμεν καὶ ἀκη-
κόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑ-
μῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν
ἔχητε μεθ' ἡμῶν· καὶ ἡ κοινω-
νία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πα-
τρὸς καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ.
4 Καὶ ταῦτα γράφομεν ὑ-
μῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ
πεπληρωμένη.
5 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγ-

γελία

γελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστι, καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία.

6 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν, ψευδόμεθα, καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν·

7 Ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατῶμεν, ὡς αὐτός ἐστιν ἐν τῷ φωτὶ, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

8 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν, καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν.

9 Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας, καὶ καθαρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.

10 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι οὐχ ἡμαρτήκαμεν, ψεύστην ποιοῦμεν αὐτὸν, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν.

Κεφ. β'. 2.

Τεκνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ἵνα μὴ ἁμάρτητε· καὶ ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον·

2 Καὶ αὐτὸς ἱλασμός ἐστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

3 Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτὸν, ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.

4 Ὁ λέγων, Ἔγνωκα αὐτὸν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστὶ, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν·

5 Ὃς δ' ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται· ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐσμεν.

6 Ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν, ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε, καὶ αὐτὸς οὕτως περιπατεῖν.

7 Ἀδελφοὶ, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ἀλλ' ἐντολὴν παλαιὰν, ἣν εἴχετε ἀπ' ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιά ἐστιν ὁ λόγος ὃν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς.

8 Πάλιν, ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν ὑμῖν· ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.

9 Ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι.

10 Ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ φωτὶ

μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ
οὐκ ἔστιν.
11 Ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν
αὐτοῦ, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστί, καὶ ἐν
τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ
οἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκο-
τία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς
αὐτοῦ.
12 Γράφω ὑμῖν, τεκνία,
ὅτι ἀφέωνται ὑμῖν αἱ ἁμαρ-
τίαι διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
13 Γράφω ὑμῖν, πατέρες,
ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς.
γράφω ὑμῖν, νεανίσκοι, ὅτι
νενικήκατε τὸν πονηρόν. γρά-
φω ὑμῖν, παιδία, ὅτι ἐγνώ-
κατε τὸν πατέρα.
14 Ἔγραψα ὑμῖν, πατέ-
ρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρ-
χῆς. ἔγραψα ὑμῖν, νεανί-
σκοι, ὅτι ἰσχυροί ἐστε, καὶ ὁ λό-
γος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει,
καὶ νενικήκατε τὸν πονηρόν.
15 Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον,
μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐάν
τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔ-
στιν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐν αὐ-
τῷ.
16 Ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κό-
σμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός,
καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν,
καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔ-
στιν ἐκ τοῦ πατρός, ἀλλ' ἐκ τοῦ
κόσμου ἐστί.
17 Καὶ ὁ κόσμος παράγε-
ται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ
δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θε-
οῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

18 Παιδία, ἐσχάτη ὥρα ἐ-
στί· καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ
ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν
ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν·
ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη
ὥρα ἐστίν.
19 Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον,
ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ
ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν
μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερω-
θῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ
ἡμῶν.
20 Καὶ ὑμεῖς χρίσμα ἔ-
χετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ οἴδατε
πάντα.
21 Οὐκ ἔγραψα ὑμῖν, ὅτι
οὐκ οἴδατε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ'
ὅτι οἴδατε αὐτήν, καὶ ὅτι πᾶν
ψεῦδος ἐκ τῆς ἀληθείας
οὐκ ἔστι.
22 Τίς ἐστιν ὁ ψεύστης, εἰ
μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς
οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν
ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος
τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.
23 Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν
υἱόν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.
24 Ὑμεῖς οὖν ὃ ἠκούσατε
ἀπ' ἀρχῆς, ἐν ὑμῖν μενέ-
τω· ἐὰν ἐν ὑμῖν μείνῃ ὃ ἀπ'
ἀρχῆς ἠκούσατε, καὶ ὑμεῖς ἐν
τῷ υἱῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ με-
νεῖτε.
25 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγ-
γελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλα-
το ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.
26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν
περὶ τῶν πλανώντων ὑμᾶς.

27 Καὶ

27 Καὶ ὑμεῖς τὸ χρῖσμα
ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ, ἐν ὑ-
μῖν μένει, καὶ οὐ χρείαν ἔχε-
τε ἵνα τὶς διδάσκῃ ὑμᾶς·
ἀλλ' ὡς τὸ αὐτὸ χρῖσμα δι-
δάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων,
καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι ψεῦ-
δος· καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑ-
μᾶς, μενεῖτε ἐν αὐτῷ.
28 Καὶ νῦν, τεκνία, μέ-
νετε ἐν αὐτῷ· ἵνα ὅταν φα-
νερωθῇ, ἔχωμεν παῤῥησίαν,
καὶ μὴ αἰσχυνθῶμεν ἀπ' αὐ-
τοῦ, ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐ-
τοῦ.
29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι δί-
καιός ἐστι, γινώσκετε ὅτι πᾶς
ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην, ἐξ
αὐτοῦ γεγέννηται.

Κεφ. γ' 3.

Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην
δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ, ἵνα
τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν. διὰ
τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει
ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν.
2 Ἀγαπητοὶ, νῦν τέκνα
Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὔπω ἐφανε-
ρώθη τί ἐσόμεθα· οἴδαμεν δὲ
ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι
αὐτῷ ἐσόμεθα· ὅτι ὀψό-
μεθα αὐτὸν καθώς ἐστι.
3 Καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλ-
πίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ,
ἁγνίζει ἑαυτὸν, καθὼς ἐκεῖ-
νος ἁγνός ἐστι.
4 Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρ-
τίαν, καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ· καὶ
ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία.
5 Καὶ οἴδατε ὅτι ἐκεῖνος
ἐφανερώθη, ἵνα τὰς ἁ-
μαρτίας ἡμῶν ἄρῃ· καὶ ἁ-
μαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι.
6 Πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων,
οὐχ ἁμαρτάνει· πᾶς ὁ ἁ-
μαρτάνων, οὐχ ἑώρακεν αὐ-
τὸν, οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν.
7 Τεκνία, μηδεὶς πλα-
νάτω ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δι-
καιοσύνην, δίκαιός ἐστι, καθ-
ὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐστιν.
8 Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν,
ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν· ὅτι
ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁ-
μαρτάνει. Εἰς τοῦτο ἐφανε-
ρώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύ-
σῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.
9 Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ
τοῦ Θεοῦ, ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ,
ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ
μένει· καὶ οὐ δύναται ἁμαρτά-
νειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέν-
νηται.
10 Ἐν τούτῳ φανερά ἐστι
τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέ-
κνα τοῦ διαβόλου. Πᾶς ὁ μὴ
ποιῶν δικαιοσύνην, οὐκ ἔστιν
ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μὴ ἀγαπῶν
τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ·
11 Ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγ-
γελία ἣν ἠκούσατε ἀπ' ἀρ-
χῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλ-
λήλους.
12 Οὐ καθὼς Κάϊν ἐκ τοῦ
πονηροῦ ἦν, καὶ ἔσφαξε τὸν ἀ-
δελφὸν αὐτοῦ. Καὶ χάριν τί-
νος ἔσφαξεν αὐτόν; Ὅτι

τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν,
τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, δί-
καια.
13 Μὴ θαυμάζετε, ἀδελ-
φοί μου, εἰ μισεῖ ὑμᾶς ὁ
κόσμος.
14 Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι
μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανά-
του εἰς τὴν ζωήν, ὅτι ἀγαπῶ-
μεν τοὺς ἀδελφούς· ὁ μὴ
ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν, μένει
ἐν τῷ θανάτῳ.
15 Πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελ-
φὸν αὐτοῦ, ἀνθρωποκτόνος
ἐστί· καὶ οἴδατε ὅτι πᾶς ἀν-
θρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν
αἰώνιον ἐν αὐτῷ μένουσαν.
16 Ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν
ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖνος
ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν
ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυ-
χὰς τιθέναι.
17 Ὃς δ' ἂν ἔχῃ τὸν βίον
τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελ-
φὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα, καὶ
κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ
ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ
Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ;
18 Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶ-
μεν λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ,
ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.
19 Καὶ ἐν τούτῳ γινώ-
σκομεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας
ἐσμὲν, καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ
πείσομεν τὰς καρδίας ἡμῶν.
20 Ὅτι ἐὰν καταγινώσκῃ
ἡμῶν ἡ καρδία, ὅτι μείζων
ἐστὶν ὁ Θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν,
καὶ γινώσκει πάντα.
21 Ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρ-
δία ἡμῶν μὴ καταγινώσκῃ
ἡμῶν, παρρησίαν ἔχομεν
πρὸς τὸν Θεόν.
22 Καὶ ὃ ἐὰν αἰτῶμεν,
λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι
τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦμεν,
καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ
ποιοῦμεν.
23 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ
αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ
ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλή-
λους, καθὼς ἔδωκεν ἐντολὴν
ἡμῖν.
24 Καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντο-
λὰς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ
αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τού-
τῳ γινώσκομεν ὅτι μένει ἐν
ἡμῖν, ἐκ τοῦ πνεύματος οὗ
ἡμῖν ἔδωκεν.

Κεφ. δ'. 4.

Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ
πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ
δοκιμάζετε τὰ πνεύματα
εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὅτι
πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξ-
εληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον.
2 Ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ
πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦ-
μα ὃ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν
Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθό-
τα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι.
3 Καὶ πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ
ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν
ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ
Θεοῦ

Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ
ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε ὅτι
ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ
ἐστὶν ἤδη.
4 Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε,
τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐ-
τούς· ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν
ὑμῖν, ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ.
5 Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰ-
σί· διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου
λαλοῦσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν
ἀκούει.
6 Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ
ἐσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν,
ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ
τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν. ἐκ
τούτου γινώσκομεν τὸ πνεῦ-
μα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα
τῆς πλάνης.
7 Ἀγαπητοὶ, ἀγαπῶμεν
ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ
τοῦ Θεοῦ ἐστι· καὶ πᾶς ὁ ἀγα-
πῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ
γινώσκει τὸν Θεόν.
8 Ὁ μὴ ἀγαπῶν, οὐκ ἔ-
γνω τὸν Θεόν· ὅτι ὁ Θεὸς
ἀγάπη ἐστίν.
9 Ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ
ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι
τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπ-
έσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κό-
σμον, ἵνα ζήσωμεν δι᾽ αὐτοῦ.
10 Ἐν τούτῳ ἐστὶν ἡ ἀ-
γάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπή-
σαμεν τὸν Θεὸν, ἀλλ᾽ ὅτι αὐ-
τὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἀπ-
έστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν
περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν.
11 Ἀγαπητοὶ, εἰ οὕτως ὁ
Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ
ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους
ἀγαπᾷν.
12 Θεὸν οὐδεὶς πώποτε
τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν
ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν
μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τε-
τελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν.
13 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν
ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ
αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ
πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν
ἡμῖν.
14 Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα,
καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ
ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ
κόσμου.
15 Ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅ-
τι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ,
ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ
αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.
16 Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν
καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγά-
πην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡ-
μῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί· καὶ
ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν
τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν
αὐτῷ.
17 Ἐν τούτῳ τετελείωται
ἡ ἀγάπη μεθ᾽ ἡμῶν, ἵνα
παρρησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡ-
μέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς
ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμεν
ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.
18 Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ
ἀγάπῃ, ἀλλ᾽ ἡ τελεία ἀ-
γάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον·

ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει· ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ.

19 Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτὸν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.

20 Ἐάν τις εἴπῃ, ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεὸν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἑώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾷν;

21 Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Κεφ. ε'. 5.

Πᾶς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν·

3 Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν.

4 Ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν.

5 Τίς ἐστιν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

6 Οὗτός ἐστιν ὁ ἐλθὼν δι' ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς ὁ Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι καὶ τῷ αἵματι· καὶ τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ μαρτυροῦν, ὅτι τὸ πνεῦμά ἐστιν ἡ ἀλήθεια.

7 Ὅτι τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἕν εἰσι.

8 Καὶ τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αἷμα· καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἕν εἰσιν.

9 Εἰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνθρώπων λαμβάνομεν, ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ μείζων ἐστίν· ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ ἣν μεμαρτύρηκε περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

10 Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὴν μαρτυρίαν ἐν ἑαυτῷ· ὁ μὴ πιστεύων τῷ Θεῷ, ψεύστην πεποίηκεν αὐτὸν, ὅτι οὐ πεπίστευκεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ἣν μεμαρτύρηκεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

11 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός· καὶ αὕ-

τῃ ἡ ζωὴ ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ
ἐστιν.
12 Ὁ ἔχων τὸν υἱὸν, ἔχει
τὴν ζωήν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν
τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει.
13 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν
τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· ἵνα εἰδῆ-
τε ὅτι ζωὴν ἔχετε αἰώνιον,
καὶ ἵνα πιστεύητε εἰς τὸ ὄνο-
μα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.
14 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ παρ-
ῥησία ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτὸν,
ὅτι ἐάν τι αἰτώμεθα κατὰ τὸ
θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.
15 Καὶ ἐὰν οἴδαμεν ὅτι
ἀκούει ἡμῶν, ὃ ἂν αἰτώμεθα,
οἴδαμεν ὅτι ἔχομεν τὰ αἰ-
τήματα ἃ ἠτήκαμεν παρ'
αὐτοῦ.
16 Ἐάν τις ἴδῃ τὸν ἀδελ-
φὸν αὐτοῦ ἁμαρτάνοντα ἁ-
μαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον,
αἰτήσει, καὶ δώσει αὐτῷ ζω-
ὴν, τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ
πρὸς θάνατον. Ἔστιν ἁμαρ-
τία πρὸς θάνατον· οὐ περὶ
ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρω-
τήσῃ.
17 Πᾶσα ἀδικία ἁμαρ-
τία ἐστί· καὶ ἔστιν ἁμαρτία οὐ
πρὸς θάνατον.
18 Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ
γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ,
οὐχ ἁμαρτάνει· ἀλλ' ὁ γεν-
νηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ, τηρεῖ ἑαυ-
τὸν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἅπτεται
αὐτοῦ.
19 Οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ
Θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅ-
λος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται.
20 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς
τοῦ Θεοῦ ἥκει, καὶ δέδωκεν ἡ-
μῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκω-
μεν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμεν
ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ
αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ· οὗτός
ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, καὶ
ἡ ζωὴ αἰώνιος.
21 Τεκνία, φυλάξατε
ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων.
Ἀμήν.

ΙΩΑ'ΝΝΟΥ τοῦ Ἀποστόλου
ἐπιστολὴ καθολικὴ δευτέρα.

Ὁ πρεσβύτερος ἐκλε-
κτῇ κυρίᾳ, καὶ τοῖς τέκνοις
αὐτῆς, οὓς ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν
ἀληθείᾳ, καὶ οὐκ ἐγὼ μόνος,
ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐγνωκό-
τες τὴν ἀλήθειαν·
2 Διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν μέ-
νουσαν ἐν ἡμῖν, καὶ μεθ' ἡμῶν
ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα·
3 Ἔσται μεθ' ὑμῶν χά-
ρις, ἔλεος, εἰρήνη παρὰ
Θεοῦ πατρὸς, καὶ παρὰ

Κυρίου

Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ
πατρὸς, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγά-
πῃ.
4 Ἐχάρην λίαν ὅτι εὕρη-
κα ἐκ τῶν τέκνων σου περι-
πατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ, καθ-
ὼς ἐντολὴν ἐλάβομεν παρὰ
τοῦ πατρός.
5 Καὶ νῦν ἐρωτῶ σε, κυ-
ρία, οὐχ ὡς ἐντολὴν γράφων
σοι καινὴν, ἀλλὰ ἣν εἴχομεν
ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν
ἀλλήλους.
6 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγάπη,
ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὰς
ἐντολὰς αὐτοῦ· αὕτη ἐστὶν ἡ
ἐντολὴ, καθὼς ἠκούσατε
ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἐν αὐτῇ
περιπατῆτε.
7 Ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσ-
ῆλθον εἰς τὸν κόσμον, οἱ μὴ
ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστὸν
ἐρχόμενον ἐν σαρκί· οὗτός ἐ-
στιν ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.
8 Βλέπετε ἑαυτοὺς, ἵνα
μὴ ἀπολέσωμεν ἃ εἰργασά-
μεθα, ἀλλὰ μισθὸν πλήρη
ἀπολάβωμεν.
9 Πᾶς ὁ παραβαίνων, καὶ
μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ
Χριστοῦ, Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μέ-
νων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ,
οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν
ἔχει.
10 Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑ-
μᾶς, καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν
οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐ-
τὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν
αὐτῷ μὴ λέγετε.
11 Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ
χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς ἔρ-
γοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς.
12 Πολλὰ ἔχων ὑμῖν
γράφειν, οὐκ ἐβουλήθην διὰ
χάρτου καὶ μέλανος· ἀλλὰ
ἐλπίζω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς,
καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι,
ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾖ πεπλη-
ρωμένη.
13 Ἀσπάζεταί σε τὰ τέ-
κνα τῆς ἀδελφῆς σου τῆς ἐκλε-
κτῆς. Ἀμήν.

ἸΩΑ'ΝΝΟΥ τοῦ Ἀποστόλου ἐπιστολὴ καθολικὴ τρίτη.

Ὁ πρεσβύτερος Γαΐῳ
τῷ ἀγαπητῷ, ὃν ἐγὼ ἀγα-
πῶ ἐν ἀληθείᾳ.
2 Ἀγαπητὲ, περὶ πάν-
των εὔχομαί σε εὐοδοῦ-
σθαι καὶ ὑγιαίνειν, καθὼς
εὐοδοῦταί σου ἡ ψυχή.
3 Ἐχάρην γὰρ λίαν ἐρχο-
μένων ἀδελφῶν, καὶ μαρτυ-
ρούντων σου τῇ ἀληθείᾳ,
καθὼς

καθὼς σὺ ἐν ἀληθείᾳ περι-
πατεῖς.
4 Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔ-
χω χαράν, ἵνα ἀκούω τὰ ἐ-
μὰ τέκνα ἐν ἀληθείᾳ περι-
πατοῦντα.
5 Ἀγαπητέ, πιστὸν ποιεῖς
ὃ ἐὰν ἐργάσῃ εἰς τοὺς ἀδελ-
φοὺς καὶ εἰς τοὺς ξένους,
6 Οἳ ἐμαρτύρησάν σου τῇ
ἀγάπῃ ἐνώπιον ἐκκλη-
σίας· οὓς καλῶς ποιήσεις
προπέμψας ἀξίως τοῦ Θεοῦ.
7 Ὑπὲρ γὰρ τοῦ ὀνόμα-
τος αὐτοῦ ἐξῆλθον, μηδὲν
λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν ἐ-
θνῶν.
8 Ἡμεῖς οὖν ὀφείλομεν
ἀπολαμβάνειν τοὺς τοιούτους,
ἵνα συνεργοὶ γινώμεθα τῇ
ἀληθείᾳ.
9 Ἔγραψα τῇ ἐκκλησίᾳ·
ἀλλ' ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν
Διοτρεφὴς οὐκ ἐπιδέχεται
ἡμᾶς.
10 Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω,
ὑπομνήσω αὐτοῦ τὰ ἔργα ἃ
ποιεῖ, λόγοις πονηροῖς φλυ-
αρῶν ἡμᾶς· καὶ μὴ ἀρκούμε-
νος ἐπὶ τούτοις, οὔτε αὐτὸς
ἐπιδέχεται τοὺς ἀδελφούς, καὶ
τοὺς βουλομένους κωλύει, καὶ
ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκβάλ-
λει.
11 Ἀγαπητέ, μὴ μιμοῦ τὸ
κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν. Ὁ
ἀγαθοποιῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ
ἐστιν· ὁ δὲ κακοποιῶν, οὐχ
ἑώρακε τὸν Θεόν.
12 Δημητρίῳ μεμαρτύ-
ρηται ὑπὸ πάντων, καὶ ὑπ'
αὐτῆς τῆς ἀληθείας· καὶ ἡ-
μεῖς δὲ μαρτυροῦμεν, καὶ
οἴδατε ὅτι ἡ μαρτυρία ἡ-
μῶν ἀληθής ἐστι.
13 Πολλὰ εἶχον γράφειν,
ἀλλ' οὐ θέλω διὰ μέλανος
καὶ καλάμου σοι γράψαι.
14 Ἐλπίζω δὲ εὐθέως
ἰδεῖν σε, καὶ στόμα πρὸς στό-
μα λαλήσομεν. Εἰρήνη σοι.
Ἀσπάζονταί σε οἱ φίλοι.
Ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ'
ὄνομα.

ΙΟΥΔΑ τοῦ Ἀποστόλου ἐπιστολὴ καθολική.

Ἰούδας Ἰησοῦ Χριστοῦ
δοῦλος, ἀδελφὸς δὲ Ἰα-
κώβου, τοῖς ἐν Θεῷ πατρὶ
ἡγιασμένοις, καὶ Ἰησοῦ Χρι-
στῷ τετηρημένοις κλητοῖς·
2 Ἔλεος ὑμῖν καὶ εἰρήνη
καὶ ἀγάπη πληθυνθείη.
3 Ἀγαπητοί, πᾶσαν σπου-

δὴν ποιούμενος γράφειν ὑ-
μῖν περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας,
ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑ-
μῖν, παρακαλῶν ἐπαγωνί-
ζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθεί-
σῃ τοῖς ἁγίοις πίστει.
4 Παρεισέδυσαν γάρ τινες
ἄνθρωποι οἱ πάλαι προγε-
γραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρί-
μα, ἀσεβεῖς, τὴν τοῦ Θεοῦ ἡ-
μῶν χάριν μετατιθέντες εἰς
ἀσέλγειαν, καὶ τὸν μόνον δε-
σπότην Θεὸν, καὶ Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνούμε-
νοι.
5 Ὑπομνῆσαι δὲ ὑμᾶς
βούλομαι, εἰδότας ὑμᾶς ἅ-
παξ τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος
λαὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου σώ-
σας, τὸ δεύτερον τοὺς μὴ
πιστεύσαντας ἀπώλεσεν.
6 Ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τηρή-
σαντας τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν,
ἀλλὰ ἀπολιπόντας τὸ ἴδιον
οἰκητήριον, εἰς κρίσιν με-
γάλης ἡμέρας, δεσμοῖς
ἀϊδίοις ὑπὸ ζόφον τετή-
ρηκεν.
7 Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορ-
ῥα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις
τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκ-
πορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι
ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, πρό-
κεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰ-
ωνίου δίκην ὑπέχουσαι.
8 Ὁμοίως μέντοι καὶ οὗ-
τοι ἐνυπνιαζόμενοι, σάρκα
μὲν μιαίνουσι, κυριότητα
δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ
βλασφημοῦσιν.
9 Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχ-
άγγελος ὅτε τῷ διαβόλῳ
διακρινόμενος διελέγετο
περὶ τοῦ Μωσέως σώματος,
οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγ-
κεῖν βλασφημίας, ἀλλ᾽ εἶ-
πεν· Ἐπιτιμήσαι σοι Κύ-
ριος.
10 Οὗτοι δὲ ὅσα μὲν
οὐκ οἴδασι βλασφημοῦσιν·
ὅσα δὲ φυσικῶς, ὡς τὰ
ἄλογα ζῶα, ἐπίστανται, ἐν
τούτοις φθείρονται.
11 Οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι
τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύ-
θησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ
Βαλαὰμ μισθοῦ ἐξεχύθη-
σαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ
Κορὲ ἀπώλοντο.
12 Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς
ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες,
συνευωχούμενοι ὑμῖν, ἀφό-
βως ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες·
νεφέλαι ἄνυδροι, ὑπὸ ἀνέ-
μων περιφερόμεναι, δέν-
δρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρ-
πα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκρι-
ζωθέντα·
13 Κύματα ἄγρια θα-
λάσσης, ἐπαφρίζοντα τὰς
ἑαυτῶν αἰσχύνας· ἀστέρες
πλανῆται, οἷς ὁ ζόφος τοῦ
σκότους εἰς τὸν αἰῶνα τε-
τήρηται.
14 Προεφήτευσε δὲ καὶ
τούτοις ἕβδομος ἀπὸ Ἀ-

δὰμ Ἐνὼχ, λέγων· Ἰδοὺ,
ἦλθε Κύριος ἐν μυριάσιν
ἁγίαις αὐτοῦ,
15 Ποιῆσαι κρίσιν κατὰ
πάντων, καὶ ἐξελέγξαι
πάντας τοὺς ἀσεβεῖς αὐτῶν,
περὶ πάντων τῶν ἔργων ἀσε-
βείας αὐτῶν ὧν ἠσέβησαν, καὶ
περὶ πάντων τῶν σκληρῶν
ὧν ἐλάλησαν κατ᾽ αὐτοῦ ἁ-
μαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.
16 Οὗτοί εἰσι γογγυσταὶ,
μεμψίμοιροι, κατὰ τὰς ἐπι-
θυμίας αὐτῶν πορευόμενοι,
καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ
ὑπέρογκα, θαυμάζοντες
πρόσωπα, ὠφελείας χά-
ριν.
17 Ὑμεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ,
μνήσθητε τῶν ῥημάτων τῶν
προειρημένων ὑπὸ τῶν ἀπο-
στόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ·
18 Ὅτι ἔλεγον ὑμῖν, ὅ-
τι ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται
ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἑαυτῶν
ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν
ἀσεβειῶν.
19 Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀπο-
διορίζοντες ἑαυτοὺς, ψυχι-
κοὶ, πνεῦμα μὴ ἔχοντες.
20 Ὑμεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ,
τῇ ἁγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει
ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς, ἐν
πνεύματι ἁγίῳ προσευχόμε-
νοι,
21 Ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ
Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχό-
μενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ζω-
ὴν αἰώνιον.
22 Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε, δια-
κρινόμενοι·
23 Οὓς δὲ ἐν φόβῳ σώζε-
τε, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάζον-
τες, μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ
τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χι-
τῶνα.
24 Τῷ δὲ δυναμένῳ φυ-
λάξαι ὑμᾶς ἀπταίστους, καὶ
στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης
αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλ-
λιάσει,
25 Μόνῳ σοφῷ Θεῷ σω-
τῆρι ἡμῶν δόξα καὶ μεγαλω-
σύνη, κράτος καὶ ἐξουσία, καὶ
νῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
νας. Ἀμήν.

ἈΠΟΚΑ'ΛΥΨΙΣ ἸΩΑ'ΝΝΟΥ τοῦ θεολόγου.

Κεφ. α'. 1.

Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς,
δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ
ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει· καὶ
ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ
ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐ-
τοῦ Ἰωάννῃ·
2 Ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λό-
γον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυ-
ρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα τε
εἶδε.
3 Μακάριος ὁ ἀναγινώ-
σκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς
λόγους τῆς προφητείας, καὶ τη-
ροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμ-
μένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.
4 Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκ-
κλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ·
χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη, ἀπὸ τοῦ
ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμε-
νος· καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευ-
μάτων ἃ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ
θρόνου αὐτοῦ·
5 Καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς, ὁ πρωτό-
τοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁ
ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς.
Τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, καὶ
λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρ-
τιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι
αὐτοῦ,
6 Καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βα-
σιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ
πατρὶ αὐτοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα
καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
7 Ἰδοὺ, ἔρχεται μετὰ τῶν νε-
φελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν
πᾶς ὀφθαλμὸς, καὶ οἵτινες
αὐτὸν ἐξεκέντησαν· καὶ κό-
ψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ
φυλαὶ τῆς γῆς. Ναὶ, Ἀ-
μήν.
8 Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ
Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, λέγει ὁ
Κύριος, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ
ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.
9 Ἐγὼ Ἰωάννης ὁ καὶ ἀ-
δελφὸς ὑμῶν, καὶ συγκοινω-
νὸς ἐν τῇ θλίψει, καὶ ἐν τῇ
βασιλείᾳ, καὶ ὑπομονῇ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, ἐγενόμην ἐν τῇ
νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ,
διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ
διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ
Χριστοῦ.
10 Ἐγενόμην ἐν πνεύμα-
τι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ,
καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν
μεγάλην ὡς σάλπιγγος,
11 Λεγούσης· Ἐγώ εἰμι
τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ
ὁ ἔσχατος· καί· Ὃ βλέπεις
γράψον εἰς βιβλίον, καὶ πέμ-
ψον ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις

ἐν Ἀσίᾳ, εἰς Ἔφεσον, καὶ
εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργα-
μον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς
Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλ-
φειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν.
12 Καὶ ἐπέστρεψα βλέπειν
τὴν φωνὴν ἥτις ἐλάλησε
μετ' ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶ-
δον ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς·
13 Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ
λυχνιῶν ὅμοιον υἱῷ ἀνθρώ-
που, ἐνδεδυμένον ποδήρη, καὶ
περιεζωσμένον πρὸς τοῖς
μαστοῖς ζώνην χρυσῆν·
14 Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ
καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡσεὶ ἔ-
ριον λευκὸν, ὡς χιών· καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλὸξ
πυρός·
15 Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅ-
μοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν
καμίνῳ πεπυρωμένοι· καὶ
ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδά-
των πολλῶν·
16 Καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ
αὐτοῦ χειρὶ ἀστέρας ἑπτά· καὶ
ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομ-
φαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπο-
ρευομένη· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς
ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνά-
μει αὐτοῦ.
17 Καὶ ὅτε εἶδον αὐτὸν,
ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐ-
τοῦ ὡς νεκρός· καὶ ἐπέθηκε τὴν
δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ' ἐμὲ,
λέγων μοι· Μὴ φοβοῦ· ἐγώ
εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχα-
τος,
18 Καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενό-
μην νεκρὸς, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων·
Ἀμήν· καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ
ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου.
19 Γράψον ἃ εἶδες, καὶ ἃ
εἰσι, καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ
ταῦτα·
20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ
ἀστέρων ὧν εἶδες ἐπὶ τῆς δε-
ξιᾶς μου, καὶ τὰς ἑπτὰ λυ-
χνίας τὰς χρυσᾶς. Οἱ ἑπτὰ
ἀστέρες, ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ
ἐκκλησιῶν εἰσί· καὶ αἱ ἑπτὰ
λυχνίαι ἃς εἶδες, ἑπτὰ ἐκ-
κλησίαι εἰσί.

Κεφ. β'. 2.

Τῷ ἀγγέλῳ τῆς Ἐφεσίνης
ἐκκλησίας γράψον· Τάδε
λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀ-
στέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ
περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ
λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·
2 Οἶδα τὰ ἔργα σου, καὶ
τὸν κόπον σου, καὶ τὴν ὑπομο-
νήν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βα-
στάσαι κακούς· καὶ ἐπειράσω
τοὺς φάσκοντας εἶναι ἀπο-
στόλους, καὶ οὐκ εἰσί· καὶ εὗρες
αὐτοὺς ψευδεῖς·
3 Καὶ ἐβάστασας, καὶ ὑπο-
μονὴν ἔχεις, καὶ διὰ τὸ ὄ-
νομά μου κεκοπίακας, καὶ οὐ
κέκμηκας.
4 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι
τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώ-
την ἀφῆκας.
5 Μνημόνευε οὖν πόθεν
ἐκπέ-

ἐκπέπτωκας, ϗ μετανόησον,
ϗ τὰ πρῶτα ἔργα ποίη-
σον· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι
ταχὺ, ϗ κινήσω τὴν λυχνίαν
σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν
μὴ μετανοήσῃς.
6 Ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι
μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικο-
λαϊτῶν, ἃ κἀγὼ μισῶ.
7 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσά-
τω τί τὸ πνεῦμα λέγει
ταῖς ἐκκλησίαις· Τῷ νι-
κῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν
ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὅ
ἐστιν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου
τοῦ Θεοῦ.
8 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐκ-
κλησίας Σμυρναίων γράψον·
Τάδε λέγει ὁ πρῶτος ϗ ὁ
ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς
ϗ ἔζησεν·
9 Οἶδά σου τὰ ἔργα ϗ
τὴν θλίψιν ϗ τὴν πτωχεί-
αν, (πλούσιος δὲ εἶ) ϗ τὴν
βλασφημίαν τῶν λεγόντων
Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοὺς, καὶ
οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ
τοῦ Σατανᾶ.
10 Μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλ-
λεις πάσχειν· ἰδοὺ, μέλλει βα-
λεῖν ἐξ ὑμῶν ὁ διάβολος
εἰς φυλακὴν, ἵνα πειρασθῆ-
τε· ϗ ἕξετε θλίψιν ἡμε-
ρῶν δέκα· γίνου πιστὸς ἄχρι
θανάτου, ϗ δώσω σοι τὸν στέ-
φανον τῆς ζωῆς.
11 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσά-
τω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις· Ὁ νικῶν οὐ μὴ
ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ
δευτέρου.
12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν
Περγάμῳ ἐκκλησίας γρά-
ψον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων
τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν
ὀξεῖαν·
13 Οἶδα τὰ ἔργα σου, ϗ
ποῦ κατοικεῖς, ὅπου ὁ θρό-
νος τοῦ Σατανᾶ, ϗ κρατεῖς
τὸ ὄνομά μου, ϗ οὐκ ἠρνήσω
τὴν πίστιν μου, ϗ ἐν ταῖς ἡμέ-
ραις ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρ-
τυς μου ὁ πιστὸς, ὃς ἀπ-
εκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου κατ-
οικεῖ ὁ Σατανᾶς.
14 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀλί-
γα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦν-
τας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς
ἐδίδασκεν τὸν Βαλὰκ βα-
λεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν
υἱῶν Ἰσραὴλ, φαγεῖν εἰ-
δωλόθυτα, ϗ πορνεῦσαι.
15 Οὕτως ἔχεις ϗ σὺ
κρατοῦντας τὴν διδαχὴν τῶν
Νικολαϊτῶν, ὃ μισῶ.
16 Μετανόησον· εἰ δὲ μή,
ἔρχομαί σοι ταχὺ, ϗ πολε-
μήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ
ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.
17 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω
τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις· Τῷ νικῶντι
δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἀπὸ τοῦ
μάννα τοῦ κεκρυμμένου, ϗ
δώσω αὐτῷ ψῆφον λευ-
κὴν, ϗ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄ-
νομα

νομα καινὸν γεγραμμένον,
ὃ οὐδεὶς ἔγνω εἰ μὴ ὁ λαμ-
βάνων.
18 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν
Θυατείροις ἐκκλησίας γρά-
ψον· Τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ
Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρὸς,
καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι
χαλκολιβάνῳ·
19 Οἶδά σου τὰ ἔργα, καὶ
τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν δια-
κονίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν
ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα
σου, καὶ τὰ ἔσχατα πλείονα
τῶν πρώτων.
20 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀ-
λίγα, ὅτι ἐᾷς τὴν γυναῖκα
Ἰεζαβὴλ, τὴν λέγουσαν ἑ-
αυτὴν προφῆτιν, διδάσκειν
καὶ πλανᾶσθαι ἐμοὺς δούλους,
πορνεῦσαι καὶ εἰδωλόθυτα
φαγεῖν.
21 Καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρό-
νον ἵνα μετανοήσῃ ἐκ τῆς
πορνείας αὐτῆς, καὶ οὐ μετ-
ενόησεν.
22 Ἰδοὺ, ἐγὼ βάλλω αὐ-
τὴν εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μοι-
χεύοντας μετ' αὐτῆς, εἰς
θλίψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ
μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων
αὐτῶν.
23 Καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς
ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ
γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλη-
σίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευ-
νῶν νεφροὺς καὶ καρδίας· καὶ
δώσω ὑμῖν ἑκάστῳ κατὰ τὰ
ἔργα ὑμῶν.
24 Ὑμῖν δὲ λέγω, καὶ λοι-
ποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις,
ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν
ταύτην, καὶ οἵτινες οὐκ ἔγνω-
σαν τὰ βάθη τοῦ Σατανᾶ, ὡς
λέγουσιν, οὐ βαλῶ ἐφ' ὑμᾶς
ἄλλο βάρος·
25 Πλὴν ὃ ἔχετε, κρατή-
σατε ἄχρις οὗ ἂν ἥξω.
26 Καὶ ὁ νικῶν, καὶ ὁ τη-
ρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα
μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ
τῶν ἐθνῶν·
27 (Καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς
ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· ὡς τὰ
σκεύη τὰ κεραμικὰ συντρι-
βήσεται) ὡς κἀγὼ εἴληφα
παρὰ τοῦ πατρός μου·
28 Καὶ δώσω αὐτῷ τὸν
ἀστέρα τὸν πρωϊνόν.
29 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω
τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις.

Κεφ. γ'. 3.

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν
Σάρδεσιν ἐκκλησίας γρά-
ψον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ
ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, καὶ
τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· Οἶδά σου
τὰ ἔργα, ὅτι τὸ ὄνομα ἔ-
χεις ὅτι ζῇς, καὶ νεκρὸς εἶ.
2 Γίνου γρηγορῶν, καὶ στή-
ριξον τὰ λοιπὰ ἃ μέλλει ἀπο-
θανεῖν· οὐ γὰρ εὕρηκά σου τὰ
ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ.

3 Μνημόνευε

3 Μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκουσας, καὶ τήρει, καὶ μετανόησον. Ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσῃς, ἥξω ἐπί σε ὡς κλέπτης, καὶ οὐ μὴ γνῷς ποίαν ὥραν ἥξω ἐπί σε.

4 Ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα καὶ ἐν Σάρδεσιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατήσουσι μετ᾽ ἐμοῦ ἐν λευκοῖς· ὅτι ἄξιοί εἰσιν.

5 Ὁ νικῶν, οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐξομολογήσομαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

6 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβίδ· ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείει· καὶ κλείει, καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει·

8 Οἶδά σου τὰ ἔργα· ἰδού, δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεῳγμένην, καὶ οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν· ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

9 Ἰδού, δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδού, ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἥξωσι καὶ προσκυνήσωσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε·

10 Ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγώ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Ἰδού, ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

12 Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι· καὶ γράψω ἐπ᾽ αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου τῆς καινῆς Ἱερουσαλήμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

13 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐκκλησίας Λαοδικέων γράψον· Τάδε λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

15 Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζε

ςὸς· ὄφελον ψυχρὸς εἴης ἢ
ζεςός.
16 Οὕτως, ὅτι χλιαρὸς
εἶ, καὶ οὔτε ψυχρὸς, οὔτε ζε-
ςὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ
ςόματός μου·
17 Ὅτι λέγεις, Ὅτι
πλούσιός εἰμι, καὶ πεπλούτη-
κα, καὶ οὐδενὸς χρείαν ἔχω.
Καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ
ταλαίπωρος, καὶ ἐλεεινὸς,
καὶ πτωχὸς, καὶ τυφλὸς, καὶ
γυμνός.
18 Συμβουλεύω σοι ἀγο-
ράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον
πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς, ἵνα
πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευ-
κὰ, ἵνα περιβάλῃ, καὶ μὴ
φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυ-
μνότητός σου· καὶ κολλούριον
ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου,
ἵνα βλέπῃς.
19 Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ,
ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζή-
λωσον οὖν καὶ μετανόησον.
20 Ἰδοὺ, ἕστηκα ἐπὶ τὴν
θύραν, καὶ κρούω· ἐάν τις ἀ-
κούσῃ τῆς φωνῆς μου, καὶ ἀν-
οίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσο-
μαι πρὸς αὐτὸν, καὶ δειπνή-
σω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς
μετ' ἐμοῦ.
21 Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ
καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ
θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκη-
σα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πα-
τρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐ-
τοῦ.
22 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω
τί τὸ πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις.

Κεφ. δ'. 4.

ΜΕτὰ ταῦτα εἶδον, καὶ
ἰδοὺ, θύρα ἠνεῳγμένη ἐν
τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ πρώ-
τη ἣν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος
λαλούσης μετ' ἐμοῦ, λέγου-
σα· Ἀνάβα ὧδε, καὶ δεί-
ξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ
ταῦτα.
2 Καὶ εὐθέως ἐγενόμην
ἐν πνεύματι· καὶ ἰδοὺ, θρό-
νος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ
ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος.
3 Καὶ ὁ καθήμενος ἦν ὅ-
μοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι
καὶ σαρδίνῳ· καὶ ἶρις κυκλό-
θεν τοῦ θρόνου ὁμοία ὁράσει
σμαραγδίνῳ.
4 Καὶ κυκλόθεν τοῦ θρό-
νου θρόνοι εἴκοσι καὶ τέσσα-
ρες· καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους εἶ-
δον τοὺς εἴκοσι καὶ τέσσαρας
πρεσβυτέρους καθημένους,
περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις
λευκοῖς· καὶ ἔσχον ἐπὶ τὰς
κεφαλὰς αὐτῶν ςεφάνους χρυ-
σοῦς.
5 Καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκ-
πορεύονται ἀςραπαὶ καὶ βρον-
ταὶ καὶ φωναί· καὶ ἑπτὰ λαμ-
πάδες πυρὸς καιόμεναι ἐν-
ώπιον τοῦ θρόνου, αἵ εἰσι τὰ
ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.
6 Καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου
θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία
κρυ-

κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν.

7 Καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἄνθρωπος, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετωμένῳ.

8 Καὶ τέσσαρα ζῶα, ἓν καθ' ἑαυτὸ, εἶχον ἀνὰ πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν, καὶ ἔσωθεν γέμοντα ὀφθαλμῶν· καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, λέγοντα· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν, καὶ ὁ ὢν, καὶ ὁ ἐρχόμενος.

9 Καὶ ὅταν δώσουσι τὰ ζῶα δόξαν, καὶ τιμὴν, καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

10 Πεσοῦνται οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, λέγοντες·

11 Ἄξιος εἶ Κύριε, λαβεῖν τὴν δόξαν, καὶ τὴν τιμὴν, καὶ τὴν δύναμιν· ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου εἰσὶ, καὶ ἐκτίσθησαν.

Κεφ. ε'. 5.

Καὶ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ὄπισθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτά.

2 Καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα φωνῇ μεγάλῃ· Τίς ἐστιν ἄξιος ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ;

3 Καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, οὐδὲ βλέπειν αὐτό.

4 Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολλὰ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὑρέθη ἀνοῖξαι καὶ ἀναγνῶναι τὸ βιβλίον, οὔτε βλέπειν αὐτό.

5 Καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· Μὴ κλαῖε· ἰδοὺ, ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ὢν ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ῥίζα Δαβὶδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς ἑπτὰ σφραγῖδας αὐτοῦ.

6 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων, ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ, καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτά· οἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ τοῦ Θεοῦ πνεύματα τὰ ἀπεσταλ-

μένα

μένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθε καὶ εἴληφε τὸ βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

8 Καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάρας καὶ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, λέγοντες· Ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον, καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ· ὅτι ἐσφάγης, καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου, ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους·

10 Καὶ ἐποίησας ἡμᾶς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· καὶ βασιλεύσομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κυκλόθεν τοῦ θρόνου, καὶ τῶν ζώων, καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων, καὶ χιλιάδες χιλιάδων,

12 Λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· Ἄξιόν ἐστι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν·

13 Καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐστιν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἅ ἐστι, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ τῷ ἀρνίῳ, ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον, Ἀμήν· καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν, καὶ προσεκύνησαν ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Κεφ. ϛʹ. 6.

Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνῆς βροντῆς· Ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος λευκός· καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτῷ, ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν, καὶ ἵνα νικήσῃ.

3 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν δευτέραν σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε.

4 Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυῤῥός· καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς

γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφά-
ξωσι· καὶ ἐδόθη αὐτῷ μά-
χαιρα μεγάλη.
5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τρί-
την σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ τρί-
του ζώου λέγοντος· Ἔρχου καὶ
βλέπε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ,
ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθή-
μενος ἐπ' αὐτῷ, ἔχων ζυ-
γὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.
6 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐν
μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων
λέγουσαν· Χοῖνιξ σίτου δη-
ναρίου, καὶ τρεῖς χοίνικες
κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔ-
λαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδι-
κήσῃς.
7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν
σφραγῖδα τὴν τετάρτην, ἤκου-
σα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέ-
γουσαν· Ἔρχου καὶ βλέπε.
8 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵπ-
πος χλωρὸς, καὶ ὁ καθήμε-
νος ἐπάνω αὐτοῦ ὄνομα αὐ-
τῷ ὁ Θάνατος· καὶ ὁ Ἅδης
ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐ-
δόθη αὐτοῖς ἐξουσία ἀπο-
κτεῖναι ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς
γῆς, ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ
καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θη-
ρίων τῆς γῆς.
9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν
πέμπτην σφραγῖδα, εἶδον
ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου
τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων
διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,
καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ἣν
εἶχον·

10 Καὶ ἔκραζον φωνῇ με-
γάλῃ, λέγοντες· Ἕως πότε
ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ
ὁ ἀληθινὸς οὐ κρίνεις καὶ
ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀ-
πὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ
τῆς γῆς;
11 Καὶ ἐδόθησαν ἑκάστοις στο-
λαὶ λευκαὶ, καὶ ἐῤῥέθη αὐ-
τοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔ-
τι χρόνον μικρὸν, ἕως οὗ
πληρώσωσι καὶ οἱ σύνδουλοι
αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν,
οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς
καὶ αὐτοί.
12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε
τὴν σφραγῖδα τὴν ἕκτην,
καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐ-
γένετο, καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο
μέλας ὡς σάκκος τρίχι-
νος, καὶ ἡ σελήνη ἐγένετο
ὡς αἷμα,
13 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρα-
νοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡ
συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθ
αὐτῆς, ὑπὸ μεγάλου ἀνέμ
σειομένη.
14 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρί-
σθη ὡς βιβλίον εἱλισσόμενον
καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐ
τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθη-
σαν·
15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆ
γῆς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες, κ
οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ χιλία
χοι, καὶ οἱ δυνατοὶ, καὶ π
δοῦλος, καὶ πᾶς ἐλεύθ
ρος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς

σπήλα

σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν
ὀρέων·
16 Καὶ λέγουσι τοῖς ὄρε-
σι καὶ ταῖς πέτραις· Πέσετε ἐφ᾽
ἡμᾶς, καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀ-
πὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐ-
πὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τοῦ ἀρνίου·
17 Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ
μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ
τίς δύναται σταθῆναι;

Κεφ. ζ΄. 7.

Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον τέσ-
σαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ
τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς,
κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας
ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ
ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε
ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μήτε ἐπὶ
πᾶν δένδρον.
2 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγε-
λον ἀναβάντα ἀπὸ ἀνατο-
λῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγῖδα
Θεοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε
φωνῇ μεγάλῃ τοῖς τέσσαρ-
σιν ἀγγέλοις, οἷς ἐδόθη
αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ
τὴν θάλασσαν,
3 Λέγων· Μὴ ἀδικήσητε
τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν,
μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ
σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων
αὐτῶν.
4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν
τῶν ἐσφραγισμένων· ρμδ΄
χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ
πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ.
5 Ἐκ φυλῆς Ἰούδα, ιβ΄
χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·
ἐκ φυλῆς Ῥουβὴν, ιβ΄ χιλι-
άδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυ-
λῆς Γὰδ, ιβ΄ χιλιάδες ἐ-
σφραγισμένοι·
6 Ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ, ιβ΄ χιλι-
άδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυ-
λῆς Νεφθαλεὶμ, ιβ΄ χιλιά-
δες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυ-
λῆς Μανασσῆ, ιβ΄ χιλιάδες
ἐσφραγισμένοι·
7 Ἐκ φυλῆς Συμεὼν, ιβ΄
χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ
φυλῆς Λευῒ, ιβ΄ χιλιάδες
ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς
Ἰσαχὰρ, ιβ΄ χιλιάδες ἐ-
σφραγισμένοι·
8 Ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν,
ιβ΄ χιλιάδες ἐσφραγισμέ-
νοι· ἐκ φυλῆς Ἰωσὴφ, ιβ΄ χι-
λιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ
φυλῆς Βενιαμὶν, ιβ΄ χιλιά-
δες ἐσφραγισμένοι.
9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ
ἰδοὺ, ὄχλος πολὺς, ὃν ἀ-
ριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἠδύ-
νατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυ-
λῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑ-
στῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ
ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλη-
μένοι στολὰς λευκάς· καὶ φοί-
νικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν.
10 Καὶ κράζοντες φωνῇ
μεγάλῃ, λέγοντες· Ἡ σωτη-
ρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθ-
ημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ τῷ
ἀρνίῳ.

11 Καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι ἑστήκεσαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,

12 Λέγοντες, Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, λέγων μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς, τίνες εἰσὶ, καὶ πόθεν ἦλθον;

14 Καὶ εἴρηκα αὐτῷ· Κύριε, σὺ οἶδας. Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης· καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν, καὶ ἐλεύκαναν στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.

15 Διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ· καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, σκηνώσει ἐπ' αὐτούς·

16 Οὐ πεινάσουσιν ἔτι, οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδὲ μὴ πέσῃ ἐπ αὐτοὺς ὁ ἥλιος, οὐδὲ πᾶν καῦμα·

17 Ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτοὺς, καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζώσας πηγὰς ὑδάτων· καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Κεφ. η'. 8.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον.

2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, οἳ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἑστήκασι· καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε, καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων, ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

4 Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας, ἡτοίμασαν ἑαυτοὺς ἵνα σαλπίσωσι.

7 Καὶ

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλα-
ζα καὶ πῦρ μεμιγμένα αἵματι,
καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ
τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατε-
κάη, καὶ πᾶς χόρτος χλω-
ρὸς κατεκάη.
8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγε-
λος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄ-
ρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐ-
βλήθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ
ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσ-
σης αἷμα·
9 Καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον
τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ
θαλάσσῃ, τὰ ἔχοντα ψυχάς·
καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων δι-
εφθάρη.
10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐ-
ρανοῦ ἀστὴρ μέγας καιόμενος
ὡς λαμπὰς, καὶ ἔπεσεν
ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποτα-
μῶν, καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν
ὑδάτων·
11 Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέ-
ρος λέγεται Ἄψινθος· καὶ γί-
νεται τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς
ἄψινθον, καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώ-
πων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων,
ὅτι ἐπικράνθησαν.
12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ
τρίτον τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ τρίτον
τῆς σελήνης, καὶ τὸ τρίτον
τῶν ἀστέρων, ἵνα σκοτισθῇ
τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ ἡ
ἡμέρα μὴ φαίνῃ τὸ τρίτον
αὐτῆς, καὶ ἡ νὺξ ὁμοίως.
13 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἑ-
νὸς ἀγγέλου πετωμένου ἐν μεσ-
ουρανήματι, λέγοντος φωνῇ
μεγάλῃ· Οὐαὶ, οὐαὶ, οὐαὶ τοῖς
κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς,
ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς
σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγ-
γέλων τῶν μελλόντων σαλ-
πίζειν.

Κεφ. θʹ. 9.

Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ εἶδον ἀστέρα
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα
εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη
αὐτῷ ἡ κλεὶς τοῦ φρέατος
τῆς ἀβύσσου.
2 Καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς
ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη καπνὸς
ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς κα-
μίνου μεγάλης, καὶ ἐσκοτίσθη
ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἐκ τοῦ καπνοῦ
τοῦ φρέατος.
3 Καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ
ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν
γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξου-
σία, ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ
σκορπίοι τῆς γῆς.
4 Καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα
μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς
γῆς, οὐδὲ πᾶν χλωρὸν, οὐδὲ
πᾶν δένδρον· εἰ μὴ τοὺς ἀν-
θρώπους μόνους οἵτινες οὐκ ἔ-
χουσι τὴν σφραγῖδα τοῦ Θε-
οῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐ-
τῶν.
5 Καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα
μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτοὺς,

ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας
πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐ-
τῶν ὡς βασανισμὸς σκορπί-
ου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον.
6 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεί-
ναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι
τὸν θάνατον, καὶ οὐχ εὑρήσουσιν
αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀπο-
θανεῖν, καὶ φεύξεται ὁ θάνα-
τος ἀπ' αὐτῶν.
7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν
ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοι-
μασμένοις εἰς πόλεμον· καὶ
ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς
στέφανοι ὅμοιοι χρυσῷ· καὶ τὰ
πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσω-
πα ἀνθρώπων.
8 Καὶ εἶχον τρίχας ὡς
τρίχας γυναικῶν· καὶ οἱ ὀ-
δόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν.
9 Καὶ εἶχον θώρακας ὡς
θώρακας σιδηροῦς· καὶ ἡ
φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν
ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἵππων
πολλῶν τρεχόντων εἰς πό-
λεμον.
10 Καὶ ἔχουσιν οὐρὰς ὁ-
μοίας σκορπίοις, καὶ κέντρα
ἦν ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· καὶ
ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδικῆ-
σαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας
πέντε.
11 Καὶ ἔχουσιν ἐφ' αὐτῶν
βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀ-
βύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊ-
στὶ Ἀβαδδὼν, καὶ ἐν τῇ Ἑλ-
ληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολ-
λύων.
12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλ-
θεν, ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐ-
αὶ μετὰ ταῦτα.
13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος
ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα φωνὴν
μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κε-
ράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ
χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ,
14 Λέγουσαν τῷ ἕκτῳ ἀγ-
γέλῳ ὃς εἶχε τὴν σάλπιγγα·
Λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέ-
λους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ
ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐ-
φράτῃ.
15 Καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσα-
ρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμέ-
νοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ
μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, ἵνα ἀπο-
κτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀν-
θρώπων.
16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς στρατευ-
μάτων τοῦ ἱππικοῦ, δύο μυ-
ριάδες μυριάδων· καὶ ἤκουσα
τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.
17 Καὶ οὕτως εἶδον τοὺς
ἵππους ἐν τῇ ὁράσει, καὶ τοὺς
καθημένους ἐπ' αὐτῶν, ἔχον-
τας θώρακας πυρίνους καὶ ὑα-
κινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ
κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κε-
φαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στο-
μάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται
πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.
18 Ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων
ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν
ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ
ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ ἐκ τοῦ θείου τοῦ
ἐκ-

ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.

19 Αἱ γὰρ ἐξουσίαι αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εἰσιν, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλάς· καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.

20 Καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων οἳ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὔτε μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια, καὶ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται, οὔτε ἀκούειν, οὔτε περιπατεῖν·

21 Καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

Κεφ. ι΄. 10.

Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην, καὶ ἶρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στύλοι πυρός.

2 Καὶ εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἀνεῳγμένον· καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τὴν γῆν.

3 Καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὥσπερ λέων μυκᾶται· καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.

4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς φωνὰς ἑαυτῶν, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσάν μοι· Σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ ταῦτα γράψῃς.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος ὃν εἶδον ἑστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἦρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν,

6 Καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκ ἔσται ἔτι·

7 Ἀλλ᾽ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις τοῖς προφήταις.

8 Καὶ ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσα μετ᾽ ἐμοῦ, καὶ λέγουσα· Ὕπαγε, λάβε τὸ βιβλαρίδιον τὸ ἠνεῳγμένον ἐν τῇ

χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ἑστῶτος
ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ
τῆς γῆς.
9 Καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὸν
ἄγγελον, λέγων αὐτῷ· Δός
μοι τὸ βιβλαρίδιον. Καὶ λέ-
γει μοι· Λάβε καὶ κατάφα-
γε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν
κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στό-
ματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς
μέλι.
10 Καὶ ἔλαβον τὸ βι-
βλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ
ἀγγέλου, καὶ κατέφαγον αὐ-
τό· καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου
ὡς μέλι γλυκύ· καὶ ὅτε ἔ-
φαγον αὐτὸ, ἐπικράνθη ἡ
κοιλία μου.
11 Καὶ λέγει μοι· Δεῖ σε
πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λα-
οῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις
καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

Κεφ. ια'. 11.

Καὶ ἐδόθη μοι κάλαμος
ὅμοιος ῥάβδῳ· καὶ ὁ ἄγγελος
εἱστήκει, λέγων· Ἔγειραι, καὶ
μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ
τὸ θυσιαστήριον, καὶ τοὺς
προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ.
2 Καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν
τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω, καὶ μὴ
αὐτὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη
τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν πόλιν τὴν
ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσ-
σαράκοντα δύο.
3 Καὶ δώσω τοῖς δυσὶ
μάρτυσί μου, καὶ προφητεύ-
σουσιν ἡμέρας χιλίας δια-
κοσίας ἑξήκοντα, περιβε-
βλημένοι σάκκους.
4 Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖ-
αι, καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐν-
ώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἑστῶσαι.
5 Καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλῃ
ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται
ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ
κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐ-
τῶν· καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέ-
λῃ ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐ-
τὸν ἀποκτανθῆναι.
6 Οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν
κλεῖσαι τὸν οὐρανὸν, ἵνα μὴ
βρέχῃ ὑετὸς ἐν ἡμέραις αὐ-
τῶν τῆς προφητείας· καὶ ἐξου-
σίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδά-
των, στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷ-
μα, καὶ πατάξαι τὴν γῆν
πάσῃ πληγῇ, ὁσάκις ἐὰν
θελήσωσι.
7 Καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν
μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον
τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου
ποιήσει πόλεμον μετ' αὐ-
τῶν, καὶ νικήσει αὐτοὺς, καὶ
ἀποκτενεῖ αὐτούς.
8 Καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν
ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς
μεγάλης, ἥτις καλεῖται πνευ-
ματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυ-
πτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡ-
μῶν ἐσταυρώθη.
9 Καὶ βλέψουσιν ἐκ τῶν
λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσ-
σῶν καὶ ἐθνῶν τὰ πτώματα
αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἥ-
μισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐ-
τῶν

τῶν ἐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνήματα.
10 Καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαροῦσιν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εὐφρανθήσονται· καὶ δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο προφῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.
11 Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν ἐπ' αὐτούς· καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἔπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.
12 Καὶ ἤκουσαν φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν αὐτοῖς· Ἀνάβητε ὧδε. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.
13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτά· καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο, καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.
14 Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν, ἰδοὺ ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται ταχύ.
15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγουσαι· Ἐγένοντο αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
16 Καὶ οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καθήμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,
17 Λέγοντες· Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος· ὅτι εἴληφας τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην, καὶ ἐβασίλευσας.
18 Καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου, καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν κριθῆναι, καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις, καὶ τοῖς ἁγίοις, καὶ τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς μικροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας τὴν γῆν.
19 Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὤφθη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ· καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

Κεφ. ιβ΄. 12.

Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη
ἐν τῷ οὐρανῷ· γυνὴ περιβε-
βλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σε-
λήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν
αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώ-
δεκα·
2 Καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα,
κράζει ὠδίνουσα καὶ βασα-
νιζομένη τεκεῖν.
3 Καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον
ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ, δρά-
κων μέγας πυῤῥὸς, ἔχων
κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέ-
κα· καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐ-
τοῦ διαδήματα ἑπτά.
4 Καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ
τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ,
καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν·
καὶ ὁ δράκων ἕστηκεν ἐνώπιον
τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τε-
κεῖν, ἵνα ὅταν τέκῃ, τὸ τέ-
κνον αὐτῆς καταφάγῃ.
5 Καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα,
ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα
τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ·
καὶ ἡρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς
πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν θρόνον
αὐτοῦ.
6 Καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς
τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον
ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ,
ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν
ἡμέρας χιλίας διακοσίας
ἑξήκοντα.
7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος
ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ
οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἐπολέμη-
σαν κατὰ τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ
δράκων ἐπολέμησε, καὶ οἱ
ἄγγελοι αὐτοῦ·
8 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν, οὔτε τό-
πος εὑρέθη αὐτῶν ἔτι ἐν
τῷ οὐρανῷ.
9 Καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ
μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος,
ὁ καλούμενος διάβολος καὶ
ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰ-
κουμένην ὅλην· ἐβλήθη εἰς
τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐ-
τοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθη-
σαν.
10 Καὶ ἤκουσα φωνὴν με-
γάλην λέγουσαν ἐν τῷ οὐρα-
νῷ· Ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτη-
ρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασι-
λεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἡ ἐξ-
ουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ· ὅτι
κατεβλήθη ὁ κατήγορος τῶν
ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγο-
ρῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ
νυκτός.
11 Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν
αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρ-
νίου, καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρ-
τυρίας αὐτῶν· καὶ οὐκ ἠγάπη-
σαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι
θανάτου.
12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε
οἱ οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς
σκηνοῦντες· Οὐαὶ τοῖς κατ-
οικοῦσι τὴν γῆν καὶ τὴν θά-
λασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβο-
λος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυ-

μὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἥτις ἔτεκε τὸν ἄῤῥενα.

14 Καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ, ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.

15 Καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφις ὀπίσω τῆς γυναικὸς ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμόν· ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ.

16 Καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κεφ. ιγ΄. 13.

Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· καὶ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα· καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὄνομα βλασφημίας.

2 Καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην.

3 Καὶ εἶδον μίαν τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.

4 Καὶ προσεκύνησαν τὸν δράκοντα ὃς ἔδωκεν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· Τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ᾽ αὐτοῦ;

5 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

6 Καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

7 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλε-
μον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων,
ϗ νικῆσαι αὐτούς· ϗ ἐδό-
θη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν
φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ
ἔθνος.
8 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐ-
τῷ πάντες οἱ κατοικοῦντες
ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται
τὰ ὀνόματα ἐν τῇ βίβλῳ τῆς
ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου
ἀπὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου.
9 Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκου-
σάτω.
10 Εἴ τις αἰχμαλωσίαν
συνάγει, εἰς αἰχμαλω-
σίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν
μαχαίρᾳ ἀποκτενεῖ, δεῖ
αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀπο-
κτανθῆναι. Ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπο-
μονὴ ϗ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.
11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον
ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, ϗ εἶχε
κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ,
ϗ ἐλάλει ὡς δράκων.
12 Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ
πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ
ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν
γῆν ϗ τοὺς κατοικοῦντας ἐν
αὐτῇ ἵνα προσκυνήσωσι τὸ
θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἐθερα-
πεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου
αὐτοῦ.
13 Καὶ ποιεῖ σημεῖα με-
γάλα, ἵνα ϗ πῦρ ποιῇ
καταβαίνειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
εἰς τὴν γῆν, ἐνώπιον τῶν
ἀνθρώπων.
14 Καὶ πλανᾷ τοὺς κατοι-
κοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τὰ
σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποι-
ῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου· λέ-
γων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς
γῆς, ποιῆσαι εἰκόνα τῷ
θηρίῳ ὃ ἔχει τὴν πληγὴν τῆς
μαχαίρας, ϗ ἔζησε.
15 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι
πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου,
ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ
θηρίου, ϗ ποιήσῃ, ὅσοι ἂν
μὴ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα
τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκταν-
θῶσι·
16 Καὶ ποιεῖ πάντας,
τοὺς μικροὺς ϗ τοὺς μεγά-
λους, ϗ τοὺς πλουσίους καὶ
τοὺς πτωχούς, ϗ τοὺς ἐλευ-
θέρους ϗ τοὺς δούλους, ἵνα δώ-
σῃ αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς
χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ
ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
17 Καὶ ἵνα μήτις δύνηται
ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ
ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, ἢ τὸ
ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀρι-
θμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.
18 Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν. Ὁ
ἔχων τὸν νοῦν, ψηφισάτω τὸν
ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς
γὰρ ἀνθρώπου ἐστί, ϗ ὁ ἀριθμὸς
αὐτοῦ χξϛ΄.

Κεφ. ιδ΄. 14.

Καὶ εἶδον, ϗ ἰδοὺ ἀρνίον
ἑστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών,
καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσ-
σαρακοντατέσσαρες χιλι-
άδες.

ἀδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμ-
μένον ἐπὶ τῶν μετώπων
αὐτῶν.
2 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων
πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν
βροντῆς μεγάλης· καὶ φω-
νὴν ἤκουσα κιθαρῳδῶν κι-
θαριζόντων ἐν ταῖς κιθά-
ραις αὐτῶν·
3 Καὶ ᾄδουσιν ὡς ᾠδὴν
καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου,
καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων
ζώων, καὶ τῶν πρεσβυτέ-
ρων· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο
μαθεῖν τὴν ᾠδὴν, εἰ μὴ
αἱ ἑκατὸν τεσσαρακοντα-
τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠ-
γορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς.
4 Οὗτοί εἰσιν οἳ μετὰ γυ-
ναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν·
παρθένοι γάρ εἰσιν· Οὗ-
τοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες
τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ.
Οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ
καὶ τῷ ἀρνίῳ·
5 Καὶ ἐν τῷ στόματι
αὐτῶν οὐχ εὑρέθη δόλος·
ἄμωμοι γάρ εἰσιν ἐνώπιον
τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.
6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγε-
λον πετώμενον ἐν μεσου-
ρανήματι, ἔχοντα εὐαγ-
γέλιον αἰώνιον, εὐαγγελί-
σαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ
τῆς γῆς, καὶ πᾶν ἔθνος καὶ
φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν·
7 Λέγοντα ἐν φωνῇ με-
γάλῃ· Φοβήθητε τὸν Θεὸν,
καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι
ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐ-
τοῦ· καὶ προσκυνήσατε τῷ
ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ
τὴν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ πη-
γὰς ὑδάτων.
8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος
ἠκολούθησε, λέγων· Ἔπε-
σεν ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ πόλις
ἡ μεγάλη, ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου
τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πε-
πότικε πάντα ἔθνη.
9 Καὶ τρίτος ἄγγελος
ἠκολούθησεν αὐτοῖς, λέγων
ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Εἴ τις τὸ
θηρίον προσκυνεῖ καὶ τὴν εἰ-
κόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει
χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου
αὐτοῦ, ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα
αὐτοῦ,
10 Καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ
τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ,
τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου
ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς
αὐτοῦ, καὶ βασανισθήσεται
ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον
τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐν-
ώπιον τοῦ ἀρνίου·
11 Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ
βασανισμοῦ αὐτῶν ἀνα-
βαίνει εἰς αἰῶνας αἰώνων·
καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν
ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσ-
κυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ
τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις
λαμβάνει

λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

12 Ὧδε ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν· ὧδε οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.

13 Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης μοι· Γράψον, Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες, ἀπάρτι· Ναὶ, λέγει τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ᾽ αὐτῶν.

14 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκὴ, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενος ὅμοιος υἱῷ ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ.

15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κράζων ἐν μεγάλῃ φωνῇ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· Πέμψον τὸ δρέπανόν σου, καὶ θέρισον· ὅτι ἦλθέ σοι ἡ ὥρα τοῦ θερίσαι· ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

16 Καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τὴν νεφέλην τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.

18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός· καὶ ἐφώνησε κραυγῇ μεγάλῃ τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξὺ, λέγων· Πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὀξὺ, καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς.

19 Καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην.

20 Καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

Κεφ. ιε΄ 15.

Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν· ἀγγέλους ἑπτὰ, ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας· ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί· καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου, καὶ ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἑστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας κιθάρας τοῦ Θεοῦ·

3 Καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν

Μωσέως δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ
τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγον-
τες· Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ
τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς
ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ
ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ
βασιλεὺς τῶν ἁγίων.
4 Τίς οὐ μὴ φοβηθῇ σε,
Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνο-
μά σου; ὅτι μόνος ὅσιος·
ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἥξουσι
καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν
σου· ὅτι τὰ δικαιώματά
σου ἐφανερώθησαν.
5 Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον,
καὶ ἰδοὺ, ἠνοίγη ὁ ναὸς τῆς
σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ
οὐρανῷ·
6 Καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ
ἄγγελοι ἔχοντες τὰς ἑπτὰ
πληγὰς, ἐκ τοῦ ναοῦ, ἐν-
δεδυμένοι λίνον καθαρὸν
καὶ λαμπρὸν, καὶ περιεζω-
σμένοι περὶ τὰ στήθη ζώνας
χρυσᾶς.
7 Καὶ ἓν ἐκ τῶν τεσσά-
ρων ζώων ἔδωκε τοῖς ἑ-
πτὰ ἀγγέλοις ἑπτὰ φιά-
λας χρυσᾶς, γεμούσας τοῦ
θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶν-
τος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων.
8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς
καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης τοῦ
Θεοῦ, καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως
αὐτοῦ· καὶ οὐδεὶς ἠδύ-
νατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν
ναὸν, ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ
ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ
ἀγγέλων.

Κεφ. ιϛʹ. 16.

Καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγά-
λης ἐκ τοῦ ναοῦ, λεγούσης
τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· Ὑπ-
άγετε καὶ ἐκχέατε τὰς
φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς
τὴν γῆν.
2 Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶ-
τος, καὶ ἐξέχεε τὴν φιά-
λην αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν·
καὶ ἐγένετο ἕλκος κακὸν
καὶ πονηρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους τοὺς ἔχοντας τὸ χά-
ραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς
τῇ εἰκόνι αὐτοῦ προσκυ-
νοῦντας.
3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγ-
γελος ἐξέχεε τὴν φιάλην
αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐ-
γένετο αἷμα ὡς νεκροῦ· καὶ
πᾶσα ψυχὴ ζῶσα ἀπέθα-
νεν ἐν τῇ θαλάσσῃ.
4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγε-
λος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ
εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς
πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγέ-
νετο αἷμα.
5 Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου
τῶν ὑδάτων λέγοντος· Δί-
καιος, Κύριε, εἶ, ὁ ὢν, καὶ ὁ
ἦν, καὶ ὁ ἐσόμενος, ὅτι ταῦ-
τα ἔκρινας·
6 Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ
προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα
αὐτοῖς ἔδωκας πιεῖν· ἄξιοι
γάρ εἰσι.

7 Καὶ ἤκουσα ἄλλου ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· Ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρί.

9 Καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας· καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.

10 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη· καὶ ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου·

11 Καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἑλκῶν αὐτῶν· καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

12 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἑτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου.

13 Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ἀκάθαρτα ὅμοια βατράχοις·

14 Εἰσὶ γὰρ πνεύματα δαιμόνων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

15 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ὡς κλέπτης. Μακάριος ὁ γρηγορῶν, καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ, καὶ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.

16 Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδδών.

17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ θρόνου, λέγουσα, Γέγονε.

18 Καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαί· καὶ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ᾽ οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικοῦτος σεισμὸς οὕτω μέγας.

19 Καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν

ἐθνῶν ἔπεσον· καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

20 Καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὑρέθησαν.

21 Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης· ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὐτῆς σφόδρα.

Κεφ. ιζʹ. 17.

Καὶ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ, λέγων μοι· Δεῦρο, δείξω σοι τὸ κρίμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, τῆς καθημένης ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῶν πολλῶν·

2 Μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν.

3 Καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι· καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θηρίον κόκκινον, γέμον ὀνομάτων βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ, καὶ κέρατα δέκα.

4 Καὶ ἡ γυνὴ ἡ περιβεβλημένη πορφύρᾳ καὶ κοκκίνῳ, καὶ κεχρυσωμένη χρυσῷ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα χρυσοῦν ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, γέμον βδελυγμάτων καὶ ἀκαθάρτητος πορνείας αὐτῆς.

5 Καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον, Μυστήριον, Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.

6 Καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ· καὶ ἐθαύμασα, ἰδὼν αὐτὴν, θαῦμα μέγα.

7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· Διατί ἐθαύμασας; ἐγώ σοι ἐρῶ τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς, καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτὴν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.

8 Θηρίον ὃ εἶδες, ἦν, καὶ οὐκ ἔστι· καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν· καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, (ὧν οὐ γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου) βλέποντες τὸ θηρίον ὅ, τι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καίπερ ἐστίν.

9 Ὧδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν.

φίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ, ὄ-
ρη εἰσὶν ἑπτὰ, ὅπου ἡ γυνὴ
κάθηται ἐπ' αὐτῶν·
10 Καὶ βασιλεῖς ἑπτά
εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ
εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὔπω ἦλθε·
καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν
δεῖ μεῖναι.
11 Καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν, καὶ
οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι,
καὶ ἐκ τῶν ἑπτά ἐστι, καὶ εἰς
ἀπώλειαν ὑπάγει.
12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα
ἃ εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἰ-
σιν, οἵτινες βασιλείαν οὔ-
πω ἔλαβον, ἀλλ' ἐξουσίαν
ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν
λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.
13 Οὗτοι μίαν γνώμην
ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν
ἐξουσίαν ἑαυτῶν τῷ θηρίῳ
διαδιδώσουσιν.
14 Οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρνίου
πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον
νικήσει αὐτούς· ὅτι Κύριος
κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βα-
σιλέων· καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ,
κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.
15 Καὶ λέγει μοι· Τὰ ὕ-
δατα ἃ εἶδες, οὗ ἡ πόρνη
κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰ-
σὶ, καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι.
16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα
ἃ εἶδες ἐπὶ τὸ θηρίον, οὗ-
τοι μισήσουσι τὴν πόρνην,
καὶ ἠρημωμένην ποιήσουσιν
αὐτὴν καὶ γυμνὴν, καὶ τὰς
σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ
αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν
πυρί·
17 Ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν
εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποι-
ῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ
ποιῆσαι μίαν γνώμην, καὶ
δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν
τῷ θηρίῳ ἄχρι τελεσθῇ τὰ
ῥήματα τοῦ Θεοῦ.
18 Καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες,
ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ
ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βα-
σιλέων τῆς γῆς.

Κεφ. ιη'. 18.

Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον ἄγ-
γελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν με-
γάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ
τῆς δόξης αὐτοῦ.
2 Καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχύϊ
φωνῇ μεγάλῃ λέγων· Ἔ-
πεσεν ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ
μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοι-
κητήριον δαιμόνων, καὶ φυ-
λακὴ παντὸς πνεύματος
ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ παν-
τὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ με-
μισημένου·
3 Ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυ-
μοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέ-
πωκε πάντα τὰ ἔθνη· καὶ
οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐ-
τῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμ-
ποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνά-
μεως τοῦ στρήνους αὐτῆς
ἐπλούτησαν.
4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φω-
νὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν·
Ἐξέλθ

Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα μὴ λάβητε ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς·
5 Ὅτι ἠκολούθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.
6 Ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν ὑμῖν, καὶ διπλώσατε αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν.
7 Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν, καὶ ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε αὐτῇ βασανισμὸν καὶ πένθος· ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς λέγει· Κάθημαι βασίλισσα, καὶ χήρα οὐκ εἰμὶ, καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω.
8 Διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἥξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός· καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος ὁ Θεὸς ὁ κρίνων αὐτήν.
9 Καὶ κλαύσονται αὐτὴν, καὶ κόψονται ἐπ' αὐτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς,
10 Ἀπὸ μακρόθεν ἑστηκότες, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά· ὅτι ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σου.
11 Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαίουσι καὶ πενθοῦσιν ἐπ' αὐτῇ· ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι·
12 Γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ λίθου τιμίου, καὶ μαργαρίτου, καὶ βύσσου, καὶ πορφύρας, καὶ σηρικοῦ, καὶ κοκκίνου· καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου, καὶ χαλκοῦ, καὶ σιδήρου, καὶ μαρμάρου,
13 Καὶ κινάμωμον, καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον, καὶ λίβανον, καὶ οἶνον, καὶ ἔλαιον, καὶ σεμίδαλιν, καὶ σῖτον, καὶ κτήνη, καὶ πρόβατα, καὶ ἵππων, καὶ ῥεδῶν, καὶ σωμάτων, καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.
14 Καὶ ἡ ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ εὑρήσῃς αὐτά.
15 Οἱ ἔμποροι τούτων οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, κλαίοντες καὶ πενθοῦντες,

16 Καὶ

16 Καὶ λέγοντες· Οὐαὶ,
οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη,
ἡ περιβεβλημένη βύσσινον
καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον,
καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσῷ
καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαρ-
γαρίταις·
17 Ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠ-
ρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦ-
τος. Καὶ πᾶς κυβερνή-
της, καὶ πᾶς ἐπὶ τῶν πλοί-
ων ὁ ὅμιλος, καὶ ναῦται,
καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐρ-
γάζονται, ἀπὸ μακρόθεν
ἔστησαν,
18 Καὶ ἔκραζον, ὁρῶν-
τες τὸν καπνὸν τῆς πυρώ-
σεως αὐτῆς, λέγοντες· Τίς
ὁμοία τῇ πόλει τῇ με-
γάλῃ;
19 Καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ
τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ
ἔκραζον κλαίοντες καὶ πεν-
θοῦντες, λέγοντες· Οὐαὶ,
οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη,
ἐν ᾗ ἐπλούτησαν πάντες
οἱ ἔχοντες πλοῖα ἐν τῇ
θαλάσσῃ ἐκ τῆς τιμιότη-
τος αὐτῆς, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ
ἠρημώθη.
20 Εὐφραίνου ἐπ' αὐτὴν
οὐρανὲ, καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι
καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν
ὁ Θεὸς τὸ κρίμα ὑμῶν ἐξ
αὐτῆς.
21 Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος
ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέ-
γαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θά-
λασσαν, λέγων· Οὕτως ὁρ-
μήματι βληθήσεται Βαβυ-
λὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ
μὴ εὑρεθῇ ἔτι.
22 Καὶ φωνὴ κιθαρῳ-
δῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐλη-
τῶν καὶ σαλπιστῶν, οὐ μὴ ἀ-
κουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ πᾶς
τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ
μὴ εὑρεθῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ
φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν
σοὶ ἔτι·
23 Καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ
φανῇ ἐν σοὶ ἔτι· καὶ φωνὴ
νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀ-
κουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ
ἔμποροί σου ἦσαν οἱ με-
γιστᾶνες τῆς γῆς· ὅτι ἐν τῇ
φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν
πάντα τὰ ἔθνη.
24 Καὶ ἐν αὐτῇ αἷμα
προφητῶν καὶ ἁγίων εὑρέθη,
καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων
ἐπὶ τῆς γῆς.

Κεφ. ιθ'. 19.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς
φωνὴν ὄχλου πολλοῦ μεγά-
λην ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγον-
τος, Ἀλληλούϊα· ἡ σωτη-
ρία, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ
ἡ δύναμις Κυρίῳ τῷ Θεῷ
ἡμῶν·
2 Ὅτι ἀληθιναὶ καὶ δί-
καιαι αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι
ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν με-
γάλην, ἥτις ἔφθειρε τὴν
γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς·
καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν

δούλων

δούλων αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς
αὐτῆς.
3 Καὶ δεύτερον εἴρηκαν,
Ἀλληλούϊα. Καὶ ὁ καπνὸς
αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰ-
ῶνας τῶν αἰώνων.
4 Καὶ ἔπεσον οἱ πρε-
σβύτεροι οἱ εἴκοσι καὶ τέσ-
σαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα,
καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ
τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρό-
νου, λέγοντες, Ἀμήν· Ἀλ-
ληλούϊα.
5 Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ θρό-
νου ἐξῆλθε, λέγουσα· Αἰ-
νεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάν-
τες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ οἱ φο-
βούμενοι αὐτὸν καὶ οἱ μικροὶ
καὶ οἱ μεγάλοι.
6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν
ὄχλου πολλοῦ, καὶ ὡς φω-
νὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ
ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυ-
ρῶν, λεγόντων, Ἀλληλού-
ϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύ-
ριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκρά-
τωρ.
7 Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώ-
μεθα, καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐ-
τῷ· ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος
τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡ-
τοίμασεν ἑαυτήν.
8 Καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα
περιβάληται βύσσινον καθα-
ρὸν καὶ λαμπρόν· τὸ γὰρ
βύσσινον, τὰ δικαιώματά ἐστι
τῶν ἁγίων.
9 Καὶ λέγει μοι· Γρά-
ψον, Μακάριοι οἱ εἰς τὸ
δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου
κεκλημένοι. Καὶ λέγει μοι·
Οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοί
εἰσι τοῦ Θεοῦ.
10 Καὶ ἔπεσον ἔμπρο-
σθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσ-
κυνῆσαι αὐτῷ· καὶ λέγει
μοι· Ὅρα μή· σύνδουλός
σου εἰμὶ καὶ τῶν ἀδελφῶν σου
τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ
Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνη-
σον· ἡ γὰρ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ
ἐστι τὸ πνεῦμα τῆς προφη-
τείας.
11 Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν
ἀνεῳγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος
λευκὸς, καὶ ὁ καθήμενος
ἐπ' αὐτὸν καλούμενος πι-
στὸς καὶ ἀληθινὸς, καὶ ἐν δι-
καιοσύνῃ κρίνει καὶ πολε-
μεῖ.
12 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐ-
τοῦ ὡς φλὸξ πυρὸς, καὶ ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ δια-
δήματα πολλὰ, ἔχων ὄνο-
μα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶ-
δεν εἰ μὴ αὐτός·
13 Καὶ περιβεβλημένος
ἱμάτιον βεβαμμένον αἵ-
ματι· καὶ καλεῖται τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ, Ὁ λόγος τοῦ
Θεοῦ.
14 Καὶ τὰ στρατεύματα τὰ
ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ
ἐφ' ἵπποις λευκοῖς, ἐνδε-
δυμένοι βύσσινον λευκὸν καὶ
καθαρόν.

15 Καὶ

15 Καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάσσῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

16 Καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ τὸ ὄνομα γεγραμμένον, Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύριος κυρίων.

17 Καὶ εἶδον ἕνα ἄγγελον ἑστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετωμένοις ἐν μεσουρανήματι· Δεῦτε καὶ συνάγεσθε εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ μεγάλου Θεοῦ,

18 Ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων, καὶ σάρκας χιλιάρχων, καὶ σάρκας ἰσχυρῶν, καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ' αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων ἐλευθέρων καὶ δούλων, καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων.

19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.

20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον, καὶ μετὰ τούτου ὁ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ. ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν τῷ θείῳ.

21 Καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, τῇ ἐκπορευομένῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

Κεφ. κ'. 20.

Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖδα τῆς ἀβύσσου καὶ ἅλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

2 Καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι διάβολος καὶ Σατανᾶς· καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη.

3 Καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισεν αὐτόν, καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ τὰ ἔθνη ἔτι, ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη· καὶ μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον.

4 Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς· καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελε-

σμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν
Ἰησοῦ, καὶ διὰ τὸν λόγον
τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες οὐ
προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ, οὔ-
τε τῇ εἰκόνι αὐτοῦ, καὶ οὐκ
ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ
μέτωπον αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν
χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν,
καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χρι-
στοῦ τὰ χίλια ἔτη.
5 Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν νεκρῶν
οὐκ ἀνέζησαν ἕως τελεσθῇ τὰ
χίλια ἔτη. Αὕτη ἡ ἀνάστα-
σις ἡ πρώτη.
6 Μακάριος καὶ ἅγιος
ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστά-
σει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων
ὁ θάνατος ὁ δεύτερος οὐκ
ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται
ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ'
αὐτοῦ χίλια ἔτη.
7 Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ
χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ
Σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς
αὐτοῦ·
8 Καὶ ἐξελεύσεται πλα-
νῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς
τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν
Γὼγ καὶ τὸν Μαγὼγ, συνα-
γαγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον,
ὧν ὁ ἀριθμὸς ὡς ἡ ἄμμος
τῆς θαλάσσης.
9 Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ
πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύ-
κλωσαν τὴν παρεμβολὴν
τῶν ἁγίων, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἠ-
γαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ
ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
καὶ κατέφαγεν αὐτούς.
10 Καὶ ὁ διάβολος ὁ
πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς
τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ θείου,
ὅπου τὸ θηρίον, καὶ ὁ ψευδο-
προφήτης· καὶ βασανισθή-
σονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
11 Καὶ εἶδον θρόνον λευ-
κὸν μέγαν, καὶ τὸν καθή-
μενον ἐπ' αὐτοῦ, οὗ ἀπὸ προσ-
ώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐ-
ρανός· καὶ τόπος οὐχ εὑ-
ρέθη αὐτοῖς.
12 Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς,
μικροὺς καὶ μεγάλους, ἑστῶ-
τας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ
βιβλία ἠνεῴχθησαν· καὶ βι-
βλίον ἄλλο ἠνεῴχθη, ὅ ἐστι
τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν
οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμέ-
νων ἐν τοῖς βιβλίοις, κατὰ
τὰ ἔργα αὐτῶν.
13 Καὶ ἔδωκεν ἡ θάλασ-
σα τοὺς ἐν αὐτῇ νεκροὺς, καὶ
ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδω-
καν τοὺς ἐν αὐτοῖς νεκρούς·
καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ
ἔργα αὐτῶν.
14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ
ᾅδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λί-
μνην τοῦ πυρός· οὗτός ἐστιν ὁ
δεύτερος θάνατος.
15 Καὶ εἴ τις οὐχ εὑρέθη
ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γε-
γραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν
λίμνην τοῦ πυρός.

Κεφ.

Κεφ. κα'. 21.

Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθε· καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι.

2 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης εἶδον τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, Ἱερουσαλὴμ καινὴν, καταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

3 Καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λεγούσης· Ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαοὶ αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔσται μετ' αὐτῶν, Θεὸς αὐτῶν·

4 Καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι· οὔτε πένθος, οὔτε κραυγὴ, οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι, ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.

5 Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου· Ἰδοὺ, καινὰ πάντα ποιῶ. Καὶ λέγει μοι· Γράψον· ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ καὶ πιστοί εἰσι.

6 Καὶ εἶπέ μοι· Γέγονε. Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος· ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν.

7 Ὁ νικῶν κληρονομήσει πάντα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι ὁ υἱός.

8 Δειλοῖς δὲ, καὶ ἀπίστοις, καὶ ἐβδελυγμένοις, καὶ φονεῦσι, καὶ πόρνοις, καὶ φαρμακεῦσι, καὶ εἰδωλολάτραις, καὶ πᾶσι τοῖς ψεύδεσι, τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ πυρὶ καὶ θείῳ· ὅ ἐστι δεύτερος θάνατος.

9 Καὶ ἦλθε πρός με εἷς τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας τῶν ἑπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων· καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ, λέγων· Δεῦρο, δείξω σοι τὴν νύμφην τοῦ ἀρνίου τὴν γυναῖκα.

10 Καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύματι ἐπ' ὄρος μέγα καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν μεγάλην, τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ, καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ,

11 Ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι·

12 Ἔχουσάν τε τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλὸν, ἔχουσαν πυλῶνας δώδεκα, καὶ

ἐπ

ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους
δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγε-
γραμμένα, ἅ ἐστι τῶν δώ-
δεκα φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσ-
ραήλ.
13 Ἀπ' ἀνατολῆς, πυ-
λῶνες τρεῖς· ἀπὸ βοῤῥᾶ, πυ-
λῶνες τρεῖς· ἀπὸ νότου, πυ-
λῶνες τρεῖς· ἀπὸ δυσμῶν,
πυλῶνες τρεῖς.
14 Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πό-
λεως ἔχον θεμελίους δώδεκα,
καὶ ἐν αὐτοῖς ὀνόματα τῶν δώ-
δεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.
15 Καὶ ὁ λαλῶν μετ' ἐ-
μοῦ, εἶχε κάλαμον χρυσοῦν,
ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς
πυλῶνας αὐτῆς, καὶ τὸ τεῖ-
χος αὐτῆς.
16 Καὶ ἡ πόλις τετρά-
γωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος
αὐτῆς τοσοῦτόν ἐστιν ὅσον καὶ
τὸ πλάτος. καὶ ἐμέτρησε τὴν
πόλιν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδί-
ους δώδεκα χιλιάδων· τὸ
μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ
τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστί.
17 Καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖ-
χος αὐτῆς ἑκατὸν τεσ-
σαρακοντατεσσάρων πηχῶν,
μέτρον ἀνθρώπου, ὅ ἐστιν
ἀγγέλου.
18 Καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις
τοῦ τείχους αὐτῆς, ἴασπις· καὶ
ἡ πόλις χρυσίον καθαρὸν,
ὁμοία ὑάλῳ καθαρῷ.
19 Καὶ οἱ θεμέλιοι τοῦ
τείχους τῆς πόλεως παντὶ
λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι·
ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος, ἴ-
ασπις· ὁ δεύτερος, σάπφει-
ρος· ὁ τρίτος, χαλκηδών·
ὁ τέταρτος, σμάραγδος·
20 Ὁ πέμπτος, σαρδό-
νυξ· ὁ ἕκτος, σάρδιος· ὁ
ἕβδομος, χρυσόλιθος· ὁ
ὄγδοος, βήρυλλος· ὁ ἔννα-
τος, τοπάζιον· ὁ δέκα-
τος, χρυσόπρασος· ὁ ἑν-
δέκατος, ὑάκινθος· ὁ δω-
δέκατος, ἀμέθυσος.
21 Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶ-
νες, δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ
εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν
ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου· καὶ ἡ
πλατεῖα τῆς πόλεως, χρυ-
σίον καθαρὸν, ὡς ὕαλος δια-
φανής.
22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν
αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς
ὁ παντοκράτωρ, ναὸς αὐτῆς
ἐστι, καὶ τὸ ἀρνίον.
23 Καὶ ἡ πόλις οὐ χρείαν
ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελή-
νης, ἵνα φαίνωσιν ἐν αὐτῇ·
ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν
αὐτὴν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ
ἀρνίον.
24 Καὶ τὰ ἔθνη τῶν σωζο-
μένων ἐν τῷ φωτὶ αὐτῆς πε-
ριπατήσουσι· καὶ οἱ βασι-
λεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν
καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς αὐτήν.
25 Καὶ οἱ πυλῶνες αὐ-
τῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέρας·
νὺξ γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ.

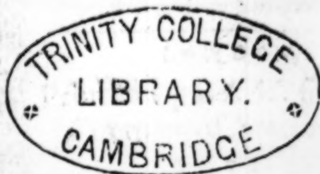
26 Καὶ οἴσουσι τὴν δόξαν
καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς
αὐτήν.
27 Καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς
αὐτὴν πᾶν κοινοῦν, καὶ ποιοῦν
βδέλυγμα, καὶ ψεῦδος·
εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῷ
βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

Κεφ. κβ΄. 22.

Καὶ ἔδειξέ μοι καθαρὸν
ποταμὸν ὕδατος ζωῆς,
λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκ-
πορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ
Θεοῦ, καὶ τοῦ ἀρνίου.
2 Ἐν μέσῳ τῆς πλατείας
αὐτῆς, καὶ τοῦ ποταμοῦ, ἐντεῦ-
θεν καὶ ἐντεῦθεν, ξύλον ζω-
ῆς, ποιοῦν καρποὺς δώδεκα,
κατὰ μῆνα ἕνα ἕκαστον ἀποδι-
δοῦν τὸν καρπὸν αὐτοῦ· καὶ τὰ
φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπεί-
αν τῶν ἐθνῶν.
3 Καὶ πᾶν κατανάθεμα
οὐκ ἔσται ἔτι. καὶ ὁ θρόνος
τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ
ἔσται· καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λα-
τρεύσουσιν αὐτῷ.
4 Καὶ ὄψονται τὸ πρόσω-
πον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐ-
τοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
5 Καὶ νὺξ οὐκ ἔσται ἐκεῖ·
καὶ χρείαν οὐκ ἔχουσι λύχνου
καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος
ὁ Θεὸς φωτίζει αὐτούς. καὶ
βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῶν αἰώνων.
6 Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοι
οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί·
καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων
προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγε-
λον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δού-
λοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν
τάχει.
7 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ·
μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λό-
γους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου
τούτου.
8 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης ὁ
βλέπων ταῦτα καὶ ἀκούων·
καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔ-
πεσον προσκυνῆσαι ἔμπρο-
σθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου
τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.
9 Καὶ λέγει μοι· Ὅρα
μή· σύνδουλός σου γάρ εἰ-
μι, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προ-
φητῶν, καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λό-
γους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ
Θεῷ προσκύνησον.
10 Καὶ λέγει μοι· Μὴ
σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς
προφητείας τοῦ βιβλίου τού-
του· ὅτι ὁ καιρὸς ἐγγύς
ἐστιν.
11 Ὁ ἀδικῶν, ἀδικησά-
τω ἔτι· καὶ ὁ ῥυπῶν, ῥυπω-
σάτω ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος,
δικαιωθήτω ἔτι· καὶ ὁ ἅ-
γιος, ἁγιασθήτω ἔτι.
12 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχομαι τα-
χύ· καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐ-
μοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ
ἔργον αὐτοῦ ἔσται.
13 Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ
Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ὁ πρῶ-
τος καὶ ὁ ἔσχατος.

14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες
τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται
ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύ-
λον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν
εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.
15 Ἔξω δὲ οἱ κύνες, καὶ οἱ
φαρμακοὶ, καὶ οἱ πόρνοι, καὶ
οἱ φονεῖς, καὶ οἱ εἰδωλολά-
τραι, καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποι-
ῶν ψεῦδος.
16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα
τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι
ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκ-
κλησίαις. Ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα
καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ, ὁ
ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρι-
νός.
17 Καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ
νύμφη λέγουσιν, Ἐλθέ· καὶ
ὁ ἀκούων εἰπάτω, Ἐλθέ· καὶ
ὁ διψῶν ἐλθέτω, καὶ ὁ θέ-
λων λαμβανέτω τὸ ὕδωρ
ζωῆς δωρεάν.
18 Συμμαρτυροῦμαι γὰρ
παντὶ ἀκούοντι τοὺς λόγους
τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου
τούτου, ἐάν τις ἐπιτιθῇ
πρὸς ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θε-
ὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς
τὰς γεγραμμένας ἐν βιβλίῳ
τούτῳ·
19 Καὶ ἐάν τις ἀφαιρῇ
ἀπὸ τῶν λόγων βίβλου τῆς
προφητείας ταύτης, ἀφαι-
ρήσει ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ
ἀπὸ βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ
τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, καὶ
τῶν γεγραμμένων ἐν βιβλίῳ
τούτῳ.
20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν
ταῦτα, Ναὶ ἔρχομαι τα-
χύ· Ἀμήν. Ναὶ ἔρχου Κύ-
ριε Ἰησοῦ.
21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάν-
των ὑμῶν. Ἀμήν.

Μόνῳ Θεῷ δόξα.



14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

15 Ἔξω δὲ οἱ κύνες, καὶ οἱ φαρμακοὶ, καὶ οἱ πόρνοι, καὶ οἱ φονεῖς, καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός.

17 Καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν, Ἔλθε· καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω, Ἔλθε· καὶ ὁ διψῶν ἐλθέτω, καὶ ὁ θέλων λαμβανέτω τὸ ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

18 Συμμαρτυροῦμαι γὰρ παντὶ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου, ἐάν τις ἐπιτιθῇ πρὸς ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν βιβλίῳ τούτῳ.

19 Καὶ ἐάν τις ἀφαιρῇ ἀπὸ τῶν λόγων βίβλου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφαιρήσει ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν βιβλίῳ τούτῳ.

20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα, Ναὶ ἔρχομαι ταχύ. Ἀμήν. Ναὶ ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ.

21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Μόνῳ Θεῷ δόξα.

THE WHOLE BOOK OF PSALMS:

Collected into English Meeter, by *Thomas Sternhold, John Hopkins* and others.

Set forth and allowed to be sung in all Churches, of all the people together, before and after Morning and Evening Prayer; and also before & after Sermons, and moreover in private houses for their godly solace and comfort: laying apart all ungodly songs and ballades, which tend onely to the nourishing of vice, and corrupting of youth.

IAMES V.

¶ *If any be afflicted, let him pray; and if any be merrie, let him sing Psalmes.*

COLOS. III.

¶ *Let the word of God dwell plenteously in you, in all wisedome, teaching and exhorting one another in Psalmes, Hymnes, and spirituall songs, singing unto the Lord with grace in your hearts.*

LONDON,
Printed by *A.M.* for the Company of Stationers.
1651.

C

A Table for the whole number of the *Psalms*, and also in what Page you may finde every of them.

These ye shall have after the Psalms.

THE

THE PSALMS OF DAVID IN MEETER.

PSALM i. T.S.

THe man is blest that hath not bent
to wicked read his ear:
Nor led his life as sinners do,
nor sate in scorners chair:
2 But in the law of God the Lord
doth set his whole delight.
And in that law doth exercise
himselfe both day and night.

3 He shall be like the tree that growes
fast by the rivers side,
Which bringeth forth most pleasant fruit
in her due time and tide.
Whose leafe shall never fade nor fall
but flourish still and stand:
Even so all things shall prosper well
that this man takes in hand.

4 So shall not the ungodly men,
they shall be nothing so:
But as the dust which from the earth
the winde drives to and fro.
5 Therefore shall not the wicked men
in judgement stand upright:
Nor yet the sinners with the just,
shall come in place or sight.

6 For why? the way of godly men
unto the Lord is known:
And eke the way of wicked men
shall quite be overthrown.

PSALM ii. T. S.

WHy did the Gentiles tumults raise?
what rage was in their braine?
Why did the Jewish people muse,
seeing all is but vaine?
2 The Kings and Rulers of the earth
conspire and are all bent,
Against the Lord and Christ his Son,
which he among us sent.

3 Shall we be bound to them? say they,
let all their bonds be broke:
And of their doctrine and their law,
let us reject the yoke.
4 But he that in the heaven dwels,
their doings will deride:
And make them all as mocking stocks,
throughout the world so wide.

5 For in his wrath the Lord will say
to them upon a day:
And in his fury trouble them,
and then the Lord will say:
6 I have anointed him my King
upon my holy hill:
I will therefore Lord preach thy Laws
and eke declare thy will.

7 For in this wise the Lord himself
did say to me I wot:
Thou art my deare and onely Son,
to day I thee begot.
8 All people I will give to thee,
as heires at thy request:
The ends and coasts of all the earth
by thee shall be possest.

9 Thou shalt them bruise even with a (mace)
as men under foot trod:
And as the potters sheards shalt break
them with an iron rod.
10 Now ye O Kings and Rulers all,
be wise therefore and learn'd:
By whom the matters of the world
be judged and discern'd.

11 See that ye serve the Lord above
in trembling and in feare:
See that with reverence ye rejoyce
to him in like manner.
12 See that ye kisse and eke embrace
his blessed Son I say:
Lest in his wrath ye suddenly
perish in the mid way.

13 If once his wrath never so small
shall kindle in his brest:
O then all they that trust in Christ
shall happy be and blest.

PSALM iii. T. S.

O Lord how are my foes increast,
which vexe me more and more:
2 They kill my heart whenas they say,
God can him not restore.
3 But thou (O Lord) art my defence,
when I am hard bestead:
My worship and mine honour both,
and thou holdst up my head.

4 Then with my voice upon the Lord
I did both call and cry:
And he out of his holy hill
did heare me by and by.
5 I laid me down and quietly
I slept and rose againe:
For why I know assuredly,
the Lord will me sustaine.

6 If ten thousand had hem'd me in
I could not be afraid:
For thou art still my Lord and God,
my Saviour and mine aid.
Rise up therefore, save me, my God,
for now to thee I call:
7 For thou hast broke the cheeks & teeth
of these wicked men all.

8 Salvation only doth belong
to thee O Lord above:
Thou dost bestow upon thy folk
thy blessing and thy love.

PSALM iiij. T.S.

O God that art my righteousnesse,
Lord heare me when I call,
Thou hast set me at liberty,
when I was bound and thrall.
2 Have mercy Lord therefore on me,
and grant me my request:
For unto thee uncessantly,
to cry I will not rest.

3 O mortall men how long will ye
my glory thus despise?
Why wander ye in vanity,
and follow after lies?
4 Know ye that good and godly men
the Lord doth take and chuse:
And when to him I make my plaint,
he doth me not refuse.

5 Sin not, but stand in awe therefore,
examine well your heart:
And in your chamber quietly,
see you your selves convert.
6 Offer to God the sacrifice
of righteousnesse I say:
And look that in the living Lord
you put your trust alway.

7 The greater sort crave worldly goods,
and riches do embrace:
But Lord grant us thy countenance,
thy favour and thy grace.
8 For thou thereby shalt make my heart
more joyfull and more glad,
Then they that of their corne and wine
full great increase have had.

9 In peace therefore lie down will I,
taking my rest and sleep:
For thou onely wilt me O Lord,
alone in safety keep.

PSALM v. T.S.

INcline thine eares unto my words,
O Lord my plaint consider:
2 And heare my voice, my King, my God,
to thee I make my prayer.
3 Heare me betime, Lord tarry not,
for I will have respect,
My prayer early in the morn
to thee for to direct.

4 And I will trust through patience
in thee my God alone:
Thou art not pleas'd with wickednesse
and ill with thee dwels none.
5 And in thy sight shall never stand
these furious fooles O Lord:
Vaine workers of iniquity,
thou hast alwaies abhor'd.

6 The lyars and the flatterers
thou shalt destroy them than:
And God will hate the blood-thirsty,
and the deceitfull man.

7 Therefore will I come to thine house
trusting upon thy grace:
And reverently will worship thee,
toward thine holy place.

8 Lord leade me in thy righteousnesse,
for to confound my foes:
And eke the way that I shall walk,
before my face disclose.
9 For in their mouthes there is no truth,
their heart is foule and vain:
Their throat an open sepulchre,
their tongues do glose and fain.

10 Destroy their false conspiracies,
that they may come to nought:
Subvert them in their heapes of sin,
which have rebellion wrought.
11 But those that put their trust in thee,
let them be glad alwaies:
And render thanks for thy defence,
and give thy Name the praise.

12 For thou with favour wilt increase
the just and righteous still:
And with thy grace as with a shield,
defend him from all ill.

PSALM vj. T.S.

LOrd in thy wrath reprove me not,
though I deserve thine ire:
Ne yet correct me in thy rage,
O Lord I thee desire.
2 For I am weak, therefore O Lord,
of mercy me forbeare:
And heale me Lord, for why thou know'st
my bones do quake for feare.

3 My soule is troubled very sore,
and vexed vehemently,
But Lord how long wilt thou delay,
to cure my misery?
4 Lord turn thee to thy wonted grace,
my silly soule up take:
O save me, not for my deserts,
but for thy mercies sake.

5 For why? no man among the dead
remembreth thee one whit:
Or who shall worship thee (O Lord)
in the infernal pit?
6 So grievous is my plaint and mone,
that I wax wondrous faint:
All the night long I wash my bed
with teares of my complaint.

7 My sight is dim, and waxeth old
with anguish of my heart:
For feare of those that be my foes,
and would my soul subvert.
8 But now away from me all ye
that work iniquity:
For why? the Lord hath heard the voice
of my complaint and cry.

9 He heard not onely the request
and prayer of my heart:
But it received at my hands,
and took it in good part.

10 And

10 And now my foes that vexed me,
the Lord will soon defame:
And suddenly confound them all
to their rebuke and shame.

PSALM vij. T.S.

O Lord my God, I put my trust,
and confidence in thee:
Save me from them that me pursue,
and eke deliver me.
2 Lest like a Lion he me teare,
and rend in pieces small,
While there is none to succour me
and rid me out of thrall.

3 O Lord my God if I have done
the thing that is not right:
Or else if I be found in fault,
or guilty in thy sight.
4 Or to my friend rewarded ill,
or left him in distresse
Which me pursu'd most cruelly,
and hated me causlesse.

5 Then let my foes pursue my soul,
and eke my life down thrust
Unto the earth, and also lay
mine honour in the dust.
6 Start up O Lord now in thy wrath,
and put my foes to paine:
Performe the kingdome promised
to me which wrong sustaine.

7 Then shall great nations come to thee,
and know thee by this thing,
If thou declare for love of them,
thy selfe as Lord and King.
8 And as thou art of all men Judge,
O Lord now judge thou me
According to my righteousnesse,
and mine integrity.

The second Part.

9 Lord cease the hate of wicked men,
and be the just mans guide:
By whom the secrets of all hearts
are searched and descri'd.
10 I take my help to come of God
in all my paine and smart:
That doth preserve all those that be
of pure and perfect heart.

11 The just man and the wicked both
God judgeth by his power:
So that he feels his mighty hand
even every day and houre.
12 Except he change his minde, I die,
for even as he should smite,
He whets his sword, his bowe he bends,
aiming where he may hit.

13 And doth prepare his mortall darts,
his arrowes keen and sharp,
For them that do me persecute,
whilst he doth mischief warp.
14 But lo though he in travell be
of his devilish fore-cast:
And of his mischief once conceiv'd,
yet brings forth nought at last.
15 He digs a ditch and delves it deep,
in hope to hurt his brothers
But he shall fall into the pit
that he dig'd up for other.
16 Thus wrong returneth to the hurt
of him in whom it bred:
And all the mischief that he wrought,
shall fall upon his head.

17 I will give thanks to God therefore,
that judgeth righteously:
And with my song will praise the Name
of him that is most high.

PSALM viii. T.S.

O God our Lord how wonderfull
are thy works every where:
Whose fame surmounts in dignity,
above the heavens cleare!
2 Even by the mouthes of sucking babes
thou wilt confound thy foes:
For in those babes thy might is seen,
thy graces they disclose.

3 And when I see the heavens high,
the works of thine owne hand:
The Sun, the Moon and all the starres,
in order as they stand.
4 What thing is man (Lord) think I then
that thou dost him remember?
Or what is mans posterity,
that thou dost it consider?

5 For thou hast made him little lesse
then Angels in degree:
And thou hast crowned him also
with glory and dignity.
6 Thou hast prefer'd him to be Lord
of all thy works of wonder:
And at his feet hast set all things,
that he should keep them under.

7 As sheep, and neat, and all beasts else
that in the fields do feed:
8 Fowles of the ayre, fish in the sea,
and all that therein breed.
9 Therefore must I say once againe,
O God that art our Lord:
How famous and how wonderfull
are thy works through the world!

PSALM ix. T.S.

With heart & mouth unto the Lord
will I sing laud and praise:
And speak of all thy wondrous works,
and them declare alwaies.
2 I will be glad and much rejoyce,
in thee O God most hie:
And make my songs extoll thy Name
above the starrie skie.

3 For that my foes are driven back,
and turned unto flight:
They fall down flat, and are destroid
by thy great power and might.
4 Thou hast revenged all my wrong,
my grief and all my grudge:
Thou dost with justice hear my cause
most like a righteous Judge.
5 Thou dost rebuke the heathen folk,
and wicked so confound;

That afterward the memory
of them cannot be found.
6 My foes thou hast made good dispatch,
and all their towns destroid:
Thou hast their fame with them defac'd,
through all the world so wide.

7 Know thou that he which is above
for evermore shall raign,
And in the seat of equity
true judgement will maintain.
8 With justice he will keep and guide
the world and every wight:
And so will yeeld with equity
to every man his right.

9 He is protector of the poore,
what time they be opprest
He is in all adversity
their refuge and their rest.
10 All they that know thy holy Name
therefore shall trust in thee:
For thou forsakest not their suit
in their necessity.

The second Part.

11 Sing Psalmes therefore unto the Lord,
that dwels in Sion hill:
Publish among all nations,
his noble acts and will.
12 For he is mindfull of the blood
of those that be opprest:
Forgetting not th'afflicted heart
that seeks to him for rest.

13 Have mercy Lord on me poore wretch
whose enemies still remaine
Which from the gates of death art wont,
to raise me up againe.
14 In Sion that I might set forth
thy praise with heart and voice:
And that in thy salvation Lord,
my soule might still rejoyce.

15 The heathen stick fast in the pit
that they themselves prepar'd:
And in the net that they did set,
their own feet fast are snar'd.
16 God shews his judgements, which were good
for every man to mark:
Whenas ye see the wicked man
lie trap'd in his own wark.

17 The wicked and deceitfull men
go down to hell for ever:
And all the people of the world
that will not God remember.
18 But sure the Lord will not forget
the poor mans grief and pain:
The patient people never look
for help of God in vain.

19 O Lord arise lest men prevaile
that be of worldly might:
And let the heathen folk receive
their judgement in thy sight.
20 Lord strike such terror, feare and dread
into the hearts of them:
That they may know assuredly,
they be but mortall men.

PSALM x. T. S.

What is the cause that thou O Lord
art now so farre from thine?
And keepest close thy countenance
from us this troublous time?
2 The poore do perish by the proud
and wicked mens desire:
Let them be taken in the craft
that they themselves conspire.

3 For in the lust of his own heart
th'ungodly doth delight:
So doth the wicked praise himself,
and doth the Lord despight:
4 He is so proud, that right and wrong
he setteth all apart:
Nay, nay, there is no God saith he,
for thus he thinks in heart.

5 Because his waies do prosper still,
he doth thy lawes neglect:
And with a blast doth puffe against
such as would him correct.
6 Tush, tush saith he, I have no dread,
lest mine estate should change:
And why? for all adversity
to him is very strange.

7 His mouth is full of cursednesse,
of fraud, deceit and guile:
Under his tongue doth mischief sit,
and travell all the while;
8 He lieth hid in waies and holes,
to slay the innocent :
Against the poore that passe him by,
his cruell eyes are bent.

9 And like a Lyon privily
lies lurking in his den:
If he may snare them in his net,
to spoil poor simple men.
10 And for the nonce full craftily
he croucheth down I say:
So are great heapes of poor men made
by his strong power his prey.

The second Part.

11 Tush God forgetteth this, saith he,
therefore I may be bold:
His countenance is cast aside,
he doth it not behold.
12 Arise O Lord, O God in whom
the poore mans hope doth rest:
Lift up thy hand, forget not Lord,
the poor that be opprest.

13 What blasphemie is this to thee,
Lord dost thou not abhor it?
To heare the wicked in their heart
say, tush, thou car'st not for it?
14 But thou seest all their wickednesse,
and well dost understand
That friendlesse and poore fatherlesse
are left into thy hand.

15 Of wicked and malicious men,
then break the power for ever:
That they with their iniquity
may perish altogether.

16 The Lord shall raign for evermore,
as King and God alone:
And he will chase the heathen folk
out of the land each one.

17 Thou hear'st (O Lord) the poor mans plaint,
their prayer and request:
Their hearts thou wilt confirme untill
thine eares to heare be prest.
18 To judge the poor and fatherlesse,
and help them to their right:
That they may be no more opprest
by men of worldly might.

PSALM xi. *T.S.*

I Trust in God, how dare ye then
say thus my soul untill?
Flie hence as fast as any fowl,
and hide you in your hill.
2 Behold the wicked bend their bows,
and make their arrowes prest,
To shoot in secret, and to hurt
the sound and harmelesse brest.

3 Of worldly hope all staies were shrunk,
and clearely brought to nought:
Alas the just and righteous man,
what evil hath he wrought?
4 But he that in his Temple is,
most holy and most high,
And in the heavens hath his seat
of royall majesty,

The poor and simple mans estate,
considereth in his minde:
And searcheth out full narrowly
the manners of mankinde:
5 And with a chearfull countenance
the righteous man will use:
But in his heart he doth abhorre
all such as mischief muse.

6 And on the sinners casteth snares,
as thick as any raine:
Fire and brimstone, & whirl-windes thick,
appointed for their pain.
7 Ye see then how a righteous God
doth righteousnesse embrace:
And to the just and upright men
shewes forth his pleasant face.

PSALM xij. *T.S.*

HElp Lord, for good and godly men
do perish and decay:
And faith and truth from worldly men
is parted cleane away.
2 Who so doth with his neighbour talk,
his talk is all but vain
For every man bethinketh how
to flatter, lie, and fain.

3 But flattering and deceitfull lips,
and tongues that be so stout,
To speak proud words and make great brags
the Lord soon cuts them out.
4 For they say still we will prevaile,
our tongues shall us extoll:
Our tongues are ours, we ought to speak,
what Lord shall us controll?

5 But for the great complaint and cry
of poore and men opprest:
Arise will I now saith the Lord,
and them restore to rest.
6 Gods Word is like to silver pure,
that from the earth is tri'd:
And hath no lesse then seven times
in fire been purifi'd.

7 Now sith thy promise is to help,
Lord keep thy promise then:
And save us now and evermore,
from this ill kinde of men.
8 For now this wicked world is full
of mischiefs manifold:
When vanity with worldly men
so highly is extold.

PSALM xiij. *T.S.*

HOw long wilt thou forget me Lord?
shall I nere be remembred?
How long wilt thou thy visage hide,
as though thou wert offended?
2 In heart and minde how long shall I
with care tormented be?
How long eke shall my deadly foes
thus triumph over me?

3 Behold me now my Lord my God,
and heare me sore opprest:
Lighten mine eyes, lest that I sleep
as one by death possest.
4 Lest that mine enemies say to me,
behold I do prevaile:
Lest they also that hate my soule,
rejoyce to see me quail.

5 But from thy mercy and goodnesse,
my hope shall never start:
In thy reliefe and saving health
right glad shall be my heart.
6 I will give thanks unto the Lord,
and praises to him sing:
Because he hath heard my request,
and granted my wishing.

PSALM xiiij. *T.S.*

THere is no God as foolish men
affirm in their mad mood:
Their drifts are all corrupt and vain,
not one of them doth good.
2 The Lord beheld from heaven high,
the whole race of mankinde:
And saw not one that sought indeed
the living God to finde.

3 They went all wide and were corrupt,
and truly there was none
That in the world did any good,
I say, there was not one.
4 Is all their judgement so farre lost,
that all work mischief still?
Eating my people even as bread,
not one to seek Gods will?

5 When they thus rage, then suddenly
great fear on them shall fall:
For God doth love the righteous men,
and will maintain them all.
6 Ye mock the doings of the poor,
to their reproach and shame:

Because they put their trust in God,
and call upon his name.

7 But who shall give thy people health,
and when wilt thou fulfill
Thy promise made to Israel,
from out of Sion hill?
8 Even when thou shalt restore again
such as were captive led:
Then Jacob shall therein rejoyce,
and Israel shall be glad.

PSALM xv. T.S.

O Lord within thy Tabernacle,
who shall inhabit still!
Or whom wilt thou receive to dwell
in thy most holy hill?
2 The man whose life is uncorrupt,
whose works are just and straight:
Whose heart doth think the very truth,
whose tongue speakes no deceit.

3 Nor to his neighbour doth none ill,
in body, goods or name:
Nor willingly doth move false tales,
which might empaire the same.
4 That in his heart regardeth not
malicious wicked men:
But those that love and feare the Lord,
he maketh much of them.

5 His oath and all his promises
that keepeth faithfully:
Although he make his covenant so,
that he doth lose thereby.
6 That putteth not to usury
his money and his coyne:
Ne for to hurt the innocent,
doth bribe or else purloyne,

7 Who so doth all things as you see,
that here is to be done:
Shall never perish in this world,
nor in the world to come.

PSALM xvi. T.S.

LOrd keep me, for I trust in thee,
and do confesse indeed
Thou art my God, and of my goods
O Lord thou hast no need.
2 I give my goods unto the Saints
that in the world do dwell:
And namely to the faithfull flock
in vertue that excell.

3 They shal heap sorrowes on their heads
which run as they were mad
To offer to the idol gods,
alas it is too bad.
4 As for their bloudy sacrifice,
and offrings of that sort,
I will not touch, nor yet thereof
my lips shall make report.
5 For why? the Lord the portion is
of mine inheritance:
And thou art he that dost maintain
my rent, my lot, my chance.
6 The place wherein my lot did fall,
in beauty did excell:
Mine heritage assign'd to me,
doth please me wondrous well.

7 I thank the Lord that caused me
to understand the right:
For by his meanes my secret thoughts
do teach me every night.
8 I set the Lord still in my sight,
and trust him over all:
For he doth stand on my right hand,
therefore I shall not fall.

9 Wherefore my heart and tongue also
do both rejoyce together:
My flesh and body rest in hope,
when I this thing consider.
10 Thou wilt not leave my soul in grave,
for Lord thou lovest me:
Nor yet wilt give thy holy one,
corruption for to see.

11 But wilt me teach the way to life,
for all treasure and store
Of perfect joy are in thy face,
and power for evermore.

PSALM xvii. T.S.

O Lord give eare to my just cause,
attend when I complain:
And heare the prayer that I put forth,
with lips that do not fain.
2 And let the judgement of my cause
proceed alwaies from thee:
And let thine eyes behold and cleare
this my simplicity.

3 Thou hast well tri'd me in the night,
and yet couldst nothing finde
That I have spoken with my tongue,
that was not in my minde.
4 As for the works of wicked men,
and paths perverse and ill,
For love of thy most holy Name,
I have refrained still.

5 Then in thy paths that be most pure,
stay me Lord and preserve:
That from the way wherein I walk,
my steps may never swerve.
6 For I do call to thee O Lord,
surely thou wilt me aid:
Then hear my prayer & weigh right well
the words that I have said.

7 O thou the Saviour of all them
that put their trust in thee:
Declare thy strength on them that spurn
against thy Majesty.
8 O keep me as thou wouldest keep
the apple of thine eye:
And under covert of thy wings
defend me secretly.

The second Part.

9 From wicked men that trouble me,
and daily me annoy:
And from my foes that go about
my soule for to destroy.
10 Which wallow in their worldly wealth
so full are they and fat:

That

That in their pride they do not spare
to speake they care not what.

11 They lie in wait where I should passe,
with craft me to confound:
And musing mischief in their minds
to cast me to the ground.
12 Much like a Lion greedily
that would his prey embrace:
Or lurking like a Lions whelp,
within some secret place.

13 Up Lord, in haste prevent my foe,
and cast him at thy feet:
Save thou my soul from the ill man,
and with the sword him smite.
14 Deliver me Lord by thy power,
out of these tyrants hands:
Which now so long time raigned have,
and kept us in their bands.

15 I mean from worldly men, to whom
all worldly goods are rife:
That have no hope nor part of joy,
but in this present life.
16 Thou of thy store their bellies fil'st
with pleasure to their minde:
Their children have enough and leave
to theirs the rest behinde.

17 But I shall with pure conscience
behold thy gracious face:
So when I wake I shall be full
of thine image and grace.

PSALM xviii. T.S.

O God my strength and fortitude,
of force I must love thee:
Thou art my castle and defence
in my necessity.
2 My God my rock in whom I trust,
the worker of my wealth:
My refuge, buckler and my shield,
the horne of all my health.

3 When I sing laud unto the Lord,
most worthy to be serv'd:
Then from my foes I am right sure,
that I shall be preserv'd.
4 The pangs of death did compasse me,
and bound me every where:
The flowing waves of wickednesse
did put me in great fear.

5 The slie and subtill snares of hell
were round about me set:
And for my death there was prepar'd
a deadly trapping net.
6 I thus beset with pain and grief,
did pray to God for grace:
And he forthwith did hear my plaint
out of his holy place.

7 Such is his power, that in his wrath
he made the earth to quake:
Yea the foundation of the mount
of Basan for to shake.
8 And from his nostrils came a smoke,
when kindled was his ire:
And from his mouth came kindled coles
of hot consuming fire.

9 The Lord descended from above,
and bow'd the heavens high:
And underneath his feet he cast
the darknesse of the skie.
10 On Cherubs and on Cherubins
full royally he rode:
And on the wings of all the windes
came flying all abroad.

The second Part.

11 And like a den most dark he made
his hid and secret place:
With waters black and airy clouds
environed he was.
12 But when the presence of his face
in brightnesse shall appear:
Then clouds consume, and in their stead
come hail and coles of fire.

13 The fiery darts and thunder-bolts
disperse them here and there:
And with his often lightenings
he puts them in great fear.
14 Lord, at thy wrath and threatenings,
and at thy chiding chear
The springs and the foundations
of all the world appear.

15 And from above the Lord sent down
to fetch me from below:
And pluck'd me out of waters great,
that would me overflow.
16 And me delivered from my foes
that would have made me thrall:
Yea from such foes as were too strong
for me to deal withall.

17 They did prevent me to oppresse
in time of my great grief:
But yet the Lord was my defence,
my succour and relief.
18 He brought me forth in open place,
whereas I might be free:
And kept me safe, because he had
a favour unto me.

19 And as I was an innocent,
so did he me regard:
And to the cleannesse of my hands
he gave me my reward.
20 For that I walked in his waies,
and in his paths have trod:
And have not sinned wickedly
against my Lord and God.

The third Part.

21 But evermore I have respect
to his law and decree:
His statutes and commandements
I cast not out from me.
22 But pure, and clean and uncorrupt,
appear'd before his face:
And did refrain from wickednesse,
and sin in any case.

23 The Lord therefore will me reward,
as I have done aright:
And to the cleannesse of my hands,
appearing in his sight.
24 For Lord with him that holy is,
wilt thou be holy too,

And with the good and vertuous men
right vertuously wilt do.
25 And to the loving and elect
thy love thou wilt reserve:
And thou wilt use the wicked men
as wicked men deserve.
26 For thou dost save the simple folk
in trouble when they lie:
And dost bring down the countenance
of them that look full high.
27 The Lord will light my candle so,
that it shall shine full bright
The Lord my God will make also
my darknesse to be light.
28 For by thy help an host of men
discomfit Lord I shall:
By thee I scale and over-leap
the strength of any wall.
29 Unspotted are the waies of God
his word is purely tri'd:
He is a sure defence to such
as in his faith abide.
30 For who is God except the Lord?
for other there is none:
Or els, who is omnipotent
saving our God alone?

The fourth Part.

31 The God that girdeth me with strength
is he that I do mean:
That all the waies wherein I walk,
did evermore keep clean.
32 That made my feet like to the Hart,
in swiftnesse of my pace:
And for my surety brought me forth
into an open place.
33 He did in order put my hands
to battell and to fight:
To break in sunder barres of brasse,
he gave mine armes the might.
34 Thou teachest me thy saving health,
thy right hand is my tower:
Thy love and familiarity
doth still increase my power.
35 And under me thou makest plain
the way where I should walk:
So that my feet shall never slip,
nor stumble at a balk.
36 And fiercely I pursue and take
my foes that me annoid:
And from the field do not return,
till they be all destroid.
37 So I suppresse and wound my foes,
that they can rise no more:
For at my feet they fall down flat,
I strike them all so sore.
38 For thou dost gird me with thy strength
to warre in such a wise:
That they be all scattered abroad,
that up against me rise.
39 Lord thou hast put into mine hands
my mortall enemies yoke:
And all my foes thou dost divide,
in sunder with thy stroke.
40 They call'd for help, but none gave
nor holp them with reliefe (cai;
Yea to the Lord they call'd for help,
yet heard he not their grief.

The fift Part.

41 And still like dust before the winde
I drive them under feet:
And sweep them out like filthy clay,
that sticketh in the street.
42 Thou keep'st me from seditious folk
that still in strife are led:
And thou dost of the heathen folk
appoint me to be head.
43 A people strange to me unknowne,
and yet they shall me serve:
And at the first obey my word,
whereas mine own will swerve.
44 I shall be irksome to mine own,
they will not see my light:
But wander wide out of the way,
and hide them out of sight.
45 But blessed be the living Lord,
most worthy of all praise:
That is my rock and saving health,
praised be he alwaies.
46 For God it is that gave me power
revenged for to be:
And with his holy word subdu'd
the people unto me.
47 And from my foe delivered me,
and set me above those
That cruell and ungodly were,
and up against me rose.
48 And for this cause O Lord my God,
to thee give thanks I shall:
And sing out praises to thy Name,
among the Gentiles all:
49 That gavest great prosperity
unto the King I say:
To David thine anointed King
and to his seed for aye.

PSALM xix. T.S.

THe heavens and the firmament
do wondrously declare
The glory of God omnipotent,
his works, and what they are.
2 The wondrous works of God appear
by every daies successe:
The nights likewise which their race run
the self same thing expresse.
3 There is no language, tongue or speech
where their sound is not heard:
In all the earth and coasts thereof
their knowledge is confer'd.
4 In them the Lord made for the Sun
a place of great renown:
Who like a bride-groome ready trim'd
doth from his chamber come.
5 And as a valiant champion,
who for to get a prize,
With joy doth haste to take in hand
some noble enterprise.

6 And

6 And all the skie from end to end
he compasseth about:
Nothing can hide it from his heat,
but he will finde it out.

7 How perfect is the law of God,
how is his covenant sure:
Converting souls, and making wise
the simple and obscure!
8 Just are the Lords commandements,
and glad both heart and minde:
His precepts pure, and do give light
to eyes that be full blinde.

9 The feare of God is excellent,
and doth endure for ever:
The judgements of the Lord are true,
and righteous altogether.
10 And more to be embrac'd alway,
then fined gold I say:
The hony and the hony-combe
are not so sweet as they.

11 By them thy servant is fore-warn'd
to have God in regard:
And in performance of the same,
there shall be great reward.
12 But Lord what earthly man doth know
the errours of his life?
Then cleanse me from my secret sins,
which are in me most rife.

13 And keep me that presumptuous sins
prevaile not over me:
And so shall I be innocent,
and great offences flee.
14 Accept my mouth and eke my heart,
my words and thoughts each one:
For my Redeemer and my strength,
O Lord thou art alone.

PSALM xx. T. S.

IN trouble and adversity,
the Lord God hear thee still:
The Majesty of Jacobs God
defend thee from all ill.
2 And send thee from his holy place
his help at every need:
And so in Sion stablish thee,
and make thee strong indeed.

3 Remembring well the sacrifice,
that now to him is done:
And so receive right thankfully
thy burnt offrings each one.
4 According to thy hearts desire,
the Lord grant unto thee:
And all thy counsell and device,
full well perform may he.

5 We shall rejoyce when thou us sav'st,
and our banners display
Unto the Lord, which thy requests
fulfilled hath alway.
6 The Lord will his anointed save,
I know well by his grace:
And send him help by his right hand,
out of his holy place.

7 In chariots some put confidence,
and some in horses trust:
But we remember God our Lord,
that keepeth promise just.
8 They fall down flat, but we do rise,
and stand up stedfastly:
9 Now save and help us Lord and King
on thee when we do cry.

PSALM xxj. T. S.

O Lord how joyfull is the King,
in thy strength and thy power?
How vehemently doth he rejoyce
in thee his Saviour?
2 For thou hast given unto him
his godly hearts desire:
To him nothing thou hast deni'd,
of that he did require.

3 Thou didst prevent him with thy gifts,
and blessings manifold:
And thou hast set upon his head,
a crown of perfect gold.
4 And when he asked life of thee,
thereof thou mad'st him sure:
To have long life, yea such a life
as ever shall endure.

5 Great is his glory by thy help,
thy benefit and aid:
Great worship and great honour both,
thou hast upon him laid.
6 Thou wilt give him felicity,
that never shall decay:
And with thy chearefull countenance
wilt comfort him alway.

7 For why, the King doth strongly trust
in God for to prevail:
Wherefore his goodnesse and his grace
will not that he shall quail.
8 But let thine enemies feel thy force,
and those that thee withstand,
Finde out thy foes, and let them feel
the power of thy right hand.

9 And like an oven burn them Lord,
in fiery flame and fume:
Thine anger shall destroy them all,
and fire shall them consume.
10 And thou shalt root out of the earth
their fruit that should increase:
And from the number of thy folk
their seed shall end and cease.

11 For why, much mischief did they muse
against thy holy Name:
Yet did they fail, and had no power
for to perform the same.
12 But as a mark thou shalt them set
in a most open place:
And charge thy bow-strings readily
against thine enemies face.

13 Be thou exalted Lord therefore
in thy strength every hour:
So shall we sing right solemnly,
praising thy might and power.

PSALM xxij. T. S.

O God my God, wherefore dost thou
forsake me utterly?

And helpest not when I do make
my great complaint and cry?
2 To thee my God even all day long
I do both cry and call:
I cease not all the night, and yet
thou hearest not at all.

3 Even thou that in thy Sanctuary,
and holy place dost dwell:
Thou art the comfort and the joy,
and glory of Israel.
4 And he in whom our fathers old
had all their hope for ever:
And when they put their trust in thee,
thou didst them aye deliver.

5 They were delivered ever when
they called on thy Name:
And for the faith they had in thee,
they were not put to shame.
6 But I am now become a worm,
more like than any man:
An out-cast whom the people scorn,
with all the spite they can.

7 All men despise as they behold
me walking on the way: (heads,
They grin, they mow, they nod their
and on this wise they say,
8 This man did glory in the Lord,
his favour and his love:
Let him redeem and help him now
his power if he will prove.

9 But Lord out of my mothers womb,
I came by thy behest:
Thou didst preserve me still in hope,
while I did suck her brest.
10 I was committed from my birth,
with thee to have abode:
Since I was in my mothers womb,
thou hast been ere my God.

The second Part.

11 Then Lord depart not now from me,
in this my present grief:
Since I have none to be my help,
my succour and relief.
12 So many buls do compasse me,
that be full strong of head:
Yea buls so fat, as though they had
in Basan field been fed.

13 They gape upon me greedily,
as though they would me slay:
Much like a Lion roaring out,
and ramping for his prey.
14 But I drop down like water shed,
my joynts in sunder break:
My heart doth in my body melt,
like waxe against the heat.
(strength,
15 And like a potsheard dri'th my
my tongue it cleaveth fast
Unto my jawes, and I am brought
to dust of death at last.
16 And many dogs do compasse me,
and wicked counsell eke
Conspire against me cursedly,
they pierce my hands and feet.

17 I was tormented, so that I
might all my bones have told:
Yet still upon me they do look,
and still they me behold.
18 My garments they divided eke
in parts among them all:
And for my coat they did cast lots,
to whom it might befall.

19 Therefore I pray thee be not farre
from me at my great need:
But rather sith thou art my strength,
to help me Lord make speed.
20 And from the sword Lord save my soul
by thy might and thy power:
And keep my soul, thy darling dear,
from dogs that would devour.

21 And from the Lions mouth that would
me all in sunder shiver:
And from the hornes of Unicornes
Lord safely me deliver.
22 Then shall I to my brethren all
thy majesty record:
And in thy Church shal praise the Name
of thee the living Lord.

The third Part.

23 All ye that feare him praise the Lord,
thou Jacob honour him:
And all ye seed of Israel,
with reverence worship him.
24 For he despiseth not the poor,
he turneth not awry
His countenance when they do call,
but granteth to their crie.

25 Among the folk that fear the Lord,
I will therefore proclaime
Thy praise, and keep my promise made
for setting forth thy Name.
26 The poore shall eat and be suffic'd,
and those that do endeaver
To seek the Lord, shall praise his Name,
their hearts shall live for ever.
(Lord
27 All coasts of th'earth shall praise the
and turne to him for grace:
The heathen folk shall worship him
before his blessed face.
28 The kingdome of the heathen folk
the Lord shall have therefore:
And he shall be their governour,
and King for evermore.

29 The rich men of his godly gifts
shall feed and taste also:
And in his presence worship him,
and bow their knees full low.
30 And all that shall go down to dust
of life by him shall taste:
My seed shall serve and praise the Lord,
while any world shall last.

31 My seed shall plainly shew to them
that shall be born hereafter
His justice and his righteousnesse,
and all his works of wonder.

PSALM

PSALM xxiij. *W.W.*

THe Lord is onely my support,
and he that doth me feed:
How can I then lack any thing,
whereof I stand in need?
2 He doth me fold in coats most safe,
the tender grasse fast by:
And after drives me to the streames
which run most pleasantly.

3 And when I feel my self near lost,
then doth he me home take:
Conducting me in his right paths,
even for his own names sake.
4 And though I were even at deaths door
yet would I feare none ill:
For with thy rod and shepherds crook,
I am comforted still.

5 Thou hast my table richly deck'd,
in despight of my foe:
Thou hast my head with balm refresh'd
my cup doth overflow.
6 And finally, while breath doth last,
thy grace shall me defend:
And in the house of God will I
my life for ever spend.

Another of the same by *T.S.*

MY shepherd is the living Lord,
nothing therefore I need:
In pastures fair with waters calm,
he sets me for to feed.
2 He did convert and glad my soul,
and brought my minde in frame
To walk in paths of righteousnesse,
for his most holy Name.

3 Yea though I walk in vale of death,
yet will I feare none ill:
Thy rod, thy staffe do comfort me,
and thou art with me still.
4 And in the presence of my foes,
my table thou shalt spread:
Thou shalt (O Lord) fill full my cup,
and eke anoint my head.

5 Through all my life thy favour is
so frankly shew'd to me:
That in thy house for evermore
my dwelling place shall be.

PSALM xxiiij. *I. H.*

THe earth is all the Lords, with all
her store and furniture:
Yea his is all the world, and all
that therein doth endure.
2 For he hath fastly founded it,
above the seas to stand:
And laid alow the liquid floods,
to flow beneath the land.

3 For who is he O Lord that shall
ascend into thy hill?
Or passe into thy holy place,
there to continue still?
4 Whose hands are harmelesse, and whose (heart
no spot there doth defile:
His soul not set on vanity,
who hath not sworn to guile.

5 Him that is such a one, the Lord
shall place in blisfull plight:
And God his God and Saviour
shall yeeld to him his right.
6 This is the brood of travellers,
in seeking of his grace:
As Jacob did the Israelite,
in that time of his race.

7 Ye Princes ope your gates, stand ope
the everlasting gate:
For there shall enter in thereby
the King of glorious state.
8 Who is the King of glorious state?
the strong and mighty Lord:
The mighty Lord in battell stout,
and triall of the sword.

9 Ye Princes ope your gates, stand ope
the everlasting gate:
For there shall enter in thereby
the King of glorious state.
10 Who is the King of glorious state?
the Lord of hosts it is:
The kingdom and the royalty
of glorious state is his.

PSALM xxv. *T.S.*

I Lift my heart to thee,
my God and guide most just:
Now suffer me to take no shame,
for in thee do I trust.
2 Let not my foes rejoyce,
nor make a scorn of me:
And let them not be overthrown,
that put their trust in thee.

3 But shame shall them befall,
which harm them wrongfully:
Therefore thy paths and thy right waies
unto me Lord descry:
4 Direct me in thy truth,
and teach me, I thee pray:
Thou art my God and Saviour,
on thee I wait alway.

5 Thy mercies manifold,
I pray thee, Lord, remember:
And eke thy pitie plentifull,
for they have been for ever.
6 Remember not the faults
and frailty of my youth:
Remember not how ignorant
I have been of thy truth.

Nor after my deserts
let me thy mercy finde:
But of thine own benignity,
Lord, have me in thy minde.
7 His mercy is full sweet,
his truth a perfect guide:
Therefore the Lord will sinners teach,
and such as go aside.

8 The humble he will teach
his precepts for to keep:
He wil direct in all his wayes,
the lowly and the meek.
9 For all the waies of God
are truth and mercy both.

To them that keep his Testament,
the witnesse of his troth.

The second Part.

10 Now for thy holy Name,
O Lord, I thee intreat,
To grant me pardon for my sin,
for it is wondrous great.
11 Who so doth fear the Lord,
the Lord will him direct:
To lead his life in such a way
as he doth best accept.

12 His soul shall evermore
in goodnesse dwell and stand:
His seed and his posterity
inherit shall the land.
13 All those that fear the Lord,
know his secret intent:
And unto them he doth declare
his Will and Testament.

14 Mine eyes and eke my heart
to him I will advance:
That pluck'd my feet out of the snare
of sin and ignorance.
15 With mercy me behold,
to thee I make my mone:
For I am poor and desolate,
and comfortlesse alone.

16 The troubles of my heart
are multipli'd indeed:
Bring me out of this misery,
necessity and need.
17 Behold my poverty,
mine anguish and my pain:
Remit my sin and mine offence
and make me cleane again.

18 O Lord, behold my foes,
how they do still increase:
Pursuing me with deadly hate,
that fain would live in peace.
19 Preserve and keep my soule,
and eke deliver me:
And let me not be overthrowne,
because I trust in thee.

20 Let my simple purenesse
me from mine enemies shend:
Because I look as one of thine,
that thou shouldst me defend.
21 Deliver, Lord, thy folk,
and send them some relief:
I mean thy chosen Israel,
from all their pain and grief.

PSALM xxvj. I.H.

LOrd be my Judge, and thou shalt see,
my paths be right and plain:
I trust in God and hope that he
will strength me to remain.
2 Prove me my God, I thee desire,
my waies to search and trie:
As men do prove their gold with fire,
my reines and heart espie.

3 Thy goodnesse laid before my face,
I durst behold alwaies:
For of thy truth I tread the trace,
and will do all my daies.
4 I do not lust to haunt or use,
with men whose deeds are vain:
To come in house I do refuse,
with the deceitfull train.

5 I much abhorre the wicked sort,
their deeds I do despise:
I do not once to them resort,
that hurtfull things devise.
6 My hands I wash and do proceed
in works to walk upright,
Then to thine altar I make speed,
to offer there in sight.

7 That I may speak and preach the praise
that doth belong to thee:
And so declare how wondrous waies
thou hast been good to me.
8 O God thy house I love most dear,
to me it doth excell:
I have delight, and would be near
whereas thy grace doth dwell.

9 O shut not up my soul with them
in sin that take their fill:
Nor yet my life among those men
that seek much blood to spill.
10 Whose hands are heapt with craft and (guile
their lives thereof are full:
And their right hand with wrench & wile
for bribes doth pluck and pull.

11 But I in righteousnesse intend
my time and daies to serve:
Have mercy Lord, and me defend,
so that I do not swerve:
12 My foot is staid for all assaies,
it standeth well and right:
Wherefore to God will I give praise
in all the peoples sight.

PSALM xxvij. I.H.

THe Lord is both my health & light;
shall man make me dismaid?
Sith God doth give me strength & might, (strength
why should I be afraid?
2 While that my foes with all their
begin with me to brawl:
And think to eate me up at length
themselves have caught the fall.

3 Though they in camp against me lie,
my heart is not afraid:
In battell pight if they will try,
I trust in God for aid.
4 One thing of God I do require,
that he would not deny:
For which I pray and will desire,
till he to me apply.

5 That I within his holy place
my life throughout may dwell:
To see the beauty of his face,
and view his Temple well.
6 In time of dread he shall me hide
within his place most pure:
And keep me secret by his side,
as on a rock most sure.

7 At length I know the Lords good grace
(shall make me strong and stout:
My foes to foil and clean deface,
that compasse me about.
8 Therefore within his house will I
give sacrifice of praise:
With Psalmes and songs I will apply
to laud the Lord alwaies.
The second Part.
9 Lord heare the voice of my complaint,
for which to thee I call:
Have mercy Lord on me opprest,
and send me help withall.
10 My heart doth knowledge unto thee,
I sue to have thy grace:
Then seek my face saist thou to me,
Lord I will seek thy face.
11 In wrath turn not thy face away,
nor suffer me to slide:
Thou art my help still to this day,
be still my God and guide.
12 My parents both their sonne forsook,
and cast me off at large:
And then the Lord himselfe yet took
of me the care and charge.
13 Teach me O Lord the way to thee,
and lead me on forth right:
For fear of such as watch for me,
to trap me if they might.
14 Do not betake me to the will
of them that be my foes:
For they surmise against me still,
false witnesse to depose.
15 My heart would faint but that in me
this hope is fixed fast:
The Lord Gods good grace shall I see
in life that aye shall last.
16 Trust still in God, whose whole thou (art,
his will abide thou must:
And he shall ease and strength thy heart
if thou in him do trust.

PSALM xxviij. T.S.

THou art (O Lord) my strength and stay
the succour which I crave:
Neglect me not, lest I be like
to them that go to grave.
2 The voice of thy suppliant heare,
that unto thee doth cry:
When I lift up my hands unto
thy holy Ark most high.
3 Repute me not among the sort
of wicked and pervert:
That speak right fair unto their friends,
but think full ill in heart.
4 According to their handy-work,
as they deserve indeed:
And after their inventions
let them receive their meed.
5 For they regard nothing Gods work,
his law ne yet his lore:
Therefore will he them and their seed
destroy for evermore.
6 To render thanks unto the Lord,
how great a cause have I,
My voice, my prayer, and my complaint
that heard so willingly?
7 He is my shield and fortitude,
my buckler in distresse:
My hope, my help, my hearts relief,
my song shall him confesse.
8 He is our strength and our defence,
our enemies to resist:
The health and the salvation
of his elect by Christ.
9 Thy people and thine heritage
Lord blesse, guide and preserve:
Increase them Lord and rule their hearts,
that they may never swerve.

PSALM xxix. T.S.

GIve to the Lord ye Potentates,
ye Rulers of the world:
Give ye all praise, honour and strength
unto the living Lord.
2 Give glory to his holy Name,
and honour him alone:
Worship him in his Majesty,
within his holy throne.
3 His voice doth rule the waters all
even as himself doth please:
He doth prepare the thunder-claps,
and governs all the seas.
4 The voice of God is of great force,
and wondrous excellence:
It is most mighty in effect,
and most magnificent.
5 The voice of God doth rend and break
the Cedar-trees so long:
The Cedar-trees of Lebanon,
which are most high and strong.
6 And makes them leap like as a Calf,
or els the Unicorn:
Not only trees, but mountaines great
whereon the trees are born.
7 His voice divides the flames of fire,
and shakes the wildernesse:
8 It makes the desert quake for feare,
that called is Cades.
9 It makes the Hindes for fear to calve,
and makes the covert plaine:
Then in his Temple every man
his glory doth proclaime.
10 The Lord was set above the floods,
ruling the raging sea:
So shall he reigne as Lord and King,
for ever and for aye.
11 The Lord will give his people power,
in vertue to increase:
The Lord will blesse his chosen flock
with everlasting peace.

PSALM xxx. I.H.

ALl laud and praise with heart & voice
O Lord I give to thee:
Which didst not make my foes rejoyce,
but hast exalted me.
2 O Lord my God to thee I cri'd
in all my pain and grief:

Thou gav'st an ear and didst provide
to ease me with relief.

3 Of thy good will thou hast cald back
my soule from hell to save:
Thou didst revive when strength did lack
and keptst me from the grave.

4 Sing praise ye Saints that prove and see
the goodnesse of the Lord:
In memory of his Majesty
rejoyce with one accord.

5 For why? his anger but a space
doth last, and slack again:
But in his favour and his grace
alwaies doth life remain.
Though gripes of grief and pangs full sore
shall lodge with us all night:
The Lord to joy shall us restore
before the day be light.

6 When I enjoy'd the world at will,
thus would I boast and say:
Tush, I am sure to feel none ill,
this wealth shall not decay.

7 For thou O Lord of thy good grace
hadst sent me strength and aid:
But when thou turn'st away thy face,
my minde was sore dismaid.

8 Wherefore again yet did I cry
to thee O Lord of might:
My God with plaints I did apply,
and pray'd both day and night.

9 What gain is in my blood (said I)
if death destroy my daies?
Doth dust declare thy Majesty,
or yet thy truth doth praise?

10 Wherefore my God some pity take,
O Lord I thee desire:
Do not this simple soul forsake,
of help I thee require.

11 Then didst thou turn my grief & woe
into a chearfull voice:
The mourning weed thou took'st me fro,
and mad'st me to rejoyce.

12 Wherefore my soul uncessantly
shall sing unto thy praise:
My Lord my God to thee will I
give laud and thanks alwaies.

PSALM xxxj. *I.H.*

O Lord I put my trust in thee,
let nothing work me shame:
As thou art just deliver me,
and set me quit from blame.

2 Heare me O God, and that anon,
to help me make good speed:
Be thou my rock and house of stone,
my fence in time of need.

3 For why? as stones thy strength is tri'd,
thou art my fort and tower:
For thy Names sake be thou my guide,
and leade me in thy power.

4 Pluck thou my feet out of the snare,
which they for me have laid:
Thou art my strength, and all my care
is for thy might and aid.

5 Into thy hands Lord I commit
my spirit which is thy due:
For why thou hast redeemed it,
O Lord my God most true.

6 I hate such folk as will not part
from things to be abhor'd:
When they on trifles set their heart,
my trust is in the Lord.

7 For I will in thy mercy joy,
I see it doth excell:
Thou seest when ought would me anoy,
and knowst my soul full well.

8 Thou hast not left me in their hand,
that would me over-charge:
But thou hast set me out of band,
to walk abroad at large.

The second Part.

9 Great griefe O Lord doth me assail,
some pity on me take:
Mine eyes wax dim, my sight doth fail
my womb for woe doth ake.

10 My life is worn with grief and pain,
my yeares in wo are past:
My strength is gone, and through disdain
my bones corrupt and waste.

11 Among my foes I am a scorn,
my friends are all dismaid:
My neighbours and my kinsmen born,
to see me are afraid.

12 As men once dead are out of minde,
so am I now forgot:
As small effect in me they finde,
as in a broken pot.

13 I heard the brags of all the rout,
their threats my minde did fray:
How they conspir'd, and went about
to take my life away.

14 But Lord I trust in thee for aid,
not to be over-trod:
For I confesse and still have said,
thou art my Lord and God.

15 The length of all my life and age
O Lord is in thy hand:
Defend me from the wrath and rage
of them that me withstand.

16 To me thy servant (Lord) expresse
and shew thy joyfull face:
And save me Lord for thy goodnesse,
thy mercy and thy grace.

The third Part.

17 Lord let me not be put to blame,
for that on thee I call:
But let the wicked bear the shame,
and into their grave fall.

18 O Lord make dumb their lips outright,
which are addict to lies:
And cruelly with pride and spight
against the just devise.

19 O how great good hast thou in store
laid up full safe for them

That

That fear and trust in thee therefore,
before the sonnes of men! (guide
20 Thy presence shall them fence and
from all proud brags and wrongs:
Within thy place thou shalt them hide
from all the strife of tongues.

21 Thanks to the Lord that hath declar'd
on me his grace so farre:
Me to defend with watch and ward,
as in a town of warre.
22 Thus did I say both day and night,
when I was sore opprest:
Lo I was cleane cast out of sight,
yet heardst thou my request.

23 Ye Saints love ye the Lord, I say,
the faithfull he doth guide:
And to the proud he doth repay
according to their pride.
24 Be strong and God wil stay your heart,
be bold and have a lust:
For sure the Lord will take your part,
sith ye in him do trust.

PSALM xxxij. *T.S.*

The man is blest whose wickednesse
the Lord hath clean remitted:
And he whose sin and wickednesse
is hid and also covered.
2 And blest is he to whom the Lord
imputeth not his sin:
Which in his heart hath hid no guile,
nor fraud is found therein.

3 For whilst that I kept close my sin
in silence and constraint:
My bones did weare and waste away
with daily mone and plaint.
4 For night and day thy hand on me
so grievous was and smart,
That all my bloud and humours moist
to drinesse did convert.

5 I did therefore confesse my faults,
and all my sins discover,
Then thou, O Lord, didst me forgive,
and all my sinnes passe over.
6 The humble man shall pray therefore,
and seek thee in due time:
So that the flouds of waters great
shall have no power on him.

7 When trouble and adversity
do compasse me about:
Thou art my refuge and my joy,
and thou dost rid me out.
8 Come hither and I will thee teach,
how thou shalt walk aright:
I will thee guide, as I my self
have learn'd by proof and fight.

9 Be not so rude and ignorant
as is the horse and mule:
Whose mouth without a rein or bit
from harm thou canst not rule.
10 The wicked man shall manifold
sorrowes and griefs sustaine:
But unto him that trusts in God,
his goodnesse shall remaine.

11 Be merry therefore in the Lord,
ye just lift up your voice:
And ye of pure and perfect heart,
be glad and eke rejoyce.

PSALM xxxiij. *I.H.*

Ye righteous in the Lord rejoyce,
it is a seemly sight,
That upright men with thankfull voice
should praise the Lord of might.
2 Praise ye the Lord with harp and song,
in Psalmes and pleasant things:
With Lute, and instrument among,
that soundeth with ten strings.

3 Sing to the Lord a song most new
with courage give him praise:
4 For why? his word is ever true,
his works and all his waies.
5 To judgement, equity and right
he hath a great good will:
And with his gifts he doth delight
the earth throughout to fill.

6 For by the word of God alone
the heavens all were wrought:
Their hosts and powers every one
his breath to passe hath brought.
7 The waters great gathered hath he
on heapes within the shore:
And hid them in the depth to be,
as in a house of store.

8 All men on earth both least and most,
fear God and keep his law:
Ye that inhabit in each coast
dread him and stand in awe.
9 What he commanded wrought it was
at once with present speed:
What he doth will is brought to passe
with full effect indeed.

10 The counsels of the nations rude
the Lord doth bring to nought:
He doth defeat the multitude
of their device and thought.
11 But his decrees continue still,
they never slack nor swage:
The motions of his minde and will
take place in every age.

The second Part.

12 And blest are they to whom the Lord
as God and guide is known:
Whom he doth chuse of meere accord,
to take them as his own.
13 The Lord from heaven cast his sight,
on men mortall by birth:
14 Considering from his seat of might
the dwellers of the earth.

15 The Lord, I say, whose hād hath wrought
mans heart, and doth it frame:
For he alone doth know the thought
and working of the same.
16 A King that trusteth in his host,
shall nought prevaile at length:
The man that of his might doth boast,
shall fall for all his strength.

17 The troupes of horsemen eke shall fall,
their sturdy steeds shall sterve:
The strength of horse shall not prevaile,
the rider to preserve.
18 But lo the eyes of God intend,
and watch to aid the just:
With such as feare him to offend,
and on his goodnesse trust.

19 That he of death and great distresse,
may set their soules from dread:
And if that dearth their land oppresse,
in hunger them to feed.
20 Wherfore our soul doth whole depend
on God our strength and stay,
He is our shield us to defend,
and drive all darts away.

21 Our soule in God hath joy and game,
rejoycing in his might:
For why? in his most holy Name
we hope and much delight.
22 Therefore let thy goodnesse O Lord,
still present with us be:
As we alwaies with one accord,
do only trust in thee.

PSALM xxxiiij. T.S.

I Will give laud and honour both
unto the Lord alwaies:
And eke my mouth for evermore
shall speake unto his praise.
2 I do delight to laud the Lord
in soule and eke in voice:
That humble men and mortifi'd
may heare and so rejoyce.

3 Therefore see that ye magnifie
with me the living Lord:
And let us now exalt his Name
together with one accord.
4 For I my self besought the Lord,
he answered me again:
And me deliver'd incontinent,
from all my feare and pain.

5 Who so they be that him behold,
shall see his light most cleare,
Their countenance shall not be dasht,
they need it not to feare.
6 This silly wretch for some relief
unto the Lord did call:
Who did him hear without delay,
and rid him out of thrall.

7 The Angel of the Lord doth pitch
his tents in every place:
To save all such as feare the Lord,
that nothing them deface.
8 Taste and consider well therefore,
that God is good and just:
O happy man that maketh him
his only stay and trust.

9 Feare ye the Lord ye holy ones,
above all earthly thing:
For they that feare the living Lord,
are sure to lack nothing.
10 The Lions shall be hunger-bit,
and pin'd with famine much:
But as for them that feare the Lord,
no lack shall be to such.

The second Part.

11 Come neare therefore my children deer
and to my words give eare:
I shall ye teach the perfect way,
how ye the Lord should feare.
12 Who is the man that would live long
and lead a blessed life?
13 See thou refraine thy tongue and lips
from all deceit and strife.
14 Turn back thy face from doing ill,
and do the godly deed:
Inquire for peace and quietnesse,
and follow it with speed.
15 For why? the eyes of God above,
upon the just are bent:
His eares likewise do heare the plaint
of the poore innocent.

16 But he doth frown and bend his brows
upon the wicked traine:
And cuts away the memory
that should of them remaine.
17 But when the just do call and cry,
the Lord doth heare them so,
That out of paine and misery
forthwith he lets them go.

18 The Lord is kinde and straight at hand
to such as be contrite:
He saves also the sorrowfull,
the poore and meeke in sprite.
19 Full many be the miseries,
that righteous men do suffer:
But out of all adversities
the Lord doth them deliver.

20 The Lord doth so preserve and keep
their very bones alway:
That not so much as one of them
doth perish or decay.
21 The sin shall slay the wicked man,
which he himself hath wrought:
And such as hate the righteous man,
shall soon be brought to nought.

22 But they that feare the living Lord,
the Lord doth save them sound:
And who that put their trust in him,
nothing shall them confound.

PSALM xxxv. I.H.

LOrd plead my cause against my foes,
confound their force and might:
Fight on my part against all those
that seek with me to fight.
2 Lay hand upon the speare and shield,
thy self in armour dresse:
Stand up for me and fight the field,
to help me from distresse.

3 Gird on thy sword, and stop the way,
mine enemies to withstand:
That thou unto my soule maist say,
lo I thy help at hand.
4 Confound them with rebuke and blame
that seek my soule to spill:

Let them turn back and flee with shame,
that think to work me ill.

5 Let them disperse and flee abroad,
as winde doth drive the dust:
And that the Angel of our God
their might away may thrust.
6 Let all their waies be void of light,
and slippery like to fall:
And send thine Angel with thy might,
to persecute them all.

7 For why? without my fault they have
in secret set their grin:
And for no cause have dig'd a cave
to take my soule therein.
8 When they think least and have no care,
O Lord destroy them all:
Let them be trapt in their own snare,
and in their mischiefe fall.

9 And let my soule with heart and voice
in God have joy and wealth:
That in the Lord I may rejoyce,
and in his saving health.
10 And then my bones shall speak and say,
my parts shall all agree:
O Lord though they do seem full gay,
what one is like to thee?

The second Part.

11 Thou dost defend the weak from them
that are both stout and strong:
And rid the poore from wicked men,
that spoile and do them wrong.
12 My cruell foes against me rise,
to witnesse things untrue,
And to accuse me they devise,
of things I never knew.

13 Where I to them did owe good will
they quit me with disdaine:
That they should pay my good with ill,
my soule doth sore complaine.
14 When they were sick I mourn'd there-
and clad my selfe in sack: (fore,
With fasting I did faint full sore,
to pray I was not slack.
15 As they had been my brethren dear
I did my selfe behave:
As one that maketh wofull chear
about his mothers grave.
16 But they at my disease did joy,
and gather on a rout:
Yea abject slaves at me did toy,
with mocks and checks full stout.

17 The belly-gods and flattering train
that all good things deride,
At me do grin with great disdain,
and pluck their mouthes aside.
18 Lord why wilt thou so long forbear,
why dost thou stay and pause?
O rid my soule, mine onely dear,
out of these Lions clawes.

19 And then will I give thanks to thee,
before the Church alwaies:
And where most of the people be,
there will I shew thy praise.
20 Let not my foes prevaile on me,
which hate me for no fault:
Nor let them wink or turne their eyes,
that causlesse me assault.

The third Part.

21 Of peace no word they think or say,
their talk is all untrue:
They still consult, and would betray
all those that peace ensue.
22 With open mouth they run at me,
they gape, they laugh, they fleere:
Well, well, say they, our eye doth see
the thing that we desire.

23 But Lord, thou seest what waies they
cease not my griefs to mend: (take,
Be not farre off, nor me forsake,
as men that faile their friend.
24 Awake, arise, and stir abroad,
defend me in my right:
Revenge my cause, my Lord, my God,
and aid me with thy might.

25 According to my righteousnesse,
my Lord God set me free:
And let them not their pride expresse,
nor triumph over me.
26 Let not their hearts rejoyce and cry,
there, there, all goeth trim:
Nor give them cause to say on high
we have our will on him.

27 Confound them with rebuke & shame
that joy when I do mourn:
And pay them home with spite & blame,
that brag at me with scorn.
28 Let them be glad and eke rejoyce,
which love mine upright way:
And they all times with heart and voice,
shall praise the Lord, and say,

29 Great is the Lord and doth excell,
for why? he doth delight
To see his servants prosper well,
that is his pleasant sight.
30 Wherefore my tongue I will apply,
thy righteousnesse to praise:
Unto the Lord my God will I
sing laud and praise alwaies.

PSALM xxxvj. *I.H.*

THe wicked with his works unjust
doth thus perswade his heart:
That of the Lord he hath no trust,
his feare is set apart.
2 Yet doth he joy in his estate,
to walk as he began
So long till he deserve the hate
of God and eke of man.

3 His words are wicked, vile, and naught,
his tongue no truth doth tell:
Yet at no hand will he be taught
which way he may do well.
4 When he should sleepe then doth he
his mischiefs to fulfill: (muse
No wicked waies doth he refuse,
nor nothing that is ill.

5 But Lord thy goodnesse doth ascend
above the heavens hie,
So doth thy truth it selfe extend
unto the cloudie skie.
6 Much more than hils so high and steep,
thy justice is exprest:
Thy judgements like to seas most deep,
thou sav'st both man and beast.

7 Thy mercy is above all things,
O God it doth excell:
In trust whereof as in thy wings,
the sonnes of men shall dwell.
8 Within thy house they shall be fed,
with plenty at their will:
Of all delights they shall be sped,
and take thereof their fill.

9 For why? the well of life so pure
doth ever flow from thee:
And in thy light we are full sure
the lasting light to see.
10 From such as thee desire to know,
let not thy grace depart:
Thy righteousnesse declare and shew
to men of upright heart.

11 Let not the proud on me prevaile,
O Lord of thy good grace:
Nor let the wicked me assaile,
to throw me out of place.
12 But they in their device shall fall,
that wicked works maintaine:
They shall be overthrown withall,
and never rise againe.

PSALM xxxvij. *W.W.*

Grudge not to see the wicked men,
in wealth to flourish still:
Nor yet envy such as to ill
have bent and set their will.
2 For as greene grasse and flourishing (herbes
are cut and wither away:
So shall their great prosperity
soone passe, fade and decay.

3 Trust thou therefore in God alone,
to do well give thy minde:
So shalt thou have the land as thine,
and there sure food shalt finde.
4 In God set all thy hearts delight,
and look what thou wouldst have,
Or else canst wish in all the world,
thou needst it not to crave.

5 Cast both thy self and thine affairs,
on God with perfect trust:
And thou shalt see with patience,
the effect both sure and just.
6 Thy perfect life and godly name,
he will cleare as the light:
So that the Sun even at noone daies,
shall not shine half so bright.

7 Be still therefore and stedfastly
on God see thou wait then:
Not shrinking for the prosperous state
of lewd and wicked men.

8 Shake off despight, envy and hate,
at least in any wise:
Their wicked works avoid and flee
and follow not their guise.

9 For every wicked man will God
destroy both more and lesse:
But such as trust in him are sure
the land for to possesse.
10 Watch but a while and thou shalt see
no more the wicked traine:
No not so much as house or place
where once he did remaine.

The second Part.

11 But mercifull and humble men
enjoy shall sea and land:
In rest and peace they shall rejoyce,
for nought shall them withstand.
12 The lewd men and malicious,
against the just conspire:
They gnash their teeth at him as men
which do his bane desire.

13 But while that lewd men thus do think,
the Lord laughs them to scorne:
For why, he sees the terme approach,
when they shall sigh and mourne.
14 The wicked have their swords out-
their bowe eke have they bent: (drawn
To overthrow and kill the poore,
as they the right way went.

15 But the same sword shall pierce their
which was to kill the just: (heart,
Likewise the bowe shall break to shivers
wherein they put their trust.
16 Doubtlesse the just mans poor estate
is better a great deale more:
Then all these lewd and wicked mens
rich pomp and heaped store.

17 For be their power never so strong,
God will it overthrow:
Where contrary he doth preserve
the humble men and low.
18 He sees by his great providence,
the good mens trade and way:
And will give them inheritance,
which never shall decay.

19 They shall not be discouraged,
when some are hard bestead:
When other shall be hunger-bit,
they shall be glad and fed.
20 For whosoever wicked is,
and enemy to the Lord:
Shal quaile, yea melt even as lambs greafe
or smoke that flies abroad.

The third Part.

21 Behold the wicked borrowes much,
and never paies againe:
Whereas the just by liberall gifts,
makes many glad and faine.
22 For they whom God doth blesse shall
the land for heritage. (have
And they whom he doth curse likewise
shall perish in his rage.

23 The Lord the just mans waies doth
and gives him good successe: (guide
To every thing he takes in hand,
he sendeth good addresse.
24 Though that he fall, yet is he sure
not utterly to quail:
Because the Lord puts out his hand
at need and doth not fail.

25 I have beene young and now am old,
yet did I never see:
The just man left, nor yet his seed
to beg for misery;
26 But gives alwaies most liberally,
and lends whereas is need:
His children and posterity
receive of God their meed.

27 Flee vice therefore and wickednesse,
and vertue do embrace:
So shall God grant thee long to have
on earth a dwelling place.
28 For God so loveth equity,
and shewes to his such grace:
That he preserveth them alway:
but stroyes the wicked race.

29 Whereas the good and godly men
inherit shall the land:
Having as Lords all things therein
in their own power and hand.
30 The just mans mouth doth ever speak
of matters wise and hie:
His tongue doth talke to edifie,
with truth and equity.

31 For in his heart the law of God
his Lord doth still abide:
So that where ever he goes or walks,
his foot can never slide.
32 The wicked like a ravening wolf,
the just man doth beset:
By all means seeking him to kill,
if he fall in his net.

The fourth Part.

33 Though he should fall into his hands
yet God would succour send:
Though men against him sentence give,
God would him yet defend.
34 Wait thou on God and keep his way,
he shall preserve thee then
The earth to rule, and thou shalt see
destroid these wicked men.

35 The wicked have I seen most strong,
and plac'd in high degree:
Flourishing in all wealth and store,
as doth the Lawrell-tree.
36 But suddenly he past away,
and lo he was quite gone:
Then I him sought, but could not finde
the place where dwelt such one.

37 Mark and behold the perfect man,
how God doth him increase:
For the just man shall have at length
great joy with rest and peace.
38 As for transgressours, wo to them,
destroid they shall all be:
God will cut off their budding race,
and rich posterity.

39 But the salvation of the just
doth come from God above:
Who in their trouble sends them aid
of his meere grace and love.
40 God doth them help, save and deliver
from lewd men and unjust:
And still will save them whilst that they
in him do put their trust.

PSALM xxxviij. *I.H.*

Put me not to rebuke O Lord,
in thy provoked ire:
Ne in thy heavy wrath O Lord,
correct me I desire.
2 Thine arrows do stick fast in me
thy hand doth presse me sore:
And in my flesh no health at all
appeareth any more.

3 And all this is by reason of
the wrath that I am in:
Nor any rest is in my bones,
by reason of my sin.
4 For lo my wicked doings (Lord)
above my head are gone:
A greater load than I can beare,
they lie me sore upon.

5 My wounds stink and are festred so,
as loathsome is to see:
Which all through mine own foolishnes
betideth unto me.
6 And I in carefull wise am brought
in trouble and distresse:
That I go wailing all the day
in dolefull heavinesse.

7 My loynes are fil'd with sore disease,
my flesh hath no whole part:
8 I feeble am and broken sore,
I roare for griefe of heart.
9 Thou know'st (Lord) my desire, my
are open in thy sight. (groans
10 My heart doth pant, my strength doth
mine eyes have lost their light. (fail

11 My lovers and my wonted friends
stand looking on my wo:
And eke my kinsmen farre away
are me departed fro.
12 They that did seek my life, laid snares,
and they that sought the way
To do me hurt, spake lies and thought
on mischiefe all the day.

The second Part.

13 But as a deafe man I became,
that cannot heare at all:
14 And as one dumbe, that opens not
his mouth to speak withall.
15 For all my confidence O Lord
is wholly set on thee:
O Lord thou Lord that art my God,
thou shalt give eare to me.

16 This did I crave, that they my foes
triumph not over me:

For when my foot did ſlip, then they
did joy my fall to ſee.
17 And truly I poore wretch am ſet,
in place, a wofull wight:
And eke my grievous heavineſſe
is ever in my ſight.

18 For while that I my wickedneſſe
in humble wiſe confeſſe:
And while I for my ſinfull deeds,
my ſorrowes do expreſſe.
19 My foes do ſtill remaine alive,
and mighty are alſo:
And they that hate me wrongfully,
in number hugely grow.

20 They ſtand againſt me that my good
with evill do repay:
Becauſe that good and honeſt things
I do enſue alway.
21 Forſake me not, O Lord my God,
be thou not farre away:
22 Haſte me to help, my Lord, my God,
my ſafety and my ſtay.

PSALM xxxix. *I.H.*

I Said I will look to my waies,
for feare I ſhould go wrong:
I will take heed all times that I
offend not with my tongue.
2 As with a bit I will keep faſt
my mouth with force and might:
Not once to whiſper all the while
the wicked are in ſight.

3 I held my tongue, and ſpake no word,
but kept me cloſe and ſtill:
Yea from good talk I did refrain,
but ſore againſt my will.
4 My heart waxt hot within my breſt,
with muſing, thought, and doubt:
Which did increaſe and ſtirre the fire,
at laſt theſe words burſt out.

5 Lord number out my life and daies
which yet I have not paſt:
So that I may be certifi'd,
how long my life ſhall laſt.
6 Lord thou haſt pointed out my life,
in length much like a ſpan:
Mine age is nothing unto thee,
ſo vaine is every man.

7 Man walketh like a ſhade, and doth
in vaine himſelfe anoy:
In getting goods and cannot tell
who ſhall the ſame enjoy.
8 Now Lord ſith things this wiſe do frame
what help do I deſire?
Of truth my help doth hang on thee,
I nothing elſe require.

The ſecond Part.

9 From all the ſins that I have done,
Lord quit me out of hand:
And make me not a ſcorne to fools
that nothing underſtand.
10 I was as dumbe, and to complain
no trouble might me move:
Becauſe I knew it was thy work
my patience for to prove.

11 Lord take from me thy ſcourge and (plague
I can them not withſtand:
I faint and pine away for fear
of thy moſt heavy hand.
12 When thou for ſin doſt man rebuke,
he waxeth wo and wan:
As doth a cloth that moths have fret,
ſo vaine a thing is man.

13 Lord heare my ſuit, and give good heed
regard my teares that fall:
I ſojourne like a ſtranger here,
as did my fathers all.
14 O ſpare a little, give me ſpace
my ſtrength for to reſtore:
Before I go away from hence,
and ſhall be ſeene no more.

PSALM xl. *I.H.*

I Waited long and ſought the Lord,
and patiently did beare:
At length to me he did accord,
my voice and cry to heare.
2 He pluck'd me from the lake ſo deep,
out of the mire and clay:
And on a rock he ſet my feet,
and he did guide my way.

3 To me he taught a Pſalme of praiſe,
which I muſt ſhew abroad:
And ſing new ſongs of thanks alwaies
unto the Lord our God.
4 When all the folk theſe things ſhall ſee
as people much afraid:
Then they unto the Lord will flee,
and truſt upon his aid.

5 O bleſt is he whoſe hope and heart
doth in the Lord remaine:
That with the proud doth take no part,
nor ſuch as lie and faine.
6 For Lord my God thy wondrous deeds
in greatneſſe far do paſſe:
Thy favour towards us exceeds
all things that ever was.

7 When I intend and do deviſe
thy works abroad to ſhow:
To ſuch a reckoning they do riſe,
thereof no end I know.
8 Burnt-offrings thou delighteſt not in,
I know thy whole deſire:
With ſacrifice to purge his ſin,
thou doſt no man require.

9 Meat-offerings and ſacrifice
thou wouldſt not have at all:
But thou (O Lord) haſt open made
mine eares to heare withall.
10 But then ſaid I, behold and look,
I come a meane to be:
For in the volume of thy book
thus it is ſaid of me.

11 That I (O Lord) ſhould do thy minde
which thing doth like me well:

Fo

For in my heart thy law I finde,
fast placed there to dwell.
12 Thy justice and thy righteousnesse
in great resorts I tell:
Behold my tongue no time doth cease
O Lord thou know'st full well.

The second Part.

13 I have not hid within my brest
thy goodnesse as by stealth:
But I declare and have exprest
thy truth and saving health.
14 I kept not close thy loving minde,
that no man should it know:
The trust that in thy truth I finde,
to all the Church I show.
15 Thy tender mercy (Lord) from me
withdraw thou not away,
But let thy love and verity
preserve me still for aye.
16 For I with mischiefs many a one
am sore beset about:
My sins increase, and so come on,
I cannot spie them out.
17 For why? in number they exceed
the haires upon my head:
My heart doth faint for very dread,
that I am almost dead.
18 With speed send help and set me free,
O Lord I thee require:
Make haste with aid to succour me,
O Lord at my desire.
19 Let them sustaine rebuke and shame,
that seek my soule to spill:
Drive back my foes, and them defame,
that wish and would me ill.
20 For their ill feats do them descrie,
that would deface my name:
Alwaies at me they raile and cry,
fie on him, fie for shame.
21 Let them in thee have joy and wealth
that seek to thee alwaies:
That those that love thy saving health,
may say, to God be praise.
22 But as for me, I am but poore,
opprest and brought full low:
Yet thou O Lord wilt me restore
to health full well I know.
23 For why thou art my hope and trust,
my refuge, help and stay:
Wherefore my God, as thou art just,
with me no time delay.

PSALM xlj. *T.S.*

THe man is blest that carefull is,
the needy to consider:
For in the season perillous
the Lord will him deliver.
The Lord will make him safe & sound,
and happy in the land:
And he will not deliver him
into his enemies hand.
And in his bed when he lies sick,
the Lord will him restore:
And thou O Lord wilt turne to health
his sicknesse and his sore.
4 Then in my sicknesse thus said I,
have mercy Lord on me:
And heale my soule, which is full wo
that I offended thee.
5 Mine enemies wish'd me ill in heart
and thus of me did say:
When shall he die, that all his name
may vanish quite away?
6 And when they come to visit me,
they ask if I do well:
But in their hearts mischief they hatch,
and to their mates it tell.
7 They bite their lips and whisper so,
as though they would me charm:
And cast their fetches how to trap
me with some deadly harm.
8 Some grievous sin hath brought him to
this sicknesse say they plain:
He is so low, that without doubt
rise can he not again.
9 The man also that I did trust,
with me did use deceit:
Who at my table ate my bread,
the same for me laid wait.
10 Have mercy Lord on me therefore,
and let me be preserv'd:
That I may render unto them
the things they have deserv'd.
11 By this I know assuredly
to be belov'd of thee:
When that mine enemies have no cause
to triumph over me.
12 But in my right thou hast me kept,
and maintained alway:
And in thy presence place assign'd
where I shall dwell for aye.
13 The Lord the God of Israel
be praised evermore,
Even so be it (Lord) will I say,
even so be it therefore.

PSALM xlij. *I.H.*

LIke as the Hart doth breath & bray,
the well-springs to obtaine:
So doth my soule desire alway,
with thee Lord to remaine.
2 My soule doth thirst, and would draw (neat
the living God of might:
O when shall I come and appear
in presence of his sight?
3 The teares all times are my repast,
which from mine eyes do slide:
When wicked men cry out so fast,
where now is God thy guide?
4 Alas what grief is it to think
what freedome once I had?
Therefore my soule, as at pits brink,
most heavie is and sad.
When I did march in good aray,
furnished with my train:
Unto the Temple was our way,
with songs and hearts most fain.

5 My

5 My soul why art thou sad alwaies,
and fretst thus in my brest?
Trust still in God, for him to praise
I hold it ever best.

By him I have succor at need,
against all paine and grief:
He is my God which with all speed
will haste to send relief.
6 And thus my soule within me Lord,
doth faint to think upon
The land of Jordan, and record
the little hill Hermon.

The second Part.

7 One grief another in doth call
as clouds burst out their voices
The flouds of evil that do fall,
run over me with noise,
8 Yet I by day felt his goodnesse,
and help at all assaies:
Likewise by night I did not cease
the living God to praise.

9 I am perswaded thus to say
to him with pure pretence:
O Lord thou art my guide and stay,
my rock and sure defence.
Why do I then in pensivenesse,
hanging the head thus walk?
While that mine enemies me oppresse,
and vexe me with their talk.

10 For why? they pierce my inward parts
with pangs to be abhor'd:
When they cry out with stubborn hearts,
where is thy God thy Lord?
11 So soon why dost thou faint and quail,
my soule with paine opprest?
With thoughts why dost thy self assail,
so sore within my brest?

12 Trust in the Lord thy God alwaies,
and thou the time shalt see
To give him thanks with laud and praise,
for health restor'd to thee.

PSALM xliij. *T.S.*

Judge and revenge my cause O Lord,
from them that evil be:
From wicked and deceitfull men,
O Lord deliver me.
2 For of my strength thou art the God,
why putst thou me thee fro?
And why walk I so heavily
oppressed with my foe?

Send out thy light and eke thy truth,
and lead me with thy grace:
Which may conduct me to thy hill,
and to thy dwelling place.
4 Then shall I to the altar go
of God my joy and cheare:
And on my harp give thanks to thee,
O God my God most deare.
5 Why art thou then so sad my soul,
and fretst thus in my brest?
Still trust in God, for him to praise
I hold it alwaies best.
6 By him I have deliverance
against all paine and grief:
He is my God which doth alwaies
at need send me relief.

PSALM xliiij. *T.S.*

Our eares have heard our fathers tell
and reverently record
The wondrous works that thou hast done
in alder time O Lord.
2 How thou didst cast the Gentiles out
and stroidst them with strong hand:
Planting our fathers in their place,
and gav'st to them their land.

3 They conquered not by sword nor (strength,
the land of thy behest:
But by thy hand, thy arm, and grace,
because thou lov'dst them best.
5 Thou art my King, O God, that holp
Jacob in sundry wise:
5 Led with thy power, we threw down (such
as did against us rise.

6 I trusted not in bowe nor sword,
they could not save me sound:
7 Thou keptst us from our enemies rage,
thou didst our foes confound.
8 And still we boast of thee our God,
and praise thy holy Name:
9 Yet now thou go'st not with our host
but leavest us to shame.

10 Thou mad'st us flee before our foes,
and so were over-trod:
Our enemies rob'd and spoil'd our goods
when we were sperst abroad.
11 Thou hast us given to our foes,
as sheep for to be slain:
Amongst the heathen every where
scattred we do remain.

12 Thy people thou hast sold like slaves,
and as a thing of nought:
For profit none thou hadst thereby,
no gaine at all was sought.
13 And to our neighbours thou hast made
of us a laughing stock:
And those that round about us dwell,
at us do grin and mock.

The second Part.

14 Thus we serve for none other use,
but for a common talk:
They mock, they scorn, they nod their (heads
where ere they go or walk.
15 I am asham'd continually
to heare these wicked men:
Yea so I blush that all my face
with red is covered then.

16 For why? we heare such slanderous (words
such false reports and lies:
That death it is to see their wrongs,
their threatnings and their cries.
17 For all this we forget not thee,
nor yet thy covenant brake:
18 We turn not back our hearts from (thee,
nor yet thy paths forsake.

19 Yet

19 Yet thou hast trod us down to dust,
where dens of dragons be:
And covered us with shade of death,
and great adversity.
20 If we had our Gods name forgot,
and help of Idols sought,
21 Would not God then have tri'd this
for he doth know our thought.

22 Nay, nay, for thy Names sake O Lord,
alwayes are we slain thus:
As sheep unto the shambles sent,
right so they deale with us.
23 Up Lord, why sleepest thou? awake,
and leave us not for all:
24 Why hidest thou thy countenance,
and dost forget our thrall.

25 For down to dust our soul is brought,
and we now at last cast:
Our belly like as it were glu'd,
unto the ground cleaves fast.
26 Rise up therefore for our defence,
and help us (Lord) at need:
We thee beseech for thy goodnesse,
to rescue us with speed.

PSALM xlv. I.H.

MY heart doth take in hand,
some godly song to sing:
The praise that I shall shew therein,
pertaineth to the King.
2 My tongue shall be as quick,
his honour to indite,
As is the pen of any scribe,
that useth fast to write.

3 O fairest of all men,
thy speech is pleasant pure:
For God hath blessed thee with gifts,
for ever to endure.
4 About thee gird thy sword,
O Prince of might elect:
With honour, glory, and renown
thy person pure is deckt.

5 Go forth with godly speed,
with meeknesse, truth and right:
And thy right hand shall thee instruct
in works of dreadfull might.
6 Thine arrowes sharp, and keen
their hearts so sore shall sting:
That folk shall fall and kneele to thee,
yea all thy foes O King.

7 Thy royall seat O Lord,
for ever shall remain:
Because the Scepter of thy Realm
doth righteousnesse maintain.
8 Because thou lov'st the right,
and dost the ill detest:
God even thy God hath nointed thee
with joy above the rest.

9 With myrrhe and savours sweet
thy clothes are all bespread:
When thou dost from thy palace passe,
therein to make thee glad.
10 Kings daughters do attend
in fine and rich aray:
At thy right hand the Queene doth stand
in gold and garments gay.

The second Part.

11 O daughter take good heed,
incline and give good eare:
Thou must forget thy kinred all,
and fathers house most deare.
12 Then shall the King desire
thy beauty fair and trim:
For why? he is the Lord thy God,
and thou must worship him.

13 The daughters then of Tyre
with gifts full rich to see:
And all the wealthy of the land
shall make their suit to thee.
14 The daughter of the King
is glorious to behold:
Within her closet she doth sit
all deckt in beaten gold.

15 In robes well wrought with needle,
and many a pleasant thing:
With Virgins faire on her to wait,
she cometh to the King.
16 Thus are they brought with joy,
and mirth on every side
Into the palace of the King,
and there they do abide.

17 In stead of parents left,
(O Queen the case so stands)
Thou shalt have sonnes whom thou maist set,
as Princes in all lands.
18 Wherefore thy holy Name,
all ages shall record:
The people shall give thanks to thee,
for evermore O Lord.

PSALM xlvj. I.H.

THe Lord is our defence and aid,
the strength whereby we stand:
When we with wo are much dismaid
he is our help at hand.
2 Though th'earth remove we will not fear,
though hils so high and steep
Be thrust and hurled here and there,
within the sea so deep.

3 No though the waves do rage so sore,
that all the banks it spills:
And though it overflow the shore,
and beat down mighty hils.
4 For one faire floud doth send abroad
his pleasant streames apace:
To fresh the City of our God,
and wash his holy place.
5 In midst of her the Lord doth dwell,
she can no whit decay:
All things against her that rebell,
the Lord will truly slay.
6 The heathen folk the kingdoms fear,
the people make a noise:
The earth doth melt, and not appear,
when God puts forth his voice.
7 The Lord of hosts doth take our part,
to us he hath an eye:

Our hope of health with all our heart,
on Jacobs God doth lie.
8 Come hear & see with minde & thought
the working of our God:
What wonders he himself hath wrought
in all the world abroad.

9 By him all wars are husht and gone,
which countries did conspire:
Their bows he brake, and spears each one
their chariots burnt with fire.
10 Leave off therefore (saith he) and know
I am a God most stout:
Among the heathen high and low,
and all the earth throughout.

11 The Lord of hosts doth us defend,
he is our strength and tower:
On Jacobs God we do depend,
and on his might and power.

PSALM xlvij. I.H.

YE people all with one accord,
clap hands and eke rejoyce:
Be glad and sing unto the Lord,
with sweet and pleasant voice.
2 For high the Lord and dreadfull is
with wonders manifold:
A mighty King he is truly,
in all the earth extold.

3 The people shall he make to be
unto our bondage thrall:
And underneath our feet he shall
the nations make to fall.
4 For us the heritage he chose,
which we possesse alone:
The flourishing worship of Jacob,
his well-beloved one.

5 Our God ascended up on high,
with joy and pleasant noise:
The Lord goes up above the skie,
with trumpets royall voice.
6 Sing praises to our God, sing praise,
sing praises to our King:
7 For God is King of all the earth,
all skilfull praises sing.

8 God on the heathen reigns, and sits
upon his holy throne:
The Princes of the people have
them joyned every one
9 To Abrahams people, for our God
which is exalted high,
As with a buckler doth defend
the earth continually.

PSALM xlviij. I.H.

GReat is the Lord, & with great praise
to be advanced still:
Within the City of our God,
upon his holy hill.
2 Mount Sion is a pleasant place,
it gladdeth all the land:
The City of the mighty King
on her north side doth stand.
3 Within the palaces thereof,
God is a refuge known:

For lo the Kings are gathered, and
together they are gone.
4 But when they did behold it so,
they wondred and they were
Astonied much, and suddenly
were driven back with feare.

5 Great terror there on them did fall,
for very wo they cry,
As doth a woman when she shall
go travell by and by.
6 As thou with Eastern winde the ships
upon the sea dost break,
So they were stroid, and even as
we heard our fathers speak.

7 So in the City of the Lord,
we saw as it was told:
Yea in the City which our God,
for ever will uphold.
8 O Lord we wait and do attend
on thy good help and grace:
For which we do all times attend
within thy holy place.

9 O Lord according to thy Name
for ever is thy praise:
And thy right hand O Lord is full
of righteousnesse alwaies.
10 Let for thy judgements Sion Mount
fulfilled be with joyes:
And eke of Juda grant, O Lord,
the daughters to rejoyce.

11 Go walk about all Sion hill,
yea round about her go:
And tell the towers that thereupon
are builded on a row.
12 And mark ye well her bulwarks all,
behold her towers there:
That ye may tell thereof to them,
that after shall be here.

13 For this God is our God, our God
for evermore is he:
Yea and unto the death also
our guider shall he be.

PSALM xlix. I.H.

ALl people hearken and give ear
to that that I shall tell:
2 Both high and low, both rich and poor
that in the world do dwell.
3 For why? my mouth shal make discourse
of many things right wise:
In understanding shall my heart
his study exercise.

4 I will incline mine ears to know
the parable so dark:
And open all my doubtfull speech
in meter on my harp.
5 Why should I fear affliction,
or any carefull toil:
Or else my foes which at my heels
are prest my life to spoil.

6 For as for such as riches have,
Wherein their trust is most:

And they which of their treasures great,
themselves do brag and boast.
7 There is not one of them that can,
his brothers death redeem:
Or that can give a price to God,
sufficient for him.

8 It is too great a price to pay,
none can thereto attaine:
Or that he might his life prolong,
or not in grave remaine.
9 They see wise men as well as fools,
subject unto deaths bands:
And being dead strangers possesse
their goods, their rents, their lands.

10 Their care is to build houses fair,
and so determine sure,
To make their name right great on earth
for ever to endure.
11 Yet shall no man alwaies enjoy
high honours, wealth, and rest:
12 But shall at length taste of deaths cup
as well as the brute beast.

The second Part.

13 And though they try their foolish thoughts
to be most lewd and vain:
Their children yet approve their talk
and in like sin remain.
14 As sheep into the fold are brought
so shall they into grave:
Death shall them eat, and in that day
the just shall Lordship have.

Their image and their royall port
shall fade and quite decay:
Whenas from house to pit they passe,
with wo and weale away.
15 But God will surely preserve me
from death and endlesse pain:
Because he will of his good grace,
my soule receive again.

16 If any man waxe wondrous rich,
feare not I say therefore:
Although the glory of his house
increaseth more and more.
17 For when he dies, of all these things
nothing shall he receive:
His glory will not follow him,
his pomp will take her leave.

18 Yet in this life he takes himself
the happiest under Sun:
And others likewise flatter him,
saying all is well done.
19 And presuppose he live as long
as did his fathers old:
Yet must he needs at length give place,
and be brought to deaths fold.

20 Thus man to honour God hath brought
yet doth he not consider:
But like brute beasts so doth he live
which turn to dust and powder.

PSALM L. W.W.

THe mighty God,
th'Eternall hath thus spoke,
And all the world
he will call and provoke:
Even from the East,
and so forth to the West:
2 From towards Sion,
which place he liketh best,
God will appear
in beauty most excellent:
Our God will come
before that long time be spent.

3 Devouring fire
shall go before his face,
A great tempest
shall round about him trace.
4 Then shall he call
the earth and heavens bright,
To judge his folk
with equity and right.
5 Saying, go to,
and now my Saints assemble:
My pact they keep,
their gifts do not dissemble.

6 The heavens shall
declare his righteousnesse,
For God is Judge
of all things more and lesse.
7 Hear my people,
for I will now reveal:
List Israel,
I will thee nought conceal:
Thy God, thy God
am I and will not blame thee,
8 For giving not
all manner offerings to me.

9 I have no need
to take of thee at all,
Goats of thy fold,
or Calf out of thy stall,
10 For all the beasts
are mine within the woods:
On thousand hils
cattell are mine own goods.
11 I know for mine
all birds that are on mountains:
All beasts are mine,
which haunt the fields or fountains.

12 Hungry if I were,
I would not thee it tell:
For all is mine
that in the world doth dwell.
13 Eat I the flesh
of great Buls or Bullocks?
Or drink the bloud
of Goats and of the flocks?
14 Offer to God
praise and hearty thanksgiving:
And pay thy vows
unto God ever-living.

15 Call upon me,
when troubled thou shalt be:
Then will I help,
and thou shalt honour me.
16 To the wicked,
thus saith th'Eternall God,

Why dost thou preach
my lawes and hests abroad?
17 Seeing thou hast
them with thy mouth abused,
And hat'st to be
by discipline reformed.

My words I say,
thou dost reject and hate.
18 If that thou see
a thiefe, as with thy mate
Thou run'st with him,
and so your prey do seek:
And art all one
with bawds and ruffians eke.
19 Thou giv'st thy selfe
to backbite and to slander:
And how thy tongue
deceives, it is a wonder.

20 Thou sittest musing,
thy brother how to blame:
And how to put
thy mothers sonne to shame,
21 These things thou didst
and whilst I held my tongue;
Thou didst me judge,
because I staid so long,
Like to thy selfe:
yet though I kept long silence:
Once shalt thou feel
of thy wrongs just recompence.

22 Consider this,
ye that forget the Lord:
And feare not when
he threatneth with his word:
Lest without help
I spoile you as a prey:
23 But he that thanks
offer'th, praiseth me aye;
Saith the Lord God,
and he that walketh this trace,
I will him teach
Gods saving health to imbrace.

Another of the same by *I.H.*

THe God of gods, the Lord,
hath cal'd the earth by name:
From whence the Sun doth rise, unto
the setting of the same.
2 From Sion his faire place,
his glory bright and clear,
The perfect beauty of his grace,
from thence it did appear.

3 Our God shall come in haste,
to speake he shall not doubt:
Before him shall the fire waste,
and tempest round about.
4 The heavens from on high,
the earth below likewise
He will call forth, to judge and trie,
his folk he doth devise.

5 Bring forth my Saints, saith he,
my faithfull flock so dear:
Which are in band and league with me,
my law to love and fear.

6 And when these things are tride,
the heavens shall record
That God is just, and all must bide
the judgement of the Lord.

7 My people, O give heed,
Israel to thee I cry:
I am thy God, thy help at need,
thou canst it not deny.
8 I do not say to thee,
thy sacrifice is slack:
Thou offerest daily unto me
much more then I do lack.

9 Think'st thou that I do need
thy cattell young or old?
Or els so much delight to feed
on Goats out of thy fold?
10 Nay, all the beasts are mine,
in woods that eat their fills:
And thousands more of neat and kine,
that run wilde on the hils.

The second Part.

11 The birds that build on high,
in hils and out of sight,
And beasts that in the fields do lie,
are subject to my might.
12 Then though I hungred sore,
what need I ought of thine?
Sith that the earth with her great store,
and all therein is mine?

13 To Buls flesh have I minde,
to eat it dost thou think?
Or such a sweetnesse do I finde,
the bloud of Goats to drink?
14 Give to the Lord his praise,
with thanks to him apply:
And see thou pay thy vowes alwaies
unto the God most high.

15 Then seek and call to me,
when ought would work thee blame!
And I will sure deliver thee,
that thou maist praise my Name.
16 But to the wicked train,
which talk of God each day,
And yet their works are foule and vain,
to them the Lord will say,

17 With what face darest thou
my word once speak or name?
Why doth thy talk my law allow?
thy deeds deny the same.
18 Whereas for to amend
thy life thou art so slack:
My word the which thou dost pretend,
is cast behinde thy back.

The third Part.

19 When thou a thief dost see,
by theft to live in wealth:
With him thou runst, and dost agree
likewise to thrive by stealth.
20 When thou dost them behold,
that wives and maids defile:
Thou lik'st it well, and waxest bold,
to use that life most vile.
21 Thy lips thou dost apply,

to slander and defame:
Thy tongue is taught to craft and lie,
and still doth use the same.
22 Thou studiest to revile
thy friends to thee so neare:
With slander thou wouldst needs defile
thy mothers sonne most deare.

23 Hereat while I do wink,
as though I did not see:
Thou goest on still, and so dost think
that I am like to thee.
24 But sure I will not let
to strike when I begin:
Thy faults in order I will set,
and open all thy sin.

25 Mark this I you require,
that have not God in minde:
Lest when I plague you in mine ire,
your help be far to finde.
26 He that doth give to me
the sacrifice of praise,
Doth please me well: and he shall see
to walk in godly waies.

PSALM lj. W.W.

O Lord consider my distresse,
and now with speed some pity take,
My sins deface, my faults redresse,
good Lord for thy great mercies sake.
2 Wash me O Lord, and make me clean
from this unjust and sinfull act:
And purifie yet once again
my hainous crime and bloudy fact.

3 Remorse and sorrow do constrain
me to acknowledge mine excesse:
My sin alas doth still remain
before my face without release.
4 For thee alone I have offended,
committing evil in thy sight:
And if I were therefore condemned,
yet were thy judgements just & right.

5 It is too manifest alas,
that first I was conceiv'd in sin:
Yea of my mother so borne was,
and yet vile wretch remaine therein.
6 Also behold Lord thou dost love
the inward truth of a pure heart:
Therefore thy wisdome from above
thou hast reveal'd me to convert.

7 If thou with hysop purge this blot,
I shall be cleaner then the glasse:
And if thou wash away my spot,
the snow in whitenesse shall I passe.
8 Therefore O Lord such joy me send,
that inwardly I may finde grace:
And that my strength may now amend,
which thou hast swag'd for my trespasse.

9 Turn back thy face and frowning ire,
for I have felt enough thy hand:
And purge my sins I thee desire,
which do in number passe the sand.
10 Make new my heart within my brest,
and frame it to thy holy will:
Thy constant Spirit in me let rest,
which may these raging enemies kill.

The second Part.

11 Cast me not Lord out from thy face,
but speedily my torments end:
Take not from me thy Spirit of grace,
which may from dangers me defend.
12 Restore me to those joyes againe,
which I was wont in thee to finde:
And let me thy free Spirit retaine,
which unto thee may stir my minde.

13 Thus when I shall thy mercies know,
I shall instruct others therein:
And men that are likewise brought low,
by mine example shall flee sin.
14 O God that of my health art Lord,
forgive me this my bloudy vice:
My heart and tongue shall then accord
to sing thy mercies and justice.

15 Touch thou my lips, my tongue untie,
O Lord which art the only key:
And then my mouth shall testifie,
thy wondrous works and praise alway.
16 And as for outward sacrifice,
I would have offered many a one:
But thou esteem'st them of no price,
and therein pleasure tak'st thou none.

17 The heavy heart, the minde opprest,
O Lord thou never dost reject:
And to speak truth it is the best,
and of all sacrifice th'effect.
18 Lord unto Sion turn thy face,
powre out thy mercies on thy hill:
And on Jerusalem thy grace,
build up the wals and love it still.

19 Thou shalt accept then our offrings
of peace and righteousnesse I say:
Yea calves and many other things,
upon thine altar will we lay.

Another of the same by *I.H.*

HAve mercy on me Lord after
thy great abounding grace:
After thy mercies multitude,
do thou my sins deface.
2 Yea wash me more from mine offence,
and cleanse me from my sin:
For I do know my faults, and still
my sin is in mine eyne.

3 Against thee, thee alone I have
offended in this case:
And evil have I done before
the presence of thy face.
4 That in the things that thou hast done
upright thou maist be tri'd:
And eke in judging that the doom
may passe upon thy side.

5 Behold in wickednesse my kinde
and shape I did receive:
And lo my sinfull mother eke
in sin did me conceive.

6 But lo the truth in inward parts
is pleasant unto thee:
And secrets of thy wisdom thou
revealed hast to me.

7 With hysop Lord besprinkle me
I shall be cleansed so:
Yea wash thou me and so I shall
be whiter then the snow.
8 Of joy and gladnesse make thou me
to hear the pleasant voice:
That so the brused bones which thou
hast broken may rejoyce.

9 From the beholding of my sins
Lord turn away thy face:
And all my deeds of wickednesse
do utterly deface:
10 O God create in me a heart
unspotted in thy sight:
And eke within my bowels Lord,
renew a stable sprite.

11 Ne cast me from thy sight nor take
thy holy spirit away:
The comfort of thy saving health
give me again I pray.
12 With thy free Spirit establish me,
and I will teach therefore
Sinners thy waies, and wicked shall
be turned to thy lore.

The second Part.

13 O God that art God of my health,
from bloud deliver me:
That praises of thy righteousnesse
my tongue may sing to thee.
14 My lips that yet fast closed be,
do thou O Lord unclose:
The praises of thy Majesty
my mouth shall so disclose.

15 I would have offered sacrifice,
if that had pleased thee:
But pleased with burnt-offerings
I know thou wilt not be.
16 A troubled spirit is sacrifice
delightfull in Gods eyes:
A broken and an humble heart,
God thou wilt not despise.

17 In thy good will deal gently Lord,
to Sion, and withall
Grant that of thy Jerusalem
upreard may be the wall.
18 Burnt-offerings, gifts and sacrifice
of justice in that day
Thou shalt accept, and calves they shall
upon thine altar lay.

PSALM lij. *I.H.*

WHy dost thou tyrant boast abroad,
thy wicked works to praise?
Dost thou not know there is a God,
whose mercies last alwaies?
2 Why doth thy minde yet still devise,
such wicked wiles to warp?
Thy tongue untrue in forging lies,
is like a rasor sharp.

3 On mischief why setst thou thy minde,
and wilt not walk upright?
Thou hast more lust false tales to finde,
than bring the truth to light.
4 Thou dost delight in fraud and guile,
in mischief, bloud and wrong:
Thy lips have learn'd the flattering stile
O false deceitfull tongue.

5 Therefore shall God for aye confound,
and pluck thee from thy place:
Thy seed root out from off the ground,
and so shall thee deface.
6 The just when they behold thy fall,
with fear will praise the Lord,
And in reproach of thee withall,
cry out with one accord:

7 Behold the man that would not take
the Lord for his defence:
But of his goods his god did make,
and trust his corrupt sense.
8 But I as Olive fresh and green,
shall spring and spread abroad:
For why? my trust all times hath been
upon the living God.

9 For this therefore will I give praise
to thee with heart and voice:
I will set forth thy Name alwaies,
wherein thy Saints rejoyce.

PSALM liij. *T.S.*

THe foolish man in that which he
within his heart hath said:
That there is any God at all,
hath utterly denaid.
2 They are corrupt, and they also
a hainous work have wrought:
Among them all there is not one
of good that worketh ought.

3 The Lord look'd down on sons of men
from heaven all abroad:
To see if any were that would
be wise and seek for God.
4 They are all gone out of the way,
they are corrupted all:
There is not one doth any good,
there is not one at all.

5 Do not all wicked workers know,
that they do feed upon
My people, as they feed on bread?
the Lord they call not on.
6 Even there they were afraid, and stood
with trembling all dismaid:
Whereas there was no cause at all,
why they should be afraid.

7 For God his bones that thee besieg'd,
hath scattered all abroad:
Thou hast confounded them, for they
rejected are of God.
8 O Lord give thou thy people health,
and thou O Lord fulfill
Thy promise made to Israel,
from out of Sion hill.

9 When God his people shall restore,
that erst were captive lad:
Then Jacob shall therein rejoyce,
and Israel shall be glad.

PSALM liv. I.H.

GOD save me for thy holy Name,
and for thy goodnesse sake:
Unto the strength (Lord) of the same,
I do my cause betake.
2 Regard O Lord and give an ear
to me when I do pray:
Bow down thy self to me and hear
the words that I do say.

3 For strangers up against me rise,
and tyrants vex me still,
Which have not God before their eyes,
they seek my soule to spill.
4 But lo my God doth give me aid,
the Lord is straight at hand:
With them by whom my soule is staid,
the Lord doth ever stand.

5 With plagues repay againe all those
for me that lie in wait:
And in thy truth destroy my foes
with their own snare and bait.
6 An offering of free heart and will,
then I to thee shall make:
And praise thy Name, for therein still
great comfort I do take.

7 O Lord at length do set me free
from them that craft conspire:
And now mine eye with joy doth see
on them my hearts desire.

PSALM lv. I.H.

O God give eare and do apply,
to heare me when I pray:
And when to thee I call and cry,
hide not thy self away.
2 Take heed to me, grant my request
and answer me againe:
With plaints I pray full sore opprest,
great grief doth me constrain.

3 Because my foes with threats and cries,
oppresse me through despight:
And so the wicked sort likewise
to vexe me have delight.
4 For they in counsell do conspire,
to charge me with some ill:
So in their hasty wrath and ire
they do pursue me still.

5 My heart doth faint for want of breath,
it panteth in my brest:
The terrours and the dread of death,
do work me much unrest.
6 Such dreadfull feare on me doth fall,
that I therewith do quake:
Such horrour whelmeth me withall,
that I no shift can make.

7 But I did say, who will give me
the swift and pleasant wings
Of some faire Dove, that I may flee,
And rest me from these things?

8 Lo then I would go farre away,
to flee I would not cease:
And I would hide my self and stay
in some great wildernesse.

9 I would be gone in all the haste,
and not abide behinde,
That I were quit and overpast
these blasts of boisterous winde.
10 Divide them Lord & from them pull
their devillish double tongue:
For I have spide their city full
of rapine, strife and wrong.

11 Which things both night and day (throughout
do close her as a wall:
In midst of her is mischief stout,
and sorrow eke withall.
12 Her inward parts are wicked plain,
her deeds are much too vile:
And in her streets there doth remain
all crafty fraud and guile.

The second Part.

13 If that my foes did seek my shame,
I might it well abide:
From open enemies check and blame,
somewhere I could me hide.
14 But thou it wast, my fellow dear,
which friendship didst pretend:
And didst my secret counsell hear,
as my familiar friend.

15 With whom I had delight to talk
in secret and abroad:
And we together oft did walk,
within the house of God.
16 Let death in haste upon them fall,
and send them quick to hell:
For mischief raigneth in the hall,
and parlour where they dwell.

17 But I unto my God will cry,
to him for help I flee:
The Lord will help me by and by,
and he will succour me.
18 At morning, noon, and evening tide,
unto the Lord I pray:
When I so instantly have cride,
he doth not say me nay.

19 To peace he shall restore me yet,
though warre be now at hand,
Although the number be full great,
that would against me stand.
20 The Lord that first and last doth raign
both now and evermore:
Will heare when I to him complain,
and punish them full sore.

21 For sure there is no hope that they
to turn will once accord:
For why? they will not God obey,
nor yet do feare the Lord. (hands
22 Upon their friends they laid their
which were in covenant knit,
Of friendship to neglect the bands,
they passe or care no whit.
(hearts,
23 While they have war within their

as butter are their words:
Although their words were smooth as (oyle,
they cut as sharp as swords.
24 Cast thou thy care upon the Lord,
and he shall nourish thee:
For in no wise will he accord
the just in thrall to see.

25 But God shall cast them deep in pit,
that thirst for blood alwaies:
He will no guilefull man permit
to live out half his daies.
26 Though such be quite destroid & gone,
in thee O Lord I trust:
I shall depend thy grace upon,
with all my heart and lust.

PSALM lvj. I. H.

HAve mercy Lord on me I pray,
for man would me devoure:
He fighteth with me day by day,
and troubleth me each houre.
2 Mine enemies daily enterprise
to swallow me outright:
To fight against me many rise,
O thou most high of might.

3 When they would make me most afraid
with boasts and brags of pride:
I trust in thee alone for aid,
by thee I will abide.
4 Gods promise I do minde and praise,
O Lord I stick to thee:
I do not care at all assaies,
what flesh can do to me.

5 What things I either did or spake,
they wrest them at their will:
And all the counsell that they take,
is how to work me ill.
6 They all consent themselves to hide,
close watch for me to lay:
They spie my paths, and snares have tide
to take my life away.

7 Shall they thus scape on mischief set?
thou God on them wilt frown:
For in his wrath he doth not let
to throw whole kingdomes down.
8 Thou seest how oft they made me flee,
and on my teares dost look:
Reserve them in a glasse by thee,
and write them in thy book.

9 When I do call upon thy Name,
my foes away do start:
I well perceive it by the same,
that God doth take my part.
10 I glory in the Word of God,
to praise it I accord:
With joy I will declare abroad
the promise of the Lord.
11 I trust in God, and yet I say,
as I before began:
The Lord he is my help and stay,
I do not care for man.
12 I will perform with heart so free,
to God my vowes alwaies:
And I O Lord all times to thee
will offer thanks and praise.

13 My soule from death thou dost defend
and keep it my feet upright:
That I before thee may ascend,
with such as live in light.

PSALM lvij. I. H.

TAke pitie for thy promise sake,
have mercy Lord on me:
For why? my soule doth her betake
unto the help of thee.
2 Within the shadow of thy wings,
I set my self full fast:
Till mischiefe, malice, and like things
be gone and over-past.

3 I call upon the God most high,
to whom I stick and stand:
I meane the God that will stand by
the cause I have in hand.
4 From heaven he hath sent his aid,
to save me from their spight,
That to devoure me have assaid,
his mercy, truth, and might.

5 I lead my life with Lions fell,
all set on wrath and ire;
And with such wicked men I dwell,
that fret like flames of fire.
6 Their teeth are speares & arrowes long,
as sharp as I have seen: (tongue
They wound and cut with their quick
like swords and weapons keen.

7 Set up and shew thy selfe O God,
above the heavens bright:
Exalt thy praise on earth abroad,
thy Majesty and might.
8 They lay their net and do prepare
a privy cave and pit:
Wherein they think my soule to snare,
but they are falne in it.

9 My heart is set to laud the Lord,
in him to joy alwaies:
My heart I say doth well accord
to sing his laud and praise.
10 Awake my joy, awake I say,
my Lute, my Harp, and string:
For I my selfe before the day,
will rise, rejoyce, and sing.

11 Among the people I will tell
the goodnesse of my God:
And shew his praise that doth excell
in heathen lands abroad.
12 His mercy doth extend as farre
as heavens all are high:
His truth as high as any starre,
that shineth in the skie.

13 Set forth and shew thy selfe O God,
above the heavens bright:
Extoll thy praise on earth abroad,
thy Majesty and might.

PSALM lviij. I. H.

YE Rulers that are put in trust,
to judge of wrong and right:
Be all your judgements true and just,
not knowing meed or might?

2 Nay in your hearts ye mark and muse
in mischief to consent:
And where ye should true justice use,
your hands to bribes are bent.

3 The wicked sort from their birth-day
have erred on this wise:
And from their mothers wombe alway
have used craft and lies.

4 In them the poyson and the breath
of Serpents do appeare:
Yea like the Adder that is deaf,
and fast doth stop her eare.

5 Because she will not heare the voice
of one that charmeth well:
No though he were the chief of choice,
and did therein excell.

6 O God break thou their teeth at once
within their mouthes throughout:
The tusks that in their great jaw-bones
like Lions whelps hang out.

7 Let them consume away and waste,
as water runs forthright:
The shafts that they do shoot in haste,
let them be broke in flight.

8 As snailes do waste within the shell,
and unto slime do run:
As one before his time that fell,
and never saw the Sun.

9 Before the thornes that now are yong,
to bushes big shall grow:
The stormes of anger waxing strong,
shall take them ere they know.

10 The just shall joy, it doth them good
that God doth vengeance take:
And they shall wash their feet in bloud
of them that him forsake.

11 Then shall the world shew forth & tell,
that good men have reward:
And that a God on earth doth dwell,
that justice doth regard.

PSALM lix. I. H.

SEnd aid and save me from my foes,
O Lord I pray to thee:
Defend and keep me from all those
that rise and strive with me.

2 O Lord preserve me from those men,
whose doings are not good:
And set me sure and safe from them
that thirst still after blood.

3 For lo they wait my soul to take,
they rage against me still:
Yea for no fault that I did make,
I never did them ill.

4 They run, and do themselves prepare,
when I no whit offend:
Arise and save me from their snare,
and see what they intend.

5 O Lord of hosts of Israel,
arise and strike all lands:
And pitie none that do rebell,
and in their mischief stands.

6 At night they stir and seek about,
as hounds they houle and grin:
And all the City cleane throughout
from place to place they run.

7 They speak of me with mouth alway,
but in their lips were swords:
They greed my death, & then would say,
what? none doth heare our words.

8 But Lord thou hast their waies espide,
and laught thereat apace:
The heathen folk thou dost deride,
and mock them to their face.

9 The strength that doth our foes with-
O Lord doth come from thee: (stand,
My God he is my help at hand,
a fort of fence to mee.

10 The Lord to me doth shew his grace,
in great abundance still:
That I may see my foes in case,
such as my heart doth will.

The second Part.

11 Destroy them not at once O Lord,
lest it from minde do fall:
But with thy strength drive them abroad,
and so consume them all.

12 For their ill words & truthlesse tongue
confound them in their pride:
Their wicked oaths with lies and wrong
let all the world deride.

13 Consume them in thy wrath O Lord,
that nought of them remaine:
That men may know throughout ẏ world
that Jacobs God doth raigne.

14 At evening they run apace,
as dogs they grin and crie:
Throughout the streets in every place
they run about and spie.

15 They seek about for meat I say,
but let them not be fed:
Nor finde a house wherein they may
be bold to put their head.

16 But I will shew thy strength abroad,
thy goodnesse I will praise:
For thou art my defence and God,
at need in all assaies.

17 Thou art my strength, thou hast me
O Lord I sing to thee: (staid,
Thou art my fort, my fence and aid,
a loving God to me.

PSALM Lx. I. H.

O Lord thou didst us cleane forsake,
and scatteredst us abroad:
Such great displeasure thou didst take,
return to us O God.

2 Thy might did move the earth so sore,
that it in sunder brake:
The hurt thereof O Lord restore,
for it doth bow and quake.

3 With heavy chance thou plaguest thus
the people that are thine:
And thou hast given unto us
a drink of deadly wine.

4 But yet to such as feare thy Name,
a banner thou didst shew:

That they may triumph in the same,
because thy word is true.

5 So that thy might may keep and save
thy folk that favour thee:
That they thy help at hand may have
O Lord grant this to me.
6 The Lord did speak from his own place
this was his joyfull tale:
I will divide Sichem by pace,
and mete out Succoths vale.

7 Gilead is given to mine hand,
Manasses mine beside:
Ephraim the strength of all my land,
my law doth Juda guide.
8 In Moab I will wash my feet,
over Edom throw my shoe:
And thou Palestine oughtst to seek
for favour me unto.

9 But who will bring me at this tide
unto the City strong?
Or who to Edom will me guide,
so that I go not wrong?
10 Wilt thou not God, which didst forsake
thy folk, their land and coasts?
Our wars in hand thou wouldst not take,
nor walk among our hosts.

11 Give aid, O Lord, and us relieve
from them that us disdain:
The help that hosts of men can give,
it is but all in vain. (might
12 But through our God we shall have
to take great things in hand:
He will tread down and put to flight
all those that us withstand.

PSALM lxj. I.H.

Regard O Lord, for I complaine,
and make my suit to thee:
Let not my words return in vaine,
but give an eare to me.
2 From out the coasts and utmost parts,
of all the earth abroad:
In griefe and anguish of my heart,
I cry to thee O God.

3 Upon the rock of thy great power
my wofull minde repose:
Thou art my hope, my fort, and tower,
my fence against my foes.
4 Within thy tent I lust to dwell,
for ever to endure:
Under thy wings I know right well,
I shall be safe and sure.

5 The Lord doth my desire regard,
and doth fulfill the same:
With goodly gifts will he reward
all those that feare his Name.
6 The King shall he in health maintain,
and so prolong his daies:
That he from age to age shall reign,
in royall state alwaies.

7 That he may have a dwelling place,
before the Lord for aye:
O let thy mercy, truth and grace
defend him from decay.
8 Then shall I sing for ever still,
with praise unto thy Name:
That all my vowes I may fulfill,
and daily pay the same.

PSALM lxij. I.H.

My soul to God shal give good heed,
and him alone attend:
For why? my health and hope to speed,
doth whole on him depend.
2 For he alone is my defence,
my rock, my health and aid:
He is my stay that no pretence
shall make me much dismaid.

3 O wicked folk how long will ye
use craft? sure ye must fall:
For as a rotten hedge ye be,
and like a tottering wall.
4 Whom God doth love, ye seek alwaies
to put him to the worse:
Ye love to lie, with mouth ye praise,
and yet your heart doth curse.

5 Yet still my soule doth whole depend
on God my chief desire:
From all ill feats me to defend,
none but him I require.
6 He is my rock, my fort and tower,
my health is of his grace:
He doth support me that no power
can move me out of place.

7 God is my glory and my health,
my soules desire and lust:
My fort, my strength, my stay, my wealth,
God is my only trust.
8 O have your trust in him alway,
ye folk with one accord:
Powre out your hearts to him, and say,
Our trust is in the Lord.

9 The sons of men deceitfull are,
on balance but a sleight:
With things most vain do them compare
for they can keep no weight.
10 Trust not in wrong, robbery, nor stealth,
let vaine delights be gone:
Though goods well got flow in ye wealth
set not your hearts thereon.

11 The Lord long since one thing did tel
which here to minde I call:
He spake it oft, I heard it well,
that God alone doth all.
12 And that thou Lord art good & kinde;
thy mercy doth exceed:
So that all sorts with thee shall finde,
according to their deed.

PSALM lxiij. T.S.

O God my God, I watch betime
to come to thee in haste:
For why? my soul and body both
do thirst of thee to taste.
And in this barren wildernesse,
where waters there are none,
My flesh is parcht for thought of thee;
for thee I wish alone.

2 That

2 That I might see yet once again
thy glory, strength and might:
As I was wont it to behold
within thy Temple bright.
3 For why? thy mercies farre surmount
this life and wretched daies:
My lips therefore shall give to thee
due honour, laud, and praise.

4 And whilst I live I will not faile
to worship thee alway:
And in thy Name I shall lift up
my hands when I do pray.
5 My soule is fild as with marrow,
which is both fat and sweet:
My mouth therefore shall sing such songs
as are for thee most meet.

6 Whenas in bed I think on thee,
and eke all the night tide:
7 For under covert of thy wings
thou art my joyfull guide.
8 My soul doth surely stick to thee,
thy right hand is my power:
9 And those that seek my soule to stroy,
them death shall soon devour.

10 The sword shall them devour each one,
their carcases shall feed
The hungry foxes, which do run
their prey to seek at need.
11 The King and all men shall rejoyce,
that do professe Gods Word:
For lyars mouthes shall then be stopt,
which have the truth disturb'd.

PSALM lxiv. I.H.

O Lord unto my voice give ear,
with plaint when I do pray:
And rid my life and soul from fear
of foes that threat to slay.
2 Defend me from that sort of men
that in deceit do lurk:
And from the frowning face of them
that all ill feats do work.

3 Who whet their tongues as we have seen
men whet and sharp their swords:
They shoot abroad their arrowes keen,
I mean most bitter words.
4 With privy sleights shoot they their (shaft,
the upright man to hit:
The just unwares to strike by craft,
they care or feare no whit.

5 A wicked work they have decreed,
in counsell thus they cry:
To use deceit let us not dread,
what? who can it espie?
6 What way to hurt they talk and muse
all times within their heart:
They all consult what feats to use,
each doth invent his part.

7 But yet all this shall not prevaile,
when they think least upon,
God with his dart shall sure assaile,
and wound them every one.
8 Their crafts & their ill tongues withall
shall work themselves such blame;
That they which then behold their fall
shall wonder at the same.

9 Then all that see shall know right well
that God the thing hath wrought:
And praise his mighty works and tell
what he to passe hath brought.
10 Yet shall the just in God rejoyce,
still trusting in his might:
So shall they joy with minde and voice,
whose hearts are pure and right.

PSALM lxv. I.H.

THy praise alone O Lord doth raign
in Sion thine own hill:
Their vowes to thee they do maintain,
and their behests fulfill.
2 For that thou dost their prayers hear,
and dost thereto agree:
The people all both farre and neare
with trust shall come to thee.

3 Our wicked life so farre exceeds,
that we shall fall therein:
But Lord forgive our great misdeeds,
and purge us from our sin.
4 The man is blest whom thou dost chuse
within thy courts to dwell:
Thy house and Temple he shall use,
with pleasures that excell.

5 Of thy great justice heare us God,
our health of thee doth rise:
The hope of all the earth abroad,
and the sea coasts likewise.
6 With strength thou art beset about,
and compast with thy power:
Thou mak'st the mountaines strong and (stout
to stand in every shower.

7 The swelling seas thou dost asswage,
and make their streames full still:
Thou dost restraine the peoples rage,
and rule them at thy will.
8 The folk that dwell full far on earth,
shall dread thy signes to see,
Which morn and evening in great mirth
do passe with praise to thee.

9 When that the earth is chapt and drie
and thirsteth more and more:
Then with thy drops thou dost apply,
and much increase her store.
10 The floud of God doth overflow,
and so doth cause to spring
The seed and corn which men do sowe,
for he doth guide the thing.

11 With wet thou dost her furrowes fill,
whereby her clods do fall:
Thy drops on her thou dost distill,
and blesse her fruit withall.
12 Thou deck'st the earth of thy good (grace,
with faire and pleasant crop:
Thy clouds distill their dew apace,
great plenty they do drop.

13 Whereby the desert shall begin,
full great increase to bring:

The

The little hils shall joy therein.
much fruit in them shall spring.
14 In places plaine the flocks shall feed,
and cover all the earth:
The vales with corne shall so exceed,
that men shall sing for mirth.

PSALM lxvj. T.S.

YE men on earth in God rejoyce,
with praise set forth his Name:
Extoll his might with heart and voice,
give glory to the same.
2 How wonderfull O Lord say ye,
in all thy works thou art?
Thy foes for feare shall seek to thee,
full sore against their heart.

3 All men that dwell ẏ earth throughout
shall praise the Name of God:
The laud thereof the world about
is shew'd and set abroad.
4 All folk come forth, behold and see
what things the Lord hath wrought:
Mark well the wondrous works that he
for man to passe hath brought.

5 He laid the sea like heaps on high,
therein a way they had
On foot to passe both faire and drie,
whereof their hearts were glad.
6 His might doth rule the world alway,
his eyes all things behold:
All such as would him disobey,
by him shall be controld.

7 Ye people give unto our God,
due laud and thanks alwaies:
With joyfull voice declare abroad,
and sing unto his praise.
8 Which doth endue our soul with life,
and it preserve withall:
He stayes our feet, so that no strife
can make us slip or fall.

9 The Lord doth prove our deeds with
if that they will abide: (fire,
As workmen do when they desire
to have their metals tride.
10 Although thou suffer us so long
in prison to be cast:
And there with chaines and fetters strong
to lie in bondage fast.

The second Part.

11 Although (I say) thou suffer men
on us to ride and raigne:
Though we through fire and water run
of very griefe and paine.
12 Yet sure thou dost of thy good grace
dispose it to the best:
And bring us out into a place,
to live in wealth and rest.

13 Unto thy house resort will I
to offer and to pray:
And there I will my self apply
my vowes to thee to pay.
14 The vowes that with my mouth I spake
in all my griefe and smart;
The vows I say which I did make
in dolour of my heart.

15 Burnt-offerings I will give to thee,
of Oxen fat and Rams:
Yea this my sacrifice shall be,
of Bullocks, Goats and Lambs.
16 Come forth and hearken here full soon
all ye that feare the Lord:
What he for my poore soul hath done,
to you I will record.

17 Full oft I call to minde his grace,
this mouth to him doth cry:
And thou my tongue make speed apace,
to praise him by and by.
18 But if I feele my heart within,
in wicked works rejoyce:
Or if I have delight to sinne,
God will not heare my voice.

19 But surely God my voice hath heard,
and what I do require:
My prayer he doth well regard,
and granteth my desire.
20 All praise to him that hath not put,
nor cast me out of minde:
Nor yet his mercy from me shut,
which I do ever finde.

PSALM lxvij. I.H.

HAve mercy on us Lord,
and grant to us thy grace:
To shew to us do thou accord,
the brightnesse of thy face.
2 That all the earth may know
the way to godly wealth:
And all the nations on a row,
may see thy saving health.

3 Let all the world O God,
give praise unto thy Name:
O let the people all abroad,
extoll and laud the same.
4 Throughout the world so wide
let all rejoyce with mirth:
For thou with truth & right dost guide,
the nations of the earth.

5 Let all the world O God,
give praise unto thy name:
O let the people all abroad,
extoll and laud the same.
6 Then shall the earth increase,
great store of fruit shall fall:
And then our God the God of peace
shall blesse us eke withall.

7 God shall us blesse I say,
and then both farre and neare,
The folk throughout the earth alway,
of him shall stand in feare.

PSALM lxviij. T.S.

LEt God arise, and then his foes
will turn themselves to flight:
His enemies then will run abroad,
and scatter out of sight.
2 And as the fire doth melt the wax,
and winde blows smoke away:

So in the presence of the Lord
the wicked shall decay.

3 But righteous men before the Lord,
shall heartily rejoyce:
They shall be glad and merry all,
and chearfull in their voice.

4 Sing praise, sing praise unto the Lord,
who rideth on the skie:
Extoll the Name of Jah our God,
and him do magnifie.

5 The same is he that is above,
within his holy place:
That Father is of fatherlesse,
and Judge of widows case.

6 Houses he gives and issue both,
unto the comfortlesse:
He bringeth bondmen out of thrall,
and rebels to distresse.

7 When thou didst march before thy folk
th'Egyptians from among:
And broughest them through the wilder-(nesse
which was both wide and long.

8 The earth did quake, the rain powr'd (down
heard were great claps of thunder:
The mount Sinai shook in such sort,
as it would cleave in sunder.

9 Thine heritage with drops of rain
abundantly was washt:
And if so be it barren wax,
by thee it was refresht.

10 Thy chosen flock doth there remain
thou hast prepar'd that place:
And for the poore thou dost provide
of thine especiall grace.

The second Part.

11 God will give women causes just,
to magnifie his Name:
When as his people triumphs make,
and purchase bruit and fame.

12 For puissant kings for all their power
shall flee and take the foile:
And women which remaine at home
shall help to part the spoile.

13 And though you were as black as pots,
your hue shall passe the Dove:
Whose wings and feathers seem to have
silver and gold above.

14 When in this land God shall triumph
ore kings both high and low:
Then shall it be like Salmon hill,
as white as any snow.

15 Though Basan be a fruitfull hill,
and in height others passe:
Yet Sion Gods most holy hill
doth farre excell in grace.

16 Why brag ye thus ye hils most high,
and leap for pride together?
The hill of Sion God doth love,
and there will dwell for ever.

17 Gods army is two millions
of warriours good and strong,
The Lord also in Sinai
is present them among.

18 Thou didst (O Lord) ascend on high,
and captive ledst them all:
Which in times past thy chosen flock
in bondage kept and thrall.

Thou mad'st them tribute for to pay,
and such as did repine,
Thou didst subdue, that they might dwel
in thy Temple divine.

19 Now praised be the Lord for that,
he powres on us such grace:
From day to day he is the God
of our health and solace.

The third Part.

20 He is the God from whom alone
salvation cometh plaine:
He is the God by whom we scape
all dangers, death and paine.

21 Thus God wil wound his enemies head
and break the hairy scalpe
Of those that in their wickednesse
continually do walk.

22 From Basan will I bring said he,
my people and my sheep:
And all mine own, as I have done,
from dangers of the deep.

23 And make them dip their feet in bloud
of those that hate my Name:
And dogs shal have their tongues imbru'd
with licking of the same.

24 All men may see how thou O God,
thine enemies dost deface:
And how thou go'st as God and King
into thine holy place.

25 The singers go before with joy,
the minstrels follow after:
And in the midst the damsels play,
with timbrell and with taber.

26 Now in the Congregation,
O Israel, praise the Lord.
And Jacobs whole posterity,
give thanks with one accord.

27 Their chiefe was little Benjamin,
but Juda made their host:
With Zebulon and Nepthalim,
which dwelt about their coast.

28 As God hath given power to thee,
so Lord make firme and sure
The thing that thou hast wrought in us,
for ever to endure.

29 And in thy Temple gifts will we
give unto thee O Lord:
For thine unto Jerusalem,
sure promise made by word.

The fourth Part.

Yea and strange Kings to us subdu'd,
shall do like in those daies:
I meane to thee they shall present
their gifts of land and praise.

30 He shall destroy the spearemens ranks
the calves and buls of might:
And cause them tribute pay, and daunt
all such as love to fight.

31 Then shall the Lords of Egypt come,
and presents with them bring:
The Moors most black shal stretch their
unto their Lord and King. (hands
32 Therefore ye kingdomes of the earth
give praise unto the Lord:
Sing Psalmes to God with one consent,
thereto let all accord.

33 Who though he ride and ever hath
above the heavens bright:
Yet by his fearfull thunder-claps
men may well know his might.
34 Therefore the strength of Israel
ascribe to God on hie:
Whose might and power doth far extend
above the cloudie skie.

35 O God thy holinesse and power
is dread for evermore:
The God of Israel gives us strength,
praised be God therefore.

PSALM lxix. I.H.

SAve me O God, and that with speed,
the waters flow full fast:
So nigh my soul do they proceed,
that I am sore agast.
2 I stick full deep in mire and clay,
whereas I feel no ground:
I fall into such flouds I say,
that I am like be drownd.

3 With crying oft, I faint and quail,
my throat is hoarse and drie:
With looking up my sight doth fail,
for help to God on high.
4 My foes that guiltlesse do oppresse
my soul, with hate are led:
In number sure they are no lesse
than haires are on my head.

5 Though for no cause they vex me sore,
they prosper and are glad:
They do compell me to restore
the things I never had.
6 What I have done for want of wit,
thou Lord all times canst tell:
And all the faults that I commit,
to thee are known full well.

7 O God of hosts defend and stay
all those that trust in thee:
Let no man doubt or shrink away,
for ought that chanceth me.
8 It is for thee and for thy sake,
that I do beare this blame:
In spite of thee they would me make
to hide my face for shame.

9 My mothers sonnes, my brethren all
forsake me on a row:
And as a stranger they me call,
my face they will not know.
10 Unto thy house such zeal I bear,
that it doth pine me much:
Their checks and taunts at thee to hear,
my very heart doth grutch,

The second Part.

11 Though I do fast my flesh to chast,
yea if I weep and mone:
Yet in my teeth this thing is cast,
they passe not thereupon.
12 If I for griefe and paine of heart
in sackcloth use to walk:
Then they anon will it pervert,
thereof they jest and talk.

13 Both high and low and all the throng
that sit within the gate:
They have me ever in their tongue,
of me they talk and prate.
14 The drunkards which in wine delight,
it is their chief pastime:
To seek which way to work me spight,
of me they sing and rime.

15 But thee the while, O Lord I pray,
that when it pleaseth thee,
For thy great truth thou wilt alway
send down thine aid to me.
16 Pluck thou my feet out of the mire,
from drowning do me keep,
From such as owe me wrath and ire,
and from the waters deep.

17 Lest with the waves I should be drownd
and depth my soul devoure:
And that the pit should me confound,
and shut me in her power.
18 O Lord of hosts to me give eare,
as thou art good and kinde:
And as thy mercy is most deare,
Lord have me in thy minde.

19 And do not from thy servant hide,
nor turne thy face away:
I am opprest on every side,
in haste give eare I say.
20 O Lord unto my soul draw nigh,
the same with aid repose:
Because of their great tyrannie,
acquit me from my foes.

The third Part.

21 That I abide rebuke and shame,
thou knowst and thou canst tell:
For those that seek and work the same,
thou seest them all full well.
22 When they with brags do break my
I seek for help anon: (heart
But finde no friends to ease my smart,
to comfort me not one.

23 But in my meat they gave me gall,
too cruel for to think:
And gave me in my thirst withall
strong vinegar to drink.
24 Lord turn their table to a snare,
to take themselves therein:
And when they think full well to fare,
then trap them in the gin.

25 And let their eyes be dark and blind
that they may nothing see:
Bow down their backs and do them bind
in thraldom for to be.

26 Pour

26 Pour out thy wrath as hot as fire,
that it on them may fall:
Let thy displeasure in thine ire,
take hold upon them all.

27 As deserts dry their house disgrace,
their off-spring eke expell:
That none thereof possesse their place,
nor in their tents do dwell.

28 If thou dost strike the man to tame,
on him they lay full sore:
And if that thou dost wound the same,
they seek to hurt him more.

29 Then let them heap up mischief still,
(sith they are all pervert:)
That of thy favour and good will
they never have a part.

30 And raze them clean out of thy book
of life, of hope, of trust:
That for their name they never look
in number of the just.

The fourth Part.

31 Though I, O Lord, with wo and grief
have been full sore opprest:
Thy help shall give me such relief,
that all shall be redrest.

32 That I may give thy Name the praise
and shew it with a song:
I will extoll the same alwaies,
with hearty thanks among.

33 Which is more pleasant unto thee,
(such minde thy grace hath born)
Then either ox or calfe can be,
that hath both hoof and horn.

34 When simple folk do this behold,
it shall rejoice them sure:
All ye that seek the Lord, behold
your life for aye shall dure.

35 For why? the Lord of hosts shall hear
the poor when they complain:
His prisoners are to him full dear,
he doth them not disdain.

36 Wherefore the sky and earth below,
the sea with floud and stream,
His praise they shall declare and shew,
with all that live in them.

37 For sure our God will Sion save,
and Judaes Cities build:
Much folk possession there shall have,
her streets shall all be fild.

38 His servants seed shall keep the same,
all ages out of minde:

39 And there all they that love his Name,
a dwelling place shall finde.

PSALM lxx. *J. H.*

O God to me take heed,
of help I thee require:
O Lord of hosts with haste and speed,
help, help, I thee desire.

2 With shame confound them all,
that seek my soule to spill:
Rebuke them back with blame to fall,
that think and wish me ill.

3 Confound them that apply,
and seek to work me shame:
And at my harme do laugh and cry,
so so, there goes the game.

4 But let them joyfull be,
in thee with joy and wealth:
Which only trust and seek to thee,
and to thy saving health.

5 That they may say alwaies,
in mirth and one accord:
All glory, honour, laud and praise,
be given to thee O Lord.

6 But I am weake and poore,
come Lord thine aid I lack:
Thou art my stay and help, therefore
make speed and be not slack.

PSALM lxxj. *I. H.*

My Lord my God in all distresse,
my hope is whole in thee:
Then let no shame my soule oppresse,
nor once take hold on me.

2 As thou art just defend me Lord,
and rid me out of dread:
Give eare and to my suit accord,
and send me help at need.

3 Be thou my rock, to whom I may
for aid all times resort:
Thy promise is to help alway,
thou art my fence and fort.

4 Save me my God from wicked men,
and from their strength and power:
From folk unjust, and eke from them
that cruelly devoure.

5 Thou art the stay wherein I trust,
thou Lord of hosts art he:
Yea from my youth I had a lust,
still to depend on thee:

6 Thou hast me kept even from my birth
and I through thee was born:
Wherefore I will thee praise with mirth
both evening and at morn.

7 As to a monster seldome seen,
much folk about me throng:
But thou art now and still hast been
my fence and aid so strong.

8 Wherefore my mouth no time shall lack
thy glory and thy praise:
And eke my tongue shall not be slack
to honour thee alwaies.

9 Refuse me not O Lord, I say,
when age my limbs doth take:
And when my strength doth waste away,
do not my soule forsake.

10 Among themselves my foes enquire,
to take me through deceit,
And they against me do conspire,
that for my soule laid wait.

The second Part.

11 Lay hand and take him now, they said,
for God from him is gone:
Dispatch him quite, for to his aid,
(I wis) there cometh none.

12 Do not absent thy self away,
O Lord when need shall be:

But that in time of griefe thou may
in haste give help to me.
13 With shame confound and overthrow
all those that seek my life:
Oppresse them with rebuke also,
that faine would work me strife.
14 But I will patiently abide
thy help at all assayes:
Still more and more, each time and tide,
I will set forth thy praise.
15 My mouth thy justice shall record,
that daily help doth send:
But of thy benefits O Lord,
I know no count nor end.
16 Yet will I go and seek forth one
with thy good help O God:
The saving health of thee alone,
to shew and set abroad.
17 For of my youth thou tookst the care
and dost instruct me still:
Therefore thy wonders to declare,
I have great minde and will.
18 And as in youth from wanton rage,
thou didst me keep and stay:
Forsake me not unto mine age,
and till my head be gray.

The third Part.

19 That I thy strength & might may show
to them that now be here:
And that our seed thy power may know
hereafter many a yeare.
20 O Lord thy justice doth exceed,
thy doings all may see:
Thy works are wonderfull indeed,
O who is like to thee?
21 Thou mad'st me feele affliction sore,
and yet thou didst me save:
Yea thou didst help and me restore,
and tookst me from the grave.
22 And thou mine honour dost increase,
my dignity maintaine:
Yea thou dost make all griefe to cease,
and comforst me againe.
23 Therefore thy faithfullnesse to praise,
I will with violl sing,
My harp shall sound thy praise alwaies,
O Israels holy King.
24 My mouth will joy with pleasant voice
when I shall sing to thee:
And eke my soule will much rejoyce,
for thou hast made me free.
25 My tongue thy uprightnes shall sound
and speak it daily still:
For griefe and shame do them confound,
that seek to work me ill.

PSALM lxxij. *I.H.*

LOrd give thy judgements to the King
therein instruct him well:
And with his sonne that princely thing,
Lord let thy justice dwell.
2 That he may governe uprightly,
and rule thy folk aright;
And so defend through equity,
the poore that have no might.
3 And let the mountaines that are hie,
unto thy folk give peace:
And eke let little hils apply,
in justice to increase.
4 That he may help the weak and poor
with aide, and make them strong:
And eke destroy for evermore,
all those that do them wrong.
5 And then from age to age shall they
regard and feare thy might:
So long as Sun doth shine by day,
or else the Moone by night.
6 Lord make the King unto the just,
like raine to fields new mown:
And like to drops that lay the dust,
and fresh the land new sowne.
7 The just shall flourish in his time,
and all shall be at peace:
Untill the Moon shall leave to prime,
waste, change and to increase.
8 He shall be Lord of sea and land,
from shore to shore throughout:
And from the flouds within the land,
through all the earth about.
9 The people that in deserts dwell,
shall kneele to him full thick:
And all his enemies that rebell,
the earth and dust shall lick.
10 The Lords of all the Iles thereby,
great gifts to him shall bring:
The Kings of Saba and Arabie,
give many a costly thing.

The second Part.

11 All kings shall seek with one accord,
in his good grace to stand:
And all the people of the world,
shall serve him at his hand.
12 For he the needy sort doth save,
that unto him do call:
And eke the simple folke that have
no help of man at all.
13 He taketh pity on the poore,
that are with need opprest:
He doth preserve them evermore,
and bring their soules to rest.
14 He shall redeem their lives from dread
from fraud, from wrong, from might:
And eke the bloud that they shall bleed
is precious in his sight.
15 But he shall live and they shall bring
to him of Sabaes gold;
He shall be honoured as a King,
and daily be extold.
16 The mighty mountaines of his land
of corne shall beare such throng:
That it like Cedar-trees shall stand,
in Libanus full long.
17 Their Cities eke full well shall speed
the fruits thereof shall passe:
In plenty it shall far exceed,

and spring as green as grasse.
18 For ever they shall praise his Name,
while that the Sun is light:
And think them happy through the same
all folk shall blesse his might.

19 Praise ye the Lord of hosts, and sing
to Israels God each one:
For he doth every wondrous thing,
yea he himselfe alone.
20 And blessed be his holy Name,
all times eternally:
That all the earth may praise the same,
Amen, Amen, say I.

PSALM lxxiij. T. S.

HOw ever it be, yet God is good
and kinde to Israel:
And to all such as safely keep
their conscience pure and well.
2 Yet like a fool I almost slipt,
my feet began to slide:
And ere I wist, even at a pinch
my steps awry gan glide.

3 For when I saw such foolish men,
I grudg'd and did disdaine,
That wicked men all things should have
without turmoile or paine.
4 They never suffer pangs nor griefe,
as if death should them smite:
Their bodies are both stout and strong,
and ever in good plight.

5 And free from all adversity,
when other men be shent:
And with the rest they take no part
of plague or punishment.
6 Therefore presumption doth imbrace
their necks, as doth a chaine:
And are even wrapt as in a robe,
with rapine and disdaine.

7 They are so fed, that even for fat
their eyes oft times out-start:
And as for worldly goods, they have
more than can wish their heart.
8 Their life is most licentious,
boasting much of their wrong
Which they have done to simple men,
and ever pry'd among.
9 The heavens and the living Lord
they spare not to blaspheme:
And prate they do of worldly things,
no wight they do esteeme.
10 The people of God oft times turn back
to see their prosperous state:
And almost drink the self same cup,
and follow the same rate.

The second Part.

11 How can it be that God (say they)
should know or understand
These worldly things, sith wicked men
be Lords of sea and land?
12 For we may see how wicked men
in riches still increase:
Rewarded well with worldly goods,
and live in rest and peace.

13 Then why do I from wickednesse
my fantasie refraine?
And wash my hands with innocents,
and cleanse my heart in vaine?
14 And suffer scourges every day,
as subject to all blame:
And every morning from my youth
sustaine rebuke and shame?

15 And I had almost said as they,
misliking mine estate:
But that I should thy children judge,
as folk unfortunate.
16 Then I bethought me how I might
this matter understand:
But yet the labour was too great
for me to take in hand.

17 Untill the time I went into
thy holy place, and then
I understood right perfectly
the end of all these men.
18 And namely, how thou settest them
upon a slippery place:
And at thy pleasure and thy will
thou dost them all deface.

19 Then al men muse at that strange sight
to see how suddenly
They are destroid, dispatcht, consumed,
and dead so horribly.
20 Much like a dreame when one awakes,
so shall their wealth decay:
Their famous names in all mens sight,
shall ebbe and passe away.

The third Part.

21 Yet thus my heart was grieved then
my minde was much opprest:
22 So fond was I and ignorant,
and in this point a beast.
23 Yet neverthelesse by my right hand,
thou holdst me alwaies fast:
24 And with thy counsell dost me guide
to glory at the last.

25 What thing is there that I can wish
but thee in heaven above?
And in the earth there is nothing,
like thee that I can love.
26 My flesh and eke my heart doth fail,
but God doth faile me never:
For of my health God is the strength,
my portion eke for ever.

27 And lo all such as thee forsake,
thou shalt destroy each one:
And those that trust in any thing,
saving in thee alone.
28 Therefore I will draw neer to God,
and ever with him dwell:
In God alone I put my trust,
thy wonders I will tell.

PSALM lxxiv. I.H.

WHy art thou (Lord) so long from us,
in all this danger deep?
Why doth thine anger kindle thus,
at thine own pasture sheep?
2 Lord call thy people to thy thought,
which have been thine so long:

Thy

The which thou hast redeem'd& brought
from bondage sore and strong.
3 Have minde therefore and think upon,
remember it full well:
Thy pleasant place, thy mount Sion,
where thou wast wont to dwell.
4 Lift up thy feet and come in haste,
and all thy foes deface:
Which now at pleasure rob and waste
within thy holy place.

5 Amid thy congregations all,
thine enemies roare O God:
They set as signes on every wall,
banners displaid abroad.
6 As men with axes hew down trees,
that on the hils do grow:
So shine the bils and swords of these,
within thy temple now.

7 The cieling saw'd,the carved boards,
the goodly graven stones,
With axes,hammers,bils and swords,
they beat them down at once.
8 Thy places they consume with flame,
and eke in all this toile:
The house appointed to thy Name,
they raze down to the soile.

9 And thus they said within their heart,
dispatch them out of hand:
Then burnt they up in every part
Gods houses through the land:
10 Yet thou no signe of help dost send,
our Prophets all are gone:
To tell when this our plague shall end,
among us there is none.

11 When wilt thou(Lord) once end this (shame
and cease thine enemies strong?
Shall they alwaies blaspheme thy Name,
and raile on thee so long?
12 Why dost thou draw thy hand aback,
and hide it in thy lap?
O pluck it out,and be not slack
to give thy foes a rap.

The second Part.

13 O God thou art our King and Lord,
and evermore hast been:
Yea thy good grace throughout the world
for our good help hath seen.
14 The seas that are so deep and dead,
thy might did make them drie:
And thou didst break the Serpents head,
that he therein did die.

15 Yea thou didst break the heads so great
of Whales that are so fell:
And gav'st them to the folk to eat,
that in the deserts dwell. (rise
16 Thou mad'st a spring with streams to
from rock both hard and hie:
And eke thy hand hath made likewise
deep rivers to be drie.

17 Both day and eke the night are thine
by thee they were begunt:
Thou setst to serve us with their shine,
the Moon and eke the Sun.
18 Thou didst appoint the ends and coasts
of all the earth about:
Both summer-heats and winter-frosts,
thy hand hath found them out.

19 Think on(O Lord)no time forget
thy foes that thee defame:
And how the foolish folk are set
to raile upon thy Name.
20 O let no cruell beasts devour
the Turtle that is true,
Forget not alwaies in thy power
the poore that much do rue.

21 Regard thy covenant,and behold,
thy foes possesse the land:
All sad and dark,forworn and old,
our Realm as now doth stand.
22 Let not the simple go away,
nor yet return with shame:
But let the poor and needy aye
give praise unto thy Name.

23 Rise(Lord) let be by thee maintain'd
the cause that is thine own:
Remember how that thou blasphem'd
art by the foolish one.
24 The voice forget not of thy foes,
for the presumption hie
Is more and more increast of those
that hate thee spitefully.

PSALM lxxv. *I. H.*

UNto thee(God)will we give thanks
we will give thanks to thee:
Sith thy Name is so neare,declare
thy wondrous works will we.
2 I will uprightly judge,when get
convenient time I may:
The earth is weak,and all therein,
but I her pillars stay.

3 I did to the mad people say,
deal not so furiously:
And unto the ungodly ones,
set not your hornes on hie.
4 I said unto them, set not up
your raised hornes on hie:
And see that you do with stiffe neck
not speak presumptuously.

5 For neither from the Eastern parts,
nor from the Western side:
Nor from forsaken wildernesse
promotion doth proceed.
6 For why? the Lord our God he is
the righteous Judge alone:
He putteth down the one,and sets
another in the throne.

7 For why? a cup of mighty wine
is in the hand of God:
And all the mighty wine therein,
himself doth pour abroad.
8 As for the lees and filthy dregs
that do remaine of it:
The wicked of the world shall drink,
and suck them every whit.

9 But

9 But I will talk of God, I say,
of Jacobs God therefore:
And will not cease to celebrate
his praise for evermore.
10 In sunder break the horns of all
ungodly men will I:
But then the horns of righteous men
shall be exalted high.

Gloria Patri.

To Father, Son, and Holy Ghost,
all glory be therefore:
As in beginning was, is now,
and shall be evermore.

PSALM lxxvj. I.H.

TO all that now in Jewry dwell,
the Lord is clearely known:
His Name is great in Israel,
a people of his owne.
2 At Salem he his tents hath pight,
to tarrie there a space:
In Sion eke he hath delight
to make his dwelling place.

3 And there he brake both shaft and bow,
the sword, the spear, and shield:
And brake the ray to overthrow
in battell on the field.
4 Thou art more worthy honour Lord,
more might in thee doth lie,
Than in the strongest of the world,
that rob on mountaines high.

5 But now the proud are spoil'd through (thee
and they are faln on sleep:
Through men of war no help can be,
themselves they could not keep.
6 At thy rebuke, O Jacobs God,
when thou didst them reprove:
As half on sleep their chariots stood,
no horsemen once did move.

7 For thou art dreadfull, Lord, indeed,
what man the courage hath
To bide thy sight, and doth not dread
when thou art in thy wrath? (heard
8 When thou dost make thy judgements
from heaven through the ground:
Then all the earth full sore afraid,
in silence shall be found.

9 And that when thou O God dost stand
in judgement for to speak,
To save th'afflicted of the land,
on earth that are full weak.
10 The fury that in man doth raign
shall turne unto thy praise:
Hereafter (Lord) do thou restrain
their wrath and threats alwaies.

11 Make vows, and pay them to our God
ye folk that nigh him be:
Bring gifts all ye that dwell abroad,
for dreadfull sure is he.
12 For he doth take both life and might
from Princes great of birth:
And full of terrour is his sight
to all the Kings on earth.

PSALM lxxvij. I.H.

I With my voice to God do cry,
with heart and hearty chear:
My voice to God I lift on hie,
and he my suit doth hear.
2 In time of grief I sought to God,
by night no rest I took:
But stretcht my hands to him abroad,
my soul comfort forsook.

3 When I to think on God intend
my trouble then is more:
I spake, but could not make an end,
my breath was stopt so sore.
4 Thou heldst mine eies alwaies from rest
that I therewith did wake:
With fear I am so sore opprest,
my speech doth me forsake.

5 The daies of old in minde I cast,
and oft did think upon
The times and ages that are past
full many years agone.
6 By night my songs I call to minde,
once made thy praise to show:
And with my heart much talk I finde,
my spirits do search to know.

7 Will God, said I, at once for all
cast off his people thus:
So that henceforth no time he shall
be friendly unto us?
8 What? is his goodnesse clean decaid
for ever and a day?
Or is his promise now delaid,
and doth his truth decay?
9 And will the Lord our God forget
his mercies manifold?
Or shall his wrath increase so hot,
his mercies to with-hold?
10 At last I said, my weaknesse is
the cause of this mistrust,
Gods mighty hand can help all this,
and change it when he lust.

The second Part.

11 I will regard and think upon
the working of the Lord:
Of all his wonders past and gone,
I gladly will record.
12 Yea all his works I will declare,
and what he did devise:
To tell his facts I will not spare,
and eke his counsell wise.

13 Thy works (O Lord) are all upright,
and holy all abroad:
What one hath strength to match the might
of thee O Lord our God?
14 Thou art a God that dost forth show
thy wonders every hour:
And so dost make the people know
thy vertue and thy power.

15 And thine own folk thou dost defend
with strength and stretched arm:
The sonnes of Jacob that descend,
and Josephs seed from harm.
16 The waters Lord perceived thee,
the

the waters saw thee well:
And they for fear away did flee,
the depths on trembling fell.

17 The clouds that were both thick and
did rain full plenteously: (black,
The thunder in the air did crack,
thy shafts abroad did flie.
18 Thy thunder in the aire was heard,
thy lightnings from above,
With flashes great made men afraid,
the earth did quake and move.
19 Thy waies within the sea do lie,
thy paths in waters deep:
Yet none can there thy steps espie,
nor know thy paths to keep:
20 Thou ledst thy folk upon the land,
as sheep on every side:
Through Moses and through Aarons hand
thou didst them safely guide.

PSALM lxxviij. I.H.

Attend my people to my Law,
and to my words incline
2 My mouth shall speak strange parables
and sentences divine.
3 Which we our selves have heard and
even of our fathers old: (learn'd
And which for our instruction
our fathers have us told.
4 Because we should not keep it close
from them that should come after:
Who should Gods power to their race
and all his works of wonder: (praise
5 To Jacob he commandment gave,
how Israel should live:
Willing our fathers should the same
unto their children give.
6 That they and their posterity,
that were not sprung up tho,
Should have the knowledge of the law,
and teach their seed also.
7 That they might have the better hope
in God that is above:
And not forget to keep his laws,
and his precepts in love.
8 Not being as their fathers were,
rebelling in Gods sight:
And would not frame their wicked hearts
to know their God aright.
9 How went the people of Ephraim
their neighbours for to spoil:
Shooting their shafts in day of war,
and yet they took the foil?

10 For why? they did not keep with God
the covenant that was made:
Nor yet would walk or lead their lives
according to his trade.
11 But put into oblivion,
his counsell and his will:
And all his works most magnifique,
which he declared still.

The second Part.

12 What wonders to our fore-fathers
did he himself disclose;
In Egypt land, within the field,
that call'd is Thaneos?
13 He did divide and cut the sea,
that they might passe at once:
And made the waters stand as still
as doth an heap of stones.

14 He led them secret in a cloud
by day when it was bright:
And in the night when dark it was,
with fire he gave them light.
15 He brake the rocks in wildernesse,
and gave the people drink:
As plentifull as when the deeps
do flow up to the brink.

16 He drew out rivers out of rocks
that were both drie and hard:
Of such abundance, that no floods
to them might be compar'd.
17 Yet for all this against the Lord
their sin they did increase:
And stirred him that is most high,
to wrath in wildernesse.

18 They tempted God within their hearts
like people of mistrust,
Requiring such a kinde of meat,
as served to their lust.
19 Saying with murmuration,
in their unfaithfullnesse:
What? can this God prepare for us
a feast in wildernesse?

20 Behold he strake the stony rocks,
and flouds forthwith did flow:
But can he now give to his folk
both bread and flesh also?
21 When God heard this, he waxed wroth
with Jacob and his seed;
So did his indignation
on Israel proceed.

The third Part.

22 Because they did not faithfully
believe, and hope that he
Could alwaies help and succour them
in their necessity.
23 Wherfore he did command the clouds,
forthwith they brake in sunder:
24 And rain'd down Manna for them to
a food of mickle wonder. (eat,

25 When earthly men with Angels food
were fed at their request:
26 He bad the East-winde blow away,
and brought in the South-West.
27 He rain'd down flesh as thick as dust,
and fowle as thick as sand:
28 Which he did cast amid the place,
where all their tents did stand.

29 Then did they eat exceedingly,
and all men had their fils:
Yet more and more they did desire
to serve their lusts and wils.
30 But as the meat was in their mouths,
his wrath upon them fell:
31 And slew the flower of all their youth,
and choice of Israel.

32 Yet

32 Yet fell they to their wonted sin,
and still they did him grieve:
For all the wonders that he wrought,
they would him not believe.
33 Their daies therefore he shortened,
and made their honour vain:
Their years did waste and passe away,
with terrour and with pain.

34 But ever when he plagued them,
they sought him by and by:
35 Remembring that he was their strength
their help and God most high.
36 Though in their mouthes they did but
and flatter with the Lord: (glose
And with their tongues & in their hearts
dissembled every word.

The fourth Part.

37 For why their hearts were nothing bent
to him nor to his trade:
Nor yet to keep or to performe
the covenant that was made.
38 Yet was he still so mercifull,
when they deserv'd to die:
That he forgave them their misdeeds,
and would not them destroy.

Yea many a time he turn'd his wrath,
and did himselfe advise:
And would not suffer all his whole
displeasure to arise.
39 Considering that they were but flesh,
and even as a winde,
Passing away, and cannot well
return by his own kinde.

40 How oftentimes in wildernesse
did they the Lord provoke?
How did they move and stirre the Lord
to plague them with his stroke?
41 Yet did they turn againe to sin,
and tempted God estsoone:
Prescribing to the holy Lord,
what things they would have done.

42 Not thinking of his hand and power
nor of the day when he
Delivered them out of the hands
of their fierce enemy.
43 Nor how he wrought his miracles,
(as they themselves beheld)
In Egypt, and the wonders that
he did in Zoan field.

44 Nor how he turned by his power;
their waters into blood:
That no man might receive his drink
at river nor at floud.
45 Nor how he sent them swarms of flies
which did them sore annoy:
And fil'd their countrey full of frogs,
which did their land destroy.

The fift Part.

46 Nor how he did commit their fruits
unto the Caterpillar:
And all the labour of their hands
he gave to the grashopper. (vines,
47 With haile-stones he destroid their
so that they were all lost:
And not so much as wilde fig-trees,
but he consum'd with frost.

48 And yet with haile-stones once again
the Lord their catteli smote:
And all their flocks and herds likewise
with thunder-bolts full hot.
49 He cast upon them in his ire,
and in his fury strong,
Displeasure, wrath and evil sprites,
to trouble them among.

50 Then to his wrath he made a way;
and spared not the least:
But gave unto the pestilence
the man and eke the beast.
51 He strake also the first-borne all,
that up in Egypt came:
And all the chiefe of men and beasts
within the tents of Ham.

52 But as for all his own deare folk,
he did preserve and keep:
And carried them through wildernesse,
even like a flock of sheep.
53 Without all feare both safe and sound
he brought them out of thrall:
Whereas their foes with rage of seas
were over-whelmed all.

54 And brought them out into the coasts
of his own holy land:
Even to the Mount which he had got
by his strong arm and hand.
55 And there cast out the heathen folk;
and did their land divide:
And in their tents he set the Tribes
of Israel to abide.

56 Yet for all this their God most high
they stir'd and tempted still:
And would not keep his Testament,
nor yet obey his will.
57 But as their fathers turned back,
even so they went astray:
Much like a bowe that would not bend;
but slip and start away.

The sixt Part.

58 And griev'd him with their hill-altars,
with offrings and with fire:
And with their idols vehemently
provoked him to ire.
59 Therewith his wrath began again
to kindle in his brest:
The naughtinesse of Israel
he did so much detest.

60 Then he forsook the Tabernacle
of Shilo, where he was
Right conversant with earthly men,
even as his dwelling place.
61 Then suffered he his might and power
in bondage for to stand:
And gave the honour of his Ark
into his enemies hand.

62 And did commit them to the sword
wroth with his heritage:

63 Their

63 Their young men were devour'd with (fire,
maids had no marriage.
64 And with the sword the Priests also
did perish every one:
And not a widow left alive,
their death for to bemone.

65 And then the Lord began to wake,
like one that slept a time:
And like a valiant man of war,
refreshed after wine.
66 With Emrods in the hinder parts
he strake his enemies all:
And put them then unto a shame
that was perpetuall.

67 Then he the tent and tabernacle
of Joseph did refuse:
As for the Tribe of Ephraim,
he would in no wise chuse.
68 But chose the Tribe of Jehuda,
whereas he thought to dwell:
Even the noble mount Sion,
which he did love so well.

69 Whereas he did his Temple build,
both sumptuously and sure:
Like as the earth which he hath made
for ever to endure.
70 Then chose he David him to serve,
his people for to keep:
Whom he took up and brought away,
even from the folds of sheep.

71 As he did follow th'Ews with young,
the Lord did him advance:
To feed his people Israel,
and his inheritance.
72 Thus David with a faithfull heart
his flock and charge did feed:
And prudently with all his power,
did govern them indeed.

PSALM lxxix. I.H.

O God the Gentiles do invade
thine heritage to spoil:
Jerusalem an heap is made,
thy Temple they defile.
2 The bodies of thy Saints most dear
abroad to birds they cast:
The flesh of them that do thee fear,
the beasts devour and waste.

3 Their bloud throughout Jerusalem,
as water spilt they have:
So that there is not one of them
to lay their dead in grave.
4 Thus are we made a laughing stock,
almost the world throughout:
The enemies at us jest and mock,
which dwell our coasts about.

5 Wilt thou (O Lord) thus in thine ire,
against us ever fume,
And shew thy wrath as hot as fire,
thy folk for to consume?
6 Upon those people pour the same,
which did thee never know:
All Realms which call not on thy Name
consume and overthrow.

7 For they have got the upper hand,
and Jacobs seed destroid:
His habitation and his land,
they have left waste and void.
8 Bear not in minde our former faults,
with speed some pity show:
And aid us Lord, in all assaults,
for we are weak and low.

The second Part.

9 O God that giv'st all health and grace,
on us declare the same:
Weigh not our works, our sins deface,
for honour of thy Name.
10 Why shall the wicked still alway,
to us as people dumb,
In thy reproach rejoyce and say,
where is their God become?

Require (O Lord) as thou seest good,
before our eyes in sight,
Of all these folk thy servants bloud,
which they spilt in despight.
11 Receive into thy sight in haste,
the clamours, grief and wrong,
Of such as are in prison cast,
sustaining irons strong.

Thy force and strength to celebrate,
Lord set them out of band,
Which unto death are destinate,
and in their enemies hand.
12 The nations which have been so bold
as to blaspheme thy Name:
Into their laps with seven-fold
repay again the same.

13 So we thy folk and pasture sheep
will praise thee evermore:
And teach all ages for to keep
for thee like praise in store.

PSALM lxxx. I.H.

Thou herd that Israel dost keep,
give ear and take good heed:
Which leadest Joseph like a sheep,
and dost him watch and feed.
2 Thou Lord, I say, whose seat is set
on Cherubins most bright:
Shew forth thy self and do not let,
send down thy beams of light.

3 Before Ephraim and Benjamin,
Manasses eke likewise:
To shew thy power do thou begin,
come help us Lord arise.
4 Direct our hearts unto thy grace,
convert us, Lord, to thee:
Shew us the brightnesse of thy face,
and then full safe are we.

5 Lord God of hosts of Israel,
how long wilt thou I say,
Against thy folk in anger swell,
and wilt not hear them pray?
6 Thou dost them feed with sorrows deep,
their bread with tears they eat:
And drink the tears that they do weep,
in measure full and great.

7 Thou

7 Thou hast us made a very strife,
to those that dwell about.
And that our foes do love alife,
they laugh and jest it out
8 O take us (Lord) unto thy grace,
convert our hearts to thee:
Shew forth to us thy joyfull face,
and we full safe shall be.

9 From Egypt where it grew not well,
thou brought'st a vine full dear:
The heathen folk thou didst expell,
and thou didst plant it there.
10 Thou didst prepare for it a place,
and set her roots full fast:
That it did grow and spring apace,
and fill'd the land at last.

The second Part.

11 The hils were covered round about
with shade that from it came:
And eke the Cedars strong and stout,
with branches of the same.
12 Why didst thou then her wals destroy?
her hedge pluckt up thou hast:
That all the folk that passe thereby,
thy vine may spoil and waste.

13 The Boar out of the wood so wilde,
doth dig and root it out:
The furious beasts out of the field
devour it all about.
14 O Lord of hosts return again,
from heaven look betime:
Behold, and with thy help sustain
this poor vineyard of thine.

15 Thy plant, I say, thine Israel,
whom thy right hand hath set:
The same which thou didst love so well,
O Lord do not forget.
16 They lop and cut it down apace,
they burn it eke with fire:
And through the frowning of thy face,
we perish in thine ire.

17 Let thy right hand be with them now
whom thou hast kept so long:
And with the son of man whom thou
to thee hast made so strong.
18 And so when thou hast set us free,
and saved us from shame:
Then will we never fall from thee,
but call upon thy Name.

19 O Lord of hosts through thy good (grace,
convert us unto thee:
Behold us with a pleasant face,
and then full safe are we.

PSALM lxxxj. *I H.*

BE light and glad, in God rejoyce,
which is our strength and stay:
Be joyfull and lift up your voice,
to Jacobs God I say.
Prepare your instruments most meet,
some joyfull Psalm to sing:
Strike up with Harp and Lute so sweet,
on every pleasant string.
Blow as it were in the new Moon,
with trumpets of the best:
As it is used to be done
at any solemn feast.
4 For this is unto Israel,
a statute and a trade:
A law that must be kept full well,
which Jacobs God hath made.

5 This clause with Joseph was decreed,
when he from Egypt came:
That as a witnesse all his seed
should still observe the same.
6 When God, I say, had so prepar'd
to bring him from that land:
Whereas the speech which he had heard
he did not understand.

7 I from his shoulders took (saith he)
the burthen clean away:
And from the furnace quit him free
from burning brick of clay.
8 When thou in grief didst cry and call,
I holp thee by and by:
And I did answer thee withall,
in thunder secretly.

9 Yea, at the waters of discord,
I did thee tempt and prove:
Whereas the goodnesse of the Lord,
with muttering thou didst move.
10 Hear O my folk, O Israel,
and I assure it thee,
Regard and mark my words full well,
if thou wilt cleave to me.

The second Part.

11 Thou shalt no God in thee reserve,
of any land abroad:
Nor in no wise bow to or serve
a strange or forreign god.
12 I am the Lord thy God, and I
from Egypt set thee free:
Then ask of me abundantly,
and I will give it thee.

13 And yet my people would not hear
my voice when that I spake:
And Israel would not obey,
but did me quite forsake.
14 Then did I leave them to their will,
in hardnesse of their heart:
To walk in their own counsels still,
themselves they might pervert.

15 O that my people would have heard
the words that I did say:
And eke that Israel would regard
to walk within my way.
16 How soon would I confound their foes
and bring them down full low:
And turn my hand upon all those
that would them overthrow!

17 And they that at the Lord do rage,
as slaves should seek him till:
But of his folk the time and age,
should flourish ever still.
18 I would have fed them with the crop,
and finest of the wheat:

And made the rock with honey drop,
that they their fils should eat.

PSALM lxxxij. I.H.

AMid the presse with men of might
the Lord himselfe doth stand
To plead the cause of truth and right,
with judges of the land.
2 How long (said he) will you proceed,
false judgement to award
And have respect for love of meed,
the wicked to regard?

3 Whereas of due you should defend
the fatherlesse and weak:
And when the poor man doth contend,
in judgement justly speak.
4 If ye be wise, defend the cause
of poore men in their right:
And rid the needy from the clawes
of tyrants force and might.

5 But nothing will they know or learn,
in vain to them I talk:
They will not see, or ought discern,
but still in darknesse walk.
6 For lo, even now the time is come,
that all things fall to nought:
And likewise lawes both all and some,
for gain are sold and bought.

I had decreed it in my sight,
as gods to take you all:
And children to the most of might,
for love I did you call.
7 But notwithstanding ye shall die
as men, and so decay:
O tyrants I shall you destroy,
and pluck you quite away.

8 Up Lord, and let thy strength be known,
and judge the world with might:
For why? all nations are thine own,
to take them as thy right.

PSALM lxxxiij. I.H.

DO not (O God) refrain thy tongue,
in silence do not stay:
Withhold not, Lord, thy self so long,
and make no more delay.
2 For why? behold thy foes, and see
how they do rage and cry:
And those that beare an hate to thee,
hold up their heads on hie.

3 Against thy folk they use deceit,
and craftly they enquire:
For thine elect to lie in wait,
their counsell doth conspire.
4 Come on, say they, let us expell,
and pluck these folk away:
So that the Name of Israel
may utterly decay.
5 They all conspire within their heart,
how they may thee withstand:
Against the Lord to take a part,
they are in league and band.
6 The tents of all the Edomites,
the Ishmaelites also:
The Hagarens and Moabites,
with divers others mo.
7 Gebal with Ammon, and likewise
doth Amalek conspire:
The Philistims against thee rise,
with them that dwell at Tyre.
8 And Ashur eke is well appaid,
with them in league to be:
And doth become a fence and aid
to Lots posterity.

9 As thou didst to the Midianites,
so serve them Lord each one:
As to Siser and to Jabin,
beside the brook Kison.
10 Whom thou in Endor didst destroy,
and waste them through thy might:
That they like dung on earth did lie,
and that in open sight.

The second Part.

11 Make them now and their Lords appear
like Zeb and Oreb than:
As Zeba and Zalmunna were
the Kings of Midian.
12 Which said, let us throughout the land
in all the coasts abroad
Possesse and take into our hand
the faire houses of God.

13 Turn them, O God, with stormes as fall
as wheeles that have no stay:
Or like the chaffe, which men do cast,
with windes to flie away.
14 Like as the fire with rage and fume,
the mighty forests spils:
And as the flame doth quite consume
the mountaines and the hils.

15 So let the tempest of thy wrath
upon their necks be laid:
And of thy stormy winde and showre,
Lord make them all afraid.
16 Lord bring them all, I thee desire,
to such rebuke and shame,
That it may cause them to enquire,
and learn to seek thy Name.

17 And let them evermore daily
to shame and slander fall:
And in rebuke and obloquie,
perish also withall.
18 That they may know and feel full well
that thou art called Lord:
And that alone thou dost excell,
and raign throughout the world.

PSALM lxxxiv. I.H.

HOw pleasant is thy dwelling place,
O Lord of hosts to me!
The Tabernacles of thy grace
how pleasant Lord they be!
2 My soul doth long full sore to go
into thy courts abroad:
My heart doth lust, my flesh also,
in thee the living God.

3 The sparrowes finde a room to rest,
and save themselves from wrong:
And eke the swallow hath a nest,
wherein to keep her young.

4 The

4 These birds full nigh thine Altar may
have place to sit and sing:
O Lord of hosts, thou art I say,
my God and eke my King.
5 O they be blessed that may dwell
within thy house alwaies:
For they all times thy facts do tell,
and ever give thee praise.
6 Yea happy sure likewise are they
whose stay and strength thou art:
Which to thy house do minde the way,
and seek it in their heart.
7 As they go through the vale of tears,
they dig up fountaines still:
That as a spring it all appeares,
and thou their pits dost fill.
8 From strength to strength they walk full (fast
no faintnesse there shall be:
And so the God of gods at last
in Sion they do see.
9 O Lord of hosts to me give heed,
and hear when I do pray:
And let it through thine eares proceed,
O Jacobs God, I say.
10 O Lord our shield, of thy good grace,
regard and so draw near:
Regard, I say, behold the face
of thine anointed dear.
11 For why? within thy Courts one day
is better to abide,
Than other where to keep or stay,
a thousand daies beside.
12 Much rather would I keep a door
within the house of God,
Than in the tents of wickednesse
to settle mine abode.
13 For God the Lord light and defence,
will grace and worship give:
And no good thing shall he with-hold
from them that purely live.
14 O Lord of hosts that man is blest,
and happy sure is he,
That is perswaded in his brest,
to trust all times in thee.

PSALM lxxxv. *I. H*

THou hast been mercifull indeed,
O Lord unto thy land:
For thou restoredst Jacobs seed,
from thraldome out of band.
2 The wicked waies that they were in,
thou didst them cleane remit:
And thou didst hide the peoples sin,
full close thou coveredst it.
3 Thine anger eke thou didst asswage,
that all thy wrath was gone:
And so didst turn thee from thy rage,
with them to be at one.
4 O God our health do now convert
thy people unto thee:
Put all thy wrath from us apart,
and angry cease to be.
5 Why shall thine anger never end,
but still proceed on us?
And shall thy wrath it selfe extend
upon all ages thus?
6 Wilt thou not rather turn therefore,
and quicken us, that we,
And all thy folk may evermore
be glad and joy in thee?
7 O Lord on us do thou declare
thy goodnesse to our wealth:
Shew forth to us, and do not spare,
thine aid and saving health.
8 I will heark what God saith, for he
speaks to his people peace,
And to his Saints, that never they
returne to foolishnesse.
9 For why? his help is still at hand,
to such as do him feare:
Whereby great glory in our land
shall dwell and flourish there.
10 For truth and mercy there shall meet,
in one to take their place:
And peace shall justice with kisse greet,
and there they shall embrace.
11 As truth from earth shall spring apace
and flourish pleasantly:
So righteousnesse shall shew her face,
and look from heaven high.
12 Yea God himselfe doth take in hand
to give us each good thing:
And through the coasts of all the land,
the earth her fruit shall bring.
13 Before his face shall justice go,
much like a guide or stay:
He shall direct his steps also,
and keep them in the way.

PSALM lxxxvj. *I. H.*

LOrd bow thine eare to my request,
and heare me by and by:
With grievous paine and griefe opprest,
full poore and weak am I.
2 Preserve my soule, because my waies
and doings holy be:
And save thy servant, O my Lord,
that puts his trust in thee.
3 Thy mercy (Lord) on me expresse,
defend me eke withall:
For through the day I do not cease
on thee to cry and call.
4 Comfort (O Lord) thy servants soul,
that now with paine is pin'd:
For unto thee (Lord) I extoll,
and lift my soule and minde.
5 For thou art good and bountifull,
thy gifts of grace are free:
And eke thy mercy plentifull,
to all that call on thee.
6 O Lord likewise when I do pray,
regard and give an eare:
Mark well the words that I do say,
and all my prayers heare.
7 In time when trouble doth me move,
to thee I do complaine:
For why? I know and well do prove,
thou answerest me againe.
8 Among the gods (O Lord) is none
with thee to be compar'd:

And none can do as thou alone,
the like hath not been heard.

The second Part.

9 The Gentiles and the people all,
which thou didst make and frame,
Before thy face on knees shall fall,
and glorifie thy Name.
10 For why? thou art so much of might,
all power is thine owne:
Thou workest wonders still in sight,
for thou art God alone.
11 O teach me, Lord, the way, and I
shall in thy truth proceed:
O joyn my heart to thee so nigh,
that I thy Name may dread.
12 To thee my God will I give praise,
with all my heart O Lord:
And glorifie thy Name alwaies,
for ever through the world.
13 For why? thy mercy shew'd to me,
is great, and doth excell:
Thou setst my soul at liberty,
out from the lower hell.
14 O Lord the proud against me rise,
and heaps of men of might:
They seek my soul, and in no wise
will have thee in their sight.
15 Thou Lord art mercifull and meek,
full slack and slow to wrath:
Thy goodnesse is full great, and eke
thy truth no measure hath.
16 O turn to me and mercy grant,
thy strength to me apply:
O help and save thine own servant,
thy handmaids sonne am I.
17 On me some signe of favour shew,
that all my foes may see,
And be asham'd, because (Lord) thou
dost help and comfort me.

PSALM lxxxvij. *I.H.*

THat City shall full well endure
her ground-work still doth stay
Upon the holy hils full sure,
it can no time decay.
2 God loves the gates of Sion best,
his grace doth there abide:
He loves them more than all the rest
of Jacobs tents beside.
3 Full glorious things reported be
in Sion and abroad:
Great things, I say, are said of thee,
thou City of our God.
4 On Rahab I will cast an eye,
and beare in minde the same:
And Babylon shall eke apply,
and learne to know my Name.
5 Loe, Palestine and Tyre also,
with Ethiope likewise:
A people old full long ago
were borne, and there did rise.
6 Of Sion they shall say abroad,
that diverse men of fame
Have there sprung up, and the high God
hath founded fast the same.
7 In their records to them it shall
through Gods device appear
Of Sion, that the chief of all
had his beginning there.
8 The trumpeters with such as sing,
therein great plenty be:
My fountaines and my pleasant springs
are compast all in thee.

PSALM lxxxviij. *I.H.*

LOrd God of health the hope and stay,
thou art alone to me:
I call and cry throughout the day,
and all the night to thee.
2 O let my prayer soone ascend
unto thy sight on hie:
Incline thine eare, O Lord attend,
and hearken to my cry.
3 For why? with woe my heart is fill'd,
and doth in trouble dwell:
My life and breath almost doth yeeld,
and draweth nigh to hell.
4 I am esteem'd as one of them
that in the pit do fall:
And made as one among those men,
that have no strength at all.
5 As one among the dead, and free
from things that here remain:
It were more ease for me to be
with them the which are slain.
6 As those that lie in grave, I say,
whom thou hast cleane forgot:
The which thy hand hath cut away,
and thou regard'st them not.
7 Yea like to one shut up full sure
within the lower pit,
In places dark and all obscure,
and in the depth of it.
8 Thine anger and thy wrath likewise
full sore on me do lie:
And all thy stormes against me rise,
my soul to vex and trie.
9 Thou putst my friends far off from me
and mak'st them hate me sore:
I am shut up in prison fast,
and can come forth no more.
10 My sight doth faile through grief and (wo,
I call to thee, O God:
Throughout the day my hands also
to thee I stretch abroad.

The second Part.

11 Dost thou unto the dead declare
thy wondrous works of fame?
Shall dead to life again repair,
and praise thee for the same?
12 Or shall thy loving kindnesse, Lord,
be preached in the grave?
Or shall with them that are destroid,
thy truth her honour have?
13 Shall they that lie in dark full low,
of all thy wonders wot?
Or there shall they thy justice know,
where all things are forgot?
14 But I O Lord to thee alwaies
do cry and call apace:

My prayer eke ere it be day,
shall come before thy face.
15 Why dost thou Lord abhorre my soul
in griefe that seeketh thee?
And now, O Lord, why dost thou hide
thy face away from me?
16 I am afflicted dying still,
from youth this many a year:
Thy terrors which do vex me ill,
with troubled minde I bear.
17 The furies of thy wrathfull rage
full sore upon me fall:
Thy terrours eke do not asswage,
but me oppresse withall.
18 All day they compasse me about,
as waters at the tide:
And all at once with streams full stout;
beset me on each side.
19 Thou settest far from me my friends,
and lovers every one:
Yea and mine old acquaintance all
out of my sight are gone.

PSALM lxxxix. I.H.

TO sing the mercies of the Lord,
my tongue shall never spare:
And with my mouth from age to age,
thy truth I will declare.
2 For I have said, that mercy shall
for evermore remain:
In that thou dost the heavens stay,
thy truth appeareth plain.
3 To mine elect, saith God, I made
a covenant and behest:
My servant David to perswade,
I swore and did protest.
4 Thy seed for ever I will stay,
and stablish it full fast:
And still uphold thy throne alway,
from age to age to last.
5 The heavens shew with joy and mirth,
thy wondrous works, O Lord:
Thy Saints within thy Church on earth
thy faith and truth record.
6 Who with the Lord is equall then,
in all the clouds abroad?
Among the sonnes of all the gods,
what one is like our God?
7 God in assembly of his Saints
is greatly to be dread:
And over all that dwell about,
in terrour to be had.
8 Lord God of hosts, in all the world,
what one is like to thee?
On every side most mighty Lord,
thy truth is seen to be.
9 The raging sea by thine advice,
thou rulest at thy will:
And when the waves thereof arise,
thou mak'st them calm and still.
10 And Egypt (Lord) thou hast subdu'd,
and thou hast it destroid:
Yea, thou thy foes with mighty arm
hast scattered all abroad.

The second Part.

11 The heavens are thine, & still have been
likewise the earth and land:
The world and all that is therein,
thou foundedst with thy hand:
12 Both North & South with East & West
thy selfe didst make and frame:
Both Tabor mount, and eke Hermon,
rejoyce and praise thy Name.
13 Thine arm is strong and full of power
all might therein doth lie:
The strength of thy right hand each hour
thou liftest up on hie.
14 In righteousnesse and equity
thou hast thy seat and place:
Mercy and truth are still with thee,
and go before thy face.
15 That folk is blest that knowes aright
thy present power O God:
For in the favour of thy sight
they walk full safe abroad.
16 For in thy Name throughout the day
they joy and much rejoyce:
And through thy righteousnes have they
a pleasant fame and noise.
17 For why? their glory, strength and aid,
in thee alone doth lie:
Thy goodnesse eke that hath us staid,
shall lift our horn on hie.
18 Our strength that doth defend us well;
the Lord to us doth bring:
The holy One of Israel,
he is our guide and King.
19 Sometimes thy will unto thy Saints
in vision thou didst show:
And thus then didst thou say to them
thy minde to make them know:
20 A man of might I have erect,
your King and guide to be:
And set him up whom I elect,
among the folk to me.

The third Part.

21 My servant David I appoint,
whom I have searched out:
And with my holy oyle anoint
him King of all the rout.
22 For why? my hand is ready still
with him for to remain:
And with my arm also I will
him strengthen and sustain.
23 The enemies shall not him oppresse,
they shall him not devoure:
Ne yet the sonnes of wickednesse,
on him have any power.
24 His foes likewise I will destroy
before his face in sight:
And those that hate him I will plague,
and strike them with my might.
25 My truth and mercy eke withall,
shall still upon him lie:
And in my name his horn eke shall
be lifted up on high.
26 His Kingdome I will set to be

upon the sea and land:
And eke the running floods shall he
embrace with his right hand.

27 He shall depend with all his heart
on me, and thus shall say:
My Father and my God thou art,
my rock of health and stay.
28 As my first-born I will him take,
of all on earth that springs:
His might and honour I will make
above all earthly Kings.

29 My mercy shall be with him still,
as I my self have told:
My faithfull covenant to fulfill,
my mercy I will hold.
30 And eke his seed I will sustain
for ever strong and sure:
So that his seed shall still remain
while heaven doth endure.

The fourth Part.

31 If that his sonnes forsake my Law,
and so begin to swerve:
And of my judgements have none awe,
nor will not them observe.
32 Or if they will not use aright
my statutes to them made:
And set all my commandments light,
and will not keep my trade.

33 Then with the rod will I begin,
their doings to amend:
And so will scourge them for their sin,
if that they do offend.
34 My mercy yet and my goodnesse,
I will not take him fro:
Nor handle him with craftinesse,
and so my truth forgo.

35 But sure my covenant I will hold,
with all that I have spoke:
No word the which my lips have told,
shall alter or be broke.
36 Once sware I by my holinesse,
and that performe will I:
With David I shall keep promise,
to him I will not lie.

37 His seed for evermore shall raign,
and eke his throne of might,
As doth the Sun, it shall remain
for ever in my sight.
38 And as the Moon within the skie
for ever standeth fast:
A faithfull witnesse from on hie,
so shall his kingdome last.

39 But now Lord us thou dost reject,
and now thou changest cheare:
Yea thou art wroth with thine elect,
thine own anointed deare.
40 The covenant with thy servant made,
Lord thou hast quite undone:
And down upon the ground also
hast cast his royall crowne.

The fift Part.

41 Thou pluck'st his hedges up with might,
his wals thou dost confound:
Thou beatest eke his bulwarks down,
and breakst them to the ground:
42 That he is sore destroid and torne,
of comers by throughout:
And so is made a mock and scorn
to all that dwell about.

43 Thou their right hand hast lifted up,
that him so sore annoy:
And all his foes that him devour,
loe thou hast made to joy.
44 His swords edge thou dost take away
that should his foes withstand:
To him in warre no victory
thou giv'st, nor upper hand.

45 His glory thou dost also waste,
his throne, his joy, and mirth
By thee are overthrown, and cast
full low upon the earth.
45 Thou hast cut off and made full short
his youth and lusty daies,
And rais'd of him an ill report,
with shame and great dispraise.

47 How long away from me, O Lord,
for ever wilt thou turn?
And shall thine anger still alway,
as fire consume and burn?
48 O call to minde, remember then,
my time consumeth fast:
Why hast thou made the sonnes of men
as things in vain to waste?

49 What man is he that liveth here,
and death shall never see?
Or from the hand of Hell his soul
shall he deliver free?
50 Where is (O Lord) thine old goodnesse,
so oft declar'd before,
Which by thy truth and uprightnesse
to David thou hast swore?

51 The great rebukes to minde I call,
that on thy servants lie:
The railings of the people all
borne in my brest have I:
52 Wherewith (O Lord) thine enemies
blasphemed have thy Name:
The steps of thine anointed one
they cease not to defame.

53 All praise to thee, O Lord of hosts,
both now and eke for aye:
Through skie and earth, and all the coasts
Amen, Amen, I say.

PSALM XC. *I.H.*

Thou Lord hast been our sure defence,
our place of ease and rest:
In all times past, yea so long since,
as cannot be exprest.
2 Ere there was made mountain or hill,
the earth and world abroad:
From age to age, and alwaies still,
for ever thou art God.

3 Thou grindest man through grief and pain
to dust, or clay, and then,
And then thou saist, again return,
again ye sonnes of men.
4 The lasting of a thousand years,
what

what is it in thy sight?
As yesterday it doth appeare,
or as a watch by night.
5 So soon as thou dost scatter them,
then is their life and trade
All as a sleepe, and like the grasse,
whose beauty soon doth fade.
6 Which in the morning shines full (bright
but fadeth by and by:
And is cut down ere it be night,
all withered, dead and drie.
7 For through thine anger we consume,
our might is much decaid:
And of thy fervent wrath and fume
we are full sore afraid.
8 The wicked works that we have wrought
thou setst before thine eye:
Our privy faults, yea eke our thoughts
thy countenance doth spie.
9 For through thy wrath our daies do (waste,
thereof doth nought remain:
Our yeares consume as words or blasts,
and are not cal'd again.
10 Our time is threescore yeares and ten,
that we do live on mold:
If one see fourescore, surely then,
we count him wondrous old.

The second Part.

11 Yet of this time the strength and chief
the which we count upon,
Is nothing els but painfull grief,
and we as blasts are gone. (there
12 Who once doth know what strength is
what might thine anger hath:
Or in his heart who doth thee fear
according to thy wrath?
13 Instruct us Lord to know and try,
how long our daies remain:
That then we may our hearts apply,
true wisdome to attain.
14 Return, O Lord, how long wilt thou
forth on thy wrath proceed?
Shew favour to thy servants now,
and help them at their need.
15 Refresh us with thy mercy soon,
and then our joy shall be,
All times so long as life doth last,
in heart rejoyce will we.
16 As thou hast plagued us before,
now also make us glad:
And for the yeares wherein full sore
affliction we have had.
17 O let thy work and power appear
and on thy servants light:
And shew unto thy children dear,
thy glory and thy might.
18 Lord let thy grace and glory stand
on us thy servants thus:
Confirm the works we take in hand,
Lord prosper them to us.

PSALM xcj. *I.H.*

He that within the secret place
of God most high doth dwell;
In shadow of the mightiest grace,
at rest shall keep him well.
2 Thou art my hope and my strong hold,
I to the Lord will say:
My God is he, in him will I
my whole affiance stay.
3 He shall defend thee from the snare,
the which the hunter laid:
And from the deadly plague and care,
whereof thou art afraid.
4 And with his wings shall cover thee,
and keep thee safely there:
His faith and truth thy fence shall be,
as sure as shield and speare.
5 So that thou shalt not need I say,
to fear or be affright,
Of all the shafts that flie by day,
nor terrours of the night.
6 Nor of the plague that privily
doth walk in dark so fast:
Nor yet of that which doth destroy,
and at noon day doth waste.
7 Yea at thy side as thou dost stand,
a thousand dead shall be,
Ten thousand eke at thy right hand,
and yet shalt thou be free.
8 But thou shalt see it for thy part
thine eyes shall well regard:
That even like to their desert
the wicked have reward.
9 For why? O Lord, I only lust,
to stay my hope on thee:
And in the highest I put my trust,
my sure defence is he.
10 Thou shalt not need the ill to fear,
with thee it shall be well:
Nor yet the plague shall once come near
the house where thou dost dwell.
11 For why? unto his Angels all,
with charge commanded he:
That still in all thy waies they shall
preserve and prosper thee.
12 And in their hands shall beare thee,
still waiting thee upon:
So that thy foot shall never chance
to spurn at any stone.
13 Upon the Lions thou shalt go,
the Adder fell and long:
And tread upon the Lions young,
with Dragons stout and strong.
14 For he that trusteth unto me,
I will acquit him quite:
And him defend, because that he
doth know my Name aright:
15 When he for help on me doth cry,
an answer I will give:
And from his grief take him will I
in glory for to live.
16 With length of yeares and daies of (wealth
I will fulfill his time:
The goodnesse of my saving health,
I will declare to him.

PSALM xcij. *I.H.*

It is a thing both good and meet,
to praise the highest Lord:

And to thy Name, O thou most High,
to sing with one accord.
2 To shew the kindnesse of the Lord,
betime ere day be light:
And eke declare his truth abroad,
when it doth draw to night.
3 Upon ten-stringed instruments,
on Lute and Harp so sweet:
With all the mirth you can invent,
of instruments most meet.
4 For thou hast made me to rejoyce,
in things so wrought by thee:
And I have joy in heart and voice,
thy handy-works to see.
5 O Lord how glorious and how great,
are all thy works so stout?
So deeply are thy counsels set,
that none can trie them out.
6 The man unwise hath not the wit,
these things to passe to bring:
And all such fooles are nothing fit,
to understand this thing.
7 When so the wicked at their will,
as grasse do spring full fast:
They when they flourish in their ill,
for ever shall be waste.
8 But thou art mighty Lord most High,
yea thou dost raigne therefore,
In every time eternally,
both now and evermore.
9 For why? O Lord, behold and see,
behold thy foes I say,
How all that work iniquity,
shall perish and decay.
10 But thou like as an Unicorn,
shalt lift mine horn on hie:
With fresh and new prepared oyl,
thine oynted King am I,
11 And of my foes before mine eyes
shall see the fall and shame
Of all that up against me rise,
mine eares shall heare the same.
12 The just shall flourish up on high,
as Date-trees bud and blow:
And as the Cedars multiply,
in Libanus that grow.
13 For they are planted in the place,
and dwelling of our God:
Within his courts they spring apace,
and flourish all abroad.
14 And in their age much fruit shal bring
both fat and well beseen:
And pleasantly both bud and spring,
with boughs and branches green.
15 To shew that God is good and just,
and upright in his will:
He is my rock, my hope, and trust,
in him there is none ill.

PSALM xciij. I.H.

THe Lord as King aloft doth raign,
with glory goodly dight:
And he to shew his strength most main,
hath girt himself with might.
2 The Lord likewise the earth hath made,
and shaped it so sure,
No might can make it move or fade,
at stay it doth endure.
3 Ere that the world was made or wrought
thy seat was set before:
Beyond all time that can be thought,
thou hast been evermore.
4 The floods, O Lord, the floods do rise,
they roare and make a noise:
The floods (I say) did enterprise,
and lifted up their voice.
5 Yea, though the storms arise in fight,
though seas do rage and swell:
The Lord is strong and more of might,
for he on high doth dwell.
6 And look what promise he doth make,
his houshold to defend:
For just and true they shall it take,
all times without an end.

PSALM xciv. I.H.

O Lord thou dost revenge all wrong,
that office longs to thee:
Sith vengeance doth to thee belong,
declare that all may see.
2 Set forth thy self, for thou of right
the earth dost judge and guide:
Reward the proud and men of might
according to their pride.
3 How long shall wicked men bear sway,
with lifting up their voice?
How long shall wicked men, I say,
thus triumph and rejoyce?
4 How long shall they with brags burst (out,
and proudly prate their fill?
Shall they rejoyce that be so stout,
whose works are ever ill?
5 Thy flock, O Lord, thine heritage,
they spoil and vex full sore:
Against thy people they do rage
still daily more and more.
6 The widowes which are comfortlesse,
and strangers they destroy:
They slay the children fatherlesse,
and none doth put them by.
7 And when they take these things in hand
this talk they have of thee:
Can Jacobs God this understand?
tush, no, he cannot see.
8 O folk unwise, and people rude,
some knowledge now discern:
Ye fooles among the multitude,
at length begin to learn.
9 The Lord which made the eare of man
he needs of right must hear:
He made the eye, all things must then
before his sight appear.
10 The Lord doth all the world correct,
and make them understand:
Shall he not then your deeds detect?
how can you scape his hand?

The second Part.

11 The Lord doth know the thoughts of (man
his

his heart he sees full plain:
The Lord (I say) mans thoughts doth scan
and findeth them but vain.
12 But Lord, that man is happy sure,
whom thou dost keep in awe:
And through correction dost procure
to teach him in thy Law.
13 Whereby he shall in quiet rest
in time of trouble sit:
When wicked men shall be supprest,
and fall into the pit.
14 For sure, the Lord will not refuse
his people for to take:
His heritage whom he did chuse,
he will no time forsake.

15 Untill that judgement be decreed,
to justice to convert:
That all may follow her with speed,
that are of upright heart.
16 But who upon my part shall stand,
against the cursed traine?
Or who shall rid me from their hand
that wicked works maintain?

17 Except the Lord had been mine aid,
mine enemies to repell:
My soul and life had now been laid
almost as low as hell.
18 When I did say, my foot did slide,
I now am like to fall:
Thy goodnesse Lord did so provide,
to stay me up withall.

19 When with my self I mused much,
and could no comfort finde:
Then Lord thy goodnesse did me touch,
and that did ease my minde.
20 Wilt thou inhaunt thy self and draw
with wicked men to sit?
Which with pretence instead of law,
much mischief do commit.

21 For they consult against the life
of righteous men and good:
And in their counsels they are rife,
to shed the guiltlesse bloud.
22 But yet the Lord he is to me
a strong defence or lock:
He is my God to whom I flee,
he is my strength and rock.

23 And he shall cause their mischiefs all
themselves for to anoy:
And in their malice they shall fall,
our God shall them destroy.

PSALM xcv. I. H.

O Come let us lift up our voice,
and sing unto the Lord:
In him our rock of health rejoyce
let us with one accord.
2 Yea let us come before his face,
to give him thanks and praise:
In singing Psalmes unto his grace,
let us be glad alwaies.

3 For why? the Lord he is no doubt,
a great and mighty God:
A King above all gods throughout,
in all the world abroad.
4 The secrets of the earth so deep
and corners of the land:
The tops of hils that are so steep,
he hath them in his hand.

5 The sea and waters all are his,
for he the same hath wrought:
The earth and all that therein is,
his hand hath made of nought.
6 Come let us bow and praise the Lord,
before him let us fall:
And kneel to him with one accord,
the which hath made us all.

7 For why? he is the Lord our God,
for us he doth provide:
We are his flock, he doth us feed,
his sheep, and he our guide.
8 To day if ye his voice will hear,
then harden not your heart:
As ye with grudging many a year
provok'd me in desert.

9 Whereas your fathers tempted me,
my power for to prove:
My wondrous works when they did see,
yet still they would me move.
10 Twice twenty years they did me grieve
and I to them did say,
They erre in heart, and not believe,
they have not known my way.

11 Wherfore I sware, when that my wrath
was kindled in my brest:
That they should never tread the path
to enter in my rest.

PSALM xcvi. I.H.

SIng ye with praise unto the Lord,
new songs with joy and mirth:
Sing unto him with one accord,
all people on the earth.
2 Yea sing unto the Lord, I say,
praise ye his holy Name:
Declare and shew from day to day
salvation by the same.

3 Among the heathen eke declare
his honour round about:
To shew his wonders do not spare,
in all the world throughout.
4 For why the Lord is much of might,
and worthy praise alway:
And he is to be dread of right,
above all gods, I say.

5 For all the gods of heathen folk
are idols that will fade:
But yet our God, he is the Lord
that hath the heavens made.
6 All praise and honour eke do dwell
for aye before his face:
Both power and might likewise excell,
within his holy place.

7 Ascribe unto the Lord alway,
ye people of the world:
All might and worship eke I say,
ascribe unto the Lord.

8 Ascribe unto the Lord also,
the glory of his Name:
And eke unto his courts do go,
with gifts unto the same.

The second Part.

9 Fall down and worship ye the Lord,
within his Temple bright:
Let all the people of the world
be fearfull at his sight.
10 Tell all the world, be not agast,
the Lord doth raign above:
Yea he hath set the earth so fast,
that it can never move.

11 And that it is the Lord alone
that rules with princely might:
To judge the nations every one
with equity and right.
12 The heavens shall great joy begin,
the earth eke shall rejoyce:
The sea and all that is therein,
shall shout and make a noise.

13 The field shall joy, and every thing
that springeth on the earth:
The wood and every tree shall sing
with gladnesse and with mirth.
14 Before the presence of the Lord,
and coming of his might:
When he shall justly judge the world,
and rule his folk with right.

PSALM xcvij. *I.H.*

THe Lord doth raign, whereat ŷ earth
may joy with pleasant voice:
And eke the Isles with joyfull mirth
may triumph and rejoyce.
2 Both clouds and darknesse eke do swell
and round about him beat:
Yea right and justice ever dwell,
and bide about his seat.

3 Yea fire and heat at once do run,
and go before his face:
Which shall his foes and enemies burn
abroad in every place.
4 His lightnings eke full bright did blaze
and to the world appear:
Whereat the earth did look and gaze,
with dread and deadly fear.

5 The hils like waxe did melt in sight
and presence of the Lord:
They fled before that Rulers might,
which guideth all the world.
6 The heavens eke declare and show
his justice all abroad:
That all the world may see and know
the glory of our God.

7 Confusion sure will come to such
as worship idols vain:
And eke to those that glory much,
dumb pictures to maintain.
8 For all the idols of the world
which they as gods do call:
Shall feel the power of the Lord,
and down to him shall fall.

9 With joy shall Sion heare this thing,
and Juda shall rejoyce
For at thy judgements they shall sing,
and make a pleasant noise.
10 That thou O Lord art set on high,
in all the earth abroad:
And art exalted wondrously
above each other god.

11 All ye that fear the Lord, do this,
hate all things that are ill:
For he doth save the soules of his
from such as would them spill.
12 And light doth spring up to the just,
with pleasure for his part:
Great joy with gladnesse, mirth, and lust,
to them of upright heart.

13 Ye righteous in the Lord rejoyce,
his holinesse proclaim:
Be thankfull eke with heart and voice,
and mindfull of the same.

PSALM xcviij. *I.H.*

O Sing ye now unto the Lord,
a new and pleasant song:
For he hath wrought throughout the (world
his wonders great and strong.
2 With his right hand full worthily
he doth his foes devoure:
And get himselfe the victory,
with his own arm and power.

3 The Lord doth make his people know
his saving health and might:
The Lord doth eke his justice show,
in all the heathens sight.
4 His grace and truth to Israel,
in minde he doth record:
That all the earth hath seen right well
the goodnesse of the Lord.

5 Be glad in him with joyfull voice,
all people of the earth:
Give thanks to God, sing and rejoyce,
to him with joy and mirth.
6 Upon the harp unto him sing,
give thanks to him with Psalmes:
Rejoyce before the Lord our King,
with Trumpets and with Shalmes.

7 Yea let the sea with all therein
for joy both roar and swell:
The earth likewise let it begin,
with all that therein dwell.
8 And let the flouds rejoyce their fils,
and clap their hands apace:
And eke the mountaines and the hils
before the Lord his face.

9 For he shall come to judge and trie
the world and every wight:
And rule the people mightily
with justice and with right.

PSALM xcix. *I.H.*

THe Lord doth raign, although at it
the people rage full sore:
Yea he on Cherubims doth sit,
though all the world do roar.
2 The Lord that doth in Sion dwell,
is high and wondrous great:
Above all folk he doth excell,
and he aloft is set,

3 Let all men praise thy mighty Name,
for it is fearfull sure:
And, let them magnifie the same,
that holy is and pure.
4 The princely power of our King
doth love judgement and right:
Thou rightly rulest every thing
in Jacob through thy might.

5 To praise the Lord our God devise,
all honour to him do:
Before his footstool worship him,
for he is holy too.
6 Moses, Aaron and Samuel,
as Priests on him did call:
When they did pray he heard them well
and gave them answer all.

7 Within a cloud to them he spake,
then did they labour still,
To keep such lawes as he did make,
and pointed them untill.
8 O Lord our God thou didst them hear,
and answeredst them again:
Thy mercy did on them appear,
their deeds didst not maintain.

9 O laud and praise our God and Lord
within his holy hill:
For why, our God throughout the world
is holy ever still?

PSALM C. I.H.

All people that on earth do dwell,
sing to ẏ Lord with chearful voice:
Him serve with fear, his praise forth tell:
come ye before him and rejoyce.

2 The Lord ye know is God indeed,
without our aid he did us make:
We are his flock, he doth us feed,
and for his sheep he doth us take.

3 O enter then his gates with praise,
approach with joy his courts unto:
Praise, laud, and blesse his Name alwaies
for it is seemly so to do.

4 For why the Lord our God is good,
his mercy is for ever sure:
His truth at all times firmly stood,
and shall from age to age endure.

Another of the same by I.H.

In God the Lord be glad and light,
praise him throughout the earth:
Serve him and come before his sight,
with singing and with mirth.
2 Know that the Lord our God he is,
he did us make and keep:
Not we our selves: for we are his
own flock and pasture sheep.

3 O go into his gates alwaies,
give thanks within the same:
Within his courts set forth his praise,
and laud his holy Name.
4 For why, the goodnesse of the Lord,
for evermore doth raign:
From age to age throughout the world,
his truth doth still remain.

PSALM cj. I.H.

I Mercy will and judgement sing,
O Lord God unto thee:
2 And wisely do in perfect way,
untill thou come to me.
And in the midst of my house walk,
in purenesse of my sprite:
3 And I no kinde of wicked thing,
will set before my sight.

I hate their works that fall away,
it shall not cleave to me:
4 From me shall part the froward heart,
none evil will I see.
5 Him will I stroy that slandereth
his neighbour privily:
The lofty heart I cannot bear,
nor him that looketh hie.

6 Mine eyes shall be on them within
the land that faithfull be:
In perfect way who walketh shall
be servant unto me.
7 I will no guilefull person have,
within my house to dwell:
And in my presence he shall not
remain that lies doth tell.

8 Betimes I will destroy even all
the wicked of the land:
That I may from Gods City cut,
the wicked workers hand.

PSALM cij. N.

O Heare my prayer Lord, and let
my cry come unto thee.
2 In time of trouble do not hide,
thy face away from me.
3 Incline thine eare to me, make haste
to heare me when I call:
For as the smoke doth fade, so do
my daies consume and fall.

4 And as an hearth my bones are burnt,
my heart is smitten dead:
And withers like the grasse, that I
forget to eat my bread.
5 By reason of my groaning voice,
my bones cleave to my skin:
6 As Pelican in wildernesse,
such case now am I in.

7 And as an Owle in desert is,
lo I am such an one:
I watch, and as a Sparrow on
the house top am alone.
8 Lo daily in reproachfull wise,
mine enemies do me scorn:
And they that do against me rage,
against me they have sworne.

9 Surely with ashes as with bread,
my hunger I have fild:
And mingled have my drink with teare
that from mine eyes have fild.
10 Because of thy displeasure Lord,
thy wrath and thy disdain:
For thou hast lifted me aloft,
and cast me down again.

11 The daies wherein I passe my life,
are like the fleeting shade:
And I am withered like the grasse,
which soon away doth fade.
12 But thou O Lord for ever dost
remain in steady place:
And thy remembrance ever doth
abide from race to race.

The second Part.

13 Thou wilt arise, and mercy thou
to Sion wilt extend:
The time of mercy, now the time
foreset is come to end.
14 For even in the stones thereof
thy servants do delight:
And on the dust thereof they have
compassion in their sprite.

15 Then shall the heathen people fear:
the Lords most holy name:
And all the Kings on earth shall dread,
thy glory and thy fame.
16 Then when the Lord the mighty God
again shall Sion rear:
And then when he most nobly in
his glory shall appear.
17 To praier of the desolate,
when he himself doth bend:
When he shall not disdain unto
their praiers to attend.
18 This shall be written for the age
that after shall succeed:
The people yet uncreated
the Lords renown shall spread.

19 For he from his high Sanctuary
hath looked down below:
Aud out of heaven hath the Lord
beheld the earth also.
20 That of the mourning captive he
might hear the wofull cry:
And that he might deliver those
that damned are to die.

21 That they in Sion may declare
the Lords most holy Name:
And in Ierusalem set forth
the praises of the same.
22 Then when the people of the lands,
and kingdomes with accord,
Shall be assembled for to do
their service to the Lord.

The third Part.

23 My former force of strength he hath
abated in the way:
And shorter he hath cut my daies
thus I therefore did say:
24 My God in midst of all my daies
now take me not away:
Thy years endure eternally,
from age to age I say.

25 Thou the foundations of the earth
before all times hast laid:
And Lord the heavens are the work
which thine own hands have made.

26 Yea they shall perish and decay,
but thou shalt tarry still:
And they shall all in time wax old,
even as a garment will.

27 Thou as a garment shalt them change
and changed they shall be:
But thou dost still abide the same,
thy years do never flee.
28 The children of thy servants shall
continually endure:
And in thy sight their happy seed
for ever shall stand sure.

PSALM ciij. T.S.

MY soule give laud unto the Lord,
my spirit shall do the same:
And all the secrets of my heart,
praise ye his holy Name.
2 Give thanks to God for all his gifts,
shew not thy self unkinde:
And suffer not his benefits,
to slip out of thy minde.

3 That gave thee pardon for thy faults
and thee restor'd again,
For all thy weak and frail disease,
and heal'd thee of thy pain.
4 That did redeem thy life from death,
from which thou couldst not flee:
His mercy and compassion both
he did extend to thee.

5 That fild with goodnesse thy desire,
and did prolong thy youth:
Like as the Eagle casts her bill,
whereby her age reneweth.
6 The Lord with justice doth repay
all such as be opprest:
So that their sufferings and their wrongs
are turned to the best.

7 His waies and his commandements
to Moses he did shew:
His counsels and his valiant acts
the Israelites did know,
8 The Lord is kinde and mercifull
when sinners do him grieve:
The slowest to conceive a wrath,
and readiest to forgive.

6 He chides us not continually,
though we be full of strife:
Nor keeps our faults in memory,
for all our sinfull life.
10 Nor yet according to our sins
the Lord doth us regard:
Nor after our iniquities
he doth not us reward.

11 But as the space is wondrous great
'twixt earth and heaven above:
So is his goodnesse much more large
to them that do him love.
12 God doth remove our sins from us,
and our offences all:
As farre as is the Sun-rising
full distant from his fall.

The second Part.

13 And look what pitie parents dear
unto their children bear:
Like pitie beareth God to such
as worship him in fear.
14 The Lord that made us knows our (shape,
our mold and fashion just:
How weak and fraile our nature is,
and how we are but dust.

15 And how the time of mortall men
is like the withering hay:
Or like the flower right faire in field,
that fades full soon away.
16 Whose glosse & beauty stormy windes
do utterly disgrace:
And make that after their assaults
such blossomes have no place.

17 But yet the goodnesse of the Lord
with his shall ever stand:
Their childrens children shall receive
his righteousnesse at hand.
18 I meane which keep his covenant
with all their whole desire:
And not forget to do the thing
that he doth them require.

19 The heavens high are made the seat
and foot-stool of the Lord:
And by his power imperiall
he governs all the world.
20 Ye Angels which are great in power,
praise ye and blesse the Lord:
Which to obey and do his will,
immediately accord.

21 Ye noble hosts and ministers,
cease not to laud him still:
Which ready are to execute
his pleasure and his will.
22 Yea all his works in every place
praise ye his holy Name:
My heart, my minde and eke my soul
praise ye also the same.

PSALM civ. *W. K.*

MY soul praise the Lord,
speake good of his Name:
O Lord our great God,
how dost thou appear:
So passing in glory,
that great is thy fame!
Honour and Majesty
in thee shine most clear.

2 With light as a robe
thou hast thee beclad:
Whereby all the earth
thy greatnesse may see.
The heaven in such sort
thou also hast spread,
That it to a curtain
compared may be.

3 His chamber-beames lie
in the clouds full sure:
Which as his chariot
are made him to bear,
And there with much swiftnesse,
his course doth endure,
Upon the wings riding
of windes in the air.

4 He maketh his spirits
as Heralds to go:
And lightnings to serve,
we see also prest:
His will to accomplish,
they run to and fro,
To save or consume things
as seemeth him best.

5 He groundeth the earth
so firmly and fast,
That it once to move
none shall have such power.
6 The deep a faire covering
for it made thou hast:
Which by his own nature
the hils would devour.

7 But at thy rebuke
the waters do flie:
And so give due place
thy word to obey.
At thy voice of thunder
so fearfull they be:
That in their great raging
they haste soon away.

8 The mountains full high
they then up ascend:
If thou dost but speak,
thy word they fulfill:
So likewise the vallies
most quickly descend,
Where thou them appointest,
remain they do still.

9 Their bounds thou hast set,
how farre they shall run:
So that in their rage
not that passe they can:
For God hath appointed
they shall not return,
The earth to destroy more,
which made was for man.

The second Part.

10 He sendeth the springs
to strong streames or lakes,
Which run do full swift
among the huge hils.
11 Where both the wilde asses
their thirst oft times slakes,
And beasts of the mountains
thereof drink their fils.

12 By these pleasant springs
of fountains full fair
The fowles of the air
abide shall and dwell:
Who moved by nature
to hop here and there:
Among the green branches
their songs shall excell.

13 The mountains to moist,

the clouds he doth use:
The earth with his works
is wholly repleat.
14 So as the brute cattell
he doth not refuse:
But grasse doth provide them,
and herb for mans meat.

15 Yea bread, wine and oyle
he made for mans sake:
His face to refresh,
and heart to make strong.
16 The Cedars of Liban
this great Lord did make:
Which trees he doth nourish,
that grow up so long.

17 In these may birds build,
and make there their nest:
In firre-trees the Storks
remain and abide.
18 The high hils are succour
for wilde goats to rest:
And eke the rocks stony
for Conies to hide.

19 The Moon then is set
her season to run:
The daies from the nights
thereby to discern:
And by the descending
also of the Sun,
The cold from heat alway
thereby we do learn.

20 When darknesse doth come
by Gods will and power,
Then creep forth do all
the beasts of the wood.
21 The Lions range roaring,
their prey to devour:
But yet it is thou Lord
which givest them food.

22 As soon as the Sun
is up, they retire:
To couch in their dens
then are they full faine.
23 That man to his work may,
as right doth require:
Till night come and call him,
to take rest againe.

The third Part.

24 How sundry O Lord,
are all thy workes found?
With wisdome full great
they are indeed wrought:
So that the whole world
of thy praise doth sound:
And as for thy riches,
they passe all mens thought.

25 So is the great sea,
which large is and broad:
Where things that creep swarm,
and beasts of each sort.
26 There both mighty ships sail,
and some lie at road;
The Whale huge and monstrous
there also doth sport.

27 All things on thee wait,
thou dost them relieve:
And thou in due time
full well dost them feed.
28 Now when it doth please thee
the same for to give;
They gather full gladly
those things which they need.

Thou openest thy hand,
and they finde such grace,
That they with good things
are filled we see.
29 But sore are they troubled,
if thou turn thy face,
For if thou their breath take,
vile dust then they be.

30 Againe when thy Spirit
from thee doth proceed
All things to appoint,
and what shall ensue:
Then are they created,
as thou hast decreed:
And dost by thy goodnesse
the dry earth renew.

31 The praise of the Lord
for ever shall last:
Who may in his works
by right well rejoyce.
32 His looks can the earth make
to tremble full fast:
And likewise the mountains
to smoke at his voice.

33 To this Lord and God,
sing will I alwaies:
So long as I live,
my God praise will I:
34 Then am I most certain
my words shall him please:
I will rejoyce in him,
to him will I cry.

35 The sinners, O Lord,
consume in thine ire:
And eke the perverse,
them root out with shame:
But as for my soul now,
let it still desire,
And say with the faithfull,
praise ye the Lords Name.

PSALM cv. N.

GIve praises unto God the Lord,
and call upon his Name:
Among the people eke declare
his works to spread his fame.
2 Sing ye unto the Lord I say,
and sing unto his praise:
And talk of all his wondrous works
that he hath wrought alwaies.

3 In honour of his holy Name
rejoyce with one accord:
And let the heart also rejoyce

of them that seek the Lord.
4 Seek ye the Lord, and seek the strength
of his eternall might:
And seek his face continually,
and presence of his sight.

5 The wondrous works that he hath done
keep still in mindfull heart:
Ne let the judgements of his mouth
out of your minde depart.
6 Ye that of faithfull Abraham
his servant are the seed:
Ye his elect the children that
of Jacob do proceed.

7 For he, he onely is I say,
the mighty Lord our God:
And his most rightfull judgements are
through all the world abroad.
8 His promise and his covenant
which he hath made to his,
He hath remembred evermore,
to thousands of degrees.

The second Part.

9 The covenant which he hath made
with Abraham long ago:
And faithfull oath which he hath sworn
to Isaac also.
10 And did confirm the same for law,
that Jacob should obey:
And for eternall covenant
to Israel for aye.

11 When thus he said, Lo I to you
all Canaan land will give:
The lot of your inheritance,
wherein your seed shall live.
12 Although the number at that time
did very small appear:
Yea very small, and in the land
they then but strangers were.

13 While yet they walk'd from land to land
without a sure abode:
And while from sundry kingdomes they
did wander all abroad.
14 And wrong at no oppressors hand
he suffered them to take:
But even the great and mighty Kings
reproved for their sake.

15 And thus he said, Touch ye not those
that mine anointed be:
Ne do the Prophets any harm
that do pertain to me.
16 He cal'd a dearth upon the land,
of bread he stroid the store:
But he against the time of need
had sent a man before:

The third Part.

17 Even Joseph which had once been sold
to live a slave in wo:
Whose feet they hurt in stocks, whose soul
the irons pierc'd also.
18 Untill the time came when his cause
was known apparently:
The mighty word of God the Lord
his faultlesse truth did trie.

19 The King sent and delivered him
from prison where he was:
20 The ruler of the people then
did freely let him passe.
21 And over all his house he made
him Lord to beare the sway:
And of his substance made him have
the rule and all the stay.

22 That he might to his will instruct
the Princes of the land:
And wisdomes lore his ancient men
might cause to understand.
23 Then into the Egyptian land
came Israel also:
And Jacob in the land of Ham
did live a stranger tho.

24 His people he exceedingly
in number made to flow,
And over all their enemies
in strength he made them grow.
25 Whose heart he turn'd, that they with hate
his people did intreat:
And did his servants wrongfully
abuse with false deceit.

The fourth Part.

26 His faithfull servant Moses then,
and Aaron whom he chose,
He did command to go to them,
his message to disclose.
27 The wondrous message of his signes
among them he did show:
And wonders in the land of Ham
then did they work also.

28 Darknesse he sent, and made it dark
in stead of brighter day:
And unto his commission,
they did not disobey.
29 He turn'd their waters into blood,
he did their fishes slay:
30 Their land brought frogs even in the place
where their King Pharaoh lay.

31 He spake, and at his voice there came
great swarms of noisome flies,
And all the quarters of the land
were fil'd with crawling lice.
32 He gave them cold and stony hail
in stead of milder rain:
And fiery flames within their land
he sent unto their pain.

33 He smote their vines and all their trees
whereon their figs did grow:
And all their trees within their coasts
downe did he overthrow.
34 He spake, then Caterpillars did
and Grashoppers abound:
35 Which ate the grasse in all their land
and fruit of all their ground.

The fift Part.

36 The first-begotten in their land
eke deadly he did smite:
Yea the beginning and first fruit
of all their force and might:
37 With gold and silver he them brought
from Egypt land to passe:

And in the number of their Tribes
no feeble one there was.

38 Egypt was glad and joyfull then
when they did thence depart:
For terrour and the fear of them
was faln upon their heart.
39 To shroud them from the parching heat
a cloud he did display:
And fire he sent to give them light,
when night had hid the day.

40 They asked, and he caused Quailes
to rain at their request :
And fully with the bread of heaven
their hunger he represt.
41 He opened the stony rock,
and waters gushed out:
And in the dry and parched ground
like rivers run about.

42 For of his holy covenant
aye mindfull was he tho:
Which to his servant Abraham
he plighted long ago. (mirth,
43 He brought his people forth with
and his elect with joy,
Out of the cruell land, where they
had liv'd in great annoy.

44 And of the heathen men he gave
to them the fruitfull lands:
The labours of the people eke
they took into their hands.
45 That they his holy statutes might
observe for evermore:
And faithfully obey his laws:
praise ye the Lord therefore.

PSALM cvj. *W.K.*

PRaise ye the Lord, for he is good,
his mercy dures for aye:
2 Who can expresse his noble acts,
or all his praise display?
3 They blessed are that judgement keep,
and justly do alway:
With favour of thy people (Lord)
remember me I pray.

4 And with thy saving health (O Lord)
vouchsafe to visit me:
That I the great felicity
of thine elect may see.
5 And with thy peoples joy I may
a joyfull minde possesse:
And may with thine inheritance
a glorying heart expresse.

6 Both we and eke our fathers all,
have sinned every one:
We have committed wickednesse,
and lewdly we have done.
7 The wonders great which thou (O Lord)
hast done in Egypt land:
Our fathers though they saw them all,
yet did not understand.

Nor yet thy mercies multitude
did keep in thankfull minde
But at the sea, yea the red sea,
rebelled most unkinde.
8 Neverthelesse he saved them
for honour of his Name:
That he might make his power known
and spread abroad his fame.

9 The red sea he did then rebuke,
and forthwith it was dry'd:
And as in wildernesse, so through
the deep he did them guide.
10 He sav'd them from the cruell hand
of their despitefull foe:
And from the enemies hand he did
deliver them also.

The second Part.

11 The waters their oppressours whelm'd,
not one was left alive:
12 Then they beleev'd his word, & praise
in song they did him give.
13 But by and by unthankfully
his works they clean forgat:
And for his counsell and his will
they did neglect to wait.

14 But lusted in the wildernesse,
with fond and greedy lust:
And in the desert tempted God,
the stay of all their trust.
15 And then their wanton mindes desire,
he suffer'd them to have:
But wasting leannesse therewithall
unto their soules he gave.

16 Then when they lodged in their tents,
at Moses they did grutch:
Aaron the holy of the Lord
so did they envy much.
17 Therefore the earth did open wide,
and Dathan did devour:
And all Abirams company
did cover in that hour.

18 In their assembly kindled was,
the hot consuming fire:
And wasting flame did then burn up
the wicked in his ire.
19 Upon the hill of Horeb they
an idol-calf did frame:
And there the molten image they
did worship of the same.

20 Into the likenesse of a Calf
which feedeth on the grasse,
Thus they their glory turn'd, and all
their honour did deface.
21 And God their onely Saviour
unkindely they forgot:
Which many great and mighty things
in Egypt land had wrought.

The third Part.

22 And in the land of Ham for them
most wondrous works had done:
And by the red sea dreadfull things
performed long agone.
23 Therefore for their so shewing them
forgetfull and unkinde:
To bring destruction on them all
he purpos'd in his minde:

Had

Had not his chosen Moses stood
before him in the break
To turn his wrath, lest he on them
with slaughter should him wreak.
24 They did despise the pleasant land,
that he behight to give:
Yea and the words that he had spoke
they did no whit believe.

25 But in their tents with grudging heart
they wickedly repin'd:
Nor to the voice of God the Lord
they gave an hearkning minde.
26 Therefore against them lifted he
his strong revenging hand:
Them to destroy in wildernesse,
ere they should see the land.

27 And to destroy their seed among
the nations with his rod:
And through the countries of the world
to scatter them abroad.
28 To Baal-Peor then they did
adjoyn themselves also:
And ate the offerings of the dead,
so they forsook him tho.

29 Thus with their own inventions
his wrath they did provoke:
And in his sore inkindled wrath
the plague upon them broke.
30 But Phineas stood up with zeal,
the sinners vile to slay:
And judgement he did execute,
and then the plague did stay.

The fourth Part.

31 It was imputed unto him
for righteousnesse that day:
And from thenceforth so counted is,
from race to race, I say.
32 At waters eke of Meribah
they did him angry make:
Yea, so far forth, that Moses was
then punish'd for their sake.

33 Because they vex'd his spirit so sore,
that in impatient heat
His lips spake unadvisedly,
his fervour was so great.
34 Nor as the Lord commanded them
they slew the people tho:
35 But were among the heathen mix'd,
and learn'd their works also.

36 And did their idols serve, which were
their ruine and decay:
37 To fiends their sons and daughters they
did offer up and slay:
38 Yea with unkindly murdering knife
the guiltlesse blood they spilt:
Yea their own sons and daughters bloud,
without all cause of guilt.

Whom they to Canaan idols then
offred with wicked hand:
And so with bloud of innocents
defiled was the land.
39 Thus were they stained with the works
of their own filthy way:
And with their own inventions
a whoring they did stray.

40 Therefore against his people was
the Lords wrath kindled sore:
And even his own inheritance
he did abhorre therefore.
41 Into the hands of heathen men
he gave them for a prey:
And made their foes their Lords, whom (they
were forced to obey.

The fift Part

42 Yea and their hatefull enemies
opprest them in the land:
And they were humbly made to stoop,
as subject to their hand.
43 Full oftentimes from thrall had he
delivered them before:
But with their counsels they to wrath
provok'd him evermore.

Therefore they by their wickednesse
were brought full low to lie:
44 Yet when he saw them in distresse,
he hearkned to their cry.
45 He cal'd to minde his covenant,
which he to them had swore:
And by his mercies multitude
repented him therefore.

46 And favour he them made to finde,
before the sight of those
That led them captive from their land,
when erst they were their foes.
47 Save us O Lord that art our God,
save us (O Lord) we pray
And from among the heathen folk
Lord gather us away.

48 That we may spread the noble praise
of thy most holy Name:
That we may glory in thy praises
and founding of thy fame.
49 The Lord the God of Israel
be blest for evermore:
Let all the people say, Amen,
praise ye the Lord therefore.

PSALM cvij. *W. K.*

GIve thanks unto the Lord our God,
for gracious is he:
And that his mercy hath no end,
all mortall men may see.
2 Such as the Lord redeemed hath
with thanks shall praise his Name:
And shew how they from foes were freed
and how he wrought the same.

3 He gathered them forth of the lands
that lay so farre about:
From East to West, from North to South
his hand did finde them out.
4 They wandred in the wildernesse,
and strayed from the way:
And found no city where to dwell,
that serve might for their stay.

5 Whose thirst and hunger was so great
in these deserts so void:

That

That faintnesse did them sore assault,
and eke their soules anoid.
6 Then did they cry in their distresse
unto the Lord for aid:
Who did remove their troublous state
according as they praid.

7 And by that way which was most right
he led them like a guide:
That they might to a City go,
and there also abide.
8 Let men therefore before the Lord
confesse his kindnesse then:
And shew the wonders that he doth
before the sonnes of men.

9 For he the empty soul sustain'd
whom thirst had made to faint:
The hungry soul with goodnesse fed,
and did them eke acquaint.
10 Such as do dwell in darknesse deep,
where they on death do wait,
Fast bound to taste such troublous storms
as iron chaines do threat.

The second Part.

11 For that against the Lords own words
they sought so to rebell:
Esteeming light his counsels high,
which do so farre excell.
12 But when he humbled them full low,
they then fell down with grief:
And none was found so much to help,
whereby to get relief.

13 Then did they cry in their distresse
unto the Lord for aid:
Who did remove their troublous state
according as they praid
14 For he from darknes out them brought
and from deaths dreadfull shade:
Bursting with force the iron bands
which them before did lade:

15 Let men therefore before the Lord
confesse his kindnesse then:
And shew the wonders that he doth,
before the sonnes of men.
16 For he threw down the gates of brasse
and brake them with strong hand:
The iron barres he smote in two,
nothing could him withstand.

17 The foolish folk great plagues do feel
and cannot from them wend:
But heap on more to those they have,
because they do offend.
18 Their souls so much did loath all meat
that none they could abide:
Whereby death had them almost caught,
as they full truly tri'd.

19 Then did they cry in their distresse
unto the Lord for aid:
Who did remove their troublous state,
according as they praid.
20 For then he sent to them his word,
which health did soon restore:
And brought them from those dangers deep
wherein they were before.

The third Part.

21 Let men therefore before the Lord
confesse his kindnesse then:
And shew the wonders that he doth
before the sonnes of men.
22 And let them offer sacrifice
with thanks, and also fear:
And speake of all his wondrous works
with glad and joyfull chear.

23 Such as in ships and brittle barks
into the seas descend:
Their merchandise through fearfull flouds
to compasse and to end.
24 Those men are forced to behold
the Lords works what they be:
And in the dangerous deep the same
most marvellous they see.

25 For at his word the stormy winde
ariseth in a rage:
And stirreth up the surges so,
that nought can them asswage.
26 Then are they lifted up so high,
the clouds they seem to gain:
And plunging down the depth untill
their souls consume with pain.

27 And like a drunkard to and fro,
now here, now there they reel:
As men with fear of wit bereft,
or had of sense no feel.
28 Then did they cry in their distresse
unto the Lord for aid:
Who did remove their troublous state
according as they praid.

29 For with his word the Lord doth make
the sturdy stormes to cease:
So that the great waves from their rage,
are brought to rest and peace.
30 Then are men glad when rest is come,
which they so much did crave:
And are by him in haven brought,
which they so fain would have.

The fourth Part.

31 Let men therefore before the Lord
confesse his kindnesse then:
And shew the wonders that he doth
before the sonnes of men.
32 Let them in presence of the folk
with praise extoll his Name:
And where the Elders do convent,
there let them do the same.

33 For running flouds to drie deserts
he doth oft change and turn:
And drieth up as it were dust
the springing well and bourn.
34 A fruitfull land with pleasures deck'd
full barren doth he make,
When on their sinnes that dwell therein
he doth just vengeance take.

35 Again the wildernesse full rude
he maketh fruit to bear:
With pleasant springs of waters clear,
though none before were there.

36 Wherein

36 Wherein such hungry soules are set,
as he doth freely chuse:
That they a City might them build,
to dwell in for their use.

37 That they may sowe their pleasant land
and vineyards also plant,
To yeeld them fruit of such increase,
as none may seem to want.
38 They multiply exceedingly,
the Lord doth blesse them so:
Who doth also the brute beasts make
by numbers great to grow.

39 But when the faithfull are low brought
by the oppressors stout:
And minish do through many plagues
that compasse them about.
40 Then doth he Princes bring to shame,
which did them sore oppresse:
And likewise caused them to erre
within the wildernesse.

41 But yet the poore he raiseth up
out of their troubles deep:
And oft times doth their train augment
much like a flock of sheep.
42 The righteous shall behold this sight,
and also much rejoyce:
Whereas the wicked and perverse
with grief shall stop their voice.

43 But who is wise, that now full well
he may these things record?
For certainly such shall perceive
the kindnesse of the Lord.

PSALM cviii. *I.H.*

O God my heart prepared is,
and eke my tongue is so:
I will advance my voice in song,
and giving thanks also.
2 Awake my violl and my harp,
sweet melody to make:
And in the morning I my self
right early will awake.

3 By me among the people Lord,
still praised shalt thou be:
And I among the heathen folk
will sing O Lord to thee.
4 Because thy mercy Lord is great,
above the heavens hie:
And eke thy truth doth reach the clouds
within the lofty skie.

5 Above the starrie heavens high
exalt thy self O God:
And Lord display upon the earth
thy glory all abroad.
6 That thy dearly beloved may
be set at liberty:
Help O my God with thy right hand,
and hearken unto me.

7 God in his holinesse hath spoke,
whereof my joyes abound:
Sichem I will divide, and mete
the vale of Succoth ground.
8 And Gilead shall be mine own,
Manasses mine shall be:
My head-strength Ephraim, and law
shall Juda give for me.

9 Moab my wash-pot, and my shoe
on Edom will I throw:
Upon the land of Palestine
in triumph will I go.
10 Who shall into the City strong
be guide to conduct me?
Or how by whom to Edom land
conveyed shall I be?

11 Is it not thou O Lord which late
hadst us forsaken quite?
And thou O Lord which with our hosts
didst not go forth to fight?
12 Give us O Lord thy saving aid,
when troubles do assail:
For all the help of man is vain,
and can no whit avail.

13 Through God we shall do valiant acts,
and worthy of renown:
He shall subdue our enemies,
yea he shall tread them down.

PSALM cix. N.

IN speechlesse silence do not hold
O God thy tongue alwaies:
O God even thou I say that art
the God of all my praise.
2 The wicked and the guilefull mouth
on me disclosed be:
And they with false and lying tongues
have spoken unto me.

3 They did beset me round about
with words of hatefull spight:
Without all cause of my desert
against me they did fight.
4 For my good will they were my foes,
but then gan I to pray:
5 My good with ill, my friendlinesse
with hate they did repay.

6 Set thou the wicked over him,
to have the upper hand:
At his right hand eke suffer thou
his hatefull foe to stand.
7 When he is judged, let him then
condemned be therein:
And let the prayer that he makes,
be turned into sin.

8 Few be his daies, his charge also
let thou another take:
9 His children let be fatherlesse,
his wife a widow make.
10 Let his off-spring be vagabonds,
to beg and seek their bread:
Wandring out of the wasted place
where erst they have been fed.

11 Let covetous extortioners
catch all his goods and store:
And let the stranger spoil the fruit
of all his toyl before.
12 Let there be none to pitie him,
let there be none at all

That

That on his children fatherlesse
will let their mercy fall.

The second Part.

13 And so let his posterity
for ever be destroid:
Their name out-blotted in the age
that after shall succeed.
14 Let not his fathers wickednesse
from Gods remembrance fall:
And let not thou his mothers sin
be done away at all.

15 But in the presence of the Lord
let them remain for aye:
That from the earth their memory
he may cut clean away.
16 Sith mercy he forgot to shew,
but did pursue with spight
The troubled man, and sought to slay
the wofull-hearted wight.

17 As he did cursing love, it shall
betide unto him so:
And as he did not blessing love,
it shall be farre him fro.
18 As he with cursing clad himself,
so it like water shall
Into his bowels, and like oyl
into his bones befall.

19 As garment let it be to him
to cover him for aye:
And as a girdle, wherewith he
may girded be alway.
20 Lo let the same be from the Lord
the guerdon of my foe:
Yea, and of those that evil speak
against my soul also.

21 But thou O Lord, which art my God,
deal thou (I say) with me
After thy Name, deliver me,
for great thy mercies be.
22 Because in depth of great distresse
I needy am and poor:
And eke within my pained brest
my heart is wounded sore.

The third Part.

23 Even so do I depart away,
as doth declining shade:
And as the Grashopper, so I
am shaken off and fade.
24 With fasting long from needfull food
enfeebled are my knees:
And all her fatnesse hath my flesh
enforced been to leese.

25 And I also a vile reproach,
to them am made to be:
And they that did upon me look,
did shake their heads at me.
26 But thou O Lord, that art my God,
mine aid and succour be:
According to thy mercy Lord
save and deliver me.

27 And they shall know thereby, that this
(Lord) is thy mighty hand:
And that thou, thou hast done it Lord,
so shall they understand.
28 Although they curse with spite, yet thou
shalt blesse with loving voice:
They shall arise and come to shame,
thy servant shall rejoyce.

29 Let them be cloathed all with shame
that enemies are to me:
And with confusion as a cloke
eke covered let them be.
30 But greatly I will with my mouth
give thanks unto the Lord:
And I among the multitude
his praises will record.

31 For he with help at his right hand
will stand the poor man by:
To save him from the man that would
condemn his soul to die.

PSALM Cx. N.

THe Lord did say unto my Lord,
sit thou at my right hand:
Till I have made thy foes a stool,
whereon thy feet shall stand.
2 The Lord shall out of Sion send
the Scepter of thy might:
Amid thy mortall foes be thou
the ruler in their sight.

3 And in the day on which thy raign
and power they shall see:
Then hereby free-will-offerings shall
the people offer thee.
Yea with an holy worshipping
then shall they offer all:
Thy births-dew is the dew that doth
from womb of morning fall.

4 The Lord hath sworn, and never will
repent what he doth say:
By th'order of Melchisedech
thou art a Priest for aye.
5 The Lord thy God on thy right hand
that standeth for thy stay:
Shall wound for thee the stately Kings
upon his wrathfull day.

6 The heathen he shall judge, and fill
the place with bodies dead:
And over diverse countries shall
in sunder smite the head.
7 And he shall drink out of the brook
that runneth in the way:
Wherefore he shall lift up on high
his royall head that day.

PSALM Cxi. N.

WIth heart I do accord,
To praise and laud the Lord,
In presence of the just.
2 For great his works are found,
To search them such are bound,
As him do love and trust.
3 His works are glorious
Also his righteousnesse
It doth endure for ever.
4 His wondrous works he would
We still remember should.
His mercy faileth never.

5 Such as to him love beare,
A portion full faire
He hath up for them laid,
For this they shall well finde,
He will them have in minde,
And keep them as he said.
6 For he did not disdain
His works to shew them plain,
By lightnings and by thunders:
When he the heathens land
Did give into their hand,
Where they beheld his wonders.

7 Of all his works ensu'th
Both judgement, right and truth,
Whereto his statutes tend:
8 They are decreed sure
For ever to endure
Which equity doth end:
Redemption he gave
His people for to save:
9 And hath also required,
His promise not to faile,
But alwaies to prevaile,
His holy Name be feared.

10 Who so with heart full fain
True wisdome would attaine,
The Lord feare and obey:
Such as his lawes do keep,
Shall knowledge have full deep,
His praise shall last for aye.

PSALM Cxij. *W. K.*

THe man is blest that God doth fear,
And that his law doth love indeed:
2 His seed on earth God will uprear,
And blesse such as from him proceed,
3 His house with good he will fulfill,
His righteousnesse endure shall still.
4 Unto the righteous doth arise
In trouble joy, in darknesse light:
Compassion is in his eyes,
And mercy alwaies in his sight:
5 Yea pitie moveth such to lend
He doth by judgement things expend.

6 And surely such shall never fail
For in remembrance had is he:
7 No tidings ill can make him quail,
Who in the Lord sure hope doth see.
8 His heart is firm, his fear is past,
For he shall see his foes down cast.
9 He did well for the poor provide,
His righteousnesse shall still remain:
And his estate with praise abide,
Though that the wicked man disdain,
10 Yea gnash his teeth thereat shall he
And so consume his state to see.

PSALM Cxiij. *W. K.*

YE children which do serve the Lord,
Praise ye his Name with one accord:
2 Yea blessed be alwaies his Name.
3 Who from the rising of the Sun,
Till it return where it begun,
Is to be praised with great fame.
4 The Lord all people doth surmount,
As for his glory we may count,
Above the heavens high to be.

5 With God the Lord who may compare,
Whose dwellings in the heavens are?
Of such great power and force is he.
6 He doth abase himself we know,
Things to behold both here below,
and also in heaven above.
7 The needy out of dust to draw,
And eke the poore which help none saw,
His only mercy did him move.
8 And so him set in high degree,
With Princes of great dignity,
That rule his people with great fame,
9 The barren he doth make to bear,
And with great joy her fruit to rear,
Therefore praise ye his holy Name.

PSALM Cxiv. *W. W.*

WHen Israel by Gods addresse,
from Pharaohs land was bent:
And Jacobs house the strangers left,
and in the same train went.
2 In Juda God his glory shewd,
his holinesse most bright:
So did the Israelites declare
his kingdome, power, and might.

3 The sea it saw, and suddenly
as all amaz'd did flie:
The roaring streames of Jordans floud
recoiled backwardly.
4 As Rams afraid the mountains skipt,
their strength did them forsake:
And as the silly trembling Lambs
their tops did beat and shake.

5 What aild the sea as all amaz'd,
so suddenly to flie?
Ye rolling waves of Jordans floud,
why ran ye backwardly?
6 Why shook ye hils as Rams afraid?
why did your strength so shake?
Why did your tops as trembling Lambs
for fear quiver and quake?

7 O earth confesse thy Soveraign Lord
and dread his mighty hand:
Before the face of Jacobs God,
feare ye both sea and land.
8 I mean the God which from hard rocks
doth cause maine flouds appear:
And from the stony flint doth cause,
gush out the fountaines clear.

PSALM Cxv. N.

NOt unto us, Lord, not to us,
but to thy Name give praise:
Both for thy mercy and thy truth,
that are in thee alwaies.
2 Why shall the heathen scorners say,
where is their God become?
3 Our God in heaven is, and what
he will, that hath he done.

4 Their idols silver are and gold
works of mens hands they be:
5 They have a mouth and do not speak,
and eyes and do not see.
6 And they have eares joynd to their heads
and do not hear at all:
And noses eke they formed have,
and do not smell withall.

7 And hands they have and handle not,
and feet and do not go:
A throat they have, yet through the same
they make no sound to blow.
8 Those that make them are like to them
and those whose trust they be:
9 O Israel trust in the Lord,
their help and shield is he.

10 O Aarons house trust in the Lord,
their help and shield is he:
11 Trust ye the Lord that fear the Lord
their help and shield is he.
12 The Lord hath mindfull been of us,
and will us blesse also:
On Israel and on Aarons house,
his blessings he will show.

13 Them that be fearers of the Lord,
the Lord will blesse them all:
Even he will blesse them every one,
the great and eke the small.
14 To you (I say) the living Lord
will multiply his grace:
To you and to the children that
shall follow of your race.

15 Ye are the blessed of the Lord,
even of the Lord, I say,
Which both the heavens and the earth,
hath made and set in stay.
16 The heavens, yea the heavens high,
belong unto the Lord:
The earth unto the sonnes of men,
he gave of free accord:

17 They that be dead do not with praise
set forth the Lords renown:
Nor any that into the place,
of silence do go down.
18 But we will praise the Lord our God,
from henceforth and for aye:
Sound ye the praises of the Lord,
praise ye the Lord I say.

PSALM Cxvj. N.

I Love the Lord, because my voice,
and prayer heard hath he:
2 When in my daies I cald on him,
he bowed his ear to me.
3 Even when the snares of cruell death
about beset me round:
When pains of hell me caught, and when
I wo and sorrow found.

4 Upon the Name of God my Lord
then did I call and say:
Deliver thou my soul O Lord,
I do thee humbly pray.
5 The Lord is very mercifull,
and just he is also:
And in our God compassion
doth plentifully flow.

6 The Lord in safety doth preserve
all those that simple be:
I was in wofull misery,
and he delivered me.
7 And now my soul sith thou art safe
return unto thy rest;
For largely, lo the Lord to thee
his bounty hath exprest.

8 Because thou hast delivered
my soul from deadly thrall:
My moistned eyes from mournfull tears,
my sliding feet from fall.
9 Before the Lord I in the land
of life will walk therefore:
10 I did believe therefore I spake,
for I was troubled sore.

The second Part.

11 I said in my distresse and fear,
that all men lyars be:
12 What shall I pay the Lord for all
his benefits to me?
13 The wholsome cup of saving health
I thankfully will take:
And on the Lords name I will call
when I my prayers make.

14 I to the Lord will pay the vows
that I to him behight:
Yea even at this present time,
in all his peoples sight.
15 Right dear and precious in his sight
the Lord doth aye esteem
The death of all his holy ones,
what ever men do deem.

16 Thy servant Lord, thy servant lo,
I do my self confesse,
Son of thy handmaid, thou hast broke
the bonds of my distresse.
17 And I will offer up to thee
a sacrifice of praise:
And I will call upon the Name
of God the Lord alwaies.

18 I to the Lord will pay the vows
that I have him behight:
Yea even at this present time,
in all his peoples sight.
19 Yea in the courts of Gods own house
and in the midst of thee,
O thou Ierusalem I say:
wherefore the Lord praise ye.

PSALM Cxvij. N.

O All ye nations of the world,
praise ye the Lord alwaies:
And all ye people every where
set forth his noble praise.
2 For great his kindnesse is to us,
his truth endures for aye:
Wherefore praise ye the Lord our God,
praise ye the Lord, I say.

PSALM Cxviij. N.

O Give ye thanks unto the Lord,
for gracious is he:
Because his mercy doth endure
for ever towards thee.
2 Let Israel confesse and say,
his mercy dures for aye:
3 Now let the house of Aaron say,
his mercy dures for aye.
4 Let all that fear the Lord our God,
even now confesse and say;

The mercy of the Lord our God
endureth still for aye.
5 In trouble and in heavinesse
unto the Lord I cri'd :
Which lovingly heard me at large,
my suit was not deni'd.

6 The Lord himself is on my side,
I will not stand in doubt :
Nor fear what man can do to me,
when God stands me about.
7 The Lord doth take my part with them
that help to succour me :
Therefore I shall see my desire
upon mine enemy.

8 Better it is to trust in God,
than in mans mortall seed :
9 Or to put confidence in Kings,
or Princes in our need.
10 All nations have inclosed me,
and compassed me round :
But in the name of God shall I
mine enemies confound.

11 They kept me in on every side:
they kept me in I say :
But in the Lords most mighty Name
I shall work their decay.
12 They came about me all like Bees,
but yet in the Lords Name,
I quencht their thorns that were on fire
and will destroy the same.

The second Part.

13 Thou hast with force thrust sore at me
that I indeed might fall :
But through the Lord I found such help,
that they were vanquish'd all.
14 The Lord is my defence and strength
my joy, my mirth, my song :
He is become for me indeed,
a Saviour most strong.

15 The right hand of the Lord our God
doth bring to passe great things :
He causeth voice of joy and health
in righteous mens dwellings.
16 The right hand of the Lord doth
most mighty things to passe : (bring
His hand hath the prehemınence,
his force is as it was.

17 I shall not die but ever live
to utter and declare
The Lord his might & wondrous power
his works and what they are.
18 The Lord himself hath chastened,
and hath corrected me :
But hath not given me over yet
to death as ye may see:

19 Set open unto me the gates
of truth and righteousnesse:
That I may enter into them,
the Lords praise to expresse:
20 This is the gate even of the Lord,
which shall not so be shut :
But good and righteous men alway
shall enter into it,

The third Part.

21 I will give thanks to thee, O Lord,
because thou hast heard me,
And are become most lovingly
a Saviour unto me.
22 The stone which ere this time among
the builders was refused :
Is now become the corner-stone,
and cheifly to be used.

23 This was the mighty work of God,
this was the Lords own fact :
And it is marvellous to behold
with eyes that noble act.
24 This is the joyfull day indeed,
which God himself hath wrought:
Let us be glad and joy therein,
in heart, in minde, and thought.

25 Now help us Lord, and prosper us,
we wish with one accord :
25 Blessed is he that comes to us
in the name of the Lord.
27 God is the Lord that shews us light,
binde ye therefore with cord
Your sacrifice to the altar :
and give thanks to the Lord,

28 Thou art my God, I will confesse,
and render thanks to thee:
Thou art my God, and I will praise
thy mercy towards me.
18 O give ye thanks unto the Lord,
for gracious is he:
Because his mercy doth endure
for ever towards thee.

PSALM Cxix. *W. W.*
ALEPH.

Blessed are they that perfect are,
and pure in minde and heart:
Whose lives and conversations
from Gods lawes never start.
2 Blessed are they that give themselves
his statutes to observe:
Seeking the Lord with all their heart,
and never from him swerve.

3 Doubtlesse such men go not astray,
nor do no wicked thing:
Which stedfastly walk in his way
without any wandring.
4 It is thy will and commandment
that with attentive heed
Thy noble and divine precepts,
we learn and keep indeed,

5 O would to God it might thee please
my wayes so to addresse :
That I might both in heart and voice
thy laws keep and confesse.
6 So should no shame my life attain,
whilst I thus set mine eyes,
And bend my minde alwayes to muse
on thy sacred decrees,

7 Then will I praise with upright heart
and magnifie thy Name
When I shall learn thy judgements just
and likewise prove the same.

8 And

8 And wholly will I give my self
to keep thy laws most right:
Forsake me not for ever Lord,
but shew thy grace and might.

BETH. *The second Part.*

9 By what means may a young man best
his life learn to amend?
If that he mark and keep thy word,
and therein his time spend.
10 Unfainedly I have thee sought,
and thus seeking abide:
O never suffer me O Lord
from thy precepts to slide.
11 Within my heart and secret thoughts
thy words I have hid still:
That I might not at any time
offend thy godly will.
12 We magnifie thy Name O Lord,
and praise thee evermore:
Thy statutes of most worthy fame,
O Lord teach me therefore.
13 My lips have never ceas'd to preach,
and publish day and night,
The judgements all, which did proceed
from thy mouth full of might.
14 Thy testimonies and thy waies,
please me no lesse indeed,
Then all the treasures of the earth,
which worldlings make their meed.
15 Of thy precepts I will still muse,
and thereto frame my talk:
As at a mark so will I aime,
thy wayes how I may walk.
16 My only joy shall be so fix'd,
and on thy lawes so set:
That nothing can me so far blinde,
that I thy words forget.

GIMEL. *The third Part.*

17 Grant to thy servant now such grace
as may my life prolong:
Thy holy Word then will I keep
both in my heart and tongue.
18 Mine eyes which were dim and shut up
so open and make bright:
That of thy law and marvellous works
I may have the clear sight.
19 I am a stranger in this earth,
wandring now here now there:
Thy word therefore to me disclose,
my foot-steps for to cleare.
20 My soule is ravish'd with desire,
and never is at rest:
But seeks to know thy judgements high,
and what may please thee best.
21 The proud men and malicious
thou hast destroid each one:
And cursed are such as do not
thy hests attend upon.
22 Lord turn from me rebuke and shame
which wicked men conspire:
For I have kept thy covenants
with zeal as hot as fire.
23 The Princes great in counsell sate,
and did against me speak:
But then thy servant thought how he
thy statutes might not break.
24 For why thy covenants are my joy,
and my hearts great solace:
They serve in stead of counsellers,
my matters for to passe.

DALETH. *The fourth Part.*

25 I am alas as brought to grave,
and almost turn'd to dust:
Restore therefore my life againe,
as thy promise is just.
26 My waies when I acknowledged
with mercy thou didst heare:
Heare now eftsoone, and me instruct
thy lawes to love and feare.
27 Teach me once throughly for to kno
thy precepts and thy lore:
Thy works then will I meditate,
and lay them up in store.
28 My soul I feel so sore opprest,
that it melteth for grief:
According to thy word therefore,
haste Lord to send reliefe.
29 From lying and deceitfull lips
let thy grace me defend:
And that I may learn thee to love,
thy holy law me send.
30 The way of truth both straight and fa
I have chosen and found.
I set thy judgements me before,
which keep me safe and sound.
31 Since then (O Lord) I forc'd my self
thy covenants to embrace:
Let me therefore have no rebuke,
nor check in any case.
32 Then will I run with joyfull chea
where thy Word doth me call,
When thou hast set my heart at large,
and rid me out of thrall.

HE. *The fift Part.*

33 Instruct me Lord in the right trade
of thy statutes divine:
And it to keep even to the end,
my heart will I incline.
34 Grant me the knowledge of thy law
and I shall it obey:
With heart, and minde, and all my
I will it keep I say. (migh
35 In the right paths of thy precepts
guide me Lord I require:
None other pleasure do I wish,
nor greater thing desire.
36 Incline my heart thy lawes to keep,
and covenants to embrace:
And from all filthy avarice,
Lord shield me with thy grace.
37 From vaine desires and worldly lu
turn back mine eyes and sight:
Give me the spirit of life and power,
to walk thy wayes aright.
38 Confirme thy gracious promise Lo
whi

which thou hast made to me:
Which am thy servant, and do love
and feare nothing but thee.

39 Reproach and shame which I so fear,
from me O Lord expell:
For thou dost judge with equity,
and therein dost excell.
40 Behold my hearts desire is bent
thy lawes to keep for aye:
Lord strengthen me so with thy grace
that it perform I may.

VAV. The sixt Part.
41 Thy mercies great and manifold
let me obtaine O Lord:
Thy saving health let me enjoy
according to thy word.
42 So shall I stop the slanderous mouthes
of lewd men and unjust:
For in thy faithfull promises
stands my comfort and trust.

43 The word of truth within my mouth
let ever still be prest:
For in thy judgements wonderfull
my hope doth stand and rest.
44 And whilst that breath within my brest
doth naturall life preserve:
Yea till this world shall be dissolv'd,
thy law will I observe.

45 So walk will I as set at large,
and made free from all dread:
Because I sought how for to keep
thy precepts and thy read.
46 Thy noble acts I will describe
as things of most great fame:
Even before Kings I will them blaze,
and shrink no whit for shame.

47 I will rejoyce then to obey
thy worthy hests and will:
Which evermore I have lov'd best,
and so will love them still:
48 My hands I will lift to thy lawes,
which I have dearely sought:
And practise thy commandements
in will, in deed, in thought.

ZAIN. The seventh Part.
49 Thy promise which thou mad'st to me
thy servant, Lord remember.
For therein do I put my trust,
and confidence for ever.
50 It is my comfort and my joy,
when troubles me assail:
For were my life not by thy word,
my life would soon me fail.

51 The proud and such as God contemn
still made of me a scorn:
Yet would I not thy law forsake,
as he that were forlorn:
52 But cal'd to mind, Lord, thy great work
shew'd to our fathers old:
Whereby I felt the joy surmount
my griefe an hundred fold.

53 But yet alas, for feare I quake,
seeing how wicked men
Thy law forsook, and did procure
thy judgements upon them.
54 And as for me, I fram'd my songs
thy statutes to exalt:
When I among the strangers dwelt,
and thoughts gan me assault.

55 I thought upon thy Name, O Lord,
by night when others sleep:
As for thy law, also I kept,
and ever will it keep.
56 This grace I did obtaine, because
thy covenants sweet and dear
I did embrace, and also keep
with reverence and with fear.

HETH. The eighth Part.
57 O God which art my part and lot,
my comfort and my stay:
I have decreed and promised,
thy law to keep alway.
58 Mine earnest heart did humbly sue
in presence of thy face:
As thou therefore hast promised,
Lord, grant me of thy grace.

59 My life I have examined,
and tri'd my secret heart,
Which to thy statutes caused me
my feet straight to convert.
60 I did not stay nor linger long,
as they that slothfull are:
But hastily thy lawes to keep,
I did my self prepare.

61 The cruell bands of wicked men
have made of me their prey:
Yet would I not thy law forget,
nor from thee go astray.
62 Thy righteous judgements towards me
so great are and so hie:
That even at midnight will I rise,
thy Name to magnifie.

63 Companion am I to all them
which feare thee in their heart:
And never will for love nor dread
from thy commandments start.
64 Thy mercies Lord most plenteously
do all the world fulfill:
O teach me how I may obey,
thy statutes and thy will.

TETH. The ninth Part.
65 According to thy promise Lord,
so hast thou with me delt:
For of thy grace in sundry sorts
have I thy servant felt.
66 Teach me to judge alwaies aright,
and give me knowledge sure:
For certainly beleeve I do
that thy precepts are pure.

67 Ere thou didst touch me with thy rod
I err'd and went astray:
But now I keep thy holy Word,
and make it all my stay.
68 Thou art both good and gracious,

and giv'st most liberally:
Thine ordinances how to keep,
therefore O Lord teach me.

69 The proud and wicked men have forg'd
against me many a lie:
Yet thy commandments still observe
with all my heart will I.
70 Their hearts are swolne with worldly (wealth
as grease so are they fat.
But in thy law do I delight,
and nothing seek but that.

71 O happy time may I well say,
when thou didst me correct:
For as a guide to learne thy law,
thy rod did me direct.
72 So that to me thy word and law
is dearer manifold:
Then thousands of silver and gold,
or ought that can be told.

IOD. *The tenth Part.*

73 Seeing thy hands have made me Lord,
to be thy creature:
Grant knowledge likewise how to learn
to put thy lawes in ure.
74 So they that feare thee shall rejoyce,
when ever they me see:
Because I have learn'd by thy Word,
to put my trust in thee.

75 When with thy rods the world is (plagu'd
I know the cause is just:
So when thou dost correct me Lord,
the cause just needs be must.
76 Now of thy goodnesse I thee pray,
some comfort to me send:
As thou to me hast promised,
so from all ill me shend.

77 Thy tender mercies powre on me,
and I shall surely live:
For joy and consolation both
thy law to me doth give. (tence
78 Confound the proud whose false pre-
is me for to destroy:
But as for me thy hests to know,
I will my self imploy.

79 Who so with reverence do thee fear,
to me let them retire:
And such as do thy covenants know,
and them alone desire.
80 My heart without all wavering
let on thy lawes be bent:
That no confusion come to me,
whereby I should be shent.

CAPH. *The eleventh Part.*

81 My soul doth faint and ceaseth not,
thy saving health to crave:
And for thy words sake still I trust,
my hearts desire to have.
82 Mine eyes do fail with looking for
thy word, and thus I say:
O when wilt thou me comfort, Lord,
why dost thou thus delay?
83 As a skin-bottle in the smoke
so am I parcht and dri'd:
Yet will I not out of my heart
let thy commandments slide.
84 Alas how long shall I yet live,
before I see the hour,
That on my foes which me torment,
thy vengeance thou wilt pour?

85 Presumptuous men have digged pits,
thinking to make me sure:
Thus contrary against thy law
my hurt they do procure.
86 But thy commandments are all true,
and causlesse they me grieve:
To thee therefore I do complain,
that thou mightst me relieve.

87 Almost they had me clean destroid,
and brought me quite to ground:
Yet by thy statutes I abode,
and therein succour found.
88 Restore me Lord again to life,
for thy mercies excell:
And so shall I thy covenants keep,
till death my life expell.

LAMED. *The twelfth Part.*

89 In heaven Lord where thou dost dwell
thy word is stablisht sure:
And shall for all eternity
fast graven there endure.
90 From age to age thy truth abides,
as doth the earth witnesse:
Whose ground-work thou hast laid so sure
as no tongue can expresse.

91 Even to this day we may well see,
how all things persevere
According to thine ordinance,
for all things thee do feare.
92 Had it not been that in thy law
my soul had comfort sought:
Long time ere now in my distresse
I had been brought to nought.

93 Therefore will I thy precepts aye
in memory keep fast:
By them thou hast my life restor'd
when I was at last cast.
94 No wight to me can title make,
for I am onely thine:
Save me therefore, for to thy lawes,
mine eares and heart incline.

95 The wicked men do seek my bane,
and thereto lie in wait,
But I the while considered
thy noble works and great.
96 I see nothing in this wide world,
at length which hath not end:
But thy commandments and thy word
beyond all bounds extend.

MEM. *The thirteenth Part.*

97 What great desire and fervent love
do I bear to thy law?
All the day long I meditate
on it with reverent awe.
98 Thy word hath taught me far to pa[ss]

my foes in policie:
For still I hold it as a thing
of most excellencie.

99 My teachers which did me instruct,
in knowledge I excell:
Because I do thy covenants keep,
and them to others tell.
100 In wisdome I do passe also
the ancient men indeed:
And all because to keep thy lawes,
I held it aye best reed.

101 My feet I have refrained eke
from every evill way:
Because that I continually
thy word might keep, I say. (ments,
102 I have not swerv'd from thy judge-
nor yet shrunk any dell:
For why? thou hast me taught thereby,
to live godly and well.

103 O Lord how sweet unto my taste
finde I thy words alway:
Doubtlesse no honey in my mouth
feel ought so sweet I may.
104 Thy lawes have me such wisdome
that utterly I hate: (learn'd
All wicked and ungodly waies,
in every kinde or rate.

NUN. The fourteenth Part.

105 Even as a lantern to my feet,
so doth thy Word shine bright:
And to my paths where ever I go,
it is a flaming light.
106 I have both sworn and will perform
my promises doubtlesse,
That I will keep thy judgements just,
and them in life expresse.

107 Affliction hath me sore opprest,
and brought me to deaths doore:
O Lord, as thou hast promised,
so me to life restore.
108 The offrings which with heart and
most frankly I thee give, (voice
Accept, and teach me how I may
after thy judgements live.

109 My soul is aye so in my hand,
that dangers me assail:
Yet do I not thy law forget,
nor it to keep will fail.
110 Although the wicked laid their nets,
to catch me at a bay:
Yet did I not from thy precepts
once swerve or go astray.

111 Thy law I have so claim'd alway,
as mine own heritage:
And why? for therein I delight,
and set my whole courage:
112 For evermore I have been bent
thy statutes to fulfill:
Even so likewise unto the end
I will continue still.

SAMECH. The fifteenth Part.

113 The crafty thoughts & double hearts
I do alwaies detest:
But as for thy law and precepts,
I love them ever best.
114 Thou art my hid and secret place,
my shield of strong defence:
Therefore have I thy promises
look'd for with patience.

115 Go to therefore ye wicked men,
depart from me anon:
For the commandements will I keep
of God my Lord alone.
116 As thou hast promis'd, so perform,
that death me not assail:
Nor let my hope abuse me so,
that through distrust I quaile.

117 Uphold me and I shall be safe,
for ought they do or say:
And in thy statutes pleasure take
will I both night and day.
118 Thou hast trod such under thy feet,
as do thy statutes break:
For nought availes their subtilty,
their counsell is but weak.

119 Like drosse thou casts the wicked out
where ere they go or dwell:
Therefore can I as thy statutes
love nothing half so well.
120 My flesh alas is taken with fear,
as though it were benum'd:
For when I see thy judgements, straight
I am as one aston'd.

AIN. The sixteenth Part.

121 I do the thing that lawfull is,
and give to all men right:
Resigne me not to them that would,
oppresse me with their might.
122 But for thy servant surety be,
in that thing that is good:
That proud men give me not the foile,
which rage as they were wood.

123 Mine eyes with waiting are now blind
thy health so much I crave:
And eke thy righteous promise Lord,
whereby thou wilt me save.
124 Intreat thy servant lovingly,
and favour to him show:
Thy statutes of most excellency,
teach me also to know.

125 Thy humble servant (Lord) I am,
grant me to understand,
How by thy statutes I may know
best what to take in hand.
126 It is now time (Lord) to begin,
for truth is quite decaid:
Thy law likewise they have transgrest,
and none against them said.

127 This is the cause wherefore I love
thy lawes better than gold,
Or jewels fine which are esteem'd
most costly to be sold.
128 I thought thy precepts all most just,
and so them laid in store:
All crafty and malicious waies
I do abhorre therefore.

P E. The seventeenth Part.

129 Thy covenants are most wonderfull,
and full of things profound:
My soul therefore doth keep them sure,
when they are tri'd and found.
130 When men first enter into thy word,
they finde a light most clear:
And very idiots understand,
when they it reade or hear.
131 For joy I have both gap'd & breath'd,
to know thy commandment:
That I might guide my selfe thereby,
I sought what thing it meant.
132 With mercy and compassion, Lord,
behold me from above:
As thou art wont to behold such,
as thy Name feare and love.
133 Direct my foot-steps by thy Word,
that I thy will may know:
And never let iniquity
thy servant overthrow. (harme
134 From slanderous tongues and deadly
preserve and keep me sure:
Thy precepts then will I observe,
and put them eke in ure.
135 Thy countenance which doth sur-
the Sunne in his bright hue, (mount,
Let shine on me, and by thy law
teach me what to eschew.
136 Out of mine eyes great flouds gush out
of dreary teares that fall:
When I behold how wicked men
thy lawes keep not at all.

T Z A D I. The eighteenth Part.

137 In every point Lord thou art just,
the wicked though they grudge:
And when thou dost sentence pronounce,
thou art a righteous Judge.
138 To render right and flee from guile,
are two chiefe points most high:
And such as thou hast in thy law
commanded us straightly.
139 With zeale and wrath I am consum'd
and even pin'd away:
To see my foes thy word forget,
for ought that I do may.
140 So pure and perfect is thy Word,
as any heart can deem:
And I thy servant nothing more
do love or yet esteeme.
141 And though I be nothing set by,
as one of base degree:
Yet do I not thy lawes forget,
nor shrink away from thee.
142 Thy righteousnes (Lord) is most just,
for ever to endure:
Also thy Law is truth it self,
most constant and most pure.
143 Trouble and grief have seiz'd on me
and brought me wondrous low:
Yet do I still all thy precepts
delight to hear and know.
144 The righteousnesse of thy judgements
doth last for evermore:
Then teach them me, for even in them
my life lies up in store.

K O P H. The nineteenth Part.

145 With fervent heart I call'd and cri'd,
now answer me O Lord:
That thy commandments to observe,
I may fully accord.
146 To thee my God I make my suit
with most humble requests:
Save me therefore, and I will keep
thy precepts and thy hests.
147 To thee I cry even in the morn,
before the day waxe light:
Because that I have in thy word
my confidence whole pight.
148 Mine eyes prevent the watch by night
and ere they call I wake:
That by devising on thy Word,
I might some comfort take.
149 Incline thine eares to heare my voice
and pitie on me take:
As thou wast wont, so judge me Lord,
lest life should me forsake.
150 My foes draw neare, and do procure
my death maliciously:
Which from thy law are far gone back,
and straid from it lewdly.
151 Therefore O Lord, approach thou neer
for need doth so require,
For all thy precepts true they are,
then help I thee desire. (learn'd
152 But thy commandments have I
not now, but long ago:
That they remain for evermore,
thou hast them grounded so.

R E S H. The twentieth Part.

153 My trouble and affliction,
consider and behold:
Deliver me, for of thy law,
I ever take fast hold.
154 Defend my good and righteous cause,
with speed some succour send:
From death (as thou hast promised)
Lord keep me and defend.
155 As for the wicked, farre they are
from having health and grace:
Whereby they might thy statutes know,
they enter not the trace.
156 Great are thy mercies Lord I grant,
what tongue can them attain:
And as thou hast me judg'd ere now,
so let me life obtain.
157 Though many men did trouble me
and persecute me sore:
Yet from thy lawes I never shrunk,
nor went awry therefore.
158 And truth it is for griefe I die,
when I these traitors see:
Because they keep no whit thy word,
nor yet seek to know thee.
159 Behold, for I do love thy lawes,
with

with heart most glad and faine:
As thou art good and gracious Lord,
restore my life againe.
160 What thy word doth decree, must be,
and so it hath been ever:
Thy righteous judgements are also
most true and decay never.

SCHIN. *The xxi. Part.*

161 Princes have sought by cruelty,
causlesse to make me crouch:
But all in vain, for of thy word
the fear did my heart touch.
162 And certainly even of thy word
I was more merry and glad,
Than he that of rich spoiles and prey,
great store and plenty had.

163 As for all lies and falsities,
I hate most and detest:
For why thy holy law do I
above all things love best.
164 Seven times a day I praise the Lord
singing with heart and voice:
Thy righteous acts and wonderfull,
so cause me to rejoyce.

165 Great peace and rest shal all such have,
as do thy statutes love:
No danger shall their quiet state
impaire or once remove.
166 My only health and comfort Lord,
I look for at thy hand:
And therefore have I done those things,
which thou didst me command.

167 Thy lawes have been mine exercise
which my soul most desir'd:
So much to them my love was bent,
that nought else I requir'd.
168 Thy statutes and commandements,
I kept (thou know'st) aright:
For all the things that I have done,
are present in thy sight.

TAV. *The xxii. Part.*

169 O Lord let my complaint and cry
before thy face appear:
And as thou hast me promise made,
so teach me thee to fear.
170 Mine humble supplication,
toward thee let finde accesse:
And grant me Lord deliverance,
for so is thy promise.

171 Then shall my lips thy praises speak,
after most ample sort:
When thou thy statutes hast me taught,
wherein stands my comfort.
172 My tongue shall sing and preach thy (word,
and in this wise say shall:
Gods famous acts and noble lawes
are just and perfect all.

173 Stretch out thy hand I thee beseech,
and speedily me save:
For thy commandments to observe
chosen O Lord I have.
174 Of thee alone Lord I crave health,
for other I know none:
And in thy law and nothing els
I do delight alone.

175 Grant me therefore long daies to live
thy Name to magnifie:
And of thy judgements mercifull
let me the favour try.
176 For I was lost and went astray,
much like a wandring sheep:
O seek me, for I have not fail'd
thy commandments to keep.

PSALM CXX. T.S.

IN trouble and in thrall
Unto the Lord I call,
And he doth me comfort.
2 Deliver me, I say,
From lyars lips alway,
And tongues of false report.

3 What vantage or what thing
Get'st thou thus for to sting,
Thou false and flattering lyar?
4 Thy tongue doth hurt I ween,
No lesse then arrowes keen,
Or hot consuming fire.

5 Alas too long I slack
Within these tents so black,
Which Kedars are by name,
By whom the flock elect,
And all of Isaacs sect
Are put to open shame.

6 With them that peace did hate,
I came a peace to make
And set a quiet life.
7 But when my tale was told,
Causlesse I was controld
By them that would have strife.

PSALM CXXI. W.W.

I Lift mine eyes to Sion hill,
From whence I do attend
That succour God me send.
2 The mighty God me succour will,
Which heaven and earth framed,
And all things therein named.

3 Thy foot from slip he will preserve,
And will thee safely keep,
For he will never sleep:
4 Lo he that doth Israel conserve,
No sleep at all can him catch:
But his eyes shall ever watch.

5 The Lord is thy warrant alway,
The Lord eke doth thee cover,
As at thy right hand ever.
6 The Sun shall not thee parch by day,
Nor the Moon not half so bright,
Shall with cold thee hurt by night.

7 The Lord will keep thee from distresse
And will thy life sure save,
And thou shalt also have
8 In all thy businesse good successe:
Where ever thou goest in or out,
God will thy things bring about

PSALM Cxxij. *W.K.*

I Did in heart rejoyce,
To hear the peoples voice,
In offering so willingly:
For let us up say they,
And in the Lords house pray,
Thus spake the folk full lovingly.

2 Our feet that wandred wide,
Shall in thy gates abide,
O thou Jerusalem full faire:
3 Which art so seemly set
Much like a City neat,
The like whereof is not elsewhere.

4 The Tribes with one accord,
The Tribes of God the Lord
Are thither bent their way to take;
So God before did tell
That there his Israel
Their prayers should together make.

5 For there are thrones erect,
And that for this respect,
To set forth justice orderly:
Which thrones right to maintain
To Davids house pertain,
His folk to judge accordingly.

6 To pray let us not cease
For Jerusalems peace,
Thy friends God prosper mightily:
7 Peace be thy wals about,
And prosper thee throughout
Thy palaces continually.

8 I wish thy prosperous state,
For my poor brethrens sake,
That comfort have by means of thee:
9 Gods house doth me allure,
Thy wealth for to procure,
So much alwaies as lies in me.

PSALM Cxxiij. T.S.

O Lord that heaven dost possesse,
I lift mine eyes to thee:
Even as the servant lifteth his,
his masters hands to see.
2 As handmaids watch their mistris hands
some grace for to atchieve:
So we behold the Lord our God,
till he do us forgive.

3 Lord grant us thy compassion,
and mercy in thy sight:
For we are fil'd and overcome
with hatred and despight.
4 Our mindes be stuft with great rebuke,
the rich and worldly-wise
Do make of us their mocking stocks,
the proud do us despise.

PSALM Cxxiv. *W.W.*

NOw Israel
may say and that truly:
If that the Lord
had not our cause maintain'd:
2 If that the Lord
had not our right sustain'd,
When all the world
against us furiously
Made their uproies,
and said we should all die.

3 Now long ago
they had devour'd us all:
And swallowed quick,
for ought that we could deem:
Such was their rage,
as we might well esteem.
4 And as the flouds
with mighty force do fall:
So had they now
our lives even brought to thrall.

5 The raging streames
most proud in roaring noise,
Had long ago
over-whelm'd us in the deep.
6 But lov'd be God,
which doth us safely keep
From bloudy teeth,
and their most cruell voice,
Which as a prey,
to eat us would rejoyce.

7 Even as a bird
out of the Fowlers gin
Escapes away,
right so it fares with us:
Broke are their nets,
and we have scaped thus.
8 God that made heaven
and earth is our help then;
His Name hath sav'd
us from these wicked men.

PSALM Cxxv. *W.K.*

SUch as in God the Lord do trust,
As mount Sion shall firmly stand,
And be removed at no hand,
The Lord will count them right and just:
So that they shall be sure,
For ever to endure.

2 As mighty mountaines, huge and great
Jerusalem about do close:
So will the Lord do unto those,
Who on his godly will do wait:
Such are to him so dear,
They never need to fear.

3 For though the righteous try doth he,
By making wicked men his rod:
Lest they through grief forsake their God
It shall not as their lot still be.
4 Give Lord to us thy light,
Whose hearts are true and right.

5 But as for such as turn aside,
By crooked waies which they out-sought:
The Lord will surely bring to nought:
With workers vile they shall abide:
But peace with Israel
For evermore shall dwell.

Another of the same by *R.W.*

THose that do put their confidence
Upon the Lord our God onely,
And flie to him for their defence,
In all their need and misery:

Thei

Their faith is sure still to endure,
Grounded on Christ the corner-stone,
Mov'd with none ill, but standeth still,
Stedfast like to the mount Sion.

And as about Jerusalem,
The mighty hils do it compasse,
So that no enemies come to them,
To hurt that town in any case:
So God indeed in every need
His faithfull people doth defend,
Standing them by assuredly,
From this time forth world without end

Right wise and good is our Lord God,
And will not suffer certainly,
The sinners and ungodlies rod,
To tarry upon his family.
Lest they also from God should go,
Falling to sin and wickednesse:
O Lord defend world without end
Thy Christian flock through thy goodnes.

O Lord do good to Christians all,
That stedfast in thy Word abide:
Such as willingly from God fall,
And to false doctrine daily slide,
Such will the Lord scatter abroad,
With hypocrites thrown down to hell,
God will them send paines without end:
But Lord grant peace to Israel.

Glory to God the Father of might,
And to the Son our Saviour,
And to the Holy Ghost, whose light
Shine in our hearts, and us succour,
That the right way from day to day
We may walk, and him glorifie:
With hearts desire all that are here
Worship the Lord, and Amen cry.

PSALM Cxxvj. *W.W.*

WHen that the Lord
again his Sion had forth brought
From bondage great
and also servitude extreme;
His work was such
as did surmount mans heart and (thought,
So that we were
much like to them that use to dream,
Our mouthes were
with laughter filled then,
And eke our tongues
did shew us joyfull men.

2 The heathen folk
were forced then this to confesse:
How that the Lord
for them also great things had done.
3 But much more we,
and therefore can confesse no lesse:
Wherefore to joy
we have good cause as we begun,
4 O Lord go forth,
thou canst our bondage end:
As to deserts
the flowing rivers send.

5 Full true it is,
that they which sowe in tears indeed,
A time will come,
when they shall reap in mirth & joy.
6 They went and wept
in bearing of their precious seed:
For that their foes
full oftentimes did them annoy:
But their return
with joy they shall sure see:
Their sheaves home bring,
and not empaired be.

PSALM Cxxvij. *W.W.*

EXcept the Lord the house doth make,
And thereunto doth set his hand,
What men do build it cannot stand.
Likewise in vaine men undertake,
Cities and holds to watch and ward,
Except the Lord be their safeguard.

2 Though ye rise early in the morne,
And so at night go late to bed,
Feeding full hardly with brown bread,
Yet were your labour lost and worne:
But they whom God doth love and keep,
Receive all things with quiet sleep.

3 Therefore mark well when ever ye see,
That men have heires to enjoy their land
It is the gift of Gods own hand.
For God himself doth multiply,
Of his great liberality,
The blessing of posterity.

4 And when the children come to age,
They grow in strength and activenesse,
In person and in comelinesse:
So that a shaft shot with courage,
Of one that hath a most strong arm,
Flies not so swift, nor doth like harm.

5 O well is he that hath his quiver
Furnish'd with such artillerie:
For when in perill he shall be,
Such one shall never shake nor shiver,
When that he pleads before the Judge,
Against his foes that bear him grudge.

PSALM Cxxviij. T.S.

BLessed art thou that fearest God,
and walkest in his way:
2 For of thy labour thou shalt eat,
happy art thou I say.
3 Like fruitfull vines on thy house side,
so doth thy wife spring out:
Thy children stand like olive plants,
thy table round about.
4 Thus art thou blest that fearest God,
and he shall let thee see
5 The promised Jerusalem,
and her felicity.
6 Thou shalt thy childrens children see,
to thy great joyes increase:
And likewise grace on Israel,
prosperity and peace.

PSALM Cxxix. N.

OFt they (now Israel may say)
me from my youth assail'd:
2 Oft they assail'd me from my youth,

yet never they prevail'd.
3 Upon my back the plowers plow'd,
and furrowes long did cast:
4 The righteous God hath cut the cords
of wicked foes at last.
5 They that hate me shall be asham'd,
and turned back also:
6 And made as grasse upon the house,
which withereth ere it grow.
7 Whereof the mower cannot finde
enough to fill his hand:
Nor can he fill his lap that go'th
to glean upon the land.
8 Nor passers by pray God on them
to let his blessing fall:
Nor say, We blesse you in the Name
of God the Lord at all.

PSALM Cxxx. *W.W.*

LOrd to thee I make my mone,
when dangers me oppresse:
I call, I sigh, plaine and grone,
trusting to find release.
2 Heare now O Lord my request,
for it is full due time:
And let thine ears aye be prest,
unto this prayer mine.
3 O Lord our God if thou weigh
our sins and them peruse:
Who then shall escape and say,
I can my self excuse ?
4 But, Lord thou art mercifull,
and turn'st to us thy grace:
That we with hearts most carefull
should feare before thy face.
5 In God I put my whole trust,
my soul waites on his will:
For his promise is most just,
and I hope therein still.
6 My soule to God hath regard,
waiting for him alway,
More then they that watch and ward
to see the dawning day.
7 Let Israel then boldly,
in the Lord put his trust:
He is that God of mercy,
that his deliver must.
8 For he it is that must save
Israel from his sin:
And all such as surely have
their confidence in him.

PSALM Cxxxj. M.

O Lord I am not puft in minde,
I have no scornfull eye:
I do not exercise my self
in things that be too high.
2 But as the childe that wained is,
even from his mothers brest:
So have I Lord behav'd my selfe
in silence and in rest.
3 O Israel trust in the Lord,
let him be all thy stay:
From this time forth for evermore,
from age to age, I say.

PSALM Cxxxii. *M.*

REmember Davids troubles Lord,
how to the Lord he swore:
2 And vowed a vow to Jacobs God,
to keepe for evermore.
3 I will not come within my house,
nor climbe up to my bed,
Nor let my temples take their rest,
nor the eyes in my head,
4 Till I have found out for the Lord,
a place to sit thereon:
5 An house for Jacobs God to be
an habitation.
6 We heard of it at Ephrata,
there did we heare this sound:
And in the fields and forests there,
these voices first were found.
7 We will assay, and go in now
his Tabernacle there:
Before his foot-stool to fall down,
and worship him in feare.
8 Arise, O Lord, arise I say,
into thy resting place:
Both thou and the Ark of thy strength,
the presence of thy grace.
9 Let all thy priests be clothed, Lord,
with truth and righteousnesse:
Let all thy Saints and holy men
sing all with joyfullnesse.
10 And for thy servant Davids sake
refuse not, Lord, I say,
The face of thine anointed, Lord,
nor turn thy face away.

The second Part.

11 The Lord to David swore in truth
and will not shrink from it:
Saying, the fruit of thy body
upon thy seat shall sit.
12 And if thy sonnes my covenant keep,
that I shall learn each one :
Then shall thy sonnes for ever sit
upon thy princely throne.
13 The Lord himself hath chose Sion,
and loves therein to dwell:
Saying, This is my resting place,
I love and like it well.
14 And I will blesse with great increase
her victuals every where:
And I will satisfie with bread
the needy that be there.
15 Yea I will deck and clothe her Priests
with my salvation:
And all her Saints shall sing for joy
of my protection.
16 There will I surely make the horn
of David for to bud:
For there I have ordain'd for mine
a lanterne bright and good.
17 As for his enemies, I will clothe

with shame for evermore:
But I will cause his crown to shine
more fresh than heretofore.

PSALM Cxxxiij. *W.W.*

O How happy a thing it is,
and joyfull for to see
Brethren together fast to hold
the band of amity!
2 It cals to minde that sweet perfume,
and that costly ointment,
Which on the Sacrificers head
by Gods precept was spent.

It wet not Aarons head alone,
but drencht his beard throughout:
And finally it did run down
his rich attire about.
3 And as the lower ground doth drink
the dew of Hermon hill:
And Sion with her silver drops
the fields with fruit doth fill.

4 Even so the Lord doth powre on them
his blessings manifold:
Whose hearts & mindes without al guile
this knot do keep and hold.

PSALM Cxxxiv. *W.W.*

BEhold and have regard,
ye servants of the Lord:
Which in his house by night do watch,
praise him with one accord.
2 Lift up your hands on high,
unto his holy place:
And give the Lord his praises due,
his benefits embrace.

3 For why the Lord who did
both earth and heaven frame,
Doth Sion blesse, and will conserve
for evermore the same.

PSALM Cxxxv. N.

O Praise the Lord, praise him, praise
praise him with one accord: (him,
O praise him still all ye that be
the servants of the Lord.
2 O praise him ye that stand and be
in the house of the Lord:
Ye of his court and of his house,
praise him with one accord.

3 Praise ye the Lord for he is good,
sing praises to his Name:
It is a comely and good thing,
alwaies to do the same.
4 For why? the Lord hath Jacob chose,
to be his own ye see:
And he hath chosen Israel,
his treasure for to be.

5 For this I know and am right sure,
the Lord is very great:
He is indeed above all gods,
most easie to intreat.
6 For whatsoever pleased him,
all that full well he wrought
In heaven, in earth, and in the sea,
which he hath made of nought.

7 He lifts up clouds ev'n from the earth,
he makes lightnings and rain:
He bringeth forth the windes also,
he made nothing in vain.
8 He smote the first-born of each thing,
in Egypt great and least:
He spared there no living thing,
the man nor yet the beast.

9 He hath in thee shew'd wonders great,
O Egypt void of vaunts:
On Pharaoh thy cursed King,
and his severe servants.
10 He smote then many nations,
and did most wondrous things:
He slew the great, the mightiest,
and chiefest of their Kings.

11 Sihon King of the Amorites,
and Og King of Bashan:
He slew also the kingdomes all
that were of Canaan.
12 And gave their land to Israel,
an heritage to be,
To Israel his own people
an heritage gave he.

The second Part.

13 Thy Name (O Lord) shall still endure
and thy memoriall
Throughout all generations
that are or ere be shall.
14 The Lord will surely now avenge
his people all indeed:
And to his servants he will shew
favour in time of need.

15 The idols of the heathen are made
in all the coasts and lands
Of silver and of gold they be,
the work even of mens hands.
16 They have their mouthes and cannot
and eyes that have no sight: (speak,
17 They have eke ears and hear nothing,
their mouthes be breathlesse quite.

18 Wherefore all they are like to them,
that so do set them forth:
And likewise those that trust in them,
or think they be ought worth.
19 O all ye house of Israel,
see that ye praise the Lord:
And ye that be of Aarons house,
praise him with one accord.

20 And ye that be of Levies house,
praise ye likewise the Lord:
And ye that stand in awe of him,
praise him with one accord.
21 And out of Sion sound his praise,
the great praise of the Lord,
Which dwelleth in Jerusalem,
praise him with one accord.

PSALM Cxxxvj. N.

PRaise ye the Lord, for he is good,
for his mercy endureth for ever.
2 Give praise unto the God of gods,
for his mercy endureth for ever.
3 Give praise unto the Lord of lords,

yet never they prevail'd.
3 Upon my back the plowers plow'd,
and furrowes long did cast:
4 The righteous God hath cut the cords
of wicked foes at last.

5 They that hate me shall be asham'd,
and turned back alsø:
6 And made as grasse upon the house,
which withereth ere it grow.
7 Whereof the mower cannot finde
enough to fill his hand:
Nor can he fill his lap that go'th
to glean upon the land.

8 Nor passers by pray God on them
to let his blessing fall:
Nor say, We blesse you in the Name
of God the Lord at all.

PSALM Cxxx. *W.W.*

LOrd to thee I make my mone,
when dangers me oppresse:
I call, I sigh, plaine and grone,
trusting to find release.
2 Heare now O Lord my request,
for it is full due time:
And let thine ears aye be prest,
unto this prayer mine.

3 O Lord our God if thou weigh
our sins and them peruse:
Who then shall escape and say,
I can my self excuse ?
4 But, Lord thou art mercifull,
and turn'st to us thy grace:
That we with hearts most carefull
should feare before thy face.

5 In God I put my whole trust,
my soul waites on his will:
For his promise is most just,
and I hope therein still.
6 My soule to God hath regard,
waiting for him alway,
More then they that watch and ward
to see the dawning day.

7 Let Israel then boldly,
in the Lord put his trust:
He is that God of mercy,
that his deliver must.
8 For he it is that must save
Israel from his sin:
And all such as surely have
their confidence in him.

PSALM Cxxxj. M.

O Lord I am not puft in minde,
I have no scornfull eye:
I do not exercise my self
in things that be too high.
2 But as the childe that wained is,
even from his mothers brest:
So have I Lord behav'd my selfe
in silence and in rest.

3 O Israel trust in the Lord,
let him be all thy stay:
From this time forth for evermore,
from age to age, I say.

PSALM Cxxxii. *M.*

REmember Davids troubles Lord,
how to the Lord he swore:
2 And vowed a vow to Jacobs God,
to keepe for evermore.
3 I will not come within my house,
nor climbe up to my bed,
Nor let my temples take their rest,
nor the eyes in my head,

4 Till I have found out for the Lord,
a place to fit thereon:
5 An house for Jacobs God to be
an habitation.
6 We heard of it at Ephrata,
there did we heare this sound:
And in the fields and forests there,
these voices first were found.

7 We will assay, and go in now
his Tabernacle there:
Before his foot-stool to fall down,
and worship him in feare.
8 Arise, O Lord, arise I say,
into thy resting place:
Both thou and the Ark of thy strength,
the presence of thy grace.

9 Let all thy priests be clothed, Lord,
with truth and righteousnesse:
Let all thy Saints and holy men
sing all with joyfullnesse.
10 And for thy servant Davids sake
refuse not, Lord, I say,
The face of thine anointed, Lord,
nor turn thy face away.

The second Part.

11 The Lord to David swore in truth
and will not shrink from it:
Saying, the fruit of thy body
upon thy seat shall sit.
12 And if thy sonnes my covenant keep,
that I shall learn each one :
Then shall thy sonnes for ever sit
upon thy princely throne.

13 The Lord himself hath chose Sion,
and loves therein to dwell:
Saying, This is my resting place,
I love and like it well.
14 And I will blesse with great increast
her victuals every where:
And I will satisfie with bread
the needy that be there.

15 Yea I will deck and clothe her Priests
with my salvation:
And all her Saints shall sing for joy
of my protection.
16 There will I surely make the horn
of David for to bud:
For there I have ordain'd for mine
a lanterne bright and good.

17 As for his enemies, I will clothe

with shame for evermore:
But I will cause his crown to shine
more fresh than heretofore.

PSALM Cxxxiij. *W.W.*

O How happy a thing it is,
and joyfull for to see
Brethren together fast to hold
the band of amity!
2 It cals to minde that sweet perfume,
and that costly ointment,
Which on the Sacrificers head
by Gods precept was spent.

It wet not Aarons head alone,
but drencht his beard throughout:
And finally it did run down
his rich attire about.
3 And as the lower ground doth drink
the dew of Hermon hill:
And Sion with her silver drops
the fields with fruit doth fill.

4 Even so the Lord doth powre on them
his blessings manifold:
Whose hearts & mindes without al guile
this knot do keep and hold.

PSALM Cxxxiv. *W.W.*

BEhold and have regard,
ye servants of the Lord:
Which in his house by night do watch,
praise him with one accord.
2 Lift up your hands on high,
unto his holy place:
And give the Lord his praises due,
his benefits embrace.

3 For why the Lord who did
both earth and heaven frame,
Doth Sion blesse, and will conserve
for evermore the same.

PSALM Cxxxv. N.

O Praise the Lord, praise him, praise him,
praise him with one accord:
O praise him still all ye that be
the servants of the Lord.
2 O praise him ye that stand and be
in the house of the Lord:
Ye of his court and of his house,
praise him with one accord.

3 Praise ye the Lord for he is good,
sing praises to his Name:
It is a comely and good thing,
alwaies to do the same.
4 For why? the Lord hath Jacob chose,
to be his own ye see:
And he hath chosen Israel,
his treasure for to be.

5 For this I know and am right sure,
the Lord is very great:
He is indeed above all gods,
most easie to intreat.
6 For whatsoever pleased him,
all that full well he wrought
In heaven, in earth, and in the sea,
which he hath made of nought.

7 He lifts up clouds ev'n from the earth,
he makes lightnings and rain:
He bringeth forth the windes also,
he made nothing in vain.
8 He smote the first-born of each thing,
in Egypt great and least:
He spared there no living thing,
the man nor yet the beast.

9 He hath in thee shew'd wonders great,
O Egypt void of vaunts:
On Pharaoh thy cursed King,
and his severe servants.
10 He smote then many nations,
and did most wondrous things:
He slew the great, the mightiest,
and chiefest of their Kings.

11 Sihon King of the Amorites,
and Og King of Bashan:
He slew also the kingdomes all
that were of Canaan.
12 And gave their land to Israel,
an heritage to be,
To Israel his own people
an heritage gave he.

The second Part.

13 Thy Name (O Lord) shall still endure
and thy memoriall
Throughout all generations
that are or ere be shall.
14 The Lord will surely now avenge
his people all indeed:
And to his servants he will shew
favour in time of need.

15 The idols of the heathen are made
in all the coasts and lands
Of silver and of gold they be,
the work even of mens hands.
16 They have their mouthes and cannot (speak,
and eyes that have no sight:
17 They have eke ears and hear nothing,
their mouthes be breathlesse quite.

18 Wherefore all they are like to them,
that so do set them forth:
And likewise those that trust in them,
or think they be ought worth.
19 O all ye house of Israel,
see that ye praise the Lord:
And ye that be of Aarons house,
praise him with one accord.

20 And ye that be of Levies house,
praise ye likewise the Lord:
And ye that stand in awe of him,
praise him with one accord.
21 And out of Sion sound his praise,
the great praise of the Lord,
Which dwelleth in Jerusalem,
praise him with one accord.

PSALM Cxxxvj. N.

PRaise ye the Lord, for he is good,
for his mercy endureth for ever.
2 Give praise unto the God of gods,
for his mercy endureth for ever.
3 Give praise unto the Lord of lords,

for his mercy endureth for ever.
4 Which only doth great wondrous (works,
for his mercy, &c.
5 Which by his wisdome made the hea- (vens
for his mercy, &c.
6 Which on the waters stretch'd the (earth,
for his mercy, &c.
7 Which made great lights to shine (abroad,
for his mercy, &c.
8 As Sun to rule the lightsome day,
for his mercy, &c.
9 The Moon and Starres to guide the (night,
for his mercy, &c.
10 Which smote Egypt with their first- (born,
for his mercy, &c.
11 And Israel brought out from thence,
for his mercy, &c.
12 With mighty hand and stretched arm,
for his mercy, &c.
13 Which cut the red sea in two parts,
for his mercy, &c.
14 And Israel made passe there-through,
for his mercy, &c.
15 And drowned Pharaoh and his host,
for his mercy, &c.
16 Through wildernesse his people led,
for his mercy, &c.
17 He which did smite great noble kings,
for his mercy, &c.
18 And which hath slain the mighty kings
for his mercy, &c.
19 As Sehon King of Amorites,
for his mercy, &c.
20 And Og the King of Basan land,
for his mercy, &c.
21 And gave their land for heritage,
for his mercy, &c.
22 Even to his servant Israel,
for his mercy, &c.
23 Remembring us in base estate,
for his mercy, &c.
24 And from oppressors rescued us,
for his mercy, &c.
25 Which giveth food unto all flesh,
for his mercy, &c.
26 Praise ye the Lord of heaven above,
for his mercy, &c.
27 Give thanks unto the Lord of lords,
for his mercy, &c.

Another of the same by *T. C.*

O Laud the Lord benigne,
Whose mercies last for aye,
Give thanks and praises sing
To God of gods I say.
2 For certainly,
His mercies dure
Both firm and sure,
Eternally.

3 The Lord of lords praise ye,
Whose mercies aye do dure:
4 Great wonders only he
Doth work by his great power,
For certainly, &c.

5 Which God omnipotent,
By his great wisdome hie,
The heavenly firmament
Did frame, as we may see,
For certainly, &c.

6 Yea, he the heavy charge
Of all the earth did stretch:
And on the waters large
The same he did out-reach.
For certainly, &c.

7 Great lights he made to be,
For why? his love is aye:
8 Such as the Sun we see,
To rule the lightsome day.
For certainly, &c.

9 And eke the Moon so clear,
Which shineth in our sight,
And Starres that do appeare,
To guide the darksome night.
For certainly, &c.

10 With grievous plagues and sore
All Egypt smote he then:
The first-born lesse and more,
He slew of beast and man.
For certainly, &c.

11 And from amidst their land
His Israel forth brought:
12 Which he with mighty hand,
And stretched arm hath wrought,
For certainly, &c.

13 The sea he cut in two,
Which stood up like a wall:
14 And made through it to go
His chosen children all,
For certainly, &c.

15 But there he whelmed then
The proud King Pharaoh,
With his huge host of men,
And chariots eke also.
For certainly, &c.

16 Who led through wildernesse,
His people safe and sound:
And for his love endlesse,
17 Great Kings he brought to ground.
For certainly, &c.

18 And slew with puissant hand
Kings mighty and of fame,
19 As of Amorites land,
Sehon the King by name.
For certainly, &c.

20 And Og (the Gyant large)
Of Bashan King also:
21 Whose land for heritage,
He gave his people tho.
For certainly, &c.

22 Even unto Israel,
His servant dear, I say,
He gave the same to dwell,
And there abide for ay.
For certainly, &c.

23 To

23 To minde he did us call
In our most base degree,
24 And from oppressors all
In safety set us free.
For certainly,&c.

25 All flesh in earth abroad
With food he doth fulfill:
26 Wherefore of heaven the God
To laud be it your will.
For certainly,
His mercies dure
Both firme and sure,
Eternally.

PSALM CXXXVIJ. W.W.

WHen as we sate in Babylon,
the rivers round about:
And in remembrance of Sion,
the teares for grief burst out.
2 We hang'd our harpes and instruments
the willow trees upon:
For in that place men for their use
had planted many a one.

3 Then they to whom we prisoners were
said to us tauntingly:
Now let us heare your Hebrew songs,
and pleasant melody.
4 Alas said we, who can once frame
his sorrowfull heart to sing
The praises of our loving God
thus under a strange King?

5 But yet if I Jerusalem
out of my heart let slide:
Then let my fingers quite forget
the warbling harp to guide.
6 And let my tongue within my mouth,
be ti'd for ever fast:
If that I joy before I see
thy full deliverance past.

7 Therefore (O Lord) remember now
the cursed noise and cry
That Edoms sonnes against us made,
when they raz'd our city.
Remember Lord their cruell words,
when as with one accord
They cry'd, On, sack and raze their walls,
in despight of the Lord.

8 Even so shalt thou O Babylon,
at length to dust be brought:
And happy shall that man be cal'd,
that our revenge hath wrought.
9 Yea blessed shall that man be cal'd,
that takes thy children young:
To dash their bones against hard stones,
that lie the streets among.

PSALM CXXXVIIJ. N.

THee will I praise with my whole (heart
my Lord my God alwaies:
Even in the presence of the gods
I will advance thy praise.
2 Toward thy holy Temple, I
will look and worship thee:
And praised in my thankfull mouth
thy holy Name shall be.

Even for thy loving kindnesse sake,
and for thy truth withall:
For thou thy Name hast by thy Word
advanced over all.
3 When I did call, thou heardest me,
and thou hast made also
The power of increased strength
within my soule to grow.

4 Yea all the Kings on earth, they shall
give praise to thee O Lord:
For they of thy most holy mouth
have heard the mighty word.
5 They of the waies of God the Lord
in singing shall intreat:
Because the glory of the Lord
it is exceeding great.

6 The Lord is high and yet he doth
behold the lowly sprite:
But he (contemning) knowes afarre
the proud and lofty wight.
7 Although in midst of trouble I
do walk, yet shall I stand
Renewed by thee, O my Lord,
thou wilt stretch out thy hand,

Upon the wrath of all my foes,
and saved shall I be
By thy right hand: the Lord God will
performe his work to me.
8 Thy mercy Lord indures for aye,
Lord do me not forsake:
Forsake me not that am the work
which thine own hand did make.

PSALM CXXXIX. N.

O Lord thou hast me try'd and known,
my sitting thou dost know,
2 And rising eke, my thoughts afarre
thou understand'st also.
3 My paths, yea and my lying down
thou compassest alwaies:
And by familiar custome art
acquainted with my waies.

4 No word is in my tongue, O Lord,
but known it is to thee:
5 Thou me behinde hold'st and before,
thou lay'st thine hand on me.
6 Too wonderfull above my reach,
Lord is thy cunning skill:
It is so high, that I the same
cannot attaine untill.

7 From sight of thy all-seeing Spirit,
Lord, whither shall I go?
Or whither shall I flee away,
thy presence to scape fro?
8 To Heaven if I mount aloft,
lo thou art present there:
In Hell if I lie downe below,
even there thou dost appear.

9 Yea let me take the morning wings,
and let me goe and hide
Even there where are the farthest parts,
where flowing sea doth slide.
10 Yea even thither also shall
thy reaching hand me guide:

And thy right hand shall hold me fast,
and make me to abide.
11 Yea, if I say, the darknesse shall
yet shroud me from thy sight:
Lo even also the darkest night
about me shall be light.
12 Yea darknesse hideth not from thee,
but night doth shine as day:
To thee the darknesse and the light
are both alike alway.

The second Part.

13 For thou possessed hast my reines,
and thou hast covered me,
When I within my mothers wombe
inclosed was by thee.
14 Thee will I praise, made fearfully,
and wondrously I am:
Thy works are marvellous, right well
my soule doth know the same.
15 My bones they are not hid from thee,
although in secret place
I have been made, and in the earth
beneath I shaped was.
16 When I was formlesse, then thine eye
saw me, for in thy book
Were written all, nought was before,
that after fashion took.
17 The thoughts therefore of thee O God,
how dear are they to me?
And of them all how passing great
the endlesse number be!
18 If I should count them, lo their summe
more than the sand I see:
And whensoever I awake,
yet am I still with thee.
19 The wicked and the bloudy men,
O that thou wouldest slay:
Even those O God, to whom depart,
depart from me I say.
20 Even those of thee (O Lord my God)
that speak full wickedly:
Those that are lifted up in vain,
being enemies to thee.
21 Hate I not them that hate thee Lord,
and that in earnest wise?
Contend I not against them all,
against thee that arise?
22 I hate them with unfained hate,
even as my utter foes:
23 Trie me (O God) and know my heart,
my thoughts prove and disclose.
24 Consider Lord if wickednesse
in me there any be:
And in thy way (O God my guide)
for ever lead thou me.

PSALM Cxl. N.

LOrd save me from the evill man,
and from the cruel wight
Deliver me, which evil do
imagine in their sprite.
2 Which make on me continuall warre,
their tongues lo they have whet
3 Like Serpents, underneath their lips
is Adders poyson set.
4 Keep me (O Lord) from wicked hands
preserve me to abide
Free from the cruell man that meanes
to cause my steps to slide.
5 The proud have laid a snare for me,
and they have spread a net
With cords in my path-way, and gins
for me eke have they set.
6 Therefore I said unto the Lord,
thou art my God alone:
Heare me O Lord, O heare the voice
wherewith I pray and mone.
7 O Lord my God, thou only art
the strength that saveth me:
My head in day of battell hath
been covered still by thee.
8 Let not (O Lord) the wicked have
the end of his desire:
Performe not his ill thoughts, lest he
with pride be set on fire.
9 Of them that compasse me about,
the chiefest of them all,
Lord let the mischief of their lips
upon themselves befall.
10 Let coales fall on them, let him cast
them in consuming flame:
And in deep pits, so as they may
not rise out of the same.
11 For no backbiter shall on earth
be set in stable plight:
And evill to destruction still
shall haunt the cruell wight.
12 I know the Lord th'afflicted will
revenge, and judge the poore:
13 The just shal praise thy name, and shal
dwell with thee evermore.

PSALM Cxlj. N.

OLord upon thee do I call,
Lord haste thee unto me:
And hearken Lord unto my voice,
when I do cry to thee.
2 As incense let my prayers be
directed in thine eyes:
And the up-lifting of my hands
as evening sacrifice.
3 My Lord for guiding of my mouth,
set thou a watch before:
And also of my moving lips,
O Lord keep thou the doore.
4 That I should wicked works commit,
incline thou not my heart:
With ill men of their delicates,
Lord let me eat no part.
5 But let the righteous smite me Lord,
for that is good for me:
Let him reprove me, and the same
a precious oyl shall be.
Such smiting shall not breake my head, for
the time shall shortly fall,
When I shall in their misery
make prayers for them all.

6 Then when in stony places down
their Judges shall be cast:
Then shall they heare my words, for then
they have a pleasant taste.
7 Our bones about the graves mouth,
lo scattered are they found:
As he that heweth wood, or he
that diggeth up the ground.
8 But O my Lord my God, mine eyes
do look up unto thee:
In thee is all my trust, let not
my soul forsaken be.
9 Which they have laid to catch me in,
Lord keep me from the snare:
And from the subtill grins of them
that wicked workers are.
10 The wicked into their own nets
together let them fall:
While I do by thy help escape
the danger of them all.

PSALM Cxlij. N.

BEfore the Lord God with my voice
I did send out my cry:
And with my strained voice unto
the Lord God prayed I.
2 My meditation in his sight
to powre I did not spare:
And in the presence of the Lord
my trouble did declare.
3 Although perplexed was my spirit,
my path was known to thee:
In way where I did walk, a snare
they slily laid for me.
4 I look'd and view'd on my right hand,
but none there would me know:
All refuge failed me, and for
my soul none care did show.
5 Then cry'd I Lord to thee, and said:
my hope thou only art:
Thou in the land of living art
my portion and my part.
6 Heark to my cry, for I am brought
full low: deliver me
From them that do me persecute,
for me too strong they be.
7 That I may praise thy Name, my soul,
from prison, Lord, bring out:
When thou art good to me, the just
shall presse me round about.

PSALM Cxliij. N.

LOrd heare my prayer, heark the plaint
that I do make to thee:
Lord in thy native truth and in
thy justice answer me.
2 In judgement with thy servant Lord,
O enter not at all:
For justified be in thy sight,
nor one that liveth shall.
3 The enemy hath pursu'd my soul,
my life to ground hath thrown:
And laid me in the dark, like them
that dead are long agone.
4 Within me in perplexity
was mine accumbred spirit:
And in me was my troubled heart
amazed and affright.
5 Yet I record time past, in all
thy works I meditate:
Yea in thy works I meditate,
that thy hands have create.
6 To thee, O Lord, my God, loe I
do stretch my craving hands:
My soule desireth after thee,
as do the thirsty lands.
7 Hear me with speed, my spirit doth fail
hide not thy face me fro:
Els shall I be like them that down
into the pit do go.
8 Let me thy loving kindnesse in
the morning hear and know:
For in thee is my trust, shew me
the way where I shall go.
9 For I lift up my soul to thee;
O Lord deliver me
From all mine enemies, for I
have hidden me with thee.
10 Teach me to do thy will, for thou,
thou art my God, I say:
Let thy good Spirit into the land
of mercy me convay.
11 For thy names sake with quickning
alive do thou me make: (grace.
And out of trouble bring my soule,
even for thy justice sake.
12 And for thy mercy slay my foes,
O Lord, destroy them all
That do oppresse my soul: for I
thy servant am and shall.

PSALM Cxliv. N.

BLest be the Lord my strength, ỹ doth
instruct my hands to fight:
The Lord that doth my fingers frame
to battell by his might.
2 He is my goodnesse, fort and tower,
deliverer and shield:
In him I trust, my people he
subdues to me to yeeld.
3 O Lord, what thing is man, that him
thou holdest so in prise:
Or sonne of man, that upon him
thou thinkest in such wise?
4 Man is but like to vanity,
so passe his daies to end,
5 As fleeting shade. Bow down O Lord
the heavens, and descend.
(smoke
6 The mountains touch, and they shall
cast forth thy lightning flame,
And scatter them thine arrowes shoot,
consume them with the same.
7 Send down thine hand ev'n from above,
O Lord deliver me:
Take me from waters great, from hand
of strangers make me free.
8 Whose subtill mouth of vanity,

and

and fondnesse doth intreat:
And their right hand is a right hand
of falshood and deceit.
9 A new song will I sing O God,
and singing will I be
On Violl, and on instrument
ten-stringed unto thee.
10 Even he it is that only gives
deliverance to Kings:
Unto his servant David help
from hurtfull sword he brings.
11 From strangers hand me save & shield,
whose mouth talks vanity:
And their right hand is a right hand
of guile and subtilty.
12 That our sons may be as the plants,
whom growing youth doth reare:
Our daughters as carv'd corner-stones,
like to a palace faire.
13 Our garners full, and plenty may
with sundry sorts be found,
Our sheep bring thousands, in our streets
ten thousands may abound.
14 Our oxen be to labour strong,
that none do us invade:
There be no goings out, nor cries
within our streets be made.
15 The people blessed are that with
such blessings are so stor'd:
Yea, blessed all the people are,
whose God is God the Lord.

PSALM Cxlv. N.

THee will I laud my God and King,
and blesse thy Name for aye:
2 For ever will I praise thy Name,
and blesse thee day by day.
3 Great is the Lord, most worthy praise,
his greatnesse none can reach:
4 From race to race they shall thy works
praise, and thy power preach.
5 I of thy glorious Majesty
the beauty will record.
And meditate upon thy works
most wonderfull O Lord.
6 And they shall of thy power and of
thy fearfull acts declare:
And I to publish all abroad,
thy greatnesse will not spare.
7 And they into the mention shall
break of thy goodnesse great:
And I aloud thy righteousnesse
in singing shall repeat.
8 The Lord our God is gracious,
and mercifull also:
Of great abounding mercy, and
to anger he is slow.
9 Yea good to all, and all his works
his mercy doth exceed:
10 Lo all thy works do praise thee Lord,
and do thy honour spread.
11 Thy Saints do blesse thee, and they do
thy kingdomes glory show:
12 And blaze thy power, to cause the sons
of men thy power to know.

The second Part.

13 And of his mighty kingdome eke
to spread the glorious praise:
Thy kingdome Lord a kingdome is
that doth endure alwaies:
And thy dominion through each age
endures without decay.
14 The Lord upholdeth them that fall
their sliding he doth stay.
15 The eyes of all do wait on thee,
thou dost them all relieve:
And thou to each sufficing food
in season due dost give.
16 Thou openest thy plenteous hand,
and bounteously dost fill
All things whatsoever do live,
with gifts of thy good will.
17 The Lord is just in all his waies,
his works are holy all:
18 Near all he is that call on him,
in truth that on him call.
19 He the desires which they require,
that feare him will fulfill:
And he will heare them when they cry,
and save them all he will.
20 The Lord preserves all those to him,
that beare a loving heart:
But he them all that wicked are,
will utterly subvert.
21 My thankfull mouth shall gladly speak
the praises of the Lord:
All flesh to praise his holy Name,
for ever shall accord.

PSALM Cxlvj. I.H.

MY soul praise thou the Lord alwaies,
my God I will confesse:
2 While breath and life prolong my daies,
my tongue no time shall cease.
3 Trust not in worldly Princes then,
though they abound in wealth:
Nor in the sonnes of mortall men,
in whom there is no health.
4 For why? their breath doth soon depart,
to earth anon they fall:
And then the counsels of their heart
decay and perish all.
5 O happy is that man I say,
whom Jacobs God doth aid:
And he whose hope doth not decay,
but on the Lord is staid.
6 Which made the earth and waters deep,
the heavens high withall:
Which doth his word and promise keep
in truth and ever shall.
7 With right alwaies doth he proceed,
for such as suffer wrong:
The poore and hungry he doth feed,
and loose the fetters strong.
8 The Lord doth send the blinde their
the lame to limbs restore: (sight,
The Lord (I say) doth love the right,
and just man evermore.

9 He doth defend the fatherlesse,
and stranger sad in heart:
And quit the widow from distresse,
and all mens waies subvert.

10 Thy Lord and God eternally
O Sion still shall raign:
In time of all posterity,
for ever to remain.

PSALM Cxlvii. N.

PRaise ye the Lord, for it is good
unto our God to sing:
For it is pleasant, and to praise,
it is a comely thing.
2 The Lord his own Jerusalem,
he buildeth up alone:
And the disperst of Israel
doth gather into one.

3 He heales the broken in their heart,
their sores up doth he binde:
4 He counts the number of the starres,
and names them in their kinde.
5 Great is the Lord, great is his power,
his wisdome infinite:
6 The Lord relieves the meek, and throws
to ground the wicked wight.
7 Sing unto God the Lord with praise,
unto the Lord rejoyce:
And to our God upon the Harp,
advance your singing voice.
8 He covers heaven with clouds, and for
the earth prepareth rain:
And on the mountaines he doth make
the grasse to grow again.

9 He gives to beasts their food, and to
young Ravens when they cry:
10 His pleasure not in strength of horse,
nor in mans legs doth lie.
11 But in all those that fear the Lord,
the Lord hath his delight:
And such as doe attend upon
his mercies shining light.

The second Part.

12 O praise the Lord Jerusalem,
thy God O Sion praise:
13 For he the barres hath forged strong,
wherewith thy gates he staies.
14 Thy children he hath blest in thee,
and in thy borders he
Doth settle peace, and with the flour
of wheat he filleth thee.

15 And his commandement upon
the earth he sendeth out:
And eke his word with speedy course
doth swiftly run about.
16 He giveth snow like wooll, hoar-frost
like ashes he doth spread:
17 Like morsels casts his ice, thereof
the cold who can abide?

18 He sendeth forth his mighty word,
and melteth them again:
His winde he makes to blow, and then
the waters flow amain.

19 The doctrine of his holy word
to Jacob he doth show:
His statutes and his judgements he
gives Israel to know.

20 With every Nation hath he not
so dealt, nor have they known
His secret judgements, ye therefore
praise ye the Lord alone.

PSALM Cxlviii. I.H.

GIve laud unto the Lord,
From Heaven that is so high:
Praise him in deed and word,
Above the starrie skie,
2 And also ye,
His Angels all
Armies royall,
Praise him with glee.

3 Praise him both Moon and Sun,
Which are so clear and bright;
The same of you be done,
Ye glistering starres of light:
4 And eke no lesse,
Ye heavens faire,
5 And clouds of the aire,
His laud expresse.

6 For at his word they were,
All formed as we see:
At his voice did appeare
All things in their degree;
Which he set fast,
To them he made
A law and trade
for aye to last.

7 Extoll and praise Gods Name,
On earth ye Dragons fell:
All deeps do ye the same,
For it becomes you well.
8 Him magnifie,
Fire, haile, ice, snow,
And stormes that blow
At his decree.

9 The hils and mountaines all
And trees that fruitfull are:
The Cedars great and tall,
His worthy praise declare.
10 Beasts and cattell,
Yea birds flying,
And wormes creeping,
That on earth dwell.

11 All Kings both more and lesse,
With all their pompous traine;
Princes and all Judges
That in the world remaine,
Exalt his Name.
12 Young men and maids,
Old men and babes,
Do ye the same.

13 For his Name shall we prove
To be most excellent,
Whose praise is farre above
The earth and firmament,
14 For sure he shall
Exalt with blisse.

The host of his;
And help them all.
15 His Saints all shall forth tell
His praise and worthinesse:
The children of Israel,
Each one both more and lesse.
16 And also they
That with good will
His words fulfill,
And him obey.

PSALM Cxlix. N.

SIng ye unto the Lord our God,
a new rejoycing song:
And let the praise of him be heard
his holy Saints among.
2 Let Israel rejoyce in him,
that made him of nothing:
And let the seed of Sion eke
be joyfull in their King.
3 Let them sound praise with voice of (flute,
unto his holy Name:
And with the timbrell and the harp
sing praises of the same.
4 For why? the Lord his pleasure all
hath in his people set:
And by deliverance he will raise
the meeke to glory great.
5 With glory and with honour now
let all his Saints rejoyce:
And now aloud upon their beds
advance their singing voice.
6 And in their mouthes let be the acts
of God the mighty Lord:
And in their hands eke let them bear
a double-edged sword,
7 To plague the heathen, and correct
the people with their hands:
8 To binde their stately Kings in chains,
their Lords in iron bands.
9 To execute on them the doom
that written is before:
This honour all his Saints shall have,
praise ye the Lord therefore.

PSALM Cl. N.

YEeld unto God the mighty Lord
praise in his Sanctuary:
And praise him in the firmament
that shewes his power on hie.
2 Advance his Name, and praise him in
his mighty acts alwaies:
According to his excellency
of greatnesse give him praise.
3 His praises with the princely noise
of sounding trumpets blow:
Praise him upon the Violl, and
upon the Harp also.
4 Praise him with timbrell and with flute
Organs and Virginals:
5 With sounding Cymbals praise ye him,
praise him with loud Cymbals.
6 What ever hath the benefit
of breathing, praise the Lord:
To praise the Name of God the Lord,
agree with one accord.

The end of the Psalms of DAVID *in Meeter.*

VENI CREATOR.

COme Holy Ghost eternall God,
proceeding from above:
Both from the Father and the Sonne,
the God of peace and love.
Visit our mindes, and into us
thy heavenly grace inspire:
That in all truth and godlinesse
we may have true desire.

Thou art the very Comforter
in all wo and distresse:
The heavenly gift of God most high,
which no tongue can expresse.
The fountaine and the living spring
of joy celestiall.
The fire so bright, the love so cleare,
and unction spirituall.

Thou in thy gifts art manifold,
whereby Christs Church doth stand,
In faithfull hearts writing thy law,
the finger of Gods hand.
According to thy promise made,
thou givest speech of grace:
That through thy help the praise of God
may stand in every place.

O Holy Ghost into our wits
send down thy heavenly light:
Kindle our hearts with fervent love,
to serve God day and night.
Strength and stablish all our weaknesse,
so feeble and so fraile:
That neither flesh, the world nor devil
against us do prevaile.

Put back our enemies far from us,
and grant us to obtaine
Peace in our hearts with God and man,
without grudge or disdaine.
And grant (O Lord) that thou being
our leader and our guide:
We may eschew the snares of sin,
and from thee never slide.

To us such plenty of thy grace
good Lord grant we thee pray:
That thou maist be our Comforter,
at the last dreadfull day.
Of all strife and dissention
O Lord dissolve the bands:
And make the knots of peace and love
throughout all Christian lands.

Grant

Grant us, O Lord, through thee
the Father most of might:
That of his deare beloved Sonne
we may attaine the sight.
And that with perfect faith also
we may acknowledge thee
The Spirit of them both alway,
one God in persons three.

Laud and praise be to the Father,
and to the Son equall:
And to the Holy Spirit also,
one God coeternall.
And pray we that the only Son
vouchsafe his Spirit to send
To all that do professe his Name,
unto the worlds last end.

The humble sute of a sinner. *M:*

O Lord on whom I do depend,
behold my carefull heart:
And when thy will and pleasure is,
release me of my smart.
Thou seest my sorrowes what they are,
my griefs is known to thee:
And there is none that can remove,
or take the same from me.

But onely thou whose aid I crave
whose mercy still is prest,
To ease all those that come to thee,
for succour and for rest.
And sith thou seest my restlesse eyes,
my teares and grievous grone:
Attend unto my suit O Lord,
mark well my plaint and mone,

For sin hath so inclosed me,
and compast me about:
That I am now remedilesse,
if mercy help not out.
For mortall man cannot release,
or mitigate this paine:
But even thy Christ, my Lord and God,
who for my sins was slaine.

Whose bloudy wounds are yet to see,
though not with mortall eye,
Yet do thy Saints behold them all,
and so I trust shall I.
Though sin doth hinder me a while,
when thou shalt see it good,
I shall enjoy the sight of him,
and see his wounds and blood.

And as thine Angels and thy Saints
do now behold the same,
So trust I to possesse that place,
with them to praise thy Name.
But whilst I live here in this vale,
where sinners do frequent:
Assist me ever with thy grace,
my sins still to lament.

Lest that I tread the sinners trace,
and give them my consent,
To dwell with them in wickednesse,
whereto nature is bent.
Onely thy grace must be my stay,
lest that I fall down flat:
And being down, then of my selfe
cannot recover that.

Wherefore this is yet once againe
my suit and my request,
To grant me pardon for my sin,
that I in thee may rest.
Then shall my heart and tongue also
be instruments of praise:
And in thy Church and house of Saints
sing Psalmes to thee alwaies.

Venite exultemus.

O Come and let us now rejoyce,
And sing unto the Lord:
And to our onely Saviour,
Also with one accord.
O let us come before his face,
With inward reverence,
Confessing all our former sins,
And that with diligence.

To thank him for his benefits,
Alwaies distributing:
Wherefore to him right joyfully
In Psalmes now let us sing.
And that because that God alone
Is Lord magnificent,
And eke above all other gods,
A King omnipotent.

His people doth not he forsake
At any time or tide:
And in his hands are all the coasts
Of all the world so wide.
And with his loving countenance
He looketh every where:
And doth behold the tops of all
The mountaines farre and neare.

The sea and all that is therein,
Are his, for he them made:
And eke his hand hath fashioned
The earth which doth not fade.
O come therefore and worship him
And down before him fall:
And let us kneele before the Lord,
The which hath made us all.

He is our God, our Lord and King
And we his people are:
His flock, and sheep of his pasture,
Of whom he taketh care.
This day if ye will heare his voice,
Then harden not your heart:
As in the bitter murmuring,
When ye were in desart.

Which thing was of their negligence,
Committed in the time
Of trouble in the wildernesse,
A great and grievous crime,
Whereas your fathers tempted me,
And tri'd me every way:
They proved me, and saw my works,
What I could do or say.

These fourty years I have been griev'd
With this generation:
And evermore I said they er'd

In their imagination,
Wherewith their hearts were ſore cum-
Long time and many daies: (bred
Wherefore I ſaid aſſuredly,
They have not known my waies.

To whom I in mine anger ſwore,
That they ſhould not be bleſt,
Nor ſee my joy celeſtiall,
Nor enter in my reſt.

Gloria Patri.

All laud and praiſe be to the Lord,
O that of might art moſt:
To God the Father and the Son,
and to the Holy Ghoſt.
As it in the beginning was,
for ever heretofore:
And is now at this preſent time,
and ſhall be evermore.

The S ng of Saint *Ambroſe*
called *Te Deum:*

WE praiſe thee God, we knowledge
the only Lord to be: (thee
And as eternall Father all
the earth doth worſhip thee.
To thee all Angels cry, the heavens
and all the powers therein:
To thee Cherub and Seraphin,
to cry they do not lin.

O holy, holy, holy Lord,
of Sabboth Lord the God:
Through heaven and earth thy praiſe is
and glory all abroad. (ſpread,
Th'Apoſtles glorious company
yeeld praiſes unto thee:
The Prophets goodly fellowſhip
praiſe thee continually.

The noble and victorious hoſt
of Martyrs ſound thy praiſe:
The holy Church throughout the world
doth knowledge thee alwaies.
Father of endleſſe Majeſty
they do acknowledge thee,
Thy Chriſt thine honourable, true,
and onely Son to be.

The Holy Ghoſt the Comforter,
of glory thou art King,
O Chriſt, and of the Father art
the Son everlaſting.
When ſinfull mans decay in hand
thou tookeſt to reſtore:
To be inclos'd in Virgins wombe,
thou diddeſt not abhorre.

When thou hadſt overcome of death
the ſharp and cruell might:
Thou heavens kingdome didſt ſet ope
to each beleeving wight.
In glory of the Father thou
doſt ſit on Gods right hand:
We truſt that thou ſhalt come our Judge
our cauſe to underſtand.

Lord help thy ſervants whom thou haſt
bought with thy precious bloud:
And in eternall glory ſet
them with thy Saints ſo good.
O Lord do thou thy people ſave,
bleſſe thine inheritance:
Lord govern them, and Lord do thou
for ever them advance.

We magnifie thee day by day,
and world without an end
Adore thy holy Name: O Lord
vouchſafe us to defend
From ſin this day: have mercy Lord,
have mercy on us all:
And on us as we truſt in thee,
Lord let thy mercy fall.

O Lord I have repoſed all
my confidence in thee:
Put to confounding ſhame therefore,
Lord let me never be.

The Song of *Zacharias* called
Benedictus.

THe onely Lord of Iſrael
be praiſed evermore:
For through his viſitation,
And mercy kept in ſtore,
His people now he hath redeem'd,
That long have been in thrall:
And ſpread abroad his ſaving health
Upon his ſervants all.

In Davids houſe his ſervant true,
According to his minde:
And alſo his anointed King,
As we in Scripture finde.
As by his holy Prophets all
Oft times he did declare:
The which were ſince the world began,
His waies for to prepare.

That we might be delivered
From thoſe that make debate:
Our enemies, and from the hands
Of all that do us hate.
The mercy which he promiſed
Our Fathers to fulfill:
And think upon his covenant made,
According to his will.

And alſo to performe the oath
Which he before had ſworne,
To Abraham our Father deare,
For us that were forlorn.
That he would give himſelfe for us;
And us from bondage bring
Out of the hands of all our foes,
To ſerve our heavenly King.

And that without all manner feare,
And eke in righteouſneſſe:
And alſo for to lead our lives
In ſtedfaſt holineſſe:
And thou (O Childe) which now art born,
And of the Lord elect:
Shalt be the Prophet of the Higheſt,
His waies for to direct.

For thou ſhalt go before his face

For to prepare his waies:
And also for to teach his will,
And pleasure all thy daies.
To give them knowledge how that their
Salvation is neare:
And that remission of their sins
Is through his mercy meere.

Whereby the day-spring from on high
Is come us for to visit:
And those for to illuminate,
Which do in darknesse sit.
To lighten those that shadowed be
With death and eke opprest:
And also for to guide our feet
the way to peace and rest.

The Song of blessed *Mary*, called *Magnificat*.

MY soule doth magnifie the Lord,
My spirit eke evermore:
Rejoyceth in the Lord my God,
Which is my Saviour.
And why? because he did regard,
And gave respect unto:
So base estate of his hand-maid,
And let the mighty go.

For now behold all nations,
And generations all,
From this time forth for evermore
Shall me right blessed call:
Because he hath me magnified,
Which is the Lord of might:
Whose name be ever sanctified,
And praised day and night.

For with his mercy and his grace
All men he doth inflame:
Throughout all generations,
To such as feare his Name.
He shewed strength with his great arme,
And made the proud to start,
With all imaginations
That they have in their heart.

He hath put downe the mighty ones
From their supernall seat:
And did exalt the meeke in heart,
As he hath thought it meet.
The hungry he replenished
With all things that were good:
And through his power he made the rich
Oft times to want their food.

And calling to remembrance
His mercy every deale:
Hath holpen up assistantly
His servant Israel.
According to his promise made
To Abraham before:
And to his seed successively,
To stand for evermore.

The Song of *Simeon*, called *Nunc dimittis*.

O Lord because my hearts desire
Hath wished long to see:
My only Lord and Saviour,
Thy Sonne before I die.
The joy and health of all man-kinde,
Desired long before:
Which now is come into the world,
Of mercy bringing store.

Thou sufferest thy servant now
In peace for to depart,
According to thy holy Word,
Which lighteneth my heart.
Because mine eyes which thou hast made
To give my body light,
Have now beheld thy saving health,
Which is the Lord of might.

Whom thou mercifully hast set
(Of thine abundant grace)
In open sight and visible,
Before all peoples face.
The Gentiles to illuminate,
And Satan over-quell:
And eke to be the glory of
Thy people Israel.

The Lamentation of a sinner.

O Lord turne not away thy face
From him that lies prostrate
Lamenting sore his sinfull life,
Before thy mercy gate:
Which gate thou openest wide to those
That do lament their sin:
Shut not that gate against me Lord,
But let me enter in.

And call me not to mine account,
How I have lived here:
For then I know right well O Lord,
How vile I shall appeare.
I need not to confesse my life,
I am sure thou canst tell,
What I have beene and what I am,
I know thou know'st it well.

O Lord thou know'st what things be past
And eke the things that be:
Thou know'st also what is to come,
Nothing is hid from thee.
Before the heavens and earth were made,
Thou know'st what things were then:
As all things else that have beene since,
Among the sonnes of men.

And can the things that I have done,
Be hidden from thee then?
Nay nay, thou know'st them all O Lord,
Where they were done and when,
Wherefore with teares I come to thee,
To beg and to intreat:
Even as the childe that hath done ill,
And feareth to be beate.

So come I to thy mercy gate,
Where mercy doth abound:
Requiring mercy for my sin,
To heale my deadly wound.
O Lord I need not to repeat,
What I do beg or crave:
Thou know'st (O Lord) before I ask

The thing that I would have.

Mercy good Lord, mercy I ask,
This is the totall summe,
For mercy Lord is all my suit,
Lord let thy mercy come.

The Lords Praier, or *Pater noster.*

OUr Father which in Heaven art,
Lord hallowed be thy Name:
Thy Kingdome come, thy will be done
in earth, even as the same
In Heaven is. Give us O Lord,
our daily bread this day.
As we forgive our debters, so
forgive our debts we pray.
Into temptation leade us not,
from evill make us free:
For kingdome, power and glory thine
both now and ever be.

Another of the same by D. *Cox.*

OUr Father which in Heaven art,
And mak'st us all one brother-hood,
To call upon thee with one heart,
Our heavenly Father and our God.
Grant we pray not with lips alone,
But with our hearts deep sigh and grone.

Thy blessed Name be sanctified,
Thy holy Word might us inflame,
In holy life for to abide,
To magnifie thy holy Name.
From all errors defend and keep
The little flock of thy poore sheep.

Thy kingdome come even at this houre
And henceforth everlastingly:
Thine Holy Ghost into us poure,
With all his gifts most plenteously.
From Sathans rage and filthy band,
Defend us with thy mighty hand.

Thy will be done with diligence,
Like as in heaven, in earth also:
In trouble grant us patience,
Thee to obey in wealth and wo.
Let not flesh, bloud, or any ill
Prevaile against thy holy will.

Give us this day our daily bread,
And all other good gifts of thine:
Keep us from war and from bloud-shed,
Also from sicknesse, dearth and pine.
That we may live in quietnesse,
Without all greedy carefullnesse.

Forgive us our offences all,
Relieve our carefull conscience:
As we forgive both great and small,
Which unto us have done offence.
Prepare us Lord for to serve thee,
In perfect love and unity.

O Lord into temptation,
Lead us not when the fiend doth rage:
To withstand his invasion,
Give power and strength to every age.
Arme and make strong thy feeble host
With faith and with the Holy Ghost,

O Lord from evill deliver us,
The daies and times are dangerous:
From everlasting death save us,
And in our last need comfort us.
A blessed end to us bequeath,
Into thy hands our soules receive.

For thou, O Lord, art King of kings,
And thou hast power over all:
Thy glory shineth in all things,
In the wide world universall.
Amen, let it be done, O Lord,
That we have praid with one accord.

The ten Commandments of God,
Exod. 20. *Audi Israel.*

HEark Israel and what I say
give heed to understand:
I am the Lord thy God that brought
thee out of Egypt land,
Even from the house wherein thou didst
in thraldome live a slave:
None other Gods at all before
my presence shalt thou have.

No manner graven image shalt
thou make at all to thee:
Nor any figure like by thee
shall counterfeited be,
Of any thing in Heaven above,
nor in the earth below:
Nor in the waters beneath the earth,
to them thou shalt not bow,

Nor shalt them serve, the Lord thy God
a jealous God am I:
That punish parents faults, unto
the third and fourth degree,
Upon their children that me hate:
and mercy do display
To thousands of such as me love,
and my precepts obey.

The Name thou of the Lord thy God
in vaine shalt never use:
For him that takes his Name in vaine
the Lord will not excuse.
Remember that thou holy keep
the sacred Sabbath-day:
Six daies thou labour shalt, and do
thy needfull works alway.

The seventh day the Lord thy God
hath set to rest upon:
No work then shalt thou do in it,
ne thou nor yet thy sonne,
Thy daughter, servant, nor thy maid,
thine oxe, nor yet thine asse,
Nor stranger that within thy gates
hath his abiding place.

For in six daies, God heaven and earth
and all therein did make:
And after those his rest he did
upon the seventh day take.
Wherefore he blest the day that he
for resting did ordaine:
And sacred to himselfe alone
appointed to remaine.

Yeeld honour to thy parents, that
prolong'd thy daies may be
Upon the land, the which the Lord
thy God hath given thee.
Thou shalt not murther. Thou shalt not
commit adultery.
Thou shalt not steale. Nor witnesse false
against thy neighbour be.
Thou shalt not covet house that to
thy neighbour doth belong:
Ne covet shalt in having of
his wife to do him wrong:
Nor his man-servant nor his maid,
nor Oxe nor Asse of his:
Nor any other thing that to
thy neighbour proper is.

Another of the same by *W. W.*

ATtend my people and give eare,
Of ferly things I will thee tell:
See that my words in minde thou beare,
And to my precepts listen well.

1 I am thy soveraigne Lord and God,
Which have thee brought frō careful thral
And eke reclaim'd from Pharaohs rod,
Make thee no gods on them to call.

2 Nor fashioned forme of any thing
In heaven or earth to worship it:
For I thy God by revenging
With grievous plagues this sin wil smite.

3 Take not in vaine his holy Name,
Abuse it not after thy will,
For so thou might'st soone purchase blame
And in his wrath he would thee spill.

4 The Lord from work the seventh day (ceast,
And brought all things to perfect end:
So thou and thine that day take rest,
That to Gods hests ye may attend.

5 Unto thy parents honour give,
As Gods commandments do intend:
That thou long daies and good maist live
In earth, where God a place doth lend.

6 Beware of murther and cruell hate.
7 All filthy fornication feare.
8 See thou steale not in any rate.
9 False witnesse against no man beare.

10 Thy neighbours house wish not to have,
His wife, or ought that he cals mine:
His field, his Oxe, his Asse, his slave,
Or any thing which is not thine.

A Prayer.

The Spirit of grace grant us O Lord,
To keep these lawes our hearts restore,
And cause us all with one accord,
To magnifie thy Name therefore.

For of our selves no strength we have
To keep these lawes after thy will:
Thy might therefore O Christ we crave,
That we in thee may them fulfill.

Lord for thy Names sake grant us this,
Thou art our strength, O Saviour Christ:
Of thee to speed how should we misse,
In whom our treasure doth consist?

To thee for evermore be praise,
With the Father in each respect,
And with the holy Spirit alwaies,
The comforter of thine elect.

The Complaint of a sinner.

WHere righteousnesse doth say,
Lord for my sinfull part,
In wrath thou shouldst me pay
Vengeance for my desert.
I can it not deny,
But needs I must confesse,
How that continually
Thy lawes I do transgresse.

But if it be thy will
With sinners to contend:
Then all thy flock shall spill,
And be lost without end.
For who lives here so right,
That rightly he can say,
He sins not in thy sight,
Full oft and every day?

The Scripture plaine tels me;
The righteous man offendeth
Seven times a day 'gainst thee
Whereon thy wrath dependeth:
So that the righteous man
Doth walk in no such path;
But he fals now and than
In danger of thy wrath.

Then sith the case so stands;
That even the man right wise
Fals oft in sinfull bands,
Whereby thy wrath may rise:
Lord, I that am unjust,
And righteousnesse none have:
Whereto then shall I trust,
My sinfull soule to save?

But truly to that post,
Whereto I cleave and shall,
Which is thy mercy most,
Lord let thy mercy fall.
And mitigate thy mood,
Or els we perish all:
The price of this thy bloud,
Wherein mercy I call.

The Scripture doth declare,
No drop of bloud in thee:
But that thou didst not spare
To shed each drop for me.
Now let those drops most sweet
So moist my heart so drie,
That I with sin repleat,
May live, and sin may die.

That being mortified,
This sin of mine in me,
I may be sanctified,
By grace of thine in thee:
So that I never fall
Into such mortall sin:
That my foes infernall

Rejoyce my death therein.

But vouchsafe me to keep
From those infernall foes:
And from that lake so deep,
Whereas no mercy growes,
And I shall sing the songs,
Confirmed with the just:
That unto thee belongs,
Which art my only trust.

A Song to be sung before Morning praier. *T. B.*

PRaise ye the Lord ye Gentiles all,
which hath brought you into his light:
O praise him all people mortall,
as it is most worthy and right.

For he is full determined
on us to poure out his mercy:
And the Lords truth be ye assur'd,
abideth perpetually.

Glory be to God the Father,
and unto Jesus Christ his Sonne:
With the Holy Ghost in like manner,
now and at every season.

A Song to be sung before Evening praier.

BEhold now give heed such as be
the Lords servants faithfull & true,
Come praise the Lord every degree,
with such songs as to him are due.

O ye that stand in the Lords house,
even in our owne Gods mansions
Praise ye the Lord so bounteous,
which worketh our salvation.

Lift up your hands in his holy place,
yea and that in the time of night:
Praise ye the Lord which gives all grace,
for he is a Lord of great might.

Then shall the Lord out of Sion,
which made heaven and earth by his (power,
Give to you and your nation,
his blessing, mercy, and favour.
Glory be to the Father, &c.

The twelve Articles of the Christian Faith.

ALl my beliefe and confidence
is in the Lord of might:
The Father which all things hath made
the day and eke the night.
The heavens and the firmament,
and also every starre,
The earth and all that is therein,
which passe mans reason farre.

And in like manner I believe
in Christ our Lord his Sonne:
Coequall with the Deitie,
and man in flesh and bone.
Conceived by the Holy Ghost,
his word doth me assure:
And of his mother Mary borne,
yet she a Virgin pure.

Because mankinde to Satan was
for sin in bond and thrall:
He came and offered up himselfe
to death to save us all.
And suffering most grievous pain,
then Pilate being Judge:
Was crucified on the Crosse,
and thereat did not grudge.

And so he died in the flesh,
but quickned in the sprite:
His body then was buried,
as is our use and right.
His soule did after this descend
into the lower parts:
A dread unto the wicked spirits,
but joy to faithfull hearts.

And in the third day of his death
he rose to life againe:
To th'end he might be glorifi'd,
out of all griefe and paine.
Ascending to the heavens high,
to sit in glory still,
On Gods right hand his Father deare,
according to his will.

Untill the day of judgement come,
when he shall come againe
With Angels power (yet of that day
we all be uncertaine)
To judge all people righteously,
whom he hath dearely bought:
The living and the dead also,
which he hath made of nought.

And in the holy Spirit of God,
(my faith to satisfie)
The third person in Trinity,
believe I stedfastly.
The holy and Catholike Church,
that Gods Word doth maintaine:
And holy Scripture doth allow,
which Satan doth disdaine.

And also I do trust to have
by Jesus Christ his death:
Release and pardon of my sins,
and that only by faith.
What time all flesh shall rise againe
before the Lord of might:
And see him with their bodily eyes,
which now do give them light.

And then shall Christ our Saviour
the sheep and goats divide:
And give life everlastingly,
to those whom he hath tri'd,
Within his Realme celestiall,
in glory for to rest:
With all his holy company
of Saints and Angels blest,

Which serve the Lord omnipotent
obediently each houre:
To whom be all dominion,
and praise for evermore.

A Praier to the holy Ghost, to be sung before the Sermon.

COme holy Spirit the God of might
comforter of us all:
Teach us to know thy Word aright,
that we do never fall.
O Holy Ghost visit our coast,
defend us with thy shield:
Against all sin and wickednesse,
Lord help us win the field.

Lord keep our King and his Councell,
and give them will and might
To persevere in thy Gospell,
which can put sin to flight.
O Lord that giv'st thy holy Word,
send Preachers plenteously:
That in the same we may accord,
and therein live and die.

O holy Spirit direct aright
the Preachers of thy Word:
That thou by them maist cut down sin,
as it were with a sword.
Depart not from thy Pastours pure,
but aid them at their need,
Which breake to us the bread of life,
whereon our soules do feed.

O blessed Spirit of truth keep us
in peace and unity:
Keep us from sects and errours all,
and from all Papistry.
Convert all those that are our foes,
and bring them to thy light,
That they and we may well agree,
and praise thee day and night.

O Lord increase our faith in us,
and love so to abound:
That man and wife be void of strife,
and neighbours about us round.
In our time give thy peace O Lord,
to nations farre and nigh:
And teach them all thy holy Word,
that we may sing to thee.

All glory to the Trinity,
that is of mighties most:
The living Father and the Sonne,
and eke the Holy Ghost.
As it hath been in all the time
that hath been heretofore:
As it is now, and so shall be
henceforth for evermore.

Da Pacem Domine.

GIve peace in these our daies O Lord,
Great dangers are now at hand:
Thine enemies with one accord,
Christs name in every land,
Seek to deface,
Root out and race
Thy true right worship indeed:
Be thou the stay,
Lord we thee pray,
Thou helpst alone in all need.

Give us that peace that we do lack
Through misbeleefe and ill life:
Thy Word to offer thou dost not slack
Which we unkindly gain-strive.
With fire and sword,
This healthfull word,
Some persecute and oppresse:
Some with the mouth,
Confesse the truth
Without sincere godlinesse.

Give peace, and us thy Spirit down send
With griefe and repentance true,
Pierce thou our hearts, our lives amend;
And by faith in Christ renew.
That feare and dread
Warre and bloud-shed,
Through thy sweet mercy and grace;
May from us slide,
Thy truth may bide,
And shine in every place.

The Lamentation.

O Lord in thee is all my trust,
give eare unto my wofull cry,
Refuse me not that am unjust,
but bowing down thy heavenly eye,
Behold how I do still lament,
my sinnes wherein I do offend:
O Lord for them shall I be shent?
sith thee to please I do intend.

No, no, not so, thy will is bent,
to deale with sinners in thine ire:
But when in heart they shall repent,
thou grantst with speed their just desire;
To thee therefore still shall I crie,
to wash away my sinfull crime:
Thy blood O Lord is not yet drie,
but that it may help me in time.

Haste thee O Lord, haste thee I say,
to poure on me thy gifts of grace:
That when this life shall flit away,
in heaven with thee I may have place;
Where thou dost raigne eternally,
with God which once did down thee send
Where Angels sing continually,
to thee be praise world without end.

R. W.

PReserve us Lord by thy deare word,
From Turk and Pope defend us Lord
Which both would thrust out of his throne
Our Lord Jesus Christ thy deare Sonne.

Lord Jesus Christ shew forth thy might,
That thou art Lord of Lords by right:
Thy poore afflicted flock defend,
That we may praise thee without end.

God Holy Ghost our Comforter,
Be our patron, help, and succour:
Give us one minde and perfect peace,
All gifts of grace in us increase.

Thou living God in persons three,
Thy Name be prais'd in unity:
In all our need so us defend,
That we may praise thee without end.

FINIS.



A FORME OF PRAYER TO be used in private houses every Morning and Evening.

Morning Prayer.

ALmightie God, and most mercifull Father, we do not present our selves here before thy Maiestie, trusting in our owne merits or worthinesse, but in thy manifold mercies, which hast promised to heare our prayers & grant our requests which we shall make to thee in the name of thy beloved Sonne Iesus Christ our Lord, who hath also commanded us to assemble our selves together in his name, with full assurance that he will not onely be amongst us, but also be our Mediator and Advocate towards thy Maiestie, that we may obtaine all things which shall seeme expedient to thy blessed will, for our necessities. Therefore we beseech thee (most mercifull Father) to turne thy loving countenance towards us, and impute not unto us our manifold sinnes and offences, whereby we iustly deserve thy wrath and sharpe punishment: but rather receive us to thy mercie, for Iesus Christs sake, accepting his death and passion as a iust recompence for all our offences, in whom onely thou art pleased, and through whom thou canst not be offended with us. And seeing that of thy great mercies we have quietly passed this night, grant (O heavenly Father) that we may bestow this day wholly in thy service, so that all our thoughts, words, and deeds may redound to the glorie of thy Name, and good ensample to all men, who seeing our good workes, may glorifie thee our heavenly Father. And forasmuch as of thy meere favour and love, thou hast not onely created us to thine owne similitude & likenesse, but also hast chosen us to be heirs with thy deare Sonne Iesus Christ, of that immortall kingdome, which thou preparedst for us before the beginning of the world: we beseech thee to increase our faith and knowledge, and to lighten our hearts with thine holy Spirit, that we may in the meane time live in godly conversation and integritie of life, knowing that Idolaters, adulterers, covetous men, contentious persons, drunkards, gluttons, and such like, shall not inherite the kingdome of God.

And because thou hast commanded us to pray one for another, we do not onely make request (O Lord) for our selves, and them that thou hast alreadie called to the true understanding of thine heavenly wil, but for all people and nations of the world; who as they know by thy wonderful workes that thou art God over all, so they may be instructed by thine holy Spirit to beleeve in thee their onely Saviour and Redeemer. But forasmuch as they cannot beleeve except they heare, nor cannot heare but by preaching, and none can preach except they be sent: therefore (O Lord) raise up faithfull distributers of thy mysteries, who setting apart all worldly respects, may both in their life and doctrine onely seeke thy glory. Contrarily confound Sathan, Antichrist, with all hirelings and Papists, whom thou hast alreadie cast off into a reprobate sense, that they may not by sects, schismes, heresies & errors, disquiet thy little flocke. And because (O Lord) we be fallen into the latter dayes and dangerous times, wherein ignorance hath gotten the upper hand, and Sathan by his ministers seekes by all meanes to quench the light of thy Gospel; we beseech thee to maintaine thy cause against those ravening wolves, and strengthen all thy servants whom they keepe in prison and bondage. Let not thy long suffering be an occasion either to increase their tyrannie, or to discourage thy children, neither yet let our sins and wickednesse be an hinderance to thy mercies; but with speed (O Lord) consider their great miserie. For thy people Israel many times by their sinnes provoked thine anger, and thou punishedst them by thy iust iudgement; yet though their sinnes were never so grievous, if they once returned from their iniquitie, thou receivedst them to mercie. We therefore most wretched sinners

ners bewaile our manifold sinnes, and earnestly repent us for our former wickednes and ungodly behaviour towards thee: and whereas we cannot of our selves purchase thy pardon, yet we humbly beseech thee, for Iesus Christs sake, to shew thy mercies upon us, and receive us againe to thy favour. Grant us (deare Father) these our requests, and all other things necessarie for us and thy whole Church, according to thy promise in Iesus Christ our Lord. In whose name we beseech thee, as he hath taught us, saying, *Our Father which art, &c.*

Evening Prayer.

O Lord God, Father everlasting and full of pitie, we acknowledge and confesse that we be not worthy to lift vp our eyes to heaven, much lesse to present our selves before thy Maiestie, with confidence that thou wilt heare our prayers, & grant our requests, if we consider our own deservings. For our consciences do accuse us, and our sinnes do witnesse against us, and we know that thou art an upright Iudge, which doest not iustifie the sinners and wicked men, but punishest the faults of all such as transgresse thy commandments. Yet most mercifull Father, since it hath pleased thee to command us to call on thee in all our troubles and adversities, promising even then to helpe us when we feele our selves (as it were) swallowed up of death and desperation, we vtterly renounce all worldly confidence, and flee to thy soveraigne bountie as our onely stay and refuge: beseeching thee not to call to remembrance our manifold sinnes and wickednesse, whereby we continually provoke thy wrath and indignation against us: neither our negligence and unkindnesse, which have neither worthily esteemed, nor in our lives sufficiently expressed the sweet comfort of thy Gospell revealed unto us: but rather to accept the obedience and death of thy Sonne Iesus Christ, who by offering up his body in sacrifice once for all, hath made a sufficient recompence for all our sinnes. Have mercie therefore upon us, O Lord, & forgive us our offences. Teach us by thine holy Spirit, that we may rightly weigh them, & earnestly repent for the same: and so much the rather, O Lord, because that the reprobate and such as thou hast forsaken, cannot praise thee, nor call upon thy name; but the repenting heart, the sorrowfull minde, the conscience oppressed, hungring and thirsting for thy grace, shall ever set forth thy praise and glory.

And albeit we be but wormes and dust, yet thou art our Creator, and we be the work of thine hands: yea thou art our Father, and we thy children: thou art our Shepheard, and we thy flocke: thou art our Redeemer, and we the people whom thou hast bought: thou art our God, and we thine inheritance. Correct us not therefore in thine anger, (O Lord) neither according to our deserts punish us, but mercifully chastise us with a fatherly affection, that all the world may know that at what time soeuer a sinner doth repent him of his sinnes from the bottome of his heart, thou wilt put away his wickednesse out of thy remembrance, as thou hast promised by thine holy Prophet.

Finally, forasmuch as it hath pleased thee to make the night for man to rest in, as thou hast ordained him the day to travel in, grant (deare Father) that we may so take our bodily rest, that our soules may continually watch for the time that our Lord Iesus Christ shall appeare for our deliverance out of this mortall life: and in the meane season that we not ouercome by any fantasies, dreames, or other temptations, may fully set our minds upon thee, love thee, feare thee, and rest in thee: furthermore, that our sleepe be not excessive or overmuch, after the insatiable desires of our flesh, but only sufficient to content our weake nature, that we may be the better disposed to live in all godly conversation, to the glory of thine holy name and profit of our brethren. So be it.

A godly Prayer to be said at all times.

HOnour and praise be given to thee, O Lord God Almightie, most deare Father of heaven, for all thy mercies and loving kindnesses shewed unto us, in that it hath pleased thy gracious goodnesse, freely and of thine owne accord to elect and chuse us to salvation before the beginning of the world. And even like continuall thanks be given to thee, for creating us after thine owne image, for redeeming us with the precious bloud of thy deare Son, when we were utterly lost: for sanctifying us with thy holy Spirit, in the revelation and knowledge of thy holy word: for helping and succouring us in al our needs & necessities: for saving us from all dangers of bodie & soule: for comforting us so fatherly in all our tribulations and persecutions: for sparing us so long, and giving us so large a time of repentance. These benefites, O most mercifull Father, like as we acknowledge to have received thē of thy only goodnes, even so we beseech thee for thy deare Son Iesus Christs sake, to grant us alwaies thy holy Spirit, whereby we may continually grow in thankfulnesse towards thee, to be led into all truth, and comforted

comforted in all adversities. O Lord strengthen our faith, kindle it more in ferventnesse and love towards thee, and our neighbors for thy sake. Suffer us not most deare Father, to receive thy word any more in vaine: but grant us alwaies the assistance of thy grace and holy Spirit, that in heart, word and deed, we may sanctifie and do worship to thy Name: helpe to amplifie and increase thy kingdome, & whatsoever thou sendest, we may be heartily well content with thy good pleasure and will. Let us not lacke the thing (O Father) without the which we cannot serve thee: but blesse thou so all the workes of our hands, that we may have sufficient, and not be chargeable, but rather helpfull unto others. Be mercifull, O Lord, to our offences: and seeing our debt is great, which thou hast forgiven us in Iesus Christ, make us to love thee & our neighbours so much the more. Be thou our Father, captaine and defender in all temptations: hold thou us by thy mercifull hand, that we may be delivered from all inconveniences, and end our lives in the sanctifying and honouring of thy holy Name, through Iesus Christ our Lord and onely Saviour.

Let thy mightie hand and out-stretched arme (O Lord) be still our defence: thy mercie & loving kindnesse in Iesus Christ thy deare Sonne our salvation, thy true and holy word our instruction, thy grace and holy Spirit our comfort and consolation, unto the end, and in the end. So be it. *Lord increase our faith.*

A Prayer to be said before a man begin his worke.

O Lord God, most mercifull Father & Saviour, seeing it hath pleased thee to command us to travel that we may relieve our neede, we beseech thee of thy grace so to blesse our labour, that thy blessing may extend unto us, without the which we are not able to continue: & that this great favor may be a witnesse unto us of thy bountifulnesse and assistance, so that thereby we may know the fatherly care that thou hast over us.

Moreover, O Lord, we beseech thee that thou wouldst strengthen us with thy holy Spirit, that we may faithfully travell in our state and vocation without fraud or deceit, & that we may endevour our selves to follow thine holy ordinance, rather thē seeke to satisfie our greedie affections, or desire to gaine. And if it please thee (O Lord) to prosper our labour, give us a mind also to helpe them that have need, according to that ability that thou of thy mercy shalt give us: and knowing that all good things come of thee, grant that we may humble our selves to our neighbours, and not by any meanes lift our selves above the which have not received so large a portion of thy mercie as thou hast given us. And if it please thee (O Lord) to trie & exercise us by greater povertie and necessitie then our flesh would desire, that thou wouldst yet (O Lord) grant us grace to know that thou wilt nourish us continually through thy bountiful liberality, that we be not so tempted, that we fall into distrust, but that we may patiently waite till thou fill us, not onely with corporall graces and benefits, but chiefly with thine heavenly and spirituall treasures; to the intent that we may always have more ample occasion to give thee thankes, and wholly to rest upon thy mercies. Heare us (O Lord) of mercie, through Iesus Christ thy Sonne our Lord, Amen.

A Confession for all estates and times.

O Eternall God and most mercifull Father, we confesse & acknowledge here before thy divine Maiestie, that we are miserable sinners, conceived & borne in sinne and iniquitie, so that in us there is no goodnesse. For the flesh evermore rebelleth against the Spirit, wherby we continually transgresse thy holy precepts and commandements, and so purchase to our selves through thy iust iudgement, death and damnation. Notwithstanding (O heavenly Father) forasmuch as we are displeased with our selves, for the sinnes we have committed against thee, and do unfainedly repent us of the same, we most humbly beseech thee for Iesus Christs sake, to shew thy mercie upon us, to forgive all our sins, and increase thy holy Spirit in us, that we acknowledging from the bottome of our hearts, our owne unrighteousnesse, may from henceforth not onely mortifie our sinfull lusts and affections, but also bring forth such fruites as may be agreeable to thy most blessed will: not for the worthinesse thereof, but for the merits of thy dearely beloved Sonne Iesus Christ our onely Saviour, whom thou hast alreadie given an oblation and offering for our sinnes, and for whose sake we are certainly perswaded, that thou wilt denie us nothing that we shal aske in his name, according to thy will. For thy spirit doth assure our consciences, that thou art our merciful Father, and so lovest us thy children through him, that nothing is able to remove thy heavenly grace and favour from us. To thee therefore (O Father) with thy Sonne and the holy Ghost, be all honour and glory, world without end, Amen.

FINIS.

ews
ers,
s a-
rge
hen
e &
ced-
nou
e to
nal-
hat
nto
aite
rall
aine
the
am-
and
e us
riſt

s

ifull
edge
t we
orrie
ereis
re re-
con-
s and
o our
death
o hea-
iſplea-
e haue
ained-
umbly
o ſhew
r ſins,
hat we
of our
, may
ie our
bring
ble to
vorthi-
of thy
iſt our
lreadie
for our
certain-
e us no
e, accor
h aſſu
r mer
childr
e to m
our fro
with th
honou
men.